

Tổ điều trên đặc biệt

DỊCH
DÙNG
THUẬT
CỬU

editor: Lyy

TỔ ĐIỀU TRA ÁN ĐẶC BIỆT

Tác giả: Dịch Dung Thuật Cửu

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Số chương: 75 chương

Edit: Lyy

Des bìa: muyen

Giới thiệu

Trình Cẩm – giỏi quan sát hành vi con người và tiến hành phân tích, cuối cùng đạt được mục tiêu điều tra phá án. Xem như thuộc kiểu phân tích tâm lý tội phạm.

Dương Tư Mịch – thiếu hụt tình cảm đồng thời bị rối loạn nhân cách phản xã hội.

Tag: Cường cường, kinh khủng, thành phố, tình yêu, tình hữu độc chung.

Nhân vật chính: Trình Cẩm, Dương Tư Mịch.

Nhân vật phụ: Bộ Hoan, Hàn Bân, An Tiểu Nhan, Du Đặc, Diệp Lai.

Khác: Tội án, tình báo, sát thủ.

Một câu giới thiệu tóm tắt: Câu chuyện xử lý vụ án của tổ đặc án.

Nhấn nhủ

Các vụ án trong truyện không quá máu me, ghê rợn, biến thái, kinh dị và không dựa hết vào chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm để phá án. Bạn nào không thích thể loại phá án này vui lòng click back, tìm truyện khác hợp gu hơn.

Mục lục:

Quyển I

Chương 1: Gặp nhau (bối cảnh câu chuyện)

Vụ án trùng độc thuốc

Chương 1: Quán bar

Chương 2: Lại gặp lại

Chương 3: Các anh tới đón Dương Tư Mịch?

Chương 4: Cậu dám tin nhiệm tôi, tôi có thể vĩnh viễn không phụ lòng cậu

Chương 5: Kỹ thuật diễn hoàn mỹ

Chương 6: Kỹ thuật diễn hoàn mỹ

Chương 7: Di thư

Người báo thù

Chương 1: Không thấy nghĩa dũng không phải tội

Chương 2: Không được giải thoát

Lập tổ

Chương 1: Ngày mai sinh nhật cậu, nghĩ kỹ muốn quà gì chưa?

Chương 2: Chậm rãi thích ứng cuộc sống tập thể

Người gác núi

Chương 1: Đây là đi nghỉ, tôi cũng không mang súng

Chương 2: Tung tích của bộ Tiểu An

Chương 3: Trung thành tín nhiệm với đồng đội, nghiêm túc trách nhiệm với công việc

Chương 4: Thế ngoại đào nguyên của Mã đại gia

Chương 5: Việc đào mộ này làm ban đêm khá có không khí

Chương 6: Chuyện này xong xuôi tôi sẽ nộp đơn từ chức

Vấn đề đi hay ở

Chương 1: Em đối với anh là vô cùng thật lòng

Làm trái tính chất nghề nghiệp

Chương 1: Mạc Lưu Niên bị thương nặng

Chương 2: Tôi không phải nhà ảo thuật, không biết biến ra người sống

Chương 3: Lần sau lại nổ súng với người của tôi thử xem

Sở tay nhân vật nguy hiểm

Cảnh Hành Chi

Chương 1: Không có ai cho rằng Cảnh Hành Chỉ là người tốt, vì lẽ đó hắn là nằm vùng trời sinh

Vượt ngục

Chương 1: Vụ án vượt ngục cũng không nên do chúng ta quản chứ?

Chương 2: Người duy nhất sống sót hiện nay.

Chương 3: Bạn thân và bạn gái của anh ta

Chương 4: Cảm tạ hắn nguyện ý xen vào việc của người khác

Chương 5: Vừa ra hang hổ lại vào ổ sói

Sự kiện ngộ độc tập thể

Chương 1: Tổ đặc án đi công tác ở trấn Kim Phong

Chương 2: Bắt đầu chính thức điều tra

Chương 3: Vấn đề tâm lý mãi mãi phiền toái hơn sinh lý nhiều

Chương 4: Đằng sau một người đàn ông có bao nhiêu người phụ nữ

Chương 5: Lựa chọn của Thư Ngọc

Chương 6: Kết án về nhà

Kiếp trước kiếp này.

Chương 1: Loài thú uống máu mà sống

Chương 2: Cậu nói muốn gặp tôi

Chương 3: Đây có tính là thổ lộ không?

Chương 4: Miệng lưỡi nhanh nhẩu

Chương 5: Nghiệm thi

Chương 6: Ai nói vận mệnh được nắm giữ trong tay mình?

Chương 7: Tiết mục biểu diễn

Chương 8: Đi tới hôm nay tôi không biết đã mất đi bao nhiêu người bạn

Chương 9: Hướng Tường Kính bị sét đánh trúng

Chương 10: Tiểu An nói, “Em cũng rất lợi hại.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch

Chương 1: Cần thời gian điều chỉnh trạng thái

Tinh quang vẫn không

[Chương 1: Sự kiện tử vong của giới giải trí](#)

[Chương 2: Tung lưới bắt cá](#)

[Chương 3: Có người nói thích anh mười năm, anh tin không?](#)

[Chương 4: Tôi đã nghe cậu hát](#)

[Chương 5: Đến cùng ý nan bình](#)

[Chương 6: Khoảng cách giữa cô và cô ấy như cách xa cả chân trời](#)

[Hai tấm vé tàu](#)

[Chương 1: Có chuyện rồi](#)

[Chương 2: Đi bệnh viện](#)

[Chương 3: Một vụ giết người trong phòng kín](#)

[Chương 4: Tay bắn tỉa](#)

[Chương 5: Nổ tung](#)

[Chương 6: Thương binh](#)

[Sổ tay nhân vật nguy hiểm](#)

[Đới Duy](#)

[Chương 1: Mỗi người đều phải tuân thủ quy tắc thế giới này.](#)

[Huyết bạch](#)

[Chương 1: Nói tiếp vụ án giết người trong phòng kín](#)

[Chương 2: Điềm đáng nghi mới](#)

[Chương 3: Mối liên hệ giữa những người chết](#)

[Chương 4: Thí nghiệm của Lương Thứ](#)

[Chương 5: Chiêu đãi khách mời](#)

[Chương 6: Nhân tâm](#)

[Đóa hoa héo tàn](#)

[Chương 1: Nữ sinh chết trong ký túc xá](#)

[Chương 2: Người phát hiện hiện trường vụ án sớm nhất](#)

[Chương 3: Em quá không tự lượng sức](#)

[Chương 4: Thích bạn ấy](#)

[Chương 5: Có một số việc không thể cứu vãn](#)

[Một thành phố](#)

[Chương 1: Thành phố nguy hiểm](#)

[Chương 2: Nơi này có nhân dân hung hãn](#)

[Chương 3: Cuộc sống về đêm dữ dội](#)

[Chương 4: Thích ứng tiết tấu của thành phố Mộc Luân](#)

[Chương 5: Ma túy đi đâu](#)

[Chương 6: Vua của thành phố Mộc Luân](#)

[Phiên ngoại](#)

-----oOo-----

Quyển I

Chương 1: Gặp nhau (bối cảnh câu chuyện)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyển hướng cuộc đời

Mười bốn tuổi là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời Trình Cẩm.

Đầu năm đó bố mẹ anh đi máy bay gặp tai nạn, hai người đều không thoát khỏi. Ông nội nghe được tin tức thì phát bệnh tim, cấp cứu không có hiệu quả mà qua đời. Chớp mắt cửa nát nhà tan, chỉ còn anh và bà nội sống dựa vào nhau.

Bà nội lúc đó hơn sáu mươi tuổi, bình thường thân thể không tốt lắm nhưng khi tin dữ ập tới, bà lại cố gánh hết mọi chuyện. Bởi bà biết mình không thể gục ngã, cháu trai còn bé cần bà.

Trình Cẩm khi đó cảm thấy trời đã sụp xuống, ngơ ngác ngác mất mấy ngày, sau đó nghĩ đến bà nội đã lớn tuổi vừa phải xử lý hậu sự của bố mẹ và

ông nội vừa phải chăm sóc anh... Anh biết mình nên trưởng thành, không thể cứ bắt bà nội lớn tuổi chăm sóc, anh cũng phải học chăm sóc bà.

Con người có thể đeo lên nụ cười hoàn mỹ, vờ quên đớn đau nhưng có những vết thương khắc sâu nơi đáy lòng, máu me đầm đìa, lúc trời tối người yên lại khiến bạn đau tận xương cốt.

Đêm nào Trình Cẩm cũng không ngủ được, sau khi bà nội đi ngủ, anh sẽ lén lút chuồn khỏi nhà, du đãng không mục đích trong thành phố Thiên Minh. Chờ sắp bình minh, anh mới mệt mỏi về đến nhà, ngủ khoảng hai tiếng rồi dậy đi mua đồ ăn sáng cho hai bà cháu, cùng bà ăn xong thì đi học. Tình huống này kéo dài đến cuối năm liền xảy ra thay đổi.

Mấy ngày liên tục, Trình Cẩm luôn cảm thấy có người đi theo mình, nhưng quay đầu nhìn, ngoại trừ thỉnh thoảng có ô tô lái qua thì hoàn toàn không có người đi đường nào khác.

Anh không quá để ý, người đau lòng đến chết lặng sẽ mất đi cảm giác sợ hãi, mỗi đêm vẫn ra ngoài tản bộ theo lộ trình cố định.

Một đêm sau khi có cảm giác bị theo dõi một tuần, lúc đi qua một con hẻm nhỏ, anh đột nhiên cảm thấy tim đập loạn, nhanh chóng quay đầu, kết quả vừa nghiêng đầu liền bị người đứng ngã xuống đất. Anh bị tập kích. Anh giãy dụa kịch liệt theo phản xạ, vằn nhằn với đối phương.

Sau khi quen dạo đêm, mắt anh cũng quen với bóng tối nên dù người kia trùm mũ áo thể thao lên đầu, anh vẫn thấy rõ đối phương là cậu trai tuổi tác sèn sèn mình. Việc này khiến anh thở phào nhẹ nhõm, “Nè! Cậu làm gì đó?”

Cậu trai khế giật mình, chắc là không ngờ Trình Cẩm không mắng mình mà giọng điệu còn khá ôn hòa, không kèm được thả lỏng lực tay.

Sau này lúc Trình Cẩm nhớ lại đoạn chuyện cũ này, sâu sắc cảm thấy mình lúc ấy đúng là người không biết không sợ.

Lúc này, anh thấy cậu trai giống như muốn buông tay liền tự buông lỏng tay ra trước, đẩy cậu trai, “Chúng ta đứng dậy đã, mặt đất ở đây bần lăm.”
“...”

Hai người đều bò dậy.

Trình Cẩm cúi đầu vỗ bụi trên người, chợt cảm thấy cổ nhói lên, đau nhói sắc bén, ngẩng đầu lên, thấy tay cậu trai cầm một cái ống tiêm, anh vừa sợ vừa giận, “Cậu rút cuộc xảy ra chuyện gì?”
Cậu trai không nói lời nào, lui về sau hai bước.

Trình Cẩm cảm thấy đầu hơi choáng váng, anh sờ cổ, thuốc mê? Lúc này anh mới cảm giác được nguy hiểm, nhìn bốn phía, con hẻm này rất dài lại rất hoang vu, nhà nát hai bên cũng không có người ở...

Rất nhanh, tay chân anh không nghe điều khiển nữa, anh biết không chạy được, hét to sợ cũng vô dụng. Cũng đáng đời, thế mà đi đến cái nơi vắng vẻ thích hợp phạm tội này.

Anh lão đảo mấy bước, dựa người vào tường, thuốc mê khiến đầu óc anh chậm chạp hẳn, anh mờ mịt nghĩ *bất kể thế nào vẫn phải kêu mấy câu “Cứu mạng” thử xem sao nhỉ?*

Trình Cẩm nhìn về phía cậu trai. *Cậu ta mặc quần áo thể thao, mang giày thể thao, logo bên ngoài đều là hàng hiệu nhưng đêm đã khuya vẫn du đãng ở ngoài như mình, hơn nữa vấn đề còn nghiêm trọng hơn mình, thậm chí đang phạm tội.*

Cậu trai cũng lẳng lặng nhìn Trình Cẩm, hình như đang chờ anh mất tri giác.

Trình Cẩm cảm thấy rất mệt mỏi và buồn ngủ, dứt khoát dựa tường ngồi bệt xuống. Anh hỏi cậu trai, “Bao lâu tôi sẽ mất tri giác? Mười phút?”

Cậu trai không nói lời nào nhưng đi tới hai bước, tiếp tục quan sát Trình Cẩm.

“Tâm sự chút đi. Một mình cậu đứng đó cũng vô vị. Cậu muốn làm gì? Hình như không phải muốn cướp của, chẳng lẽ muốn giết người à?” Trình Cẩm cũng không cảm thấy cậu trai muốn giết người thật, sau khi bố mẹ qua đời anh thường nghĩ tại sao người chết không phải người khác mà là bố mẹ anh, nhưng anh chưa từng nghĩ phải đi tổn thương người khác nên anh không biết cậu trai sẽ làm gì mình – chí ít sẽ không giết anh. Mặc dù không cảm thấy mình sẽ nguy hiểm tính mạng nhưng gặp phải loại chuyện chẳng biết tại sao này anh vẫn rất tức giận, cho nên giọng điệu không tốt lắm. Cậu trai lại đến gần thêm một chút, ngồi xuống cạnh Trình Cẩm, “Cậu không sợ tôi? Những người kia đều rất sợ tôi?” “Người nào?” Trình Cẩm rất muốn nhìn rõ bộ dạng cậu trai dài ngắn thế nào bèn đưa tay kéo mũ áo ra sau, cậu trai không tránh.

Bỏ mũ ra, khuôn mặt không biểu cảm của cậu trai hiện lên dưới ánh trắng mờ mờ, mái tóc hơi dài hơi xoắn, mắt to da trắng cảm nhận như con búp bê xinh đẹp.

Người đẹp mắt sẽ hạ thấp lòng cảnh giác của người khác, kể cả người bị hại.

Trình Cẩm tạm thời hết tức giận, cười nói, “Mặt cậu trông rất đẹp. Nhưng cậu nhìn chăm chăm người khác thế này họ sẽ sợ đấy.” Trong phim ma, đứa trẻ tướng mạo xinh đẹp cũng làm người ta sợ hãi.

Anh còn nói, “Nếu cậu muốn người khác không sợ mình, cậu phải làm người bình thường.”

Anh thầm nói trong đầu, *Ít nhất cậu không thể tiêm thuốc mê cho người xa lạ lúc nửa đêm.*

“Làm người bình thường”, đây là lời nói kinh nghiệm của anh.

Sau khi bố mẹ ông nội qua đời, có khoảng thời gian anh cũng là mặt không biểu cảm, ánh mắt đờ đẫn. Qua thời gian dài, anh phát hiện bạn bè đều khách sáo xa lánh mình, thầy cô cũng đều muốn phụ đạo tâm lý cho anh...

Thế giới này chính là kẻ thích hợp mới có thể sinh tồn, từ từ anh học được giả vờ đủ loại biểu cảm không chút sơ hở, giả vờ rất thích bạn bè thầy cô quan tâm, giả vờ đau đớn phai dần theo thời gian.

“Làm người bình thường, giả vờ? Tôi không biết... phải... làm thế nào.”

“Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Cậu trai nói mà không có biểu cảm gì, “Tôi không biết cười hay khóc như thế nào.”

Trình Cẩm hơi nghi hoặc, bệnh thiếu hụt tình cảm bẩm sinh? Một năm nay anh có đọc vài cuốn sách về phương diện này, vì anh cảm thấy chuyện người khác cảm thấy buồn cười anh hoàn toàn không muốn cười, tình cảm chết lặng, gần như không có chuyện gì có thể khiến anh vui vẻ.

Anh mỉm cười, nói, “Không sao, cậu có thể tham khảo biểu cảm của người khác, luyện tập nhiều, sẽ nhanh chóng học được cũng như hình thành thói quen phản xạ có điều kiện.” Trước kia anh cũng nói với bản thân, *không sao, chẳng mấy chốc mày sẽ quen nếp cười thôi.*

Cậu trai học theo anh, cong cong khóe miệng.

Trình Cẩm cười chỉ bảo, “Lúc cười mắt cũng phải hơi nheo lại.” Thấy cậu trai nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, anh gật đầu khen ngợi, “Ừm, không tồi, gần giống nụ cười thật rồi. Sau này cậu có thể nhìn gương luyện tập thêm.”

“Cậu hiểu biết thật nhiều, cậu có biết tại sao một số người lại muốn giết người không?” Cậu trai cũng ngồi xuống đất.

Trình Cẩm, “...”

Giết người? Tim anh lạnh lẽo, *cậu trai này hình như... rất nguy hiểm.* Có lẽ vì thuốc mê có tác dụng giữ bình tĩnh, anh không hoảng hốt lo sợ mà rất bình tĩnh nói, “Tôi không biết, cậu không tìm trong sách? Cậu từng giết người?”

“Đã tìm, tinh thần biến thái. Hiện giờ không có.”

Trình Cẩm ngăn ra, “Bố mẹ cậu biết không?”

“Không biết, tôi chỉ nói cho dì út.”

“Rồi cô ấy nói sao?”

Cậu trai giữ nguyên nụ cười, nói, “Rồi tôi ngốc trong bệnh viện đến giờ.”

Trình Cẩm sững sốt một hồi, sau đó mặt nóng ửng. Nửa năm trước, suýt nữa anh cũng bị đưa đến bệnh viện tâm thần điều trị chấn thương tâm lý, anh rất sợ, may mà bà nội không đồng ý... Sau đó, hoảng sợ kích phát tiềm lực của anh, anh nhanh chóng học được cách tỏ ra “bình thường”, cuối cùng hoàn toàn thoát khỏi kiếp nạn này.

Trình Cẩm hỏi, “Vậy cậu chạy ra như thế nào?”

“Lén chạy ra.”

“Cậu về sau phải... giống một người bình thường cho tốt thì họ sẽ cho cậu xuất viện. Đến lúc đó cậu muốn đi đâu là có thể đi đó.” Trình Cẩm nói, “Nhưng mà không được giết người, nếu không cậu vẫn sẽ bị nhốt lại.” Cậu trai nói, “Chẳng phải chỉ cần không bị bắt là được à?”

“Sẽ bị bắt được. Trên người cậu mặc quần áo giày đắt tiền, hẳn cũng ở viện điều dưỡng cao cấp, nhất định có người quan sát cậu mỗi ngày, cậu chạy ra bọn họ chắc chắn biết...” Trình Cẩm nói như thế rồi đột nhiên nghĩ *ngày nào mình cũng ra ngoài... Bà nội có lẽ cũng biết nhưng chưa bao giờ nói gì.*

Cậu trai trầm mặc, dịch chuyển đến sát anh, “Bị nhốt cũng không sao, tôi không có nơi nào rất muốn đi.”

Tác dụng của thuốc mê rất mạnh, Trình Cẩm cảm giác được tay chân đã hoàn toàn cứng ngắc nhưng ý thức chưa tan rã hẳn. Anh cũng đang suy nghĩ tương lai mình muốn làm gì, sau đó phát hiện mình cũng không có mục tiêu, đành nói, “Cứ sống tiếp sẽ có việc muốn làm.”

Cậu trai nhìn anh, “Cậu đang an ủi tôi?”

Trình Cẩm cười, anh cảm thấy bây giờ cơ mặt mình cũng cứng lại rồi, không còn sức nói chuyện nữa, anh nói khẽ, “Thật ra tôi đang an ủi bản thân... Lạnh quá, tôi muốn ngủ...” Anh rũ mắt xuống, bất động.

Cậu trai sờ mặt Trình Cẩm, rất buốt, một lát sau mới cảm nhận được chút độ ẩm. Cậu trai nghĩ nghĩ, cởi áo khoác của mình ra đắp lên người Trình Cẩm, đứng lên cúi đầu nhìn anh một lúc rồi quay người rời đi. Đêm đông lạnh giá, cậu trai chỉ mặc áo sơ mi một thân một mình bước đi dưới ánh trăng.

Hôm đó, Trình Cẩm ở trong con hẻm ngủ tới tận lúc trời hửng sáng, sau khi tỉnh dậy phát hiện mình đang đắp áo của cậu trai kia. Ánh mắt người đi đường nhìn anh đều rất kỳ lạ nhưng không có ai hỏi han vì sao anh nằm ở đây. Anh đứng lên, chạy về hướng nhà mình. Sau đó anh bị bệnh mấy ngày, là bị cóng đến phát sốt nhưng không quá nghiêm trọng, hồi phục rất nhanh. Về sau, anh không ra ngoài dạo đêm nữa, anh cảm giác ánh mắt bà nội nhìn mình rất vui mừng. Anh đến viện điều dưỡng và bệnh viện tìm cậu trai kia, nhưng không thể tìm được.

-----oOo-----

Vụ án trúng độc thuốc

Chương 1: Quán bar

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Hết giờ làm rồi, đội trưởng Trình, anh đã nói cuối tuần này đãi khách!” Một đám người hò hét ầm ỹ trong cục Công an. Hôm nay là thứ sáu, mấy ngày trước tổ Một đội cảnh sát hình sự tăng ca phá vụ án cướp lớn, Trình Cẩm đồng ý sẽ đãi khách khao mọi người. Anh cười nói, “Đi chứ, đi đâu? KTV?” “Không đi, hôm nay bọn em phải đi Dị Độ!” Dị Độ là quán bar, bọn họ đã thương lượng xong phải đến đó hoang phí một lần. “Dị Độ? Vậy một tháng lương của anh cũng không đủ cho mọi người uống, anh không cần ăn cơm chắc?” “Lão đại, cơm thì dễ mà, bọn em mời anh!” “Vậy anh còn nói gì được nữa? Đi thôi. Nhưng mà quán bar không mở cửa sớm như thế, mời anh đi ăn cơm trước đi.” Trình Cẩm cười nói.

Mọi người kêu rên, chưa uống rượu đã phải trả tiền mời cơm, mọi người càng hạ quyết tâm đêm nay nhất định không say không về.

Nhóm Trình Cẩm trước kia đã từng đến Dị Độ, ông chủ Vương Hạ biết bọn họ. Trông thấy một đoàn người mặc thường phục đi vào quán bar, hần vội vàng đến chào hỏi, “Anh Trình, hôm nay là?”

Trình Cẩm cười nói, “Cảnh sát cũng có thời gian nghỉ ngơi giải trí, đến uống mấy ly.” Ông chủ này chừng ba mươi tuổi, lớn hơn anh mấy tuổi nhưng cứ thấy anh là gọi “anh Trình”, sửa cũng vô dụng.

“A, hoan nghênh! Hôm nay miễn phí, tôi mời mọi người!”

“Đừng, anh mà miễn phí thật, bọn họ còn tưởng anh phạm tội, ngày mai tổ càn quét tệ nạn và tổ chống ma túy sẽ đến chỗ anh đấy!”

“Sao có thể chứ?! Tôi đây làm ăn đàng hoàng, tuyệt đối không có những dịch vụ phạm pháp đó.” Ông chủ Vương cuống lên, vội vã tỏ rõ thái độ.

“Được rồi, tôi biết mà.” Trình Cẩm ngăn hần lại, “Thật sự chỉ đến uống mấy ly, tôi đáp ứng đãi khách, bọn họ nhất quyết phải đến chỗ anh tiêu hoang, anh lo việc của anh đi, cứ để họ tự chơi.” Nghe anh nói thế Vương Hạ mới yên tâm, vội vàng dặn dò nhân viên phục vụ chiêu đãi đám bọn họ cho tốt.

Trong quán bar cực kỳ ồn ào, Trình Cẩm sau khi bị đồng nghiệp rót cho mấy ly rượu thì choáng đầu, nhanh chóng không chịu nổi tạp âm to lớn và ánh đèn hoa mắt, anh nói với đồng nghiệp một tiếng rồi đi ra hàng hiên cho thoáng khí.

Mới nghỉ ngơi một lát đã có người đến bắt chuyện, anh cười nói, “Xin lỗi, tôi phải đi phòng vệ sinh.” Vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau khi ra ngoài anh quyết định lên sân thượng hít thở chút không khí trong lành bên quẹo vào cầu thang bên trái.

Đầu cầu thang có một người đàn ông đang đứng, lúc Trình Cẩm đi qua liếc nhìn một cái, người đó cũng vừa hay nhìn về phía anh, ánh mắt hai người giao nhau, hai bên đều rất bình tĩnh. Nhìn đối phương không chột dạ, Trình Cẩm nghĩ thầm hần không phải phần tử tội phạm trong lòng có quý, anh dọc theo cầu thang tiếp tục đi lên.

Thông thường sẽ có rất nhiều người hút thuốc hoặc làm gì đó trên sân thượng.

Nhưng lần này Trình Cẩm chỉ thấy một người đàn ông, cuối thu mà chỉ mặc áo sơ mi đen cài vài ba nút áo. Anh hơi buồn cười nghĩ có thể mấy nút áo còn lại là bị các cô gái ở tầng dưới cởi ra.

Người đàn ông đi đến chỗ Trình Cẩm, “Đã lâu không gặp.”

Sau khi hấn đến gần, Trình Cẩm nhìn rõ khuôn mặt hấn, lập tức nhận ra người này là ai.

Vẫn là mái tóc hơi xoăn, da trắng, cằm nhọn, chỉ là bây giờ đã trưởng thành hơn. Hồi còn là cậu trai có thể dùng đẹp mắt hay xinh đẹp để hình dung, bây giờ phải đổi thành đẹp trai và anh tuấn.

Trình Cẩm mỉm cười, “Đã lâu không gặp.” Trong tiềm thức, anh cảm thấy sớm muộn gì họ cũng gặp lại nhau, chỉ không ngờ lại cách mười hai năm.

Người đàn ông vươn tay phải ra, “Tôi là Dương Tư Mịch, Tư trong tư tưởng, Mịch trong tầm mịch.”

“Trình Cẩm trong tiền trình tự cẩm.” Trình Cẩm vươn tay nắm lấy, cười nói, “Bây giờ cậu thế nào?”

Tiền trình tự cẩm: tiền đồ như gấm

Dương Tư Mịch nắm tay Trình Cẩm, âm áp, hấn nắm chặt không buông, “Mấy ngày trước, tội phạm cướp cậu bắt tôi có đi hỗ trợ.”

Lần hành động đó chính là bộ đội đặc chủng đến giúp, Trình Cẩm hơi kinh ngạc, “Cậu ở trong quân đội?”

“Không phải.”

Trình Cẩm cười, không hỏi thêm. Mấy năm nay, anh thường xuyên nhớ đến Dương Tư Mịch, luôn nghĩ loại người như hấn sẽ trải qua cuộc sống thế nào. Bây giờ anh biết Dương Tư Mịch chọn một nghề nghiệp có thể giết người hợp pháp. Đám tội phạm cướp bị bắt mấy ngày trước chỉ có một kẻ bị thương nặng còn sống, năm tên còn lại đều bị tay bắn tia xử lý.

“Cậu thấy tôi từ lúc đó?”

“Ừm.” Hôm đó, Dương Tư Mịch bỗng nhiên nhìn thấy Trình Cẩm, thất thần, ngoài ý muốn để lại người sống.

Trình Cẩm nhìn hấn nắm tay mình không buông, nghĩ thầm, *may là không có người đi lên, nếu không nhìn thấy bọn họ như thế này không biết sẽ nghĩ gì*. Nghĩ lại, anh hỏi, “Đầu cầu thang là bạn cậu?”

“Người đi theo tôi, tôi bảo hấn ngoài cậu ra đừng cho người khác đi lên.”

Trình Cẩm sửng sò, người kia vừa nhìn là biết xuất thân bộ đội, đi theo Dương Tư Mịch không phải để bảo vệ hấn, có thể là đang giám sát...

Mấy năm nay anh luôn lo lắng một chuyện, *năm đó mình bảo Dương Tư Mịch nguy trang thành người bình thường, nếu bệnh viện cho rằng cậu ấy không gây nguy hại cho người khác, thả cậu ấy xuất viện, vậy có tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì không?*

Bây giờ xem ra mình lo thừa rồi, nhà Dương Tư Mịch hấn không phải gia đình bình thường, người nhà đã tìm được cách để cậu ấy sinh hoạt an toàn.

Dương Tư Mịch dùng tay trái rảnh rồi sờ mặt Trình Cẩm, “Đúng là nóng.” Trình Cẩm bật cười, “Ừm, tôi còn sống.” Nhưng ngay lúc đó cũng vì tay Dương Tư Mịch trượt xuống cổ mình mà anh ngừng cười. Anh nghĩ *nếu hai người đánh nhau, mình bây giờ hẳn có thể đánh ngang tay với Dương Tư Mịch ha?* Hồi học đại học Công an, một trong những môn anh giỏi nhất là... môn vật lộn, công việc mấy năm nay cũng tích lũy được nhiều kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Dương Tư Mịch thả lỏng tay phải Trình Cẩm, ngược lại đem tay nắm lấy eo anh. Hắn tiến lên một bước, hai người ôm chầm lấy nhau, bọn họ chiều cao tương đương, hắn nghiêng đầu dựa vào cổ Trình Cẩm, cảm giác được động mạch cổ Trình Cẩm dưới răng hắn đang đập nhịp nhàng.

Gốc là “giao cảnh tương ứng”, không tìm được kiểu ôm đúng theo nghĩa đen nên mình chọn cái gần giống nhất, nói chung các bạn cứ tưởng tượng hai em ôm nhau kiểu 1 tay ôm cổ 1 tay ôm eo

Trình Cẩm bị hơi nóng hắn phả vào cổ làm không dễ chịu, đẩy đẩy vai hắn, “Nè, người bình thường không như thế này.”

“Ừm.” Dương Tư Mịch đáp một tiếng nhưng bất động.

Trình Cẩm âm thầm suy tư, hành động này của Dương Tư Mịch là biểu hiện thân thiết hay cảm tình với người hắn quen biết sao? Anh cảm thấy Dương Tư Mịch giống như con người đánh mất tình cảm, chỉ còn lại bản năng động vật.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, rất nhanh, tiếng kêu sợ hãi âm ỉ dưới lầu đã phá vỡ giây phút yên tĩnh này.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi đến trước lan can, nhìn xuống, có người không biết ngã xuống từ nơi nào, bị xuyên trên hàng rào nghệ thuật sắc nhọn ở sân sau quán bar.

“Cậu giúp tôi đứng đây quan sát, tôi đi xuống xem sao.” Trình Cẩm chạy xuống lầu. Người trong quán bar còn đang uống rượu nhảy nhót, căn bản không nghe thấy âm thanh bên ngoài. Anh tìm ra đồng nghiệp trong đám đông, trước hết cho hai người ra sân sau xem tình huống, tiếp theo cho hai người canh giữ cửa quán bar không cho ai ra ngoài, kế tiếp bảo một người đi tìm ông chủ giúp duy trì trật tự, cuối cùng phân công hai người lên lầu hai xem người nhảy xuống từ chỗ nào.

Sau đó anh ra sân sau, Ngô Kiên và Lý Minh Kiệt coi chừng ở đây, Ngô Kiên nói, “Đội trưởng Trình, xe cấp cứu sẽ đến ngay, cũng gọi người trong cục đến giúp rồi.”

Trình Cẩm gật đầu, quán bar quá nhiều người, lát nữa chỉ dựa vào bọn họ chắc chắn không thể khống chế tình hình nên ngay từ đầu anh đã bảo họ nhanh chóng liên hệ với cục.

Hàng rào sân sau quán bar làm bằng sắt, một thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi bị xuyên trên hàng rào sắt, máu chảy dọc theo cọc sắt thấm đầy đất. Trình Cẩm tiến lên dò xét hơi thở của nạn nhân, còn sống. Anh cau mày nghĩ, *tình huống này phải làm sao? Cửa đứt cọc sắt?*

Anh thấy bên cạnh có hai người bèn hỏi một tiếng, đều là nhân viên của quán bar, bọn họ nói người này đột nhiên rơi từ trên kia xuống. Hỏi có trông thấy là cửa sổ nào không, họ nói là cái thứ hai, vì người kia vừa rơi xuống liền có tiếng thét lên và có người thò ra xem xét từ cửa sổ đó.

Có điều cái cửa sổ kia bây giờ không có ai ở đó, không biết là bị dọa ngất hay đang chạy về chỗ này.

Trình Cẩm gọi Lý Minh Kiệt, “Tiểu Lý, cậu lên lầu hai nói nhóm lão Trương cố gắng tâm sự với người trong phòng đó.”

Ngô Kiên ở phía sau đang ngăn một người, “Tiên sinh, thật ngại quá, bây giờ không thể đi qua.”

Trình Cẩm thấy là Dương Tư Mịch, ra hiệu Ngô Kiên cho hắn qua, “Thế nào, cậu ở trên có thấy gì không?”

“Ngoài người này.” Dương Tư Mịch nhìn về phía người đang treo trên hàng rào, “Còn có ba người, hai người ở chỗ này, một người đi tìm chủ quán bar, ông chủ giờ đang ở cửa trước duy trì trật tự.”

Trình Cẩm gật đầu, “Cảm ơn.” Hỏi tiếp, “Cậu không lạnh?” Anh nhìn làn da trắng nõn lộ ra ngoài của Dương Tư Mịch, hắn không hề giống bộ đội đặc chủng ngày ngày phơi nắng phơi gió. “Cài nút áo lại?”

Dương Tư Mịch cúi đầu nhìn quần áo mình, cài hết nút áo, sau đó ngẩng đầu nhìn thanh niên kia, “Cậu ta không sống nổi.”

Tiếng xe cấp cứu càng lúc càng gần, nhân viên y tế đến rất nhanh. Họ nhìn thấy hiện trường xong đều lắc đầu thở dài, nói tình huống này rất khó xử lý. Khó cũng phải làm, sau đó bọn họ quyết định cửa đứt ba cây cọc sắt đâm xuyên thân thể thanh niên kia, chưa cửa được bao lâu, cậu ta đã không còn hơi thở...

Sau nữa, thi thể bị pháp y cục Công an mang đi.

Trình Cẩm dẫn theo người trong tổ bận rộn cả đêm, kết luận sơ bộ là thăng nhóc kia rất có thể uống nhiều quá rồi cao hứng nhảy lầu.

Nhảy từ lầu hai xuống vốn không có gì, người may mắn thậm chí có thể lông tóc không tổn thương, nhưng thăng nhóc này rất xui xẻo, thoáng cái đã

thành thịt xiên. Bạn bè đi cùng cậu ta nói đêm nay cậu ta náo cực kỳ điên, mặt khác không có gì bất thường.

Đêm đó, Trình Cẩm không biết Dương Tư Mịch rời đi lúc nào, anh xong việc mới phát hiện Dương Tư Mịch không ở đó.

Giữa trưa hôm sau, pháp y đưa ra kết quả khám nghiệm, nói trong cơ thể người chết có một loại chất độc gây ảo giác, chính là nói cậu ta không bị đâm chết cũng có khả năng bị độc chết. Kết quả kiểm tra thuốc nhóm bạn cậu ta thì không có vấn đề gì, bọn họ không trúng độc cũng không hít ma túy, thực sự nói thật, quả thật chỉ tụ tập uống rượu.

Người chết tên Chu Hải, Trình Cẩm cho người đến nhà cậu ta điều tra tình huống cụ thể.

Sau đó, Trình Cẩm nhớ đến hai ngày trước nghe nói bên tổ Ba đội cảnh sát hình sự có án tương tự. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi tên Lưu Xương đột nhiên chạy ra giữa đường, bị xe đâm trúng, sau khi điều tra phát hiện người này có tiền sử căn thuốc, vụ án này cũng không giải quyết được gì.

Trình Cẩm muốn sang tổ Ba hỏi thăm tình hình, nhưng tổ trưởng tổ Ba Cát Duyệt có quan hệ không tốt với anh, liên lụy quan hệ giữa người tổ Ba và người tổ Một cũng không ra hồn. Anh không muốn để bọn họ cho rằng mình muốn bới móc, nghĩ một lúc thì quyết định đi tìm Lưu Xương.

Nếu Lưu Xương không dính líu đến vụ án lần này thì tốt, nếu có thì nhất định phải báo lên trên, còn có đặc tội tổ Ba hay không, hơi đâu mà lo.

-----oOo-----

Chương 2: Lại gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lưu Xương sống ở một chung cư cũ. Nhóm Trình Cẩm ấn chuông cửa cả buổi mới có một người đàn ông say bí tỉ râu ria xồm xoàm mở cửa. Trình Cẩm lấy thẻ nhân viên cảnh sát ra, người đàn ông cười khẩy cho họ vào nhà, “Mấy người lại muốn làm gì? Mấy người nói tôi hít thuốc, bây giờ vợ tôi muốn ly hôn, mấy người vui chưa?”

Trong nhà Lưu Xương rất bừa bộn, không biết đã bao lâu chưa dọn dẹp, trên đất chất đống lộn xộn rất nhiều chai rượu, khó trách mùi cồn nồng sặc người.

Ngô Kiên hỏi hần, “Anh nói anh không hít thuốc, vậy giải thích cho chúng tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi.”

Lưu Xương mắng, “Con mẹ nó sao biết xảy ra chuyện gì? Tôi cai nghiện mấy năm rồi, tuyệt đối sẽ không hít cái thứ đồ chơi đó nữa.”

“Anh có từng đến quán bar Dị Độ không?”

“Sau khi kết hôn tôi không đến quán bar nữa, mỗi ngày tôi chỉ đi làm, tan tầm, về nhà, đâu có rảnh đi hít thuốc!”

“Hôm đó, trước khi anh ‘phát độc’ có ăn hay uống gì không?”

“Không có.” Lưu Xương nhú mày, “Hôm đó tôi bị cảm, khẩu vị không tốt nên không ăn gì.”

“Cái gì cũng không ăn.”

“Uống nước ở văn phòng, người trong văn phòng đều uống nước đó.” Lưu

Xương suy nghĩ, “Tôi còn uống thuốc cảm. Chẳng lẽ thuốc cảm có vấn đề?” Nói xong, hần kéo ngăn kéo ra tìm thuốc cảm còn dư đưa cho họ.

Vì thuốc chỉ thiếu một viên, vì sau khi hần bị đụng xe được đưa đi nằm viện mấy ngày, không uống thuốc nữa.

Trình Cẩm thấy viên bị thiếu nằm chính giữa, hơi lạ, người bình thường đều uống từ viên ngoài cùng, anh hỏi thêm, “Thuốc này lúc anh cầm được là bị dán kín hoàn toàn sao?”

Lưu Xương khẽ giật mình, chửi ầm lên, “Khốn kiếp, đứa nào dám bỏ thuốc lão tử?! Lúc tôi lấy ra khỏi hộp giấy, màng nhôm của viên ở giữa bị xé ra rồi, tôi cũng không nghĩ nhiều, cứ bẻ ra uống...”

Tận lúc Trình Cẩm và Ngô Kiên đi về, Lưu Xương vẫn còn hùng hùng hổ hổ...

Rời khỏi nhà Lưu Xương, Trình Cẩm lấy điện thoại di động ra gọi cho lão Trương đi thăm dò tình hình Chu Hải, bảo anh ta hỏi kỹ trước khi chết Chu

Hải có đến bệnh viện Huệ Nhân không, có uống thuốc gì không. Vì xuất xứ của thuốc cảm và bệnh viện Lưu Xương nằm đều là bệnh viện Huệ Nhân. Trên đường về cục Công an, Ngô Kiên hỏi Trình Cẩm, “Đội trưởng Trình, anh thật sự tin lời Lưu Xương?”
Trình Cẩm lắc đầu, “Có thể là thật. Về xem Diệp Tử và lão Trương tra được hình hình Chu Hải là thế nào đã.”

Bọn họ về chưa bao lâu thì Diệp Tử và lão Trương cũng về đến nơi. Diệp Tử tên Diệp Lai, là một nữ cảnh sát xinh đẹp chín chắn. Lão Trương tên Trương Trung Vĩ, mới được điều từ tổ càn quét tệ nạn sang. Kết quả điều tra Chu Hải của họ là Chu Hải chưa từng hít thuốc, có bệnh đau dạ dày, trước khi chết mấy ngày có mua thuốc dạ dày ở bệnh viện Huệ Nhân. Bọn họ mang thuốc dạ dày của Chu Hải về, là lọ thuốc con nhộng bình thường chưa mở nắp.
Diệp Tử nói, “Lọ này vẫn chưa mở, người nhà Chu Hải nói cậu ta có mang một lọ theo người.”

Trình Cẩm gật đầu, lọ kia đang ở chỗ pháp y. Anh bảo Ngô Kiên mang thuốc đi xét nghiệm. Tuy anh cảm thấy số thuốc còn lại không có vấn đề nhưng vẫn nên kiểm nghiệm toàn bộ cho bảo đảm.

Anh lại gọi Diệp Tử, lão Trương cùng đi bệnh viện Huệ Nhân tra hỏi tình huống, cũng cho những người khác trong đội đến các bệnh viện khác trong thành phố hỏi xem gần đây có ca bệnh trúng độc tương tự nào không.

Sau khi tra xét ghi chép chữa bệnh của bệnh viện Huệ Nhân, bọn họ phát hiện chất độc trong cơ thể Lưu Xương giống của Chu Hải, nhưng vì Lưu Xương có lịch sử hít thuốc, có sức đề kháng nhất định với chất độc cũng có lẽ liều lượng chất độc không đủ, lại được cấp cứu kịp thời nên không bị độc chết.

Trình Cẩm hỏi người của bệnh viện gần đây có sự kiện trúng độc nào tương tự không.

Chủ nhiệm bệnh viện nói có hai ca khác, đều nằm trong phòng bệnh nặng, bệnh nhân được cấp cứu xong giờ vẫn đang hôn mê.

Người thân bệnh nhân cũng ở trong bệnh viện, hỏi thăm họ rồi Trình Cẩm phát hiện trước khi trúng độc, bệnh nhân đều uống thuốc dạ dày của bệnh viện Huệ Nhân. Người trúng độc đều sống không xa bệnh viện Huệ Nhân nên khám bệnh dạ dày ở bệnh viện này, trúng độc cũng đưa vào đây. Diệp Tử hỏi người chủ nhiệm kia, “Mấy người không nghĩ tới phải báo cảnh sát à?”

Chủ nhiệm cũng biết sự việc nghiêm trọng, ngượng ngùng nói, “Việc này chúng tôi cũng phải được người nhà đồng ý...” Người nhà không nghĩ phải báo cảnh sát, bệnh viện vì đủ loại lo lắng cũng không chủ động nhắc tới. Trình Cẩm để Diệp Tử và lão Trương ở lại bệnh viện, bản thân thì trở về tìm cục trưởng báo cáo tình hình.

Cục trưởng tên Tăng Quốc Tân, là một ông chú tóc húi cua hơn năm mươi tuổi.

Trước khi Trình Cẩm báo cáo công việc, điện thoại di động của anh vang lên, là đồng nghiệp anh phái đi bệnh viện khác gọi.

Đồng nghiệp nói bệnh viện Tân Hưng có người trúng độc đã thoát khỏi nguy hiểm, người này trước đó cũng từng đến bệnh viện Huệ Nhân mua thuốc dạ dày, nơi làm việc của cô gần bệnh viện Huệ Nhân, dạ dày không thoải mái nên đến bệnh viện Huệ Nhân khám rồi mua thuốc, về nhà uống thuốc, sau khi chất độc phát tác được đưa đến bệnh viện Tân Hưng gần nhà chữa trị.

Trình Cẩm đem chuyện này và tình hình tra được trước đó tổng kết lại, báo cáo cho cục trưởng Tăng.

Cục trưởng Tăng nghe xong, ý thức được tình huống vô cùng nghiêm trọng, lập tức báo sự kiện trúng độc hàng loạt này lên trên.

Không lâu sau, phía trên chỉ thị sự kiện trúng độc giao cho họ giải quyết, bọn họ sẽ thành lập tổ điều tra đặc biệt, lập tức có người đến lấy tài liệu của vụ án.

“Đây là định tính thành sự kiện khủng bố?” Trình Cẩm hỏi cục trưởng Tăng.

Cục trưởng Tăng lắc đầu, “Bây giờ không do chúng ta quản, đừng suy đoán lung tung.” Ông vỗ vai Trình Cẩm, sụt sịt nói, “Còn may cậu phát hiện sớm, nếu không lần này chú gặp phiền phức lớn rồi.” Nơi này dù sao cũng là khu ông quản lý, xảy ra loại chuyện này mà không thể nhanh chóng phát hiện chắc chắn ông phải chịu trách nhiệm. Ông cười ha ha, “Trình Cẩm à, chú đã sớm nói cậu sẽ tiền đồ như gấm mà!”

“...” Trình Cẩm im lặng.

Nhưng cục trưởng Tăng không hoàn toàn nói đùa, ông thật sự coi trọng Trình Cẩm.

Sau khi Trình Cẩm tốt nghiệp đại học Công an là gia nhập cục này. Thành tích ở trong trường của anh cực kỳ tốt, có mấy người cảm thấy thành tích tốt không đồng nghĩa năng lực làm việc mạnh nhưng về sau họ phát hiện Trình Cẩm rất có thiên phú về phương diện điều tra án phạm tội, hơn nữa lúc truy đuổi tội phạm cũng dám xông lên đầu, anh từng bị đạn bắn trúng hai lần, một lần trong đó phải nằm viện hai tháng, được trao công lao hạng hai.

Năm ngoái, tổ trưởng tổ một bị điều đi, cục trưởng Tăng liền đề bạt Trình Cẩm làm đội trưởng, chính lão gia tử cũng không nghĩ tới đội trưởng cảnh sát hình sự trẻ tuổi nhất cục sẽ do mình cất nhắc. Bây giờ ông rất vui mừng, cảm thấy mình quả nhiên là Bá Nhạc có mắt nhìn người.

Trình Cẩm không muốn nghe lão gia tử tán gẫu tiếp, cười nói, “Cục trưởng, bây giờ hết giờ làm rồi, không còn việc gì thì cháu đi trước, cả đội của cháu từ đêm hôm qua đến giờ vẫn chưa được ngủ, cháu đi thông báo cho họ về trước.”

Cục trưởng Tăng lắc đầu, “Vẫn chưa thể đi, lát nữa có người bên trên đến, bọn họ nếu có hỏi gì vẫn cần cậu trả lời.”

Trình Cẩm cười khổ, “Cục trưởng, chú ở lại cũng như nhau mà.”

Lão gia tử chậm rãi nói, “Đương nhiên không giống, cậu chính là quá vô danh, phải cho người bên trên thấy chỗ chú cũng có nhân tài, đừng tưởng chỉ có họ mới phá được vụ án lớn.”

Trình Cẩm dở khóc dở cười, “Vậy được thôi, cháu đi trước hỏi tình hình.”

Trình Cẩm gọi điện cho Diệp Tử trước, cô và lão Trương vẫn đang ở bệnh viện Huệ Nhân. Trình Cẩm nói, “Vụ án này cấp trên muốn tiếp nhận, rất nhanh sẽ có người đến thay hai người, đến lúc đó hai người trao đổi rõ ràng với đối phương rồi về nhà nghỉ ngơi nhé.”

“Bọn họ đến rồi, em đang định gọi cho anh đây.”

“Vậy được, nói chuyện xong hai người về nhà đi.”

“Đã hiểu.”

Trình Cẩm cũng liên lạc với những người khác, nói rõ tình hình hiện tại, bảo họ xử lý tốt nhiệm vụ rồi về nghỉ ngơi.

Người phía trên đến rất nhanh, ba người, có cả Dương Tư Mịch.

Trình Cẩm không kinh ngạc nhưng vẫn hỏi, “Cậu sẽ tham gia vụ án này?”

Dương Tư Mịch cười với anh, “Tôi hôm qua tôi có mặt ở hiện trường vụ án nên bị gọi đến xem.”

Hai người còn lại một người là đàn ông khoảng ba mươi tuổi, nghiêm túc, đang nói chuyện với cục trưởng.

Một người khác là đàn ông có đôi mắt hoa đào luôn nở nụ cười, dáng vẻ khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, cũng có thể trẻ hơn. Anh ta chủ động chào hỏi Trình Cẩm, “Anh chính là Trình Cẩm à, boss nói với bọn tôi anh rất lợi hại.”

Trình Cẩm nghi ngờ nhìn về phía Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch lắc đầu tỏ ý không biết.

“Ồ, anh quen biết Tiểu Dương lúc nào thế?” Anh ta hỏi Trình Cẩm.

Quen biết lúc nào? Lần gặp đầu tiên là mười mấy năm trước, hôm qua là lần gặp thứ hai, hôm nay là lần thứ ba. Trình Cẩm cười nói, “Quen từ rất lâu.”

“Ôi...” Anh ta rất ngạc nhiên nhưng không hỏi mà tự giới thiệu, “Tôi tên Bộ Hoan, bộ trong bộ bộ cao thẳng, hoan trong hoan hỉ. Người bên kia tên Ngụy Thanh, ngụy trong nước Ngụy, thanh trong thanh thủy.”

Bộ bộ cao thẳng: thẳng chức từng bước

Ngụy Thanh và cục trưởng trò chuyện xong, xoay đầu nói với Trình Cẩm, “Cậu có thể tham gia vụ án này.”

Nụ cười của Trình Cẩm sâu thêm, giọng điệu người này giống như đang bỏ thí vậy. Có thể tham gia điều tra vụ án lớn, đối với nghề của anh sẽ có trợ giúp nhất định nhưng anh không quá đặt nặng những thứ đó, phá được án là được, anh không để ý bản thân có thể tham gia hay không.

Anh không để ý đến lão gia tử ở bên cạnh đang nháy mắt với mình, từ chối, “Không được, có các anh rồi tôi không đi vẽ rắn thêm chân, cả đêm qua tôi không ngủ, về đi ngủ đây. Cục trưởng, cháu về trước.” Nói xong, anh gạt đầu với cục trưởng Tăng và Dương Tư Mịch rồi đi hướng ra ngoài.

Lão gia tử bắt đầu nhìn chăm chăm bóng lưng anh.

Dương Tư Mịch đuổi kịp anh, “Tôi lái xe chở cậu.” Hai người nhanh chóng đi mất.

Bộ Hoan sờ cằm, nói, “Chúng ta chỉ có một chiếc xe, Tiểu Dương nói muốn lái đi.”

Ngụy Thanh nói, “Vậy cậu gọi một chiếc đến. Nhân tiện cho người mang thi thể, dọn vật chứng và tài liệu liên quan luôn đi.”

-----oOo-----

Chương 3: Các anh tới đón Dương Tư Mịch?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Một mình cậu đi ra không sao chứ?” Dù sao hôm qua còn có người đi theo hẳn.

Dương Tư Mịch nhẹ nhàng trả lời, “Tôi không có vấn đề gì, những người khác có vấn đề hay không không phải chuyện liên quan đến tôi.”

“...” Trình Cẩm không nói gì, hi vọng đừng đi được nửa đường đột nhiên có đoàn người xông ra chặn họ lại.

Trình Cẩm sống không xa cục Công an, ba năm trước anh mua căn nhà hai phòng khách một phòng ngủ hiện đang ở. Lúc đó anh đến cục Công an làm việc chưa lâu. Mua nhà là bởi bà nội đã qua đời khi anh học năm nhất đại học, anh không muốn về thành phố Thiên Minh nữa, nơi đó là chốn đau lòng của anh.

Sau khi thuận lợi về nhà, Dương Tư Mịch đưa cho anh một cái hộp, “Tặng cậu.”

Trình Cẩm cười, “Tại sao?”

Dương Tư Mịch suy nghĩ, hẳn chưa từng tặng đồ gì cho ai, không biết tặng quà còn cần lý do. Hắn chần chờ nói, “Quà sinh nhật?”

“Sinh nhật năm nay của tôi qua lâu rồi, sinh nhật tiếp theo là tháng Hai năm sau, còn mấy tháng nữa.” Trình Cẩm cười nói.

Dương Tư Mịch nghi ngờ, *chẳng lẽ mình phải mang nó về?* Sau đó hắn thấy Trình Cẩm mở hộp.

Trong hộp giấy là một cái chuông gió bằng xương màu trắng, từng đoạn xương ngón tay trắng như tuyết, cầm đi kiểm nghiệm sẽ phát hiện chúng thuộc về những người khác nhau.

Trình Cẩm nhìn chằm chằm cái chuông gió bằng xương này, mãi sau mới lộ ra nụ cười xem như là bình thường, “... Rất ngẫu!”

“Tôi biết cậu sẽ thích.”

Trình Cẩm nhìn đôi mắt Dương Tư Mịch rạng ngời rực rỡ, không nỡ nói mình không thích, nhiều nhất chỉ là tán thưởng cái chuông gió này chế tác rất tinh mỹ. Anh chợt lóe linh quang, *Dương Tư Mịch ở một mức độ nào đó có thể nói là không dính khói lửa trần gian, sao cậu ấy lại muốn tặng quà cho mình? Là muốn bày tỏ hảo cảm với mình? Nhưng tại sao lại nói là quà sinh nhật? Chẳng lẽ...*

Trình Cẩm hỏi, “Sinh nhật cậu là trong khoảng thời gian này à? Cậu nhận được quà sinh nhật?”

“Ngày hai mươi lăm tháng Mười. Dì út tặng tôi quần áo.”

Trình Cẩm bật cười, chỉ cần hiểu được mạch suy nghĩ làm việc của người này thì nguyên nhân rất dễ đoán. Bản thân hẳn nhận được quà sinh nhật bên tặng quà cho người khác, “Ngày hai mươi lăm tháng Mười à, cậu thích gì, tôi tặng cậu.”

Dương Tư Mịch nghĩ, chưa có ai hỏi hẳn vấn đề này, “Không biết, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho cậu.”

Trình Cẩm, “...”

Thế cũng được? Rất giao hoạt. Trình Cẩm phì cười, “Được.” Lại hỏi hẳn, “Vẫn chưa ăn cơm à?”

“Chưa.”

Trình Cẩm nghĩ Dương Tư Mịch ra ngoài sẽ có người đi theo, hẳn là ăn cơm cũng có người nhìn chăm chăm, nói cách khác, Dương Tư Mịch vẫn luôn trải qua cuộc sống áo đến đưa tay, cơm đến há miệng. Anh cười, tìm thực đơn gọi thức ăn ngoài, “Chúng ta đặt đồ ăn ngoài đi, cậu muốn ăn gì?” “Không biết.”

“... Cậu thích khẩu vị gì? Có thể ăn cay không?” Trình Cẩm là người thích ăn cay.

“...” Dương Tư Mịch vô tội nhìn anh.

Trình Cẩm cười lắc đầu, “Vậy để tôi xem.” Anh gọi điện đặt thịt bò nấu cay, gà chiên cay, bông cải xanh xào và canh chua cay.

Đặt đồ ăn xong, anh đi tắm rửa. Bận rộn mấy chục tiếng, anh cảm thấy người mình hơi lấm rồi, bảo Dương Tư Mịch cứ tùy ý. Kết quả tắm xong đi ra, anh nhìn thấy trong phòng khách có thêm một người.

Người này là anh trai giao đồ ăn, cực kỳ bắt mắt dĩ nói với Trình Cẩm, “Tôi nói với bạn anh lần sau đưa tôi tiền cũng được, anh ta thật sự không cho tôi đi, tôi phải vội giao đồ cho chỗ khác nữa.”

Trình Cẩm thường xuyên gọi đồ ăn ở quán này nên anh trai shipper biết anh. Anh vội vàng xin lỗi rồi trả tiền để người ta đi.

Anh nhìn Dương Tư Mịch đang vô tội nhìn mình, thầm nghĩ là anh sơ suất, không lấy tiền ra trước nhưng cũng không nghĩ tới shipper hiệu suất đột nhiên tăng cao, giao nhanh như thế, đoán chừng hôm nay quán làm ăn không tốt.

Chuyện này khiến anh hiểu thêm một điều về Dương Tư Mịch – trên người hắn không mang theo tiền.

Hai người bày đồ ăn ra, bắt đầu ăn.

Dương Tư Mịch ăn mấy miếng gà chiên cay xong thì hai má ửng hồng.

Trình Cẩm cười nói, “Cay quá?”

“Tàm tạm.”

Sau một lát, Trình Cẩm thấy hắn ăn đến toát mồ hôi, mắt có ánh nước, lông mi dài cũng thấm ướt, vôi vàng bụng gà chiên cay để sang một bên, rót cho hắn ly nước lạnh.

Dương Tư Mịch vô thanh vô tức uống nước.

Trình Cẩm nhìn hắn nghĩ, *trông thật dễ nuôi, cho gì ăn đó nhưng mấy món này hình như cậu ấy ăn không hợp.*

Một sinh vật xinh đẹp ngoan ngoãn thế này, Trình Cẩm thật lo lắng mình sẽ nuôi hư mất, mấy năm nay ngay cả cây cỏ anh cũng chưa từng nuôi. Anh bắt đầu mong đợi sẽ có người nhanh đến đưa Dương Tư Mịch đi.

Trình Cẩm nghĩ đến thịt bò cũng là món cay bèn chuyển sang một bên, canh chua cay cũng cay, lại dờ tiếp, chỉ cho Dương Tư Mịch ăn bông cải xanh xào.

Dương Tư Mịch nhìn anh, đặt đũa xuống, “Tôi phải về.”

Trình Cẩm vôi vàng kéo hắn, “Sao vậy?”

Dương Tư Mịch không đáp, chỉ đứng lên muốn đi ra ngoài.

Trình Cẩm hơi cúi, “Trước tiên nói rõ tại sao lại đi đã. Vì không cho cậu ăn cay, không phải cậu không thể ăn sao?”

“Chưa từng ăn thì không thể ăn? Chỉ có người bình thường mới có thể ăn?”

“...” Trình Cẩm chỉ cảm thấy lửa giận hừng hực từ đáy lòng đốt thẳng ra ngoài. *Chưa từng ăn ót? Những người kia mỗi ngày cho cậu ấy ăn cái gì? Rau xanh luộc nước trắng, thịt luộc nước trắng?*

“Ai nói cậu không bình thường? Bọn họ mới không bình thường! Cậu có mang điện thoại không?” Dứt lời, anh trực tiếp thò tay vào túi áo Dương Tư Mịch móc điện thoại ra, ấn mở xem xét, danh sách cuộc gọi đến đều cùng một số. Trình Cẩm gọi lại.

“Tur Mịch, sao thế?”

“Tôi là bạn của Dương Tư Mịch, tối nay cậu ấy ăn cơm ở nhà tôi, xưng hô với ngài thế nào?”

“A, cháu là Trình Cẩm à, dì nói Tur Mịch sao lại gọi cho dì chứ, dì là dì út nó, cháu tìm dì có chuyện gì không?”

Trình Cẩm do dự phải xưng hô thế nào, nghĩ chút rồi nói, “Dì, cháu muốn hỏi cậu ấy không thể ăn thứ gì?”

“Ý cháu là có dị ứng với món gì không? Không có mà, nó làm sao?”

“Cậu ấy có thể ăn cay không?”

“Có chứ, không nghe nói nó không ăn được cay.”

Trình Cẩm nhíu mày, “Phương diện sinh hoạt có thói quen đặc biệt gì không?”

“Hắn là không...” Bên kia do dự nói.

Trình Cẩm chẳng muốn hỏi nữa, “Dì, hôm nay cậu ấy ở nhà cháu không thành vấn đề chứ?”

Bên kia yên tĩnh hai giây, sau đó nói nhanh như gió trả lời, “Không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

“Vậy cứ thế ạ, tạm biệt dì.”

“Được rồi, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, dì út Dương Tư Mịch – Tạ Minh gọi cấp dưới của mình tới, “Tiểu Ứng, Tur Mịch có món gì không ăn sao? Phương diện sinh hoạt có thói quen đặc biệt nào không?”

Tiểu Ứng tên Ứng Hữu An, chính là người đi theo Dương Tư Mịch ở quán bar, hần lắc đầu, Dương Tư Mịch chưa bao giờ đề ra yêu cầu gì.

Tạ Minh trầm mặc. Bà vẫn luôn quản thúc Dương Tư Mịch nghiêm ngặt, cố gắng phòng ngừa hấn gây nguy hại cho người khác, bà cảm thấy đây là bảo vệ hấn. Có lẽ đây là bảo vệ nhưng cũng là lồng giam. Bà không biết Dương Tư Mịch có đau khổ không, bà không muốn nghĩ nhiều... Cũng bởi không muốn nghĩ nhiều nên mới sao nhãng rất nhiều chuyện có thể mềm hóa lồng giam được trang hoàng, bà muốn tâm địa sắt đá.

Trình Cẩm thấy Dương Tư Mịch không thích ăn bông cải xanh nhưng không thể cho hấn ăn nhiều ớt, ăn cay vẫn nên từ từ thích ứng, suy nghĩ, quyết định nấu mì sợi cho hấn. Anh tự nhận món mì sợi mình làm không tệ vì rất quen tay rồi.

Lúc Trình Cẩm nấu mì, Dương Tư Mịch cứ đứng ở cửa phòng bếp nhìn. Trình Cẩm hỏi hấn, “Cậu biết nấu cơm à?” Mặc dù biết đáp án hấn sẽ là không nhưng hai người không nói gì thì không khí quá nặng nề. Dương Tư Mịch lắc đầu, “Chưa nấu mì nhưng ở ngoài từng nướng thịt.” “Lúc ra ngoài thi hành nhiệm vụ?” Trình Cẩm nghĩ có phải lúc nào hấn cũng đến nơi rất vắng vẻ làm nhiệm vụ không. “Ừm.” Dương Tư Mịch không nói kỹ, đều là Trình Cẩm hỏi một câu hấn đáp một câu.

Mì sợi nấu rất nhanh, Trình Cẩm thả cải thìa, lạc xướng, đập thêm một quả trứng vào để chần, tự mình nếm trước, cảm thấy hương vị không tồi. Dương Tư Mịch nhanh chóng ăn hết cả tô mì lớn, tốc độ ăn này hấn là luyện mới ra. Trình Cẩm hơi lo lắng, “Ăn no chưa?” “No rồi.” Dương Tư Mịch gật đầu. Lần đầu tiên hấn cảm thấy chuyện ăn cơm này cũng không tệ.

Trình Cẩm cảm giác trong nhà có thêm một bạn nhỏ, anh lấy đồ ngủ cho Dương Tư Mịch, giúp hấn chỉnh nước ấm nhưng vẫn lo hấn sẽ làm mình bị phỏng, càng không ngừng dặn dò, “Tôi ở bên ngoài, có gì cứ gọi nhé?”

Dương Tư Mịch cũng không thấy mất kiên nhẫn, trái lại, có người muốn chăm sóc hẳn ngay cả chuyện nhỏ nhặt như thế khiến hẳn cảm thấy hết sức mới mẻ, ngoan ngoãn gật đầu.

Mãi đến trước khi ngủ, mọi chuyện đều thuận lợi.

Sắp đi ngủ, Trình Cẩm khá phiền não, để Dương Tư Mịch ngủ phòng cho khách? Vẫn nên hỏi trước Dương Tư Mịch xem có phải toàn ngủ một mình một phòng không, lỡ hẳn cần người giám hộ thì sao? Hỏi thẳng thì hơi kỳ, anh bèn đổi cách hỏi, “Hôm nay cậu ngủ phòng cho khách hay ngủ cùng tôi?” Hỏi xong mới phát giác hỏi thế này cũng không thích hợp...

Dương Tư Mịch nhìn anh, “Ngủ cùng cậu.”

Sau này, Trình Cẩm mới biết hẳn luôn ở một mình một phòng. Chẳng qua bên ngoài phòng của hẳn, bắt đầu từ ngoài cửa, chỗ nào cũng bị giám sát nghiêm mật.

Đêm nay hai người đều ngủ khá ngon giấc.

Sáu giờ sáng, Dương Tư Mịch thức dậy đúng giờ, mở mắt ra lại phát hiện không phải là phòng mình, thảo nào không có người đến gõ cửa gọi hẳn dậy.

Trình Cẩm vẫn ngủ say, anh trước sau như một có án thì không ngủ không nghỉ, không có án thì ngủ đến hôn thiên ám địa.

Dương Tư Mịch cũng nằm yên không động.

Sau đó chuông cửa vang lên, Dương Tư Mịch nhìn Trình Cẩm mắt cũng không mở, đi thẳng ra gian phòng bên ngoài.

Trình Cẩm mở cửa đồng thời mở mắt, trước mắt xuất hiện hai người, đã gặp mặt hôm qua, anh nhớ lại một chút, tên là Bộ Hoan và Ngụy Thanh.

Bộ Hoan cười nói, “Ôi, chưa dậy cơ à?”

Trình Cẩm nhìn đồng hồ trên tường, mới bảy giờ, nhà anh gần cục Công an, tám giờ mới đi làm vẫn kịp, “Hai người có việc tìm tôi?” Anh nhớ đến

Dương Tư Mịch tối qua ở lại nhà mình, “À, các anh đến đón Dương Tư Mịch? Tôi đi gọi cậu ấy.”

Bộ Hoan chưa kịp nói gì đã thấy anh bước nhanh đi vào phòng ngủ. Hấn nhún vai với Ngụy Thanh, đi vào phòng khách, tự tại ngồi xuống ghế sofa. Ngụy Thanh cau mày đóng cửa.

Trình Cẩm gọi Dương Tư Mịch dậy, hai người cùng đi ra phòng khách.

Bộ Hoan cười nói, “Tối đón Tiểu Dương là nhân tiện, chủ yếu là chuyện vụ án trúng độc thuốc, boss chúng tôi hi vọng anh cùng điều tra vụ này.”

Trình Cẩm sững sờ, hôm qua anh tưởng Ngụy Tranh chính là người phụ trách vụ án này, lẽ nào không phải? Cao tầng mở lời, anh đúng là không thể không biết tốt xấu mà từ chối, đây không phải người anh đặc tội nổi.

“Hiểu rồi, vậy tôi báo cho cục trưởng của tôi một tiếng.”

“Chúng tôi đã báo rồi, anh đi cùng chúng tôi là được.”

Trình Cẩm nhìn Bộ Hoan, “Các anh thuộc bộ ngành nào?” Thần thần thao thao kiểu này không giống phong cách của bộ Công an.

Bộ Hoan cười, nhìn về phía Ngụy Thanh. Ngụy Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói, “Chúng tôi là bộ An ninh.”

Bộ An ninh? Chẳng lẽ vụ án này bị định tính là sự kiện khủng bố? Trình Cẩm nghi hoặc, đồng thời nghĩ hóa ra Dương Tư Mịch thuộc bộ An ninh, đích thực hợp lý hơn quân đội. Vụ án đã bàn giao lại cho bộ An ninh, anh thuộc hệ thống công an, gọi anh đi làm gì?

“Bên trên rất chú trọng vụ án này, nghiêm lệnh chúng ta nhanh chóng phá án.” Ngụy Thanh nói.

Có thể hiểu, vì là sự kiện phạm tội công cộng ác tính. Nhưng liên quan gì đến anh? Dù sao không đến mức thiếu anh thì không thể phá được án, sao có thể chứ. Nghĩ như thế nhưng Trình Cẩm không hỏi nhiều, chỉ nói hai người họ ngồi chờ một lát, anh và Dương Tư Mịch còn chưa rửa mặt.

Anh đi lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt mới đưa cho Dương Tư Mịch, may mà vật dụng hằng ngày anh đều mua theo đôi.

Thịt bò nấu cay: món ăn truyền thống đặc sắc nổi tiếng với nguyên liệu chính là thịt nạc bò, thuộc hệ món cay Tứ Xuyên

Gà chiên cay: món cay Tứ Xuyên kinh điển

Canh chua cay: món ăn nhẹ truyền thống của hệ món cay Tứ Xuyên

-----oOo-----

Chương 4: Cậu dám tin nhiệm tôi, tôi có thể vĩnh viễn không phụ lòng cậu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Địa điểm văn phòng của đội Ngụy Thanh nhìn từ bên ngoài trông rất giống phân khu quân đội, sau khi đi qua tầng tầng trạm gác mới vào tới văn phòng. Đại sảnh chia ra thành mấy khu vực, rất nhiều người, ai cũng đang bận rộn.

Bộ Hoan chỉ cho Trình Cẩm một vị trí để trống, bảo anh ngồi đây trước. Ngụy Thanh đi ra, tiến vào một phòng làm việc, “Cục trưởng Tạ, Trình Cẩm đến rồi.”

Tạ Minh gật đầu, hỏi hẩn, “Cậu thấy Trình Cẩm thế nào?”

“Có tài năng nhưng thái độ làm người quá tùy ý.”

“Trong mắt cậu có ai không tùy ý hả?” Tạ Minh cười nói, “Trình Cẩm rất ‘thức thời’, trước mặt người tùy ý cậu ta đương nhiên sẽ tùy ý, nếu Bộ Hoan không đi cùng cậu, có lẽ cậu sẽ thấy một người nghiêm túc giống mình.” Bà dường như có hiểu biết nhất định về Trình Cẩm.

Ngụy Thanh trầm mặc.

Tạ Minh nói, “Đi thôi, người đông đủ rồi thì mở họp.”

Trong phòng họp có mấy chục người hoặc ngồi hoặc đứng.

Trình Cẩm lần đầu tiên thấy nhiều người như thế cùng tụ họp vì một vụ án. Anh nghĩ nhiều người chưa chắc đã dễ làm việc, lại nghĩ *đã có nhiều người thế này tại sao còn muốn gọi mình tới?*

Tạ Minh đi lên phía trước nhất, bảo người phát tài liệu cho mọi người, mỗi người một phần. Sau đó bà nói, “Ngụy Thanh, cậu nói tình huống chúng ta đã biết đi.”

Ngụy Thanh cầm một chồng tài liệu, đi tới phía trước bắt đầu nói.

Trình Cẩm vừa nghe vừa quan sát mọi người, Bộ Hoan đang buồn chán xoay loạn trang giấy trong tay, Dương Tư Mịch cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì, dù sao chắc chắn là không nghe Ngụy Thanh nói. Trình Cẩm thầm thở dài, lên tinh thần xem kỹ tài liệu được phát.

Tình huống hiện giờ là phát hiện năm người bị hại, hai người trong đó đã tử vong, ngoài Chu Hải xảy ra bất trắc, tối hôm qua người bị hại Tống Kỳ Viễn cũng bất hạnh qua đời. Tống Kỳ Viễn khi còn sống là thực tập sinh ở bệnh viện Huệ Nhân, có bệnh dạ dày, không may uống phải thuốc dạ dày có độc.

Ngoại trừ người bị hại đầu tiên Lưu Xương nói mình uống thuốc cảm, những người còn lại đều trúng độc sau khi uống cùng một loại thuốc dạ dày. Viên con nhộng có độc trong lọ thuốc là ngẫu nhiên, vì vậy thời gian người

bị hại trúng độc có trước có sau. Mặt khác, phần thuốc dư lại sau khi kiểm tra chất độc đều là an toàn, cho nên trong một lọ thuốc hẳn chỉ có một viên thuốc độc.

Tất cả nhân viên công tác ở bệnh viện Huệ Nhân đều bị tra hỏi, nhưng chưa phát hiện người khả nghi rõ rệt.

Thuốc của bệnh viện, chủ yếu là thuốc dạ dày đang được kiểm nghiệm. Chu Hải là người bị hại trúng độc sớm nhất mua thuốc vào ngày mười lăm tháng Mười, chính là bốn ngày trước, còn Lưu Xương thì mua thuốc cảm ngày mười một. Ban ngành liên quan sau khi cân nhắc, quyết định thu hồi toàn bộ thuốc cảm và thuốc dạ dày bán ra sau ngày mười một ở bệnh viện Huệ Nhân, vì lượng công việc quá lớn nên còn đang tiến hành.

Tình huống hiện nay của vụ án là:

Thứ nhất, việc Lưu Xương trúng độc khá đáng nghi, vì ngoài hẳn ra không còn ai trúng độc thuốc cảm, hơn nữa triệu chứng sau khi trúng độc không tính là nghiêm trọng.

Thứ hai, trong bốn người bị hại trúng độc thuốc dạ dày có ba người được bác sĩ Tư Bặc Minh kê đơn thuốc. Bản thân Tư Bặc Minh không tra ra vấn đề gì, có lẽ bị người hãm hại, trước mắt đang điều tra các mối quan hệ của ông ta xem có tồn tại người khả nghi không.

Thứ ba, Tống Kỳ Viễn mới chết là cháu trai vị cấp cao nào đó, nghi ngờ có người đang trả thù vị này. Manh mối này cũng đang đào sâu.

Thứ tư, chất độc không phải “đồ cất giữ” của bệnh viện Huệ Nhân hay bệnh viện khác, không có bệnh viện và phòng thí nghiệm nào bị mất chất độc này, đang điều tra có phải có người bán qua chợ đen phi pháp không. Sau khi Ngụy Thanh nói xong, Tạ Minh cho mọi người tự do phát biểu ý kiến.

Không ai lên tiếng vì mấy tiếng trước bọn họ đã thảo luận một lần. Đến trước mắt vẫn chưa xuất hiện đầu mối mới mang tính then chốt nên không ai có nhận định mới.

Tạ Minh nhìn về phía Trình Cẩm, gọi tên anh, “Trình Cẩm, cậu là người phát hiện và chú ý tới vụ án này sớm nhất, cậu có suy nghĩ gì không?” Tất cả nhìn về phía Trình Cẩm, Dương Tư Mịch cũng nghiêng đầu nhìn anh.

Trình Cẩm hơi nghi hoặc, *trước mắt bao người, đây xem như ra oai phủ đầu? Hay là... đặc biệt tán thưởng mình? Xác suất này chắc là có thể bỏ qua không tính.*

Anh đứng lên, bình tĩnh nói, “Chào mọi người, quan điểm của tôi có lẽ hơi khác.”

“Tôi cho rằng sự kiện trúng độc này chia làm hai giai đoạn hoàn thành. Đầu tiên là dùng thuốc cảm làm thuốc thí nghiệm, người đầu độc đang làm thí nghiệm liều lượng thuốc độc dẫn đến tử vong, nên Lưu Xương sau khi trúng độc mới không chết. Thứ hai là dùng thuốc dạ dày mưu sát, lần này người đầu độc tăng liều lượng, tôi cho rằng mục tiêu của hắn là người đặc biệt nào đó mắc bệnh dạ dày sẽ đến bệnh viện Huệ Nhân mua thuốc dạ dày vào thời điểm hắn cho là tốt.”

“Người đầu độc chắc chắn là người có thể tiếp xúc thuốc men trong bệnh viện, rất có thể là nhân viên công tác. Người này hiểu y học, rất có thể có năng lực chiết xuất chất độc. Nếu mỗi bệnh viện và phòng thí nghiệm đều không bị trộm chất độc, vậy chúng ta có thể kiểm tra ghi chép dùng dụng cụ thí nghiệm liên quan trong thực nghiệm hoặc bệnh viện. Tạm thời tôi chỉ nghĩ như thế, thả con săn sắt bắt con cá rô, mọi người đừng chê cười.”

Mọi người đều rất yên tĩnh.

Tạ Minh cười nói, “Nói rất hay, có thể điều tra theo phương hướng này. Mọi người có ý kiến hoặc thắc mắc gì cứ nói.”

Trình Cẩm thăm thiu mày, *còn phải giải đáp thắc mắc?*

Một chàng trai rất trẻ đứng lên hỏi, “Anh cảm thấy Tư Bạc Minh vô tội?”

Trình Cẩm nghi ngờ chàng trai này còn là vị thành niên, bộ An ninh thuê lao động trẻ em? Anh trả lời, “Tôi cho rằng ông ta không phải hung thủ. Tôi đồng ý với quan điểm đa số, ông ta bị người đầu độc hãm hại. Hoặc giả không phải cố ý hãm hại, chỉ là nhân tiện, rất rõ ràng, con mồi trong vòng này của người đầu độc không phải ông ta.”

Anh tiếp tục nói, “Người đầu độc xác định rõ mục tiêu, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, nếu Tư Bạc Minh cũng là mục tiêu, khả năng là con mồi vòng tiếp theo.”

Chàng trai cười, “Anh thuyết phục được tôi, anh rất lợi hại.” Cậu ta tự giới thiệu, “Tôi là Du Đặc.”

Trình Cẩm cũng cười, “Chào cậu. Cảm ơn.” Du Đặc là người đầu tiên tỏ ý tán đồng với anh sau khi anh đến nơi này.

Anh cảm giác những người này hình như hơi bài xích mình, chẳng lẽ trước đó có người khen anh là “con nhà người ta”? Cục trưởng Tạ sao? Bà ấy cũng đâu quen biết anh. Có điều người của bộ An ninh muốn điều tra một người rất đơn giản.

Một người đàn ông trẻ tuổi lạnh lùng cũng đứng lên, hắn không nghiêm túc trang nghiêm như Ngụy Thanh, cũng không có không coi ai ra gì như Dương Tư Mịch mà là lạnh lùng từ chối người ngoài ngàn dặm. Hắn nói, “Anh cho rằng người đầu độc không đầu độc ngẫu nhiên mà có mục tiêu?”

“Tại sao không? Lấy năng suất của mọi người, đến bây giờ vẫn chưa tra được người khả nghi cho thấy trước khi đầu độc, người này là công dân tốt vẫn luôn tuân thủ luật pháp, tiêu chuẩn đạo đức tương đối cao. Có lẽ người này đi làm đi học đều chưa từng đến trễ, là một người lý tính, làm việc rất có trật tự, mục tiêu sẽ rất rõ ràng.”

“Anh nói có lý, nhưng bây giờ người này “điên” rồi.”

Trình Cẩm suy nghĩ rồi nói, “Có thể gần đây đã phát sinh chuyện gì đó kích thích người này. Dù “điên” nhưng trí thông minh không giảm. Xem thủ đoạn hạ độc là biết người này rất thông minh, kế hoạch rất chu đáo chặt chẽ. Tôi có khuynh hướng cho rằng người này không mất lý trí, chỉ là quá mức căm hận một vài người chứ không phải tất cả người, nếu không người này hoàn toàn có thể hạ độc nhiều hơn trong thuốc dạ dày.”
“Cho nên anh cảm thấy người này vẫn chưa mất không chế?”

Trình Cẩm nói, “Không, người này mất không chế, nhưng tôi cho là mất không chế theo kiểu người này lâm vào trạng thái rất tuyệt vọng rất kích động, không quay đầu lại được cũng sẽ không quay đầu, chỉ biết không tiếc đánh đổi đi thanh trừ mục tiêu đến khi đạt được mục đích cuối cùng.”

Người đàn ông trẻ tuổi lạnh lùng gật đầu, “Cơ bản tôi đồng ý với quan điểm của anh. Tôi từng làm bác sĩ, tiếp xúc qua loại cuồng cố chấp này.” Hắn do dự một chút lại nói, “Trình Cẩm, tôi là Hàn Bân.”

Trình Cẩm đáp lại một tiếng cười.

Tiếp theo không có ai đưa ra thắc mắc nữa.

Tạ Minh nhân tiện nói, “Trình Cẩm, cậu còn muốn bổ sung gì không?”

Trình Cẩm nghĩ nghĩ, nói, “Tôi cho rằng trong tình huống không có đầu mối mới, có thể đặt trọng điểm điều tra Tống Kỳ Viễn. Cậu ta không những trúng độc chết mà còn là bác sĩ thực tập, người bị hại khác đều có thân phận bệnh nhân. Tôi cho rằng cậu ta biết người đầu độc, mục tiêu của người đầu độc có lẽ là cậu ta.”

Tạ Minh suy tư nói, “Đây là một hướng điều tra. Thế này đi, cậu phụ trách điều tra hướng này, có nhu cầu gì người ở đây sẽ phối hợp với cậu.”

Trình Cẩm đáp ứng, chẳng qua việc mọi người sẽ phối hợp điều tra với mình anh lại mang thái độ hoài nghi vì mấy người này trông đều rất lạnh, với lại ai cũng bề bộn nhiều việc, nào rảnh rồi đặc biệt dành thời gian phối hợp với người ngoài.

Tạ Minh bố trí cho Trình Cẩm một cái bàn làm việc, ngay bên cạnh Dương Tư Mịch. Bàn của Dương Tư Mịch trông không hết như cái bàn mới tinh của Trình Cẩm.

Trình Cẩm nghi ngờ đi làm với Dương Tư Mịch nghĩa là ngăn người. Anh hỏi Dương Tư Mịch vẫn luôn trầm mặc, “Cậu đang nghĩ gì thế?”

Dương Tư Mịch nhìn anh, nói, “Có lẽ kẻ này là đồng loại của tôi.”

Trình Cẩm nghe hiểu, hần đang nói đến người đầu độc. Trình Cẩm nhìn xung quanh, may mà không ai chú ý Dương Tư Mịch nói gì.

Anh thấp giọng nói, “Không, dĩ nhiên không phải. Loại người này trong cuộc sống chính là kẻ thất bại, chỉ biết trút giận lên người khác. Cậu không giống, cậu chỉ là chưa biết mình muốn gì.”

Dương Tư Mịch nói, “Kẻ này căm hận người khác, tôi đối với người khác cũng không có tình cảm tốt.”

Trình Cẩm phản đối, “Không phải, cậu chỉ là không cách nào sinh ra tình cảm với người khác, không phải là cố ý.”

“Tôi có thể rất dễ dàng giết chết người khác giống như thế.”

“...” Trình Cẩm suy nghĩ hồi lâu, sau cùng yên tâm cười, “Cậu không thể giống, tôi không muốn có ngày phải nghĩ cách bắt cậu. Không có ngày đó đâu, đúng không?”

Dương Tư Mịch nhìn anh, thỉnh thoảng chớp mắt, hần chớp rất chậm, lông mi dài mảnh rung động, giống như lông vũ màu đen lơ lửng trên không.

Thật ra là Trình Cẩm tự chỉnh thành động tác chậm trong đầu.

Cuối cùng, hần nói, “Được, tôi không giống.”

“... Tư Mịch, tốt, rất tốt.” Trình Cẩm cười, Dương Tư Mịch là đang hứa hẹn sẽ tuân theo quy phạm đạo đức của người bình thường.

Từ giờ khắc này, Trình Cẩm bắt đầu quy Dương Tư Mịch thành trách nhiệm của mình. Cậu dám tin nhiệm tôi, tôi có thể vĩnh viễn không phụ lòng cậu.

Bộ Hoan chậm rì rì lắc qua, “Định bắt đầu từ đâu? Tôi đến giúp nha.”

Trình Cẩm quay đầu nhìn hấn, cười nói, “Cảm ơn. Có danh sách nhân viên công tác ở bệnh viện không? Tốt nhất là đã phân loại.”

“Chờ chút.” Bộ Hoan đi lấy một chồng tài liệu cao đến, “Cùng Tống Kỳ Viễn thực tập ở bệnh viện này có mười lăm người, đều là bạn học đại học Y cũng quen biết nhau. Trong số bác sĩ chuyên gia của bệnh viện Huệ Nhân có mấy người là giảng viên đại học Y, ví dụ như Tư Bặc Minh là giáo sư đại học Y.”

Trình Cẩm hỏi, “Ai có quan hệ tương đối thân thiết với Tư Bặc Minh và Tống Kỳ Viễn?”

Bộ Hoan vỗ Du Đặc, “Vị này chính là toàn năng, tinh thông hóa – lý – sinh – máy tính?”

Du Đặc hơi ngượng ngùng, “Không mà, máy tính Tiểu An vẫn lợi hại hơn, em đi gọi em ấy.” Cậu vừa nói vừa chạy ra.

Trình Cẩm thấy vậy thì cười, hỏi tiếp, “Bây giờ những bác sĩ và thực tập sinh kia đều ở trường học à?”

“Ừ, đều nằm trong phạm vi giám sát của chúng ta.”

Giám sát? Trình Cẩm ngược lại không nghĩ đến việc này, xem ra lần này vận dụng rất nhiều nhân – vật lực.

Du Đặc nhanh chóng dẫn tới một thiếu nữ trông khoảng mười sáu mười bảy tuổi giống cậu ta, “Đây chính là Tiểu An.”

Thiếu nữ cười ngọt, “Chào anh! Em tên An Tiểu Nhan, anh gọi Tiểu An giống họ là được.”

“Được, Tiểu An, em có rảnh đi một chuyến đến đại học Y cùng chúng tôi không?”

“Không có vấn đề.” Tiểu An cười nói.

Du Đặc lập tức nói, “Em cũng đi.”

Trình Cẩm hỏi Bộ Hoan, “Họ đều có thể đi sao?”

Bộ Hoan cười, “Hiện tại nghe lời cậu.”

Vậy coi như mình nói là có thể nhỉ. Trình Cẩm ngoắc Hàn Bân ở xa xa. Hàn Bân xuyên qua đám người đi tới.

Trình Cẩm hỏi hấn, “Có rảnh không, chúng tôi muốn đi đại học Y, anh nói anh từng làm bác sĩ, tôi cảm thấy anh và bọn họ sẽ có chuyện để nói.”

Hàn Bân gật đầu đồng ý.

-----oOo-----

Chương 5: Kỹ thuật diễn hoàn mỹ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ Hoan đi lái xe tới, một chiếc van màu đen, có thể chứa khoảng mười người, “Đi thôi, lái chiếc này thì không cần chia làm hai nhóm.”

Trong xe rộng rãi thoải mái, bọn họ đều chọn mỗi người ngồi một hàng, lúc thấy Trình Cẩm lên xe cuối cùng ngồi cạnh Dương Tư Mịch, ai cũng kinh ngạc nhưng không người nào thể hiện ra mặt.

Theo bản raw, tác giả không ghi rõ dòng xe mà dùng từ “tiểu khách xa” chỉ các dòng xe 5-9 chỗ nhưng xe lại ngồi được khoảng mười người, mỗi người một hàng nên dịch thành xe van

Hơn một tiếng sau, ô tô lái vào cổng trường đại học Y, đi qua quảng trường rộng rãi, chạy thẳng về phía trước, phía cuối quảng trường là tòa nhà giáo vụ, nó như cái bình phong to lớn ngăn cách đại học Y với thế giới bên ngoài.

Vòng qua tòa nhà giáo vụ, quang cảnh đại học Y xuất hiện trước mắt mọi người, trường học làm xanh hóa rất tốt, tòa nhà giảng dạy và ký túc xá đều ẩn trong rừng cây, phía tây cạnh rừng cây có hồ nước nhỏ, trên hồ có hành lang như ở lâm viên, ven hồ có mấy cái đình gỗ nhỏ, sinh viên đang đọc sách tán gẫu ở đó.

Trình Cẩm thấy sinh viên ở đây trông còn trưởng thành hơn Du Đạc và Tiểu An, anh cười nói, “Du Đạc, Tiểu An, có phải hai người còn đi học không?” Du Đạc nói, “Em đã tốt nghiệp đại học, Tiểu An còn đi học.”

Tiểu An cười, “Em học ngành máy tính, đã xin miễn học, cuối kỳ đi thi là được.”

Trình Cẩm rất kinh ngạc, “Hai người mới bao nhiêu tuổi chứ? Lúc tôi lớn như hai người vẫn đang học cấp ba đó.”

Bộ Hoan cười nắc nẻ, “Anh đừng nhìn cái mặt đó của Du Đặc mà tưởng em ấy còn vị thành niên.”

“Ồ?”

“Năm nay em hai mươi mốt.” Du Đặc hơi ngượng ngùng.

“Khụ, đúng là nhìn không ra.” Trình Cẩm cười nói, “Tiểu An thì sao, chắc chắn là vị thành niên nhỉ?”

“Mấy tháng nữa là thành niên. Anh bao nhiêu tuổi?”

“Tôi bằng tuổi Tư Mịch, hai mươi sáu.” Trình Cẩm không ngại nói chút chuyện riêng để mọi người quen thuộc hơn.

Tiểu An chớp mắt, lần đầu cô nghe thấy người khác gọi Dương Tư Mịch thân mật như thế, đối với họ Dương Tư Mịch còn xa lạ hơn Hàn Bân. Cô tò mò hỏi, “Hai anh quen nhau lâu rồi ạ?”

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch, không biết hẳn có ngại để người khác biết chuyện này không, “Bọn tôi quen nhau năm bao nhiêu tuổi nhỉ?” Bộ Hoan đang lái xe cũng vênh tai nghe.

“Mười bốn tuổi.” Dương Tư Mịch quay đầu nhìn Trình Cẩm.

“Đúng vậy.” Trình Cẩm nhớ lại bản thân thăm hại hồi ấy, cười nói, “Mọi người không biết đâu, cậu ấy hồi đó dù xinh đẹp như búp bê nhưng đánh nhau giỏi lắm.”

Tiểu An lén lút liếc nhìn Dương Tư Mịch, hẳn bây giờ là người đàn ông rất đẹp trai nhưng bị nói là xinh đẹp cũng không tức giận, xem ra không khó ở chung như bề ngoài.

“Hai anh là đánh nhau mới quen biết?” Du Đặc hỏi, cậu ta cũng không hiểu rõ Dương Tư Mịch, chỉ nghe nói Dương Tư Mịch vật lộn và chơi súng ống

rất lợi hại, thường xuyên bị phái đi làm nhiệm vụ đặc biệt.
“Lúc đó tôi không muốn đánh nhau với cậu...”

Trình Cẩm cười ngắt lời Dương Tư Mịch, “Dạ, cậu không muốn đánh nhau, cậu là muốn phạm tội.” Anh không muốn để Dương Tư Mịch dùng biểu cảm “tôi không nói đùa” nói lúc đó hẳn thật ra là muốn thực hiện hành vi bạo lực.

Tiểu An và Du Đặc đều cười. Lúc này bọn họ chưa hiểu rõ nhau nên cho rằng đây chỉ là lời nói đùa.

Thanh âm Hàn Bân vang lên từ hàng ghế sau, “Chúng ta đến chỗ nào trước?”

“Chia làm hai đường, Tư Mịch cùng Bộ Hoan và Tiểu An đến ký túc xá sinh viên xem có thể tra được gì không. Hàn Bân, Du Đặc cùng tôi đi tìm giảng viên.”

Tiểu An hỏi, “Không phải đã điều tra những sinh viên đó rồi ă? Cũng không tra hỏi được gì.”

“Tra hỏi chính thức không hỏi ra cái gì nên phải đi thêm một chuyến.”

Trình Cẩm khó hiểu nói, “Ba người tra xem bọn họ lén lút bàn tán chuyện gì, với cả trong máy tính có gì. Tiểu An là con gái, vào ký túc xá nam không sao cả, đến ký túc xá nữ cũng tiện.”

“Bọn họ lén lút bàn tán chuyện gì làm sao chúng ta biết, trừ phi gắn máy nghe trộm.” Bộ Hoan đậu xe vào chỗ đậu xe.

Trình Cẩm mỉm cười nhìn hắn.

“Không thể nào, cậu tin thật?” Bộ Hoan quái dị kêu, “Không hợp quy định đâu! Muốn thì phải đánh báo cáo xin trước.”

“Tôi chỉ cần kết quả, quá trình không cần nói cho tôi.” Trình Cẩm nhìn về phía Dương Tư Mịch, “VẬY, lát nữa gặp?”

“Lát nữa gặp.” Dương Tư Mịch đối mặt với anh, “Cậu đang lo cái gì?”

Trình Cẩm cười nói, “Tôi lo cậu thấy nhàm chán.”

Dương Tư Mịch nhìn anh mấy giây, nói, “Cũng tạm.” Sau đó đi cùng tổ Bộ Hoan.

Trình Cẩm nhìn bọn họ đi vào ký túc xá, quay người cùng Hàn Bân và Du Đặc đến ký túc xá giảng viên.

Dương Tư Mịch quả thật thấy nhàm chán, nhưng sau khi Trình Cẩm hỏi thì dường như có thể chịu được.

Sau khi đi vào ký túc xá nam, hắn điều chỉnh vẻ mặt, biến thân thành bác sĩ tâm lý đáng tin mặt mỉm cười, tự giới thiệu với các nam sinh, “Chào mọi người, tôi là thầy Dương viện Tâm lý học. Vì gần đây bạn cùng lớp của các bạn xảy ra sự cố ngoài ý muốn, viện trưởng cử tôi đến xem tình trạng của các bạn.”

À, phụ đạo tâm lý... Các nam sinh không hào hứng lắm, thoát nhìn đều không có hứng phối hợp công việc của hắn.

“Tin tôi đi, tôi cũng không thích làm việc này.” Dương Tư Mịch cười nháy mắt, “Nhưng phải theo thông lệ.”

Mọi người nghe vậy thì cười. Thầy cô hài hước luôn được học sinh yêu thích.

Lợi dụng bầu không khí đang tốt, Dương Tư Mịch giới thiệu đồng nghiệp của mình, “Vị này là thầy Bộ, cô gái nhỏ này là đệ tử của tôi.”

Bộ Hoan không nghĩ tới Dương Tư Mịch đột nhiên gán cho hắn thân phận như thế, giảng viên đại học Y, hắn có hiểu gì về y học đâu, hắn cố gắng kiểm soát biểu cảm để nó đừng vụng vọ, “Chào mọi người.” Ha ha, tuyệt đối đừng có người hỏi hắn vấn đề y học!

Tiểu An khéo léo nói, “Chào các đàn anh, mọi người gọi em Tiểu An là được.”

“Chào đàn em.” Các nam sinh nhìn thấy đàn em nữ đáng yêu cũng bắt đầu cười ngây ngô. Có mấy người còn đỏ mặt trộm nhét quần áo bẩn tất bẩn vào góc khuất.

Dương Tư Mịch vỗ tay, “Được rồi, đừng nhìn đàn em chằm chằm nữa.”

Hắn chỉ vào mình, “Nhìn đây này, trước tiên tâm sự với tôi, qua cửa của tôi đã.”

Mọi người lại cười, mồm nấp miệng cười đùa giỡn, “Thầy, có phải qua cửa rồi thì được nhìn đàn em không?”

Dương Tư Mịch mỉm cười, “Qua cửa tôi, vẫn còn thầy Bộ mà.”

Mọi người kêu rên tập thể.

Trong lúc Dương Tư Mịch phụ đạo tâm lý, Tiểu An thấy trên bàn lớn có một dàn máy tính, liền đi qua tán gẫu với nam sinh ngồi ở chỗ đó, “Đàn anh, đây là máy tính của anh sao?”

Nam sinh cười nói, “Là của anh.”

“Đàn anh, mấy ngày trước em cũng mua máy tính, nhưng hình như gặp chút vấn đề, đột nhiên không vào mạng được, anh có biết xảy ra vấn đề gì không?”

“Chuyện này phải xem máy mới biết được, tối nay anh xem giúp em?”

Tiểu An do dự, “Có phiền anh quá không?”

Nam sinh lập tức nói, “Không phiền, chuyện nhỏ.”

Tiểu An vui vẻ nói, “Rất cảm ơn đàn anh.” Lại hơi ngượng ngừng hỏi, “Đàn anh, chỗ này có thể vào mạng không? Em có thể mượn máy của anh xem hòm thư được không? Mấy ngày nay em không thể vào mạng, không cách nào xem bạn bè có gửi email cho em không. Nếu... không tiện thì thôi.”

“Không sao hết, em dùng đi, có thể vào mạng.” Nam sinh cười, nhường vị trí trước máy tính cho Tiểu An.

“Cảm ơn đàn anh.” Tiểu An ngồi xuống trước máy tính, mở hòm thư của mình, “Quả nhiên có email mới!” Rồi lập tức ồ ồ nói, “Đều là quảng cáo... Bạn em rõ ràng nói muốn gửi email cho em.”

Nam sinh hơi chần chờ hỏi, “Chờ email của bạn trai à?”

Tiểu An ngẩn ra, sau đó cười, “Dĩ nhiên không phải, là bạn cùng bàn hồi trước của em muốn gửi ảnh chụp chung với bạn trai cho em, em rất muốn xem.”

“Tiểu An.” Dương Tư Mịch thấy cô bị người kéo lại bèn lên tiếng gọi, giúp cô thoát thân.

“Thầy, em đến ngay!” Tiểu Anh nhanh chóng đứng lên, “Đàn anh, em phải đi đây, lần sau gặp!”

Nam sinh chán nản nhìn Tiểu An nhanh chân chạy mất. Nhưng lại nghĩ đàn em này học tâm lý học, tối nay có thể đến viện Tâm lý học nghe ngóng, với lại máy tính của người ta còn cần mình sửa giúp.

Rời khỏi ký túc xá nam, bọn họ đến ký túc xá nữ.

Các nữ sinh rất to gan, vấn đề gì cũng dám hỏi.

“Thầy, thầy đẹp trai quá, có bạn gái chưa ạ?”

“Thầy, thầy thích kiểu con gái thế nào ạ?”

“...”

Dương Tư Mịch để Bộ Hoan ở lại đối phó với nhóm nữ sinh mê trai này, hẳn có chuyện khác phải làm, tìm bạn gái Tống Viễn tán gẫu.

“Quách Lôi, bây giờ có tiện trò chuyện không?” Dương Tư Mịch tìm được mục tiêu ở ban công.

Cô gái đề phòng nhìn hắn, giống con nai bị hoảng sợ.

“Bạn vẫn ổn chứ?” Dương Tư Mịch hạ thấp thả chậm thanh âm, lộ vẻ vừa điềm đạm vừa thương cảm, “Tôi biết chuyện Tống Kỳ Viễn. Một đời người sẽ gặp phải chuyện tốt, chuyện xấu, đều không thể tránh khỏi.”

“Không, không phải.” Sự bình tĩnh cô gái cố gắng duy trì bị phá vỡ, cô nức nở nói, “Thầy không hiểu...”

Dương Tư Mịch gật đầu, “Bạn có thể kể cho tôi.”

“Anh ấy vốn muốn ra nước ngoài từ hai tuần trước... Chúng em đã bàn xong, sau này em cũng đi nhưng gia đình em không hi vọng em ra nước ngoài... Sức khỏe mẹ em không quá tốt, bà không nỡ lòng bỏ em nên em đổi ý, em hỏi anh ấy có thể ở lại vì em không... Anh ấy đồng ý, nếu anh ấy không đồng ý thì tốt rồi...” Quách Lôi nghẹn ngào khóc lóc.

Dương Tư Mịch nói, “Có vài người, ông trời đặc biệt yêu mến họ nên đón họ đi sớm. Đây là lời bác sĩ nói với tôi lúc bố mẹ tôi qua đời khi tôi còn

bé.”

“Là vậy sao?” Quách Lôi chảy nước mắt kinh ngạc nhận lấy “thuốc an ủi” mà bác sĩ tâm lý hòa nhã này cho mình.

Dương Tư Mịch nói, “Đau khổ là bình thường, cuộc sống vẫn tiếp diễn, chịu đựng đau khổ mà sống tiếp.”

Nước mắt Quách Lôi chảy càng nhiều, nhưng cô lại nở nụ cười, “Vâng.”

Dương Tư Mịch yên lặng nhìn, những người có áy náy trong lòng chính là như thế, sống càng đau khổ càng an tâm.

“Đặt cho mình thời hạn một tuần, bạn không thể vĩnh viễn chìm trong đau khổ, trong cuộc sống của bạn còn những người khác, chẳng hạn như bố mẹ.” Dương Tư Mịch lại đưa ra một “bậc thang cứu sống”.

“Em biết...” Quách Lôi gật đầu, nước mắt rơi như mưa.

Ở bên kia, Trình Cẩm cùng Hàn Bản, Du Đặc đi vào văn phòng giáo sư.

Bọn họ trước tiên gặp giáo sư Triệu Tư, cũng là bác sĩ chuyên gia của bệnh viện Huệ Nhân. Tóc ông bạc trắng, người trông rất có tinh thần.

Hàn Bản rất kính trọng ông, “Giáo sư Triệu, chào ngài. Đã lâu không gặp.”

Trình Cẩm gọi Hàn Bản đi cùng vì hắn từng làm bác sĩ, không nghĩ tới hắn lại quen giáo sư Triệu, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

“Bác sĩ Hàn? Sao cậu lại ở đây? Cậu giờ làm ở bệnh viện nào? Lâu rồi không gặp cậu.” Giáo sư Triệu kinh ngạc giữ chặt Hàn Bản, trước kia ông từng gặp Hàn Bản ở một buổi giao lưu học thuật, trò chuyện với hắn rất hợp, xem hắn là bạn vong niên.

“Không làm ở bệnh viện, đang cố vấn y học cho cơ quan chính phủ.”

Triệu Tư tiếc nuối thở dài nhưng không nói gì, chung quy người đều có chí riêng.

“Giáo sư, vị này là đội trưởng Trình đội cảnh sát hình sự, anh ấy muốn tìm hiểu chút tình huống từ ngài.”

“Ồ? Nhưng cảnh sát đến rồi mà.”

Trình Cẩm cười nói, “Giáo sư Triệu, chúng tôi muốn trưng cầu ý kiến của ngài về vấn đề chuyên nghiệp, loại độc trong người Tống Viễn phải chăng

có thể tự tinh luyện ra?”

Triệu Tư nhìn về phía Hàn Bản, “Chuyện này bác sĩ Hàn vốn có thể trả lời cậu.”

Hàn Bản nói, “Giáo sư, anh ấy muốn hỏi thiết bị trong phòng thí nghiệm trong trường ngài có thể chiết xuất loại độc này không.”

Triệu Tư dẫn họ đi tham quan phòng thí nghiệm, “Quả thật có thể, chỗ chúng tôi có thiết bị tốt nhất. Nhưng sinh viên năm ba trở lên là được dùng thiết bị, cho dù các cậu hoài nghi có người dùng thiết bị ở đây chiết xuất chất độc cũng rất khó tra ra là ai.”

“Dùng phòng thí nghiệm cần đăng ký sao?”

“Đúng thế.” Triệu Tư dẫn họ đến phòng trực xem ghi chép đăng ký.

Nhân viên công tác hỏi họ muốn tìm ghi chép thời điểm nào.

Trình Cẩm nói, “Hai năm gần đây.”

Nhân viên công tác bùng ra mấy quyển sổ ghi chép thật dày.

Trình Cẩm lật mấy tờ, sau đó quyết định đóng gói mang về xem dần, “Giáo sư, các giáo sư giống thầy đến đây cũng phải đăng ký sao?”

Triệu Tư thẳng thắn nói, “Trên nguyên tắc là phải nhưng không cứng rắn yêu cầu.”

-----oOo-----

Chương 6: Kỹ thuật diễn hoàn mỹ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi gặp Triệu Tư, nhóm Trình Cẩm tiếp tục đi gặp Tư Bặc Minh. Hàn Bản cũng biết vị giáo sư Tư này, nhưng chỉ từng gặp mặt, không quen thuộc như với Triệu Tư.

Bọn họ đi vào văn phòng của Tư Bặc Minh, nói rõ ý đồ đến, Tư Bặc Minh tiếp đãi họ rất nhiệt tình.

Tư Bặc Minh khác Triệu Tư, Triệu Tư thuộc phái học thuật, chuyên tâm miệt mài nghiên cứu học vấn còn Tư Bặc Minh rất biết tổ chức quan hệ nhân mạch, bây giờ đã là phó viện trưởng, nghe nói rất có hi vọng lên chức sau khi viện trưởng hiện tại về hưu.

Về mặt Tư Bặc Minh nặng nề, “Tổng Kỳ Viễn là người thân thiện, sinh viên giỏi học tập xuất sắc, tôi cũng nghĩ không thông sao trò ấy lại gặp phải chuyện này, tại sao lại là trò ấy chứ?”

“Giáo sư, thuốc dạ dày của Tổng Kỳ Viễn cũng là mua ở bệnh viện Huệ Nhân sao?”

“Việc đó tôi không biết nhưng có lẽ là vậy.”

Trình Cẩm lại hỏi mấy vấn đề, anh phát hiện lúc Tư Bặc Minh trả lời thường liếc nhìn điện thoại của mình. Anh nhớ đến một chuyện, lúc bọn họ đến, Tư Bặc Minh đang nghe điện thoại nhưng vừa thấy họ thì lập tức cúp máy.

Trình Cẩm giống như vô ý nhìn Du Đặc, sau đó kinh ngạc nói, “Du Đặc, cậu sao vậy, sao sắc mặt kém thế?”

Du Đặc mặt mày tái nhợt, lưng lay muốn ngã, Hàn Bản vội vàng đỡ cậu. Cậu giống như mất trọng lượng, cả người trượt xuống đất, kéo Hàn Bản nghiêng theo.

Trình Cẩm cuống quýt gọi Tư Bặc Minh, “Giáo sư, ngài mau xem giúp, cậu ấy bị làm sao?”

Tư Bặc Minh cũng giật mình, nhanh chóng đi qua xem xét, “Triệu chứng này... vẫn nên nhanh đưa đến phòng cấp cứu đi!” Ông ta nhất thời không thể xác định đây là bệnh gì, thấy tròng trắng mắt Du Đặc đảo ngược lên cả rồi, bộ dáng như không thở được thì cũng gấp, lập tức muốn tìm đồng nghiệp đến giúp, Du Đặc lại cứ nắm tay áo ông ta không thả như bắt lấy nhánh cỏ cứu mạng...

Hàn Bản vội la lên, “Giáo sư, đi phòng y tế, phòng y tế ở đâu?”

“Đúng! Đi theo tôi.”

Tư Bặc Minh và Hàn Bân mỗi người đỡ một bên Du Đạc vội vã đi đến phòng y tế.

Trình Cẩm nhanh chân đến bàn làm việc của Tư Bặc Minh, mở điện thoại di động của ông ta chép lại người liên lạc mới nhất, nghĩ một chốc lại gỡ sim điện thoại copy danh bạ vào điện thoại của mình.

Tiếp theo anh kiểm tra khắp phòng một lượt, thấy trên bàn có một cuốn tạp chí, hẳn là Tư Bặc Minh vừa xem qua, anh tiện tay lật ra, phát hiện có một tờ bị gấp lại liền xem kỹ hơn. Trang này in một bài văn, tác giả là Tống Viễn. Anh cầm điện thoại chụp lại trang bìa cuốn tạp chí, lúc này liền nghe thấy có người đang đi về phía này, sợ Tư Bặc Minh quay lại, anh vội sắp xếp mọi thứ như cũ sau đó đi tới cửa phòng làm việc.

Nhưng lúc anh đến gần cửa thì phát hiện người tới là một giảng viên xa lạ. Anh cười nói, “Thầy ơi, ngài có biết phòng y tế ở đâu không? Vừa rồi giáo sư Tư đưa đồng nghiệp tôi đến đó, tôi muốn đi tìm họ.”

“Xuống lầu rẽ trái, đi thêm một đoạn sẽ thấy.”

“Được, cảm ơn. Thầy quý danh là gì? Giáo sư Tư đi gấp, không kịp khóa cửa, ngài thuận tiện trông giúp một chút được không?”

“Tôi họ Vương, anh đi đi, tôi ở phòng đối diện, sẽ trông cho.”

“Cảm ơn! Tôi đi đây, tạm biệt thầy Vương.” Trình Cẩm chạy ra.

Sau khi anh chạy đến phòng y tế, thấy Du Đạc bình tĩnh nằm trên giường, thở hồng hộc hỏi, “Giáo sư Tư, cậu ấy không sao chứ? Lúc nãy là bị làm sao thế?”

Tư Bặc Minh do dự, “Có hơi giống triệu chứng động kinh, tốt nhất là đến bệnh viện kiểm tra.”

Trình Cẩm bị đả kích, “Sao lại...”

Tư Bặc Minh vỗ vai anh, “Cũng không chắc chắn, tình huống cụ thể phải đi bệnh viện kiểm tra mới biết.”

“Hi vọng không sao. Giáo sư Tư, hôm nay cảm ơn ngài, ngài đi gấp không khóa cửa văn phòng, tôi đã nhờ thầy Vương ở đối diện trông nom giúp.”

“Thầy Vương? Đối diện văn phòng tôi là viện trưởng Vương.”

“Hả? Vậy tôi thất lễ quá rồi, vội vội vàng vàng chạy xuống không hỏi kỹ.”
Trình Cẩm xấu hổ.

“Không sao, viện trưởng Vương không so đo mấy chuyện này. Vậy tôi đi trước đây, có chuyện gì cứ tìm tôi.”

“Được, cảm ơn ngài, giáo sư Tư.”

Trình Cẩm tiễn Tư Bặc Minh rồi quay về bên giường bệnh, nhìn Du Đặc nằm trên giường không có động tĩnh, hỏi Hàn Bân, “Cậu ấy sao vậy?”

Hàn Bân nói, “Bác sĩ vừa tiêm thuốc an thần cho cậu ấy.”

“...” Trình Cẩm trầm mặc hai giây, “Thế để cậu ấy ngủ một giấc đi.”

Bên khu ký túc xá, nhóm Dương Tư Mịch đã làm xong việc.

Tiểu An rất hưng phấn, “Thầy Dương, anh thật lợi hại, hiểu biết nhiều ghê, anh từng học tâm lý học thật à?”

Dương Tư Mịch khôi phục gương mặt không biểu cảm, “Tự học.”

Bộ Hoan bắt đầu nhìn hai người, “Ôi, vấn đề bây giờ là phải lập tức báo về cục để họ sắp xếp thân phận thầy trò tâm lý học cho chúng ta, lát nữa mà lộ tẩy sẽ không tốt.”

Tiểu An vẫn quần lầy Dương Tư Mịch hỏi này hỏi nọ, giờ cô không sợ

Dương Tư Mịch nữa, giống như xem con hổ thành mèo nhà.

Bộ Hoan phát hiện không có ai để ý mình, chỉ có thể tâm trạng suy sụp gọi cho cấp trên phản ánh tình huống.

Bọn họ quay lại xe, phát hiện nhóm Trình Cẩm còn chưa về.

Bộ Hoan hơi hưng phấn nói, “Vậy chúng ta nghe trước đi.” Bọn họ vẫn gán máy nghe trộm trong ký túc xá trường.

Bộ Hoan kết nối máy nghe trộm ở ký túc xá nam trước, phía bên kia truyền ra tiếng nói.

“Bác sĩ tâm lý? Sợ chúng ta bị chấn thương tâm lý? Có thể có chấn thương gì, chắc chắn trường học đang lo trong chúng ta có người đầu độc Tống Kỳ Viễn.”

“Đừng nói linh tinh, để người có tâm nghe được thì không hay.”

“Thôi đi, nói mấy câu thì có sao đâu...”

“Mà cũng đúng, dạo này lớp mình xảy ra nhiều chuyện thật, mấy ngày trước trong nhà Liêu Sĩ Tân mới có chuyện, giờ lại thêm một chuyện.”

“Khác nhau. Liêu Sĩ Tân không phải bản thân gặp chuyện, là người nhà nó, nhưng mà nó buồn bực sẵn rồi, giờ trong nhà lại như thế... Không biết sẽ thế nào nữa...”

Nghe được một lúc, bọn họ xuyên qua cửa sổ xe thấy nhóm Trình Cẩm đã về, chẳng qua chỉ thấy hai người đứng thẳng, Du Đạc được Trình Cẩm công, bọn họ vội xuống xe, “Du Đạc sao thế?”

“Không có gì.” Trình Cẩm tóm lược chuyện đã xảy ra.

Tiểu An ngoeo đầu, “Nói đúng là Du Đạc giả vờ sinh bệnh? Xem ra hôm nay chúng ta đều phát huy kỹ thuật diễn hoàn mỹ!”

Trình Cẩm cười nói, “Thật sao, phía ba người thế nào?”

Bộ Hoan nói tình huống của nhóm họ, còn nói, “Tôi phản ánh tình huống về cục, Ngụy Thanh nói anh ta đến ngay.”

“Ừm.” Trình Cẩm đáp, cười nhìn Dương Tư Mịch, “Bác sĩ tâm lý à... Máy nghe trộm truyền về chưa? Sau khi trở về tôi phải nghe kỹ các cậu phát huy kỹ thuật diễn hoàn mỹ như thế nào.”

Tiểu An nói đầy tiếc nuối, “Tiếc là các anh không thể ghi lại.”

Trình Cẩm cười, không nói trong túi mình có bút ghi âm, chẳng qua bên bọn họ cũng không có gì để nghe.

Ngụy Thanh dẫn người đến rất nhanh, hần nhúu mày nhìn mọi người, “Bây giờ chỗ này giao lại cho chúng tôi, mọi người có thể đi về, ngồi chiếc xe kia.” Hần chỉ cho mọi người một chiếc xe khác.

Bộ Hoan hỏi hần, “Thứ trong xe chúng tôi... thì sao?” Bọn họ đang nghe trộm mà.

“Việc này không hợp quy định, tôi sẽ cho người lấy đi máy nghe trộm trong ký túc xá.” Ngụy Thanh nghiêm mặt nói.

Dương Tư Mịch tháo băng khỏi máy thu âm bỏ vào túi mình, quay người xuống xe.

Ngụy Thanh xanh mặt nhưng không nói gì.

Lúc về vẫn là Bộ Hoan lái xe, hẳn rất hi vọng có người chủ động đứng ra nhận việc lái xe, đáng tiếc không ai hiểu ý.

Dương Tư Mịch đưa băng cho Trình Cẩm.

Trình Cẩm nhận lấy, cười nói, “Loại chuyện lấy băng này để Bộ Hoan làm là được, cậu làm làm gì?”

Bộ Hoan, “...” Hôm nay hẳn đều làm việc tay chân và tiếp người sấn tới.

Dương Tư Mịch vô tội nhìn Trình Cẩm, “Cậu nói muốn nghe.”

Trình Cẩm cười nói, “Phải. Chúng ta về nghe.”

Mấy tiếng sau Du Đạc tỉnh lại trên ghế dài trong phòng làm việc. Tiểu An nhìn thấy thì chạy tới hỏi cậu, “Anh đói không, anh để lỡ bữa trưa rồi nhưng bọn em có đóng gói cho anh nè, muốn hâm nóng luôn không?”

Du Đạc nhìn đồng hồ đeo tay, đã sáu giờ tối, “Không cần, lát nữa ăn chung với mọi người.” Cậu thở dài, “Lần đầu tiên anh bị tiêm thuốc an thần đó.” Cũng là lần đầu tiên trước mấy chục đôi mắt của người trong văn phòng ngủ lâu như thế, hôm nay cậu đã làm người khác chú ý đủ rồi, đừng nên ăn com trong giờ làm nữa.

Bộ Hoan vút đến, cười hì hì nói, “Em giai, cái gì cũng có lần đầu nha.”

“Có tiền triển gì chưa? Trình Cẩm đâu?” Du Đạc nhìn quanh một vòng, không thấy Trình Cẩm lẫn Dương Tư Mịch.

“Bọn họ đến nhà Liêu Sĩ Tân, cuối cùng cũng có kẻ tình nghi!” Tiểu An trả lời.

“Liêu Sĩ Tân?” Du Đạc nhanh chóng chuyển động não bộ, tìm kiếm tin tức của người này, “Anh ta là bạn học cùng lớp Tống Viễn, cũng thực tập ở bệnh viện Huệ Nhân, nhưng bố mẹ anh ta bị tai nạn giao thông hai tháng trước, anh ta vẫn luôn bận rộn chăm sóc bố mẹ, một tuần sau họ qua đời, anh ta xin nghỉ xử lý chuyện gia đình. Hiềm nghi của anh ta không phải bị loại bỏ rồi à?”

“Nói ra dài lắm, để Bộ Hoan giải thích đi. Em phải thăm dò trong máy tính của ‘các đàn anh’ có thứ gì có ích không.” Tiểu An về trước máy tính làm việc.

Ban ngày cô mượn dùng máy tính của nam sinh đại học Y đã lưu lại một virus trojan trong máy đối phương. Virus vấy vùng trong mạng nội bộ ký túc xá nam mấy tiếng đã lây nhiễm cho tất cả máy tính, bây giờ bọn nó đều mở rộng cửa đón Tiểu An.

Bộ Hoan rút ly nước, ngồi xuống kê tiền triển của vụ án cho Du Đặc.

Sau khi trở về từ đại học Y, bọn họ tra lịch sử trò chuyện của Tư Bặc Minh, phát hiện dạo này người liên lạc nhiều nhất là bố Tống Kỳ Viễn. Nhưng giảng viên và phụ huynh giữ liên lạc không tính là khả nghi.

Ngược lại, một chuyện khác bị đào bới ra vài vấn đề. Không phải Trình Cẩm nhìn thấy luận văn của Tống Kỳ Viễn trong tạp chí trên bàn Tư Bặc Minh sao. Trùng hợp là trong bài luận văn này có một đoạn liên quan đến nghiên cứu chất độc chứa hàng loạt số liệu, phải thông qua rất nhiều thí nghiệm mới có được, nhưng trong ghi chép sử dụng phòng thí nghiệm không có tên Tống Kỳ Viễn.

Ngụy Thanh cho người đến ký túc xá hỏi bạn học của cậu ta, không ai biết chuyện Tống Kỳ Viễn làm thí nghiệm viết luận văn, đều nói thành tích cậu ta rất bình thường, ngụ ý là không tin cậu ta viết ra bài luận văn đó.

Bọn họ nói mọi người trong lớp đều biết thành tích tốt nhất cũng thường đến phòng thí nghiệm nhất là Liêu Sĩ Tân và Hồng Phi, hai người trường kỳ ngâm mình trong phòng thí nghiệm, giáo sư cho họ chìa khóa phòng thí nghiệm để có thể tự do ra vào.

Trải qua kiểm chứng, là Tư Bặc Minh đưa chìa khóa. Tư Bặc Minh bày tỏ đây là chuyện rất bình thường, ông ta không cho rằng chuyện này liên quan đến vụ án nên không nói với cảnh sát. Mặt khác ông ta nói mình biết chuyện Tống Kỳ Viễn viết luận văn, nói Tống Kỳ Viễn có thực học chỉ là không thích phô trương, không tuyên dương ra ngoài nên không nhiều người biết.

Nguy Thanh lại cho người đi hỏi bạn gái Quách Lôi của Tống Kỳ Viễn, nhưng cô ấy cũng giống các bạn học khác, không biết chuyện luận văn.

Bọn họ cũng liên lạc với Hồng Phi nhưng mãi không được. Cậu ta vừa xin phép nghỉ về nhà. Giống Tống Kỳ Viễn, cậu ta cũng xin du học và nhận được thông báo trúng tuyển, qua một thời gian nữa sẽ đi. Bọn họ cũng triển khai điều tra xoay quanh Liêu Sĩ Tân.

Tra xét lịch sử mượn sách ở thư viện một năm trở lại đây, phát hiện có rất nhiều sách nghiên cứu chất độc, còn có rất nhiều sách liên quan đến “luận văn của Tống Kỳ Viễn”. Hỏi thăm các giáo sư khác, cậu ta quả thực có nghiên cứu chất độc, cũng đã làm rất nhiều thí nghiệm có quan hệ nhân quả với “luận văn của Tống Kỳ Viễn”. Trước mắt không có manh mối cho thấy Tống Kỳ Viễn cũng xem sách đó, làm thí nghiệm đó.

Về Liêu Sĩ Tân, cậu ta là người bản địa, gia đình bình thường, không bình thường chính là hai tháng trước, bố mẹ cậu ta đi taxi gặp tai nạn giao thông.

Lúc đó là đêm khuya, khi xe taxi họ ngồi đi bên cạnh xe tải thì bị cuốn thép lớn trên thùng xe tải lăn xuống đập trúng. Tài xế tử vong tại chỗ. Bố mẹ Liêu Sĩ Tân bị thương nặng, nằm trong phòng ICU bệnh viện Nhân Dân chịu đựng, cuối cùng vẫn không thể chữa khỏi, thời gian tử vong là ngày sáu tháng Mười.

Nguy Thanh lại cho người đi tra hỏi nhân viên công tác bệnh viện Huệ Nhân lần nữa, lần này hỏi chuyện về Liêu Sĩ Tân, có người cung cấp manh mối, Liêu Sĩ Tân từng xuất hiện ở bệnh viện ngày mười, mười một và mười ba.

Chương 7: Di thư

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Cho nên tình huống hiện tại là Liêu Sĩ Tân viết một bài luận văn không tội nhưng bị Tống Kỳ Viễn mạo danh lấy trộm. Liêu Sĩ Tân trong một đêm mất bố mẹ lại phát hiện luận văn của mình bị người khác lấy trộm, nên công phần giết Tống Kỳ Viễn?” Du Đặc không nghĩ tới tình tiết vụ án sẽ chuyển hướng lớn đến thế.

Bộ Hoan nhún vai, “Cậu ta cũng không phải xúc động mà giết người, giống như Trình Cẩm đã nói đó. Cậu ta rất lý tính bày ra lần mưu sát này.”

Lúc này, Ngụy Thanh đi vào đại sảnh, hỏi, “Tình huống thế nào?”

“Liêu Sĩ Tân không ở nhà, tạm thời chưa phát hiện hành tung.” Có người trả lời.

Lại có người nói, “Liên lạc với Hồng Phi được rồi.”

“Mở loa ngoài.” Ngụy Thanh đi qua dự thính.

“Hồng Phi, chào cậu, chúng tôi là cục công an, cần hỏi cậu một số chuyện, xin hỏi có phải cậu từng làm một số nghiên cứu chất độc với Liêu Sĩ Tân không?”

“Không có. Chúng tôi thường xuyên cùng làm thí nghiệm trong phòng thí nghiệm nhưng phương hướng nghiên cứu khác nhau.” Hồng Phi nói,

“Nghiên cứu của Liêu Sĩ Tân cũng chỉ đề cập tới chất độc thôi. Tôi đang có việc, ngày mai nói tiếp được không?”

Ngụy Thanh nói chen vào, “Việc này rất khẩn cấp, mời cậu phối hợp.”

Hồng Phi trầm mặc một lát, nói, “Xin lỗi, bây giờ tôi không tiện, một tiếng sau sẽ liên lạc lại?”

Ngụy Thanh còn muốn lên tiếng, bên kia đã cúp điện thoại, gọi lại thì được báo đã tắt máy. Ngụy Thanh bực hết sức.

Bộ Hoan ở một bên nói, “Anh không nói cục công an mà bảo chúng ta là bộ An ninh, có lẽ cậu ta sẽ phối hợp.”

Ngụy Thanh trừng mắt liếc hẳn, “Bố Tổng Kỳ Viễn thế nào? Vẫn không thừa nhận gì hết?”

“Ông ta nói không rõ chuyện học ở trường của con trai.”

“Ngay cả con mình nhận được thư báo của đại học nổi tiếng ở nước ngoài ông ta cũng không biết? Không có luận văn đó Tổng Kỳ Viễn sẽ không có được thư báo đâu!”

“Bình tĩnh chút.” Bộ Hoan tỏ vẻ không sao cả, “Boss đang nói chuyện với ông ta, có mang anh trai chức cao ra cũng vô dụng, boss không ăn món này.”

Ngụy Thanh nghe thấy Tạ Minh ra mặt thì bình tĩnh lại.

Không lâu sau, Trình Cẩm gọi điện về hỏi có tiến triển mới không.

Bộ Hoan nói cho anh chuyện Hồng Phi tắt điện thoại.

Trình Cẩm trầm ngâm nói, “Hồng Phi nói không tiện?” Sẽ rất ít người nói không tiện với cảnh sát, trực tiếp tắt điện thoại càng ít. “Tôi nhớ quan hệ của cậu ta với Liêu Sĩ Tân không tệ lắm, có phải Liêu Sĩ Tân đang ở cạnh cậu ta không?”

“Anh nói là có khả năng Hồng Phi đang ở trong thành phố? Tôi đi thăm dò.” Sau khi cúp máy, Bộ Hoan nói suy đoán của Trình Cẩm cho Ngụy Thanh.

Ngụy Thanh vừa cho người định vị điện thoại Hồng Phi vừa gọi điện hỏi nhân viên công tác trực ở đại học Y có thấy Hồng Phi không.

Người bên đại học Y không nhận được thông báo phải chú ý Hồng Phi, mà ký túc xá người ra vào không ngừng, bọn họ nhìn đến hoa hết mắt... Tóm lại, sau khi vào ký túc xá hỏi thăm mới biết đúng là Hồng Phi vừa trở về không lâu nhưng lại nhanh chóng ra ngoài, không ai biết cậu ta đi đâu. Ngụy Thanh đành phải thêm nhân viên đến vùng lân cận đại học Y lùng tìm hỏi thăm.

Thấy sắc mặt Ngụy Thanh cực kém, Bộ Hoan khuyên hẳn, “Không phải lỗi của họ, họ không biết phải chú ý Hồng Phi, đều chỉ cố nhìn chăm chăm Liêu Sĩ Tân.”

“Đúng, vì tôi không nhắc nhở họ.” Ngụy Thanh vẫn tức giận.

“Ày, cũng không phải lỗi của anh, chúng ta là lần đầu làm nhiệm vụ ‘mô hình phá án’ kiểu này, không có kinh nghiệm. Anh xem, trước kia chúng ta đều có mục tiêu nhiệm vụ chính xác, lần đầu nhận án mưu sát mặc danh kỳ diệu thế này.”

“Kiểm soát.” Ngụy Thanh tuy nói vậy nhưng đã thả lỏng hơn.

Rất nhanh, Tạ Minh gọi điện báo cho họ bố Tống Viễn rốt cuộc đã thừa nhận luận văn đó không phải do cậu ta viết. Nhưng ông ta nói Tống Kỳ Viễn cũng không biết chuyện luận văn, nói chuyện này là do Tư Bặc Minh tự mình giúp làm. Tư Bặc Minh nói với ông ta Liêu Sĩ Tân rất thiếu tiền, ông ta liền thông qua Tư Bặc Minh cho Liêu Sĩ Tân năm mươi vạn. Ông ta nhân mạnh Tư Bặc Minh nói Liêu Sĩ Tân tự nguyện chuyển nhượng quyền sở hữu luận văn cho Tống Kỳ Viễn.

Tạ Minh nghiêm lệnh mọi người không được để lộ chuyện này, đây là điều kiện để bố Tống Kỳ Viễn bằng lòng nói ra chân tướng, hẳn là chân tướng. Du Đặc thấy khó hiểu, “Bố anh ta rốt cuộc nghĩ gì?”

Bộ Hoan tưởng tượng, “Ông ta chắc là loại người rất sĩ diện, con trai thành tích trung bình, ông ta rất không cam chịu, một lòng muốn cho người khác biết con mình là thiên chi kiêu tử.”

“Khó trách chúng ta tra được quan hệ bố con họ gần đây rất tệ, có lẽ vì Tống Viễn muốn ra nước ngoài, bố con họ phát sinh tranh cãi?”

“Có thể.” Bộ Hoan nghe thấy Ngụy Thanh đang gọi điện thoại với Trình Cẩm, liền dời lực chú ý sang bên đó, đến gần dự thính.

Trình Cẩm đang nói, "... Sau khi bố mẹ Liêu Sĩ Tân gặp tai nạn giao thông, Liêu Sĩ Tân thiếu tiền, sau đó Tư Bạc Minh giật dây để cậu ta bán luận văn cho Tổng Kỳ Viễn, nhưng bố mẹ vẫn qua đời, Liêu Sĩ Tân trong tuyệt vọng liền hận Tổng Kỳ Viễn và Tư Bạc Minh. Bây giờ Tổng Kỳ Viễn đã chết, Tư Bạc Minh hẳn là mục tiêu còn lại. Chúng ta còn nắm giữ hành tung của Tư Bạc Minh không?"

Ngụy Thanh nói, "Vẫn luôn có người theo dõi ông ta, ông ta vừa lái xe ra khỏi nhà, không biết định đi đâu."

"Ông ta lái theo hướng nào?" Trình Cẩm hỏi.

Ngụy Thanh báo ra tuyến đường.

"Tôi đi xem thử." Trình Cẩm đang ở cùng Dương Tư Mịch và Hàn Ân, anh nói với hai người họ, "Chúng ta đi theo Tư Bạc Minh, nói không chừng Liêu Sĩ Tân sẽ đi tìm ông ta."

Tư Bạc Minh đi đến một khách sạn.

Lúc nhóm Trình Cẩm đến đã có đồng nghiệp ở dưới lầu chờ họ.

"Tư Bạc Minh đã vào trong, ông ta đến dự tiệc. Người của chúng ta đã đi theo."

"Được, là phòng nào? Có những ai..." Lúc này, điện thoại di động của Trình Cẩm vang lên, anh nghe máy, "A lô, Tiểu An?"

"Em biết tại sao Hồng Phi nói hôm nay anh ta có việc phải làm, không phải anh ta muốn ra nước ngoài sao, tối nay anh ta mời các giáo sư ăn cơm. Đàn anh đại học Y vừa nói cho em biết, lúc đầu em chỉ định tìm vận may, không ngờ anh ta biết thật."

"Em làm tốt lắm, Tiểu An, biết bọn họ ăn cơm ở đâu không?"

"Khách sạn Trung Hoàn, địa chỉ là..."

"Chúng tôi đang ở đây rồi. Cúp trước." Trình Cẩm cúp điện thoại rồi chạy,

"Nhanh! Chúng ta đi mau, nếu Liêu Sĩ Tân cũng ở đây..."

Lúc này, Liêu Sĩ Tân quả thực đang ở cùng Hồng Phi và các giáo sư.

Hồng Phi dành thời gian hỏi han Liêu Sĩ Tân, "Sĩ Tân, người của cục công an gọi điện hỏi mình có làm thí nghiệm chất độc cùng cậu không, cậu biết là chuyện gì không?" Cậu ta có quan hệ tốt với Liêu Sĩ Tân, hai người cùng

chí hướng, là tri kỷ của nhau nên hôm nay mời khách cũng gọi Liêu Sĩ Tân đến.

Liêu Sĩ Tân nắm chặt chai rượu trong tay, cười nói, “Chút việc nhỏ thôi, chúng ta com nước xong lại trò chuyện tiếp. Mình đi mời rượu các giáo sư trước.”
“Được.”

Tư Bặc Minh vừa cạn ly rượu với Triệu Tư ngồi bên cạnh, Liêu Sĩ Tân liền tới giúp ông ta rót đầy, cũng rót đầy ly mình, “Giáo sư Tư, em mời thầy một ly, cảm ơn thầy giúp gia đình em, em uống trước!” Nói xong cậu ta một hơi uống cạn, đáy ly sáng loáng.

Sau khi Tống Kỳ Viễn xảy ra chuyện, Tư Bặc Minh luôn không an lòng, tới nay ông ta vốn không muốn tới nhưng suy xét các giáo sư khác đều đến, ông ta mà nói không đi... Sau khi tới, ông ta liên tục trốn tránh Liêu Sĩ Tân, cũng không phát hiện Liêu Sĩ Tân muốn gây bất lợi cho mình mà là thấy xấu hổ, vì chuyện luận văn cũng vì bố mẹ Liêu Sĩ Tân qua đời.

Nhưng bây giờ Liêu Sĩ Tân chủ động tới mời rượu, ông ta không tiện không để ý, cũng may Liêu Sĩ Tân không nói gì làm ông ta khó xử. Ông ta thở phào, vội nói, “Khách sáo gì, đều là việc thầy phải làm.” Nói xong cũng uống hết ly rượu. Ông ta cảm thấy ly rượu này có ý nở nụ cười quên hết thù oán.

Ở mức độ nào đó, Liêu Sĩ Tân đúng là có ý này.

Chai rượu trên tay Liêu Sĩ Tân chỉ còn lại một chút, cậu ta rót vào ly mình, sau đó lại mở chai mới rót đầy ly Triệu Tư, “Giáo sư Triệu, em cũng mời thầy, thầy là thầy giáo tốt, em rất khâm phục thầy.”

Triệu Tư vỗ vai cậu ta, “Em đó... Đừng nghĩ nhiều, khó hơn nữa cũng sẽ là quá khứ, người sống luôn phải cố gắng sống thật tốt.” Ông ta cũng biết chuyện bố mẹ Liêu Sĩ Tân nên khuyên cậu ta nén bi thương.

Liêu Sĩ Tân run tay, thật nhanh uống hết ly rượu, lại đi mời Hồng Phi, “Hồng Phi, cậu sẽ trở thành bác sĩ tài giỏi nhất. Hôm nay xin lỗi...” Nói xong lại uống một ly.

Hồng Phi hơi nghi hoặc, “Sao thế? Xin lỗi cái gì, cậu uống say rồi hả... Cậu làm sao vậy? Liêu Sĩ Tân?!”

Liêu Sĩ Tân đột nhiên ngã xuống, Hồng Phi nhanh chóng đỡ lấy...

Triệu Tư bên cạnh cũng hô, “Tư Bạc Minh? Cậu sao vậy?”

Lúc nhóm Trình Cẩm xông vào phòng, nơi này đã loạn hết cả lên.

Liêu Sĩ Tân và Tư Bạc Minh không trúng loại độc lúc trước mà là loại độc nào đó trí mạng hơn, độc tính cực kỳ mạnh, người chết trên đường đưa đến bệnh viện.

Sự việc tiếp theo do Ngụy Thanh mang người đến xử lý. Trình Cẩm cùng Dương Tư Mịch, còn có Hàn Bân, Du Đặc, Tiểu An, gọi thêm Bộ Hoan, đi ăn tối. Lúc này đã hơn chín giờ, Du Đặc đói không chịu nổi, cậu không ăn sáng, bỏ lỡ bữa trưa, bữa tối còn phải chờ đến giờ mới được ăn.

Đang ăn thì Ngụy Thanh gọi điện tới, nói cho họ một chuyện. Trên một diễn đàn rất hot xuất hiện một bài đăng, nội dung là: Chào mọi người, tôi là Liêu Sĩ Tân, nếu có người nhìn thấy bài đăng này nghĩa là tôi đã chết... Bài đăng này là di thư Liêu Sĩ Tân để lại, cậu ta lợi dụng tính năng hẹn giờ đăng bài của diễn đàn.

Bọn họ ném đĩa chạy về văn phòng.

Tiểu An lập tức được phân nhiệm vụ cùng các đồng nghiệp tinh thông máy tính xóa topic bài đăng, tranh thủ không chế dư luận.

Liêu Sĩ Tân viết trong di thư như sau.

Sau khi cha mẹ cậu ta gặp tai nạn giao thông, xe hàng gây chuyện chạy trốn, bọn họ không được bồi thường. Bố mẹ phẫu thuật cần rất nhiều tiền, hậu phẫu lại luôn trong tình trạng nguy hiểm, cần nằm phòng bệnh đặc biệt,

hơn nữa bác sĩ còn nói tiếp theo vẫn phải phẫu thuật... Chi tiêu liên tục không ngừng, như cái động không đáy.

Nhà cậu ta gia cảnh bình thường, không có nhiều tiền, dù thầy trò đại học Y có hỗ trợ nhưng vẫn là hạt cát trong sa mạc. Lúc này Tư Bạc Minh nói với cậu ta có thể bán luận văn. Cậu ta suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng đồng ý.

Sau đó, bố mẹ cậu ta phẫu thuật lần hai... Không thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Nếu bố mẹ còn sống, cậu ta sẽ cảm kích Tư Bạc Minh cả đời, nhưng họ chết rồi...

Cậu ta vẫn luôn tự trách, nếu mình trả lời Tư Bạc Minh sớm mấy ngày, bố mẹ mổ sớm mấy ngày, có phải sẽ có khả năng sống sót không?

Sau nữa cậu ta nghe nói Tống Kỳ Viễn từ bỏ đi du học ở đại học nổi tiếng thế giới kia, thấy thứ mình không cam tâm từ bỏ người khác lại tùy tiện vứt bỏ, rốt cuộc không khắc chế được thù hận. Cậu ta muốn trả thù. Cậu ta lập ra một kế hoạch chặt chẽ.

Đầu tiên cậu ta hạ một lượng nhỏ chất độc vào thuốc cảm của Lưu Xương, tính ra giết một người trưởng thành cần liều lượng bao nhiêu, tiếp theo chính thức hạ độc vào thuốc dạ dày. Để che giấu mục tiêu chân chính, cậu ta bỏ viên con nhộng vào nhiều lọ thuốc dạ dày nhưng ngoài viên chứa độc gây tử vong, tất cả viên thuốc còn lại trong lọ đều “an toàn”. Cậu ta đánh tráo lọ thuốc dạ dày “tất phải chết” với lọ thuốc ban đầu của Tống Viễn. Cậu ta cho rằng kế hoạch của mình rất chặt chẽ nhưng không ngờ cảnh sát nhanh chóng tra tới chỗ mình.

Chiều nay cậu ta trông thấy cảnh sát đến nhà mình, đúng lúc đó cậu ta không ở nhà mà ở gần nhà. Cậu ta nhạy cảm phát giác chắc chắn cảnh sát phát hiện ra gì rồi. Cậu ta bất đắc dĩ thực hiện bước kế tiếp trước thời hạn, lúc đầu cậu ta cũng không muốn đầu độc chết Tư Bạc Minh trong bữa tiệc tiễn người bạn thân duy nhất của mình...

Phần giá trị nhất của di thư là Liêu Sĩ Tân nói ngoại trừ Tống Kỳ Viễn, cậu ta chỉ hạ độc trong ba lọ thuốc dạ dày. Chính là nói ban ngành liên quan có thể không cần cố gắng thu hồi thuốc dạ dày mà bệnh viện Huệ Nhân đã bán ra, cũng không cần tiếp tục kiểm nghiệm thuốc.

Về sau, đám Tiểu An vẫn không thể ngăn cản di thư của Liêu Sĩ Tân phát tán rộng khắp, vì tốc độ truyền bá quá nhanh, tâm lý phản nghịch của cư dân mạng rất mạnh, bạn xóa một bài người ta đăng lại mười bài, quả thực là cỏ dại đốt không hết, gió xuân thổi lại mọc. Rất nhanh, chuyện này không ai không biết, không người không hay.

Hơn nữa chuyện này đến đây vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, hiệu ứng bướm bướm nó mang tới còn tiếp tục, cuối cùng thay đổi tương lai của rất nhiều người.

-----oOo-----

Người báo thù

Chương 1: Không thấy nghĩa dũng không phải tội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghĩa dũng: anh dũng đấu tranh vì chính nghĩa

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Trình Cẩm trở lại cục Công an làm việc, các đồng nghiệp vây quanh hỏi quá trình phá án cụ thể. Anh kể sơ lược một lần cho họ nghe. Thật ra anh cảm thấy di thư Liêu Sĩ Tân lưu lại trên mạng đã nói đủ rõ ràng.

Diệp Lai hỏi anh, “Đội trưởng Trình, anh biết chiếc taxi chở bố mẹ Liêu Sĩ Tân gặp tai nạn do ai lái không?”

Việc này Trình Cẩm không biết thật, sau khi Liêu Sĩ Tân chết, anh ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, không chú ý mấy chi tiết này cũng không ai nói cho anh, “Sao? Có nội tình à?”

“Ừm! Bây giờ có máy tính, internet đúng là tiện.” Diệp Lai nói, “Trên mạng đã loan truyền tài xế taxi tử vong trong tai nạn giao thông này chính là tài xế xe khách đường dài trong vụ án trấn Bình Thị ba năm trước.”

Vụ án xe khách đường dài trấn Bình Thị ba năm trước từng náo động một thời.

Đó là vụ án cưỡng hiếp. Trên một chiếc xe khách đường dài giường nằm chạy đến trấn Bình Thị, một người đàn ông đã cưỡng hiếp một cô gái trẻ, người trên xe không ai ngăn cản hoặc có ý định ngăn cản. Về sau người nhà cô gái kiện tất cả người trên xe ra tòa.

Tòa phán quyết những người này không cần chịu trách nhiệm pháp luật. Bởi vì pháp luật chỉ là ranh giới đạo đức thấp nhất, không thấy nghĩa dừng không phải tội, ít nhất không phải tội trong luật pháp, bây giờ chưa phải.

Ngô Kiên nói, “Sau chuyện năm đó, người tài xế bị công ty xe khách đường dài đuổi việc. Không ngờ hắn đến chỗ chúng ta làm tài xế taxi. Bây giờ hắn chết vì tai nạn giao thông, sự việc ba năm trước bị đào ra. Trên mạng đang có rất nhiều người mắng hắn đáng đời, trừng phạt đúng tội, nói chính hắn tìm chết còn liên lụy người vô tội...”

Trình Cẩm thở dài, trong cuộc sống đầy thiên tai nhân họa, ai cũng không biết cuộc đời mình có đột nhiên rẽ ngoặt ở bước tiếp theo không, khó khăn nhất chính là loại như người tài xế này, còn sống thì trốn trốn tránh tránh, chết rồi cũng không an bình.

Diệp Lai hỏi, “Tại sao nhiều người đồng tình với Liêu Sĩ Tân còn người tài xế kia lại đáng chết?”

Trình Cẩm suy nghĩ, nói, “Vụ án này đối với người xem trên mạng chỉ là một câu chuyện. Trong câu chuyện, Liêu Sĩ Tân là người đáng thương, một sinh viên đại học Y tài cao mất bố lẫn mẹ, thầy giáo bạn học lại bỏ đá xuống giếng... Con người luôn đồng tình kẻ yếu, nhưng nếu cậu ta là kẻ yếu hoàn toàn, mọi người lại ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh. Nhưng cậu ta trả thù, quan trọng nhất là cậu ta tự sát, cái chết của cậu ta làm tăng sắc thái bi kịch của câu chuyện này, giảm bớt tội ác.”

Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh: xuất xứ từ tác phẩm của Lỗ Tấn. Ai kỳ bất hạnh nghĩa là thấy bi ai cho người gặp bất hạnh. Nộ kỳ bất tranh nghĩa là tức nuối và tức giận khi ai đó gặp phải cảnh ngộ nghèo túng mà không biết hăng hái, không phản kháng.

Lão Trương liú lười nói, “Nhưng trên thực tế là cậu ta giết ba người cơ mà! Dù có một người không phải do cậu ta trực tiếp giết chết. Hơn nữa, không phải vẫn còn hai người trúng độc đang nằm viện sao?”

“Chỉ trích người khác lúc nào cũng dễ hơn.” Diệp Lai thở dài, “Chẳng qua... Em cảm thấy đám người trên xe kia thật đáng hận, không ai chịu đi giúp một cô gái yếu đuối!”

“Hành vi của bọn họ đáng hận nhưng đầu sỏ là tội phạm cường hiếp kia.” Trình Cẩm nhắc nhở cô.

Tội phạm cường hiếp xuống xe giữa chừng, các hành khách khác đều bày tỏ không biết hấn, cảnh sát mãi không bắt được người.

Mọi người cảm thán ông trời bất công.

Diệp Tử nảy sinh ý nghĩ bất chợt, “Có thể tên tội phạm đó chết rồi?”

Mọi người hòa theo, bảo cũng có khả năng...

Lúc này điện thoại vang lên, Diệp Lai nghe máy, sau đó gọi Trình Cẩm, “Đội trưởng Trình, cục trưởng tìm anh.”

Trình Cẩm đến văn phòng cục trưởng lại nhìn thấy Bộ Hoan và Ngụy Thanh.

Bộ Hoan mập mờ cười nói, “Tiểu Dương không biết chúng tôi muốn đến đây nên không đi cùng.”

Trình Cẩm cười nói, “Đương nhiên, chuyện nhờ vả này anh làm là được mà.”

Bộ Hoan vờ cười khổ, “Anh đúng là không khách sáo...”

Cục trưởng Tăng cười nhìn họ, *xem ra Trình Cẩm chung sống với bọn họ không tệ lắm*, “Trình Cẩm, họ nói vụ án trúng độc thuốc nhờ có cậu giúp đỡ mới phá được. Làm tốt lắm!” Ông vỗ vai Trình Cẩm, vẻ mặt “tôi kiêu ngạo vì cậu”.

Trình Cẩm lắc đầu cười, “Cục trưởng, đây là lời khách sáo, ngài đừng tin thật.”

“Không, nhờ có anh giúp đỡ chúng tôi mới giải quyết được vụ án này trong một ngày.” Ngụy Thanh vẫn mang dáng vẻ nghiêm túc như thế, “Lần này tới lại có chuyện xin anh giúp.”

Trình Cẩm thu lại nụ cười, “Chuyện gì?” Chẳng lẽ vụ án trúng độc thuốc còn có phần sau? Không, hẳn không phải. Nhưng nhìn dáng vẻ Ngụy Thanh có lẽ là có liên quan.

“Anh có tiện đi cùng chúng tôi một chuyến không, tài liệu đều ở chỗ chúng tôi.” Ngụy Thanh lại nhìn về phía cục trưởng Tăng, “Cục trưởng Tăng, chúng tôi cần mượn Trình Cẩm tiếp, bên ngài có tiện không?”

Cục trưởng Tăng híp mắt, *người này thế mà lại khách sáo trung cầu ý kiến mình, hôm qua thái độ của cậu ta còn rất cứng rắn đấy*. “Không có vấn đề. Nhưng tôi muốn hỏi chút, không phải chuyện gì nguy hiểm chứ?”

Bộ Hoan cười hì hì cướp câu trả lời, “Không nguy hiểm. Chuyện nguy hiểm người khác sẽ làm, chúng tôi chỉ mượn bộ não anh ấy dùng thôi. Một số suy nghĩ của anh ấy rất có ích.”

“À!” Lão gia tử yên tâm, vung tay, sáng khoái thả họ đi.

Trình Cẩm lần nữa bước vào văn phòng lớn anh từng đến hai ngày trước.

Người nơi này vẫn đang bận rộn làm việc. Dương Tư Mịch không ở đây, không biết có phải có nhiệm vụ gì không. Hàn Bân nhìn thấy anh thì gật đầu. Du Đạc và Tiểu An cùng đi tới, Du Đạc đưa cho anh một xấp giấy, “Anh xem cái này đi, là Tiểu An phát hiện ra.”

Trình Cẩm mở ra, đây là một xấp sơ yếu lý lịch, có nam có nữ, có già có trẻ, khoảng ba mươi bốn mươi tờ. “Đây là cái gì?”

Ngụy Thanh đã đi mất, Bộ Hoan thì vẫn đứng bên cạnh, cười nói, “Anh đoán xem. Hai ngày nay Tiểu An kể rất nhiều sự tích huy hoàng của anh đó.”

Trình Cẩm nhìn về phía Tiểu An, ánh mắt nghi hoặc.

Tiểu An trừng mắt nhìn Bộ Hoan, làm mặt quỷ với hắn, “Dù sao anh Trình lợi hại hơn anh.” Sau đó cười với Trình Cẩm, “Anh Trình, em ở trên mạng thấy anh đã phá rất nhiều vụ án, lại còn là đội trưởng đội hình sự trẻ tuổi nhất nữa!”

Trình Cẩm thản nhiên nói, “Trên mạng không có biên bản phá án của anh. Em có quyền đọc tài liệu của bộ Công an?”

Tiểu An cảm giác hình như Trình Cẩm tức giận, cô sợ hãi dời ánh mắt, nhìn về phía Du Đạc và Bộ Hoan.

Bộ Hoan cười nói xen vào, “Chúng tôi mới có quyền này gần đây thôi, dạo này bộ Công an và bộ An ninh hợp tác tương đối mật thiết.”

Trình Cẩm không nói gì nữa, cúi đầu đọc kỹ tài liệu trong tay. “Những người này hầu hết là người trấn Bình Thị. Xem ra cái chết của tài xế taxi đúng là vẫn đưa chuyện tới. Buổi sáng đồng nghiệp còn đang nói chuyện của người tài xế này với tôi. Tiểu An, những người này xảy ra chuyện gì?”

Tiểu An nghe thấy anh hỏi mình, thở phào nhẹ nhõm, *anh ấy hình như không giận mình*. Cô lập tức đáp, “Hôm trước em thấy trên mạng báo người tài xế đó liên quan đến một vụ cưỡng hiếp nên hiếu kỳ đi tra, trước kia em chưa từng nghe đến.”

“Vụ án đó thật buồn nôn, em xem mà tức gần chết... Vì tài xế đã chết nên em tiện tay tra luôn hiện trạng của những người khác, kết quả phát hiện rất nhiều người đã chết, ngoài người bị hại, lúc đó trên xe có tổng cộng ba mươi lăm người, tính cả lái xe đã có mười bảy người chết.”

Trình Cẩm nói, “Đều không phải chết bình thường?”

“Năm người chết bệnh, mười hai người chết bởi đủ kiểu chuyện ngoài ý muốn. Không có khả năng là báo ứng chứ?”

“Chỉ sợ không phải trời báo.” Mà là người báo. Trình Cẩm hỏi, “Người bị hại năm đó đâu?”

“Không tìm được. Sau sự việc đó, cả nhà cô gái dọn khỏi trấn Bình Thị, không rõ tung tích.”

“Tra tài khoản ngân hàng của họ chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy tra nhanh lên. Chiếc xe tải gây chuyện khiến tài xế taxi chết đã tìm được chưa?”

“Rồi, tiếc là người đi xe trống. Chiếc xe đó bị lấy trộm trước tai nạn một tuần, người mất đã báo án nhưng luôn không tìm ra.”

Trình Cẩm nhíu mày, “Dùng xe trộm được tạo ra tai nạn giao thông, đây là phương thức mưu sát. Chuyện này cho tôi cảm giác có người đang diễn màn báo thù.”

“Cậu có đề nghị gì?” Tạ Minh đi vào đại sảnh.

“Cục trưởng Tạ.” Trình Cẩm nhìn thấy Dương Tư Mịch đi bên phải sau lưng Tạ Minh, không tự chủ cười với hắn, sau khi phản ứng lại lập tức thu hồi nụ cười, nhìn về phía Tạ Minh, “Lúc ấy người bị hại trên xe khách chính là cô gái mọi người đang tìm kiếm. Hành khách còn sống còn lại là mười tám người, chắc là tìm được chứ? Hung thủ sẽ đi tìm những người này, chỉ cần theo dõi họ là có thể chờ được hung thủ.” Anh cảm giác lần này không cần anh, không biết tại sao đến tìm anh.

Tạ Minh nhíu mày nói, “Phải nhanh chóng phá án. Tài xế kia năm đó vì không chịu nổi áp lực dư luận, rời khỏi trấn Bình Thị đến đây, ngoài người vợ thì không ai biết hắn là lái xe trong vụ án đó. Nhưng bây giờ việc này bị

lan truyền trên mạng, rất có thể do hung thủ làm, chúng ta không thể để kẻ này tiếp tục truyền bá tin tức tiêu cực lên internet.”

Trình Cẩm nhìn về phía Tiểu An, “Có tra được tin này xuất phát từ máy tính nào không?”

“Là máy tính ở một tiệm net. Tiệm net kia quản lý không đầy đủ, camera không dùng được, không quay được kẻ đó, cũng không có ai nhớ rõ mặt mũi hắn, chỉ biết là nam giới trưởng thành.”

“Đàn ông? Nói vậy ít ra không phải là bản thân người bị hại năm đó.” Trình Cẩm suy tư nói, “Bất luận thế nào, sớm muộn gì mọi người cũng bắt được hắn, hình như tôi không giúp được gì.”

“Không, chúng ta không thể sau khi hắn giết thêm một người hoặc nói càng nhiều từ ngữ khiêu khích trên mạng mới bắt được hắn. Cậu nhất định phải giúp, phải giúp tôi nghĩ cách mau chóng tìm được hắn.” Tạ Minh bình tĩnh nhìn Trình Cẩm hai giây, sau đó vỗ tay nói với mọi người, “Được rồi, mọi người cố gắng đi!”

Mọi người đồng thanh, “Rõ!”

Trình Cẩm nhìn theo bóng lưng Tạ Minh rời đi, “Xem ra mấy người lại phải tăng ca rồi, thừa quỹ hoạt động à?”

“Không có.” Bộ Hoan cười nói với anh, “Rất không may, anh phải đồng cam cộng khổ với chúng tôi.”

Trình Cẩm cũng cười, “Có thể làm việc với mọi người là vinh hạnh của tôi.”

-----oOo-----

Chương 2: Không được giải thoát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm ngồi xuống vị trí cũ, Dương Tư Mịch ngồi bên cạnh. Anh thấy tinh thần Dương Tư Mịch không tốt lắm, “Tư Mịch?”

Dương Tư Mịch quay mặt về phía anh.

Trình Cẩm nhíu mày, sắc mặt Dương Tư Mịch tái nhợt, dưới mắt có quầng thâm, “Cậu sao vậy, ngủ không ngon?”

“Ừm, hơi buồn ngủ.” Mí mắt nặng nề của Dương Tư Mịch chậm rãi chớp một cái, “Cậu có thể bắt hẩn?”

“Không biết.” Trình Cẩm nói, “Cậu hi vọng tôi bắt được hay không bắt được?”

Dương Tư Mịch đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Lúc có cậu vẫn thú vị hơn.”

Trình Cẩm không rõ vì sao hẩn nói vậy nhưng không cản trở anh hiểu rõ ý chính, chắc chính là sống không có gì vui, “Cho nên?”

Dương Tư Mịch mỉm cười, “Cho nên bắt hẩn đi.”

Trình Cẩm trầm thờ dài, Dương Tư Mịch nói vậy hẩn không xuất phát từ tinh thần trọng nghĩa mà bởi hẩn cảm thấy “vô vị”, hẩn rất nhàm chán, cho nên quyết định đem nhàm chán của mình thiết lập đau khổ cho hung thủ.

“Được. Chúng ta sắp xếp lại mạch suy nghĩ trước. Đầu tiên, đăng thông tin của tài xế lên mạng có phải hung thủ không? Đồng nghiệp của cậu đã loại bỏ khả năng người xung quanh tài xế đăng thông tin lên mạng. Vậy tạm định là hung thủ đang đi, cậu nghĩ tại sao hẩn muốn làm thế? Yên lặng báo thù không tốt hơn à? Tại sao phải giống trông khua chiêng?”

Dương Tư Mịch nói, “Nhàm chán?”

“... Đã ba năm rồi, trước kia có thấy hẩn nhàm chán đâu.” Nhưng Trình Cẩm vẫn lấy bút và sổ tay ra khỏi túi, viết lại nguyên nhân thứ nhất – nhàm chán.

“Còn có thể là nguyên nhân gì?”

“Hẩn cảm thấy trực tiếp giết người thì không có ý nghĩa, nên đem tin tức tài xế chết tuyên bố ra ngoài đe dọa những người còn sống?” Dương Tư Mịch từng gặp một số sát thủ biến thái có sở thích đặc biệt, trong đó có kẻ rất thích dọa người bị hại sợ suýt chết hoặc đứt khoát hủ chết luôn.

Trình Cẩm thấy đây chính là giải thích về “nhàm chán” của Dương Tư Mịch, anh phỏng đoán có phải Dương Tư Mịch cũng từng làm thế không. “Có khả năng hành vi phạm tội của hung thủ thăng cấp, hắn không thỏa mãn với yên lặng giết người nữa mà thăng cấp lên hành hạ đến chết. Nhưng tôi đang nghĩ một việc, chuyện cũ của tài xế bị lộ liệu có liên quan đến vụ án Liêu Sĩ Tân không?”

“Nếu có liên quan...” Dương Tư Mịch trầm mặc mấy giây, “Nếu tôi là hung thủ, cậu là Liêu Sĩ Tân, tôi đọc được di thư cậu đăng lên mạng, thấy cậu giải thích nguyên nhân giết người, vậy có thể tôi sẽ hối hận.” Trình Cẩm gật đầu, “Cho nên?”

“Hung thủ hổ thẹn với Liêu Sĩ Tân, hắn đăng quá khứ của tài xế lên mạng là để thanh minh cho bản thân, ‘tôi giết người là có lý do, vì hắn đáng chết’.”

Trình Cẩm suy tư, “Hắn không hối hận đã báo thù nhưng hối hận đã tổn thương người vô tội? Hắn cảm thấy hắn và Liêu Sĩ Tân ở mức độ nào đó là động mệnh tương liên, có lẽ còn hận biết nhau quá muộn? Ừ, đúng là họ hơi tương tự. Còn nhớ Liêu Sĩ Tân cũng cảm thấy thật có lỗi với Chu Hải bị cọc sắt xuyên qua.” Đáng tiếc người chết rồi, có lỗi thì làm được gì. Con người đôi khi rất mâu thuẫn, vừa tàn nhẫn vừa thương xót.

Phân tích xong hai loại tâm lý của hung thủ, Trình Cẩm nghĩ đến một chuyện, anh bình tĩnh nhìn Dương Tư Mịch, “Cậu vừa nói cậu sẽ hối hận?” Dương Tư Mịch nói, “Nếu là cậu. Nếu tôi giết cậu, chắc chắn tôi sẽ hối hận.”

Trình Cẩm cười lắc đầu, “Không, dù thế nào cậu cũng sẽ không hối hận. Bây giờ cậu nói hối hận là vì cậu quen biết tôi. Nếu cậu giết tôi, có nghĩa là cậu không có cơ hội quen thuộc tôi, cũng không có cơ hội hối hận...” Dương Tư Mịch buồn ngủ rũ mí mắt, giống như muốn nghe để ngủ.

Trình Cẩm bị dáng vẻ ấy chọc cười, cười to, “Được rồi, nghĩ cách bắt được hắn, như thế tôi mới có thể đưa cậu về ngủ một giấc.”

Tiếng cười của Trình Cẩm khiến mọi người liếc mắt, Bộ Hoan giương giọng hỏi anh, “Có cách rồi?”

“Có một cách có thể dùng thử. Nhưng phải tìm được tin tức của gia đình cô gái ba năm trước, tôi cần manh mối để nghiêm chứng suy nghĩ của mình.”

Ngụy Thanh nhìn anh, đi ra báo cáo cho Tạ Minh.

Trình Cẩm hỏi Tiểu An, “Tra xét tài khoản ngân hàng chưa?”

“Chưa xong, đang làm cùng Du Đạc.” Tiểu An nói.

Bộ Hoan đột nhiên liếc mắt ra hiệu cho Trình Cẩm.

Trình Cẩm không rõ ý hắn là gì, đoán chừng là bảo anh đừng hỏi chuyện ngân hàng?

Anh tạm thời bỏ qua việc này, đổi câu hỏi, “Ba năm trước, tuyến đường chiếc xe khách đường dài đó đi là đến thẳng trấn Bình Thị, tuy tên tội phạm xuống xe giữa chừng nhưng tôi cho rằng nếu hắn đã biết ngồi chiếc xe đó thì hắn là người trấn Bình Thị, sóng gió qua đi có lẽ vẫn về trấn. Không biết người báo thù của chúng ta có tìm được hắn không. Tiểu An, em tra thử ba năm nay trấn Bình Thị có phát sinh sự kiện chết người đặc biệt nghiêm trọng nào không.”

Tiểu An tìm trong kho dữ liệu, “Có nhiều lắm, ngoài chuyện ngoài ý muốn còn có rất nhiều vụ đánh nhau, cướp bóc dẫn tới chết người. Thông tin trong kho dữ liệu không đầy đủ. Em gọi điện cho trấn Bình Thị bảo họ gửi tài liệu sang.”

Không lâu sau, bên trấn Bình Thị lục tục gửi tài liệu qua, đến mấy trăm phần.

Bộ Hoan huy động mọi người cùng xem giúp.

Tội phạm cường hiếp năm đó tuổi từ hai mươi đến ba mươi, loại ra giới tính tuổi tác không thích hợp, nhìn như chuyện ngoài ý muốn bình thường, xác định là băng nhóm nhỏ đánh nhau trái phép, các sự kiện không liên quan

đến chết người khác... Cuối cùng sàng lọc ra năm phần biên bản khả nghi nhất.

Thứ nhất là chết vì tai nạn giao thông, thì thể nạn nhân vô cùng thê thảm, người gây tai nạn bỏ trốn; thứ hai là sự cố điều trị quá trình ly kỳ, có khả năng mưu sát; hai vụ nghe nói là cướp của giết người, nhưng thì thể đầy rẫy vết thương biểu thị nạn nhân bị sát hại quá mức nghiêm trọng; cuối cùng, nạn nhân bị đánh chết tươi, không tìm được hung thủ, nhưng hoài nghi bị đòi nợ.

Trình Cẩm hỏi mọi người, “Mọi người cảm thấy cái nào giống kết cục của tội phạm cưỡng hiếp?”

“Đều giống cũng đều không giống.” Tiểu An nhăn mặt nói, “Em gọi lại cho bên kia hỏi kỹ tình huống mấy người này.”

Hàn Bân ở bên cạnh đưa ra một khả năng khác, “Tội phạm cưỡng hiếp này có khả năng còn sống, có lẽ hung thủ không tìm được hấn... Nhưng khả năng này không lớn, dù sao hấn cũng tìm được người tài xế đã mai danh ẩn tích. Nhưng hấn tìm ra, chưa chắc đã giết kẻ đó, cái chết đến một mức độ nào đó chính là giải thoát, hấn nhất định không muốn tên tội phạm cưỡng hiếp này được giải thoát sớm như thế.”

Bộ Hoan gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Những người khác cũng đồng ý, “Không sai.”

Trình Cẩm cũng đồng ý nhưng thấy mọi người đều đồng ý khả năng này như chuyện đương nhiên tim anh vẫn lạnh xuống, nhắc mình nhớ kỹ đây đều là người không thể tùy tiện đắc tội.

“Được rồi, đã vậy chúng ta tưởng tượng một chút. Nếu người báo thù không giết chết tội phạm cưỡng hiếp thì sẽ làm gì? Sẽ làm gã trọng thương đến tàn phế? Hay là sẽ... thiến gã? Không giết vậy cũng chắc chắn không thả gã đi, nhưng cứ giam giữ thì không thực tế...”

Hàn Bân trầm giọng nói tiếp, “Có thể làm gã thần kinh thất thường, đưa vào bệnh viện tâm thần.”

Tất cả cùng trầm mặc.

Bộ Hoan không tim không phổi cười nói, “Vậy tôi gọi điện hỏi bệnh viện tâm thần trấn Bình Thị nhé.”

Rất nhanh đã có kết quả, trong một bệnh viện tâm thần ở đó có một bệnh nhân rất thảm. Gã mất chức năng tình dục, mù hai mắt, mất một tay và một chân. Người của bệnh viện nói gã từng chịu kích thích tinh thần nghiêm trọng, thường xuyên mê sảng gào lên, đại loại như “Tôi sai rồi! Tôi có tội! Xin tha cho tôi... Giết tôi đi!”.

Trình Cẩm rùng mình, “Ai đưa gã vào đó?”

“Bệnh viện cũng không biết, chỉ nói là người thân của gã, còn nói chưa có ai đến thăm bệnh nhân này nhưng cách mỗi mấy tháng sẽ có một người đàn ông gọi điện hỏi tình huống, giọng người đàn ông nghe rất trẻ.”

Buổi chiều, thẩm tra tài khoản ngân hàng có kết quả.

Cô gái trong vụ án xe khách đường dài thuộc gia đình đơn thân, người bố mất sớm, cô gái sống cùng mẹ và em trai.

Sau khi gặp bất hạnh, cô gái theo người nhà rời khỏi trấn Bình Thị.

Tình hình sử dụng tài khoản ngân hàng cho thấy nhà họ hấn là dời đến thành phố Tân Kiến.

Đến tối, cơ quan ở thành phố Tân Kiến xác nhận gia đình cô gái đích thực dời đến đó.

Hai tháng sau khi đến thành phố Tân Kiến, cô gái sụp đổ tinh thần mà tự sát. Sau đó mẹ cô gái mắc bệnh nặng, nửa năm sau âu sầu mà chết.

Đến lúc này, gia đình này chỉ còn lại thành viên cuối cùng, em trai cô gái – Vu Phong. Vì lúc người mẹ qua đời, hấn đã trưởng thành nên không sống cùng người họ hàng nào. Sau nữa thì không biết tung tích, nếu còn sống thì năm nay hấn khoảng hai mươi một tuổi.

Trình Cẩm thở dài gật đầu, giống suy đoán của anh, “Tôi nói sao có thể có người cố chấp điên cuồng báo thù như thế, khả năng lớn nhất là về sau phát sinh bi kịch lớn hơn nữa.”

“Anh muốn nghiệm chứng điều này?” Ngụy Thanh quan tâm có thể bắt được hung thủ hay không hơn, “Cơ bản có thể xác định hung thủ là Vu Phong, có cách bắt hắn không?”

“Chỉ nói có thể thử. Vu Phong lúc giết tài xế taxi ngộ sát bố mẹ Liêu Sĩ Tân, hắn hổ thẹn với Liêu Sĩ Tân, chúng ta có thể lợi dụng nhược điểm này dẫn hắn ra. Chúng ta có thể rải một tin trên mạng hoặc ngoài đời thực là sẽ an táng Liêu Sĩ Tân ở nơi nào đó vào thời gian nào đó. Có lẽ sẽ có rất nhiều cư dân mạng tham gia, tôi cho rằng Vu Phong cũng sẽ đi, các anh hắn là có ảnh chụp Vu Phong nhỉ? Đến lúc đó mọi người mở to hai mắt tìm ra hắn đi.”

“Không có ảnh chụp mới nhất.” Tiểu An nói, “Nhưng em có thể dùng phần mềm xử lý, có hết sức để giống hình ảnh hiện giờ.”

“Chỉ tiết các anh tự sắp xếp đi, tới giờ tan tầm rồi, tôi đi trước đây. Tôi có thể đưa Dương Tư Mịch đi không?” Trình Cẩm hỏi. Dù sao Dương Tư Mịch ở lại cũng vô dụng, hắn cơ bản không làm việc, có mặt hắn hay không lượng công việc của mọi người cũng chẳng thay đổi.

Được Tạ Minh phê chuẩn, Trình Cẩm dẫn Dương Tư Mịch rời đi, “Cậu trở về phải ngủ một giấc đi.”

“Về nhà cậu?”

“... Đương nhiên có thể.”

Hai ngày sau, Vu Phong bị bắt. Tổ chất tâm lý của hắn vô cùng tốt, từ đầu đến cuối không thừa nhận gì cả, cuối cùng được chuyên gia phán định là thất thường tinh thần nghiêm trọng, được đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị, đoán chừng phải trị cả đời.

Về sau Trình Cẩm hỏi Bộ Hoan, “Lẽ nào các anh thật sự không có cách khiến hắn nhận tội? Hay là lúc đó anh chủ thẩm?”

“Anh đang ám chỉ tôi vô năng đấy à?” Bộ Hoan cười to, “Ha ha... Lần này anh đoán sai rồi, Hàn Bân đi thẩm vấn, anh ta là bác sĩ đó, thẩm vấn xong

liền bảo Vu Phong bị hoang tưởng phản xã hội, tinh thần thất thường hoàn toàn không có lý trí... Sau đó Vu Phong vào bệnh viện tâm thần.”
“...Cứ như vậy?”

Bộ Hoan hoàn toàn không lo lắng, “Bắt được người là được rồi, rơi vào tay chúng ta hấn trốn không thoát đâu, anh không cần sợ hấn tiếp tục làm hại xã hội!”
“...”

-----oOo-----

Lập tổ

Chương 1: Ngày mai sinh nhật cậu, nghĩ kỹ muốn quà gì chưa?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Trình Cẩm dẫn Dương Tư Mịch về nhà, hai ngày tiếp theo hấn đều ở nhà anh.

Trình Cẩm hỏi hấn, “Cậu không cần đi hỗ trợ bắt Vu Phong à?”

Dương Tư Mịch lắc đầu, hấn rất ít tham gia loại hoạt động tụ họp lớn này.

Trình Cẩm cũng không cần đi giúp bắt người, anh tiếp tục đến cục Công an làm việc.

Mấy ngày nay trong cục không bận lắm, anh có thể tan làm đúng giờ. Đến giờ tan làm, Dương Tư Mịch sẽ lái xe tới đón anh, một chiếc xe địa hình cục ngẫu.

Lúc Trình Cẩm thấy xe đã nghĩ đây đúng là phong cách của Dương Tư Mịch, trên vỏ xe phun hình vẽ cá tính, giống cái chuông gió bằng xương, rất ngẫu.

Trình Cẩm thích ứng tỏ ra mình rất yêu thích chiếc xe này, Dương Tư Mịch dĩ nhiên đáp là “Tôi biết cậu cũng thích”.

Tối ngày hai mươi tư tháng Mười, Dương Tư Mịch nói cho Trình Cẩm Vu Phong đã bị bắt.

“À.” Trình Cẩm nghe rồi bỏ qua, trong lòng anh có chuyện quan trọng hơn, anh vừa rửa rau vừa hỏi Dương Tư Mịch đang thái rau bên cạnh, “Ngày mai sinh nhật cậu, nghĩ kỹ muốn quà gì chưa?”

Dương Tư Mịch cầm dao phay, dao pháp thành thạo thái măng tây thành từng lát mỏng có độ dày vừa phải, tuyệt không giống lính mới.

Hắn nói, “Nếu bộ An ninh mời cậu gia nhập, tôi hi vọng cậu đừng lập tức từ chối, suy nghĩ cẩn thận.”

Trình Cẩm kinh ngạc, “Bộ An ninh sao lại muốn tôi đến?... Được, tôi có thể bắt đầu cân nhắc từ bây giờ.” Lại hỏi, “Cậu muốn quà sinh nhật gì?”
Vừa rồi không tính? Dương Tư Mịch lại nói ra yêu cầu mới, “Có thể ở nhà cậu luôn không?”

“Có thể.” Trình Cẩm sống một mình, trong nhà thêm một người, đặc biệt là người “ngoan ngoãn” như Dương Tư Mịch, với anh thì chẳng có ảnh hưởng gì.

Anh nghĩ sớm biết thế này lúc trước nên mua căn ba phòng, bây giờ phòng cho khách là phòng sách, phải quy hoạch lại, dọn dẹp đồ đạc trong phòng cho khách, còn phải mua gia cụ thích hợp, “Cậu thích kiểu gia cụ gì?”
Dương Tư Mịch nghi hoặc nhìn anh.

Trình Cẩm coi là hắn không biết, “Không sao, tôi có thể giúp cậu tham khảo.” Anh nghĩ đến sở thích của Dương Tư Mịch – chuông gió bằng xương còn đang treo ở ban công và chiếc xe địa hình rất ngẫu, đôi chủ ý, “Phòng của cậu vẫn để tôi trang trí đi...”

Ngày hai mươi lăm tháng Mười, sinh nhật Dương Tư Mịch, trước một ngày Trình Cẩm đã hỏi hắn ngày này có việc gì không, biết là không thì dặn hắn

để trống tối hôm đó. Sau này Trình Cẩm mới biết sinh nhật những năm trước Dương Tư Mịch đều ăn tối cùng Tạ Minh.

Giữa trưa ngày hai mươi lăm, lúc Trình Cẩm đi từ phòng tài liệu về văn phòng thì đụng phải Cát Duyệt, lúc gặp thoáng qua Cát Duyệt liếc nhìn anh... Trình Cẩm nhìn bóng lưng hắn, hỏi Diệp Lai bên cạnh, “Diệp Tử, em nói xem anh ta nhìn anh như vậy là có ý gì?”

Diệp Lai cười nói, “Không biết, nhưng cục trưởng đang tìm anh đấy.”

“Ồ? Biết chuyện gì không?”

“Không biết, nhưng nghe nói người bên trên lại tới.” Diệp Lai nói rồi nhìn ra ngoài cửa, “Đến rồi kìa.”

Trình Cẩm quay đầu, nhìn thấy Dương Tư Mịch, anh cười, “Tư Mịch, sao cậu lại đến đây?” Lại nói với Diệp Tử, “Cậu ấy là bạn anh, quan hệ cá nhân.”

Dương Tư Mịch cười với Diệp Tử và những người khác trong phòng làm việc, nói với Trình Cẩm, “Không phải việc tư, Ngụy Thanh cũng đến.”

Trên đường đến văn phòng cục trưởng, Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Liên quan đến chuyện cậu nói tối qua? Không nghĩ tới nhanh như thế.” “Không nhanh, bọn họ đã muốn tìm đến cậu từ lâu, trước khi chúng ta gặp lại.”

Lần này Trình Cẩm kinh ngạc, anh nghĩ không ra mình có chỗ nào đáng để bộ An ninh chú ý, nhưng lại nhanh chóng nghĩ Tạ Minh là dì út Dương Tư Mịch, chuyện anh và Dương Tư Mịch gặp nhau năm xưa có lẽ Tạ Minh cũng biết. *Về sau chắc là hơi chú ý đến mình?*

Dù trước kia không chú ý, bây giờ hẳn đã điều tra rõ ràng.

Bà ấy biết mình thi đại học Công an, sau khi tốt nghiệp làm cảnh sát hình sự, gần đây lại chạm mặt Dương Tư Mịch đồng thời quan hệ không tệ. Có lẽ đối với bà ấy, mình quá làm người khác chú ý?

Trình Cẩm hơi bức bối, *bà ấy muốn làm gì?*

Trong văn phòng cục trưởng, Ngụy Thanh đang tán gẫu với cục trưởng Tăng. Thấy Trình Cẩm tới, cục trưởng Tăng cười nói, “Trình Cẩm à, đồng chí Ngụy tìm cậu.”

“Vâng.” Trình Cẩm nhìn về phía Ngụy Thanh, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Ngụy Thanh nhìn ra hôm nay tâm tình Trình Cẩm không được tốt lắm, hẳn không biết nguyên nhân nhưng có hơi hối hận không để Bộ Hoan đi cùng, hẳn cho rằng Bộ Hoan vẫn am hiểu xử lý quan hệ xã giao hơn mình. Lúc đầu hẳn muốn gọi Trình Cẩm đến chỗ bọn họ nói chuyện nhưng Tạ Minh nói bọn họ đến tìm Trình Cẩm sẽ tốt hơn, như thế càng có vẻ có thành ý. Cục trưởng Tăng thấy Ngụy Thanh trầm mặc bèn cười nói, “Có cần một chỗ nói chuyện riêng không?”

Ngụy Thanh nói, “Không, cục trưởng Tăng hiểu lắm rồi, không có gì không tiện. Là thế này, Trình Cẩm, chúng tôi chuẩn bị thành lập tổ điều tra vụ án đặc biệt, muốn mời cậu phụ trách lãnh đạo tổ này.”

Trình Cẩm bất ngờ, “Vụ án đặc biệt?” Anh tỉnh táo nói, “Đối phó tội phạm tôi không có vấn đề, nhưng nếu là chống khủng bố gì đó hoặc thuộc loại vụ án cơ mật quốc gia thì tôi nghĩ các anh tìm nhân tài rồi.”

“Đều không phải, chính là mang tính chất như vụ án chúng ta vừa hợp tác.”

“Nếu vậy tôi nghĩ bộ Công an thành lập tổ điều tra sẽ thích hợp hơn chứ?”

Ngụy Thanh nghĩ thầm, *lúc bọn họ hợp tác phá án cũng xem như hòa hợp, cứ tưởng Trình Cẩm không bài xích bộ ngành họ như người khác nhưng giờ xem ra cũng không ngoại lệ.*

“Ở bộ An ninh, chúng tôi phụ trách an toàn tổng hợp trong nước nên cũng cần đồng thời chuẩn bị tổ đặc án. Chức trách của tổ đặc án là xử lý những vụ án mà ngành công an hoặc những ngành khác không tiện xử lý. Tổ này sẽ tiếp xúc tương đối nhiều với bộ Công an, mặt khác, tổ đặc án ở khu vực

địa phương sẽ có quyền hạn tương đối cao, có thể điều động tài nguyên công an địa phương và cảnh sát vũ trang...”

Trình Cẩm nói, “Những chuyện này có liên quan gì đến việc các anh cho tôi làm ứng viên tổ trưởng?”

“Anh có thiên phú về phương diện này, chúng tôi đã liệt kê anh vào danh sách dự bị từ lâu, trải qua hai lần hợp tác vừa rồi chúng tôi tin chắc anh là người chúng tôi muốn tìm.”

Trình Cẩm lắc đầu, “Hai vụ án đó không tính là gì, vận may không tệ thôi.”

“Chúng tôi không tin may mắn, cũng không tin tỉ lệ phá án cao của anh đến giờ đều dựa vào vận may. Mặt khác, có lẽ anh muốn biết tổ viên có những người nào.” Ngụy Thanh đưa cho anh một tờ giấy.

Trình Cẩm nhận lấy, trên đó có tên Dương Tư Mịch, Bộ Hoan, Du Đặc, Hàn Bân và Tiểu An, “Chỉ chừng này người? Hai lần tôi hợp tác với các anh đều hành động cùng họ, đây là các anh đã sắp xếp trước?”

Ngụy Thanh chẳng nói đúng sai, “Họ đều là nhân tài ưu tú nhất của chúng tôi, họ rất thích đồng thời khâm phục anh. Đương nhiên, nếu anh có người khác thích hợp cũng có thể kết nạp vào tổ của anh, nhưng phải thông qua sát hạch.”

“Tổ của tôi? Không, bây giờ còn không phải.” Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch ngồi cạnh, hỏi Ngụy Thanh, “Tôi có bao nhiêu thời gian cân nhắc?”

“Hai mươi tư tiếng?” Ngụy Thanh rất có quan niệm thời gian, biết thời gian sử dụng càng dài biến số càng lớn.

Trình Cẩm bật cười, “Vội thế sao?” Cũng đúng, anh không thể lãng phí quá nhiều thời gian của người khác, “Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận, đến đây thôi?”

Ngụy Thanh gật đầu. Trình Cẩm tiễn hân và Dương Tư Mịch ra ngoài.

Trước khi chia tay, Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Tối nay vẫn đến đón tôi à?”

“Sẽ.” Dương Tư Mịch nói chắc chắn.

Tiền người xong, Trình Cẩm quay về khu văn phòng, lại đụng phải Cát Duyệt ở hành lang, hẩn nhìn anh hỏi, “Cậu muốn đến chỗ bọn họ?”

Ánh mắt Trình Cẩm đầy nghi hoặc.

Cát Duyệt nói, “Tôi có đường dây tin tức của tôi, bộ An ninh cũng không thần bí như người bình thường tưởng tượng.”

Trình Cẩm nghe nói nhà Cát Duyệt có bối cảnh quân đội, biết người này có chừng mực sẽ không đi rêu rao lung tung, anh thần nhiên nói, “Tôi đang cân nhắc.”

Cát Duyệt cười gằn, “Tôi không ưa nổi bộ dạng này của cậu, người khác muốn bao nhiêu thứ, cậu thì cứ bày ra cái vẻ không kiên nhẫn.”

“Thứ tôi muốn nhất đã mất đi lâu lắm rồi.” Trình Cẩm bình tĩnh nói, “Hắn là anh cũng không muốn vào bộ An ninh nhỉ, bằng không sao lại làm cảnh sát hình sự? Anh xem anh còn không thích, vậy tôi cân nhắc có đi hay không không phải rất bình thường sao?”

“Tôi không có không thích bộ An ninh, tôi không đi là vì...” Cát Duyệt muốn nói lại dừng, không nhịn được nói, “Tại sao tôi phải nói chuyện này với cậu? Cậu thích làm gì thì làm!”

Trình Cẩm nhìn bóng lưng Cát Duyệt tức giận rời đi, chặc một tiếng, lắc đầu trở về văn phòng.

Diệp Lai thấy anh về thì nói, “Đội trưởng Trình, anh về đây à! Bọn em còn tưởng anh lại bị mụn.”

“Không, bọn họ đến hỏi chút chuyện thôi.” Trình Cẩm ngồi xuống phía sau bàn làm việc, bắt đầu viết báo cáo lúc trước chưa viết xong.

Đám Diệp Lai thấy anh không muốn nói nhiều cũng tự ai bận việc người này.

Trình Cẩm chuyên tâm viết báo cáo, anh có một đồng báo cáo phải viết bù. Sắp tan làm mới nhớ anh định mời Dương Tư Mịch ăn cơm mà vẫn chưa nghĩ ra địa điểm. Anh hỏi Diệp Lai, “Biết quán nào đồ ăn tương đối ngon không? Đừng có khẩu vị nặng như món cay Tứ Xuyên.” Bản thân anh đi ăn quán hầu hết đều thiên cay. “Phong cảnh phải đẹp một chút... cũng không nhất thiết, phong cách hơi đặc biệt cũng được.”

“Anh muốn đi hẹn hò à?” Diệp Lai hưng phấn.

“Không phải, sinh nhật bạn, anh mời cậu ấy ăn cơm, chắc là cậu ấy thích kiểu quán cá tính.”

Diệp Lai lập tức bảo mọi người giúp Trình Cẩm thu thập các quán ăn phong cách khác nhau, có chỗ ngồi là kiểu bàn đu dây, có thiết kế thành phòng vệ sinh rồi ngồi ăn cơm trên bồn vệ sinh, có phong cách nhà nông giản dị...

Cuối cùng Trình Cẩm chọn một chỗ anh có thể tiếp nhận, ghi lại tên và địa chỉ quán. Quán này tên Toa tàu số 9, thiết kế thành dáng vẻ toa tàu hỏa, bên trong cũng trang trí theo phong cách tàu hỏa ngày xưa.

Không lâu sau, điện thoại di động của Trình Cẩm vang lên, là Dương Tư Mịch gọi đến.

Trình Cẩm nhanh chóng thu dọn đồ đạc tan làm, sau khi ra ngoài mới phát hiện đến đón anh không phải xe địa hình của Dương Tư Mịch mà là một chiếc van màu đen rất quen mắt, rất giống chiếc xe dùng để đi đại học Y. Cửa xe không đóng, có thể thấy hành khách đi đại học Y hôm đó đều có mặt.

Bộ Hoan thò đầu ra từ ghế tài xế, cười hì hì nói, “Bất ngờ không? Sinh nhật Tiểu Dương sao có thể không gọi chúng tôi, có mang theo bánh sinh nhật nè.”

Chương 2: Chậm rãi thích ứng cuộc sống tập thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm không ngờ Dương Tư Mịch sẽ đồng ý gọi nhiều người như vậy cùng đi. Anh cười nói, “May tôi không đặt bánh ngọt mà chuẩn bị mua luôn, bây giờ bớt việc.”

Sau khi lên xe, anh báo tên quán và địa chỉ cho Bộ Hoan, “Đến quán này ăn đi.”

“Quào, quán này tôi biết, nghe nói phải đặt trước mấy ngày đó.”

“...” Trình Cẩm không nghĩ tới ăn bữa cơm còn phiền phức như thế, “Tôi không biết cần đặt trước, hôm nay mới nghe đến nó... Vậy đổi quán, có ai biết chỗ nào không?”

Du Đạc ngăn cản, “Không cần, em lo được.” Cậu gọi điện thoại, nói dăm ba câu rồi cúp máy, nói với mọi người, “Xong, có chỗ ngồi. Quán này nhà em đầu tư.”

Trên thực tế, Toa tàu số 9 chẳng những nhà cậu đầu tư còn là do cậu thấy vui nên mở năm mười ba tuổi, nhà cậu đặt kỳ vọng cao vào cậu, cảm thấy lấy thiên phú của cậu làm gì cũng thành công... lại không nghĩ tới cuối cùng cậu sẽ làm việc ở đơn vị nhà nước.

“Không nhìn ra nha, hóa ra Du Đạc là người có tiền!” Bộ Hoan quay đầu đánh giá Du Đạc.

“Lo lái xe đi, mặc dù xe chúng ta chịu được va chạm nhưng xảy ra tai nạn giao thông, tài xế là anh vẫn sẽ rất mất mặt.” Hàn Bân lạnh lạnh nhắc nhở hắn.

Bộ Hoan nhún vai quay đầu trở lại chăm chú lái xe.

An Tiểu Nhan chớp đôi mắt to như nai con, nói, “Anh Trình, em nghe thầy Dương nói anh muốn mời anh ấy ăn cơm liền quán lấy họ đi cùng, anh không trách em chứ?”

“Không đâu, nhiều người náo nhiệt chút cũng tốt. Sao em còn gọi cậu ấy là thầy Dương?”

“Bởi vì em bây giờ là sinh viên khoa Tâm lý đại học Y thật đó, thầy Dương là thầy giáo của em thật luôn. Ày, giờ em phải học nhiều môn lắm.”

Sau cái lần đến đại học Y giả mạo thầy trò viện Tâm lý, cục liền sắp xếp thân phận liên quan cho họ. Bộ Hoan và Dương Tư Mịch làm giảng viên có tiếng không có miếng. Tiểu An thành sinh viên đại học Y, phải học các môn trong chương trình học và tham gia thi, cũng may lịch học khoa Máy tính của cô không có vấn đề gì, có thể dành thời gian học các môn Tâm lý.

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch và Bộ Hoan, “Hai người phải lên lớp à?”

Dương Tư Mịch nói, “Tôi mở một lớp môn tự chọn, mỗi tuần đi một buổi, không đi được thì nhờ dạy thay.”

Bộ Hoan nói, “Tôi không cần, muốn tôi đi dạy Tâm lý học không bằng bảo tôi tự sát.”

Trình Cẩm cười nói, “Ba người đều ở đại học Y... nhưng Hàn Bân mới là bác sĩ thật mà?”

Hàn Bân nói, “Coi như thế đi, tôi và Dương Tư Mịch là bạn học, anh ta học tâm lý, tôi học ngoại khoa, năm nay tôi tốt nghiệp thạc sĩ, Dương Tư Mịch sớm hơn tôi hai năm.”

Hàn Bân nhỏ hơn Dương Tư Mịch một tuổi, hai năm trước Dương Tư Mịch hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ... như thế hơi sớm, nhưng Du Đặc hiện giờ có mấy cái chứng nhận học vị học sĩ, đồng thời sang năm có lẽ còn thêm mấy cái bằng Thạc sĩ... Trình Cẩm nhìn những người này, cảm thấy mình đừng so sánh thì hơn, chẳng có ai là người bình thường hết.

Tối hôm đó, mọi người ăn cơm đến độ thỏa thuê. Bọn họ không uống rượu, chỉ gọi nước ô mai và nước bắp. Trình Cẩm chưa từng uống nước bắp, thử rồi cũng thấy không tệ lắm.

Đồ ăn thì gọi khá hỗn tạp, từ cay đến ngọt, từ luộc đến chiên... Trình Cẩm phát hiện đám người này đều là động vật ăn tạp, cái gì cũng ăn. Bánh sinh nhật lớn cũng bị ăn hết sạch. Không biết thói quen ăn uống của họ có phải từng được huấn luyện không.

Món canh lên bàn, Trình Cẩm giúp Dương Tư Mịch múc thêm một chén, “Uống chút canh, đừng ăn nhiều món cay thế.” Anh lại tiện tay múc canh cho những người khác, “Tiểu An cũng đừng ăn món nhiều dầu mỡ. Du Đặc, cậu uống nước ô mai nữa ngày mai sẽ ê răng đấy, hay là ăn canh đi...”

Cuối cùng, bữa cơm này được miễn phí, đã nằm trong dự liệu của Trình Cẩm. Sau khi nghe quán ăn này do nhà Du Đặc mở, anh biết ngay sẽ tiết kiệm được tiền cơm.

Lúc rời khỏi quán ăn, Bộ Hoan hỏi, “Chúng ta còn hoạt động khác phải không?”

Trình Cẩm nói, “Không được, mọi người về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm sớm.”

Tiểu An hơi thất vọng nhìn anh, Trình Cẩm cười nói, “Sao vậy? Tiểu An muốn đi đâu?”

Tiểu An nhìn những người khác rồi nói, “Không đúng, ngày mai anh vẫn đi làm à? Anh không đến tổ đặc án thật à?”

Trình Cẩm bật cười, thấy họ mãi không hỏi chuyện này anh tưởng sẽ không có người hỏi thật chứ, “Chuyện này à, đến chỗ mọi người thì ngày mai anh vẫn phải đi làm mà.”

Tiểu Anh nhìn về phía Du Đặc, Du Đặc cười nói, “Anh ấy đồng ý!”

Tiểu An cũng cười, “Tốt quá!”

Sáng hôm sau, Trình Cẩm xin cục trưởng Tăng cho nghỉ, cùng Dương Tư Mịch đi gặp Tạ Minh.

Tạ Minh nhìn thấy anh thì nói, “Rất vui mừng cậu có thể gia nhập với chúng tôi.”

Trình Cẩm nói, “Cục trưởng Tạ, tôi cần hiểu tình huống hơn. Tổ điều tra vụ án đặc biệt cụ thể vận hành như thế nào?”

Tạ Minh lấy tài liệu ra cho anh xem, “Không khác việc cậu làm hiện giờ lắm, chẳng qua có lẽ thường xuyên phải đi công tác, nơi nào cần thì các cậu đến nơi đó, nhưng cậu sẽ có nhiều tài nguyên hơn, thiết bị tốt hơn, nhân lực nhiều hơn.”

“Nếu cơ quan địa phương gây trở ngại hoặc không phối hợp điều tra thì sao?”

“Ở khu vực địa phương các cậu có quyền hạn cao nhất, trên nguyên tắc họ đều phải phối hợp với nhu cầu của các cậu.”

“Tôi có quyền chọn vụ án không?”

Tạ Minh suy nghĩ, nói, “Chỉ cần cậu có lý do đủ thuyết phục.”

Trình Cẩm đọc qua quyền hạn và đãi ngộ đặc biệt trong tài liệu, coi như không tệ, chỉ không biết làm thực tế sẽ giảm đi bao nhiêu. Ở mức độ nào đó, Trình Cẩm là một người chủ nghĩa hoài nghi, nhưng cuối cùng anh quyết định bước ra một bước, dù sao không thử thì sao biết công việc này có thích hợp với mình không. “Cục trưởng Tạ, nếu về sau phải thường xuyên giao tiếp với cục Công an địa phương, tôi có thể điều người trong đội hiện tại của tôi tới không?”

Tạ Minh gật đầu, “Có thể thông qua sát hạch thì được, người cậu chọn là?”

Trình Cẩm cười nói, “Tùy tiện, có thể sát hạch toàn bộ, bên này chọn người ưa thích sau khi thông qua sát hạch là được. Nhưng bên này định sát hạch kiểu gì? Bọn họ không phải lính đặc chủng, dùng tiêu chuẩn của mấy người sát hạch chắc chắn không được.”

“Tôi sẽ sắp xếp, cậu không được để lộ chuyện sát hạch cho người trong đội, xấp xỉ hai ngày là sát hạch xong. Hai ngày này cậu ở lại làm quen tình hình, tôi sẽ thông báo cho cục trưởng của cậu, thủ tục điều động tôi cũng bảo người làm xong rồi.”

“Được rồi, cảm ơn.”

Nói chuyện với Tạ Minh xong, Trình Cẩm trở lại chỗ ngồi bên cạnh Dương Tư Mịch, trước kia chưa từng nghĩ chỗ ngồi này sẽ thuộc về anh.

Đám Tiêu An chạy tới tìm anh tán gẫu, nhân tiện giới thiệu những đồng nghiệp khác, còn dẫn anh đi tham quan những văn phòng có chức năng khác nhau.

Tạ Minh gọi Ngụy Thanh vào văn phòng mình, nói muốn điều một đồng nghiệp ban đầu của Trình Cẩm tới, “Cậu sắp xếp đi, theo sát hạch là được. Giống như Trình Cẩm nói, chúng ta không phải muốn tuyển đặc công, coi như là tuyển một nhân viên chuyên phụ trách phối hợp quan hệ của tổ đặc án và cơ quan địa phương.”

Ngụy Thanh nói, “Tôi cho rằng người của chúng ta cũng có thể.”

Tạ Minh nói, “Tôi cho rằng Trình Cẩm đang thử thăm dò thái độ của chúng ta với cậu ấy rốt cuộc như thế nào, đừng cho cậu ấy ấn tượng chúng ta không thể chứa người khác. Dù thế nào, sau này tổ đặc án do cậu ấy phụ trách, cậu ấy muốn thêm một thành viên bản thân cảm thấy nên có là hợp lý.”

“Đã hiểu.”

Sát hạch Ngụy Thanh sắp xếp đầu tiên là làm bài thi, trong đó chứa các loại đề tổng hợp, quan trọng nhất là đánh giá tâm lý xen lẫn bên trong. Người qua bài thi viết lại tiến hành khảo sát thể năng cơ bản, sau đó là thi sở trường, cuối cùng là phỏng vấn.

Người trong đội Trình Cẩm đều không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có một nhóm người đến tách họ vào từng phòng riêng làm bài thi...

Ngụy Thanh xem thành tích của mọi người, phát hiện hạng nhất thành tích tổng hợp là một cô gái – Diệp Lai, hai mươi bốn tuổi. Điểm đánh giá tâm lý đứng thứ nhất, thành tích bắn cũng thứ nhất, những bài thi khác cũng thuộc top đầu.

Ngụy Thanh nghĩ thành viên tổ đặc án hiện giờ chỉ có Tiêu An là nữ, thêm một nữ nữa hẳn sẽ càng thích hợp. Hắn liên lạc với Tạ Minh hỏi ý kiến, Tạ Minh bảo hắn nói chuyện với Diệp Lai thử xem.

Lúc phỏng vấn, Ngụy Thanh nói rõ tổ đặc án của bộ An ninh đang tuyển người, hắn hỏi Diệp Lai, “Cô có hứng thú đến làm việc ở chỗ chúng tôi không?”

Tim Diệp Lai đập mạnh, một ngày này thật đủ kinh hãi, nét mặt cô vẫn bình tĩnh, trả lời, “Tôi mới tốt nghiệp đại học hơn một năm, tư lịch rất nông, còn cần rèn luyện nhiều, tôi cho rằng công việc hiện tại thích hợp hơn.”
“Ồ? Cô có thể nói công việc hiện tại thích hợp với cô ở mặt nào không?”

“Quan hệ đồng nghiệp hòa hợp, chúng tôi phối hợp rất tốt, chúng tôi có một đội trưởng rất tốt.” Nói đến đây Diệp Lai cười, “Có thể nói dưới sự lãnh đạo của anh ấy chúng tôi không chỗ nào bất lợi. Thật ra anh ấy rất thích hợp đến tổ đặc án của các anh, nhưng anh để anh ấy lại cho chúng tôi đi.” Hôm nay cô không gặp Trình Cẩm, nghe nói là xin nghỉ, cô thở phào nhẹ nhõm, may là xin nghỉ bằng không họ phải đổi đội trưởng.

Ngụy Thanh nghiêm túc cười, “Rất không may, đội trưởng của các cô tôi không thể để lại được, anh ta đã là tổ trưởng tổ đặc án rồi, bây giờ cô có muốn suy nghĩ lại xem có muốn gia nhập tổ đặc án hay không không?”

Diệp Lai giật mình thật sự, rất nhanh đã tin, *khó trách những người này ba ngày hai bận đến tìm đội trưởng*, “Tôi có thể nói với đội trưởng mấy câu không?”

“Có thể.” Ngụy Thanh gọi điện về cục.

Trình Cẩm cũng không ngờ bọn họ coi trọng Diệp Lai. Anh nói với Diệp Lai, “Phương diện đãi ngộ tốt hơn bây giờ một chút, nhưng công việc sẽ khổ cực hơn, phải thường đi công tác. Về đồng nghiệp, đồng nghiệp bên này khá có cá tính nhưng không khó ở chung. Em suy nghĩ đi, đây cũng là một cơ hội.”

Điện thoại mở loa ngoài, lúc Ngụy Thanh nghe Trình Cẩm nói “đồng nghiệp khá có cá tính” không nhịn được nghĩ, *có phải mình cũng bị xếp vào danh sách có cá tính?*

Hắn cảm thấy so với Dương Tư Mịch không thể giao lưu với người khác, Bộ Hoan suốt ngày hi hi ha ha, Hàn Bân lạnh như băng, hai đứa trẻ khác hình như bình thường hơn nhưng cũng không bình thường lắm, còn có các kiểu đồng nghiệp dở hơi khác, mình hoàn toàn không được tính, tuyệt đối là người rất bình thường.

Diệp Lai và Trình Cẩm nhanh chóng nói chuyện xong. Cô không muốn đi chủ yếu cũng vì Trình Cẩm làm đội trưởng rất không tệ, nhưng Trình Cẩm đã bị điều đi, so với phải lần nữa thích ứng với đội trưởng mới, không bằng tiếp tục làm việc cùng Trình Cẩm.

Thủ tục chuyển chuyên công tác của Trình Cẩm và Diệp Lai làm xong rất nhanh. Trình Cẩm tự đi nói quyết định của mình cho cục trưởng Tăng, lão gia tử thở dài nói, “Mấy ngày nay chú cũng nghĩ chắc chắn không giữ được cậu.”

Trình Cẩm hơi thương cảm nhưng không thể nói gì hơn, “Cục trưởng...”

Lão gia tử vung vung tay, “Không sao, trời cao mặc chim bay, các cậu luôn phải bay đi.”

Trình Cẩm và Diệp Lai cũng đi tạm biệt các đồng nghiệp khác.

Những đồng nghiệp ấy lúc này mới ý thức được hai ngày trước xảy ra chuyện gì, tuy có vài người hối hận không làm sát hạch nghiêm túc hơn

nhưng đều chúc mừng Diệp Lai, cùng đùa giỡn bảo cô rảnh thì mời mọi người ăn cơm.

Tổ điều tra vụ án đặc biệt chính thức thành lập ngày một tháng Mười Một. Tạ Minh thông báo cho họ trước khi chính thức bắt đầu làm việc, họ được nghỉ hai tuần. Cục sắp xếp cho họ đi khu du lịch núi Minh Kính nghỉ phép, nhân tiện bồi dưỡng độ ăn ý, chẳng mấy chốc họ sẽ làm việc cùng nhau, nhiệm vụ sẽ tương đối căng thẳng, không rảnh cho họ từ từ thích ứng lẫn nhau.

-----oOo-----

Người gác núi

Chương 1: Đây là đi nghỉ, tôi cũng không mang súng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai tuần nghỉ phép, Trình Cẩm không muốn đi núi Minh Kính, anh đang cần thời gian sửa sang phòng cho khách, nhưng những người khác không có ý kiến phản đối, anh cũng không thể tự chủ trương hủy bỏ phúc lợi nhân viên.

Sau khi xem lịch trình, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao cục lại để bọn họ đến chỗ đó, đây nhất định là khu du lịch tiết kiệm nhất có thể tìm được, mới mở không lâu, cơ sở chưa hoàn thiện, muốn gì không có đó. May còn cho họ một chiếc xe, không tiết kiệm đến nỗi bắt họ đi bộ du lịch ngoài trời.

Bọn họ đi du lịch. Hành trình là trước tiên ngồi máy bay vận tải của bộ An ninh đến sân bay gần núi Minh Kính nhất, sau đó bắt đầu tự túc, phân cục ở đó sẽ cung cấp xe. Bọn họ có thể đến núi Minh Kính theo hướng Tây Nam rồi đi ra từ hướng Đông Bắc, nghe nói như thế có thể thưởng thức mỗi một cảnh đẹp của núi Minh Kính. Mặt khác, lúc dừng lại ở núi Minh Kính, bọn họ có thể vào nhà khách quản lý khu du lịch trợ miễn phí.

Đây là lần đầu Trình Cẩm đi máy bay. Trước mười bốn tuổi không đi. Sau khi bố mẹ anh gặp tai nạn, anh không nghĩ muốn đi thử. Không ngờ kinh nghiệm đi máy bay lần đầu sẽ là máy bay vận tải không thoải mái dễ chịu chút nào.

Sau khi máy bay hạ cánh, anh hỏi mọi người, “Mọi người khẳng định không muốn nghỉ ngơi một ngày mới lên núi?”

“Bây giờ đang buổi sáng, anh Trình, chúng ta lên xe ngay thì ba bốn giờ chiều là đến chỗ ở rồi!” Tiểu An rất hưng phấn.

Trình Cẩm đã nhìn ra, trạng thái mọi người đều rất tốt, chỉ có mình anh bị hậu di chứng ngồi máy bay nghiêm trọng, “Vậy thì đi thôi.”

Lên xe, Diệp Lai hơi bận tâm hỏi Trình Cẩm, “Lão đại, anh không sao chứ?” Cô cảm giác sắc mặt Trình Cẩm không tốt lắm.

“Không sao, anh nghỉ một lát.” Chiếc ô tô miễn phí này là dòng van, đủ chỗ ngồi, hàng cuối cùng là dãy ghế liền nhau, Trình Cẩm tới đó nằm. Dương Tư Mịch ngồi ở hàng kế trên, tựa lưng ghế nhìn anh.

Trình Cẩm cười nói, “Tôi không sao, ngủ một giấc là khỏe, bữa trưa không cần gọi tôi dậy ăn.”

Hàn Bân ở phía trước nói, “Lần sau chúng ta đi xa phải mang theo hộp thuốc cấp cứu.”

Du Đặc nghi hoặc, “Trình Cẩm bị bệnh à? Em tưởng anh ấy chỉ hơi say máy bay.”

“Anh cũng nghĩ thế. Nhưng nếu có hộp thuốc, ít ra bây giờ có thể cho cậu ấy uống một viên thuốc giúp ngủ ngon.” Bộ Hoan ngồi cạnh Du Đặc nói. Hiện giờ là Diệp Lai lái xe, đợi cô mệt sẽ đổi sang Bộ Hoan. Tiểu An ngồi ở ghế lái phụ tán gẫu với cô.

Đường xá không quá tốt, xe xóc nảy không ngừng. Trình Cẩm nửa mê nửa tỉnh nằm... Đột nhiên dưới người ổn định, anh lập tức mở mắt ra, nhìn thấy sắc trời rất tối, ngoài cửa sổ đang có mưa, những người khác còn ở trên xe.

Anh ngồi dậy hỏi Dương Tư Mịch ngồi hàng trên, “Tư Mịch, mấy giờ rồi, chưa tới à?”

“Năm giờ ba mươi lăm, Bộ Hoan chạy sai đường.” Dương Tư Mịch đi tới ngồi cạnh anh.

Đám Bộ Hoan đang xúm lại xem bản đồ.

Trình Cẩm hỏi, “Bộ Hoan, sao lại chạy sai đường?”

“Đều tại thằng nhóc Du Đặc đánh dấu bản đồ không rõ...”

“Làm gì có, tại anh nhìn nhầm, Diệp Tử lái chắc chắn sẽ không sai!” Du Đặc cướp lời.

Trình Cẩm cảm thấy đầu mình lại bắt đầu choáng, anh làm động tác ngừng bắn, “Trời chiều rồi, quanh đây có chỗ nào ở được không? Nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai lại tìm đường đi.” Chính anh ngủ một ngày, bây giờ tinh thần vẫn còn tốt.

Hàn Bân nói, “Chạy lên dọc theo đường lớn vòng quanh núi, ở giữa sườn núi sẽ có một căn nhà, là chỗ ở của người gác núi.”

Trình Cẩm nhíu mày nhìn cơn mưa càng lúc càng lớn bên ngoài, “VẬY chạy tới đó đi, nghỉ một đêm.”

Tiểu An hỏi Hàn Bân, “Làm sao anh biết núi này có chỗ ở của người gác núi?”

“Trước kia đọc qua bài báo về người gác núi này, ông ấy tên Mã Lâm Sinh. Đoạn đường phía Nam núi Minh Kính gập ghềnh hiểm trở, thường xảy ra tai nạn, Mã Lâm Sinh ba mươi năm qua kiên trì tuần núi mỗi ngày, nghe nói đã cứu mấy trăm người gặp tai nạn xe hoặc nguyên nhân khác.”

Hàn Bân nói thế làm Trình Cẩm có chút ấn tượng, Diệp Lai cũng nói, “A, hóa ra là ông ấy, năm nay ông ấy sắp bảy mươi tuổi rồi, chẳng lẽ vẫn ở đây?”

“Một ông lão? Lát nữa chúng ta đi xem là biết ngay.” Tiểu An nổi lòng hiếu kỳ, ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, “Có phải chỗ kia không? Hình như có đèn!”

Bộ Hoan cười nói, “Là chỗ đó, nhìn gần nhưng lái qua cũng phải mười mấy phút.”

“Anh lo lái xe đi, mới nói đây là đoạn đường hay xảy ra tai nạn rồi.” Diệp Lai ở một bên nhắc nhở.

“Bằng trình độ lái xe của tôi, loại đường này chẳng là gì, đâu phải chưa từng lái trên vách núi.” Bộ Hoan vẫn thao thao bất tuyệt.

Dương Tư Mịch nói, “Đường này bên phải là núi, bên trái tuy có cây nhưng phía dưới là vách núi, xảy ra tai nạn ở nơi thế này làm sao cứu người?” Dù là câu hỏi nhưng hẳn dùng giọng điệu của câu trần thuật.

Bộ Hoan yên lặng, Du Đạc và Tiêu An cùng ghé vào cửa sổ bên trái xe nhìn ra ngoài, trời đã tối đen, nhưng nhìn kỹ có thể thấy bên dưới đúng là vách đá rất dốc, cây cối mọc trên vách đá thân bất do kỷ đúng đưa dữ dội trong mưa gió.

Ô tô chạy tới gần nơi có ánh đèn, bọn họ nhìn thấy đầu đường nhỏ đi tới căn nhà nửa giấu trong rừng cây, đường không rộng nhưng xe họ có thể chạy vào.

Căn nhà này là một hàng sáu gian phòng trệt, tường gạch, nóc xi măng, hẳn là xây mấy năm trước.

Tiếng mưa gió quá lớn, người trong phòng không chú ý đến xe tới ở ngoài.

Trình Cẩm nói với những người khác, “Mọi người chờ chút, tôi đi xuống xem thế nào.” Dương Tư Mịch cũng đi theo sau lưng anh, Trình Cẩm ngăn hẳn ở cửa xe, “Đừng xuống, đừng để bị ướt.” Nói xong anh xuống xe, chạy đến gõ cửa gian phòng sáng đèn, “Có ai không?” Gõ hai lần thì bên trong có tiếng quát, “Ai!?”

Cửa bật mở, sau cửa có một người cầm súng sẵn chĩa vào Trình Cẩm, Trình Cẩm lách người né tránh theo bản năng.

Dương Tư Mịch lập tức chạy xuống, Bộ Hoan cũng chạy ra ngoài đồng thời mắng, “Đậu, đây là nghỉ phép, tôi cũng không mang súng!” Hàn Bân ngăn ở cửa xe cản những người khác lại.

Trình Cẩm khi thấy Dương Tư Mịch chạy tới thì vội vàng chặn trước súng sẵn, anh nhìn người sau cửa, nhanh chóng nói, “Ông chắc là Mã đại gia, chúng cháu đến núi Minh Kính chơi, không cần thận đi sai đường.”

Người sau cửa là một ông bác, ông chính là Mã Lâm Sinh. Ông nhìn Trình Cẩm cùng Dương Tư Mịch, Bộ Hoan được anh che chở, lại nhìn những người khác trên xe, mở rộng cửa, “Tất cả vào đi.”

Gian phòng hình chữ nhật, có cửa thông sang gian phòng khác ở hai bên, có một cửa phòng không đóng chặt, vừa rồi Mã Lâm Sinh hẳn là đi từ đó ra. Mã Lâm Sinh ném cho bọn họ mấy cái khăn mặt, những người khác còn đỡ, Trình Cẩm, Dương Tư Mịch và Bộ Hoan thì ướt hết cả người. “Cậu biết tôi?” Mã Lâm Sinh tóc muối tiêu nhìn Trình Cẩm.

Trình Cẩm cười nói, “Mã đại gia, hồi trước cháu có xem phỏng vấn ông trên tivi, hôm nay chúng cháu đi sai đường mới nghĩ tìm ông hỏi thăm.”

“À.” Mã Lâm Sinh cười, nếp nhăn hằn sâu trên mặt trở nên nhu hòa, “Cậu nhóc, về sau thời tiết này đừng có lên núi, mưa lớn dễ có lũ bất ngờ và đất đá lở, rất nguy hiểm!”

“Về sau chúng cháu sẽ chú ý.” Trình Cẩm cởi áo khoác, bắt đầu lau tóc ướt đầm nước, lau đến khi còn hơi ẩm thì đi đến chỗ Dương Tư Mịch giúp hắn lau nước trên người. Bộ Hoan lau khô người rồi lắc lắc đầu, Diệp Lai đang giúp Tiểu An lau mặt tròng hấn, “Anh chú ý chút đi, đừng vầy loạn.”

Hàn Bân nhìn bốn phía, “Đại gia, trong phòng này sao lại có mùi thuốc, thân thể ông vẫn khỏe chứ?” Lớn tuổi thế này, nếu một mình bị bệnh trên núi cũng không hay ho đâu.

Mã đại gia nhìn một hồi, “Cậu là bác sĩ? Các cậu là ai?”

“Cháu là bác sĩ, chúng cháu là công chức nhà nước.” Hàn Bân lấy thẻ chứng nhận ra cho ông xem.

Mã đại gia xem kỹ thẻ chứng nhận mới bảo họ đi theo mình sang một gian phòng khác ở bên cạnh, bên trong là phòng ngủ, một cô bé đang nằm trên giường.

Hàn Bân đi đến bên giường, cô bé trên giường khoảng chín đến mười tuổi, sắc mặt rất đỏ, sờ trán thấy rất nóng, mặt có vết trầy xước, Hàn Bân cầm tay bé lên xem thấy trên cánh tay cũng có vết bầm tím xanh.

Mã đại gia lo lắng hỏi, “Đứa bé này tình huống thế nào?”

“Sốt rất cao, phải đưa đến bệnh viện, nếu không lỡ chuyển biến xấu sẽ phiền toái.” Hàn Bân hỏi ông, “Cô bé này xảy ra chuyện gì, sao trên người có vết thương?”

Mã đại gia trầm mặt kể chuyện đã xảy ra cho họ nghe.

Xế chiều nay, có một chiếc xe chạy tới từ phía Tây, hẳn là từ tỉnh bên cạnh chạy băng qua núi Minh Kính đến bên này.

Trên xe có hai người đàn ông, lái xe mệt nên dừng lại nghỉ, đồng thời tìm ông lấy nước uống.

Trong lúc vô tình, ông phát hiện hàng ghế sau có một cô bé hình như đang ngủ, ông liếc qua liền thấy trên người cô bé có vết thương, bèn đẩy hai người đàn ông kia vào nhà uống nước, sau đó đánh thức cô bé.

Cô bé vừa thấy ông là bắt đầu khóc, ông vội vàng ôm cô bé xuống xe.

Hai người đàn ông nghe được tiếng động nên đi ra, một người sốt sắng nói đó là cháu gái gã, không cẩn thận té bị thương, bọn gã đang đưa cô bé đến bệnh viện khám.

Mã đại gia lớn tuổi, kiến thức rộng, căn bản không tin gã.
Hai người kia muốn cướp cô bé về nhưng Mã đại gia cầm theo súng sẵn bên người, bọn gã bị dọa sợ liền lái xe chạy mất.
Du Đặc hỏi, “Hai người kia thật sự là người thân của cô bé?”

Mã đại gia nhìn cậu trai gầy nhom trước mặt, “Tôi cũng không biết. Tôi báo cảnh sát nhưng họ còn chưa tới.” Ông lo lắng nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài mưa to gió lớn, thời tiết này lái xe trên đường núi rất không an toàn.

Không biết có phải nguyên nhân thời tiết quá ác liệt không, điện thoại di động của nhóm Trình Cẩm cũng mất sóng, mọi người nhất thời không biết làm sao cho phải.

Trình Cẩm hỏi Hàn Băng, “Bệnh tình cô bé này nghiêm trọng đến mức nào? Nhất định phải đi bệnh viện sao?”

Hàn Băng gật đầu, “Sốt rất cao, nhất định phải nhanh đưa đến bệnh viện.”
Trình Cẩm quay đầu nhìn Mã đại gia, “Đại gia, bệnh viện hoặc trạm y tế gần đây nhất cách bao xa?”

“Phải chạy xe hai tiếng.”

“Trình độ lái xe ở loại đường này của tôi không tốt, Tư Mịch cậu không thành vấn đề chứ?”

Dương Tư Mịch nói, “Không thành vấn đề.”

“Đại gia dẫn đường, Hàn Băng cũng phải đi theo, Tư Mịch lái xe, tôi đi cùng họ. Bộ Hoan, Diệp Tử cùng Tiểu An và Du Đặc đêm nay ở lại nghỉ ngơi, chờ ngày mai chúng tôi đến đón.”

Tiểu An phản đối, “Muốn đi thì cùng đi, em không nên chờ ở đây.”

Du Đặc cũng nói, “Chúng ta là một tổ, phải ở cùng nhau.”

Bộ Hoan nhún vai, “Đừng quên tôi lái xe cũng rất lợi hại, nhiều tài xế luôn tốt mà.”

Diệp Lai nhìn Bộ Hoan rồi nhìn Trình Cẩm, “Em lái xe cũng không tệ, ít nhất không đi sai đường.”

Trình Cẩm nhú mồm, anh không thích cấp dưới không nghe anh sắp xếp, Diệp Lai cũng bị họ làm hư nhanh như thế, nhưng giờ không phải lúc nói

chuyện này, anh ra hiệu mọi người mau lên xe, không thể chậm trễ.

Mã đại gia không bảo họ quay lại đường cũ mà tiếp tục chạy tới phía trước, ông nói đi về phía trước hai tiếng là đến thị trấn chân núi Minh Kính, ở đó có trạm y tế.

Đường nhóm Trình Cẩm đi ban này cũng không sai, chính là phải vòng một vòng lớn, nhưng đi tiếp cũng có thể đến đích.

-----oOo-----

Chương 2: Tung tích của bố Tiểu An

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dương Tư Mịch lái xe, Bộ Hoan ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế. Trình Cẩm ngồi hàng đầu tiên. Hàng tiếp theo là Diệp Lai đang ôm cô bé và Hàn Bân ngồi cạnh chăm sóc. Tiểu An và Du Đạc đang trò chuyện với Mã đại gia, tán gẫu một hồi Mã đại gia đột nhiên kéo Tiểu An, “Tiểu Tiểu, cháu có phải Tiểu Tiểu không?”

Tiểu An kinh ngạc, hình như có người gọi cô là Tiểu Tiểu nhưng cô không có ấn tượng mấy, “Đại gia, ông từng gặp cháu ạ? Cháu tên An Tiểu Nhan.”

“An Tiểu Nhan, Tiểu Tiểu, không sai! Ông vừa nhận ra cháu thôi, tốt lắm, lớn rồi, thành thiếu nữ rồi...” Mã đại gia vui mừng cười, đánh giá cô lại lần nữa.

Du Đạc nói, “Đại gia, ông biết Tiểu An lúc nào?”

“Đề ông nghĩ lại...” Mã đại gia kéo cổ tay Tiểu An, “Chắc là ba năm trước, hơn ba năm, lúc đó vẫn còn là một cô nhóc.” Ông nói rồi nhìn về phía cô bé vẫn còn hôn mê được Diệp Lai ôm lấy, “Chỉ lớn hơn cô bé kia một chút. Nghiệp chương, sao luôn có đám súc sinh này... Hồ dữ cũng không ăn thịt

con...” Tiếng nói Mã đại gia đau buồn, nếp nhăn trên mặt càng lộ rõ như dao khắc.

Ba năm trước An Tiểu Nhan còn chưa tròn mười lăm tuổi, đó là quãng thời gian cô không muốn nhớ lại nhất.

Cô càng muốn nhớ thời còn nhỏ, lúc mẹ cô còn sống. Mẹ cô là nhân viên nghiên cứu máy tính, làm việc ở sở Nghiên cứu nên từ nhỏ Tiểu An đã tiếp xúc với máy tính. Bố cô là giám đốc một ngân hàng quốc doanh, công việc bận rộn nhưng mỗi khi rảnh rỗi đều ở bên gia đình. Lúc đó bọn họ là một nhà ba người hạnh phúc. Ít nhất trước mười hai tuổi, Tiểu An luôn trải qua cuộc sống mà bây giờ nhớ lại giống như là truyện cổ tích vậy.

Năm mười hai tuổi, đúng hôm bố cô đi công tác, mẹ cô bị bệnh cấp tính, cô vừa vội vừa sợ, gọi 120, tám giờ tối mẹ cô được đưa vào viện thì năm giờ sáng hôm sau qua đời. Bác sĩ nói đây là bệnh cấp tính, đưa vào bệnh viện quá muộn.

Sau đó bố Tiểu An bắt đầu nghiện rượu, Tiểu An cũng thường xuyên bị đánh. Một năm sau bố cô bắt đầu cờ bạc, tiền tiết kiệm trong nhà tiêu hết thì đi vay nặng lãi, thường xuyên có chủ nợ đến nhà đòi nợ. Ngày nào đó, bọn chúng đánh ông ấy xong thì tuyên bố nếu không trả tiền sẽ chặt tay chặt chân ông.

Tiểu An bị dọa sợ, cô nghĩ ra một cách, cấy virus vào máy tính ngân hàng nơi bố cô nhậm chức, trộm một khoản lớn. Cô tưởng đây là một cách tốt, cô trộm sáu trăm vạn rồi chuyển vào tài khoản của bố mình, sau đó mới nói tin tốt này cho ông ấy.

Tiểu An nhớ rõ lúc đó bố cô cực kỳ tức giận, nhưng lần này ông ấy không đánh cô mà chỉ ôm cô khóc. Cuối cùng bố cô rút số tiền đó ra, mang theo cô chạy trốn đến một trấn nhỏ trong núi, sống cuộc sống mai danh ẩn tích, trấn nhỏ đó cách núi Minh Kính không xa. Nửa năm sau bố cô nghi ngờ có người đến tìm họ, lái xe dẫn cô chạy trốn...

Chuyện tiếp theo Tiểu An không nhớ rõ nữa, sau khi tỉnh lại cô đã ở bệnh viện rồi. Có người nói cho cô là cô gặp tai nạn, bố cô đã qua đời. Về sau cô được đưa tới bộ An ninh, Tạ Minh nói bà và mẹ cô là bạn, sau này sẽ chăm sóc cô.

“Tiểu An? Tiểu An?” Tiểu An lấy lại tinh thần, thấy ngoài Dương Tư Mịch đang lái xe, những người khác đều nhìn mình, cô ngượng ngùng cười, “Em không sao. Mã đại gia, có phải cháu gặp tai nạn xe ở núi Minh Kính không, ông đã cứu cháu ạ?”

Mã đại gia hơi khó hiểu nói, “Tai nạn xe? Không, cháu không bị tai nạn xe, chỉ bị thương giống cô bé kia thôi.”

Tiểu An khẽ giật mình, vết thương của cô bé hôm nay là bị đánh, vết thương trên người cô hồi đó hẳn là do bố cô đánh. Nhưng nếu không có tai nạn xe thì bố cô đâu rồi? Chắc chắn không phải chết vì tai nạn. “Mã đại gia, người đi cùng cháu đâu, ông ấy là bố cháu, ông ấy thế nào?”

Mã đại gia nhìn ra ngoài cửa sổ, cuồng phong gào thét cuốn hạt mưa đập lên cửa sổ, hồi lâu sau ông thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói, “Từ sau ngày đó ông chưa gặp lại hẳn.”

“Sao lại thế? Bọn họ gạt cháu?” Tiểu Anh nhìn về phía Du Đặc, rồi nhìn Hàn Bân, cô lần lượt nhìn từng người trên xe, “Có phải mấy người cũng biết tung tích của ông ấy không, ông ấy không chết đúng không?” Cô đứng lên, phóng tới chỗ Dương Tư Mịch, “Anh biết đúng không, cục trưởng Tạ đã nói với anh đúng không?”

Hàn Bân chặn cô lại, nhưng Tiểu An liều mạng giãy dụa. Trình Cẩm nói, “Làm em ấy ngất đi.” Tay phải Hàn Bân bóp xuống gáy Tiểu An, thân thể Tiểu An mềm nhũn, Du Đặc giúp một tay đỡ lấy, để cô ngồi dựa vào ghế. Mã đại gia giậm chân, “Ồi, sao các cậu nặng tay thế.” Ông than thở đi qua xem Tiểu An, nhỏ giọng gọi cô.

“Đại gia, không sao đâu, em ấy ngủ một giấc là được, bây giờ chúng ta đang đi đường núi, không thể để em ấy quấy được.” Trình Cẩm giải thích. Mã đại gia vẫn rất không vui, trông coi Tiểu An, trầm mặc không nói.

Chạy hơn một tiếng, bọn họ nhìn thấy xe cảnh sát dừng ở ven đường, xuống xe hỏi mới biết đây là cảnh sát chạy tới sau khi Mã đại gia báo án. Xe họ bị hư lại gặp phải thời tiết mưa to gió lớn, đang lo lắng lắm. Trình Cẩm bảo hai người cảnh sát lên xe, về trấn đã rồi nói.

Gần tám giờ tối, cuối cùng họ cũng đến trấn nhỏ an toàn. Trạm y tế có người trực, Hàn Bân đi cùng bác sĩ chẩn trị cho cô bé. Tiểu An được họ đưa vào một phòng bệnh nằm nghỉ, Mã đại gia ngồi một bên trông coi cô. Đến trấn nhỏ, điện thoại có sóng, Trình Cẩm tìm một chỗ yên tĩnh gọi điện cho Tạ Minh hỏi chuyện của Tiểu An.

Tạ Minh nói đúng là họ gạt Tiểu An bố cô đã chết, trên thực tế người này không rõ tung tích, ông ta trốn rất kín, ba năm nay họ vẫn không phát hiện được tung tích ông ta. Lúc ấy họ biết được ông ta dẫn Tiểu An chạy trốn đến núi Minh Kính thì đuổi tới, nhưng lúc họ chạy đến chỉ thấy Mã đại gia đưa Tiểu An vào viện, còn bố cô đã ôm tiền bật vô âm tín. Trình Cẩm không tin, “Mấy người không biết? Lần này bà để chúng tôi đến núi Minh Kính là có ý à, vì sao?”

Tạ Minh đã liệu trước Trình Cẩm sẽ hỏi vậy, bà tỉnh táo nói, “Tôi chỉ muốn biết Tiểu An không nhớ chuyện lúc đó thật hay không, cậu cũng hi vọng có một đội viên không yên lòng bên cạnh nhỉ.”

Tiểu An tuy luôn ở bộ An ninh nhưng chưa từng làm việc chính thức. Bây giờ cô gia nhập tổ đặc án, rất nhiều người biết nội tình năm xưa đều không yên tâm, nên Tạ Minh nghĩ ra cách trở về chốn cũ xem có thể giải quyết chuyện này không.

“Giờ cậu đã biết thì tra chuyện này chút đi.”

Trình Cẩm nhú mảy, anh bắt đầu hỏi hận dễ dàng rời khỏi cục Công an để vào bộ An ninh, “Tôi sẽ cân nhắc. Ngoài ra chúng tôi gặp một sự việc nghi ngờ là lừa bán người, tôi muốn tham gia điều tra, không có vấn đề chứ?”

“Không có vấn đề, tôi sẽ cho người gửi tài liệu chứng minh thân phận của mọi người đến cục Công an địa phương để họ phối hợp làm việc.”
“Được, làm phiền rồi, cục trưởng Tạ nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

Tạ Minh vốn còn muốn dặn dò anh nhất định phải tra rõ chuyện Tiêu An, nhưng sợ kích thích tâm lý phản nghịch nên thôi, “Được, các cậu cũng nghỉ sớm đi.”

Trình Cẩm cúp điện thoại, vừa quay đầu liền thấy Dương Tư Mịch đứng cách đây không xa.

Dương Tư Mịch nói, “Cậu đói bụng không, bên ngoài có cửa tiệm còn mở, muốn đi ăn gì không?” Nơi này dù gì cũng là khu du lịch, cho dù là đêm mưa gió thì cửa tiệm trong trấn vẫn sáng đèn.

Trình Cẩm cười, Dương Tư Mịch cũng biết muốn đi ăn cơm? Anh không biết trước kia Dương Tư Mịch sống như thế nào, nhưng mấy ngày họ ở chung, anh luôn lo lắng Dương Tư Mịch chưa ăn no hoặc ăn quá no. “Gọi giao tới đi, mọi người cùng ăn.”

Anh tìm y tá trực lấy thực đơn giao hàng, để tất cả chọn món, bao gồm hai canh súp gặp trên đường và Mã đại gia.

Thức ăn giao tới rất nhanh, mọi người rót cuộc được ăn bữa tối muộn, ngoại trừ Tiêu An và Hàn Bân.

Hàn Bân còn đang bận xem bệnh cho cô bé cùng nữ bác sĩ trực ban, Trình Cẩm khó hiểu sao lâu thế vẫn chưa xong, chẳng lẽ bệnh tình cô bé rất nghiêm trọng?

Không lâu sau, cửa phòng điều trị mở, Hàn Bân gọi Trình Cẩm qua.
Sau khi Trình Cẩm đi vào, Hàn Bân lập tức đóng cửa.

Phòng điều trị dùng bình phong chia ra hai gian trong ngoài, cô bé nằm trên giường sau tấm bình phong, trên cánh tay có ghim kim truyền.

Hàn Bân và nữ bác sĩ vẽ mặt trầm trọng nhìn về phía bình phong. Trình Cẩm cũng nhìn sang, “Thế nào, tình trạng hiện tại của bé không tốt?”

Nữ bác sĩ hình như khó mở miệng. Hàn Bân nói, “Vừa nãy bác sĩ Trương đây giúp cô bé kiểm tra vết thương thì phát hiện cô bé mới bị xâm hại tình dục.”

Đứa bé nhỏ như thế? Trình Cẩm nhìn không được sợ run cả người, khiếp sợ nhìn họ, “Có thể khẳng định không?”

Nữ bác sĩ họ Trương trầm mặc gật đầu.

Trình Cẩm nhanh chóng suy tư, nói với bác sĩ Trương, “Chuyện này cô không được nói với bất kỳ ai, với cảnh sát địa phương cũng không được, chúng tôi là tổ đặc án, vụ án này chúng tôi tiếp nhận, sáng sớm mai cô có thể xem chứng minh thân phận của chúng tôi do cục Công an đưa tới. Có vấn đề không?”

Bác sĩ Trương chần chừ, “Tôi chưa từng nghe đến tổ đặc án, theo quy định tôi phải báo án.”

Trình Cẩm nhìn cô, bấm điện thoại gọi về cục, cuộc gọi của anh nhanh chóng được chuyển tiếp cho Tạ Minh, “Cục trưởng Tạ, hiện tại đã xác định đó là vụ án tính chất vô cùng ác liệt, tôi muốn bắt đầu điều tra ngay lập tức, có thể cho người liên hệ với cục Công an địa phương ngay không?”

Tạ Minh đáp ứng, “Có thể. Nhưng cậu không định nói rõ tình tiết vụ án sao?”

“Tình tiết vụ án sẽ báo cáo với ngài sau. Cục Công an địa phương mất bao lâu để liên lạc với tôi? Chúng tôi đang ở trấn Kính Nam chân núi Minh Kính.”

“Rất nhanh.” Trước khi cúp điện thoại, Tạ Minh nói, “Tôi chờ cậu báo cáo tình tiết vụ án.”

Tạ Minh nói rất nhanh, quả nhiên rất nhanh, mười lăm phút sau, đồn trưởng đồn Công an Kính Nam tự mình tới bệnh viện. Đồn trưởng họ Quan, hơn bốn mươi tuổi, rất nhiệt tình nắm chặt tay Trình Cẩm, “Tổ trưởng Trình, chúng tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp với các cậu, tranh thủ sớm bắt được hung phạm!”

Trình Cẩm nói với hắn đây có khả năng là vụ án lừa bán người, hắn thấy Trình Cẩm gấp gáp như vậy còn tưởng cô bé bị lừa là nhân vật đặc biệt nào. Trình Cẩm cười nói, “Vụ án này cần chúng ta hợp tác với nhau. Đồn trưởng Quan, xin anh giúp tìm chiếc xe ô tô chạy trốn kia.”

Đồn trưởng Quan liên tục đồng ý.

Nhưng Mã đại gia chỉ nhớ chiếc xe kia là xe địa hình màu đen, tuổi tác ông lớn, không nhìn rõ biển số xe.

Đồn trưởng Quan đành đi liên hệ đơn vị liên quan trên con đường này hỏi xem có ai thấy chiếc xe nào cùng loại không, đối phương trả lời không có. Hắn liền dặn đối phương nếu phát hiện được thì lập tức chặn lại và báo cho hắn ngay.

Hắn sợ Trình Cẩm không hài lòng, hỏi anh có cần họ triệu tập người đuổi theo bây giờ luôn không.

Trình Cẩm ngăn lại, bảo hắn đừng vội. Hành động mù quáng chỉ lãng phí nhân lực.

-----oOo-----

Chương 3: Trung thành tín nhiệm với đồng đội, nghiêm túc trách nhiệm với công việc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ Hoan nói, “Chúng tôi luôn chạy về phía Tây Nam, không nhìn thấy xe địa hình màu đen, các anh thì sao?” Hắn hỏi hai người cảnh sát gặp được ở

ven đường.

Hai người đều nói, “Cũng không thấy.”

Người của hai bên đều chưa từng thấy chiếc xe này, con đường này lại là đoạn đường tỉ lệ xảy ra tai nạn cao. Du Đặc hoài nghi nói, “Bọn chúng bị tai nạn xe? Chạy xuống vách núi rồi?”

Diệp Lai đưa ra một khả năng khác, “Cũng có thể bọn chúng biết Mã đại gia sẽ báo cảnh sát, sợ đường bị chặn nên bỏ xe chạy trốn.”

Đồn trưởng Quan thở dài, “Nếu chúng chạy lên núi sẽ khó tìm lắm.”

“Bất luận người ra sao, xe chắc chắn là ở quanh đoạn đường từ nhà Mã đại gia đến đây.” Trình Cẩm nhìn về phía đồn trưởng Quan, “Mặc dù thời tiết tồi tệ nhưng vẫn phải phiên bên các anh đi tìm thử.”

Đồn trưởng Quan sang sảng cười nói, “Không có gì đáng ngại, loại thời tiết này chúng tôi cũng từng nhiều lần lên núi tìm người, lần này chỉ tìm ven đường, đơn giản.”

Trình Cẩm để Hàn Bân và Diệp Lai ở lại, anh và những người khác đi cùng đồn trưởng Quan.

Đồn trưởng Quan ngăn cản, “Tổ trưởng Trình, các cậu không quen thuộc địa hình chỗ chúng tôi, thời tiết này mà ra ngoài thì cực kỳ không an toàn. Nếu cậu yên tâm với chúng tôi, chuyện này cứ giao cho chúng tôi là được, tìm được xe hoặc người tôi báo cho cậu ngay.”

Trình Cẩm suy nghĩ một chút, chấp nhận ý tốt của hắn, “Để các anh ở ngoài vất vả tôi thật sự áy náy...”

Hai người khách sáo mấy câu, đồn trưởng Quan dẫn tất cả cảnh sát đi làm việc.

Mã đại gia cũng đến nhà bạn bè thân quen ở.

Trong phòng chỉ còn lại Tiểu An trên giường bệnh và mấy người nhóm Trình Cẩm. Trình Cẩm thiếu kiên nhẫn ngồi lên ghế, “Bộ Hoan, về sau việc

trao đổi với bên đồn trưởng Quan giao cho anh, anh đối phó chắc chắn nhẹ nhàng như thường.”

Bộ Hoan thét lên, “Hả? Không muốn! Tôi không có như thường gì hết...”

Trình Cẩm nhìn thẳng hấn, “Hôm nay là anh cố ý chạy sai đường, lái đến con đường này à?”

Bộ Hoan ăn nói khéo léo không kịp trở tay, “Chuyện đó à, sao có thể... Hồ cũng có lúc ngủ gật mà, tôi không cẩn thận...”

“Biết, sai, không, sửa.” Trình Cẩm chậm rì rì nói, “Cho nên quan hệ xã hội sau này của tổ đặc án vẫn giao cho anh vậy.”

Khi Tạ Minh nói muốn kiểm tra Tiểu An có mất trí nhớ thật không, Trình Cẩm liền biết những người này nhất định đều biết chuyện của Tiểu An, đồng thời tham gia điều tra đồng nghiệp. Anh rất không thích như thế.

Bộ Hoan nhìn những người khác không ai nói đỡ cho mình cũng không thèm nhìn mình, hấn không vui, “Cũng không phải một mình tôi sai, bọn họ đều biết tôi chạy sai.”

“Lại bán đứng đồng nghiệp thì càng không phải.” Trình Cẩm dựa vào ghế nhìn hấn.

“...” Bộ Hoan chán nản, trợn tròn đôi mắt hoa đào, Trình Cẩm bình tĩnh mặt đối mặt với hấn, cuối cùng hấn mang về mặt bất bình bỏ đi, làm ỏ trên cái ghế trong góc.

Trình Cẩm gọi Du Đạc, “Du Đạc, cậu đi chụp một tấm hình của cô bé gửi về cục, xem họ có tra được cô bé là ai không.”

Du Đạc hỏi, “Chỗ này có máy tính?”

“Anh không biết, nhưng anh nghĩ cậu chắc chắn có thể giải quyết vấn đề này?” Trình Cẩm nhìn cậu ta.

Trình Cẩm vẫn luôn mỉm cười, trông dáng vẻ tính tình rất tốt, giờ anh không cười, Du Đạc thấy hơi sợ, phản xạ có điều kiện đáp, “Em sẽ giải quyết!”

“Hàn Bân.” Trình Cẩm nhìn về phía Hàn Bân, “Cậu đi ăn cơm trước đi, chắc nguội rồi, muốn gọi một phần mới không.”

Hàn Bân ở suốt trong phòng điều trị, bây giờ đã gần chín giờ, hân quả thật đói bụng, ngội cũng mở ra ăn, “Không sao, tôi ăn đại cũng được.”
Trình Cẩm không nói lại, ánh mắt chuyển sang Diệp Lai.

Diệp Lai vội nói, “Lão đại, em thật là không biết gì hết.” Cô hoàn toàn không biết tại sao Bộ Hoan chạy sai đường mà Trình Cẩm lại tức giận. Trình Cẩm thở dài, “Diệp Tử, anh muốn nói là mấy ngày tới em trông chừng Tiểu An cho kỹ.”
“À, vâng, em biết rồi.” Diệp Lai rất nghe lời.

Cuối cùng Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch ngồi cạnh mình, phát hiện hân rũ hàng mi dài, trông có vẻ mệt mỏi, nhin không được phì cười. Anh nhớ lúc ở nhà cũng là thế này, nếu Dương Tư Mịch ngồi yên liên tục, anh đi xem liền phát hiện đều là vẻ buồn ngủ. “Tư Mịch, lên giường ngủ.” Trong phòng có hai cái giường, Tiểu An nằm một cái, còn một cái để trống. Bộ Hoan nói khẽ với Diệp Lai, “Tôi biết anh ta tốt với Tiểu Dương nhất mà, chẳng nói gì cậu ta.”

Trình Cẩm nghe được, anh cởi áo khoác giúp Dương Tư Mịch, bảo hân nằm lên giường. “Tôi cũng không tin Tư Mịch sẽ xen vào những chuyện đó của các anh.”

Bộ Hoan không nói gì, Dương Tư Mịch đúng là không quan tâm đến người nào hay chuyện gì, chuyện Tiểu An hân cũng không thèm để ý... Thật nghĩ không thông sao hân lại có quan hệ tốt như thế với Trình Cẩm, đến mức bằng lòng gia nhập tổ đặc án.

Trình Cẩm nói với đám Bộ Hoan, “Mọi người cũng đi nghỉ ngơi đi, ở đây để tôi trông.”

“Vâng.” Diệp Lai chần chừ một lát, hỏi, “Lão đại, tại sao chúng ta nhúng tay vào vụ án địa phương?” Cô cho rằng bình thường Trình Cẩm sẽ không chen vào vụ án của người khác.

“Để Hàn Bân nói đi, được rồi, bây giờ ra ngoài đi, tự tìm chỗ nghỉ, ngày mai chắc chắn sẽ bận.” Trình Cẩm còn nói, “Diệp Tử, em hỏi thăm xem năm đó Mã đại gia cứu Tiểu An như thế nào, người ở đây chắc đều biết, có lẽ năm đó Tiểu An cũng tới trạm y tế này.”

Diệp Lai đáp ứng.

Sau khi ra khỏi phòng, bọn họ nhờ bác sĩ tìm giúp một phòng trống để tiện nói chuyện.

Hàn Bân nói chuyện của cô bé cho họ, mọi người nghe xong sắc mặt đều không tốt.

“Quá không phải người, thật muốn giết chết lũ khốn kiếp kia!” Tâm tình Bộ Hoan vốn đã không tốt, bây giờ càng là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Hàn Bân nhắc họ, “Mấy người biết là được rồi, đừng nói ra trước mặt người khác, ảnh hưởng không tốt tới cuộc sống sau này của cô bé.”

Du Đạc hỏi Diệp Lai, “Trước kia các chị ở trong đội Trình Cẩm thì thế nào? Anh ấy cũng sẽ giận à?”

“Không biết, tính tình lão đại rất tốt, tức giận cũng là với chuyện không với người.”

Bộ Hoan không vui, “Hôm nay anh ta nhắm vào tôi.”

Hàn Bân hỏi, “Vậy ranh giới cuối cùng anh ấy cho mọi người là gì?”

“Anh nói là ranh giới cuối cùng không làm anh ấy tức giận?” Diệp Lai cười, “Không có đâu, tuy bọn tôi không thông mình bằng anh ấy nhưng đều nghe lời, anh ấy không có gì phải tức giận.”

Bộ Hoan khinh thường, “Vậy bây giờ là trách chúng ta quá lan lợi không nghe lời?”

“Anh ấy mới không sợ các anh quá thông minh.” Diệp Lai khinh bỉ trừng mắt liếc hắt, nghĩ một hồi rồi nói, “Đúng rồi, trước kia anh ấy có một yêu cầu cho chúng tôi, trung thành tín nhiệm với đồng đội, nghiêm túc trách

nhiệm với công việc. Anh ấy nói suy cho cùng cảnh sát hình sự là nghề nghiệp có hệ số nguy hiểm tương đối cao, hai điều này rất quan trọng.”

Bộ Hoan “chậc” một tiếng không nói thêm, Du Đạc đứng lên nói, “Em đi chụp ảnh cho cô bé đó đây, thừa dịp bé chưa tỉnh, tranh thủ chụp, chờ bé tỉnh em mới đến chắc chắn sẽ dọa bé.”

Diệp Lai cũng đứng lên, “Tôi đi cùng cậu, tôi đi tìm bác sĩ nói chuyện, xem có hỏi được chuyện của Tiểu An không.”

Du Đạc và Diệp Lai đều đi mất, Bộ Hoan nhìn Hàn Bân, nói, “Tôi tưởng cậu cũng muốn đi làm việc.”

“Chỗ này có hai cái giường, tại sao tôi còn muốn ra ngoài?” Hàn Bân cởi áo khoác, nằm xuống nghỉ ngơi.

“Đậu!” Bộ Hoan chửi nhỏ, cũng nằm lên một cái giường khác nghỉ ngơi lại không ngủ được, luôn lắng nghe động tĩnh bên ngoài nhưng mãi không thấy Du Đạc và Diệp Lai quay lại.

Hơn năm giờ sáng, bên ngoài có người nói chuyện, là cảnh sát địa phương, hần đến báo đã có tin tức của chiếc xe bỏ trốn. Bộ Hoan vội vàng dậy. Hàn Bân cũng rất cảnh giác mặc áo khoác và mang giày, thậm chí còn bước ra ngoài trước Bộ Hoan.

Đồn trưởng Quan cho người về báo tin đã tìm được xe, bị lật dưới vách núi, trong xe chỉ có một người chết. Hôm qua Mã đại gia nói trong xe có hai người, nói cách khác, còn một người hần là còn sống.

Trình Cẩm hỏi dân địa phương, biết gần đó có một trấn nhỏ, ba thôn xóm, liền nói gười cảnh sát được đồn trưởng Quan phái về đi thăm dò có phải người kia trốn vào mấy nơi này không, anh bảo Bộ Hoan và Hàn Bân đi hỗ trợ.

Diệp Lai và Du Đạc ở lại trạm y tế, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch theo người của đồn trưởng Quan đi xem chiếc xe hiềm nghi kia.

Bọn họ đến nơi là hơn sáu giờ, trời đã sáng, mưa gần tạnh hẳn, từ mưa to tới hôm qua biến thành mưa phùn lất phất, phủ lên núi Minh Kính tầng tầng lớp lớp khăn lụa.

Sau khi nhìn thấy chiếc xe địa hình bị hư hại nghiêm trọng, Trình Cẩm thấy rất may mắn là trình độ lái xe của người tổ mình không tệ.

Đồn trưởng Quan nói với Trình Cẩm rằng hắn đã phái cảnh sát đi điều tra chung quanh, xem có tìm được người còn lại không.

Trình Cẩm cũng nói mình đã bố trí người đến thôn trấn gần đây hỏi thăm tình huống.

Dương Tư Mịch đứng cạnh xe địa hình nhìn cái gì đó, Trình Cẩm đi tới bên cạnh hắn, “Xe lật từ phía trên xuống, người trong xe sẽ bị thương nặng cỡ nào?”

Dương Tư Mịch quan sát địa hình xung quanh, phía trên là đường cái, phía dưới là sơn cốc nhỏ, sơn cốc và đường cái cũng không phải hoàn toàn thẳng góc, có thể tưởng tượng lúc ấy xe chạy với tốc độ cao từ đường cái lao xuống rừng cây, sau đó bị lật. Nguyên nhân cái chết của người trong xe là mất máu quá nhiều, một nhánh cây to bằng cánh tay trẻ con đâm vào lồng ngực gã làm mất một lượng máu lớn.

Dương Tư Mịch nói, “Tốt số thì chắc chỉ trầy da.”

Trình Cẩm nhìn thi thể trong xe nói, “Gã không may. Không biết người kia thi thể nào.” Anh chỉ vào một vết hố lõm trên cửa xe, hỏi Dương Tư Mịch, “Đây là cái gì tạo thành?”

Dương Tư Mịch nhìn kỹ, lại xuôi theo con đường ô tô lao xuống tra xét, gần nửa ngày sau hắn mới trở lại, đưa cho Trình Cẩm một viên kim loại, “Là đạn ghém.”

Trình Cẩm nhớ Mã đại gia có một khẩu súng săn nhưng Mã đại gia không đề cập tới có nổ súng với hai người này. Khẩu súng kia hắn vẫn còn trong

phòng ông, lúc ông cùng bọn họ đi lên trấn không mang theo. *Có muốn đến nhà Mã đại gia xem sao không?*

Trình Cẩm nói với đồn trưởng Quan, “Đồn trưởng, làm phiền các anh mang thi thể về giao cho Hàn Bân tổ tôi xử lý.”

“Chỗ chúng tôi tuy nhỏ nhưng cũng được phân phối pháp y chuyên nghiệp.” Đồn trưởng Quan uyển chuyển nói.

Trình Cẩm thật sự không nghĩ tới trấn này còn có pháp y, nhưng lại nghĩ núi Minh Kính địa thế hiểm trở, không ít chuyện ngoài ý muốn, có lẽ pháp y là tồn tại thiết yếu. “Vậy để người đó phụ Hàn Bân đi.”

“Được rồi.” Đồn trưởng Quan chỉ huy người của mình đưa thi thể ra khỏi xe. Hắn khá phiền não, thi thể còn dễ xử lý, xe thì phải chở về kiểu gì?

-----oOo-----

Chương 4: Thế ngoại đào nguyên của Mã đại gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đến nhà Mã đại gia. Mã đại gia đã lớn tuổi nhưng lúc rời đi vẫn không quên khóa cửa. Dương Tư Mịch lấy ra một món đồ trông như dây thép, cắm vào lỗ khóa, mấy giây đã mở được cửa. Sau khi đi vào, Trình Cẩm kiểm tra khắp nơi một lượt.

Bố cục gian phòng đơn giản, một bên chất đống rất nhiều phế phẩm chai nhựa, hẳn là Mã đại gia nhặt về trong lúc tuần núi. Một bên khác là khu sinh hoạt, bày mấy món gia cụ, một cái giường, một cái bàn, hai cái ghế, súng săn đặt dựa vào giường, trên bàn có khung ảnh, tấm ảnh bên trong bị xé mất một phần, chỉ chừa lại Mã đại gia và một cô gái hơi giống Tiểu An. Nhìn một hồi, Trình Cẩm nói, “Tư Mịch, đi thôi.”
Dương Tư Mịch hỏi anh, “Súng săn không cầm đi?”

“Không cần, chúng ta cũng không có cách chứng minh khẩu súng săn này bắn ra viên đạn ghém đó. Hơn nữa chúng ta chưa từng hỏi Mã đại gia việc này, vì thế trước mắt ông ấy cũng không gạt chúng ta.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ra khỏi phòng thì đi chung quanh nhà, sau nhà là mảnh đất bằng đầy cỏ dại mọc cao, xuyên qua mảnh đất này, đi thêm một đoạn về phía trước họ phát hiện mình đã đi đến sườn núi, có thể thấy rõ dưới vách núi là hồ nước nhỏ xanh biếc cây cối bao quanh, rất giống quang cảnh dưới vách núi có hồ nước trong phim võ hiệp.

Trình Cẩm hít thở không khí nơi này thật sâu, “Khó trách Mã đại gia cứ khẳng khẳng sống một mình trên núi, nơi này quả thật rất đẹp.”
“Cậu thích nơi như thế này.”

“Ừm, là yêu thích nhưng nhìn là được rồi, tôi vẫn thích ở trong thành phố giao thông thuận tiện, cơ sở đầy đủ. Cuộc sống thế ngoại đảo nguyên không thích hợp với tôi.” Trình Cẩm biết mình là người sống như thế nào, anh thích sống một mình nhưng là một mình trong một đám người.

Trong một thành phố náo động, tuy vĩnh viễn là một người nhưng trẻ thế nào cũng có thể nghe thấy tiếng ồn náo nhiệt của thành phố. Nếu một mình sống ở nơi tĩnh mịch mấy chục dặm không bóng người, với Trình Cẩm còn không bằng trực tiếp giết anh, ít nhất như thế còn sáng khoái một chút.

Lúc Trình Cẩm và Dương Tư Mịch trở lại trạm y tế, Tiểu An đã tỉnh nhưng không chịu nói chuyện, Diệp Lai đang ở cùng cô. Trình Cẩm muốn nói gì đó nhưng có khi lời an ủi không dễ nói ra khỏi miệng, huống hồ có người cũng không muốn người khác an ủi, cuối cùng anh nói, “Nếu em bằng lòng, có thể tâm sự với thầy Dương.” Anh để Dương Tư Mịch ở lại với Tiểu An, gọi Diệp Lai đi.

Diệp Lai nói cho Trình Cẩm tình hình tìm hiểu được, “Ba năm trước đúng là Mã đại gia đã đưa Tiểu An đến trạm y tế này, nhân viên làm việc ở đây

không thay đổi nhiều, bác sĩ năm đó vẫn còn, anh ta nói Tiểu An lúc đó có rất nhiều ngoại thương, cũng có hiện tượng nứt xương, còn lên cơn sốt, Tiểu An ở lại hai ngày thì được cảnh sát đưa vào thành phố điều trị. Nhưng lúc đó trên người Tiểu An không có vết thương kín nào.”

Trình Cẩm biết ý Diệp Lai là không bị xâm phạm như cô bé lần này. Anh hỏi, “Ba năm trước chỉ gặp qua mấy lần, sao đến bây giờ Mã đại gia vẫn nhớ kỹ Tiểu An?”

Diệp Lai đắc ý cười, “Chuyện này em cũng biết. Trước kia Mã đại gia có cháu gái, tên ở nhà là Tiểu Tiểu, nghe nói rất giống Tiểu An, Tiểu Tiểu mất tám năm trước, gặp tai nạn ở con đường chúng ta đi, lái xe là người bố, cũng chính là con trai Mã đại gia. Mã đại gia rất thương cô cháu gái này nên yêu ai yêu cả đường đi, ông ấy cũng rất thích Tiểu An.”

“Chỉ có vậy?”

“Lão đại, anh còn chuyện gì muốn em làm?”

“Tra thử nguyên nhân cái chết của Tiểu Tiểu có thật là tai nạn xe không, với cả quan hệ giữa các thành viên trong gia đình Mã đại gia ra sao.” Trình Cẩm hỏi, “Những người khác đâu?”

“Du Đặc vẫn đang tra thân phận cô bé. Bộ Hoan đang tra tung tích hành khách còn lại trên xe địa hình. Hàn Bân vừa về, bây giờ chắc đang nghiệm thi.” Diệp Lai tuy không biết tại sao muốn điều tra Mã đại gia nhưng cô không hỏi, dù sao có kết quả Trình Cẩm sẽ nói cho họ biết.

Sau đó bác sĩ Trương báo cho Trình Cẩm cô bé đã tỉnh một lần, nhưng lại nhanh chóng hôn mê, tình huống bây giờ vẫn rất nguy hiểm.

Trình Cẩm hỏi, “Có cần đưa cô bé đến bệnh viện trong thành phố không?”

Bác sĩ Trương nói đúng sự thật, “Tôi cho rằng thiết bị của trạm y tế không thua kém trong thành phố, dù chuyển viện cũng không giúp bệnh tình của bé chuyển biến tốt.”

Trình Cẩm rất tán thưởng thái độ trách nhiệm nghiêm túc của cô, “Được rồi, vậy phiền cô chăm sóc cô bé thật tốt, có việc thì gọi chúng tôi.”

Trình Cẩm trở lại phòng bệnh của Tiểu An, thấy Du Đặc và Mã đại gia cũng có mặt, Mã đại gia đang kể chuyện cho Tiểu An, là truyền thuyết về núi Minh Kính.

Du Đặc và Trình Cẩm ra ngoài phòng bệnh nói chuyện, “Thân phận cô bé vẫn đang tra, có lẽ phải mất một thời gian nữa.”

Trình Cẩm gật đầu ra vẻ đã hiểu, bảo cậu ta đi nghỉ ngơi rồi hỏi Dương Tư Mịch, “Tiểu An thế nào?”

“Chịu đả kích và kích thích, cảm thấy mọi người đang lừa gạt cô ấy, tôi nói còn sống thì phải học được tiếp nhận và thích ứng với hiện thực, quy tắc của thế giới này chính là khôn sống mông chét, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn.”

Trình Cẩm cười khô, Tiểu An hoạt bát đáng yêu cũng phải trưởng thành, đây là hiện thực làm người ta thương cảm.

“Cậu không vui?” Dương Tư Mịch nhìn anh.

“Lại có chuyện gì làm anh không vui vậy?” Bộ Hoan trở về.

Trình Cẩm nói, “Nếu anh không mang về tin tốt, tôi sẽ rất không vui.”

“Đúng là thiếu kiên nhẫn.” Bộ Hoan rót ly nước, uống một hơi mới nói, “Tìm ra rồi, gã chạy tới một thôn gần đó được thôn dân cứu, tôi nghĩ mấy thôn dân đó mà biết gã là loại người gì chắc chắn sẽ không cứu. Giờ gã đang ở trong phòng điều trị, có mấy người anh em trông coi, gã bị thương trong tai nạn xe, tình huống cụ thể phải chờ kết quả kiểm tra của bác sĩ.”

Hắn cười trên nỗi đau của người khác nói, “Nhưng mà tôi có thể nhìn ra xương sườn gã chắc chắn gãy hai cái. Lúc chúng tôi tìm được gã đang hôn mê, phải chờ gã tỉnh mới có thể thẩm vấn, có điều trên người gã có giấy tờ chứng nhận.”

Kẻ tình nghi này tên Tần Thịnh, ba mươi một tuổi, người Bắc Kinh. Trình Cẩm nhìn thẻ căn cước của Tần Thịnh một chút, đưa trả cho Bộ Hoan, “Tra tỉ mỉ thân phận của gã, đúng rồi, đừng quên tên nằm trên bàn nghiệm thi.”

Trần này không lớn, đồn Công an cách trạm y tế không xa, Bộ Hoan tìm được Hàn Bân đang ở đó nghiệm thi, “Tôi vừa biết hóa ra ở tổ công tác chúng ta, người hiểu y học còn phải kiêm chức pháp y.” Có thể tưởng tượng sau này người trong tổ họ sinh bệnh hoặc bị thương đều do Hàn Bân phụ trách chữa trị, chết thì do hắn nghiệm thi, chẳng qua để người khác làm còn không bằng để hắn làm.

Hàn Bân đưa cho hắn một cái đĩa inox đựng mấy hạt kim loại, “Xem ra Mã đại gia đã cho gã một phát, gã bị thương nhưng không nguy hiểm tính mạng. Có lẽ xe cũng bị đạn làm hỏng hóc nên mới rơi xuống vách núi. Anh nghiệm cứu về xe nhiều hơn tôi, anh đi kiểm tra chiếc xe kia?”

Bộ Hoan kín đáo đưa thẻ căn cước cho Hàn Bân, “Vậy cậu đi tra thân phận cụ thể hai gã này.”

“Được.”

Hàn Bân trở về trạm y tế, nói với Trình Cẩm tình huống giải phẫu, tiếp theo đi liên lạc về cục để người ta hỗ trợ tra thân phận nghi phạm.

Trình Cẩm hỏi Mã đại gia, “Lúc bọn chúng chạy trốn, ông bắn chúng một phát súng?”

“Không.” Mã đại gia lắc đầu, giơ hai ngón tay, “Tôi nổ hai phát súng. Lũ súc sinh, tiếc là vẫn để chúng chạy trốn.”

Đồn trưởng Quan hơi lo lắng, “Tổ trưởng Trình, Mã đại gia sẽ không có chuyện gì chứ? Đám người kia chết là trừng phạt đúng tội, Mã đại gia mà không nổ súng không chừng bọn chúng sẽ làm ra chuyện gì đó, Mã đại gia xem như là phòng vệ chính đáng, đúng, phòng vệ chính đáng!”

Trình Cẩm vỗ cánh tay hắn, “Không sao cả, anh yên tâm, tôi sẽ không có tình gây khó dễ một người già bảy mươi tuổi.”

“Một mình ông ấy ở trên núi, chúng tôi nói không an toàn, hồi trước bên cạnh còn có mấy hộ gia đình, nhưng về sau đều dời ra ngoài, chỉ mỗi ông ấy không chịu lên trần ở. Lúc đầu chúng tôi muốn phái một người gác núi làm chung, ông ấy không chịu, nói chúng tôi chê ông ấy già. Chúng tôi đành phải cách ngày đi thăm một lần, không ngờ vẫn xảy ra chuyện.”

“Mã đại gia tại sao không đồng ý chuyển đi?”

Đồn trưởng Quan thở dài, “Trước kia Mã đại gia có con trai cháu gái, con dâu và con trai ông ấy ly hôn, con trai và cháu gái về sau lại mất, Mã đại gia luôn nói ông ấy cảm thấy Tiểu Tiểu vẫn ở trên núi, ông ấy không bỏ đi được. Sau đó chúng tôi xây nhà gạch chắc chắn cho ông ấy.”

Trình Cẩm hỏi tiếp, “Con trai và cháu gái ông ấy cũng bị tai nạn xe đúng không, tôi có thể xem báo cáo tai nạn của họ không?”

Sắc mặt đồn trưởng Quan có phần không tốt, “Nó liên quan đến vụ án hiện tại sao?”

“Có liên quan hay không tôi sẽ nhận định. Bây giờ đúng lúc tôi không có việc gì làm, đi nào, tôi cùng anh về đồn Công an.” Trình Cẩm ra hiệu đồn trưởng Quan dẫn đường.

“Các cậu không đi tra lũ con buôn kia lại đi tra chuyện cũ, thật chẳng biết đâu mà lần!”

Trình Cẩm nói, “Tôi chỉ muốn biết Tiểu Tiểu chết như thế nào, có lẽ không chết vì tai nạn xe mà là bị ngược đãi?”

Đồn trưởng Quan khiếp sợ nhìn anh, “Sao cậu biết?” Hắn trầm mặc một lúc mới nói, “Con trai Mã đại gia sau khi ly hôn thay đổi rất nhiều, còn nát rượu, lúc Mã đại gia không ở nhà hắn liền đánh con gái. Tiểu Tiểu cũng không nói cho ông nội, chỉ nói mình bị ngã, sau đó có một lần hắn uống quá nhiều, đánh Tiểu Tiểu rất nặng tay. Mã đại gia trở về thì phát hiện, cầm súng đuổi hắn, hắn lái xe chạy trốn, hôm đó trời mưa to, hắn xảy ra tai nạn xe. Chiều ngày hôm sau chúng tôi mới tìm được hắn dưới vách núi, người đã chết. Mã đại gia đưa Tiểu Tiểu đến bệnh viện, bác sĩ nói bị tổn thương nội tạng, cuối cùng vẫn không qua khỏi. Đây là chuyện năm chín mươi hai.”

Mã đại gia cứu Tiểu An, cứu cô bé bây giờ, ông ấy đã cứu rất nhiều người nhưng hối hận nhất chính là năm đó không cứu được cháu gái Tiểu Tiểu của mình.

Diệp Lai từ xa nhìn thấy Trình Cẩm, chạy tới nói, “Lão đại, em tra được rồi.” Cô nhìn đồn trưởng Quan bên cạnh, Trình Cẩm ra hiệu không sao để cô nói thẳng, cô liền nói chuyện mà Trình Cẩm vừa nghe được từ đồn trưởng Quan.

Trình Cẩm chăm chú nghe xong rồi nói, “Diệp Tử, em làm tốt lắm, có mệt không? Anh còn cần em đến đồn Công an tra vài chuyện nữa, em gọi Du Đặc đi cùng nhé.”

Diệp Lai được khen thì rất vui vẻ, cô luôn lo lắng mình vào tổ đặc án sẽ không làm tốt được, “Không mệt, vậy em đi gọi Du Đặc!”

“Cậu đối với tổ viên không tệ.” Đồn trưởng Quan nhìn Diệp Lai chạy xa, “Hóa ra cậu đã sớm cho người đi tra, may mắn tôi nói toàn lời thật. Cậu khẳng khẳng muốn tra những chuyện cũ đó?”

Trình Cẩm nói, “Anh nói chuyện Mã đại gia? Tôi muốn Diệp Tử tra không phải chuyện này. Nghi phạm chúng ta bắt được chắc chắn không phải lần đầu gây án, tôi muốn tra xem trước kia bọn chúng có từng đi qua núi Minh Kính không.”

Đồn trưởng Quan cảm thấy Trình Cẩm tra án có lẽ có cách riêng nhưng vẫn nói, “Chỗ chúng tôi không có trẻ em mất tích. Nhưng tôi có thể giúp cậu hỏi thăm có ai từng nhìn thấy hai người kia không, dù sao dân số núi Minh Kính chỉ có nhiều đó, hỏi hết một vòng cũng không tốn bao nhiêu thời gian.” Chỉ là họ phải tăng ca đi hỏi mấy ngày thôi. Trình Cẩm mỉm cười, “Vậy làm phiền đồn trưởng Quan.”

-----oOo-----

Chương 5: Việc đào mộ này làm ban đêm khá có không khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Bân rất nhanh tra được thân phận Tần Thịnh, bản thân Tần Thịnh không nổi tiếng nhưng ông bố của gã lại rất nổi tiếng, Trình Cẩm cũng biết người này, lão có dính líu đến tập đoàn xã hội đen – là một trong các nhân vật quan trọng của tập đoàn Hâm Vinh, vẫn luôn không bắt thóp được, không ngờ con lão lại sa lưới trước.

Người bị cảnh cây đâm chết tên Trần Lượng, thủ hạ của bố Tần Thịnh.

Trình Cẩm đặc biệt đến phòng bệnh tham quan, nhìn Tần Thịnh ngực bị quần lớp này lớp khác bằng gạc nằm trên giường, anh thầm cười gằn, không hổ là con trai lão đại tổ chức phi pháp nổi tiếng, sở thích khác hẳn người thường.

Tần Thịnh từng có tiền án, trước kia đã bị bắt một lần, bị kiện tội cưỡng dâm, bố gã thuê một đội luật sư, cuối cùng gã thật sự là “vô tội”.

Hàn Bân còn nói một chuyện khác, “Bố gã đang hợp tác với chính phủ, chính phủ tin rằng với sự phối hợp của lão có thể phá được tổ chức phi pháp Hâm Vinh này.”

Nói cách khác Tần Thịnh rất có thể sắp bị cơ quan liên quan đưa đi, sau đó bọn họ sẽ suy nghĩ cho toàn cục mà thả người bởi hợp tác với bố Tần Thịnh rất quan trọng, mang đến càng nhiều lợi ích, bao gồm nhưng không giới hạn trong bắt được dàn cấp cao mà còn cả tội phạm có tính nguy hại cao.

Hơn nữa họ không có bằng chứng chứng minh Tần Thịnh đã làm gì cô bé kia, trên người cô bé không có chứng cứ rõ ràng, Tần Thịnh có thể đổ hết

chuyện lên đầu Trần Lượng đã chết, nói mình trong sạch vô tội, không biết gì cả.

Lúc này Bộ Hoan kiểm tra xe địa hình xong cũng trở về, hắn nói, “Cái xe kia đúng là có linh kiện bị làm hỏng, nên cuối cùng mất không chế lật xuống vách núi.”

“Sao cả hai không cùng chết...” Trình Cẩm nheo mắt, *Tần Thịnh thật may mắn, bất kể thế nào lần này hắn gặp phải mình cũng không hẳn là tốt số.* “Nhìn chằm chằm Tần Thịnh, gã tỉnh thì gọi tôi. Còn nữa, tra được thân phận cô bé cũng gọi tôi.” Nói xong anh vội vàng rời đi. Bộ Hoan nhìn về phía Hàn Bân lạnh lẽo hơn ngày thường, *xảy ra chuyện gì mà mình không biết sao?*

Trình Cẩm đi vào phòng Tiểu An, thấy Dương Tư Mịch đang ở đây, Mã đại gia cũng ở và đang tán gẫu với Tiểu An, bây giờ trông Tiểu An có tinh thần hơn rồi.

Trình Cẩm gọi Dương Tư Mịch qua một bên, nhỏ giọng nói tình huống hiện tại cho hắn.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Dương Tư Mịch nhìn Trình Cẩm không chớp, “Muốn tôi giải quyết gã?”

“Dĩ nhiên không phải!” Trình Cẩm bật cười, “Cậu đừng như thế, ánh mắt vô tội lại nói lời máu lạnh... Giúp tôi phân tích Tần Thịnh đi.”

Nghe Trình Cẩm yêu cầu, Dương Tư Mịch nói, “Lúc tôi học tâm lý học mới hiểu được hiểu kẻ biến thái nhất chính là một kẻ biến thái khác.”

“A, khó trách tôi có thể biết mấy kẻ biến thái này đang nghĩ gì.” Trình Cẩm vui vẻ, “Hóa ra tôi cao hơn một bậc, tôi làm cảnh sát đúng là bất hạnh của lũ biến thái.”

Dương Tư Mịch lộ ra nụ cười rất nhạt.

Trình Cẩm nói, “Bây giờ chúng ta chỉ biết Tần Thịnh và Trần Lượng lái xe chở theo một bé gái, lúc đi ngang qua nhà Mã đại gia thì dừng lại, Mã đại gia cứu cô bé, nổ súng dọa Tần Thịnh và Trần Lượng, Trần Lượng trúng đạn nhưng không bị thương chỗ hiểm, xe bọn chúng thì gặp sự cố lật xuống vách núi, Trần Lượng chết, Tần Thịnh bị thương băng qua rừng đến thôn làng được người dân cứu, sau đó bị Bộ Hoan phát hiện đưa về trạm y tế.”

Dương Tư Mịch nói tiếp, “Mã đại gia nói bọn chúng dừng lại do muốn uống nước, không phải vì hỏi đường như chúng ta, nói cách khác bọn chúng quen thuộc vùng này, có lẽ trước kia cũng từng gặp Mã đại gia, biết nhà ông ấy ở đó. Tại sao bọn chúng dám xuống xe khi có người bị hại ở trong xe? Vì biết chỗ đó chỉ có một mình Mã đại gia, một ông già mà thôi, bọn chúng không sợ.”

Trình Cẩm gật đầu, “Sau tai nạn xe, Tần Thịnh không lạc đường mà trực tiếp băng qua rừng đến thôn làng gần đó nói rõ gã thật sự quen thuộc vùng núi Minh Kính. Gã không đi lên đường cái cầu cứu một mặt là sợ đụng phải Mã đại gia, mặt khác là vì gã biết nơi nào có người ở, bên kia đường cái chỉ có một nhà Mã đại gia, đi qua rừng sẽ có một thôn.”

“Tư Mịch, lúc đó cô bé bị thương rất nặng, tôi nhớ Hàn Bân khẳng khẳng phải đưa bé đi viện ngay lập tức, nếu Mã đại gia không phát hiện có khi nào bé đã chết không?”

Dương Tư Mịch nói tiếp theo mạch suy nghĩ của Trình Cẩm, “Bọn chúng chắc chắn biết cô bé sắp chết. Bọn chúng chọn con đường vắng vẻ này chứ không phải đường khu du lịch núi Minh Kính tình trạng tốt hơn phong cảnh đẹp hơn vì là đi xử lý thi thể. Khẳng định bọn chúng đã làm thế này nhiều lần, có lẽ chúng ta có thể tìm ra nhiều người bị hại hơn.”

Trình Cẩm chân động, “Con đường này quá dài, núi Minh Kính liên miên bất tuyệt không biết bao nhiêu héc-ta... Có điều bọn chúng lái xe tới, chúng

ta có thể tìm những chỗ tiện dừng xe dọc theo đường đi, xung quanh lại có chỗ nào tiện chôn xác.”

Trình Cẩm gọi điện cho đồn trưởng Quan, đồn trưởng Quan còn ở gần đây nên chạy tới phòng bệnh của Tiểu An rất nhanh. Trình Cẩm thấy hấn tới, cũng không tránh Tiểu An, trực tiếp nói với Mã đại gia, “Mã đại gia, hai người ông đừng phải là muốn chờ cô bé chết rồi chôn trên núi, ông biết đoạn đường nào tiện dừng xe đồng thời quanh đó có chỗ kín đáo có thể chôn xác không?”

Mã đại gia nghe xong tức giận tới mức run rẩy, Tiểu An lúng ta lúng túng giúp ông thuận khí.

Đồn trưởng Quan cũng giật nảy người, nhưng trở lại bình thường rất nhanh, “Tôi biết một chỗ, gần con đường này có một khu nghĩa địa, dân địa phương chúng tôi sau khi chết đều chôn cất trên núi, mỗi dòng họ đều có riêng một ngọn núi chôn cất người qua đời...”

Trình Cẩm ngắt lời hấn, “Đồn trưởng Quan, bây giờ thời gian gấp gáp, anh có thể dẫn người đi xem thử không? Anh nói khu nghĩa địa có chủ, vậy thì kêu họ đi xem kỹ một chút, có gì không đúng hấn là họ nhìn ra được.”

Đồn trưởng Quan vội vàng đáp ứng cũng vội vã rời đi.

Trình Cẩm bảo Tiểu An chăm sóc Mã đại gia. Tiểu An gật đầu, tạm thời không suy nghĩ chuyện của mình nữa.

Trình Cẩm cho Hàn Bân đi cùng nhóm đồn trưởng Quan, dù sao hấn cũng có kiến thức y học.

Bộ Hoan nói muốn đi cùng, Trình Cẩm đồng ý.

Trình Cẩm đến phòng bệnh của cô bé liếc nhìn, người vẫn chưa tỉnh.

Bác sĩ Trương nói bé đã thoát khỏi nguy hiểm, chưa tỉnh có lẽ là không muốn tỉnh lại.

Trình Cẩm lại đi xem Tần Thịnh ở phòng bệnh bên cạnh, tên này ngủ rất an ổn, tuy có thể là hiệu quả của thuốc mê nhưng vẫn khiến người ta rất khó chịu.

Sau đó Trình Cẩm gọi điện về cục hỏi tình hình, Ngụy Thanh nghe máy, hắn nói vừa tra được thân phận cô bé, là đứa nhỏ sống ở một huyện thuộc tỉnh bên cạnh lấy núi Minh Kính làm ranh giới, mất tích năm ngày trước. Trình Cẩm báo lại kết quả điều tra mới nhất, hỏi hắn có phải cho dù có chứng cứ vô cùng xác thực Tần Thịnh vẫn có thể thoát tội.

Ngụy Thanh không trả lời thẳng, chỉ nói sau khi người ở trên có quyết định sẽ thông báo cho anh.

Trình Cẩm giận dữ, suýt nữa muốn ném điện thoại.

Dương Tư Mịch giống như không biết tại sao anh tức giận như thế, “Con người không phải luôn thích tối đa hóa lợi ích sao?”

“Không phải tất cả mọi người đều thích dùng lợi ích để cân nhắc mọi chuyện, nhưng chính phủ chúng ta chắc chắn thích tối đa hóa lợi ích.”

“Nhưng chính phủ cũng là con người tạo nên.”

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch rất nghiêm túc phân tích tình huống, không tức giận nổi. “Cũng phải, mặc dù tôi rất phiền chuyện như vậy nhưng không phải không giải quyết được.” Nghĩ cách là được. Anh xem đồng hồ, đã sáu giờ tối rồi, anh bình tĩnh nghĩ nên gọi giao thức ăn, cơm luôn phải ăn.

Đến hơn tám giờ tối, Du Đạc và Diệp Lai trở về, Trình Cẩm gần như quên mất đã bảo họ đi làm việc.

Diệp Lai nói trước, “Lão đại, anh không biết đâu, Du Đạc lợi hại lắm, cậu ấy xem qua là nhớ, xem một lần là nhớ kỹ, tốc độ xem lại còn siêu nhanh.” Du Đạc nghe cô nói thế thì hết sức xấu hổ, “Chuyện này cũng không có gì...”

Trình Cẩm hơi bất ngờ, “Ồ? Thật không, sau này anh sẽ lợi dụng sở trường này của cậu thật tốt. Bây giờ nói xem hai người tra được gì?” Anh lừa đồn trưởng Quan, anh bảo Diệp Lai đi tra thật ra vẫn là chuyện Mã đại gia, tra sau khi cháu gái chết ông ấy đã cứu bao nhiêu người, đặc biệt là bé gái.

Du Đạc nói, “Tiểu Tiểu qua đời gần mười năm, Mã đại gia đã cứu rất nhiều người, ít nhất hơn một trăm, nhưng tình huống cứu bé gái giống lần này thì ngoài Tiểu An, ghi chép ở đồn Công an chỉ có ba lần, có biên bản là do các cô gái lúc được cứu đều bị thương, Mã đại gia báo án. Đúng rồi, các cô ấy đều điều trị ở trạm y tế này.”

Trình Cẩm gật đầu, “Tốt lắm, vậy hai người đã hỏi bác sĩ và y tá ở đây tình hình lúc đó chưa?”

Diệp Lai giơ tay, “Lão đại, bọn em tra rồi, nhưng không phải hỏi bác sĩ y tá mà là từ cảnh sát làm việc ở đồn Công an...”

Hôm nay Trình Cẩm hơi thiếu kiên nhẫn, “Diệp Tử, trọng điểm.”

Diệp Lai lập tức nói, “Vâng. Trong đó một cô gái là người ở núi Minh Kính, lúc đó có người định quấy rối cô, bị Mã đại gia cầm súng đuổi theo, người kia hoảng hốt chạy bừa nên ngã chết.”

“Một vụ là một đôi vợ chồng trẻ tuổi cãi nhau ở trên đường, phát triển thành đánh nhau, Mã đại gia đi can ngăn. Nghe nói lúc đó đôi vợ chồng bị Mã đại gia cầm súng dọa sợ gần chết, người đàn ông bị dọa đến quỵ xuống, Mã đại gia vẫn không tin bọn họ chỉ là cãi nhau nên vẫn báo cảnh sát.”

“Còn có một vụ là cô gái bị thương lúc dạo chơi, bạn trai cũng xuống núi, người bạn trai này cũng bị Mã đại gia dọa sợ quá chừng, nhưng mà cuối cùng lên trấn rồi vẫn nói rõ sự việc.”

Trình Cẩm hỏi Du Đạc, “Cậu có nhớ trong những sự cố chết người liên quan đến Mã đại gia có bao nhiêu vụ có nữ giới không?”

Du Đạc không ngờ nhanh như vậy đã bị thử thách trí nhớ, chẳng qua cậu nhớ thật, “Năm vụ, có hai vụ là tai nạn xe khách. Có một vụ là ba cô gái, người chết là người khác. Một vụ khác là một nam một nữ, hai người chết. Vụ cuối cùng là bố con, hai người đều chết.”

“Nam giới chết trong hai vụ sau có điểm giống nhau không?”

“Đều là đầu bị thương nặng.” Du Đạc nghi hoặc hỏi, “Không bình thường sao? Điều này nói rõ cái gì?”

Trình Cẩm lắc đầu không nói, tất cả chỉ là suy đoán. Anh đi đến trước cửa phòng bệnh của Tiểu An, thấy Mã đại gia ăn cơm xong vẫn ngồi trong phòng tán gẫu với cô, Mã đại gia rất thích Tiểu An, ông hiền hòa nhìn cô, luôn gọi cô là Tiểu Tiểu, sợ cô không vui liền kể chuyện cho cô nghe, dù kể một hồi sẽ lặp lại.

Diệp Lai hỏi Trình Cẩm, “Lão đại, nghe nói bọn Bộ Hoan đi đào mộ à? Nhưng trề thế này rất bất tiện, nhìn thấy rõ sao?”

“Bọn họ sẽ mang theo đèn cường độ ánh sáng cao, với lại việc đào mộ này không phải làm ban đêm mới có không khí hả?”

“...”

“Hai người đi nghỉ trước?” Trình Cẩm không muốn họ cứ vây quanh mình hỏi này hỏi nọ, anh nhìn Dương Tư Mịch bên cạnh đang cúi thấp đầu không biết có phải ngủ rồi không, thật không có ai làm phiền hấn.

“Bọn em đợi có kết quả đào mộ rồi đi nghỉ.” Du Đặc nghĩ đến một việc, “Bọn em đi giúp trông coi Tần Thịnh.” Thật ra ngoài cửa phòng Tần Thịnh đã có hai người canh sát canh gác.

-----oOo-----

Chương 6: Chuyện này xong xuôi tôi sẽ nộp đơn từ chức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mười hai giờ đêm, Bộ Hoan gọi điện báo đã đào được bốn bộ hài cốt trẻ em dưới mười bốn tuổi.

Sau khi lên núi Bộ Hoan mới biết dù trời không mưa thì tín hiệu trên núi cũng không tốt, vì cuộc gọi này hấn đã đi lâu thật lâu, vất vả lắm mới tìm được chỗ có sóng.

Mấy người chủ khu nghĩa địa nói bọn họ không có trẻ em chết yếu. Họ nói lúc trước từng phát hiện vài ngôi mộ có dấu vết bị người động tới nhưng không để tâm lắm vì trong mộ chẳng có gì đáng giá, họ tưởng người thân đi dọn dẹp mộ, ví dụ như nhổ cỏ, không nghĩ sẽ có người đào mộ.

Trình Cẩm nghe xong thì gọi Dương Tư Mịch.

Dương Tư Mịch lập tức cảnh giác tỉnh lại nhưng thấy là Trình Cẩm bèn nhắm mắt ngủ tiếp.

Trình Cẩm cười đẩy hắn, “Lát nữa rồi ngủ, cậu có cách gọi tỉnh Tần Thịnh không? Tôi phải thăm vấn gã, nếu không có khả năng ngày mai sẽ có người tới đưa hắn đi.”

“Đi.”

Vào phòng bệnh của Tần Thịnh, Dương Tư Mịch lấy ra một thứ giống như cây kim. Trình Cẩm đoán chính là cọng dây thép hắn dùng để mở cửa nhà Mã đại gia. Hắn nắm nó chằm thật nhanh mấy chằm lên người Tần Thịnh, Tần Thịnh lập tức giẫy dụa đau đớn, thoát nhìn đang trên đường tỉnh lại.

Diệp Lai ở một bên nhỏ giọng nói, “Quào, thầy Dương là cao thủ võ lâm à.” Bây giờ cô cũng gọi Dương Tư Mịch là thầy Dương giống Tiểu An.

Trình Cẩm nhìn Tần Thịnh vẫn chưa tỉnh táo lắm, rót ly nước lạnh, hắt lên mặt gã, “Thế nào, tỉnh chưa, nghe thấy tôi nói chuyện không?”

Tần Thịnh dùng tay phải không linh hoạt vì lâu không hoạt động lau nước trên mặt, “Các người là ai, các người có biết tôi là ai không?”

Trình Cẩm mỉm cười, “Tôi biết ông bố anh là ai. Tôi hỏi anh, hai ngày trước anh đưa đứa bé kia đi đâu?”

“Đứa bé gì, tôi không biết anh nói gì.”

“Cậu Tần, sao phải làm khó tôi? Lần này anh chọc phải người thể không chọc, tôi cũng là được người ta nhờ vả, anh ngoan ngoãn nói đi, có phải anh

giết cô bé rồi không?” Trình Cẩm chậm rãi lấy ra một con dao khoa tay lên người Tần Thịnh.

Tần Thịnh nhìn mấy người họ, suy đoán họ là ai.

Trình Cẩm không cho gã thời gian suy nghĩ, anh hỏi Dương Tư Mịch, “Làm sao để cậu Tần chịu chút đau khổ? Như thế có lẽ gã sẽ tương đối rõ ràng tình cảnh của mình.”

“Chỉ cần lại làm gãy xương sườn vừa nói là được.”

Trình Cẩm đặt dao xuống, tay sờ lên xương sườn Tần Thịnh...

Tần Thịnh kêu gào, “Dừng, dừng. Nó bị lão già trên núi cứu đi, các người đi tìm đi, chắc nó còn ở đó!”

“Ồ? Sao tôi biết cậu Tần không gạt tôi? Trẻ em bị anh đưa đi trước kia đều chôn trong nghĩa địa trên núi Minh Kính, tôi sao tin được anh mà lại không giết cô bé chứ?”

Tần Thịnh giật mình, sao bọn họ biết nơi mình chôn xác, rõ ràng ngoài Trần Lượng không ai biết, nhưng Trần Lượng đã chết, chẳng lẽ mình chọc trúng nhân vật ghê gớm thật rồi?

Trình Cẩm vỗ tay sát bên tai gã, gọi gã hoàn hồn, “Ha! Tôi thật không muốn làm gãy xương sườn thật vất vả mới nói liền được cho anh, thêm lần nữa tôi không bảo đảm có thể nói chính tề giúp anh đâu, nghe chưa?”

Tần Thịnh nhìn Trình Cẩm ra vẻ “Tôi rất biết lẽ phải trái”, theo kinh nghiệm của gã, người càng văn vẻ lịch sự thủ đoạn càng tàn nhẫn, trông bọn họ hình như chỉ muốn tìm người, không bằng cứ nói ra. “Không phải tôi không muốn giết nó, nhưng trước khi đó nó đã được người cứu rồi, ông già kia nổ hai phát súng về phía bọn tôi, lần này ra ngoài tôi không mang theo súng nên mới thảm hại thế này.”

Trình Cẩm gật đầu, cười với Tần Thịnh, “Tôi sẽ đi nghiệm chứng nhưng độ tin cậy của anh không cao, chỉ bằng anh trả lời thêm một vấn đề đi, anh

chôn mấy đứa bé trong núi Minh Kính?”

Tần Thịnh không đáp.

Trình Cẩm cười càng ôn hòa, “Đề tôi đoán vậy, bốn đứa?”

Tần Thịnh sợ anh nói trở mặt là trở mặt, *hắn biết cả chỗ mình chôn xác, nói không chừng cũng biết số lượng, hỏi như vậy đơn giản là đùa giỡn mình, xem mình có thức thời không*. Gã cắn răng đáp, “Năm đứa.”

Trình Cẩm tiếc nuối nói, “Anh thật biết thời thế, hại tôi không tiện làm gì anh.” Anh rất tùy ý nói, “Đúng rồi, hỏi anh vấn đề cá nhân này, anh thích chim non non nớt như thế thật à?”

Tần Thịnh sắc mặt tái mét nhưng gắng gượng bình tĩnh nói, “Có người thích đàn ông, có người thích đàn bà, có người thích bà sồn sồn, có người thích thiếu nữ trẻ tuổi, tôi thích kiểu này, không được à?”

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch nhận ám chỉ, nhanh chóng châm cho Tần Thịnh mấy châm, Tần Thịnh lại hôn mê.

“Đương nhiên không được.” Trình Cẩm nhìn Tần Thịnh đã bất tỉnh nhân sự, “Anh có cá tính như vậy, tôi thật tiếc anh không phải người tốt.”

Du Đặc đưa bản ghi âm thu rõ ràng cho Trình Cẩm, Trình Cẩm bảo cậu giữ. Sau khi thông báo cho Bộ Hoan là có năm bộ thi thể, Trình Cẩm cho mọi người đi nghỉ.

Bốn giờ sáng, cửa sổ phòng bệnh Tần Thịnh bị người nhẹ nhàng kéo ra từ bên ngoài, một người nhanh nhẹn nhảy vào, hắn đi đến trước giường bệnh, bước chân rất nhẹ nhàng không phát ra chút âm thanh nào, hắn đưa tay động vào túi nước truyền treo trên giá đỡ cạnh giường bệnh... Bỗng đèn sáng, người quán băng vải nằm trên giường bệnh mở mắt nhìn hắn, “Hàn Bân, cậu không biết phòng này có người rồi à? Cậu chọn một phòng khác đi.”

“...” Hàn Bân nhìn Trình Cẩm đang nằm trên giường, “Anh biết tôi sẽ đến nên ở đây chờ tôi?”

“Đương nhiên không biết. Tôi chỉ đề phòng bố Tần Thịnh thật sự có thể một tay che trời, phái người ban đêm đến cứu con trai. Kết quả chó ngáp phải ruồi, cậu vội vã giết chết Tần Thịnh đến thế sao?”
“Sau khi về bọn họ sẽ thả hổ về núi.”

Trình Cẩm điều chỉnh tư thế cho thoải mái, “Việc này tôi sẽ xử lý. Nhớ kỹ, trong tổ của tôi, chúng ta chỉ phụ trách bắt người, những chuyện xét xử định tội này có bộ ngành pháp luật chuyên nghiệp làm, nếu cậu không thể chấp nhận thì không bằng xin đổi đi nơi khác. Mặt khác, cậu thích hành hiệp trượng nghĩa, chi bằng đến ‘Thiên Sứ Đêm’, đến bộ An ninh làm gì?”

Thiên Sứ Đêm là tổ chức sát thủ truyền thuyết nổi tiếng thế giới Trình Cẩm từng nghe qua, nghe nói sát thủ ở đó chỉ giết người đáng chết.

“Sao anh biết tôi không đến Thiên Sứ Đêm?”

“Hử?” Trình Cẩm kinh ngạc một giây, lộ ra biểu cảm đã hiểu, “Hiểu rồi, chỗ nào cũng làm người ta thất vọng.”

Hàn Bân từ chối cho ý kiến, đi trở về bên cửa sổ, xoay người ra ngoài.

Trình Cẩm thở dài, “Tur Mịch, mấy đồng nghiệp này của cậu đúng là không đơn giản, đêm nay không biết lại đến mấy người đây?”

Dương Tur Mịch nhìn sau rèm cửa không có ai nữa thì đi ra, “Sẽ không có người tới, Hàn Bân đi cùng Bộ Hoan, lúc các cậu nói chuyện Bộ Hoan ở ngoài cửa sổ. Du Đặc, Diệp Lai và Tiểu An ở chung một chỗ, Diệp Lai sẽ không tới, Tiểu An không có tinh thần, Du Đặc hôm nay hình như bị cậu dọa rồi, chắc chắn sẽ không tới.”

Trình Cẩm lắc đầu, “Mặc kệ họ. Chúng ta cũng ngủ thôi, còn ngủ được mấy tiếng, chuyện còn lại buổi sáng nói sau.”

Quả nhiên sáng sớm hôm sau có người tới đưa Tần Thịnh đi, cũng là bộ An ninh, Trình Cẩm chưa từng thấy, Dương Tur Mịch nói người tới không có vấn đề, Trình Cẩm liền để họ đưa người đi, lúc này Tần Thịnh mới biết mình bị cảnh sát bắt.

Phụ huynh cô bé kia cũng tới đón bé. Phía chính quyền tỏ ý họ sẽ có khoản bồi thường nhất định nhưng tổn thương đã thành. Hàn Bân nói cho phụ huynh bé biết sau này phải chú ý tình trạng tâm lý của bé, phải quan tâm bao nhiêu, phải kiên nhẫn...

Trình Cẩm một mình trò chuyện với Mã đại gia, anh hỏi thẳng, “Ông nổi sùng với Tần Thịnh và Trần Lượng là muốn giết bọn chúng thật ă? Ông chắc chắn từng giết những người khác, cháu biết ông muốn cứu mấy cô gái đó nhưng ông phải dừng tay.”

Mã đại gia chỉ mỉm cười, “Lũ súc sinh đó! Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của tôi, tôi không thể cứu nó...”

Trình Cẩm nắm chặt tay ông, bàn tay Mã đại gia rộng lớn thô ráp, đã từng mạnh mẽ bắt đầu run rẩy, ông già rồi, có lẽ tư duy cũng không còn minh mẫn, “Mã đại gia, ông vào viện dưỡng lão nhé. Có rất nhiều cô gái trẻ giống Tiểu Tiểu làm y tá ở đó, Tiểu Tiểu, chính là An Tiểu Nhan hàng năm đều sẽ đến thăm ông.”

“Tiểu Tiểu của tôi hàng năm sẽ đến thăm tôi sao?” Mã đại gia cười vui vẻ như đứa trẻ.

Cùng ngày, Mã đại gia được đưa đến viện dưỡng lão cao cấp thuộc khu du lịch núi Minh Kính, nhóm Trình Cẩm tự mình đưa ông đến, y tá ở đó quả thật có rất nhiều cô gái trẻ xinh đẹp, thấy ai Mã đại gia cũng gọi là Tiểu Tiểu.

Đồn trưởng Quan không vui lắm nhưng một mình Mã đại gia ở trên núi còn không bằng vào viện dưỡng lão, với lại viện dưỡng lão kia thuộc hạng cao cấp nhất, người bình thường không phải muốn ở là ở.

Còn một chuyện khác cũng làm đồn trưởng Quan không vui, lúc đầu hắn tưởng là án lừa bán người, kết quả hình như không phải... Về sau Trình Cẩm chỉ nói với hắn là án giết người, hắn trực giác còn có nội tình nhưng Trình Cẩm không muốn nói nhiều.

Lượng công việc mấy ngày nay của hắn bằng cả mấy tháng trước kia, kết quả ngay tình tiết vụ án còn không hiểu rõ khiến hắn vô cùng phiền muộn. Loại tâm tình này kéo dài đến mấy tuần sau hắn được người trên tỉnh điểm danh biểu dương mới thôi, khen hắn phối hợp với tổ đặc án phá được một vụ án giết người lớn.

Mấy tháng sau, hắn thăng chức từ đồn trưởng lên phó cục trưởng một phân cục, chút phiền muộn cuối cùng cũng biến mất, hắn trở nên rất tình nguyện kể cho người khác vụ án này hắn làm cùng tổ đặc án, *lúc đó tôi còn không biết bọn họ là người của tổ đặc án...*

Sau khi nhóm Trình Cẩm đưa Mã đại gia vào viện dưỡng lão thì về thành phố, sau đó ra sân bay lên máy bay trở về thủ đô, lần này họ ngồi chuyên cơ của bộ nào đó, thoải mái dễ chịu hơn máy bay vận tải nhiều.

Bọn họ rời đi nhanh như vậy một mặt là không ai có tâm tình đi chơi, mặt khác rất nhiều người ở đó biết họ, họ không muốn bị vây xem, quan trọng nhất là Trình Cẩm muốn về cục thương lượng chuyện Tần Thịnh.

Trình Cẩm về thủ đô thì lập tức đi tìm Tạ Minh. Ngụy Thanh nói, “Cục trưởng Tạ đang họp, tôi thấy cậu cũng mệt mỏi, chi bằng về nghỉ trước, ngày mai nói?”

Trình Cẩm nói, “Không giải quyết chuyện này tôi không ngủ được. Nếu nội dung buổi họp này của cục trưởng Tạ liên quan đến Tần Thịnh, vậy không bằng nghe tôi nói xong trước rồi họp tiếp cũng không muộn.”

Đám Bộ Hoan ở bên cạnh mắt sáng như đuốc nhìn Ngụy Thanh.

Ngụy Thanh cảm thấy sức chịu đựng của mình hạ thấp rồi... Bảo họ chờ, hắn đi thông báo.

Tạ Minh nói chuyện riêng với Trình Cẩm.

Trình Cẩm hỏi bà, “Nếu tôi có thể tìm ra bố Tiểu An, có phải vẫn chưa đủ trọng lượng để các người từ bỏ Tần Thịnh?”

“Cậu tìm được ông ta rồi? Nhưng đúng là không đủ.” Tạ Minh suy tư một lát, nói, “Tôi cũng không muốn khiến cậu mất lòng tin với chúng tôi... Cậu phải biết, Tần Thịnh không là gì cả, không ai thật sự coi hấn ra gì, chỉ cần cậu có thể nghĩ ra biện pháp song toàn để bố hấn tiếp tục hợp tác với chúng ta, cậu muốn lãng trì hấn cũng được.”

Trình Cẩm sửa đúng, “Mục đích cuối cùng của bà không phải là muốn hợp tác với bố Tần Thịnh mà là một lưới bắt hết Hâm Vinh.”

“Mấy thứ âm mưu này tôi tự nhận cũng biết chút đỉnh chẳng qua tôi không muốn làm, nhưng chuyện đến bây giờ hình như cũng không thể tùy theo tôi, tôi không muốn làm tổ viên thất vọng...” Trình Cẩm cười tự giễu, “Mới ở chung mấy ngày nhưng hình như đã có tình cảm thật.”

“Bọn họ cảm thấy thất vọng với tôi, tôi cũng cảm thấy thất vọng với các người. Các người không phải không thể nghĩ ra biện pháp, chỉ muốn xem tôi có thể nghĩ ra cách gì. Nếu nói vụ án trúng độc là bài phỏng vấn vào bộ An ninh, vậy lần này xem như bài thi đầu tiên sau khi tôi vào bộ? Kiểu này rất làm người ta chán ghét, sau khi chuyện này xong xuôi tôi sẽ nộp đơn từ chức.”

Thái độ đối với chính phủ của bố Tần Thịnh đa số vẫn là qua loa, lão sẽ không thật sự hợp tác mà chỉ muốn lợi dụng chính phủ đối phó đối thủ của mình, lão và ông trùm Hâm Vinh có mâu thuẫn.

Ban đầu tất cả đều theo ước nguyện của lão, lực lượng đối thủ từng bước suy yếu nhưng lúc này, Tần Thịnh đột nhiên xảy ra chuyện, bị bắt.

Người Hâm Vinh hoặc ít hoặc nhiều đều biết tật xấu của Tần Thịnh, không ai thấy bất ngờ khi gã bị bắt, nhưng kết quả xét xử lại làm mọi người bất ngờ – Tần Thịnh được phán vô tội.

Một lời đồn lan truyền trong nội bộ Hâm Vinh, bố Tần Thịnh nương nhờ chính phủ nên đổi được một mạng cho con trai.

Trùng hợp chính là lúc Tần Thịnh được phóng thích, vừa ra khỏi tòa án liền bị bắn lên từ chỗ cao, một súng mất mạng.

Sau đó bộ Tần Thịnh tra ra tay bắn tĩa là người của đối thủ. Mâu thuẫn hai bên triệt để bộc phát, ác chiến mày chết tao sống. Lúc hai bên hao tổn gần hết, cơ quan liên quan ra tay. Rất nhanh, Hâm Vinh tan thành tro bụi.

-----oOo-----

Vấn đề đi hay ở

Chương 1: Em đối với anh là vô cùng thật lòng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cấp cao bộ An ninh khá hài lòng với kết quả Hâm Vinh biến mất nhanh chóng và hoàn hảo, tương ứng cũng rất tán thưởng Trình Cẩm, bảo Tạ Minh cố gắng giữ người lại. Ý bọn họ là mọi người có mâu thuẫn gì đều có thể giải quyết mà, Trình Cẩm có yêu cầu có thể đề xuất.

Trình Cẩm sau khi về nhà mỗi ngày đều chú ý sự kiện Hâm Vinh, một tuần sau cuối cùng thấy được đại kết cục, anh nghĩ rốt cuộc có thể ngủ ngon giấc rồi.

Nhưng mới tám giờ sáng ngày hôm sau đã có người gõ cửa, Trình Cẩm mở cửa, anh còn không nhìn người tới là ai đã trực tiếp cảnh cáo, “Tốt nhất là có lý do thích hợp đến gõ cửa nhà tôi.”

“Lão đại... Chào buổi sáng.” Diệp Lai bị những người khác đẩy ra, nhìn Trình Cẩm mặc áo ngủ rúm rỏ.

Trình Cẩm nhìn quét bọn họ một vòng, hỏi Diệp Lai, “Chuyện gì?”

“Cũng không có gì...”

Trình Cẩm muốn đóng cửa, Bộ Hoan nhanh nhẹn chặn ngang, “Ôi, có chuyện có chuyện, không thể cho bọn tôi vào rồi nói à?”

Trình Cẩm thả cho họ vào cửa, nhìn họ chiếm hết ghế sofa của mình, nghĩ thầm *có phải cần mua thêm ghế sofa không hoặc mua luôn một tấm thảm cho họ ngồi trên đất?* Anh thấy Tiểu An cũng tới, “Mấy người rất có tinh thần nhỉ, sáng sớm đã chạy đến chỗ tôi. Tiểu An, em không ở nhà nghỉ ngơi cũng tới xem náo nhiệt gì?”

“Cục trưởng Tạ nói anh biết bố em đi đâu.” Sắc mặt Tiểu An hơi tái, bắt an nhìn Trình Cẩm.

“...” Trình Cẩm cũng không nói cho Tạ Minh tung tích bố Tiểu An, vì Tạ Minh đã chọn tập đoàn Hâm Vinh, vậy anh không cần nói ra chuyện vốn không muốn nói nhưng không ngờ bà ấy lại để Tiểu An tự đến hỏi. “Không biết. Anh lừa bà ấy, không nghĩ tới bà ấy lại coi là thật.”

“...” Mọi người cùng nhìn Trình Cẩm, không biết có ai tin cách nói của anh không.

Về sau, Trình Cẩm khẳng khẳng không thừa nhận biết tung tích bố Tiểu An. Tiểu An cũng vẫn cho rằng bố mình đang còn sống ở nơi nào đó. Trình Cẩm thấy cuộc sống có hi vọng so với cuộc sống không có tương niệm sẽ tốt hơn rất nhiều.

Ngày đó lúc nói chuyện riêng với Mã đại gia, Trình Cẩm đã hỏi ông, “Có phải bố Tiểu An và chiếc xe ông ta lái đã bị ông chìm xuống cái hồ gần nhà ông không?” Mã đại gia trầm mặc.

Có lúc Trình Cẩm sẽ nghĩ chờ năm nào đó, khu du lịch núi Minh Kính khai phá đến chỗ Mã đại gia ở, những thi thể trong hồ hửn sẽ được phát hiện nhưng chuyện tương lai ai biết được.

“Mấy người đến tay không, ngay cả bữa sáng cũng không mang đến một phần?” Trình Cẩm đổi chủ đề.

“Lão đại, em cũng chưa ăn mà.” Diệp Lai nói, những người khác cũng liên tiếp nói chưa ăn.

Trình Cẩm mắt kiên nhẫn nhìn họ... Chợt cười, “Thế này vậy, dù sao tủ lạnh nhà tôi cũng trống không, mọi người đi chợ bán thức ăn mua mấy thứ về làm bữa sáng đi, cơm trưa cũng ăn ở đây, chọn món mình thích ăn mà mua, biết nấu cơm chứ? Không biết thì mua mấy cuốn sách dạy nấu ăn về.”

“...” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Bộ Hoan nóng lòng muốn thử, “Chợ bán thức ăn ở đâu?” Hấn từng nấu cơm dù lâu lắm rồi chưa động tay.

“Tôi nghĩ mọi người có năng lực tìm được chỗ đó.” Trình Cẩm mở cửa đuổi họ ra ngoài.

Năm người đi trên đường, Bộ Hoan hỏi, “Mọi người có phát hiện không, thái độ của Trình Cẩm với chúng ta càng ngày càng không tốt.”

Diệp Lai nói, “Sau khi đến bộ An ninh tâm tình anh ấy luôn không tốt.”

Tất cả trầm mặc. Du Đặc nói, “Anh ấy sẽ không muốn từ chức thật chứ?”

“Đương nhiên là thật, không thì cậu cho rằng cục trưởng Tạ nói đùa với chúng ta à?” Bộ Hoan lười biếng nói, “Hàn Bân? Cậu thấy sao??”

Hàn Bân nói, “Hôm đó Trình Cẩm nói ‘chỗ nào cũng làm người ta thất vọng’. Chắc hẳn chúng ta cũng làm anh ta thất vọng giống như vậy.”

Lời này khiến Tiểu An có mấy phần thương cảm, quả thực chỗ nào cũng làm người ta thất vọng.

“Anh ấy nói lúc nào? Sao tôi không nghe thấy?” Diệp Lai hỏi.

“À, lúc đó mấy người không có mặt.” Bộ Hoan lấp liếm cho qua.

Suy nghĩ của Du Đặc nhảy hơi xa, “Vậy Dương Tư Mịch cũng làm anh ấy thất vọng? Lúc này em không nhìn nhầm, lúc chúng ta ở phòng khách, Dương Tư Mịch còn nằm trong phòng ngủ.” Cậu phát hiện quan hệ của Dương Tư Mịch và Trình Cẩm luôn rất tốt.

Bộ Hoan nói, “Dương Tư Mịch không làm gì, sao lại khiến người ta thất vọng. Chúng ta là làm nhiều sai nhiều.”

“Mới không phải, thầy Dương mới không đàn như các anh...” Tiểu An không vui khi người khác nói thầy Tâm lý học của mình.

Hàn Bân nói, “Họ quen biết năm mươi bốn tuổi, tôi thấy họ hiểu rất rõ đối phương, là cộng sự trời sinh.”

“Đừng thảo luận lão đại nữa.” Diệp Lai nhớ tới trước mắt có chuyện quan trọng hơn. “Mọi người có thấy chợ bán thức ăn ở đâu không?”

Ặc, mấy người cùng nhau nhìn bốn phía, tìm kiếm ký hiệu chợ bán thức ăn. Đến chợ rồi bọn họ mới phát hiện chỉ có Bộ Hoan và Diệp Lai mang theo tiền, may là đủ.

Tiểu thương chợ bán thức ăn phát hiện bọn họ mua đồ không kén chọn cũng không trả giá, lập tức hết sức nhiệt tình, không ngừng giới thiệu các loại thực phẩm cho họ. Vừa hay rất nhiều thứ bọn họ chỉ thấy khi đã thái đã xào chín, bây giờ xem như phổ cập kiến thức.

Cuối cùng sau khi mua xong, bọn họ phát hiện trên tay mỗi người đều có mấy túi lớn. Diệp Lai la lên, “Chắc chắn lão đại sẽ tức giận, nhiều thế này...”

“Có gì hay mà giận, lại không cần anh ta trả tiền.” Bộ Hoan rất bất mãn tiền mặt của mình đều bị mấy người này tiêu gần hết.

“Bộ Hoan, tới trả tiền!” Du Đặc vừa tìm được mấy cuốn sách dạy nấu ăn ở quầy báo ven đường.

“Tới đây...”

Sau khi Trình Cẩm thấy bọn họ về, ban đầu không nói gì.

Bộ Hoan đặc ý nháy mắt với Diệp Lai, Diệp Lai liếc mắt đáp trả.

Chờ Trình Cẩm xem một lượt đồ họ mua về xong, thái độ lập tức thay đổi, anh ước lượng cái túi trong tay, cười như không cười nói, “Gùng, một kí? Đây là tỏi, cũng một kí? Mấy người định dùng làm món gì?”

“Lão đại, không dùng hết có thể để sau này dùng tiếp nha, mấy thứ này không dễ hỏng!”

Trình Cẩm liếc nhìn Diệp Lai, “Bữa sáng đâu? Không quên đây chứ?”

Tiểu An nhắc tay, “Em mua bột mì với trứng gà, có hành nữa.”

Thái độ Trình Cẩm đối với Tiểu An tốt hơn nhiều, dù sao cũng là cô gái nhỏ. Anh cười nói, “Rất tốt. Vậy mọi người bắt đầu đi, làm bữa phòng bếp thì quét dọn sạch sẽ, làm hỏng đồ thì mua trả tôi cái mới, nếu phòng bếp bị đốt thì giúp tôi sửa chữa. Hiểu rõ chưa?”

“...”

Phòng bếp không lớn, chỉ chứa được hai người, nhiều hơn sẽ vướng tay vướng chân. Cuối cùng ở trong bếp làm bữa sáng là Tiểu An và Bộ Hoan. Tiểu An từng tự nấu cơm sau khi mẹ cô mất. Bộ Hoan tự xưng là phái kỹ thuật.

Lúc hai người họ làm bữa sáng, Diệp Lai, Du Đặc còn có Hàn Bân ở bên ngoài sắp xếp đồ ăn họ mua về, định ra thực đơn bữa trưa. Dương Tư Mịch cũng đã dậy, đang ngồi trên ghế sofa ngắm người.

Trình Cẩm tìm được túi bánh bông lan từ trong đông đồ ăn, “À, chợ thức ăn cũng bán bánh bông lan?” Anh lấy hai miếng, đưa cho Dương Tư Mịch một miếng, vừa ăn vừa xem đám Diệp Lai nghiên cứu thực đơn, “Hóa ra cũng có thể mua đồ ăn trước chọn món sau.”

Dương Tư Mịch gặm bánh, “Lần sau là có kinh nghiệm.”

Trình Cẩm cười, không khía khuyết điểm của đám Diệp Lai nữa, đổi chủ đề, “Hai ngày nay phải sửa sang phòng cậu một chút, chúng ta quyết định phương án đi.” Anh thích làm việc có kế hoạch.

“Phòng của tôi?”

Những người khác len lén dựng lỗ tai.

“Lần trước không phải đã nói một gian phòng khác thuộc về cậu à, tôi thấy phải đổi đồ dùng trong nhà một lượt.”

“À, không cần, tôi ở cùng cậu.” Dương Tư Mịch gặm xong bánh bông lan.

“...” Trình Cẩm đưa khăn giấy cho hắn lau tay, “Cậu quen ở cùng người khác?”

“Ngủ cùng cậu ngon hơn.”

Dương Tư Mịch trong ấn tượng của Trình Cẩm mỗi ngày đều là bộ dáng buồn ngủ, anh cũng không cảm thấy sau khi Dương Tư Mịch ở chung với

mình lại nghỉ ngơi tốt hơn. Chẳng qua anh không có gì không tiện, ở chung thì ở chung.

Anh trái lại nghĩ đến một chuyện khác, *không biết Dương Tư Mịch có kẻ thù không?* “Có người muốn tìm cậu làm phiền không? Chúng ta có cần lắp mấy thiết bị báo động an toàn không?”

Anh đột nhiên đổi đề tài, mấy người dự thính hơi thất vọng.

“Không biết.” Người đi tìm hấn làm phiền đều không thể lại đến làm phiền, nhưng có người khác muốn tìm phiền phức không thì hấn không biết.

“Người có thể tìm tôi làm phiền, mấy thứ ấy cũng không phòng được, lắp như không lắp.” Hấn nghĩ nghĩ, “Tôi ở đây có phải khiến cậu không có cảm giác an toàn?”

Trình Cẩm cười nói, “Sẽ không, người khác đi đâu tìm được vệ sĩ cấp bậc như cậu chứ.” Anh không nói tiếp chuyện này, giơ tay kéo lọn tóc hơi xoắn của Dương Tư Mịch, “Hơi dài.”

“Ừm.”

“Tìm thời gian chúng ta đi cắt tóc?”

“Ừm.”

Trình Cẩm thấy Dương Tư Mịch rũ mí mắt giống như lại buồn ngủ, nhất thời tâm tư ngửa ngáy, vươn tay gầy lông mi dài dài của hấn.

Diệp Lai kinh ngạc nhìn động tác của Trình Cẩm, cứ như đang chơi đùa với chó mèo anh nuôi vậy. Dương Tư Mịch phát giác có người nhìn mình, giương mắt nhìn trở lại. Diệp Lai vội thu hồi ánh mắt, cũng thu hồi ý nghĩ, *anh ta mới không phải mèo con, anh ta là một con mèo bụi, một con hổ đang chọn mắt.*

Trình Cẩm chợt hỏi, “Tư Mịch, cậu có phải con lai không?” Anh càng nhìn càng thấy giống, lúc bé Dương Tư Mịch như con búp bê xinh đẹp, bây giờ vẫn cực kỳ đẹp, gương mặt đường nét lập thể, da dẻ trắng nõn, lông mi rất dài, tóc còn hơi xoắn tự nhiên.

Những người khác cũng xoay đầu lại nhìn.

“Có một phần tám dòng máu Ý.” Dương Tư Mịch hỏi, “Nhìn ra được?”

Trình Cẩm cười, “Thật ra nhìn không ra, tôi chỉ nhớ có người nói con lai đều xinh đẹp.”

Dương Tư Mịch trừng mắt nhìn.

Mấy chục phút sau, bữa sáng cuối cùng cũng làm xong, mọi người ăn bánh rán, uống... nước lọc.

Trình Cẩm không nói gì, anh không kén ăn, chỉ đổi bánh rán hơi cháy trên đĩa Dương Tư Mịch sang đĩa mình.

Tiểu An hơi xấu hổ, “Em đã lâu không làm.”

Trình Cẩm cười an ủi cô, “Làm rất tốt, mùi vị không tệ.” Người nhỏ tuổi nhất trong đám nấu cho bọn họ ăn, ai có thể bắt bẻ gì được.

Bữa trưa xem như thuận lợi, dùng lời Trình Cẩm là có thể ăn.

Bữa tối bọn họ lên tay hơn, Trình Cẩm đánh giá tạm được.

Kết quả một ngày này đám Diệp Lai đều nấu cơm nấu thức ăn, rửa chén đĩa, quét dọn vệ sinh...

Sau bữa tối, chờ bọn họ dọn dẹp xong Trình Cẩm liền đuổi người, “Mọi người bận bịu cả ngày rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Chúng tôi không mệt, muốn đàm luận với anh một chút.”

Trình Cẩm cười như không cười, “Nhưng mà tôi rất mệt, hôm nay không muốn nói gì hết.” Anh đuổi người ra ngoài, đóng cửa.

“... Thật là càng ngày càng ác liệt.” Bộ Hoan lắc đầu.

Mọi người lên xe, lái đến chỗ góc đường thì dừng lại, Du Đặc chạy thử thiết bị, “Có tín hiệu.”

Diệp Lai rất lo lắng, “Lão đại biết nhất định sẽ giết chúng ta.”

“Lo cái gì. Máy nghe trộm nằm trong túi áo của tôi, tôi chỉ để quên áo khoác ở nhà anh ta thôi.” Bộ Hoan nói.

Hàn Bân bảo hẩn yên lặng, phía Trình Cẩm có tiếng nói, Dương Tư Mịch đang nói, “Bọn họ lo cậu muốn nghỉ việc.”

Trình Cẩm thở dài, “Bộ An ninh làm người ta rất chán ghét, bức hiếp con người hoàn mỹ lại nghĩ đến đánh bài tình cảm...”

Dương Tư Mịch hỏi, “Chẳng lẽ không phải cậu ăn mềm không ăn cứng?”

Trình Cẩm cười nói, “Không, tôi là mềm không được cứng không xong, tôi không muốn bị người khác khống chế.”

“Đây là lần thứ hai họ muốn giữ cậu lại, họ thích cậu.”

“Ha ha... Tư Mịch, cậu đừng có mặt không biểu cảm nói lời cảm tính như thế.” Trình Cẩm cười to, một lúc lâu sau tiếng cười mới ngừng. “Ừm, lần đầu họ có năm phần thật tình, có lẽ cảm thấy tôi vẫn có ý nghĩa. Lần này có tám phần, hẳn là cảm thấy lần này tôi không khiến họ quá thất vọng, đáng tiếc, thất vọng không thể tránh được, chỉ sớm hay muộn thôi.”

Diệp Lai nhỏ giọng nói, “Lão đại, em tuyệt đối là mười phần thật tình! Em tuyệt đối sẽ không thất vọng về anh.” Nói xong cô phát hiện những người khác đang nhìn mình, cô khó hiểu, “Sao vậy?”

Bộ Hoan vỗ vỗ đầu cô, “Em đừng có mặt không biểu cảm nói lời cảm tính như thế.”

“...”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch không tiếp tục đề tài này, Bộ Hoan liền lái xe từ góc đường quay lại, lên lầu gõ cửa, Trình Cẩm mở cửa, Bộ Hoan giành nói trước, “Tôi gõ cửa có lý do, áo của tôi để quên ở đây.”

Dương Tư Mịch lấy áo đưa cho hắn, nhìn hắn nói, “Lần sau không được chiếu theo lệ này nữa.”

Bộ Hoan nhận áo khoác, *cậu ta biết rồi?*

Tiểu An đột nhiên nói, “Lão đại, em đối với anh cũng là vô cùng thật lòng.”

Du Đặc phản ứng nhanh nhất, tiếp lời, “Lão đại, em cũng thế.”

“Câu này quá buồn nôn.” Bộ Hoan nhỏ giọng lầm bầm, sau đó nghiêm túc nói, “Tôi tuyệt đối hi vọng anh ở lại, nếu anh đi, chúng tôi sẽ không gặp được người thích hợp hơn anh.”

Hàn Bân nói, “Chúng tôi sẽ không thất vọng về anh, cho nên anh cũng đừng không có lòng tin với chúng tôi.”

“Lão đại, vốn là em nói sớm nhất...” Diệp Lai còn chưa nói xong, Bộ Hoan đã kéo cô, “Đi mau!” Diệp Lai thấy sắc mặt Trình Cẩm không tốt, vội vàng chạy xuống lầu cùng mọi người.

“sẽ không gặp được người thích hợp hơn’, cái gì gọi là bọn em nói quá buồn nôn, lời anh mới buồn nôn nhất!” Tiểu An nói Bộ Hoan, lại hơi lo lắng, “Có phải chúng ta làm hỏng chuyện rồi không?” Bộ Hoan cười cô, “Rõ ràng là bị em làm hỏng, bọn anh đều bị em liên lụy.”

Diệp Lai nói đỡ cho Tiểu An, “Không có làm hỏng chuyện, tuy chính lão đại nói mình mềm không được cứng không xong nhưng anh ấy luôn luôn dễ mềm lòng.”
“...Thật?” Những người khác rất hoài nghi, Diệp Lai do dự, “Đại khái có lẽ có thể là vậy...”

Trên lầu, Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch, “Vừa nữa trong áo Bộ Hoan có máy nghe trộm? Tôi không thích người khác tìm hiểu việc riêng tư của tôi...”

Về sau Trình Cẩm nói chuyện thêm lần nữa với Tạ Minh, hai người thảo luận không ít vấn đề liên quan đến đãi ngộ và quyền hạn lên cấp của tổ đặc án. Phương diện đãi ngộ không cần nói nhiều, phương diện quyền hạn lên cấp chủ yếu là có thể lợi dụng tài nguyên quân đội và những ngành khác.

Trình Cẩm xem như hài lòng với kết quả thảo luận, ít nhất sau này anh không cần ngồi máy bay vận tải nữa, anh thật sự không có hứng ngồi lần thứ hai.

Trình Cẩm còn yêu cầu tài liệu căn cứ của mọi thành viên trong tổ từ Tạ Minh, anh tuyệt không muốn lặp lại tình huống như Tiểu An.

Tạ Minh hỏi Trình Cẩm, “Rốt cuộc bố Tiểu An ở đâu?”

Trình Cẩm tỏ ý mình không biết thật.

Tạ Minh mỉm cười, “Tôi cho người đi thăm dò nơi các cậu điều tra, chưa hẳn không tìm được.”

“Chưa chắc, mỗi đóa hoa là một thế giới, góc độ mọi người nhìn vấn đề có khác biệt rất lớn.” Trình Cẩm cũng mỉm cười, “Huống hồ có một số việc

thích hợp phủ bụi trong trí nhớ.”

Tạ Minh trầm mặc dựa vào lưng ghế, cả người đè nặng lên ghế làm việc, mặt chìm trong bóng tối.

-----oOo-----

Làm trái tính chất nghề nghiệp

Chương 1: Mạc Lưu Niên bị thương nặng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi tổ đặc án chính thức hoạt động không lâu, Trình Cẩm được thông báo bọn họ phải đến bệnh viện gặp một người tên Mạc Lưu Niên.

Trình Cẩm biết Mạc Lưu Niên, anh đã thấy cái tên này trong hồ sơ của Du Đặc. Du Đặc từng bị bắt cóc hồi tám tuổi, người cứu cậu chính là Mạc Lưu Niên, về sau Du Đặc gia nhập bộ An ninh cũng không khỏi liên quan tới trải nghiệm này.

Mạc Lưu Niên cũng thuộc bộ An ninh nhưng không cùng phân cục với tổ Trình Cẩm, lần này hắn nằm viện do bị thương nặng, bác sĩ nói trễ mười mấy phút là mất mạng rồi.
Du Đặc rất lo lắng cho hắn, nỗi lo âu viết thẳng trên mặt.

Trình Cẩm an ủi, “Mạc Lưu Niên mấy ngày trước đã thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ có thể gặp chúng ta, hắn là tình trạng cơ thể đã ổn định.”

Mấy tháng nay Mạc Lưu Niên đang thi hành nhiệm vụ bí mật. Điều tra một công ty trong nước thường xuyên hợp tác với công ty nước ngoài phải chăng có dính líu đến xâm phạm bí mật thương mại.
Công ty kia tên Nhạc Nguyên, thân phận hiện tại Mạc Lưu Niên là một trong những thành viên hội đồng quản trị.

Sáu ngày trước Mạc Lưu Niên bị đâm ở biệt thự của mình. Lúc ấy đột nhập trái phép vào biệt thự của hắn có hai người, thân thủ Mạc Lưu Niên rất tốt nhưng vẫn bị bọn chúng chế trụ, một người trong đó đâm hắn một dao. Sau đó hung thủ cấp tốc rời đi, không lấy tiền mặt hay những món đồ đáng giá khác.

May nhờ trong biệt thự Mạc Lưu Niên có nhiều tầng thiết bị giám sát, đồng nghiệp bộ An ninh nhanh chóng chạy tới hiện trường đưa hắn vào bệnh viện, cuối cùng may mắn cấp cứu thành công. Chẳng qua tuyên bố ra ngoài là cấp cứu thất bại.

Mạc Lưu Niên nhìn thấy Du Đặc thì rất vui, khí sắc hắn tuy không tốt lắm nhưng trạng thái tinh thần không tệ, “Tiểu Đặc, gần đây khỏe không?”
“Chú Mạc, chú bị thương mà bây giờ mới cho cháu biết...”

Mạc Lưu Niên cười vỗ đầu cậu, “Không phải báo rồi à? Lần này còn muốn cháu giúp đấy. Không giới thiệu các đồng nghiệp của cháu cho chú trước à?”

Du Đặc vội giới thiệu từng người với hắn.

Mạc Lưu Niên chào hỏi tổ Trình Cẩm theo thứ tự, nói với họ, “Sau này làm phiền mọi người chăm sóc thằng nhóc này.”

Trình Cẩm cười nói, “Chú yên tâm. Nghe nói lần này là chú yêu cầu chúng tôi điều tra việc chú bị đâm?”

Mạc Lưu Niên gật đầu xác nhận lời anh. Hắn nói, “Hai người đột nhập biệt thự đều che mặt, tương đối chuyên nghiệp, bằng thân thủ của tôi chỉ đấu mấy chiêu đã bị chế ngự, người đâm tôi bị thương một dao liền đâm trúng chỗ yếu hại, chỉ cần đâm sâu thêm một chút tôi tuyệt đối không sống nổi.”
“Với lại trên dao có bôi thuốc độc, may mà tôi có sức chống cự nhất định với loại thuốc này, nếu không chắc chắn mất mạng.”

Mạc Lưu Niên hoài nghi có người tiết lộ thân phận thật của mình, không thì sao lại có sát thủ chuyên nghiệp đến tìm hắn, mà biết nhiệm vụ của hắn chỉ

đồng nghiệp trong cục. Cho nên chuyện hắn bị thương này dưới yêu cầu của hắn được chuyển cho tổ đặc án điều tra, ít ra trong tổ này có người hắn tin nhiệm nhất – Du Đặc.

Trình Cẩm hỏi hắn, “Chú thật sự nghi ngờ trong số đồng nghiệp có người phản bội chú?”

“Không hề, tôi không tin họ sẽ phản bội tôi.” Mạc Lưu Niên nói, “Nên càng phải tra rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bây giờ đội tôi nhân tâm bất ổn, mọi người không nhìn được ngờ vực lẫn nhau nên xin các cậu giúp đỡ mau chóng điều tra việc này.”

“Hai hung phạm kia xác định không phải người chú biết?”

Mạc Lưu Niên khẳng định, “Không phải, bọn chúng che mặt nhưng chúng tôi không hoàn toàn dựa vào tướng mạo để nhận biết, tôi xác định chưa từng gặp, ít nhất cũng chưa quen thuộc.”

“Được, tôi biết rồi.”

Trình Cẩm mang video giám sát trong biệt thự Mạc Lưu Niên về, lại bảo người lấy tất cả video cùng ngày của khu biệt thự, muốn xem có tìm được manh mối gì từ đó không.

Bộ Hoan nói, “Có phải ông chú Mạc này làm văn chức lâu quá, dễ dàng bị người ta chế ngự?”

Diệp Lai nói hắn, “Em thấy anh mới là làm văn chức lâu quá.”

Bộ Hoan cười, “Chúng ta luyện chút ha? Xem ai là văn chức.”

“Thôi.” Trình Cẩm ý bảo họ ngưng chiến, mở video mà máy quay trong biệt thự Mạc Lưu Niên thu lại, “Tập trung xem video.”

Rất nhanh, Bộ Hoan không thể không thừa nhận hai tên hành hung quả thật rất chuyên nghiệp, đặc biệt là tên cao đậm Mạc Lưu Niên, tuyệt đối là cao thủ.

Hàn Bân dùng kiến thức y học phán đoán hai hung phạm đều là nam giới, người cao từ hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi, hắn cho rằng người này

chắc là sát thủ chuyên nghiệp, đương nhiên bộ An ninh cũng có rất nhiều người có tài nghệ cỡ này. Mặt khác, người thấp béo hơn khoảng chừng bốn mươi tuổi, bản lĩnh không kém người kia.

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, nhìn ra gì không?”

Dương Tư Mịch xem kỹ một hồi, nói, “Người cao đúng là sát thủ chuyên nghiệp, hắn rất am hiểu nguy trang, quần áo trên người đều không nổi bật, tôi nghi hắn gỡ mặt nạ ra cũng sẽ là kiểu người không nổi bật nhất trong đám người, có lẽ là sát thủ am hiểu cận chiến cũng có thể là tay bắn tỉa một phát mất mạng.”

“Tay bắn tỉa? Mọi người nói xem tay bắn tỉa xử lý Tần Thịnh là ai?” Diệp Lai liên tưởng đến người này, nghe nói người này cũng thuộc bộ An ninh. Bộ Hoan nói, “Không biết, thân phận hắn là bí mật.”

Du Đặc nói, “Không phải nói hắn là người của lão đại Hâm Vinh à, vậy chính là nội ứng rồi, bảo mật thân phận cũng bình thường.”

Mạc Lưu Niên cũng là nội ứng lại không đủ bảo mật.

“Được rồi.” Trình Cẩm vỗ tay để họ tập trung thảo luận chuyện chính.

Tiểu An bắt đầu trước, “Nếu thật sự là đồng nghiệp Mạc Lưu Niên...”

Trình Cẩm ngắt lời cô, “Đầu tiên tôi phải nhắc nhở mọi người, tra án phải phân tích từng bước theo tình huống bình thường, không nên bị suy nghĩ của người bị hại lừa gạt. Hiện giờ chúng ta có vụ án đột nhập làm hại, mọi người bắt đầu phân tích từ chỗ này.”

“À.”

Mọi người phân tích vụ án theo yêu cầu của Trình Cẩm xong, quyết định chia làm hai hướng điều tra – sát thủ chuyên nghiệp trực tiếp tạo ra thương tổn và khả năng tổn tại thuê người. Chủ mưu giết người thì chủ yếu điều tra người xung quanh Mạc Lưu Niên xem ai có thể được lợi từ cái chết của hắn.

Trình Cẩm tiến hành phân công. Du Đạc lấy thân phận cháu trai Mạc Lưu Niên tiếp nhận tất cả tài sản đồng thời đảm đương công việc của hắn; Bộ Hoan và Diệp Lai vào vai vệ sĩ của Du Đạc, sau khi chú mình bị đâm chết, mang theo vệ sĩ cũng bình thường; Trình Cẩm và những người khác đi nghiên cứu video, tra cứu ghi chép phạm tội các năm gần đây xem có tìm được manh mối về hai sát thủ kia không, thủ pháp thành thạo như vậy hẳn không phải lần đầu giết người.

Rất nhanh, Du Đạc trở thành thành viên hội đồng quản trị Nhạc Nguyên mới ra lò, vào ở một bất động sản khác dưới tên Mạc Lưu Niên, bắt đầu làm quen nhân mạch và công việc Mạc Lưu Niên để lại, đồng thời ba ngày sau sẽ đi tham gia họp hội đồng quản trị.

Bên Trình Cẩm, máy quay của khu biệt thự Mạc Lưu Niên ở không ghi lại được tin tức gì có giá trị, hung phạm tránh máy quay rất chuyên nghiệp, không chụp được mặt hoặc đặc điểm rõ ràng nào.

Tài liệu kho số liệu của Tiểu An không đủ hoàn mỹ, Trình Cẩm cho người của phòng làm việc giúp thông báo đến cục Công an từng thành phố gửi hồ sơ tất cả vụ án đột nhập giết người nhưng không có hành vi cướp của rõ ràng sang, tài liệu một chồng lại một chồng chất lên bàn, đám Trình Cẩm không ngừng tra cứu mấy ngày liên tiếp.

Sau lần này Trình Cẩm đưa ra đề nghị với Tạ Minh để cục Công an các nơi đưa tất cả vụ án vào kho số liệu điện tử chuyên biệt, đặc biệt là án chưa phá, như thế tiện tra cứu hơn.

Bên Du Đạc tiến triển tương đối nhanh. Ngày đầu tiên cậu đã gặp được vị CEO Nhạc Nguyên dính líu đến xâm phạm bí mật thương mại – Ứng Kỳ Diệp, sau khi thấy mặt trên cơ bản đều là một mình Ứng Kỳ Diệp nói chuyện, có lúc hắn còn lăm bắm, hắn đối với việc Mạc Lưu Niên qua đời ngoài ý muốn không quá tiếp nhận, biểu hiện rất bi thương. Du Đạc nghĩ

thăm xem ra chú Mạc ngự trang vẫn rất thành công. Nhưng cũng khó nói, ai biết người ta có phải nước mắt cá sấu hay không.

Ứng Kỳ Diệp nói rất nhiều với Du Đạc, hồi tưởng đủ loại chuyện lý thú xảy ra sau khi hắn quen biết Mạc Lưu Niên, Du Đạc không rõ người mới quen bốn tháng sao lại có nhiều kỷ niệm như vậy. Ứng Kỳ Diệp nói không phải quen biết càng lâu sẽ càng trở thành bạn tốt, lần đầu tiên hắn gặp Mạc Lưu Niên đã cảm thấy hận gặp quá muộn.

Ngoài trò chuyện việc tư, Ứng Kỳ Diệp cũng nói đến công việc, nói Mạc Lưu Niên rất ủng hộ hắn trong công việc, nhắc tới mình đang thúc đẩy một kế hoạch đầu tư mạo hiểm, nếu kế hoạch này thành công thì Nhạc Nguyên sẽ dấy lên sóng to gió lớn trong lĩnh vực kinh doanh này, khiến nhiều công ty cỡ vừa và nhỏ gặp đả kích mạnh. Nhưng phương án này độ mạo hiểm khá lớn, người trong hội đồng quản trị đều đang dao động, chỉ có Mạc Lưu Niên hết sức ủng hộ hắn.

Du Đạc cảm thấy tin tức này có lẽ liên quan đến chuyện Mạc Lưu Niên bị ám sát. Buổi tối cậu nói chuyện điện thoại với Mạc Lưu Niên, xác nhận xem có một kế hoạch đầu tư như thế không.

Mạc Lưu Niên cho cậu đáp án khẳng định, “Có việc này. Ứng Kỳ Diệp này rất có thiên phú buôn bán.” Hắn nửa đùa nửa thật nói, “Chẳng qua nếu cháu đi kinh doanh thì chắc chắn sẽ lợi hại hơn.”

Du Đạc không có tâm tư nghe Mạc Lưu Niên nói những lời này, cậu hỏi, “Chú Mạc, Ứng Kỳ Diệp có khả năng liên quan đến chuyện chú bị ám sát thật sao, cảm giác như hắn xem chú là bạn tốt.”

Mạc Lưu Niên cười nói, “Nếu hắn xem chú là bạn tốt nhất thì đã không giấu giếm gì nhau, vậy lúc này chú đã cầm được bằng chứng hắn xâm phạm bí mật thương mại rồi.”

Du Đạc nhú mày mà không nói gì.

Mạc Lưu Niên thở dài một tiếng, “Ứng Kỳ Diệp nếu tiết lộ bí mật thương mại của nước ta cho nước khác, cho dù không cấu thành tội bán nước cũng là tội nặng. Nhưng bất luận thế nào, nếu hấn ngồi tù, chú sẽ đi thăm tù.”

Sau chuyện này Du Đạc thêm một mục vào danh sách việc tuyệt đối không làm là không làm nội ứng. Chức nghiệp này lừa gạt tình cảm quá.

“Vậy hiện tại quan hệ lợi ích Mạc Lưu Niên dính dáng đến ngoài chuyện hấn đang điều tra còn có việc ủng hộ kế hoạch đầu tư. Nhưng nếu là việc ủng hộ kế hoạch đầu tư, Ứng Kỳ Diệp mới là người trù tính kế hoạch, giết hấn không phải càng đảm bảo?” Trình Cẩm trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng quyết định tạm thời gác lại vấn đề này. “Tiểu An, trước tiên điều tra tài khoản của những người bị hao tổn lợi ích vì kế hoạch đầu tư này, xem gần nhất có ai rút lượng lớn tiền mặt hoặc chuyển khoản số tiền khá lớn không.”

Tiểu An nhanh chóng sàng lọc ra ba người, một người rút lượng lớn tiền mặt, hai người chuyển khoản số tiền lớn đến tài khoản bí mật nào đó.

Muốn theo dõi những người này thì không đủ người làm, người trong cục cũng có công việc của mình, Trình Cẩm nghĩ một hồi liền dứt khoát liên lạc với đồng nghiệp của Mạc Lưu Niên, nhờ họ giúp theo dõi ba người này, một mặt bọn họ hiểu tình huống, mặt khác nếu trong đó có người thực sự liên quan đến chuyện Mạc Lưu Niên bị đâm lúc này sẽ không nhận được lộ ra sơ hở.

-----oOo-----

Chương 2: Tôi không phải nhà ảo thuật, không biết biến ra người sống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Các đồng nghiệp của Mạc Lưu Niên theo dõi ba người tình nghi này mấy ngày liên tiếp cũng không phát hiện điểm đáng nghi. Nhưng sau khi Du Đặc biểu hiện sẽ tiếp tục ủng hộ phương án đầu tư của Ứng Kỳ Diệp trong buổi họp hội đồng quản trị, một người tình nghi biết được thì cực kỳ tức giận. Đồng nghiệp Mạc Lưu Niên không kiềm chế được bắt người này về.

Người này tên Tiền Phương, điều hành một công ty cỡ vừa nhỏ, không có năng lực cạnh tranh với Nhạc Nguyên, nếu Nhạc Nguyên tiến hành phương án đầu tư mới nhất, công ty hắn sẽ đứng mũi chịu sào, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đóng cửa.

Trình Cẩm hỏi đồng nghiệp Mạc Lưu Niên, “Chính là nói các anh không có bằng chứng gì đã bắt người rồi?”

“Hắn sẽ thừa nhận nhanh thôi.”

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Bộ An ninh các cậu toàn làm việc thế này?”

Dương Tư Mịch xem hồ sơ mấy ngày mắt cũng khô đỏ, “Cậu cũng thuộc bộ An ninh.”

“Được, bộ An ninh chúng ta chính là làm việc như thế?”

“Kết quả quan trọng hơn. Với lại dù họ bắt nhầm người, cũng có thể đẩy trách nhiệm lên người chúng ta.”

“...” Trình Cẩm nhìn Tiểu An ở một bên gật đầu, “Tiểu An, quá trình không quan trọng?! Em còn nhỏ, không được học xấu như bọn họ.”

Tiểu An rất oan ức, cô chỉ đồng ý với câu sau của Dương Tư Mịch thôi mà.

Hàn Bân cũng xem hồ sơ đến mệt mỏi, “Nếu xác nhận người tình nghi, ít nhất chúng ta không cần xem đóng hồ sơ này nữa.”

Tiểu An phản đối, “Người này chỉ là chủ thuê giết người, hắn đã trực tiếp chuyển tiền giao dịch, sát thủ hắn thuê khẳng định hắn cũng chưa gặp. Vẫn phải dựa vào chúng ta tìm ra sát thủ, hồ sơ vẫn phải xem tiếp.”

Trình Cẩm cười, “Hai người nói đều không sai.” Tiểu An nghi hoặc nhìn về phía anh, Trình Cẩm cũng không giải thích, “Được rồi, chúng ta đã xem hết sáu năm gần nhất, phân tích tình huống trước đi.”

Loại hồ sơ họ lựa ra là các vụ án ở nhà một mình sau khi bị giết tiền của trong nhà không bị lấy đi, tổng cộng bốn mươi một tập hồ sơ, trong đó qua quá trình lấy chứng cứ ở hiện trường phạm tội xác định có hai người hành hung là mười lăm tập, biên bản gây án trong mười lăm tập này có thời hạn sớm nhất là ba năm trước nhưng không có vụ án nào giống vụ án lần này. Hàn Bân nói, “Những tên này đều không phải dân chuyên nghiệp, ít nhất không chuyên nghiệp bằng tên sát thủ lần này.”

Tiểu An nghĩ nghĩ, “Quen tay cũng là từ người mới vào nghề tiến hóa lên.”

Trình Cẩm cau mày nhìn đóng hồ sơ, quả thực không nhìn ra được gì nhưng trong đó có mấy vụ án dường như có bóng dáng gã thấp béo trong vụ án lần này, anh bảo người khác cũng xem thử nhưng tất cả đều bày tỏ không cách nào xác nhận. Trình Cẩm đang định hỏi Dương Tư Mịch, vừa quay đầu lại phát hiện hắc gục đầu như đang ngủ, đến gần nhìn quả nhiên là nhắm mắt rồi. Trình Cẩm cười cười không gọi hắc dậy.

Lúc này, đồng nghiệp Mạc Lưu Niên ra khỏi phòng thẩm vấn, một người tên Hứa Hữu đến nói với họ, “Tiền Phương đã thừa nhận là hắc thuê sát thủ.”

Trình Cẩm hỏi hắc, “Vậy hắc có nói hắc cũng thuê người giết Ứng Kỳ Diệp không?”

Hứa Hữu hơi kinh ngạc, hắc bảo Trình Cẩm chờ chút, sau đó đi vào phòng thẩm vấn, một lúc sau đi ra nói với Trình Cẩm, “Có nhưng hắc nói sát thủ chỉ muốn hai chọn một, giết một trong hai người, hắc cũng là về sau mới biết sát thủ giết Mạc Lưu Niên.”

Trình Cẩm cực kỳ nghi hoặc, không biết hai hung phạm này lựa chọn người bị hại như thế nào.

Hứa Hữu cười nói, “Lần này may mắn có các cậu giúp đỡ, nếu không chúng tôi cũng không nghĩ ra chuyện là như thế này. Đã bắt được người thuê, hiềm

nghi của chúng tôi cũng rửa sạch, vậy việc điều tra tiếp theo vẫn để chúng tôi tiến hành đi, vô cùng cảm ơn các cậu.”

Tiểu An không vui chút nào, chờ nhóm Hứa Hữu áp giải Tiền Phương đi thì nói, “Rõ ràng là vụ án của chúng ta, chúng ta tra được bọn họ lại tới cướp.”

Trình Cẩm lại không để ý, “Vốn là vụ án của họ mà, chỉ là lúc đầu không tiện tự điều tra nên nhờ chúng ta giúp, bây giờ muốn tiếp nhận cũng bình thường. Gọi đám Du Đặc về đi. Tối nay chúng ta có thể nghỉ ngơi như thường, tổ mình mấy ngày không ngủ rồi?”

Hôm sau Du Đặc đi thăm Mạc Lưu Niên, mang về lời cảm ơn của hắn với tổ đặc án.

Tin tức Mạc Lưu Niên còn sống hiện đã công khai, ngay cả bản tin cũng nhắc tới, trong phòng bệnh Ứng Kỳ Diệp gần như vui phát khóc ôm Mạc Lưu Niên. Lúc này Trình Cẩm mới biết hóa ra thân phận Mạc Lưu Niên nổi tiếng đến thế.

Trình Cẩm lần nữa nói cho mọi người kết quả phát hiện được trong các vụ án mấy năm qua, cuộc thảo luận trước có mấy người không có mặt, anh hỏi họ có ý nghĩ mới không.

Bộ Hoan suy nghĩ, nói, “Trước kia tôi chấp hành nhiệm vụ từng đụng vào một vụ án giết người khá giống, đó là một nhóm tội phạm, kiểm tra người mới gia nhập của bọn chúng là để một người cũ mang theo người mới này đi giết một người, như vậy mọi người đều có tiền án, không sợ có người phản bội.”

Diệp Lai cảm khái, “Xem ra tội phạm các anh tiếp xúc tàn nhẫn biến thái hơn đội cảnh sát hình sự bọn em nhiều, bọn em tối đa chỉ gặp phải tội phạm cướp bóc, chưa tới cái loại giết người vì giết người này.”

“Chúng tôi tra được vụ án sớm nhất là khoảng ba năm trước, Bộ Hoan anh gặp loại án này lúc nào?” Trình Cẩm hỏi hẳn, “Còn nữa, đó là tổ chức tội phạm gì?”

“Ngay đầu năm nay, tên Thiên Đường Đen, nghe nói tổ chức này rất nổi tiếng ở nước ngoài, về sau do người phân cục số Mười bộ An ninh tiếp nhận toàn bộ.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Bân hơi thay đổi, “Thiên Đường Đen? Chúng đến Trung Quốc rồi? Trong Thiên Đường Đen có một loại gọi là ‘người dẫn đường’, chuyên phụ trách hướng dẫn người mới, nhưng tôi lại không biết đề kiểm tra người mới sau khi đến Trung Quốc liền biến thành giết người.” Hàn Bân nói mà mắt nhìn Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch dường như không cảm giác được.

Trình Cẩm suy tư, sau đó cười khỏ, “Xem ra lần này xảy ra chuyện lớn, hi vọng không có người chết nữa, tôi phải đi tìm cục trưởng Tạ.” Anh nói rồi vội vàng đi mất.

Du Đạc hỏi, “Có ý gì? Ai sẽ chết?” Những người khác đuổi theo Trình Cẩm, Du Đạc cũng chạy theo.

Trong văn phòng Tạ Minh, bà gọi điện thoại cho cục trưởng cục số Mười, vị cục trưởng này tên Cát Truyền Tường, khoảng hơn năm mươi tuổi, Trình Cẩm báo tình huống hiện tại cho ông ta.

Trình Cẩm từ tin tức do Hàn Bân và Bộ Hoan cung cấp nghĩ đến Mạc Lưu Niên không chết còn có một khả năng – sát thủ hạ thủ lưu tình. Tên sát thủ này hẳn là nằm vùng do cục số Mười phái đi thâm nhập Thiên Đường Đen, cũng là người bộ An ninh, hẳn từng gặp Mạc Lưu Niên, biết Mạc Lưu Niên dù chỉ còn một hơi thở cũng sẽ được đồng nghiệp chạy đến cứu...

Cục trưởng Cát ngắt lời Trình Cẩm, “Cậu là muốn nói cho tôi biết cấp dưới của tôi suýt giết một người thuộc bộ An ninh?”

Trình Cẩm cười, “Không, tôi biết ông không quan tâm chuyện này. Tôi muốn nói Mạc Lưu Niên còn sống hôm nay đã lên bản tin, tất cả đều biết chú ta còn sống, Thiên Đường Đen chắc chắn cũng biết rồi, không biết bọn chúng có thái độ mới với năm vùng của ông không.”

Sắc mặt cục trưởng Cát khó coi, lập tức cúp điện thoại, hẳn là đi sắp xếp công việc.

Du Đạc rầu rĩ nói, “Không biết chú Mạc biết mình suýt bị người cục số Mười giết sẽ thế nào.”

Bộ Hoan cười trên nỗi đau của người khác, “Ha ha, cục số Chín của chú Mạc nhà cậu đánh nhau với cục số Mười thôi!”

Diệp Lai sợ hãi than, “Lại một năm vùng, trước kia em chỉ thấy trên phim.” Công việc cảnh sát hình sự hơn một năm qua của cô vẫn chưa tiếp xúc đến vụ án cần năm vùng.

Trình Cẩm nói, “Nếu như em so tương đối với tay bắn tỉa giết Tần Thịnh lúc trước, vậy anh phải nói cho em, tay bắn tỉa kia và tên sát thủ này rất có thể là cùng một người.” Được gia nhập Thiên Đường Đen nói rõ trước đây hẳn cũng là người có chút tiếng tăm trong giới xã hội đen, nhưng muốn gia nhập từ một tổ chức khác thì có thân phận nào thích hợp hơn cự tay bắn tỉa nổi tiếng nhất tập đoàn Hâm Vinh.

“Sao lại thế?” Tiêu An và Diệp Lai cùng kêu lên. Các cô rất có hảo cảm với người giết Tần Thịnh, nhưng bây giờ hẳn trong mắt các cô lại lòng dạ độc ác quá.

Dương Tư Mịch nói, “Hắn là Cảnh Hành Chỉ.”

Hàn Bân đáp, “Hóa ra là hắn.”

“Tôi cũng nghe nói.” Bộ Hoan nói nhiều, giải thích cho những người khác, “Cảnh Hành Chỉ biệt hiệu Sói Độc Hành, theo tôi biết thì là sát thủ rất nổi tiếng, cũng bị cảnh sát hình sự quốc tế truy nã, không ngờ hắn lại là người của cục số Mười.”

Về sau Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch có bị ai đặt biệt hiệu không, Dương Tư Mịch nói hình như có một cái tên là “Sói Huyết”, cái khác thì không nhớ rõ. Trình Cẩm nghe nhầm, cười nói sao cũng là sói, Sói Tuyết, sói màu trắng, nghe không tệ. Dương Tư Mịch nghi hoặc, *màu trắng? Không phải đỏ?*

Lúc này Trình Cẩm nghĩ đến một chuyện khác, “Thiên Đường Đen và Thiên Sứ Đen có quan hệ gì? Thiên đường của thiên sứ đen?”

Hàn Bân giải thích, “Không có quan hệ, Thiên Sứ Đen đã tồn tại nhiều năm, tuy nói là tổ chức sát thủ, thật ra chỉ có thể xem là một hiệp hội sát thủ, bình thường không gặp mặt hay liên lạc, chỉ có lúc tổ chức minh hội Thiên sứ mới có thể gặp mặt, hơn nữa hội nghị không định kỳ, thời gian thường xuyên nhất là một năm một lần, dài nhất thì cách ba năm mới mở một lần.”

“Còn Thiên Đường Đen nghe nói là do một phần người bị Thiên Sứ Đen từ chối thành lập nên, nghiệp vụ rộng rãi, từ sách lậu đến mại dâm, từ buôn lậu đến vượt biên, từ buôn bán súng ống đạn dược đến buôn lậu thuốc phiện...”

“Các cậu biết cận kề quá nhỉ.” Cuộc bàn tán bị người cắt ngang, người tới là cục trưởng Cát Truyền Tường, ông ta dẫn theo một đám người, “Trình Cẩm, tôi cần cậu giúp chúng tôi tìm ra nằm vùng.”

“Cảnh Hành Chỉ?” Trình Cẩm khó hiểu nói, “Các ông mất liên lạc với hắn? Nếu các ông cũng không tìm được người, tôi càng không giúp được gì.”

“Hóa ra tên cậu ấy cậu cũng biết rồi.” Cục trưởng Cát nhíu mày, ông ta nhìn Tạ Minh vừa ra khỏi văn phòng, nói, “Tổ đặc án được thành lập là để đối phó các tình huống đặc biệt, chỉ thuộc cục Mười Lăm của cô trên danh nghĩa thôi, sao bây giờ tôi lại gọi không nổi?”

Tạ Minh ra vẻ kinh ngạc, “Nói vậy là cục trưởng Cát thừa nhận tổ đặc án rồi?” Lúc đó rất nhiều người phản đối thành lập tổ đặc án, cho rằng hoàn toàn không cần thiết, hoàn toàn lãng phí tài nguyên.

Cục trưởng Cát nhìn về phía Trình Cẩm, “Chuyện này dĩ nhiên phải xem biểu hiện thực tế của tổ đặc án.” Ánh mắt những người khác cũng chiếu về phía Trình Cẩm.

Trình Cẩm phát hiện ngay cả người tổ đặc án cũng tha thiết mong chờ nhìn mình, nhất thời bật cười, “... Nói thật, tôi không phải nhà ảo thuật, không biết biến ra người sống, không phải mấy người muốn tôi tìm ai là tôi tìm được người đó.”

Cục trưởng Cát và người ông ta mang tới đều có vẻ mặt khó nhìn, vất vả hạ thấp thể diện xin người ta giúp đỡ lại nhận được kết quả này.

Trình Cẩm thu nụ cười, nói tiếp, “Nhưng tôi đề nghị làm từng bước, đầu tiên tuyên bố một tin tức dẫn ý nghĩ của người Thiên Đường Đen đi theo hướng khác.”

Cục trưởng Cát cho người liên hệ với phóng viên, chuẩn bị phát sóng trực tiếp trên kênh truyền hình địa phương, sau đó tự mình gọi điện thoại xin lỗi Mạc Lưu Niên cũng mời hắn phát biểu một bài trước mặt phóng viên.

Người dân toàn thành phố nhanh chóng nhìn thấy Mạc Lưu Niên được phỏng vấn trong ti vi, hắn nói, “Ban đầu người nhà không đồng ý cho tôi lộ diện sớm thế này, sợ hung phạm lại tìm đến cửa nhưng may sao đã có người nói cho tôi biết thân phận chính xác của hung thủ, là một kẻ thù bỏ ra hai triệu thuê người đến giết tôi, người này chính là sát thủ ám sát Tần Thịnh gây ra náo động lớn thời gian trước, mọi người cũng không nghĩ tới nhỉ, người này lại to gan làm vậy như thế, một lần lại một lần khiêu chiến pháp luật, tôi quyết định treo thưởng mười triệu đuổi bắt hắn, những người cung cấp manh mối quan trọng sẽ cùng chia sẻ số tiền này.”

1 vạn = 10.000 NDT, 1000 vạn = 10 triệu NDT

Tiếp theo, Ứng Kỳ Diệp cũng phát biểu tuyên bố hấn thêm vào mười triệu tiền thưởng, xin nhờ nhân dân toàn thành phố giúp tìm ra hung thủ và thông báo cho cảnh sát.

Cảnh sát bày tỏ sẽ dốc hết sức bắt được kẻ này.

“Như vậy luôn có thể thu hút được hoặc ít hoặc nhiều sự chú ý của Thiên Đường Đen, cho dù bọn chúng nghi ngờ Cảnh Hành Chi là nằm vùng cũng sẽ không nhanh chóng nhận định hấn.”

Bộ Hoan ở một bên nhỏ giọng thảo luận với Diệp Lai, “Cảnh Hành Chi hiện trị giá hai mươi triệu, dù biết hấn là nằm vùng cũng sẽ do dự có muốn giết hấn không?”

-----oOo-----

Chương 3: Lần sau lại nổ súng với người của tôi thử xem

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc phóng viên phỏng vấn Mạc Lưu Niên, Trình Cẩm bảo mọi người khẩn trương nghĩ cách tìm ra tung tích Cảnh Hành Chi trong thời gian ngắn nhất. Trình Cẩm hỏi cục trưởng Cát, “Tôi vẫn luôn tò mò tại sao Cảnh Hành Chi chọn đi ám sát Mạc Lưu Niên, lúc đầu tôi nghĩ là vì hấn biết Mạc Lưu Niên, nhưng Mạc Lưu Niên cũng là nằm vùng, thân phận hấn cũng được bảo mật mới đúng.”

Cục trưởng Cát không thể nào tự nguyện trả lời vấn đề này, “Bọn họ chắc chắn không biết nhau.”

Trình Cẩm hỏi, “Đã không biết vậy tại sao hấn chọn giết Mạc Lưu Niên trong hai người Ứng Kỳ Diệp và Mạc Lưu Niên?” Tiền Phương ra giá Mạc Lưu Niên và Ứng Kỳ Diệp bằng nhau.

Không ai nghĩ ra được lời giải thích hợp lý, có vài người không kiên nhẫn nổi nữa, “Có liên quan đến chuyện tìm Cảnh Hành Chỉ sao?”

“Trong tình huống không có manh mối mới, đây tạm thời cũng coi là một manh mối. Bằng không thủ đồ lớn như thế, anh cho rằng chúng ta phải tìm từ đâu?” Trình Cẩm cũng tức giận nên nói chuyện không nề nang gì. Tình huống bây giờ, mấy người kia cũng không tiện phát câu, chỉ có thể suy nghĩ cho toàn cục mà nén giận.

Trình Cẩm tìm Dương Tư Mịch trong đám đông, hồi lâu sau mới thấy hắn đang vui trong góc ngẩn người, không biết có phải lại ngủ không, Trình Cẩm mặc kệ mấy người đó đi rót nước uống, sau đó nhân lúc không ai chú ý đi tới bên cạnh Dương Tư Mịch hỏi lại vấn đề ban nãy, tại sao Cảnh Hành Chỉ chọn Mạc Lưu Niên làm mục tiêu.

Dương Tư Mịch uống nốt phần nước Trình Cẩm không uống hết, “Tôi không biết Cảnh Hành Chỉ nghĩ gì, nếu là tôi, tôi sẽ chọn người ở gần mình hơn.” Gần hơn? Trình Cẩm nghĩ đến một cách có thể thử.

Trình Cẩm bảo Tiểu An điều tra video của tất cả camera nằm gần nhà Mạc Lưu Niên ngày hắn bị đâm cũng để những người biết dung mạo Cảnh Hành Chỉ ở cục số Mười đi xem, bọn họ nói đã xem rồi nhưng không phát hiện điều gì có giá trị.

Trình Cẩm cười nói, “Quanh biệt thự chắc không phát hiện được gì, bọn họ sẽ rất chú ý không tiết lộ hành tung nhưng ở chỗ xa hơn như cách năm km thì sao?”

Nhưng khoảng cách năm km quá nhiều camera, cục trưởng Cát cuối cùng vẫn cho người photo ảnh chụp Cảnh Hành Chỉ, bảo mọi người cùng giúp đỡ xem video. Trong vòng một km không tìm được tung tích Cảnh Hành Chỉ, sau đó mở rộng ra hai km, đến ba km, cuối cùng, Du – xem qua là nhớ – Đặc phát hiện Cảnh Hành Chỉ đang ngồi trong xe chờ đèn xanh trong một

video giám sát ngã tư đường, mặc dù biển số xe là giả nhưng bọn họ có con đường tra được chút tin tức liên quan.

Vài người đi nghe ngóng tin tức biển số xe, những người khác tiếp tục xem video để xem chiếc xe đó lái đi hướng nào. Cuối cùng truy dấu đến một khu nhà kho, nhưng chỗ đó quá ít camera, không cách nào lần tới địa điểm cụ thể.

Không lâu sau có tin tức về biển số xe, tuy không biết ai mua cái biển giả này nhưng người mua còn mua thêm mấy cái khác, nhóm Trình Cẩm ghi lại hết rồi cho người đi hỏi xem cái nào đã sử dụng hoặc đang sử dụng.

Lúc này bên ngoài đã hơi tối, chắc thêm một tiếng nữa trời sẽ tối hẳn, cục trưởng Cát rất gấp nhưng tùy tiện đến khu nhà kho điều tra chưa chắc đã tìm được Cảnh Hành Chỉ, ngược lại còn có thể đánh cỏ động rắn, đây là lần bọn họ cách Thiên Đường Đen gần nhất, nếu bỏ lỡ cơ hội bắt người lần này không biết phải đợi bao lâu mới có lần tiếp theo. Nhưng nếu tiếp tục kéo dài, có thể không chỉ không tìm được người, ngay cả bóng rắn cũng không thấy.

Cục trưởng Cát đi tới đi lui trong đại sảnh, cuối cùng vẫn quyết định đến khu nhà kho điều tra, ông ta bảo tổ đặc án cùng đi, nói có lẽ sẽ lại có tình huống cần họ giúp đỡ.

Trình Cẩm đề nghị, “Bên ông đã quyết định đi điều tra khu vực này thì thế nào cũng sẽ bị Thiên Đường Đen phát hiện, vậy không bằng dứt khoát khoa trương hơn đi, sau khi đến khu nhà kho thì hú còi cảnh sát, một mặt có thể khiến bọn chúng lầm tưởng là cảnh sát, mặt khác bọn chúng sẽ rút lui bằng tốc độ nhanh nhất, ông có thể cho người mai phục trước ở những nút giao thông quan trọng xung quanh, đến lúc đó không khó phán đoán ai là người của Thiên Đường Đen đang nhanh chóng tháo chạy.”

Cục trưởng Cát đánh giá Trình Cẩm, “Cậu thật to gan.”

Trình Cẩm không biết ông ta nói thế là có ý gì liền hiểu ý theo mặt chữ, “Tôi vừa vào bộ An ninh, quả thực không biết cách làm bảo đảm nhất hay an toàn nhất nhất quán của bộ là gì.”

Mọi người theo kế hoạch lái xe tiến vào khu nhà kho, không lâu sau liền nghe thấy tiếng súng ở hướng Tây Bắc, bọn họ lái xe đến đó. Trình Cẩm nói với cục trưởng Cát, “Cũng có thể là kẻ điệu hồ ly sơn, ngoài cổng ra vào gần chúng ta nhất còn một cổng nữa ở phía Đông, tốt nhất là tách một nhóm đi xem thử.”

Cục trưởng Cát nói, “Phân tán binh lực ở thời điểm như hiện tại là tối kỵ. Hơn nữa bên ngoài con đường phía Đông chúng ta đã cho người mai phục rồi.”

Trình Cẩm phản bác, “Vào thời điểm này, nhân vật quan trọng chắc chắn sẽ được yểm hộ trốn đi đầu tiên, tôi cho rằng bọn chúng có khả năng cao phá vòng vây ở phía Đông, nhân thủ bên đó chưa chắc đủ, thế này đi, tôi qua đó xem, nếu tôi đoán sai, bên ông cũng không tổn thất gì.”

Trình Cẩm cho xe của tổ đặc án quay đầu chạy về phía Đông, dừng lại cách lối ra không xa, xung quanh không có xe hay người, mọi người nhìn lẫn nhau. Xem ra Trình Cẩm cũng có lúc tính sai.

Dương Tư Mịch nhắc, “Có mấy chiếc xe chạy về phía này.” Mọi người cẩn thận lắng nghe, quả nhiên có mấy chiếc xe đang chạy tới gần, họ chuẩn bị vũ khí sẵn sàng đồng thời tìm được chỗ ẩn nấp ở ven đường. Trình Cẩm hơi hối hận, nên để Tiểu An ở lại bên cục trưởng Cát mới đúng.

Ba chiếc xe tới gần, dừng lại ở ven đường, có người xuống kiểm tra, cũng có mấy người tuy xuống xe nhưng không rời đi, chỉ xem xét từ xa. Bộ Hoan lấy ra một cái ống nhòm loại cầm tay, nói, “Tôi nhìn thấy biển số xe, không sai, là biển số giả cục số Mười tra được.” Trình Cẩm nói, “Có thể làm nổ xe đầu tiên không?”

“Lão đại, chúng ta không có lựu đạn, với lại cho dù có nhưng nếu Cảnh Hành Chỉ ở trên xe, không cần thận nổ chết Cảnh Hành Chỉ thì làm sao đây?” Diệp Lai nói. Cô không biết thật ra ở đây có người mang trên người thứ nguy hiểm như lựu đạn.

Dương Tư Mịch nói, “Không sao, Cảnh Hành Chỉ ở trên chiếc xe thứ hai.”

Trình Cẩm nói, “Tốt lắm. Bọn chúng nhất định có tiên phong. Súng và lựu đạn, bây giờ không tranh thủ ra tay, đợi lát nữa bọn chúng phát hiện chúng ta, chúng ta chết chắc. Ném chuẩn một chút, Hàn Bản, nổ chiếc xe đầu tiên.”

Một tiếng ầm thật lớn, xe đi đầu nổ tung làm xe thứ hai cũng bị đẩy sang một bên. Dương Tư Mịch bắn vào bình xăng xe thứ ba, nó cũng nhanh chóng nổ tung. Đám người Thiên Đường Đen nhanh chóng phản ứng, nổ súng về phía tổ Trình Cẩm, nhưng rất nhanh đã vừa bắn vừa chia ra chạy trốn, Dương Tư Mịch không biết biến mất từ lúc nào, Trình Cẩm vội gọi Tiểu An đến bên cạnh mình để hai người cùng hành động, cũng dặn dò những người khác hai người một nhóm, tất cả nhớ cẩn thận.

Một lát sau, không nhìn thấy người Thiên Đường Đen nào còn sống, Trình Cẩm không biết có phải bọn chúng chạy xa rồi không. Nhưng anh có thể nghe thấy tiếng đánh nhau cách đó không xa, anh dẫn theo Tiểu An cẩn thận đến gần, trông thấy Dương Tư Mịch và một người đàn ông đeo kính râm khoảng ba mươi tuổi đang đánh đến cao hứng, không biết có phải súng của hai người đều hết đạn không, Dương Tư Mịch tay không tác sát, trong tay đối phương lại có một con dao, động tác đánh nhau vô cùng nguy hiểm, hoàn toàn có thể làm thành cảnh quay đặc biệt trong phim. Trình Cẩm cẩn thận từng li từng tí nhắm chuẩn, anh nhìn ra được đối thủ của Dương Tư Mịch không đánh lại hẳn nên người đó chắc chắn sẽ nghĩ cách chạy trốn, ngay khi gã và Dương Tư Mịch tách ra đồng thời chưa kịp trốn chính là thời cơ bắn tốt nhất của Trình Cẩm.

“Hai người dừng tay! Người trốn sau thùng hàng cũng đi ra!” Người kêu đầu hàng là Cảnh Hành Chỉ, tay trái hắn ghì chặt Du Đặc, súng trong tay phải vững vàng chĩa vào đầu cậu.

Trình Cẩm bảo Tiểu An núp sau thùng hàng đừng nhúc nhích, anh đi ra, Dương Tư Mịch và gã kia đều không ngừng giao chiến, Cảnh Hành Chỉ cười gằn, “Tao đếm đến ba, còn không dừng tay tao sẽ nổ súng!”

Dương Tư Mịch cấp tốc rút lui, bây giờ đối thành đối thủ của hắn quán lấy không buông, động tác hắn tuy nhanh nhưng tay áo vẫn bị đâm thủng một lỗ lớn, Trình Cẩm không biết hắn có bị đâm bị thương không, súng trên tay Trình Cẩm nhắm vào gã ta bắn một phát trúng tay phải, gã hét thảm lùi về bên cạnh Cảnh Hành Chỉ, Cảnh Hành Chỉ quát, “Dừng tay! Mày không muốn mạng của nó?!” Hắn dùng súng hung hăng chĩa vào đầu Du Đặc. Trình Cẩm bình tĩnh nói, “Anh dám nổ súng, hai người các anh cũng phải chôn theo.”

Cảnh Hành Chỉ bảo gã đeo kính râm, “Anh đi trước.” Gã ta trầm mặc không nhúc nhích, Cảnh Hành Chỉ lại nói, “Anh đang bị thương, ở lại chỉ liên lụy đến tôi, tôi sẽ mau chóng gặp anh.” Gã ta cuối cùng quay người rời đi. Trình Cẩm nhìn gã ta biến mất rồi nói, “Có thể đi, Cảnh Hành Chỉ, thả người của tôi ra.”

Cảnh Hành Chỉ cười nói, “A, biết tôi à?” Sau đó hắn chậm rãi bóp cò súng, một khắc này, tim Trình Cẩm như ngừng đập, nhưng súng Cảnh Hành Chỉ chỉ phát ra tiếng vang nhỏ, bên trong không có đạn, hắn cười xấu xa, “Bị dọa à?”

Trình Cẩm cau mày nhìn hắn thả Du Đặc. Tiểu An chạy tới đỡ Du Đặc. Trình Cẩm hỏi Cảnh Hành Chỉ, “Tính cách anh luôn xấu xa như thế? Hay phải nói là làm việc không từ thủ đoạn như thế? Anh biết anh suýt giết một người tên Mạc Lưu Niên không?”

“Người kia ấy à, tôi đâm nhẹ hều như thế, anh ta không chết lại suýt hại chết tôi, lần sau tôi sẽ rút kinh nghiệm. Chuyện không từ thủ đoạn thì vì mục tiêu lớn, khó tránh chút hy sinh nhỏ mà.” Cảnh Hành Chỉ cười híp mắt nhìn họ tức giận, nhìn một hồi thì xua tay, “Tôi phải đi đây, hi vọng sau này có cơ hội gặp lại ha!”

Trước khi hắn quay người, Trình Cẩm giờ súng bắn vào chân trái hắn, Cảnh Hành Chỉ không đề phòng, té xuống đất, hắn nghiêng đầu lại nhìn Trình Cẩm chăm chú.

Trình Cẩm nói, “Anh cứ thế trở lại mà không bị thương, người Thiên Đường Đen sẽ tin anh sao, chỉ bằng tôi giúp anh, dù sao hy sinh nhỏ cũng không cách nào tránh khỏi.” Cảnh Hành Chỉ nghe xong thì điên cuồng cười to. Trình Cẩm học giọng điệu của hắn thúc giục hắn, “Anh tốt nhất nhanh đi đi, tôi chuẩn bị nổ phát súng thứ hai đó.” Cảnh Hành Chỉ tiếp tục cười to đồng thời đứng dậy, khập khiễng chạy đi, Trình Cẩm bắn chỉ thiên mấy phát, tốc độ Cảnh Hành Chỉ nhanh hơn, bóng lưng hắn nhanh chóng biến mất.

“Du Đặc, cậu không có chuyện gì thật tốt quá, xin lỗi, thật sự xin lỗi!” Diệp Lai chạy tới, lúc đầu cô và Du Đặc chung nhóm nhưng họ bị Cảnh Hành Chỉ đánh lén, cuối cùng Du Đặc bị Cảnh Hành Chỉ bắt đi.

“Không sao, không phải lỗi của chị, thật đó.” Du Đặc cười với cô, trên trán cậu có vết máu bầm do Cảnh Hành Chỉ gây ra.

Trình Cẩm không nói gì, anh không giới an ủi người khác, anh hỏi Hàn Bân và Bộ Hoan, “Sao hai người không ở cùng một chỗ với họ?”

“Xin lỗi.” Bộ Hoan cũng xin lỗi, “Bọn tôi đuổi theo người của Thiên Đường Đen, hắn là giải quyết gần hết rồi.”

Người cục số Mười ở gần đó chạy đến giúp thấy tổ đặc án không ai thêm đề ý tới bọn họ, một người trong đó mở miệng trước, “Chúng tôi tới trễ nhưng các anh không sao là tốt rồi.”

Trình Cẩm nhìn họ, “Tới rồi à.”

Một người khác có chút ưu tư, “Chúng tôi tới lúc anh nổ súng với Cảnh Hành Chỉ.”

Bộ Hoan cười, “Anh đến sau bọn tôi nhỉ, bọn tôi còn không thấy lão đại nổ súng, sao anh thấy được vậy?” Hắc nhìn Hàn Bân, Hàn Bân lắc đầu.

Người kia tức giận không thôi, “Anh ăn nói ba hoa! Mấy người đứng bên này sao có thể không nhìn thấy?”

“Anh nói gì cơ? Nhưng rõ ràng bọn tôi vừa tới mà. Tôi nói các anh chắc chắn hoa mắt...”

“Được rồi, chuyện cũng làm xong, chúng ta đi.” Trình Cẩm gọi toàn tổ đặc án lên xe.

Sau đó người cục số Mười trơ mắt nhìn tổ đặc án không chào hỏi cũng không quay đầu lại, cứ thế rời đi.

“Xem ra chúng ta phải tập huấn một chút đề phòng lần sau lại gặp phải tình huống này, bây giờ mọi người phối hợp không ăn ý gì cả.” Sau khi lên xe Trình Cẩm cau mày nói.

Mọi người đều không lên tiếng, bầu không khí đông cứng.

Tiểu An giơ tay, Trình Cẩm liếc cô, “Nói.”

Tiểu An chỉ Dương Tư Mịch, nói, “Có phải thầy Dương không thoải mái không?” Bộ Hoan lén lút giơ ngón cái với Tiểu An, khen cô đôi chủ đề rất tốt, Tiểu An trợn mắt đáp lại.

Trình Cẩm nhìn kỹ Dương Tư Mịch, hình như sắc mặt hắc nhợt nhạt hơn bình thường một chút, Trình Cẩm nhớ tới hắc bị gã đeo kính râu dâm một dao bèn cuộn tay áo hắc lên, trên cánh tay hắc quả thực có một vết thương khá nông, Trình Cẩm dán băng cá nhân cho hắc, lại nghĩ *trên dao không có độc chứ? Cảnh Hành Chỉ ám sát Mạc Lưu Niên thì có bôi độc lên dao*. Trình Cẩm hỏi Hàn Bân, “Nếu có độc thì bây giờ về tiêm huyết thanh không thành vấn đề chứ?”

Hàn Bân khẽ giật mình, “Không thành vấn đề. Nhưng thuốc không gây tổn thương cho Dương Tư Mịch được đâu, huống chi đây chỉ là một lỗ nhỏ.” Vết thương nhỏ này thoát nhìn còn không chảy máu.

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, có cảm thấy không thoải mái không?” Dương Tư Mịch ban đầu đã ngủ rồi lại bị họ đánh thức, không nói lời nào mà chỉ nhìn họ.

“Vẫn là quay về tiêm huyết thanh đi, dù sao tiêm một mũi cũng không hại gì.” Trình Cẩm hạ kết luận.

“...”

Dương Tư Mịch thấy không ai làm phiền mình liền nhắm mắt ngủ tiếp, Trình Cẩm nghĩ nghĩ rồi ôm hân để hân dựa vào lồng ngực mình, cẩn thận đỡ đầu hân để hân dựa dễ chịu hơn, Dương Tư Mịch hoang mang nhìn Trình Cẩm, sau đó điều chỉnh tư thế ngủ cho thoải mái.

“...” Mọi người yên lặng không nói gì, lẽ Trình Cẩm hiểu được Dương Tư Mịch thật ra chỉ là buồn ngủ thì làm sao? Yên lặng một hồi lại cảm thấy thế này càng mất tự nhiên, mọi người vội vàng tán gẫu chút chuyện vặt vãnh phân tán sự chú ý của Trình Cẩm.

Tạ Minh cứ tưởng cục số Chín, số Mười sau khi hợp tác với tổ đặc án thì quan hệ sẽ thân thiết hơn, trên thực tế quan hệ với cục số Chín đúng là thân thiết hơn không ít nhưng người cục số Mười từ đó đều kính nhi viễn chi với tổ đặc án, trừ khi cần thiết còn bình thường đều không tiếp xúc, ngược lại là tổ đặc án nếu có chỗ cần cục số Mười giúp đỡ đều sai bảo không khách sáo.

Cục trưởng Cát sau đó có tự mình cảm ơn Trình Cẩm, lại giải thích thay Hành Cảnh Chi, “Cậu ấy có lẽ hành vi có chỗ không thỏa đáng nhưng bản tính không xấu, cậu ấy hoàn toàn trung thành với tổ quốc, sẽ không làm chuyện có hại cho lợi ích quốc gia, đây cũng là nguyên nhân chúng tôi cho cậu ấy đi nằm vùng...”

Cục trưởng Cát nói rất nhiều.

Trình Cẩm nghe xong chỉ nói, “Anh ta nổ súng với tôi còn nói được, lần sau lại nổ súng với người của tôi thử xem.” Tuy là súng không đạn nhưng Trình Cẩm rõ ràng trước mắt anh không thể thấy có người chết trước mặt mình, dù chỉ là có khả năng.

Qua chiến dịch này, Cảnh Hành Chỉ thuận lợi trở thành nòng cốt phân bộ Thiên Đường Đen Trung Quốc, nhưng phân bộ vì trọng thương mà quyết định tạm rời khỏi Trung Quốc, Cảnh Hành Chỉ dứt khoát thuận thể đi theo đại ca cấp trên trở về tổng bộ Thiên Đường Đen ở nước ngoài, sau đó thuận lợi được tổng bộ tín nhiệm, hai năm sau hần liên hợp với lực lượng cảnh sát các nước làm tan rã Thiên Đường Đen, để nó tan nát đến độ không còn cách nào không ai bì nổi.

Còn Mạc Lưu Niên, hai tháng sau liền lấy được chứng cứ Ứng Kỳ Diệp liên quan đến xâm phạm bí mật thương mại, Ứng Kỳ Diệp bị phán chín năm tù.

-----oOo-----

Sổ tay nhân vật nguy hiểm

Cảnh Hành Chỉ

Chương 1: Không có ai cho rằng Cảnh Hành Chỉ là người tốt, vì lẽ đó hần là nằm vùng trời sinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảnh Hành Chỉ được xưng là Sói Độc Hành, một thân một mình đi khắp giới xã hội đen, hần đi đến đâu cũng máu tanh ngàn dặm. Không ai cho rằng hần là người tốt, vì lẽ đó hần là nằm vùng trời sinh.

Hần vẫn luôn dùng cái tên “Cảnh Hành Chỉ” này mà không dùng tên giả, nghe nói hần thấy cái tên này rất chính phái nên không nỡ đổi.

Lúc Cảnh Hành Chỉ còn rất trẻ từng gặp Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, cụ thể là từng thấy ảnh của họ. Lúc ấy hẳn quen biết một lão già, lão ta từng là sát thủ, nghe nói từng đứng đầu bảng sát thủ mười năm liên tiếp, đương nhiên Cảnh Hành Chỉ biết lão lúc lão đã về hưu, nhận một chức vụ nhàn hạ – hội trưởng hiệp hội sát thủ Thiên Sứ Đen, vui vẻ thì triệu tập nhóm thiên sứ đen mở hội nghị, truyền thụ chút kinh nghiệm.

Ngày quen biết, lão già và Cảnh Hành Chỉ rất hào hứng, có lẽ Cảnh Hành Chỉ lúc đó rất hợp duyên lão, lão và Cảnh Hành Chỉ cùng xem album ảnh của lão. Người đã già, năm tháng đều rớt lại sau lưng, khó tránh muốn xem nhiều lần. Cảnh Hành Chỉ chú ý tới một bức ảnh chụp hai thiếu niên đang sóng vai ngồi cùng nhau dưới ánh trăng, hẳn chú ý tới nó không phải vì người trong ảnh là hai thiếu niên xinh đẹp mà là cảm giác quý dị hài hòa không nói ra được nó mang lại.

“Hai đứa bé này rất thú vị.” Lão già cười nói, chỉ vào thiếu niên tóc xoăn trong bức ảnh, “Sát thủ trời sinh, có thiên phú hơn cả ta, tiếc là vì một số nguyên nhân mà không làm được nghề này.”
Cảnh Hành Chỉ hỏi lão, “Họ là ai?”

“Bức ảnh là ta chụp lúc nhìn thấy chúng lần đầu.” Lão già dùng ngón tay chạm vào thiếu niên tóc xoăn, “Về sau ta hỏi nó có nguyện ý đi cùng ta không, nó đồng ý, ở lại chỗ ta ba năm, năm ngoái mới rời đi. Đứa kia ta không biết.” Ngón tay lão chuyển sang thiếu niên tóc ngắn cạnh thiếu niên tóc xoăn, “Nhưng không phải không biết mới thú vị à, vậy mới có thể càng mong chờ câu chuyện tương lai của bọn nó. Sau này cậu sẽ phát hiện trên thế giới này có rất nhiều người và việc thú vị.” Lão già là người thích xem phim, càng thích xem đời người muôn màu trên thế gian này.

Trong một nhiệm vụ sau này, Cảnh Hành Chỉ nhìn thấy Dương Tư Mịch, tuy đã cách ba năm từ khi xem bức ảnh kia nhưng Cảnh Hành Chỉ vẫn nhận ra Dương Tư Mịch, *đây không phải là thiếu niên tóc xoăn kia sao?* Dương

Tư Mịch cũng thuộc nhóm thi hành nhiệm vụ lần đó, hẳn ngoài giết người chính là ngu, Cảnh Hành Chỉ nghi ngờ hẳn chưa bao giờ để ý đến người hay chuyện xung quanh.

Năm năm sau, Cảnh Hành Chỉ thấy Trình Cẩm cũng xuất hiện ở bộ An ninh. Lúc ấy hẳn đang nằm vùng ở Hâm Vinh, cũng được ủy nhiệm nhiệm vụ đánh lén Tần Thịnh, hẳn nghe nói kế hoạch tiêu diệt Hâm Vinh này là do lãnh đạo tổ đặc án mới thành lập đưa ra, khiến hẳn nổi hứng thú với tổ đặc án này, nhân lúc làm nhiệm vụ tiện thể quan sát một chút, lần quan sát này liền thấy được Trình Cẩm và Dương Tư Mịch bên cạnh anh. Hẳn không nhìn cười nổi, quả nhiên giống lão già nói, trên thế giới này có rất nhiều chuyện thú vị như phim vậy.

Sau khi Hâm Vinh sụp đổ, Cảnh Hành Chỉ được giới thiệu tới Thiên Đường Đen, đây là mục tiêu nhiệm vụ mới của hẳn. Gia nhập Thiên Đường Đen cần tiến hành kiểm tra, người phụ trách của hẳn có danh xưng là lão Báo. Lão Báo rất không thích Cảnh Hành Chỉ. Cảnh Hành Chỉ cũng chẳng để tâm, dù sao người làm khó hẳn sớm muộn đều chết.

Lão Báo cầm hai cái tên đưa cho Cảnh Hành Chỉ, bảo hẳn chọn một. Cảnh Hành Chỉ nghĩ giải quyết sớm chút thì hẳn sẽ không cần để ý tới tên lão Báo ngu dốt này nữa, nên chọn cái tên ở gần hơn, nhưng vẫn mất bốn mươi phút lái xe, ra tay cũng không thuận lợi lắm, người tên Mạc Lưu Niên kia thể mà thân thủ không tồi, đương nhiên Cảnh Hành Chỉ vẫn giỏi hơn lại có lão Báo giúp đỡ, rất nhanh đã khống chế được người nọ, lúc Cảnh Hành Chỉ đâm dao thăm nghĩ, *người này thân thủ giỏi như thế chắc không có khả năng là người cùng nghề đâu nhỉ?* Hẳn liếc về phía camera được giấu tài tình trong góc, trong bụng càng xác định, đâm xuống nhẹ bót một phần lực. Đâm xong hẳn gọi lão Báo rời đi, lão Báo không yên tâm muốn đâm thêm một dao. Cảnh Hành Chỉ cười như không cười, “Tôi giết người luôn luôn giải quyết trong một dao.” Lão Báo ghét hẳn ngông cuồng, không để ý tới hẳn nữa, rời đi đầu tiên.

Chuyện về sau đều rất thuận lợi, lão đại Thiên Đường Đen châu Á rất tán thưởng Cảnh Hành Chỉ, nhưng tiệc vui chóng tàn, một tuần sau Mạc Lưu Niên đột nhiên xuất hiện trong bản tin trên ti vi, hắn không chết. Người Thiên Đường Đen bắt đầu nghi ngờ Cảnh Hành Chỉ, bọn chúng không tin một sát thủ nổi tiếng sẽ sảy tay. Cảnh Hành Chỉ không cách nào giải thích, lão Báo lúc này lại bỏ đá xuống giếng, nói gã đã sớm nghi ngờ Cảnh Hành Chỉ, đồng thời liệt kê một loạt dấu vết hành động có lẽ có khả nghi của Cảnh Hành Chỉ.

Lúc Cảnh Hành Chỉ cho rằng đời mình sắp tàn, Mạc Lưu Niên lại xuất hiện trong bản tin, lần này hắn công bố một tin tốt, tin có lợi cho Cảnh Hành Chỉ.

Lão đại Thiên Đường Đen xem bản tin xong thì hỏi lão Báo, “Sát hạch người mới của chúng ta thu lệ phí từ lúc nào sao tôi không biết?” Lúc người dẫn đường mang người mới đi giết người là ngẫu nhiên chọn người bị hại, không phải hoạt động nhận tiền ám sát, nhưng lão Báo rất có đầu óc kinh doanh, gã cảm thấy thế này quá lãng phí nhân lực nên âm thầm nhận đơn đặt hàng giết người kiếm thêm thu nhập, giết Mạc Lưu Niên hắn thu của Tiền Phương hai triệu, lúc đó gã tuyệt không ngờ lần này sẽ lộ tẩy. Lão Báo kêu khóc om sòm xin tha, cũng thề mình thật sự chỉ muốn kiếm chút tiền, chưa từng làm chuyện có lỗi với tổ chức. Cảnh Hành Chỉ cười khẩy không nói. Lão đại Thiên Đường Đen hỏi hắn có muốn nói gì không.

Cảnh Hành Chỉ nói, “Tôi luôn có chuyện muốn nói nhưng trước khi có tin tức này, bất kể tôi nói gì anh cũng sẽ không tin, dù sao lão Báo mới là người đi theo anh sáu năm. Bây giờ tôi phải biện bạch cho bản thân một chút, đương nhiên tin hay không tùy anh. Lúc tôi ra tay với Mạc Lưu Niên phát hiện thân thủ hắn ta rất tốt, tôi hoài nghi hắn là người của cảnh sát, nhưng tôi tưởng đây là quan tâm đặc biệt của anh với tôi nên không nghĩ nhiều mà cứ ra tay. Tôi tin đã đâm trúng chỗ hiểm, hơn nữa trên dao có độc, chất độc có thể nhẹ nhàng giết chết một con trâu, tôi không biết tại sao Mạc Lưu Niên còn sống, trừ khi hắn đã uống thuốc giải từ trước hoặc có người canh ở bên cạnh chờ cứu hắn. Còn nữa, giờ cảnh sát đang truy nã tôi, tại sao bọn

họ biết là tôi ra tay? Trừ các anh ra, chẳng lẽ còn ai biết tôi giết Mạc Lưu Niên sao?”

Lão Báo la hét oan uổng, nói Cảnh Hành Chỉ ngậm máu phun người, không ngừng giải thích với lão đại rằng cho dù có người bán đứng Cảnh Hành Chỉ thì cũng không phải gã. Cảnh Hành Chỉ cũng chẳng thèm nhìn gã.

Lão đại Thiên Đường Đen nhíu mày, vấn đề này ai đúng ai sai đã rất rõ ràng, Cảnh Hành Chỉ đã bị oan thì gã phải cho Cảnh Hành Chỉ một câu trả lời thỏa đáng, gã đưa cho Cảnh Hành Chỉ một khẩu súng, Cảnh Hành Chỉ nhận súng rồi lập tức nhắm vào đầu lão Báo “đoàng đoàng đoàng” mấy phát, biến đầu gã thành một trái dưa nát bầy.

“Cậu!” Lão đại Thiên Đường Đen vừa sợ vừa giận, gã vốn chỉ muốn để Cảnh Hành Chỉ xả giận, gã không tin lão Báo sẽ phản bội mình cũng không nghĩ muốn giết lão Báo nhưng không ngờ không đợi gã nói gì Cảnh Hành Chỉ đã ra tay rồi.

Cảnh Hành Chỉ nghi hoặc nhìn gã, “... Không phải? Tôi hiểu nhầm rồi à?”

Bên ngoài truyền đến tiếng còi cảnh sát, từ xa đến gần, lúc này người Thiên Đường Đen không đoái hoài gì nữa, lưu lại một phần người chặn hậu, những người khác vội vàng chạy trốn.

Sau khi ô tô của Thiên Đường Đen bị Hàn Bân nổ mất một chiếc, xe Cảnh Hành Chỉ ngồi bị xung kích, lật xe. Lúc xe lộn nhào, hấn mắng chửi người ném lựu đạn, thề sau này phải làm kẻ đó đẹp mặt. Ngay sau đó hấn phát hiện đối phương là tổ đặc án lần trước bắt được Tần Thịnh, hấn cười, không nghĩ tới tổ đặc án này thế mà tìm được hấn.

Sau đó, Cảnh Hành Chỉ bắt Du Đặc uy hiếp Dương Tư Mịch và Trình Cẩm thả lão đại Thiên Đường Đen.

Cảnh Hành Chỉ không ngờ Trình Cẩm biết mình, vậy chắc hấn Dương Tư Mịch cũng biết. Lòng hấn nghĩ *tôi biết các cậu nhiều năm như vậy cuối*

cùng các cậu cũng biết tôi, hắn nổi ý xấu bắn một phát vào đầu Du Đặc, súng không đạn, hắn nhìn thấy vẻ mặt Dương Tư Mịch không hề thay đổi ngay cả mắt cũng không chớp, còn Trình Cẩm lại nhanh chóng đáp lại hắn một súng.

Sau này, mỗi khi trời mưa dầm chân trái Cảnh Hành Chỉ đều đau âm ỉ, vị lão đại Thiên Đường Đen châu Á kia vẫn muốn giúp hắn báo thù phát súng này.

Cảnh Hành Chỉ khuyên nhủ gã, lúc này Cảnh Hành Chỉ đã ngang vai ngang vế với gã, cũng có thể gọi thẳng tên gã – Giản Nghĩa. Cảnh Hành Chỉ nói, “Thù của mình đương nhiên phải tự mình báo, trừ khi tôi chết, đến lúc đó anh giúp tôi báo thù đi.”

Giản Nghĩa cười to nói, “Biên! Cậu chết tôi giúp cậu báo thù, tôi chết kẻ thù của tôi cũng giao cho cậu.”

Hai năm sau, Giản Nghĩa chết trong trận hỗn chiến nội bộ của Thiên Đường Đen, sau đó Thiên Đường Đen tan rã dưới sự đạo diễn của Cảnh Hành Chỉ, hoàn toàn thay đổi.

-----oOo-----

Vượt ngục

Chương 1: Vụ án vượt ngục cũng không nên do chúng ta quản chứ?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày âm lịch cuối cùng của năm, sáng sớm cửa nhà Trình Cẩm đã bị gõ, vừa mở cửa liền thấy người tổ đặc án đều đứng bên ngoài.

“Tôi nhớ hôm nay không đi làm, mọi người không cần tới tìm tôi điếm danh.”

Hôm qua cũng chính là ngày cuối năm thứ hai đếm ngược, tổ đặc án vẫn đang làm việc.

“Lão đại, hôm nay là giao thừa nha, sắp qua năm rồi.” Diệp Lai cười.

Tiểu An chớp đôi mắt to nhìn Trình Cẩm, “Lão đại, bên ngoài lạnh lắm, cho bọn em vào trước đã.”

Trình Cẩm mở rộng cửa cho họ vào nhà, nhìn bọn họ chất thức ăn và đồ ăn vặt lên bàn lại thấy Hàn Bân mang một cái hộp hình chữ nhật để vào một góc, Trình Cẩm hỏi hần, “Trong đó là cái gì?”

“Máy hút bụi.”

Trình Cẩm nhú mày nhìn cả đám, Du Đạc giải thích, “Là thế này, tối nay bọn em định gói sủi cảo nhưng là lần đầu tiên làm thử.”

“...” Trình Cẩm nhìn túi bột mì lớn trong tay cậu, hiểu rõ, “Mấy người dám làm cho tôi một phòng khách bột mì thử xem!”

Bộ Hoan cười nói, “Ôi chao, bọn tôi biết quy củ, làm bẩn sẽ dọn.”

Trình Cẩm nhú mày, lúc làm việc gần như hai mươi tư giờ đều ở cùng nhau, kết quả nghỉ vẫn phải thấy mặt mấy người này, “Mấy người không có chỗ đi thật hả?”

Mọi người đều sống một mình ở Bắc Kinh, chỉ có Du Đạc nói người nhà cậu ra nước ngoài cả rồi.

“Lão đại, chúng ta làm việc cả ngày lẫn đêm, không rảnh giữ liên lạc với bạn bè. Em bây giờ đúng là người cô đơn.” Diệp Lai than thở. Những người khác đều không có gì đáng kể, bọn họ từ đầu đã không có bạn bè gì.

Hoạt động làm sủi cảo từ lúc bắt đầu làm đã không thuận lợi cho lắm, lúc nhào bột bọn họ không canh đúng tỉ lệ bột và nước, đổ nhiều bột liên thêm nước, nước nhiều lại thêm bột... Tới khi Trình Cẩm để ý thì cái chậu trong tay Bộ Hoan đã sắp không chứa nổi cục bột to đùng kia nữa.

Nhưng công đoạn gói sủi cảo thì vượt qua dự kiến của Trình Cẩm, không ngờ đám người này gói không tệ lắm, thành phẩm không thể khen đẹp để cỡ

nào nhưng ít ra vẫn chỉnh tề, cho vào nồi cũng không bị luộc thành một nồi súp bột, xem ra đã làm bài tập trước rồi.

Thành viên tổ đặc án cũng cực kỳ ngoài ý muốn phát hiện Trình Cẩm nấu ăn rất không tồi. Trình Cẩm nói nguyên tắc của anh là những kỹ năng sống cơ bản này có thể không cần nhưng không thể không biết.

Sau bữa cơm tối, mọi người cùng quây quần xem Xuân Vãn, Trình Cẩm thấy thật sự nên đổi một bộ ghế sofa nhiều người ngồi được hơn.

Dương Tư Mịch dựa vào ngực Trình Cẩm ngủ, những người khác vờ không thấy hoặc lơ đi. Trình Cẩm nghĩ có lẽ nên nói cho Dương Tư Mịch hành động thế này phát sinh giữa hai người đàn ông thật ra không tốt lắm, nhưng Dương Tư Mịch dù không bình thường thì vẫn là thạc sĩ Tâm lý học, hẳn chắc chắn biết điều này, chỉ là phớt lờ nó vì hẳn trước nay đều sống theo quy tắc của mình – muốn thế nào được thế nấy. Thật ra Trình Cẩm rất tán thưởng điểm này của hắn, nhưng vấn đề là... bây giờ hai người thân mật quá mức rồi...

Muốn giải quyết vấn đề này cũng đơn giản, đó là Trình Cẩm trực tiếp nói rõ với Dương Tư Mịch là được, sau đó Dương Tư Mịch sẽ giữ khoảng cách an toàn với anh nhưng Trình Cẩm lại không muốn cùng Dương Tư Mịch lui về vạch người xa lạ, anh còn nhớ rõ Dương Tư Mịch tuổi nhỏ mê mang vào lần đầu gặp nhau cũng nhớ rõ Dương Tư Mịch đáp ứng anh sẽ không ác ý vi phạm pháp luật lúc gặp lại... Dương Tư Mịch ở trong thế giới của mình, bây giờ hắn mở một cánh cửa cho Trình Cẩm tiến vào, Trình Cẩm không muốn rời khỏi thế giới đó đồng thời đóng cửa từ bên ngoài.

Con người sống có lẽ không cần phải có tình yêu nhưng luôn luôn cần tình cảm, bất kể là tình bạn hay tình thân. Trình Cẩm cần tình cảm, anh cho rằng Dương Tư Mịch cũng cần dù bản thân hắn không muốn. Tình cảm là thứ đi ngược dòng nước không tiến ắt lùi, phải giữ vững khoảng cách thích hợp rất khó khăn, Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch ngủ yên nghĩ, *rõ ràng cậu ấy mới học Tâm lý học nhưng tại sao mình lại nghĩ đến những vấn đề này*, sau khi mất đi người thân cuối cùng, Trình Cẩm đã rất nhiều năm không tiêu

hao tâm sức xử lý vấn đề tình cảm, lúc này rõ là có cảm giác lực bất tòng tâm.

Những người khác vừa cười ha ha xem tiểu phẩm trên ti vi vừa len lén nhìn Trình Cẩm cau mày.

Bộ Hoan và Diệp Lai dùng di động thảo luận.

Bộ Hoan: Trình Cẩm có từng quen bạn gái không?

Diệp Lai: Anh có ý gì? Dĩ nhiên là có, rất nhiều cô từng hẹn anh ấy đi chơi nhưng em không biết có quen nhau lâu dài không.

Bộ Hoan rất kinh ngạc: Rất nhiều?! Em chắc chắn?

Diệp Lai qua loa: Rảnh thì anh ấy sẽ đi, nhưng anh biết bình thường anh ấy đều bận rồi đấy nên không có cô nào chịu được mấy tuần không được thấy mặt.

Trình Cẩm nhìn họ, “Tôi không hề vọng mấy người nghị luận tôi trong nhà tôi.”

“...”

Hàn Bân cắt ngang, “Mọi người nhìn ngoài cửa sổ.”

Từ cửa sổ sát đất ở phòng khách nhìn ra, cách đó không xa phụt lên một đám lửa lớn, đồng thời bốc khói dày đặc, tuy bên ngoài rất nhiều người bắn pháo hoa và đốt pháo dây nhưng nó không hề giống pháo hoa.

Tiểu An nói, “Nghe nói mỗi năm đều bởi bắn pháo hoa mà xảy ra hỏa hoạn nghiêm trọng.”

Du Đặc lắc đầu, “Không, không phải lửa khói tạo thành hỏa hoạn. Chắc là cái gì đó nổ mạnh?”

“Lửa khói tạo thành cái gì nổ mạnh?” Diệp Lai hỏi Trình Cẩm, “Lão đại, chúng ta có phải đi xem sao không?”

“Không cần, nghe thấy tiếng xe cứu hỏa không, bọn họ chạy tới rồi. Em có thể gọi hội đồng nghiệp cũ của chúng ta, có lẽ có người đi hiện trường.”

Khu vực này thuộc quản lý của cục Công an quận lúc trước anh công tác, hẳn sẽ có cảnh sát quen biết đi qua.

Sau khi gọi điện, Diệp Lai nhận được tin tức là một trạm xăng dầu nổ mạnh, tình huống cụ thể vẫn chưa rõ ràng, đội phòng cháy chữa cháy còn đang cứu hỏa.

Lúc này nhóm Trình Cẩm vẫn chưa biết trạm xăng dầu nổ mạnh này sẽ khiến bọn họ tăng ca ngay ngày đầu năm mới.

-Đêm giao thừa, thời gian nào nhiệt vui mừng, nhưng cũng có thể vui quá hóa buồn.

Trình Cẩm gọi Dương Tư Mịch về phòng mà ngủ, nói với những người khác muốn ở lại thì có một phòng ngủ cho khách, muốn đi thì lúc về nhớ đóng cửa hộ. Bọn họ nhìn Trình Cẩm đóng cửa phòng ngủ, Bộ Hoan lặng lẽ nói, “Mấy người nói họ...” Trình Cẩm lại đẩy cửa ra, “Nếu đánh thức tôi, tốt nhất phải có lý do tốt.”

“...” Mọi người nhìn nhau, đợi một lúc lâu, phát hiện Trình Cẩm không đẩy cửa ra lần nữa. Du Đặc ngăn Bộ Hoan định nói chuyện, “Chỗ này không có camera gì đó nhỉ?” Mọi người lục soát khắp nơi một lần, không có, cuối cùng có thể yên tâm ngồi buồn dựa.

Sáng sớm hôm sau Trình Cẩm nhận được thông báo phải điều tra vụ án nổ mạnh này, anh đánh thức nhóm nam ở phòng khách rồi tới Tiểu An và Diệp Lai ở phòng ngủ cho khách, tìm đồ rửa mặt phát cho bọn họ.

“Lão đại, anh chuẩn bị cho bọn em là đã sớm nghĩ bọn em sẽ ở lại chỗ anh?”

Trình Cẩm phủ nhận, “Em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ quen mua nhiều một lần thôi.”

Nhưng Tiểu An không tin lời anh, rất vui vẻ thay phiên dùng phòng vệ sinh với những người khác.

Tiểu An hỏi anh, “Lão đại, bọn em đến ở căn bên cạnh nhé?”

Trình Cẩm từ chối, “Tuyệt đối đừng, mỗi ngày đi làm gặp mặt mọi người là đủ rồi.” Một ngày hai mươi tư giờ đều dính lấy nhau? Trình Cẩm nghĩ *anh đây chịu không nổi*.

Dương Tư Mịch đang nướng bánh mì, Trình Cẩm cứ luôn khó hiểu sao hắn lại quen món Tây đến thế. Không có sữa bò tươi, Trình Cẩm tìm ra một túi sữa bột, lấy thêm nước trái cây ép để họ tự chọn theo thói quen.

Lúc cả đám tới văn phòng, Ngụy Thanh khó hiểu sao họ có thể vào cửa cùng một thời gian. Sau đó Ngụy Thanh kể tình huống nổ trạm xăng dầu cho họ.

Tối qua, một chiếc xe tù không biết sao chạy vào trạm xăng dầu, sau đó trạm xăng dầu nổ. Trước mắt người mất tích có một tù nhân, một lái xe, hai quản ngục, một cảnh sát vũ trang và hai nhân viên trạm xăng dầu, may là đêm giao thừa, không nhiều người ra ngoài nên không có nhiều người bị nạn. Hiện trường có một cảnh sát vũ trang còn sống đồng thời lông tóc vô thương, hắn giải thích là bạn của hắn – cảnh sát vũ trang mất tích – bảo hắn đến cửa hàng tiện lợi 24h bên cạnh mua một ít đồ ăn. Tuy nhờ vậy mà còn sống nhưng hắn tự tiện rời khỏi cương vị khi đang áp giải tù nhân, có lẽ sẽ bị truy tố tội lơ là cương vị.

Trình Cẩm hỏi, “Mất tích? Anh nói là vẫn chưa phán đoán được những người này đã chết hay chưa?”

Ngụy Thanh nói, “Điều nát vụn, không thể phán đoán rốt cuộc có mấy thi thể, phải chờ kết quả kiểm nghiệm sâu hơn.” Thật ra không thể nói là thi thể hoàn chỉnh, ngoại trừ một phần là nguyên miếng, còn lại đều đã thành than. Diệp Lai lật tài liệu Ngụy Thanh đưa, “Lão đại, tù nhân trên xe là Lê Nhất Minh.”

Lê Nhất Minh là phạm nhân cướp ngân hàng, quãng thời gian trước gây án thì bị bắt, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch gặp lại cũng là nhờ vụ án cướp ngân hàng này. Lúc ấy kẻ cướp bắt con tin, Trình Cẩm là cảnh sát hình sự phụ trách vụ án này, Dương Tư Mịch là tay bắn tia đi giúp đỡ, Lê Nhất Minh chính là nhặt được một mạng dưới tay Dương Tư Mịch, vì hắn không tạo thành thương tổn cho người khác cũng không phải chủ mưu, cuối cùng bị tuyên hai mươi năm.

Đêm giao thừa, Lê Nhất Minh đột ngột phát bệnh cấp tính, tình trạng nguy cấp, quản ngục liền phái một chiếc xe tù đưa hắn đến bệnh viện nhưng không ngờ hắn lại không đến nơi được.

Trình Cẩm hỏi, “Vụ án này thuộc về cục Công an khu vực, nhất định phải do chúng tôi xử lý?” Anh không muốn đoạt vụ án của đồng nghiệp cũ.

“Lần này các cậu hợp tác với cục Công an. Vụ án này quá nhiều điểm trùng hợp, chúng tôi đều không tin đây chỉ là tai nạn đơn thuần.”

Bộ Hoan khó hiểu hỏi, “Cho dù là vụ án vượt ngục cũng không nên do chúng ta quản chứ? Muốn bọn tôi làm việc giúp, ít nhất anh phải nói rõ nguyên nhân.”

Ngụy Thanh biết không giấu diếm được, nhưng bên trên nói cứ giấu trước, không được nói ra tình hình thực tế.

Chuyện là thế này.

Trong vụ án cướp ngân hàng mấy tháng trước, Lê Nhất Minh và đồng bọn đã dọn sạch kho tiền nhưng vì cảnh sát nhận được tin báo kịp thời cũng nhanh chóng chạy tới, lúc bọn Lê Nhất Minh chuẩn bị rời đi thì bị vây trong ngân hàng, cuối cùng chỉ có một mình Lê Nhất Minh còn sống.

Lần cướp này bị nghi ngờ có nhân viên nội bộ ngân hàng tham dự, vì khóa an toàn của kho tiền không phải chỉ cần chìa khóa là mở được nhưng sau đó họ tra ra khóa an toàn là do Lê Nhất Minh mở, chuyện này nghĩa là Lê Nhất Minh có tính nguy hại cực lớn, nếu hắn luôn bị nhốt trong tù thì thôi, chết cũng không nói nhưng nếu trốn thoát thì chắc chắn phải nghĩ cách bắt về.

Trình Cẩm cười nói, “Không chỉ có vậy nhỉ. Không phải là bộ An ninh nhìn trúng hắn nên có thể muốn dùng nhưng không ngờ hắn lại vượt ngục trước... Nói thật, nếu bắt hắn về các anh sẽ cho hắn vào bộ An ninh sao?”

-----oOo-----

Chương 2: Người duy nhất sống sót hiện nay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguy Thanh cười khò, nói chuyện với người thông minh dù không tốn sức nhưng cũng không giữ được bất kỳ bí mật gì. Từ đầu lễ ra Lê Nhất Minh đã vào bộ An ninh nhưng vì có hai cục trưởng muốn hấn, kết quả lúc bọn họ đang tranh giành thì Lê Nhất Minh xảy ra vấn đề. “Bắt về trước rồi nói sau, chuyện sau này cũng không do tôi định đoạt.”

“Lê Nhất Minh có khi do biết mình sắp vào bộ An ninh nên mới trốn vội.” Trình Cẩm thấp giọng cười khẩy, “Cho dù thế nào, nếu lần này hấn liên quan đến vụ nổ, cụ thể hơn, nếu hấn liên quan đến cái chết của những người khác, các anh đừng mong chờ nhận được một người sống từ tay tôi. Thế nào, giờ vẫn để tổ đặc án chúng tôi giải quyết vụ án này chứ?”

Nghe Trình Cẩm nói vậy, Du Đặc, Tiểu An và Diệp Lai đều tròn to mắt nhìn Trình Cẩm, không biết có phải bị dọa không. Tiểu An tỉnh táo lại, “Quào, quá ngầu!” Bộ Hoan cười to, Hàn Bân cũng mỉm cười, ánh mắt Dương Tư Mịch lấp lóe, Trình Cẩm thấy ánh mắt hấn liền lo lắng có phải hấn đang nghĩ cách xử lý Lê Nhất Minh không.

Nguy Thanh hơi giật mình, ra hiệu chờ một lát, hấn vào văn phòng gọi video cho các nhân viên có liên quan. Mọi người đều không ngờ Trình Cẩm sẽ nói thẳng tuột ra như thế, chẳng qua nghĩ tới Trình Cẩm bắn Cảnh Hành Chỉ cục số Mười một phát súng, bây giờ anh nói thế cũng bình thường, có người cảm thấy Trình Cẩm quá phách lối nhưng cũng có người tỏ vẻ tán thưởng Trình Cẩm tính tình yêu ghét rõ ràng, bụng dạ thẳng thắn. Bọn họ thảo luận một lúc, sau khi cân nhắc cho ra kết quả là nếu Lê Nhất Minh đúng là vượt ngục đồng thời giết cảnh sát thì không thể vào bộ An ninh, sự sống chết của hấn bộ An ninh cũng không quan tâm...

Ngụy Thanh nói kết quả thảo luận cho họ, Trình Cẩm rất tiếc nuối nói, “Thực ra mừng một đầu năm, tôi không muốn làm việc chút nào.” “...” Ngụy Thanh rất nghi ngờ đây mới là nguyên nhân chân chính khiến Trình Cẩm nói ra lời hung ác.

Trên đường lái xe đến cục Công an, Trình Cẩm ước chừng phân công nhiệm vụ trước. Du Đặc và Hàn Bân đi xem tình huống kiểm nghiệm vật chứng, thi thể hoặc tro cốt được mang về coi có giúp được gì không; Tiểu An đi kiểm tra thông tin camera xung quanh quay lại; Bộ Hoan, Diệp Lai cùng cảnh sát hình sự cục Công an đi hỏi thăm người dân sống quanh đó hoặc người qua đường có thấy tin tức nào hữu dụng không; Dương Tư Mịch và anh đi gặp người cảnh sát vũ trang còn sống duy nhất kia.

Người phụ trách chính vụ án này ở cục Công an là Cát Duyệt. Sau khi Cát Duyệt nhìn thấy Trình Cẩm thì chào hỏi, “Trình Cẩm, đã lâu không gặp, nghe nói bây giờ anh sống không tệ, cũng nghe nói danh tiếng tổ đặc án các anh đạo này rất vang?”

Trình Cẩm chưa nghe nói qua, anh nhìn về những tổ viên khác, Bộ Hoan cười nói, “Tạm được, ai đến cục cũng sẽ đặc biệt đến thăm tổ chúng ta.” Cát Duyệt nhìn Bộ Hoan, lại hỏi Trình Cẩm, “Lần này chúng ta hợp tác, dù sao cũng phải phân chính phụ, ý của anh là?”

Trình Cẩm nói, “Anh không ngại thì để chúng tôi làm chủ.”

Cát Duyệt cười, “Anh vẫn không khách sáo như trước.”

Trình Cẩm cũng cười, “Người một nhà cả, khách sáo quá làm gì.” Trình Cẩm chào hỏi từng đồng đội cũ, Ngô Kiên và lão Trương đều có mặt, không gặp được đội trưởng tổ Một đương nhiệm, chắc là về nhà ăn Tết.

Trình Cẩm và Cát Duyệt cùng nhau phân công nhiệm vụ, mọi người nhanh chóng tản đi làm phần việc của mình. Trình Cẩm cũng giữ nguyên kế hoạch cùng Dương Tư Mịch đi gặp cảnh sát vũ trang còn sống duy nhất – hần tên

Phùng Tiêu, hiện đang ở trong cục Công an vì được yêu cầu phối hợp điều tra. Phùng Tiêu chắc chắn chưa chớp mắt từ khi xảy ra chuyện, bây giờ hai mắt đầy tơ máu, trông rất tiều tụy, hắn vẫn kiên trì lời khai ban đầu, trước khi xảy ra chuyện một cảnh sát vũ trang khác bảo hắn đi mua đồ ăn vì họ xác định phải ở lại bệnh viện một đêm hoặc lâu hơn.

Dương Tư Mịch nhìn Phùng Tiêu, ánh mắt chân thành đến độ Trình Cẩm thấy bất ngờ. Dương Tư Mịch nói, “Phùng Tiêu, bây giờ đồng nghiệp của anh ngoài anh ra có ba người chết trong vụ nổ, trong đó có một người là bạn thân nhất của anh, nói những gì mình biết cho chúng tôi đi.” Phùng Tiêu hỏi, “Ý anh đó không phải là ngoài ý muốn?”

Dương Tư Mịch hỏi lại hắn, “Anh cho là ngoài ý muốn? Không, tôi biết anh cũng không cho rằng đây là ngoài ý muốn, anh biết những gì?”

Phùng Tiêu hơi luống cuống, do dự một lúc mới nói, “Trình Quân Thực, cậu ấy là người bạn thân nhất của tôi, gần đây tâm tình cậu ấy không tốt lắm, lúc đưa phạm nhân cướp kia đi bệnh viện vốn là phái tôi và một người khác nhưng cậu ấy chủ động đề nghị đi cùng tôi.” Sau đó hắn lập tức nhấn mạnh, “Dù thế nào cậu ấy tuyệt đối không làm chuyện không nên làm.” “Chuyện không nên làm anh nói là chuyện gì?”

“Tôi không biết, không phải là việc của các anh sao?” Sau đó Phùng Tiêu không nói ra manh mối nào nữa.

Sau khi ra khỏi phòng, Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, thế nào?”

“Anh ta nói thật nhưng còn giấu giếm.”

Cát Duyệt hỏi, “Có lẽ là chuyện ảnh hưởng đến danh dự bạn anh ta?”

Dương Tư Mịch không trả lời, Trình Cẩm hỏi, “Tư Mịch, cậu có đề nghị gì?”

“Thả anh ta, cho người theo dõi, nghe trộm tất cả cuộc nói chuyện với người khác.”

Cát Duyệt không vui, “Bộ An ninh các anh luôn phá án như thế? Thế này hơi quá mức rồi đó, có lẽ đây chính là nguyên nhân tôi ghét bộ An ninh!”

Trình Cẩm nói, “Hiện tại chúng ta mới phỏng đoán, vụ nổ này có bảy người chết mà anh ta là người sống sót duy nhất, đây là cách rửa sạch hiềm nghi của anh ta nhanh nhất.”

Cát Duyệt nhìn anh đầy châm biếm, Trình Cẩm cũng không thêm đề ý, “Anh cho người đến nhà tù xác nhận lời khai của Phùng Tiêu trước đi.” Cát Duyệt cực kỳ khó chịu, đáp một tiếng rồi đi mất. Đến chiều muộn, công việc của mọi người đều có thu hoạch nhất định.

Du Đặc tìm được vỏ đạn trong đồng mảnh vỡ sau vụ nổ, hẳn là lúc ở trạm xăng dầu có người nổ súng, có thể xác định vụ nổ trạm xăng dầu không phải bất trắc mà do súng tạo thành.

Diệp Lai và Bộ Hoan hỏi thăm cư dân xung quanh, có rất nhiều người nói trước khi trạm xăng dầu nổ từng nghe thấy tiếng vang, nhưng họ cho rằng lân cận châm lửa phóng pháo hoa hoặc là tiếng pháo nổ, mãi đến sau khi trạm xăng dầu phát nổ họ mới ra ngoài xem xét, lúc ấy không thấy người nào thoát khỏi đám cháy.

Tiểu An xem video do camera ở ngã tư gần đó quay lại cũng không thấy xe hoặc người khả nghi nào xuất hiện trên con đường có trạm xăng dầu trước và sau vụ nổ.

Kết quả kiểm nghiệm những phân thi thể cháy thành than của Hàn Bân là có ít nhất năm người mất mạng trong vụ nổ, không cách nào xác định có nhiều người hơn không vì trên những mảnh thi thể đó không có đặc điểm rõ ràng, kết quả kiểm tra DNA thì không nhanh có đến thế.

Trình Cẩm nói, “Giả dụ Lê Nhất Minh thực sự vượt ngục thành công, vậy đầu tiên phải điều tra rõ bối cảnh và tình trạng kinh tế của nhân viên liên quan đến vụ án, vì một mình Lê Nhất Minh không thể nào vượt ngục...”

Lúc Cát Duyệt đi vào thì thấy toàn tổ đặc án đang ở trong phòng làm việc, Hàn Bân đứng dựa tường, Bộ Hoan ngồi trên bàn, Diệp Lai ngồi trên ghế bên cạnh bàn, Tiểu An ngồi trên tay vịn của ghế, Du Đạc đứng trước bảng đen liệt kê những việc cần làm tiếp theo, Trình Cẩm ngồi trên ghế dài chuyên dùng cho người tới thăm hỏi, Dương Tư Mịch thoải mái dựa lên người anh, tóc mái hơi xoắn phủ lên đôi mắt, không biết hấn còn tỉnh không, ngón tay Trình Cẩm vô ý thức nhẹ nhàng xoắn vòng tóc Dương Tư Mịch, thấy Cát Duyệt vào bèn hỏi, “Có tin tức mới không?”

Những người khác trong phòng cũng quay đầu nhìn Cát Duyệt, Cát Duyệt thu hồi ánh mắt nghiên cứu Dương Tư Mịch, nói, “Lời khai của Phùng Tiêu đã được chứng thực. Trịnh Quân Thực quả thật chủ động yêu cầu đi áp giải Lê Nhất Minh, đồng nghiệp anh ta cũng nói mấy tháng nay anh ta đều rất u ám và dễ nổi giận. Tôi đã cho Phùng Tiêu về nhà đồng thời sắp xếp người theo dõi.”

Bộ Hoan nói, “Thả rồi? Chúng ta còn chưa cài máy nghe trộm lên người anh ta...”

Trình Cẩm ngắt lời, “Tôi nghĩ đây không phải vấn đề, cậu và Diệp Lai đi giúp theo dõi Phùng Tiêu.” Muốn cài cái gì, bây giờ ra tay cũng được. Bộ Hoan và Diệp Lai đáp ứng rồi đi.

Cát Duyệt nói, “Tôi phái người đi điều tra bệnh viện.”

Cho dù Lê Nhất Minh có chạy trốn khỏi vụ nổ cũng rất có khả năng bị thương, bất kể hấn dùng con đường nào để chạy khỏi hiện trường, chỉ cần bị thương đều phải đến bệnh viện. Cát Duyệt gọi tất cả cảnh sát hình sự đang nghỉ phép quay về, để bọn họ đi từng bệnh viện điều tra người bị bỏng hoặc tổn thương do nổ mạnh.

Trình Cẩm nói, “Rất tốt.”

Đến mười giờ tối bên Bộ Hoan và Diệp Lai vẫn chưa có tin tức mới, Trình Cẩm đưa chìa khóa nhà mình cho Tiểu An để cô, Du Đạc và Hàn Bân về

ngủ, dù sao nhà anh gần cục Công an, có việc thì bọn họ có thể nhanh chóng quay lại. Trình Cẩm mở video giám sát gần trạm xăng dầu Tiểu An điều tra ra xem từ đâu, trạm xăng dầu ở giữa hai ngã tư đường, phía sau và đối diện đều là khu dân cư, Trình Cẩm đọc thoại, “Nếu Lê Nhất Minh không chạy trốn theo đường lớn, lẽ nào hắn đi vào khu dân cư?”

Dương Tư Mịch nói, “Hắn là có một nhóm người đang giúp hắn chạy trốn, những người đó thuê phòng trong khu dân cư bên kia đường, bọn chúng đã sớm tính kỹ để xe tù dừng ở trạm xăng dầu, sau đó cứu Lê Nhất Minh lại thừa dịp trạm xăng dầu nổ mà trốn vào khu dân cư, lái xe đã chuẩn bị trước ra khỏi chung cư bằng một lối ra vào khác.”

Trình Cẩm kinh ngạc thế mà hôm nay Dương Tư Mịch không ngủ, anh đẩy Dương Tư Mịch, “Tỉnh thì ngồi dậy. Trạm xăng dầu do người giúp Lê Nhất Minh chạy trốn nổ? Hoặc có thể lúc bọn họ giao chiến thì làm nổ trạm xăng dầu? Nhưng bọn họ cũng không có thời gian bắn nhau, Phùng Tiêu chỉ đến cửa hàng tiện lợi ngay bên cạnh mua chút đồ, anh ta nói còn chưa đi đến cửa của cửa hàng đã nghe thấy tiếng nổ.”

Dương Tư Mịch không nói gì, tách khỏi Trình Cẩm, cuộn tròn trên ghế dài kê sát tường. Hệ thống sưởi trong văn phòng không đủ ấm, Trình Cẩm cầm áo khoác quân đội người khác để lại trong phòng làm việc đắp lên người Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch nhú mày, Trình Cẩm xoay người nhìn hắn, cười nói, “Đắp tạm đi, nếu không về nhà ngủ?” Chỉ là trời sắp sáng rồi, đi về cũng phải nhanh chóng quay lại. Dương Tư Mịch không nhắm mắt, cứ nhìn Trình Cẩm mãi, Trình Cẩm cong thắt lưng đến mỏi, vừa cười vừa cúi xuống hôn lên mắt Dương Tư Mịch, “Nhanh ngủ đi.” Làm xong động tác này anh cũng tự giật mình, muốn giải thích lại không biết nói gì, Dương Tư Mịch trái lại thật sự nhắm mắt ngủ, Trình Cẩm lắc đầu, nhẹ nhàng sửa sang tóc Dương Tư Mịch, bỏ đi tiếp tục thu xếp tài liệu vụ án.

-----oOo-----

Chương 3: Bạn thân và bạn gái của anh ta

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn mười giờ sáng ngày hôm sau, cuối cùng Diệp Lai và Bộ Hoan cũng trở lại cục Công an, họ thay cảnh sát hình sự cục Công an theo dõi Phùng Tiêu một đêm đến tận lúc này.

Tối qua, Phùng Tiêu rời khỏi cục Công an thì không về nhà mà đi gặp một cô gái trẻ tuổi, hắn và cô gái này cùng đi vào một căn nhà, cả đêm đều không đi ra, đến hơn chín giờ sáng nay mới cùng ra ngoài.

Diệp Lai nói, “Lão đại, anh tuyệt đối không đoán được cô gái này là ai!”

Trình Cẩm không đoán, nhẹ nhàng gõ bàn ra hiệu cô mau nói.

Bộ Hoan nói, “Cô ta là bạn gái Trịnh Quân Thực, tên Viên Ly Ly...”

Diệp Lai bị chen ngang nên không vui, ngắt lời hắn, “Cô ấy làm việc ở ngân hàng lúc trước Lê Nhất Minh đánh cướp, em đã từng gặp.”

Bộ Hoan cười nói tiếp, “Cô ấy và Phùng Tiêu tuyệt đối không có quan hệ trong sáng...”

Diệp Lai đẩy hắn ra, “Bọn họ vừa gặp mặt liền ôm nhau, cử chỉ thân mật, độ thân mật tuyệt đối vượt mức bạn bè bình thường.”

“Hai người dẫn họ về?”

Diệp Lai hỏi, “Lão đại, sao anh biết bọn em dẫn họ về?”

Bộ Hoan nói, “Đều dẫn, nhưng là tách ra dẫn về, chúng tôi dẫn Phùng Tiêu, người của cục Công an dẫn Viên Ly Ly.”

“Hai người làm rất tốt.” Trình Cẩm gọi Dương Tư Mịch đi gặp “bạn gái Trịnh Quân Thực” Viên Ly Ly.

Sắc mặt Viên Ly Ly hơi tái, tóc dài để xõa chứ không cột lên, thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi vào liền vội đứng dậy, Trình Cẩm bảo cô ngồi xuống. Trình Cẩm đúng là từng gặp cô ở ngân hàng, với lại anh vẫn cho rằng lúc xảy ra vụ cướp là cô lên báo cảnh sát dù cô khẳng khẳng không thừa nhận.

“Cô Viên, lại gặp nhau rồi.”

Viên Ly Ly bất đắc dĩ cười khổ, gặp nhau ở cục Công an chẳng phải chuyện tốt, “Cảnh sát Trình, Quân Thực anh ấy thật... thật...” Cô nói một hồi vẫn không thể nói ra.

Trình Cẩm trầm mặc, Viên Ly Ly cho rằng anh thừa nhận, lập tức ghen ngào khóc, “A Tiêu nói không chắc là Quân Thực gặp chuyện...”

Dương Tư Mịch hỏi, “Phùng Tiêu nói thế nào? Anh ta nói có lẽ Trình Quân Thực chạy trốn?”

“Quân Thực đương nhiên sẽ không chạy trốn, A Tiêu nói có khả năng anh ấy bị lũ côn đồ bắt cóc.”

Dương Tư Mịch lại hỏi, “Vậy anh ta có nói nhờ Trình Quân Thực bảo anh ta đi mua đồ mới thoát được một kiếp không?”

Viên Ly Ly kinh ngạc dừng thút thít, “Không có, là thế sao? Có thể cho tôi gặp Phùng Tiêu không? Tôi muốn nghe chính miệng anh ấy nói.”

Trình Cẩm gọi người đưa Phùng Tiêu đến, sau đó anh và Dương Tư Mịch cùng ra khỏi phòng, ở ngoài xem giám sát thời gian thực.

Viên Ly Ly chất vấn Phùng Tiêu, “Tại sao anh không nói cho em thật ra Quân Thực đã chết? Còn có không phải anh nói là tự anh đi mua đồ sao? Sao anh nói với cảnh sát Quân Thực bảo anh đi?”

Miệng Phùng Tiêu hết mở lại đóng như muốn nói gì đó, Viên Ly Ly không đợi hẳn nói đã chất vấn tiếp, “Anh biết rõ có người muốn cứu Lê Nhất Minh còn để Quân Thực ở lại một mình! Tôi thật ngốc, là tôi cho anh biết có người muốn cướp tù... Tôi nên nói cho Quân Thực, tôi thật ngốc...”

Viên Ly Ly che mặt khóc lớn.

Phùng Tiêu bắt đầu hốt hoảng muốn giải thích, sau khi phản ứng lại thì vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, “Em cho là anh hại chết Quân Thực? Em điên rồi! Anh không có!” Phùng Tiêu biết bên ngoài phòng toàn là cảnh sát, “Các người đừng nghe cô ấy nói bậy, thần trí cô ấy không rõ!”

Diệp Lai vừa nhìn vừa lắc đầu, “Phút trước vẫn là người tình, phút này biến thành kẻ thù.”

Trình Cẩm để người mang Phùng Tiêu đi, anh đưa một gói khăn giấy cho Viên Ly Ly, cô khóc đến hai mắt sưng đỏ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lau nước mắt, nói với Trình Cẩm có thể tiếp tục hỏi.

Trình Cẩm hỏi cô, “Lúc nãy cô nói cô biết có người muốn cướp tù, đồng thời đã nói cho Phùng Tiêu?”

Viên Ly Ly gật đầu, mấy tuần trước có người tìm đến muốn cô thuyết phục Trịnh Quân Thực giúp bọn họ cướp tù cứu Lê Nhất Minh, cũng uy hiếp rằng nếu cô không giúp, Lê Nhất Minh sẽ khai cô là tòng phạm cướp ngân hàng. Viên Ly Ly là một trong những người phụ trách quản lý kho tiền ngân hàng, lời uy hiếp kia có thể tạo thành ảnh hưởng tồi tệ với cô, tuy sợ hãi nhưng cô vẫn từ chối, sau đó lại tìm Phùng Tiêu thương lượng, Phùng Tiêu an ủi cô cũng nói sẽ nghĩ cách giải quyết.

Dương Tư Mịch hơi không hiểu, “Vậy tại sao cô không tìm Trịnh Quân Thực thương lượng, anh ta là bạn trai cô, Phùng Tiêu chỉ là người tình đúng không?”

Viên Ly Ly không ngờ bọn họ biết chuyện cô và Phùng Tiêu, cô rất xấu hổ nhưng cũng tỉnh táo thừa nhận, “Tôi và Phùng Tiêu đúng là có quan hệ, tôi đã quyết định chia tay Quân Thực nhưng Quân Thực luôn bận rộn, ngày nào cũng tăng ca, tôi không tìm được cơ hội nói với anh ấy.”

Trình Cẩm hỏi Viên Ly Ly vấn đề anh từng hỏi, “Lúc ngân hàng cô làm việc bị cướp có phải cô báo cảnh sát không?”

“Là tôi.” Lần này Viên Ly Ly đã thừa nhận, cô hỏi, “Là vì tôi báo cảnh sát bọn họ mới đối phó Quân Thực sao, là tôi hại chết anh ấy?”

Viên Ly Ly nói hôm đó cô hẹn một người ăn trưa, đang định ra khỏi ngân hàng từ cửa sau thì lũ cướp đeo mặt nạ vừa xuống xe đồng thời mở cửa đi vào, cô trốn sau giá đỡ ở khúc ngoặt, một tên trong lũ cướp nhìn thấy cô nhưng không nói ra mà làm động tác gọi điện cho cảnh sát, cô chờ lũ cướp

đi mắt mới run rẩy báo cảnh sát, sau này cô lo lắng bị người khác biết mình báo cảnh sát sẽ khiến lũ cướp trả thù nên khẳng định không thừa nhận. Trình Cẩm nhú mào, “Cô nên nói cho chúng tôi biết trong lũ cướp có người từng sai cô gọi điện báo cảnh sát.”

Viên Ly Ly nói, “Nhưng hắn cũng là cướp mà. Sau đó tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể nào xác định hắn có thấy tôi thật không... Có phải đây là tưởng tượng hay ảo giác của tôi không...”

Sau khi ra khỏi phòng, Trình Cẩm do dự có nên đi gặp Phùng Tiêu lần nữa không, anh biết Phùng Tiêu sẽ không thừa nhận điều gì cả, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định thử nói chuyện với Phùng Tiêu.

Phùng Tiêu vừa nhìn thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch liền giải thích, “Lời tôi nói với các anh đều là sự thật, tôi không thể hại Quân Thực được!”

Dương Tư Mịch nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu, “Anh có lẽ có nói thật nhưng cũng giấu giếm khá nhiều. Anh không nói anh biết có người muốn cướp tù cũng không nói thật ra anh có quan hệ thân mật với bạn gái của người anh gọi là bạn thân nhất.”

“Viên Ly Ly từng nói với tôi có người muốn cướp tù, tôi không nói cho Quân Thực, nói ra thì chỉ có thêm một người lo lắng, chúng tôi không có bằng chứng với lại Viên Ly Ly đôi khi thích chuyện bé xé ra to... Tôi không nghĩ tới sẽ có kết quả này...” Sắc mặt Phùng Tiêu trắng bệch, “Dù các anh tin hay không, tôi và Quân Thực đúng là bạn thân nhất, chí thú chúng tôi hợp nhau.” Nói đến đây, hắn cay đắng cười, “Phẩm vị phụ nữ của chúng tôi cũng giống nhau... Cùng Viên Ly Ly... Chuyện này là lỗi của tôi, nhưng tôi chưa từng nghĩ cũng sẽ không tổn thương Quân Thực, nếu có thể, tôi hi vọng người chết là tôi.”

Trình Cẩm không hỏi tiếp, cùng Dương Tư Mịch rời đi, Dương Tư Mịch chợt nói, “May mà tôi không thích phụ nữ.” Người của cục Công an ở xung

quanh đều quay đầu nhìn hấn, Trình Cẩm vỗ trán, Dương Tư Mịch lại nhìn anh, chờ anh nói chuyện.

“Tôi biết.” Trình Cẩm đúng là hiểu ý của Dương Tư Mịch, hấn không chỉ không thích phụ nữ mà còn không thích đàn ông, hoặc là nói không có sinh vật nào gọi lên hứng thú của hấn, “Nhưng quan điểm xem phụ nữ như họa thủy như cậu là không đúng. Mặt khác, dù cậu có thích phụ nữ cũng không cần lo lắng, không ai dám đào góc tường của cậu đâu.” Đám người nghe lén tự cho là hiểu rồi, *à hóa ra không phải không thích phụ nữ, là chưa thích phụ nữ.*

Diệp Lai cũng nghe được, ở một bên cười thầm định đi nói cho những người khác tin đưa mới nhất này.

Trình Cẩm nhìn thấy Diệp Lai, gọi tỉnh cô.

Diệp Lai nhớ tới chính sự, “À, pháp y bảo em báo kết quả kiểm tra DNA cho anh, vừa đúng bảy người chết.” Diệp Lai nhìn Trình Cẩm nhưng Trình Cẩm chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, lúc cô vừa nghe thấy đã nghĩ *bảy người vừa vặn là lái xe, Lê Nhất Minh, hai quản giáo, một cảnh sát vũ trang, hai nhân viên trạm xăng dầu.* Lê Nhất Minh chết rồi, như thế vẫn chưa đủ khiến người ta kinh ngạc sao?

Trình Cẩm gọi cô, “Diệp Lai? Rồi sao?”

Diệp Lai thấy hơi mất mặt, xem ra đầu óc Trình Cẩm không giống cô, “Xác định thân phận có một quản giáo, lái xe, hai nhân viên trạm xăng dầu và cả Trịnh Quân Thực, bọn họ đều đã chết. Hai mã DNA khác thì xa lạ, không phải Lê Nhất Minh cũng không phải quản giáo Triệu Thu.”

Trình Cẩm nói cô thông báo cho Hàn Bân và Du Đạc Triệu Thu đi cùng nhóm Lê Nhất Minh, cũng nói Diệp Lai gửi ảnh Triệu Thu cho họ.

Diệp Lai gọi điện nói cho Du Đạc đồng thời bảo cậu tìm một người vẽ chân dung ở lân cận rồi gửi ảnh chụp cho họ.

Hàn Bân và Du Đạc trời vừa sáng đã đến khu dân cư lần nữa xem có điều tra được manh mối mới không, nhưng đêm giao thừa không có nhiều người ở bên ngoài, có mấy người dân nói đã thấy một nhóm khoảng sáu bảy người

đi vào chung cư, mấy người trong đó đỡ lấy nhau, cư dân chung cư cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ mấy người này ra ngoài uống nhiều rượu quá. Họ cũng cầm ảnh Lê Nhất Minh và Triệu Thu cho các cư dân xem nhưng không ai chắc chắn đã nhìn thấy.

Cũng có tin tốt, Hàn Bản và Du Đặc tìm được căn nhà nghi phạm thuê trong khu dân cư đối diện trạm xăng dầu, nó có một cửa sổ nhìn thẳng sang trạm xăng dầu, hiện tại trong phòng không để lại bất kỳ vật gì nhưng họ lấy được loại xe và biển số xe của nghi phạm từ phòng bảo vệ chung cư. Chủ thuê và bảo vệ cũng được họ đưa về cục làm ảnh phác họa nhưng chỉ có được một bức chân dung khá rõ, mấy nghi phạm khác bọn họ miêu tả quá mơ hồ.

Trình Cẩm bảo Hàn Bản, Du Đặc và Bộ Hoan nghĩ cách tìm ra chiếc xe và kẻ tình nghi đã xác định dung mạo. Hàn Bản về cục nhờ người giúp điều tra. Bộ Hoan đi tìm người cục số Mười giúp, hắn rất tình nguyện làm phiền họ. Du Đặc nghĩ đến Mạc Lưu Niên nhưng đối phương phụ trách mảng kinh tế, có lẽ không giúp được gì, có điều cậu vẫn gọi điện thoại hỏi thử, những chuyện này không thể nói rõ qua điện thoại, Mạc Lưu Niên liền cho người đón cậu, nói gặp mặt trò chuyện.

Không lâu sau có kết quả điều tra những người liên quan đến vụ án. Hai nhân viên trạm xăng dầu vô tội; hai quản giáo – bao gồm Triệu Thu còn sống cũng không tra ra vấn đề gì; lái xe Phó Quốc Xương không có vấn đề nhưng Tiểu An tra được hắn từng xin ngân sách cứu trợ từ một quỹ từ thiện, vì tìm con gái hắn có vấn đề, cần một khoản tiền lớn để mổ, trước đây không lâu quỹ đã đồng ý, sắp xếp cho con gái hắn mổ, phẫu thuật rất thành công. Tiểu An gọi điện đến quỹ từ thiện hỏi thăm, bên đó xác nhận có chuyện này.

Trình Cẩm nhíu mày, “Gọi điện hỏi thăm? Ngô Kiên, lão Trương, hai người dẫn theo Tiểu An đến quỹ từ thiện tra rõ ràng, trừ khi có bằng chứng có thể chứng minh số tiền chi cho ca mổ của con gái hắn thực sự không có vấn đề, nếu không phải tra đến cùng.”

Tiểu An rất uể oải, Ngô Kiên và lão Trương đều an ủi cô, “Em chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi, tuổi còn nhỏ thế này, so với bọn tôi hồi đó đã lợi hại hơn nhiều.” Trên đường đến quỹ từ thiện, bọn họ kể rất nhiều tai nạn xấu hổ lúc phá án cho Tiểu An nghe, cuối cùng Tiểu An cũng cười.

-----oOo-----

Chương 4: Cảm tạ hẩn nguyện ý xen vào việc của người khác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đến nhà tù kiểm tra tình huống của Triệu Thu, để Diệp Lai ở lại cục Công an trực.

Nhà tù cũng không ở nơi hẻo lánh, có tàu điện ngầm đi thẳng đến đó. Trình Cẩm nghĩ lái xe có thể gặp kẹt xe, chẳng bằng đi tàu điện ngầm. Nhưng sau khi lên tàu điện ngầm anh lại nhanh chóng hối hận, không phải vấn đề nhiều hành khách mà là phải đi qua nhiều trạm, Dương Tư Mịch buồn ngủ liền nằm nhoài lên người anh ngủ... Mấy chục phút tiếp theo Trình Cẩm đều được ánh mắt người khác gột rửa, kinh nghiệm này anh từng trải qua một lần – ở tang lễ của bố mẹ, mọi người đều nhìn anh...

Đến trạm, Trình Cẩm đánh thức Dương Tư Mịch. Dương Tư Mịch nhảy bèn phát giác sắc mặt Trình Cẩm không tốt, hẩn nghi hoặc hỏi, “Có phải chúng ta đi quá trạm không?”

“...”

Dương Tư Mịch tiếp tục hỏi, “Cậu cũng ngủ quên? Ừ, từ lúc bắt đầu vụ án cậu chưa ngủ chút nào. lát nữa để tôi xem đường, cậu ngủ đi.”

“... Không có đi quá trạm. Tôi cũng không buồn ngủ, chỉ hơi đói bụng, lát nữa lúc về chúng ta đi ăn gì đi.” Trình Cẩm viện cớ.

Dương Tư Mịch gật đầu, hắn cũng đói bụng.

Vào nhà tù, giám đốc nói với Trình Cẩm Triệu Thu tuyệt đối không có khả năng giúp phạm nhân chạy trốn, hắn là người trung thực đến độ hơi ngốc, những đồng nghiệp khác đều xúi hấn làm thêm việc, làm công việc nặng nhọc nhất cũng chưa từng phàn nàn, luôn luôn vui vẻ, đối xử với tù nhân cũng hơi quá tốt, giám đốc nói mình đã dạy bảo hắn nhiều lần để hắn đừng xin gì được nấy với tù nhân nhưng hắn luôn luôn nghe rồi quên ngay.

Trình Cẩm hiểu ý giám đốc là tình huống nhà tù rất phức tạp, có vài tù nhân khoan dung quá lại thành chuyện xấu. “Vậy có khả năng tù nhân lợi dụng lòng tốt của anh ta không?”

Giám đốc lắc đầu, “Tiểu Triệu mặc dù tâm tính thiện lương nhưng cũng rất bảo thủ, cậu ấy hoàn toàn dựa theo điều lệ chế độ và sổ tay nhà tù để làm việc đâu ra đấy, tuy đối xử quá tốt với tù nhân nhưng xưa nay không làm chuyện không hợp quy định.”

“Triệu Thu đối xử với Lệ Nhất Minh thế nào?”

“Lệ Nhất Minh là tù nhân do Tiểu Triệu quản lý, cậu ấy đối xử với Lệ Nhất Minh rất tốt, hôm giao thừa Lệ Nhất Minh sinh bệnh cũng là cậu ấy phát hiện, bác sĩ của chúng tôi kiểm tra xong thì bảo là viêm dạ dày-ruột cấp tính phải lập tức đưa đến bệnh viện, là tôi phê chuẩn, tôi có thể cam đoan chuyện này không phải trách nhiệm của Tiểu Triệu.”

Dương Tư Mịch nói, “Một số triệu chứng trùng độc cũng sẽ bị nhầm lẫn với vấn đề về dạ dày. Hắn có khả năng uống thuốc gì đó.”

Trình Cẩm cũng nghĩ đến điểm ấy. Anh nói giám đốc tra những tù nhân đã tiếp xúc với Lệ Nhất Minh. Lệ Nhất Minh từ lúc bị giam đến giờ không có ai thăm nuôi nên chỉ có thể lấy được thuốc cấm từ tù nhân khác.

Giám đốc tập trung tất cả tù nhân lại giáo huấn, giam những người khả nghi, còn hứa nếu ai cung cấp được manh mối có ích sẽ có phần thưởng hợp

lý...

Trình Cẩm không có hứng xem tiếp, để người của nhà tù điều tra video giám sát lúc trước, anh và Dương Tư Mịch xem xét trong phòng làm việc, tiếc là không phát hiện tin tức có ích.

Mấy tiếng sau, giám đốc mang đến tin tốt, nhờ hấn uy bức lợi dụ rút cuộc có người báo cáo nói tù nhân Tiểu Lưu bỏ thuốc vào đồ ăn của Lê Nhất Minh. Tiểu Lưu thì khai là hồi trước ở bên ngoài quen biết một người có biệt danh “Hồ Tử”, người này cho gã tiền để gã bỏ thuốc vào đồ ăn của Lê Nhất Minh, Hồ Tử nói Lê Nhất Minh từng đắc tội mình nên muốn dạy dỗ Lê Nhất Minh một trận.

Giám đốc tìm ra video giám sát lúc Hồ Tử thăm nuôi.

Trình Cẩm nhìn, Hồ Tử này chính là người mà chủ thuê và bảo vệ chung cư đối diện trạm xăng dầu miêu tả, xem ra Hồ Tử là người chuyên phụ trách lộ mặt làm việc trong băng cướp.

Trình Cẩm cảm ơn giám đốc, sau khi rời khỏi nhà tù, anh và Dương Tư Mịch vào quán ăn nhanh ở cạnh trạm tàu điện ngầm gọi vài món, thực ra anh không thích cái thứ hamburger này nhưng đói bụng nên không để ý nhiều. Dương Tư Mịch thoát nhìn đã quen ăn, Trình Cẩm hỏi hấn, “Cậu thích thức ăn nhanh kiểu Tây?”

“Trước kia ăn rất nhiều.” Dương Tư Mịch lắc đầu, “Không thích, tôi thích ăn cơm cậu nấu.”

Trình Cẩm cười, bọn họ đều bận rộn, ngoại trừ thỉnh thoảng không ở bên ngoài, hoàn toàn không rảnh nấu cơm.

Tiểu An đã trở lại cục Công an trước họ. Bên quỹ từ thiện quả nhiên có vấn đề, quỹ từ thiện quả thực dùng danh nghĩa của mình góp một khoản tiền cho con gái của lái xe Phó Quốc Xương, nhưng số tiền kia không thuộc ngân sách của quỹ mà do người khác quyên, người quyên tiền chỉ định muốn quyên cho con gái Phó Quốc Xương, với lại người này chính là Hồ Tử. Nói

vậy Phó Quốc Xương hẳn đã bị Hồ Tử mua chuộc, cũng giải thích được vì sao dừng ở trạm xăng dầu.

Trình Cẩm hơi bức bối, trước mắt họ đã biết người tình nghi chính là Hồ Tử nhưng không biết bây giờ gã sống hay chết, nói không chừng đã chết trong vụ nổ rồi. Phía bệnh viện mãi không có tin tức, bệnh viện thì nhiều mà còn đang trong thời gian ăn Tết, số người bị thương vì pháo và pháo hoa rất nhiều, cảnh sát phải xác nhận thân phận từng người, lượng công việc rất lớn.

Trình Cẩm mở video giám sát lúc trạm xăng dầu nổ ra xem lại lần nữa, đồng thời đối chiếu nghiên cứu bản đồ địa hình xung quanh trạm xăng dầu. *Rốt cuộc bọn chúng đi đâu? Khu vực này đã thuộc ngoại ô Bắc Kinh rồi, Trình Cẩm nghĩ, chẳng lẽ bọn chúng đi nơi khác?* “Tur Mịch, nếu bọn chúng rời khỏi Bắc Kinh, có khả năng đi đâu nhất?”

Dương Tur Mịch trả lời, “Thiên Tân, Lê Nhất Minh bị truy nã toàn quốc, có lẽ bọn chúng sẽ nghĩ cách ra nước ngoài, có thể sẽ đi Thiên Tân nghĩ cách vượt biên.”

Diệp Lai báo cho Hàn Bân, Bộ Hoan, Du Đặc và người của cục Công an có thể điều tra theo hướng này, trọng điểm chú ý giám sát đường cao tốc và các bệnh viện trên đường. Cát Duyệt vừa về cục Công an còn chưa kịp ngồi xuống đã mang một nhóm đi điều tra.

Tiểu An lục soát một đường theo camera đường cao tốc gần trạm xăng dầu nhất nhưng không tìm được biển số xe mà Hàn Bân và Du Đặc lấy được từ chung cư, tra ô tô cùng kiểu dáng thì có mấy chiếc nhưng đều không phải chiếc họ cần tìm.

Về sau, tra được manh mối sớm nhất là Bộ Hoan, hẳn lấy được tin tức chính xác từ cục số Mười, đám người Lê Nhất Minh hiện đang ở Thiên Tân.

Tổ Trình Cẩm lái xe đi Thiên Tân ngay trong đêm, hơn một tiếng sau đã đến đích là bệnh viện Hữu Tâm.

Một chàng trai thuộc cục số Mười tên Lôi Sơn chờ họ ở ngoài cổng bệnh viện. Cậu ta nói Lê Nhất Minh, Triệu Thu và bốn nghi phạm khác đều ở trong bệnh viện, ngoài Lê Nhất Minh bị thương nặng, vết thương của những người khác chỉ vừa hoặc nhẹ.

Trình Cẩm gật đầu đi vào bệnh viện, Lôi Sơn ngăn cản anh, xấu hổ cười lộ hai hàm răng trắng, “Thật ra lần này nhờ có Cảnh Hành Chỉ giúp...”

Chẳng lẽ có liên quan đến Thiên Đường Đen? Trình Cẩm tỏ vẻ biết rồi, lại muốn đi vào. Lôi Sơn ngăn anh lần nữa, gãi đầu nói, “Cảnh Hành Chỉ bảo tôi hỏi anh có gì muốn nói với anh ấy không.”

“Cảm tạ hãn nguyện ý xen vào việc của người khác.” Trình Cẩm vòng qua cậu ta đi vào bệnh viện.

Tiểu An vừa đi vừa quay đầu nhìn chàng trai kia, Diệp Lai hỏi cô nhìn cái gì, Tiểu An nói, “Cục số Mười toàn nhân tài nha, tên này đối diện với bộ mặt đen thui của lão đại cũng có thể cười đến mặt không đổi sắc.”

“Có lẽ là EQ thấp chút thôi.” Du Đặc phân tích.

Trong bệnh viện cũng có người của cục số Mười, người này dẫn Trình Cẩm đến phòng bệnh của đám Lê Nhất Minh nhưng đẩy cửa ra thì không thấy ai, hắn rất kinh ngạc lấy bộ đàm ra truyền tin với đồng nghiệp khác trong bệnh viện nhưng mọi người đều nói không thấy đám Lê Nhất Minh ra ngoài. Trình Cẩm hỏi, “Các anh xác định mỗi lời ra đều có người gác?”

Lúc này Dương Tư Mịch nói, “Dưới giường có người.” Mọi người cúi xuống xem gầm giường, ga giường che khuất gần hết khoảng hở giữa giường và mặt sàn, vén ga giường lên, trên sàn nhà thật sự có một người nằm bất động, mọi người cùng kéo người ra, là Triệu Thu, hắn đang hôn mê, cánh tay trái quần băng gạc, hắn là bị bỏng.

Trong lúc Triệu Thu hôn mê, bọn họ lục soát khắp bệnh viện một lượt, không phát hiện đám Lê Nhất Minh nhưng biết bọn chúng chạy trốn bằng cách nào. Ngoài các lối ra, bệnh viện còn có một nhà kho có cửa thông ra bên ngoài bệnh viện, Lê Nhất Minh từ trong bệnh viện nạy cửa chạy vào nhà kho lại từ nhà kho chạy ra ngoài, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Bộ Hoan nói, “Không phải là Cảnh Hành Chỉ giờ trò đấy chứ?”

Lôi Sơn cũng đi vào, vừa khéo nghe được liền hỏi, “Tại sao lại nói vậy?”

Trình Cẩm nói, “Vì Cảnh Hành Chỉ là loại người sau khi chỉ đường giúp anh sẽ ngáng chân anh trên con đường đó.”

Người của tổ đặc án cùng gật đầu, Lôi Sơn gãi đầu cười, *đám Lê Nhất Minh chắc chắn là phát hiện bất thường mới chạy trốn, mình và các đồng nghiệp đều ẩn núp không tể hấn sẽ không bị phát hiện mới đúng, chỗ bọn họ không có vấn đề thì có cơ hội báo cho Lê Nhất Minh chạy trốn chỉ còn lại Cảnh Hành Chỉ, mà Cảnh Hành Chỉ đang nằm vùng ở Thiên Đường Đen cũng có một cái cơ rất tốt, mọi việc hấn làm đều lấy đại cục làm trọng, gặp được thời điểm giả vờ đứng về phía đối lập với chính phủ.*

Không lâu sau Triệu Thu cũng mơ màng tỉnh lại, lúc đầu hấn vẫn chưa tỉnh táo, nhìn nhóm Trình Cẩm cả buổi mới hỏi, “Mấy người là ai, tôi làm sao vậy, đây là đâu?”

“Sau khi đầu bị va chạm mạnh thì thỉnh thoảng mất trí nhớ là bình thường.”

Hàn Bân nói với mọi người, lại hỏi Triệu Thu, “Lê Nhất Minh đâu?”

Triệu Thu nhớ lại, hoang mang hoảng loạn tìm khắp phòng, “Lúc này cậu ấy còn ở đây, sao không thấy nữa?”

“Vì hấn trốn rồi, anh không nhớ ai đánh mình ngất xỉu?”

Triệu Thu ừ ừ, “Lúc đó những người khác ở ngoài phòng, chỉ có Tiểu Lê ở trong phòng, hấn là cậu ấy đánh ngất tôi. Chắc chắn cậu ấy biết các anh sắp tới nên mới trốn. Cậu ấy luôn nói cảnh sát không phải người tốt, cảnh sát

sao không phải người tốt chứ, rõ ràng những người kia mới là người xấu, tôi vẫn luôn khuyên nhưng cậu ấy không nghe...”

-----oOo-----

Chương 5: Vừa ra hang hổ lại vào ổ sói

Nguồn: EbookTruyen.Net

Triệu Thu kể lại chuyện xảy ra vào đêm giao thừa.

Hôm đó bọn họ đưa Lê Nhất Minh đi bệnh viện, lúc đến trạm xăng dầu, lái xe Phó Quốc Xương nói xe có chút vấn đề, còn nói có lẽ là hết xăng, dù sao sau đó cũng lái vào trạm xăng dầu.

Sau khi xe dừng, Trịnh Quân Thực liền bảo Phùng Tiêu tranh thủ lúc rảnh này đi mua đồ ăn.

Sau đó không biết một nhóm người từ đâu tới, bọn chúng biết Trịnh Quân Thực, còn cười chào hỏi nhau, tiếp đó bọn chúng chĩa súng vào Triệu Thu và một quản giáo khác bắt họ xuống xe. Hai người Triệu Thu là quản giáo không có súng, chỉ có Trịnh Quân Thực và Phùng Tiêu có súng mà Trịnh Quân Thực không ngăn cản ý định của bọn cướp, họ đành phải xuống xe.

Người có râu đờ Lê Nhất Minh đi đầu, Triệu Thu lại nhìn thấy Trịnh Quân Thực giờ súng nhắm vào Lê Nhất Minh, hắn vội vàng chắn phía trước Lê Nhất Minh, Trịnh Quân Thực khẽ giật mình bỏ lỡ cơ hội tốt, thấy đám Lê Nhất Minh muốn rời đi, Trịnh Quân Thực dứt khoát nổ súng dẫn nổ trạm xăng dầu, lần này đổi lại Lê Nhất Minh vọt tới trước người Triệu Thu đỡ nguy hiểm cho hắn nên Triệu Thu chỉ bị thương ở cánh tay.

Lái xe và Trịnh Quân Thực đều không thể thoát khỏi vụ nổ, hai người Hồ Tử dẫn tới đi sau cùng cũng bị nổ chết.

Sau đó, Triệu Thu công Lệ Nhất Minh bị mấy nghi phạm khác uy hiếp cùng rời khỏi trạm xăng dầu. Hồ Tử luôn đe dọa Triệu Thu nếu hắn dám trốn bọn chúng sẽ giết Lệ Nhất Minh...

Tiểu An nói, “Anh cũng tin? Lệ Nhất Minh với chúng là cùng một bọn, sao chúng giết hắn ta được chứ?”

“Sẽ không, Tiểu Lệ nói bọn chúng muốn cậu ấy giúp làm việc mới cứu cậu ấy.” Triệu Thu vội vàng giải thích giúp Lệ Nhất Minh, “Tiểu Lệ còn nói cậu ấy vừa ra hang hổ lại vào ổ sói.”

Trình Cẩm hỏi Triệu Thu một chuyện khác, “Trước khi chết Trịnh Quân Thực có nói gì không?”

Triệu Thu kinh ngạc sao Trình Cẩm lại biết, “Cậu ta nói ‘Lệ Lệ, anh yêu em’.” Triệu Thu nhớ tới những cặp đôi yêu nhau lắm cắn nhau đau đây câu huyết trên ti vi, “Nhưng tôi hỏi Tiểu Lệ thì cậu ấy rất tức giận, nói Trịnh Quân Thực không phải gọi mình.”

“... Thật sự không phải, Trịnh Quân Thực có bạn gái tên Viên Ly Ly.”

“À!” Triệu Thu bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó, tổ đặc án và người do Cát Duyệt dẫn theo cùng tìm kiếm tung tích đám Lệ Nhất Minh ở Thiên Tân, người cục số Mười rất chắc chắn đám Lệ Nhất Minh vẫn chưa vượt biên, nhưng không biết tại sao không tìm được người.

Vượt biên có thể sẽ dùng thuyền, Trình Cẩm suy nghĩ rồi dẫn người đi thăm dò kho hàng của bến tàu.

Cuối cùng tìm được bốn người bọn Hồ Tử trong một kho hàng, bọn chúng bị khóa trái bên trong, đói đến độ hai mắt xanh lè, nếu mấy ngày tới không có người phát hiện chắc chắn sẽ biến thành thi thể.

Hóa ra chuyện là thế này, bọn chúng luôn trốn trong kho hàng cỡ vừa chờ thuyền của mình tới tiếp ứng, khó trách nhóm Trình Cẩm làm thế nào cũng không tìm thấy người, lúc đầu tất cả đều thuận lợi nhưng bọn chúng sai ở

chỗ coi thường Lệ Nhất Minh đang bị thương nặng, cho là hắn đã mất khả năng hành động liền không trông coi chặt chẽ, kết quả Lệ Nhất Minh nhân lúc chúng chưa chuẩn bị chạy khỏi nhà kho đồng thời thuận tay hoàn thành động tác theo thói quen – sau khi ra ngoài tiện tay khóa cửa.

Mọi người về thủ đô, trên đường về Diệp Lai hỏi Trình Cẩm, “Lão đại, chúng ta tìm Lệ Nhất Minh là chính, vậy bây giờ có phải không thể kết án mà phải tiếp tục tìm?” Bây giờ cô rất đồng tình Lệ Nhất Minh.

Đám Hồ Tử là thành viên một băng cướp, bọn chúng bức hiếp Lệ Nhất Minh giúp mình cướp ngân hàng, sau lần hành động thất bại đó, Lệ Nhất Minh bị bắt. Nhưng lúc đó Hồ Tử và mấy người khác không tham gia hành động nên thoát được một kiếp, lúc đầu bọn chúng cũng lười quản Lệ Nhất Minh chết hay sống nhưng lại nhận được tin trong Thiên Đường Đen có người ra giá cao tìm một cao thủ mở khóa, nghe nói là muốn tham gia một vụ trộm vàng thối lớn, bọn chúng động tâm, dù sao ở trong nước ngày càng khó lẫn lộn, không bằng nghĩ cách cứu Lệ Nhất Minh ra rồi dùng hắn làm lợi thế gia nhập Thiên Đường Đen, ra nước ngoài trải chút sự đời.

Sau đó bọn chúng mua chuộc tù nhân hạ thuốc cho Lệ Nhất Minh, mua chuộc lái xe dừng xe trên đường, còn đặc biệt dừng ở trạm xăng dầu, chỗ này cảnh sát cũng không dám nổ súng, nhưng Trịnh Quân Thực mà bọn chúng nghĩ đã mua chuộc được lại lật lọng muốn cùng đồng quy vu tận đúng lúc quan trọng, tuy bọn chúng chạy nhanh nhưng vẫn mất hai người.

Du Đạc nói, “Nếu Lệ Nhất Minh xem như vô tội vậy chúng ta đương nhiên phải tìm ra hắn, cũng là giúp hắn kết thúc thời gian chạy trốn, người bên trên hắn sẽ rất vui khi hắn vô tội, như thế có thể yên dạ yên lòng thu hắn vào bộ An ninh.”

Trình Cẩm không nói chuyện, anh và Dương Tư Mịch dựa vào nhau ngủ, Tiểu An làm dấu im lặng với mọi người.

Sau khi về thủ đô, Triệu Thu trở về nhà mình, Trình Cẩm sắp xếp người tổ đặc án thay phiên theo dõi nhà hắc. Giao tình của Lệ Nhất Minh và Triệu Thu hình như không tệ, có lẽ hắc sẽ đến tìm Triệu Thu.

Hiềm nghi của Phùng Tiêu cũng được rửa sạch.

Trình Cẩm kể lại tất cả hành động và câu nói cuối cùng của Trịnh Quân Thực cho Phùng Tiêu và Viên Ly Ly.

Viên Ly Ly lại khóc to một trận, lúc này cô hiểu Trịnh Quân Thực đã sớm biết cô và bạn thân Phùng Tiêu của mình đang quen nhau, cũng biết cô muốn chia tay nhưng hắc vẫn yêu cô đồng thời không muốn đối mặt với bạn thân nên luôn tăng ca và tìm đủ loại lý do để không về nhà.

Sau đó, đám Hồ Tử tìm tới Trịnh Quân Thực, uy hiếp hắc mà không giúp Lệ Nhất Minh sẽ đi tố cáo Viên Ly Ly, lại hứa nếu giúp sẽ cho hắc rất nhiều lợi ích, Trịnh Quân Thực ngoài mặt đồng ý lại âm thầm muốn giết Lệ Nhất Minh vĩnh viễn trừ hậu hoạn, hắc sợ liên lụy bạn bè nên đẩy Phùng Tiêu đi.

Phùng Tiêu cũng nước mắt đầy mặt nhưng vẫn chịu đựng đau khổ đi an ủi Viên Ly Ly, Viên Ly Ly lại hát hắc ra, “Anh nói anh yêu em?! Ai yêu em? Quân Thực mới thật sự yêu em...”

Sau đó Viên Ly Ly và Phùng Tiêu không ở bên nhau nữa, Phùng Tiêu rời khỏi đội cảnh sát vũ trang, Viên Ly Ly rời khỏi Bắc Kinh, có những chuyện đau lòng bọn họ đều không cách nào nhớ lại.

Mấy ngày sau khi trở về, Trình Cẩm nghe được giọng Triệu Thu vừa vào nhà từ thiết bị nghe trộm, “Tiểu Lệ? Sao cậu lại ở nhà tôi? Cậu vào bằng cách nào?”

“Đồ đàn, anh quên tôi biết phá khóa à? Khóa cửa nhà anh có cũng như không.” Đây là giọng Lệ Nhất Minh, “Đồ đàn, có phải anh vẫn trách tôi đánh anh ngất xỉu không? Không phải tôi sợ anh hiểu lầm, chỉ là vừa hay đi ngang qua, nghĩ tới anh nói nhà anh ở chỗ này nên đến xem một chút.”

“Hả? À, tôi không có hiểu lầm, tôi biết là cậu muốn cứu tôi...”

Hôm đó Lê Nhất Minh đánh Triệu Thu ngất xỉu rồi giấu hẩn dưới gầm giường, sau đó hẩn mở cửa sổ, lừa những người kia là Triệu Thu trốn rồi. Hồ Tử không ngờ thành thật như Triệu Thu cũng biết chạy, gã nghi ngờ Lê Nhất Minh thả Triệu Thu đi nhưng việc cấp bách là nếu Triệu Thu báo cảnh sát thì không ổn chút nào, gã vội sai người công Lê Nhất Minh thoát khỏi bệnh viện.

Trong lúc Triệu Thu và Lê Nhất Minh nói chuyện, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch lặng lẽ lên lầu. Lê Nhất Minh rất cảnh giác nên phát hiện ra họ, lập tức chạy về phía đầu kia hành lang. Trình Cẩm lấy súng ra, sau đó nhìn tên ngốc Triệu Thu che chắn cho Lê Nhất Minh, Trình Cẩm cười gằn, “Lê Nhất Minh, anh không dừng lại tôi sẽ nổ súng, nếu ngộ thương Triệu Thu thì sẽ là lỗi của anh.”

Lê Nhất Minh dừng lại, “Anh thật vô sỉ!” Lại mắng Triệu Thu, “Đồ đàn! Có phải anh báo cảnh sát không?”

“Tôi không có.” Triệu Thu rất oan ức, “Tôi muốn báo cảnh sát nhưng còn chưa tìm được cơ hội gọi điện.” Hẩn là quản giáo, nhìn thấy tội phạm trốn tù phải báo cảnh sát.

“...” Lê Nhất Minh sắp tức chết rồi.

Triệu Thu nhìn Lê Nhất Minh trợn trắng mắt, biết hẩn đang tức giận, vội nói, “Tiểu Lê, cậu đừng tức giận, cảnh sát Trình biết cậu là người tốt, sẽ giúp cậu.”

“Tôi mới không phải người tốt!” Lê Nhất Minh trừng mắt với Triệu Thu, “Anh không thấy anh ta cầm súng chĩa vào tôi hả?”

“Cảnh sát Trình chỉ dọa cậu thôi, không cho cậu chạy trốn...”

Trình Cẩm nói xen vào, “Lê Nhất Minh, anh có biết Viên Ly Ly không?”

“Ai?” Lê Nhất Minh chưa từng nghe qua.

Triệu Thu giải thích, “Bạn gái Trịnh Quân Thực.”

“Đồ đàn, bạn gái hử sao tôi biết được?! Lệ Lệ?” Lệ Nhất Minh nhớ lại, “Nói cho anh biết tôi không có quan hệ gì với hử, hử là gọi bạn gái.” Lệ Nhất Minh lườm Triệu Thu.

Triệu Thu ấp úng nói, “Là tôi đoán sai.”

Trình Cẩm cười xem Lệ Nhất Minh và Triệu Thu cãi nhau, cảm thấy hai người này thật thú vị, “Ha ha, Lệ Nhất Minh, tôi không phải cảnh sát, tôi thuộc tổ đặc án bộ An ninh, anh có hứng thú đến tổ đặc án không?”

Bộ Hoan, Diệp Lai nghe thấy Trình Cẩm nói vậy đều giật mình, rõ ràng mấy cục khác muốn Lệ Nhất Minh về với họ, Trình Cẩm đây là đang cướp người? Hay là vì Lệ Nhất Minh mắng anh vô sỉ nên anh định đem Lệ Nhất Minh về tổ đặc án tra tấn?

Lệ Nhất Minh nhìn Trình Cẩm, nghi ngờ hỏi, “Anh đang đùa tôi đấy à?”

“Sao lại thế, tôi nói lời giữ lời.” Trình Cẩm tiếp tục xúi giục hử, “Đến tổ đặc án đi, anh là thiên tài mở khóa, chúng tôi rất cần kiểu thiên tài như anh.”

Nghe thấy Trình Cẩm khen mình như vậy, Lệ Nhất Minh cũng không tiện làm mình làm mẩy nữa, hử do dự nói, “Tôi là tội phạm cướp ngân hàng, giờ lại vượt ngục...” Nói đến đây Lệ Nhất Minh nhú mày, “Anh quả nhiên vẫn đang đùa tôi.”

“Cướp ngân hàng cũng là bọn chúng ép anh đi, không phải anh bảo một nhân viên ngân hàng báo cảnh sát à? Mặt khác anh cũng không muốn vượt ngục, là bọn chúng cướp ngục.”

Lệ Nhất Minh rất kinh ngạc, “Tôi còn tưởng sẽ không có ai tin tôi, lúc đó rõ ràng tôi bảo người ta báo cảnh sát, kết quả tay bắn tĩa vẫn cho tôi một phát súng, vết thương chưa khỏi đã ném tôi vào tù nói phải nhốt hơn hai mươi năm, tôi vẫn muốn vượt ngục, ai muốn ở trong tù hai mươi năm chứ.”

Triệu Thu bên cạnh lộ vẻ khó chịu. Lệ Nhất Minh nhìn Triệu Thu cười, hắc ngữ *không thì vào tổ đặc án đi*, “Ày, vậy các anh bao ăn bao ở không?”

Trình Cẩm lắc đầu, “Không có.”

Triệu Thu nhìn Lệ Nhất Minh muốn nói lại thôi.

Lệ Nhất Minh trừng Triệu Thu, “Đồ đàn! Anh muốn nói gì nói nhanh đi!”

Triệu Thu chần chờ nói, “Tôi muốn nói cậu có thể ở chung với tôi nhưng chắc chắn cậu không thích. Tôi không muốn nói, là cậu nhất định bắt tôi nói.” Lệ Nhất Minh luôn gọi hắn là “đồ đàn”, hắn biết khẳng định Lệ Nhất Minh chê hắn không đủ thông minh không bằng lòng sống cùng hắn.

Lệ Nhất Minh lại cười, “Anh đã muốn tôi ở cùng như thế thì tôi miễn cưỡng đồng ý vậy!” Hắn lại nhìn về phía Trình Cẩm, “Nếu lời anh nói đều là thật, vậy tôi đồng ý gia nhập...”

Không đợi Lệ Nhất Minh nói xong, một người vội vàng chạy lên lầu ngắt lời hắn, “Tôi khuyên cậu đừng đồng ý, Trình Cẩm là người hồi đó đã bắt cậu vào tù.” Người nói chuyện chính là Mạc Lưu Niên, không biết hắn biết tin bằng cách nào mà chạy tới.

“Vội lại người bên cạnh anh ta là tay bắn tỉa đã cho cậu một phát súng.”

Lần này là giọng nữ, Trình Cẩm biết cô, người này tên Lam Trân Châu, cũng thuộc bộ An ninh.

Mạc Lưu Niên cười nói, “Trình Cẩm, chúng ta là bạn bè nhưng muốn cướp người của cục chúng tôi thì không được.”

Lam Trân Châu liếc hắn, “Người của cục các anh cái gì? Còn chưa xác định đâu.”

Mạc Lưu Niên cười nhạt, “Ồ? Nhưng tôi nghe nói cục trưởng nhà cô lần này lại chuẩn bị oản tù xì phân thắng thua với cục trưởng nhà tôi, theo tôi biết cục trưởng nhà cô trước nay đều chiến là bại, bại lại chiến.”

“...”

“Lệ Nhất Minh...” Trình Cẩm vừa gọi tên hắn, Lệ Nhất Minh liền hung hăng trừng sang, bây giờ hắn càng chắc chắn Trình Cẩm đang đùa giỡn mình.

Trình Cẩm cười nói, “Lúc đó người báo cảnh sát không nói cho tôi chuyện anh bảo cô ấy báo cảnh sát, gần đây tôi mới biết nhưng bây giờ nói ra cũng chẳng để làm gì. Lệ Nhất Minh, tôi rất xin lỗi, tạm biệt.”

Lệ Nhất Minh tâm tình phức tạp nhìn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch rời đi, Triệu Thu ở bên cạnh lắc nhai, “Cảnh sát Trình là người tốt, anh ấy sẽ không cố ý bắt cậu...” Lệ Nhất Minh mất hứng nghe, quyết định không đi tổ đặc án gì đó nữa, nếu không mỗi ngày sẽ lại nghe Triệu Thu nói cảnh sát Trình thế này cảnh sát Trình thế kia, phiền chết người.

Du Đặc thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch quay về vội thanh minh, “Tuyệt đối không phải em gọi chú Mặc tới!”

Tiểu An nói, “Lão đại, em cũng biết mở khóa đó!” Những người khác cũng nhao nhao bày tỏ sở trường này đều biết ít hoặc nhiều.

“Mấy người có thể mở cửa kho tiền?”

Đám Tiểu An im lặng, vừa oán trách Lệ Nhất Minh rảnh rỗi đi mở kho tiền làm gì vừa thề son sắt sẽ cố gắng về phương diện này.

Dương Tư Mịch nghi hoặc hỏi Trình Cẩm, “Tại sao muốn mở kho tiền?”

“Bọn họ quá hời hợt, cần chút áp lực.” Trình Cẩm cười nói, “Hơn nữa học nhiều đẳng nào cũng có lợi.”

-----oOo-----

Sự kiện ngộ độc tập thể

Chương 1: Tổ đặc án đi công tác ở trấn Kim Phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hôm nay tổ đặc án không bận, Trình Cẩm đang thương lượng công việc của tổ đặc án với Tạ Minh, ví dụ như loại vụ án mà họ sẽ nhận.

Trình Cẩm nói, “Cũng không thể để chúng tôi mỗi ngày làm việc như chân sai vặt, có chuyện là gọi đi giúp đỡ, đến mức đó sao? Rất nhiều chuyện chỉ cần họ chịu tốn nhiều tâm lực một chút là có thể tự giải quyết rồi.”

Tổ đặc án đã đến từng phân cục của bộ An ninh dạo một vòng, Trình Cẩm thấy những người này là ngày ngày nhàn rỗi không có việc gì nên tìm phiền phức.

Tạ Minh có lẽ biết nhưng không ngăn cản, đây cũng là cách nhanh nhất để tất cả phân cục thừa nhận và tiếp nhận tổ đặc án, người mới chung quy phải dẫn ra ngoài đảo một vòng.

Tạ Minh hỏi, “Vậy ý cậu là?”

Trình Cẩm đã nghĩ xong, “Toàn bộ vụ án cần chúng tôi xử lý trực tiếp giao đến chỗ chúng tôi, chúng tôi sẽ căn cứ nặng nhẹ để chọn xử lý cái nào trước, đương nhiên ngoại trừ tình huống đặc biệt.”

“Loại tình huống đặc biệt nào?”

Trình Cẩm sắp xếp lại mạch suy nghĩ, “Khẩn cấp? Tình huống cụ thể phân tích cụ thể, có gấp hay không cũng do chúng tôi phán đoán hoặc đối phương có đầy đủ lý do thuyết phục chúng tôi.”

Lúc này điện thoại của Tạ Minh vang lên, bà ra hiệu Trình Cẩm chờ chút, bà đi nghe điện thoại. Một lát sau, bà quay lại nói, “Những việc cậu nói không thành vấn đề nhưng phải bắt đầu từ một vụ án đặc biệt. Bây giờ các cậu phải đi điều tra một vụ án đặc biệt. Ngụy Thanh sẽ lập tức giải thích tình huống vụ án này cho các cậu.”

Trong khu làm việc của tổ đặc án, Ngụy Thanh đi tới rồi đứng một mình ở một bên, những người khác đang ngồi trên ghế của mình, Bộ Hoan và Diệp Lai đang tán gẫu, Tiểu An nói gì đó với Du Đặc, Hàn Bân cầm một quyển

tạp chí y học nào đó, Dương Tư Mịch hôm nay không ngủ mà lấy tay đỡ cằm không biết đang nghĩ gì.

Ngụy Thanh tăng hắng một tiếng, không ai thèm ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trình Cẩm ra khỏi văn phòng của Tạ Minh, ngồi xuống cạnh Dương Tư Mịch, nhìn Ngụy Thanh, “Không bắt đầu nói đi?”

Ngụy Thanh ra hiệu anh nhìn đám tổ viên không đảng hoàng này, Trình Cẩm gõ bàn, “Mọi người chuẩn bị, phải họp.”

“À.” Đám người nhao nhao đứng lên, có đi phòng vệ sinh, có đi châm trà, Trình Cẩm đẩy ly của mình và Dương Tư Mịch qua, Diệp Lai và Du Đặc giúp họ rót nước đầy ly rồi mang về. Làm xong công tác chuẩn bị, cả đám kéo ghế ngồi quanh bàn của Trình Cẩm và Dương Tư Mịch.

“...” Ngụy Thanh yên lặng quan sát, *những người này chuẩn bị mở tiệc trà đấy hả?*

Trình Cẩm nhìn Ngụy Thanh còn chưa bắt đầu nói, ““Tiểu An, đi lấy ghế cho chú Ngụy.”

“...Không cần.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Ngụy Thanh không đổi, trong lòng lại khóc, hắn mới hơn ba mươi, có đến nỗi để Tiểu An gọi hắn là chú không.

Tại một trấn nhỏ tên Kim Phong xảy ra sự kiện ngộ độc thực phẩm tập thể, trong trấn nhỏ chỉ có tổng cộng mấy ngàn người, giờ đã có hơn trăm người trúng độc nhập viện.

“Số người chết?” Hàn Bân hỏi.

Ngộ độc thực phẩm tập thể xảy ra ở rất nhiều nơi nhưng rất hiếm khi nghiêm trọng đến mức có người chết, trừ khi là trẻ em bị ngộ độc, sức miễn dịch của trẻ em kém, nghiêm trọng sẽ có thể chết người. Lần này cần bọn họ đi điều tra, chắc đã xảy ra việc nghiêm trọng, chẳng hạn như có người chết.

“Hiện tại đã chết một người.”

“... Người này có lai lịch gì mà muốn chúng tôi xa xôi ngàn dặm chạy tới trấn nhỏ đó?” Bộ Hoan hỏi Ngụy Thanh.

Trình Cẩm nói, “Mấy người đừng chen ngang nữa, để anh ấy nói hết một lần là hiểu thôi.”

Mọi người cùng an tĩnh, Ngụy Thanh rất cảm kích Trình Cẩm giúp mình, suýt nữa muốn bỏ qua việc vừa nãy Trình Cẩm bảo Tiểu An gọi hắn là chú.

Thời gian xảy ra sự kiện ngộ độc tập thể đúng lúc thị trưởng đến trấn Kim Phong khảo sát. Đoàn người của thị trưởng và hơn nửa nhân viên làm việc trong cơ quan nhà nước ở trấn Kim Phong đều bị ngộ độc, toàn bộ nhập viện.

Người chết là giám đốc nhà máy hóa chất – Diệp Cánh Chính, lúc ấy hắn cùng đoàn của thị trưởng dùng bữa ở khách sạn Kim Phong tốt nhất trấn.

Bị ngộ độc ngoài nhóm người này còn có người không ăn ở nhà khách, rất nhiều người ăn cơm ở nhà cũng ngộ độc, bước đầu nghi ngờ nguyên nhân ngộ độc là do ăn phải chế phẩm thịt do một nhà xưởng địa phương nhỏ gia công.

Diệp Lai hỏi, “Chẳng lẽ đang hoài nghi sự kiện ngộ độc lần này là đặc biệt nhắm vào chính quyền?”

Bộ Hoan cười, “Tôi ngờ là bởi vì người của công an địa phương cũng ăn ở nhà khách, vào bệnh viện cả nên thiếu cảnh lực, đành phải tìm viện trợ bên ngoài, người khác không chịu nhận cục diện rối rắm này, thẳng thắn đâm lên trên, lãnh đạo xem xét, ngộ độc tập thể, tình hình nghiêm trọng, tay vung lên, vụ án này liền giao tới tay tổ đặc án chúng ta.”

Du Đặc nói, “Còn có thể là vì bọn họ biết chúng ta từng xử lý sự kiện trúng độc.” Cậu nói tới sự kiện trúng độc thuốc nọ.

Tiểu An nhìn họ, “Đều có lý.”

Bọn họ cùng nhìn về phía Trình Cẩm xem anh sẽ nói gì.

Trình Cẩm không để ý tới họ, hỏi Ngụy Thanh thời gian xảy ra và địa điểm rồi nói, “Mọi người trở về thu dọn hành lý, sau đó tập trung ở sân bay.”

Sau khi về nhà, Trình Cẩm lấy quần áo của anh và Dương Tư Mịch ra xếp gọn, lấy thêm mấy món đồ dùng hàng ngày, đồ của hai người cũng chỉ đầy một túi.

Dương Tư Mịch ngồi tựa giường nhìn Trình Cẩm thu xếp đồ đạc.

Trình Cẩm sửa sang đồ đạc xong rồi kiểm tra lần cuối, sau đó để túi hành lý sang một bên, đi tới sờ trán Dương Tư Mịch, nhiệt độ bình thường. Giờ đang là đầu hạ, thời tiết nóng lên, rất nhiều người bị cảm, Dương Tư Mịch cũng mệt mỏi.

Trình Cẩm hỏi hần, “Không có chỗ nào không thoải mái thật chứ?” Dương Tư Mịch lắc đầu. Trình Cẩm nhú mào, suy nghĩ rồi lấy áo khoác cho Dương Tư Mịch mặc vào, mặc nhiều chút vẫn hơn.

Buổi tối, tổ Trình Cẩm lên máy bay, trước tiên phải bay tới thành phố Thịnh Châu rồi chuyển sang tàu hỏa để đến trấn Kim Phong.

Trên máy bay, Trình Cẩm lật tài liệu vừa lấy được trước khi bay.

Diệp Cánh Chính năm nay hai mươi chín tuổi, nhà hần làm nghề hóa chất, nhà máy hóa chất trấn Kim Phong chỉ là một trong những sản nghiệp của nhà hần, ba năm trước giao lại cho Diệp Cánh Chính quản lý. Diệp Cánh Chính năng lực không thấp, không phụ sự mong đợi của mọi người, điều hành nhà máy hóa chất rất khá, lợi nhuận tương đối cao.

Nhưng đồng thời người dân trấn Kim Phong càng ngày càng khó chịu với nhà máy hóa chất, thậm chí còn kiện cáo nói nhà máy hóa chất gây ô nhiễm nghiêm trọng, ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống của họ. Nhà máy hóa chất bồi thường chút tiền tượng trưng nhưng căn nguyên vấn đề trước sau không được giải quyết, người dân nơi đó cũng luôn ưu tư về vấn đề ô nhiễm.

Vụ án này sẽ được giao cho tổ đặc án vì nơi đó có tin đồn là lần này bị ngộ độc do nhà máy hóa chất ô nhiễm quá nặng, dẫn đến nước và thực phẩm sản xuất ở đây bị nhiễm độc nên mọi người mới bị ngộ độc...

Tin đồn càng truyền càng nghiêm trọng, bây giờ dân bản xứ không uống nước ngầm nữa mà mua nước đóng bình trong siêu thị, siêu thị đã cạn hàng, nếu không phải chính quyền kịp thời điều nước từ nơi khác tới, làm không cẩn thận thì đã xảy ra chuyện.

Thật ra cho dù nhà máy hóa chất gây ô nhiễm hẳn cũng sẽ không gây ra sự kiện ngộ độc thực phẩm đột phát kiểu này, nhưng dân chúng không tin chính quyền địa phương, luôn cảm thấy đang bị lừa. Cho nên cấp trên mới phái tổ đặc án đi, hi vọng họ mau chóng điều tra phá án tránh cho tin đồn tạo ra hậu quả nghiêm trọng hơn.

Trình Cẩm đóng tập tài liệu.

Tuy sự kiện ngộ độc thực phẩm không phải ô nhiễm gây ra nhưng những người bệnh sau khi nhập viện đều kiểm tra ra nguyên tố kim loại nặng trong cơ thể vượt chỉ tiêu, điều này nói rõ nhà máy hóa chất đích thực tồn tại vấn đề gây ô nhiễm.

Vấn đề ô nhiễm tồn tại ở rất nhiều nơi, chính quyền nhiều nơi đặt nặng thu nhập kinh tế, chờ có tiền mới lấy tiền đó đi xử lý môi trường đã ô nhiễm nghiêm trọng.

Trình Cẩm thở dài, nhìn Dương Tư Mịch ở bên cạnh, hắn đang đắp chăn ngủ nhưng nhìn ra được hắn ngủ không yên giấc, Trình Cẩm cầm tay Dương Tư Mịch để ở ngoài chăn nhét vào trong nhưng tay anh bị Dương Tư Mịch nắm ngược không thả, Trình Cẩm mỉm cười nhét luôn tay mình vào trong chăn.

Máy bay hạ cánh lại đổi sang tàu hỏa, chỗ bọn họ ngồi là ghế cứng, người đi đón họ là một công chức ở trấn Kim Phong tên Trần Lập, số hắn may

mắn, lúc xảy ra chuyện không đến nhà khách Kim Phong ăn, hấn rồi rít xin lỗi Trình Cẩm, xấu hổ nói thẳng vé tàu đi trấn Kim Phong chuyển sớm nhất có thể mua được chỉ còn ghế cứng.

Người tổ đặc án không quan tâm lắm, trong số họ có người rất hiếm ngồi tàu hỏa, lần này xem như được trải nghiệm.

Diệp Lai cười nói, “Được ngồi là tốt rồi, ngày giáp Tết có khi vé đứng còn chẳng mua được.”

Lúc đầu đám Bộ Hoan không hiểu được sự chua xót trong lời nói của Diệp Lai, lên tàu rồi mới thấy đâu đâu cũng là người, không những ngồi kín chỗ mà ngay cả hành lang và cửa phòng vệ sinh cũng đầy người đứng, sắc mặt mọi người đều không tốt, Trần Lập lại bắt đầu vòng xin lỗi mới...

Tàu hỏa chạy đến trấn Kim Phong cần hơn bốn tiếng, Bộ Hoan hỏi, “Có ai muốn chơi bài không?”

Ngoài Trần Lập đáp một tiếng “Được” thì không còn ai hưởng ứng, Trần Lập thấy những người khác không có hứng thú bèn im lặng. Mọi người không có hoạt động giải trí liền chậm rãi chuyển hướng ánh mắt lên người Trình Cẩm.

“...” Trình Cẩm nhìn lại đám cấp dưới buồn chán rồi nhìn Trần Lập đang tò mò nhìn anh và Dương Tư Mịch, Trình Cẩm nói, “Mọi người chơi đi, người thắng nhiều nhất có thể quyết định vụ án tiếp theo của tổ mình là gì.”

Mắt mọi người sáng lên, có phần thưởng thì có thể chơi, Trần Lập cười hỏi, “Vậy tôi thắng thì sao?”

Hàn Bân không ngẩng đầu lên nói, “Yên tâm, chuyện không thể nào.”

“...” Trần Lập câm nín, hấn chỉ muốn giữ gìn quan hệ với bọn họ thôi mà, sao lại khó như thế chứ?

Không ai hỏi ý kiến Trần Lập liền trực tiếp loại hấn ra vì mọi người đều cảm thấy hấn không phải đối thủ, Diệp Lai cũng không tham gia. Bộ Hoan, Hàn Bân, Tiểu An và Du Đặc chơi với nhau, lấy bài ra bài đều cực nhanh, gần như không nghĩ đã đánh ra, Trần Lập trợn mắt nhìn *hóa ra mình muốn thắng đúng là không thể nào*. Trong đám người đang đứng có người tới

xem, người từ từ vây xem càng lúc càng đông, nhân viên tàu còn tưởng xảy ra chuyện gì, vội vàng qua xem sao sau đó bị “trình độ chơi bài” của họ hấp dẫn, cũng đứng nhìn một hồi...

Trình Cẩm nhú mào, anh không ngờ mấy người Bộ Hoan ngay cả chơi bài cũng được huấn luyện, quá rêu rao, hầy, nhưng lỗ huênh hoang rồi, giờ anh không thể nóng nảy kêu dừng được.

-----oOo-----

Chương 2: Bắt đầu chính thức điều tra

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thật ra hầu hết những người đứng xem đám Bộ Hoan chơi bài thị lực đều không quá tốt, bọn họ là xem trò vui, hoàn toàn không hiểu lề lối cụ thể.

Một người trẻ tuổi hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi cũng đứng xem, sau đó ánh mắt hắn chuyển sang Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đang dựa lên người anh đồng thời hỏi Trình Cẩm, “Bạn anh bị bệnh à?” Hắn vừa nói vừa dõng bước đến chỗ Trình Cẩm.

Lúc người trẻ tuổi này lên tiếng Diệp Lai liền nhìn hắn, phát hiện lúc đi lại chân người này hơi khập khiễng, cô đứng lên nói, “Anh qua đây ngồi một lúc đi, tôi muốn đi phòng vệ sinh.”

Người đàn ông hơi kinh ngạc nhìn Diệp Lai nhưng không từ chối, cười nói cảm ơn rồi ngồi xuống, hắn chào hỏi với Trình Cẩm và những người khác, “Chào mọi người, tôi tên Thư Ngộ.”

Dương Tư Mịch mở to mắt nhìn Thư Ngộ qua sợi tóc rũ xuống, sau đó lại nhắm mắt.

Trình Cẩm mỉm cười nhìn Thư Ngộ, lên tiếng, “Chào anh.”

Thư Ngô thấy bọn họ hình như không muốn nói chuyện với mình nên cũng yên tĩnh.

Sau khi Diệp Lai trở lại, Thư Ngô lập tức đứng lên, Diệp Lai ngăn hãm, “Không sao, tôi chen với họ.” Cô đi đến bên cạnh Tiểu An, đẩy đẩy người, Tiểu An đứng lên, Diệp Lai ngồi xuống ghế của Tiểu An rồi nắm eo Tiểu An kéo cô ngồi lên đùi mình tiếp tục chơi bài.
Thư Ngô nhìn những người này mà không nhịn được mỉm cười.

Đến huyện Kim Phong là sáu giờ tối, lúc này Hàn Bân thắng nhiều nhất trong bốn người, hôm nay số hũ may mắn lấy được mấy con bài đẹp, những người khác không cam lòng, hẹn trước trên đường về sẽ đấu tiếp.

Lúc xuống tàu Trình Cẩm nói với Thư Ngô, “Không bằng anh đi cùng chúng tôi?” Thư Ngô khẽ giật mình, gật đầu, đi phía sau họ. Trần Lập hơi kinh ngạc nhìn bọn họ nhưng không hỏi gì, hãm biết những người này trông thì dễ nói chuyện nhưng nếu hỏi quá nhiều, đột nhiên không ai trả lời, đến lúc đó tẻ nhạt cũng chỉ có mình hãm xấu hổ.

Ngoài nhà ga lại có rất nhiều người đón họ, Diệp Lai nói với Bộ Hoan, “Anh đoán sai, cục trưởng công an hình như không sao cả.”

Một người đàn ông bụng bìa mặc cảnh phục dẫn một đám người đi tới chỗ họ.

Bộ Hoan nhìn đoàn cảnh sát này, số lượng vẫn rất nhiều, “Ừm, anh đoán sai.”

Người đàn ông bụng bìa đi thẳng tới, hai tay duỗi ra nắm chặt tay Bộ Hoan đi đầu, “Lãnh đạo, chào ngài! Chào mừng ngài đến trấn Kim Phong làm khách!”

“...” Bộ Hoan vất vả lắm mới rút được tay phải của mình ra khỏi tay đối phương, “Thật ngại quá, anh nhận nhầm người rồi, người đứng đầu của chúng tôi cũng chính là lãnh đạo của anh là vị kia!” Bộ Hoan chỉ cho hãm nhìn về phía Trình Cẩm, Trần Lập cũng đứng một bên ra dấu tay.

Người đàn ông bụng bia vội đi về phía anh, Trình Cẩm tay trái xách túi hành lý, tay phải nắm cổ tay Dương Tư Mịch chưa tỉnh táo, không có tay cho hắn nắm nên hắn hơi lúng túng, Trình Cẩm gật đầu với hắn, “Xin chào, tôi là Trình Cẩm.”

Người đàn ông vội nói, “Chào ngài, chào ngài, tôi tên Đỗ Minh Thảo, gọi tôi là Đỗ là được.”

Sáng sớm hôm nay Đỗ Minh Thảo nhận được thông báo phía trên phái tổ đặc án tới điều tra sự kiện ngộ độc xảy ra ở chỗ họ, chính quyền trấn phái Trần Lập vào thành phố đón người, hắn biết từ chỗ Trần Lập bọn họ sắp đến nơi liền tới nhà ga tiếp đón, hắn liếc thấy Bộ Hoan và Diệp Lai đi hàng đầu liền theo trực giác cho rằng Bộ Hoan là lãnh đạo, không ngờ lại nhận lầm, hắn túa mồ hôi trán cẩn thận quan sát phản ứng của Trình Cẩm. Trình Cẩm cười nói, “Cục trưởng Đỗ, cảm ơn anh tới đón chúng tôi. Tình huống hiện tại là thế nào?”

Đỗ Minh Thảo không ngờ Trình Cẩm sẽ hỏi tình tiết vụ án ngay, cố nén mong muốn lau mồ hôi trên trán, “Ban đầu chúng tôi có một người tình nghi nhưng hắn bỏ trốn rồi.”

“Ồ?” Trình Cẩm hơi kinh ngạc, trong tin tức anh nhận được tới giờ không hề nhắc tới người tình nghi, “Là ai?”

Đỗ Minh Thảo nói, “Một người tên Thư Ngộ, hắn và Diệp Cánh Chính có mâu thuẫn, bọn họ từng đánh nhau một lần, Diệp Cánh Chính còn bị hắn đánh cho phải nằm viện rất lâu...” hắn vừa nói thao thao bất tuyệt vừa trừng người cảnh sát ở bên cạnh không ngừng nháy mắt ra hiệu với mình...

Mãi đến khi hắn dừng lại, Trình Cẩm nói, “Thư Ngộ? Người này?” Anh quay đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi chân bị thọt đi cùng Hàn Bân.

Đỗ Minh Thảo há miệng to đến mức nhét vừa một quả trứng gà, người cảnh sát bên cạnh cúi thấp đầu, hắn vẫn luôn nhắc nhở cục trưởng nhà mình là Thư Ngộ cũng ở đây. tiếc rằng khả năng tiếp thu của cục trưởng không tốt.

Trần Lập cũng lắp bắp kinh hãi còn hơi hồi hận, hắn đã nghe tới Thư Ngộ này nhưng chưa gặp người thật nên không nhận ra, ở trên tàu hắn có nghe thấy Thư Ngộ tự giới thiệu nhưng không nghĩ tới Thư Ngộ sẽ tự mình tìm đến tổ đặc án, còn tưởng chỉ là người rảnh rỗi nên không chú ý nhiều, quá bất cẩn, hắn đã có thể báo trước cho Đỗ Minh Thản.

Trình Cẩm đã chú ý tới Thư Ngộ từ lúc ở nhà ga thành phố, lúc đó Thư Ngộ hắn vừa xuống tàu muốn ra khỏi nhà ga nhưng sau khi thấy Trần Lập và bọn họ lại cùng họ đi vào nhà ga, sau đó theo lên tàu, Trình Cẩm nhìn thấy hắn mua vé bổ sung trên tàu.

Sau đó Thư Ngộ lại đặc biệt đến bắt chuyện với họ, Thư Ngộ vừa tự giới thiệu xong Trình Cẩm liền nhớ ra anh đã thấy tên và giới thiệu tóm tắt của người này, trong tài liệu có một phần về những người có quan hệ tương đối gần với Diệp Cánh Chính được sắp xếp riêng gồm vợ sắp cưới, bạn bè và kẻ địch của hắn.

Thư Ngộ thuộc về kẻ địch, hắn là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, hơn hai năm nay vẫn luôn cố gắng chứng minh nhà máy hóa chất có vấn đề ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng, hắn học hóa học, sau khi tốt nghiệp đại học thì làm việc ở nhà máy hóa chất, sau khi biết nhà máy hóa chất tồn tại vấn đề ô nhiễm nghiêm trọng thì xảy ra xung đột với nhà máy, cuối cùng từ chức.

Lúc xuống tàu Trình Cẩm đề nghị Thư Ngộ đi cùng bọn họ, Thư Ngộ liền đoán được Trình Cẩm chắc đã biết thân phận mình nên không từ chối, nhưng thật ra dù hắn từ chối, Trình Cẩm cũng không để hắn rời đi.

Cục trưởng Đỗ Minh Thản không nhìn được lau mồ hôi, sau khi xảy ra sự kiện ngộ độc hắn mãi không tra được manh mối, liền nghĩ tới Thư Ngộ, liệt hắn thành người tình nghi, sắp xếp người theo dõi nhưng không có người, không cẩn thận vẫn để hắn chạy mất. Đỗ Minh Thản vốn đang nghĩ chạy

càng tốt, càng có thể nói rõ hẳn là nghi phạm nhưng không ngờ hẳn lại quay về cùng tổ đặc án.

Trình Cẩm nói, “Chúng tôi gặp Thư Ngộ trên tàu nên gọi anh ta cùng trở về hỗ trợ điều tra. Anh ta tạm thời ở cùng chúng tôi, không sao chứ?”

“Không sao, không sao!” Đỗ Minh Thản vội nói, “Ngài cần gì cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp!” Bất kể trong lòng hẳn nghĩ gì, bề ngoài nhất định phải hết sức phối hợp.
Trình Cẩm cười nói, “Phối hợp với nhau.”

Tổ đặc án được sắp xếp ở nhà khách của chính quyền trấn, căn nhà cũ hai tầng, phòng ở sạch sẽ gọn gàng, bài trí thoải mái dễ chịu, công chức đến trấn công tác đều trọ ở đây. Lần này thị trưởng đến cũng ở chỗ này nhưng sau khi bị ngộ độc đã được đưa về thành phố.

Trình Cẩm nói người của nhà khách sắp xếp cho họ phòng hai người ở, Bộ Hoan và Thư Ngộ một phòng, Tiểu An và Diệp Lai một phòng, Hàn Bản và Du Đặc một phòng, anh và Dương Tư Mịch một phòng.

Trần Lập mời họ đi ăn, Trình Cẩm từ chối, bảo Trần Lập cứ về làm việc của mình. Bây giờ nhóm trấn trưởng còn ở bệnh viện, Trần Lập đúng là có không ít việc, hẳn liền tạm biệt nhóm người Trình Cẩm.

Tổ Trình Cẩm gọi đại mấy món ở nhà khách, thức ăn trấn Kim Phong mùi vị hơi lạ, mọi người ăn không quen nên chỉ ăn một chút.

Ăn cơm tối xong, tổ Trình Cẩm đến cục Công an, anh đã nói trước với Đỗ Minh Thản, tối nay tìm hiểu tình tiết vụ án trước.

Bên phía Đỗ Minh Thản, sau khi chia tay tổ đặc án hẳn lập tức về cục Công an dạy dỗ cấp dưới, đại khái là toàn lực phối hợp với tổ đặc án, nói ít làm nhiều... Đỗ Minh Thản nói không ngừng, đội trưởng Điền Thuật cuối cùng không nhịn được nói, “Cục trưởng, người của tổ đặc án nói ăn cơm xong sẽ

tối, chúng ta có nên ăn cơm trước không? Đêm nay chắc chắn phải tăng ca sao?”

Đỗ Minh Thảo mắt hứng trùng Điền Thuật xen ngang nhưng nghĩ cũng đúng, tổ đặc án nếu tối nhanh mà bọn họ còn chưa ăn tối thì cũng không tiện đi ăn, không lẽ phải nhịn đói một đêm? Hắn vội phát tay, “Nhanh, chúng ta cũng ăn cơm, tranh thủ thời gian!”

Mọi người trong cục Công an cũng không đoái hoài tới việc ra ngoài ăn, lỡ như lúc họ ra ngoài tổ đặc án lại tới thì sao thế là gọi giao hàng, còn đặc biệt dặn giao nhanh, nhất thời trong văn phòng toàn mùi thơm của thức ăn.

Tổ Trình Cẩm quả thực đến rất nhanh, khu trung tâm trấn không lớn, nhà khách cách cục Công an không xa, đi chưa tới mười phút đã đến, Trần Lập vốn còn muốn điều động xe cho họ nhưng Trình Cẩm nói không cần, xem như đi dạo.

Đi vào cục Công an, tổ Trình Cẩm đều ngửi thấy mùi thức ăn, Đỗ Minh Thảo nhìn thấy người tới qua cửa sổ, vội bảo cấp dưới dọn dẹp dừng ăn, Trình Cẩm nói, “Có phải chúng tôi đến sớm quá, quấy rầy mọi người ăn cơm không?”

Đỗ Minh Thảo vội lắc đầu, “Không có, chúng tôi chuẩn bị xong rồi.”

Trình Cẩm cười nói, “Được, chúng ta mở cuộc họp đơn giản trước, hiểu rõ tình huống vụ án, sau đó chưa ăn no lại ăn cơm tiếp.”

Đám người Đỗ Minh Thảo không tin Trình Cẩm nói mở cuộc họp đơn giản là đơn giản thật, vì tất cả cuộc họp ngắn trong miệng lãnh đạo ít nhất cũng khoảng hai tiếng. Nhưng lần này bọn họ nghĩ sai rồi, Trình Cẩm đúng là nói rất nhanh, dăm ba câu tóm tắt tiến trình vụ án rồi hỏi bọn họ có muốn bổ sung gì không.

Những cấp dưới Đỗ Minh Thảo mang theo dựa vào nguyên tắc nói ít làm nhiều lắc đầu, Trình Cẩm liền không hỏi nữa, lại qua quýt hỏi tiến độ hiện

tại, kết quả chính là không có tiến độ vì chưa điều tra được gì.

Đỗ Minh Thản lại muốn lau mồ hôi, hắn muốn nói gì đó nhưng không cách nào nói được... đành trằm mặc. Hắn nghĩ *tôi có thể nói vì biết bên trên phải người tới nên không dám tự tiện điều tra không?* Nhưng rõ ràng cái cớ này không thể qua cửa được, tóm lại vẫn là đóng chặt miệng.

Trình Cẩm nói, “Vậy được rồi, bây giờ bắt đầu điều tra đi. Thi thể Diệp Cánh Chính vẫn chưa động tới chứ?”

Đỗ Minh Thản đã hỏi pháp y, “Vẫn chưa, còn ở trong kho lạnh.”

Trình Cẩm gật đầu bảo Hàn Bân đi giúp, thiết bị dùng để phân tích kiểm tra ở đây chắc chắn không đủ, Trình Cẩm đã nói trước với Hàn Bân nếu thiết bị ở đây không ổn thì trích mẫu đưa đến phân cục bộ An ninh gần nhất để kiểm nghiệm.

Trình Cẩm lại nói, “Khách sạn Kim Phong các anh đã hỏi rồi đúng không, nhưng bây giờ làm phiền anh cho người đưa tôi, Diệp Lai và Du Đặc đi hỏi lại. Còn nữa, Diệp Cánh Chính chết trong nhà vợ sắp cưới đúng không, anh đưa bọn tôi đến nhà vợ sắp cưới của anh ta xem một chút.”

-----oOo-----

Chương 3: Vấn đề tâm lý mãi mãi phiền toái hơn sinh lý nhiều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Trình Cẩm phân công xong, Điền Thuật dẫn người cùng Diệp Lai, Du Đặc đến khách sạn; những người còn lại đến nhà vợ chưa cưới của Diệp Cánh Chính cùng Đỗ Minh Thản.

Vợ chưa cưới của Diệp Cánh Chính tên La Bối, không phải người trấn Kim Phong, bình thường không sống ở đây mà mỗi tháng sẽ đến thăm Diệp

Cánh Chính, tháng này cô cũng tới, vừa được mấy ngày. Tôi qua Diệp Cánh Chính đi ăn cùng mọi người, sau khi về nhà thì đột phát đột ngột chết lúc rạng sáng khiến cô bị sốc nặng.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch theo Đỗ Minh Thảo đi vào nhà La Bồi, Bộ Hoan và Thư Ngộ ở lại trong xe, Tiểu An đi xem xét camera chung cư nhưng tiếc rằng mấy cái camera chỉ là đồ trang trí, đã hỏng từ lâu.

Mắt La Bồi vẫn còn sưng, chắc đã khóc rất lâu, cô kể lại chuyện đã xảy ra cho nhóm Trình Cẩm nghe – Diệp Cánh Chính hôm qua đến khuya mới về, lúc rạng sáng bắt đầu không thoải mái, đưa tới bệnh viện thì không cứu được nữa.

Dương Tư Mịch không hiểu, “Cô rất đau lòng thật ư, tại sao?”

La Bồi ngẩn ra, mắt đỏ lên lại khóc, nói đứt quãng, “Mấy ngày trước tôi cãi nhau với anh ấy nên bữa cơm hôm qua không đi cùng, không nghĩ tới anh ấy xảy ra chuyện...”

Ra khỏi nhà La Bồi, Trình Cẩm hỏi Đỗ Minh Thảo, “Diệp Cánh Chính được đưa đến bệnh viện Nhân Dân? Nếu tiện thì bây giờ chúng ta đến bệnh viện một chuyến?”

Đỗ Minh Thảo liền nói không thành vấn đề, mọi người lại lên xe đi đến bệnh viện Nhân Dân.

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, La Bồi có vấn đề gì?”

Dương Tư Mịch cau mày nói, “Cô ta không phải là quá đau lòng, còn có chút cảm xúc tức giận hồi hận.” Hắn không cách nào lĩnh hội người bình thường bị kích phát những cảm xúc này như thế nào nhưng nó không ảnh hưởng đến chuyện hắn là nhà tâm lý học giỏi sát ngôn quan sắc, có lẽ vì hắn có thiên phú về mặt này cũng có lẽ vì con người thường tò mò hơn về những thứ mình không hiểu, gộp lại khiến hắn càng có hứng thú học hỏi.

Sát ngôn quan sắc: đoán ý qua lời nói và sắc mặt

Trình Cẩm cũng nhún mày.

Sau khi đến bệnh viện, Đỗ Minh Thảo dẫn nhóm Trình Cẩm tới khu nằm viện đồng thời nói, “Mấy người trưởng trấn nằm ở phòng bệnh trên lầu ba.”

Trình Cẩm nhìn hẩn, “... Xin lỗi, tạm thời không gặp trưởng trấn của các anh. Tôi muốn đi tìm bác sĩ phụ trách chữa trị cho Diệp Cánh Chính.”
Đỗ Minh Thảo đỏ mặt, vội dẫn họ đến khu cấp cứu.

Bác sĩ Hà khu cấp cứu là bác sĩ tiến hành cứu trị cho Diệp Cánh Chính khi hẩn được đưa vào viện, nhưng hẩn nói với nhóm Trình Cẩm lúc Diệp Cánh Chính được đưa tới đã chết rồi.

“Bác sĩ Hà, là xe cấp cứu của bệnh viện đi đón người sao?”

Bác sĩ Hà xác nhận, “Đúng, chúng tôi đi đón nhưng lúc đó anh ta đã chết.”

Trình Cẩm hỏi, “Các anh khiêng anh ta từ trong phòng ra?” Lúc ở nhà La Bối Trình Cẩm đã thấy cả căn nhà được trải thảm, người ngộ độc hẩn sẽ phải nôn ói nhưng anh cho rằng nhà La Bối không có dấu hiệu lau chùi hơn nữa thoạt nhìn không phải vừa mới thay thảm.

Bác sĩ Hà hơi kinh ngạc, “Không, lúc đó anh Diệp ở trong xe của mình, cô La gọi 120, cô ấy nói chúng tôi còn không tới thì sẽ đưa anh Diệp đi viện.”
Dương Tư Mịch hỏi, “Lúc các anh khiêng Diệp Cánh Chính xuống xe, anh ta ngồi chỗ nào?”

Bác sĩ Hà nói, “Ghế lái, lúc đó tôi còn thấy kỳ lạ.” Nếu La Bối muốn đưa Diệp Cánh Chính tới bệnh viện, hẩn phải ngồi ở ghế phụ lái hoặc ghế sau mới đúng.

Trình Cẩm nói Đỗ Minh Thảo giúp điều tra xe Đỗ Cánh Chính, anh và những người khác về nhà khách. Ngoài mấy người bạn ở ngoài, người còn lại đều ở trong phòng Trình Cẩm, kể cả Thư Ngộ.

Thư Ngọ uống nước đựng trong ly giấy, “Mọi người có thấy nước này có mùi lạ không? Nước ngầm ở nơi này đều bị ô nhiễm, dù đã lọc rồi đun sôi vẫn không loại bỏ được hương vị đắng chát này.”

“Không phải nói người ở đây đều mua nước uống à? Xem ra bị phóng đại rồi.” Bộ Hoan còn nói, “Đâu chỉ nước uống, bầu trời bụi mịn mù, cây cối trọc đến nơi rồi, nước sông không sạch sẽ chút nào, không khí thì không trong lành...”

Tiểu An chớp chớp mắt, “Đều do ô nhiễm?”

Thư Ngọ nói, “Nhà máy hóa chất gây ô nhiễm rất nghiêm trọng, nhưng mỗi lần người trên thành phố xuống kiểm tra đều nói khí thải nước thải nhà máy thải ra đạt tiêu chuẩn, không làm hại con người, sao có thể? Người có mắt đều thấy môi trường trấn Kim Phong ngày càng tệ, người mắc đủ loại bệnh cũng tăng lên không ít...”

Trình Cẩm nói, “Anh cho rằng sự kiện ngộ độc này liên quan đến việc ô nhiễm?”

Con người mắt Thư Ngọ hơi co lại, hấn hi vọng người bên trên phái tới có thể giải quyết chuyện nhà máy hóa chất gây ô nhiễm nhưng không ngờ bọn họ chỉ quan tâm đến vụ án ngộ độc. “Chắc không liên quan lắm. Nhưng chỉ số kim loại nặng trong cơ thể người dân trấn Kim Phong vượt mức bình thường cũng vì uống nước và ăn đồ ăn ở đây lâu dài.”

Trình Cẩm rất quan tâm sự kiện ngộ độc, lại hỏi Thư Ngọ, “Nghe nói người ngộ độc rất có thể vì ăn chế phẩm thịt do một nhà xưởng chế biến làm ra?”

Thư Ngọ nói, “Có ý kiến như thế.”

Trình Cẩm suy nghĩ rồi hỏi hấn, “Có tiện dẫn chúng tôi đi thăm nhà xưởng này không?”

Thư Ngọ kinh ngạc, “Sau khi xảy ra chuyện ngộ độc, nhà xưởng này đã ngừng kinh doanh rồi, mà dù không ngừng thì bây giờ cũng là buổi tối, chắc chắn không có người.”

Không có người càng tốt, Trình Cẩm thuyết phục Thư Ngộ dẫn họ đi xem một chút, sau đó bảo Dương Tư Mịch và Tiểu An ở lại nhà khách, Dương Tư Mịch không muốn, Trình Cẩm đề bả vai hắn, nhìn vào mắt hắn, “Ở chỗ này nghỉ ngơi một lúc được không? Tôi sẽ về nhanh thôi.”

Dương Tư Mịch hiềm khi thấy Trình Cẩm cương quyết với mình, thái độ Trình Cẩm đối với hắn gần như là dung túng, Dương Tư Mịch hơi do dự có muốn nghe lời Trình Cẩm không nhưng Trình Cẩm đã quay đầu nói với Tiểu An, “Tiểu An, tâm sự với thầy Dương của em đi.” Sau đó lại quay đầu khẽ vuốt mái tóc hơi xoắn của Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, tôi sẽ về nhanh mà. Nhé?” Dương Tư Mịch không tự chủ gật đầu, Trình Cẩm cười, thả tay rồi cùng Bộ Hoan và Thư Ngộ ra ngoài.

Tiểu An thấy Dương Tư Mịch nhú mày sau khi ba người kia đi liền hỏi hắn, “Thầy Dương, anh sao vậy, tâm trạng không tốt ă?” Tiểu An cũng coi như là học Tâm lý học, chỗ nào không hiểu sẽ đi hỏi Dương Tư Mịch, trong tổ đặc án ngoài Trình Cẩm, người tiếp xúc với Dương Tư Mịch nhiều nhất chính là cô, không nghĩ là thân thể Dương Tư Mịch không thoải mái như người khác, cô cảm thấy tinh thần Dương Tư Mịch không tốt lắm. Dương Tư Mịch lắc đầu, “Tôi sẽ giải quyết.”

Hắn biết vấn đề của mình, nói đơn giản hắn thật ra là cuồng giết người, không khống chế được dục vọng muốn giết người, chuyện hắn xử lý ở bộ An ninh đều là sự kiện đặc biệt cần diệt khẩu, mãi đến khi hắn gặp lại Trình Cẩm...

Dương Tư Mịch nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra tình cảnh Trình Cẩm mỉm cười cúi đầu hôn mắt hắn, tim hắn khẽ run, hắn luôn không chú ý hoặc nên nói là quên đi chuyện này nhưng giờ lại nhớ tới.

Cho đến nay người có ảnh hưởng với hắn chỉ có mỗi Trình Cẩm, hắn cảm thấy cảm giác lúc ở cùng Trình Cẩm rất đặc biệt, rõ ràng bên cạnh có thêm một người nhưng lại thấy rất tự tại, rõ ràng bị quản nhưng lại thấy rất tự do,

hắn thậm chí còn nghĩ nếu ở bên Trình Cẩm lâu dài thì một số triệu chứng của hắn sẽ giảm bớt hoặc biến mất, nhưng sự thật không như vậy, thời gian dài hắn vẫn không khống chế nổi bản thân.

Bây giờ hắn đã đến giới hạn, hắn sợ sau khi tỉnh giấc sẽ phát hiện mình giết Trình Cẩm trong lúc ngủ nên mấy ngày nay gần như không chợp mắt, việc này cũng khiến trạng thái tinh thần hắn kém hơn, cứ tuần hoàn ác tính như thế, hắn không biết mình có thể kiên trì bao lâu, hắn nghĩ có lẽ hắn không thể ở cùng Trình Cẩm nữa.

Bên kia, nhóm Trình Cẩm đã tới cổng nhà xưởng chế biến thịt. Phía trước nhà xưởng là cửa hàng mặt tiền sát đường, đằng sau là khu nhà nhỏ dùng để chế biến thịt và mấy gian phòng. Cửa lớn được khóa lại, Trình Cẩm nhìn hai bên thấy không có người liền nháy mắt với Bộ Hoan, Bộ Hoan lấy công cụ ra hý hoáy với ổ khóa, mở cửa, ra hiệu đi vào được rồi. “...” Thư Ngộ nhìn Bộ Hoan và Trình Cẩm không chút do dự bước qua cửa lớn, cũng theo vào.

Bọn họ đi vào khu nhà nhỏ phía sau, trong sân ngoài trời đặt một cái bàn dài, mặt bàn tích một tầng vết bẩn rất dày, vừa tanh vừa hôi, ruồi bay đầy sân; đi vào gian phòng cạnh khu nhà, bật đèn, trong phòng có mấy cái vạc lớn, ngửi mùi hẳn là nước chát dùng trong món kho, Bộ Hoan mở một cái vạc, trong vạc là nước đen đen, ruồi và côn trùng bay trên mặt nước, Bộ Hoan vội vàng ném cái nắp đi...

Bộ Hoan nói, “Thế này làm sao tôi ăn thịt được nữa...”

Thư Ngộ cũng nói, “Quá bẩn, khó trách ăn vào sẽ ngộ độc.”

Trình Cẩm không nói gì. Sau khi ra khỏi nhà xưởng, anh bảo Bộ Hoan đến cục Công an xem tiến trình của những người khác, anh và Thư Ngộ về nhà khách trước.

Bộ Hoan chờ Trình Cẩm và Thư Ngộ đi xa mới quay lại nhà xưởng lấy nước chát và hàng mẫu chế phẩm thịt, cạo chút vết bẩn bám trên bàn rồi

mang đến cục Công an cho Hàn Bân xét nghiệm.

Sau khi về nhà khách, Trình Cẩm để Thư Ngộ đi nghỉ, cũng nói Tiểu An đi nghỉ ngơi.

Dương Tư Mịch đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, Trình Cẩm cười nói, “Tôi đã nói về nhanh mà.” Anh đi qua ngồi xuống một cái ghế khác, “Tur Mịch, không sao chứ?”

Dương Tư Mịch nhắm mắt lắc đầu, Trình Cẩm đưa tay chạm vào lông mi hắn, mí mắt Dương Tư Mịch khẽ động mở mắt ra. Trình Cẩm thấy trong mắt hắn toàn tơ máu, “Có lẽ gần đây chúng ta bận quá, giải quyết xong vụ án này nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Dương Tư Mịch không nói lời nào, Trình Cẩm nhẹ nhàng sờ mắt hắn, “Tur Mịch, rốt cuộc làm sao vậy, không thể nói à?”

Dương Tư Mịch đột nhiên không kiên nhẫn được nữa, hắn không tin Trình Cẩm không đoán được hắn bị làm sao, hắn nghiêng đầu tránh tay Trình Cẩm.

Trình Cẩm giật mình, xem ra kỹ xảo nói chuyện của anh vẫn còn kém nhưng từ đầu người có thể làm người khác nghĩ mình là bác sĩ tâm lý cũng là Dương Tư Mịch chứ không phải anh. Anh nghĩ, *không thì dứt khoát nói thẳng đi*, “Tur Mịch, có phải áp lực lớn quá không, đừng nghĩ nhiều, không sao đâu.”

“... Cái gì gọi là không sao?” Dương Tư Mịch nhìn hắn, “Tôi muốn giết người cũng là không sao?”

Trình Cẩm cười nói, “Cậu lo lắng chuyện này? Đừng lo, tình huống này sẽ không xảy ra, cậu không tin chúng ta có thể đánh một trận thử xem, chưa chắc cậu đã thắng.”

Dương Tư Mịch nói, “Giết người và đánh nhau khác nhau.” Tuy nói vậy nhưng hắn phát hiện bản thân đã thả lỏng hơn.

Trình Cẩm nói thì ung dung nhưng trong lòng còn lo lắng hơn Dương Tư Mịch, anh biết vấn đề tâm lý mãi mãi phiền toái hơn sinh lý nhiều, hơn rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 4: Đằng sau một người đàn ông có bao nhiêu người phụ nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc màn đêm buông xuống Dương Tư Mịch lại định thức trắng một đêm nhưng Trình Cẩm đã nghĩ tới vấn đề này, nên anh ngồi bên giường Dương Tư Mịch nói, “Ngủ đi, tôi trông cậu.” Sau đó anh nắm tay Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch nhìn anh, an tĩnh nhắm mắt, thế mà lại ngủ thẳng tới sáng.

Tám giờ sáng, có người gõ cửa, Trình Cẩm nhú mào thăm than xem ra Dương Tư Mịch sắp bị đánh thức, quả nhiên một giây sau Dương Tư Mịch liền mở mắt ra, Trình Cẩm thả tay hân cười nói, “Tỉnh rồi? Tôi đi mở cửa.”

Ngoài cửa là Đỗ Minh Thản, hắn đặc biệt tới chỗ tổ đặc án sớm để báo tin, lúc này cũng hơi xấu hổ, đang nghĩ có phải mình tích cực quá mức không, “Ngại quá, có phải tôi đánh thức các anh không?”

Trình Cẩm cười, “Không có, là chúng tôi dậy trễ. Anh ngồi trước đi, chúng tôi sửa soạn xong ngay đây.”

Đám Diệp Lai cũng nhanh chóng tập hợp.

Hàn Bân báo cáo tình huống thi thể Diệp Cánh Chính trước tiên, chất độc Diệp Cánh Chính trúng phải còn đang kiểm nghiệm nhưng trên thân thể hắn có ngoại thương, đầu bị nứt xương nhẹ với lại não cũng bị xuất huyết nhẹ cho thấy đầu hắn từng bị vật nặng nện vào, mặt khác trên người có mấy vết cào.

Trình Cẩm hỏi, “Vậy nguyên nhân tử vong của Diệp Cánh Chính là?”

Hàn Bân đáp, “Nguyên nhân tử vong của anh ta hơi lạ, phải kiểm nghiệm thêm một bước.”

Diệp Lai và Du Đặc đã điều tra tất cả nhân viên khách sạn Kim Phong, lúc hỏi trực tiếp thì không lấy được manh mối có ích nào, sau đó họ đi nghe trộm nhân viên tám chuyện với nhau, biết được bà chủ khách sạn Tăng Diễm Phân và Diệp Cánh Chính lén lút có “giao tình”.

Diệp Lai nói, “Lão đại, Tăng Diễm Phân đã được bọn em đưa về cục Công an rồi.”

Trình Cẩm gật đầu cười nói, “Làm tốt lắm.”

Bộ Hoan nói, “Diệp Tử, xem ra em đúng là có đôi mắt giỏi phát hiện gian tình!” Trong vụ án vượt ngục nổ trộm xăng dầu cũng là Diệp Lai phát hiện Viên Ly Ly và Phùng Tiêu có vấn đề.

Diệp Lai lại tưởng Bộ Hoan nói cô thám thính đưa về Trình Cẩm và Dương Tư Mịch liền hung hăng trừng Bộ Hoan rồi lén nhìn Trình Cẩm, thấy Trình Cẩm không chú ý đến họ mới thở phào.

Bộ Hoan sờ mũi, nói việc chính, “Bên tôi còn đang tiến hành.” Ý hẩn là những thứ hẩn mang đi từ nhà xưởng chế biến thịt bây giờ vẫn đang kiểm nghiệm.

Tiểu An nói, “Bên em hiện không có chuyện gì phải nói cho mọi người.” Bây giờ không có chuyện có thể nói trước mặt mọi người cho nên có chuyện muốn báo cáo riêng.

Trình Cẩm gật đầu, nhìn Đỗ Minh Thản.

Đỗ Minh Thản lúc này thật xấu hổ, lúc đầu hẩn tưởng phía mình có manh mối, kết quả phát hiện cũng chẳng phải, “Tôi cho người điều tra xe của Diệp Cánh Chính, xe đã được rửa, chúng tôi đi tìm người rửa xe tra hỏi, hẩn nói lúc xe được đưa tới chỗ họ thì rất bẩn, Diệp Cánh Chính nôn trên xe. Chúng tôi đi hỏi La Bối lần nữa, cô ta thừa nhận vì cãi nhau nên đêm đó cô

ta không mở cửa cho Diệp Cánh Chính vào nhà, không ngờ anh ta sẽ phát độc mà chết. Chúng tôi đã đưa La Bối về cục Công an để tiện điều tra sâu hơn.”

Trình Cẩm cười nói, “Rất tốt.”

Đỗ Minh Thản nhẹ nhàng thở ra, tạm thời qua cửa.

Trình Cẩm để Diệp Lai ở lại trông chừng Thư Ngộ, anh cùng những người khác đến cục Công an. Lúc bọn họ thảo luận tình tiết vụ án Thư Ngộ luôn ở trong phòng mình, hắn thấy Diệp Lai tới tìm mình thì hơi sững sờ rồi cười, hắn còn nhớ chuyện Diệp Lai nhường ghế ngồi cho mình ở trên tàu, hơn nữa Diệp Lai làm rất tự nhiên nên không khiến hắn cảm thấy xấu hổ.

Trên đường đến cục Công an, Tiểu An nói cho Trình Cẩm cô tra được hai năm trước Thư Ngộ và Diệp Cánh Chính quả thực có mâu thuẫn, năm đó Thư Ngộ vừa tốt nghiệp đại học và mới làm việc ở nhà máy hóa chất một thời gian ngắn, hắn tố giác lên cơ quan có thẩm quyền nhà máy hóa chất gây ô nhiễm nghiêm trọng đến môi trường xung quanh nhưng kết quả kiểm tra của thành phố sau đó nói các loại chất thải của nhà máy đều đạt tiêu chuẩn. Sau đó Diệp Cánh Chính dẫn người đi cảnh cáo Thư Ngộ, bảo hắn bớt lo chuyện bao đồng, chân Thư Ngộ bị thương vào ngày đó nhưng Diệp Cánh Chính cũng bị thương, nằm viện rất lâu.

Tiểu An nói xong chuyện cũ của Thư Ngộ thì nói tiếp hành động của hắn sau khi về nhà khách tới qua, hắn gọi điện thoại cho một người gọi là lão Lục, bảo người đó dọn dẹp cửa hàng sạch sẽ một chút.

Trình Cẩm nghĩ lão Lục này hẳn là người của xưởng chế biến thịt, không ngờ Thư Ngộ lại có quan hệ với nhà xưởng đó.

“Tiểu An, tiếp tục điều tra.” Trình Cẩm nghĩ rồi nói, “Bộ Hoan, anh đi cùng Tiểu An.”

Tiểu An và Bộ Hoan đồng ý, hai người rời đi trước.

Đến cục Công an, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi gặp La Bối trước, đêm qua Dương Tư Mịch ngủ được mấy tiếng nên hôm nay tinh thần tốt hơn rồi, Trình Cẩm thấy vậy tâm tình cũng sáng sủa.

La Bôi đang ngồi ngẩn người trong phòng thẩm vấn, biết có người vào cũng không ngẩng đầu nhìn.

Trình Cẩm đưa ly nước ấm anh lấy cho La Bôi, “Uống chút nước ấm đi.”

La Bôi ôm ly nước bằng hai tay, một mình cô ngồi trong căn phòng trống không này hai tiếng, tim cũng lạnh lẽo, cuối cùng bây giờ được tiếp xúc với hơi ấm, “Tôi đã nói với họ rồi, là tôi không đúng, tôi nên nói các anh biết đêm đó tôi không cho Diệp Cánh Chính vào nhà, tôi tưởng anh ấy sẽ lái xe đi, tôi không biết anh ấy không đi... Tôi không ra ngoài lần nào, trời sắp sáng tôi mới nhìn thấy xe anh ấy nên ra ngoài xem, không ngờ anh ấy gục trong xe, tôi gọi cấp cứu.”

“Tôi cũng không cố ý gạt các anh, nhưng các anh bảo tôi làm sao nói với người nhà anh ấy rằng vì tôi không kịp thời phát hiện anh ấy bị ngộ độc, không kịp đưa đến bệnh viện nên mới chết đây?” La Bôi khóc, cô không dám đối mặt với người nhà Diệp Cánh Chính thừa nhận là cô gián tiếp gây ra cái chết của hắn, cô không thể đối mặt với sự trách móc của bố mẹ hắn. Dương Tư Mịch nói, “Tại sao hai người cãi nhau? Vì anh ta có quan hệ với những người phụ nữ khác?”

La Bôi kinh hãi, chẳng quan tâm khóc lóc nữa, “Sao các anh biết?”

Dương Tư Mịch nhìn cô nói, “Vì bây giờ người đó cũng được đưa tới đây rồi.”

La Bôi giật mình, “Các anh cũng nghi ngờ cô ấy? Không, không liên quan đến cô ấy đâu, cô ấy không biết Diệp Cánh Chính có người vợ sắp cưới là tôi, Diệp Cánh Chính lừa cô ấy mình chưa có bạn gái. Cô ấy nói với tôi đã chia tay Diệp Cánh Chính, với lại cũng muốn từ chức. Hôm Diệp Cánh Chính đi khách sạn ăn cơm với đoàn người thị trường cô ấy không đi cùng, tối đó cô ấy đi ăn với tôi mà, Diệp Cánh Chính ngộ độc không liên quan đến cô ấy.”

Trình Cẩm nhíu mày, từ chức? “*Cô ấy*” này và *Diệp Cánh Chính* có quan hệ công việc, xem ra không phải *Tăng Diễm Phân*, *Tăng Diễm Phân* là bà

chủ khách sạn, không thể nói có quan hệ công việc với Diệp Cánh Chính được.

Dương Tư Mịch đưa giấy bút cho La Bối, “Viết tên, số điện thoại di động và địa chỉ của người đó.”

La Bối thế mới biết mình bị Dương Tư Mịch lừa, tuy bất đắc dĩ nhưng vẫn viết ra thông tin Dương Tư Mịch muốn, lại hỏi, “Vậy người anh nói là ai?” Sau đó tự cô nghĩ thông, cười khỏ nói, “Nói vậy là ở bên ngoài Diệp Cánh Chính còn những người khác?”

Dương Tư Mịch lấy đi giấy bút trong tay cô, cùng Trình Cẩm đi ra, đi được hai bước hần dừng lại nói, “Lúc Diệp Cánh Chính phát độc, cô không biết anh ta còn ở ngoài nhà, anh ta cũng không gõ cửa nên cô không có trách nhiệm gì cả.”

La Bối lại rơi lệ, “Cảm ơn anh.” Cô cũng hận Diệp Cánh Chính lẳng nhăng, từng rửa hần chết đi nhưng không nghĩ tới hần chết thật.

Trình Cẩm nhận giấy bút Dương Tư Mịch đưa, cái tên trên giấy là Giải Tinh Lâm. Cô gái họ Giải này là kỹ sư nhà máy hóa chất, không lâu trước được nhà máy dùng tiền lương cao mời về.

Đỗ Minh Thản lại xấu hổ, lúc họ thăm vấn thì chẳng hỏi được gì, người tổ đặc án hỏi thì có tiền triển mới ngay, hần vội nói Điền Thuật dẫn người đưa Giải Tinh Lâm về cục Công an phối hợp điều tra.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch tiếp tục đi gặp Tăng Diễm Phân, Tăng Diễm Phân khoảng ba mươi tuổi, trung diện xinh đẹp, thấy đám Trình Cẩm đi vào thì mỉm cười với họ, Trình Cẩm cũng đưa cho cô một ly nước ấm, “Uống nước trước.”

Tăng Diễm Phân bung ly uống hai ngụm, khẽ thở dài, lại mỉm cười, “Cảm ơn các anh.”

Dương Tư Mịch nhìn cô, “Thật ra cô rất hồi hộp, còn hơi sợ hãi?”

Tay Tăng Diễm Phân run nhẹ, “Đã được đưa tới cục Công an rồi, sao không sợ chứ.” Tuy cô luôn mỉm cười đúng mực nhưng quả thật rất hồi hộp, dù cô tự nhận mình là người phụ nữ đã trải sự đời.

Dương Tư Mịch nói, “Diệp Cánh Chính bị ngộ độc chết.”

Tăng Diễm Phân nói khẽ, “Mọi người đều biết.”

Dương Tư Mịch nhìn chăm chăm cô ta hỏi, “Nhưng Diệp Cánh Chính cũng không phải là...”

Tay Tăng Diễm Phân lại run rẩy, suýt không cầm vững ly giấy, cô vội vàng đặt ly lên bàn, nhếch môi không nói.

Dương Tư Mịch không nói hết câu mà hỏi sang vấn đề khác, “Diệp Cánh Chính có nói cho cô biết anh ta có vợ sắp cưới tên La Bối không?”

Tăng Diễm Phân khẽ giật mình, “... Không có, sao lại thế, anh ấy thề với tôi...”

“Thề chỉ yêu cô? Sẽ kết hôn với cô?” Dương Tư Mịch lại nói tiếp, “Cô biết Diệp Cánh Chính còn có quan hệ với một đồng nghiệp tên Giải Tinh Lâm không?” Hắn thấy lần này Tăng Diễm Phân không tỏ ra kinh ngạc, “Ừm, cô biết Giải Tinh Lâm. Cô phát hiện Diệp Cánh Chính và Giải Tinh Lâm đang quen nhau nên cô...”

Tăng Diễm Phân cắn môi, thẳng thắn nói, “Hôm đó lúc tôi đi tìm Diệp Cánh Chính vào ban ngày, Giải Tinh Lâm đang nói muốn chia tay anh ấy, tôi mới biết Diệp Cánh Chính chân đạp hai thuyền, à, bây giờ thêm một vợ sắp cưới nên là ba thuyền. Lúc đó tôi thấy họ nhưng họ không thấy tôi, buổi tối thì Diệp Cánh Chính dẫn người đến chỗ tôi ăn cơm, tôi thấy anh ấy ve vãn tôi như không có chuyện gì xảy ra, thực sự tức không chịu nổi bèn bỏ chút thuốc vào trà của anh ấy nhưng nhiều nhất chỉ khiến anh ấy không thoải mái mấy ngày, tôi không biết những người khác sao lại bị ngộ độc. Thật đấy! Tôi thề!”

Nói đến “thề”, Tăng Diễm Phân nhớ Diệp Cánh Chính cũng từng thề chỉ yêu mình liền thở dài, thề thốt là thứ không đáng tin nhất, “Các anh tin tôi đi, tôi thật sự không bỏ thuốc những người khác.”

Trình Cẩm nói, “Tôi tin cô. Nhưng vụ án đang được điều tra, tạm thời cô ở lại cục Công an đi.”

Tăng Diễm Phân nghe được Trình Cẩm nói tin mình, thở phào, “Cảm ơn anh.”

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch hơi lắc đầu đứng lên đi ra ngoài, Trình Cẩm đuổi theo hần.

-----oOo-----

Chương 5: Lựa chọn của Thư Ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc Trình Cẩm nói chuyện với Tăng Diễm Phân, Đỗ Minh Thản ở bên ngoài quan sát, hần vốn cho rằng lần này càng không hỏi được gì, kết quả Tăng Diễm Phân cũng che giấu vài chuyện giống La Bối... Hần đành phải bãi chính tâm thái, *dẫu sao người ta là người cấp trên phải xuống, đúng là có bản lĩnh thật.* Thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi ra, hần vội nghênh đón, “Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Trình Cẩm hỏi, “Giải Tinh Lâm tới chưa?”

Đỗ Minh Thản vội gọi điện thoại hỏi Điền Thuật rồi trả lời Trình Cẩm, “Tìm được người rồi, đang trên đường về.”

Trình Cẩm cười gật đầu, “Rất tốt, các anh vất vả rồi, nghỉ ngơi một chút trước đi.”

“Không vất vả, không vất vả...” Đỗ Minh Thản dẫn người của mình đi sang phòng làm việc bên cạnh, hần tự cho là mình hiểu được ý Trình Cẩm – nhóm Trình Cẩm muốn nghỉ ngơi nên cũng bảo họ nghỉ ngơi.

Hàn Bân nói, “Chắc ngày mai mới có kết quả kiểm nghiệm.” Chất độc trong cơ thể Diệp Cánh Chính và mẫu xét nghiệm của xưởng chế biến thịt đều được gửi đến phân cục bộ An ninh trong thành phố kiểm nghiệm, kết quả không nhanh có đến vậy.

“Tôi biết.” Trình Cẩm lại để Hàn Bân và Du Đạc đến khách sạn tra chút chuyện.

Lần này chỉ còn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ở lại văn phòng chờ Giải Tinh Lâm, Trình Cẩm cười nói, “Tur Mịch, có phải không ai có thể giấu giếm cậu?” Anh ám chỉ chuyện vừa nãy Dương Tư Mịch khiến La Bôi và Tăng Diễm Phân nói ra tình hình thực tế dễ như trở bàn tay.

Dương Tư Mịch nói, “Tổ chất tâm lý của họ không tốt. Nếu là cậu, chắc chắn sẽ không bị lừa.”

Trình Cẩm cười, “Cậu muốn hỏi gì tôi cứ việc hỏi thẳng, không cần vòng vo, tôi sẽ nói mà.”

Dương Tư Mịch nghiêm túc nhìn Trình Cẩm, biểu cảm và ngôn ngữ cơ thể cũng nói rõ anh đang nói thật, Dương Tư Mịch đã quen dựa vào quan sát thần thái nhỏ bé và động tác của người khác để phán đoán suy nghĩ thật của người đó.

Trước đây rất lâu, hồi Dương Tư Mịch còn chưa đủ “khéo hiểu lòng người”, hẳn không phân biệt được người khác nói thật suy nghĩ trong đầu hay là nói đùa, hẳn không biết câu “Vậy cậu phải mời cơm nha!” lúc nào là đùa lúc nào là thật...

Sau này thu thập đủ mẫu rồi, Dương Tư Mịch bắt đầu có thể xem hiểu loài người, bây giờ hẳn chỉ cần nhìn một lát là biết người khác có đang nghiêm túc nói chuyện với mình không, nhưng Trình Cẩm lại khác những người khác, Trình Cẩm giỏi quan sát người khác như hẳn đồng thời rất giỏi ngụy trang bản thân.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch nhìn nhau, Dương Tư Mịch ánh mắt vô tội, lông mi dài chậm rãi chớp, Trình Cẩm lung lay tinh thần cười nói, “Cậu đừng nhìn người khác như thế, lực sát thương quá lớn.” Biểu cảm vô tội của Dương Tư Mịch hết như thiên sứ, nhưng dù là thiên sứ cũng là thiên sứ giết chóc khát máu.

Giải Tinh Lâm được đưa đến cục Công an, cô là một phụ nữ xinh đẹp hai mươi sáu tuổi, ăn mặc thời thượng đơn giản, không hề có chút nào cười nói với Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, “Nghe nói các anh cần tôi hỗ trợ điều tra?”

Trình Cẩm rót cho Giải Tinh Lâm ly nước, cô nhận lấy rồi nói cảm ơn, nhưng đặt ly nước lên bàn chứ không động tới.

Dương Tư Mịch hỏi cô, “Sao cô lại đến đây làm việc?”

Giải Tinh Lâm mỉm cười, “Vì tôi quen biết Diệp Cánh Chính ở một buổi giao lưu, về sau vẫn giữ liên lạc, sau đó anh ta mời tôi đến đây làm việc, lúc ấy tôi có hảo cảm với anh ta, còn tưởng sẽ phát triển một cuộc tình tốt đẹp nhưng thực tế anh ta lại giấu tôi việc đã có vợ sắp cưới...”

Cô ngừng một lát mới nói tiếp, “Mấy ngày trước tôi cùng anh ta về nhà anh ta thì đụng phải người vợ sắp cưới, cô ấy đột nhiên tới là muốn cho anh ta niềm vui bất ngờ, kết quả có bất ngờ chứ chẳng có vui, tất cả đều giết mình... Sau đó tôi chia tay anh ta, mới ba ngày trước thôi, tôi nói rõ với anh ta. Cho nên bây giờ tôi không có quan hệ gì với anh ta, đương nhiên anh ta gặp chuyện tôi rất thông cảm nhưng tôi không nghĩ mình có thể giúp gì cho các anh.”

Giải Tinh Lâm lưu loát nói xong chuyện giữa mình và Diệp Cánh Chính, còn nói thật ra cô đang làm thủ tục từ chức nhưng vì Diệp Cánh Chính đột ngột qua đời, cô được cục Công an thông báo tạm thời không thể rời đi. Dương Tư Mịch nói, “Diệp Cánh Chính ngoài bị ngộ độc, trên người còn có ngoại thương.”

Mặt Giải Tinh Lâm biến sắc, cười khỏ nói, “Ba ngày trước lúc tôi và Diệp Cánh Chính chia tay, anh ta cứ quần lấy không buông, tôi rất tức giận, sao có thể có tên đàn ông vô sỉ như thế? Cho nên tôi cầm bình hoa đập vào đầu anh ta, chẳng lẽ anh ta bị tôi đập ra vấn đề?”

Giải Tinh Lâm nghe tin Diệp Cánh Chính chết cũng thấy kỳ lạ, dù sao những người khác đều không sao chỉ có mỗi Diệp Cánh Chính chết, lúc đó cô còn nghĩ lẽ nào do Diệp Cánh Chính làm nhiều chuyện thất đức quá, lại không ngờ mình cũng sẽ biến thành người tình nghi.

Trình Cẩm hỏi cô, “Trên người Diệp Cánh Chính có vết cào, có liên quan đến cô không?”

Giải Tinh Lâm lắc đầu, “Không phải tôi.” Cô đưa tay ra, móng tay cắt sửa gọn gàng sạch sẽ, “Tôi không để móng tay.”

Thật kỳ lạ, La Bối và Tăng Diễm Phân cũng phủ nhận cào Diệp Cánh Chính bị thương, La Bối không để móng tay, Tăng Diễm Phân thì có nhưng lớp sơn móng tay lại hoàn hảo không xây xước, không giống móng tay từng cào người.

Ấn tượng của Trình Cẩm với Giải Tinh Lâm không tệ, cảm thấy cô là người phụ nữ lỗi lệ phong hành, lúc thích Diệp Cánh Chính thì không tiếc lặn lội đường xa tới trấn nhỏ Kim Phong này làm việc, sau khi biết bộ mặt thật của Diệp Cánh Chính cũng dứt khoát chia tay, chỉ hơi bạo lực một chút, Trình Cẩm thậm chí than đập người không nên đập đầu...

Trình Cẩm an ủi cô, “Tình huống cụ thể chúng tôi còn đang điều tra, chẳng qua phải phiền cô ở lại cục Công an.”

Giải Tinh Lâm lên tinh thần cười, “Được thôi.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ra ngoài để phòng lại cho Giải Tinh Lâm, đám người Đỗ Minh Thản đang ở bên ngoài trốn mắt há mồm, lúc đầu bọn họ không có lấy một người tình nghi, Thư Ngộ cũng chỉ là người miễn cưỡng có liên quan đến vụ án ngộ độc, kết quả bây giờ có ba người tình nghi luôn rồi.

Đỗ Minh Thản hỏi Trình Cẩm, “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Trình Cẩm nói, “Chờ. Mọi người nghỉ ngơi trước đi, có việc muốn làm nhất định không quên mọi người.”

Lần này nhóm Đỗ Minh Thản không rời đi mà tiếp tục ở lại văn phòng Trình Cẩm, ngồi một lát, Đỗ Minh Thản muốn thúc đẩy bầu không khí,

“Tôi biết Diệp Cánh Chính, còn rất thân quen, anh ta trông cũng là nhân tài đấy, không ngờ quan hệ nam nữ lại loạn như thế.”

Điền Thuật cũng nói, “Đúng vậy, Diệp Cánh Chính thật đúng là diễm phúc không cạn!”

Trình Cẩm nói, “Cho nên thi thể anh ta đang ở trong kho lạnh kia.”

“...” Không ai nói gì nữa.

Dương Tư Mịch nhắm hờ mắt dựa vào Trình Cẩm, điều chỉnh tư thế kiểu gì cũng thấy không thoải mái liền dứt khoát nằm sấp lên người Trình Cẩm mà ngủ.

“...” Mọi người càng yên tĩnh, cuối cùng hết người này đến người kia lặng lẽ chuẩn đi, đồng thời không quay lại.

Trình Cẩm suy nghĩ vụ án một lần, sau đó nghĩ chờ ở đâu cũng là chờ bèn dẫn Dương Tư Mịch về nhà khách, ở đó ít ra Dương Tư Mịch có thể ngủ thoải mái hơn.

Sau khi về nhà khách, Trình Cẩm phát hiện Diệp Lai và Thư Ngộ đều không ở.

Dương Tư Mịch không đi ngủ như Trình Cẩm mong muốn, hắn ngồi tựa cửa sổ ngẩn người, Trình Cẩm ngồi trên giường nhìn hắn ngẩn người, hai người suy nghĩ cùng một vấn đề – trạng thái tinh thần hiện tại của Dương Tư Mịch phải không chế (cải thiện) như thế nào.

Muộn hơn chút, Bộ Hoan và Tiểu An cùng trở về, bọn họ tra được tin tức chủ nhà xưởng chế biến thịt kia chính là lão Lục, hắn rất thân với Thư Ngộ, bà ngoại Thư Ngộ là người trấn Kim Phong, thuở nhỏ Thư Ngộ gần như đều sống ở trấn Kim Phong, hắn và lão Lục cũng xem như bạn từ bé, hai năm trước Thư Ngộ đến trấn Kim Phong thì quan hệ với lão Lục không tệ lắm.

Sau đó Hàn Bân và Du Đặc cũng về, lúc này họ đến khách sạn thì nhân viên khách sạn nói chế phẩm thịt của họ vẫn luôn nhập từ chỗ lão Lục, bình

thường là lão Lục tự giao hàng, hôm xảy ra vụ ngộ độc lão Lục quá bận không thể đi giao nên nhờ bạn giúp.

Diệp Lai và Thư Ngộ về cuối cùng, hôm nay Thư Ngộ dẫn Diệp Lai đi một vòng quanh trấn Kim Phong, bọn họ trò chuyện rất nhiều, Diệp Lai hoàn toàn bị Thư Ngộ thuyết phục, sau khi trở về liền nói vấn đề ô nhiễm với những người khác trong tổ đặc án, nói trấn Kim Phong từng non xanh nước biếc nhường nào, bây giờ lại chướng khí mù mịt thế nào,... Đây đều là Thư Ngộ nói cho cô nghe, giờ cô thuật lại cho đám Trình Cẩm nghe.

Trình Cẩm không hề bị lay động, “Bằng chứng.” Những thứ Diệp Lai nói đều vô dụng, phải có bằng chứng mới có thể khiến nhà máy hóa chất cải tiến phương thức sản xuất hoặc...

Diệp Lai không nói gì nữa, cô cảm thấy Trình Cẩm quá không nói tình lý, thật ra cô cũng biết thủ tục nhưng cô luôn cảm thấy chỉ cần Trình Cẩm đồng ý giúp đỡ, tất cả vấn đề khó khăn đều giải quyết dễ dàng.

Thư Ngộ nhìn bọn họ, thất vọng nói, “Tôi sớm phải biết mấy người đều là người tầm nhìn hạn hẹp, chỉ quan tâm trước mắt, không thấy vấn đề ô nhiễm tương lai sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng, nhìn trong bệnh viện đi, số người chỉ số kim loại nặng trong cơ thể ngày càng nhiều, người bị bệnh nan y ngày càng nhiều, trẻ em mới sinh có vấn đề cũng ngày càng nhiều! Tôi dám nói ô nhiễm của hiện tại sẽ ảnh hưởng tới mấy chục, thậm chí mấy trăm năm sau, không chỉ có đời chúng ta mà các đời con cháu cũng sẽ bị ô nhiễm làm hại!”

Thư Ngộ rất thất vọng với tổ đặc án và bản thân, với xã hội càng thất vọng hơn, không phải hẳn không lấy được bằng chứng nhà máy hóa chất gây ô nhiễm mà mỗi lần đều bị báo cáo kiểm nghiệm của chính quyền lật ngược. Nhà máy hóa chất liên quan đến thu nhập của trấn Kim Phong và cả thành phố Thịnh Châu, có rất nhiều người bao che cho nó, không phải Thư Ngộ muốn làm gì nó cũng được nên hẳn mới gửi gắm hi vọng vào người do bên

trên phái xuống, nhưng không ngờ những người này chỉ quan tâm vụ án, đối với chuyện khác lại làm như không thấy.

Trình Cẩm đột nhiên nói, “Tôi nhớ tới một vấn đề có lẽ mọi người đều từng nghe qua. Có hai đường ray, một đường vẫn đang sử dụng bình thường, một đường bị bỏ hoang, trên đường ray bình thường có một đám trẻ đang chơi đùa, trên đường ray bỏ hoang thì có một đứa trẻ đang ngồi, tàu hỏa chạy tới, nếu để anh chọn, anh sẽ cho tàu chạy trên đường ray nào?”

Thư Ngộ cười khẩy, “Anh nói anh chính là ông trời thờ ơ với tất cả? Rất xin lỗi, tôi chỉ là người thường.”

Trình Cẩm bật cười, nói, “Tôi đương nhiên không phải ông trời, tôi cũng không hoàn toàn thờ ơ.”

Thư Ngộ nhìn Trình Cẩm hồi lâu, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng anh.

-----oOo-----

Chương 6: Kết án về nhà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Thư Ngộ đi, những người khác trầm mặc, chỉ có Tiểu An hỏi Trình Cẩm, “Lão đại, chuyện anh nói có liên quan đến việc nhà máy hóa chất gây ô nhiễm ă? Sao em lại thấy không liên quan gì hết?”

Trình Cẩm cười nói, “Không liên quan.”

“Vậy tại sao?”

“Không tại sao.” Trình Cẩm cũng bảo họ rời đi, “Thôi muộn rồi, mọi người mệt mỏi cả ngày, giờ đi nghỉ ngơi đi.”

Tiểu An bất mãn, “Lão đại, anh không giải thích rõ ràng thì chắc chắn đêm nay em sẽ mất ngủ!”

Trình Cẩm không đồng cảm chút nào, “Ừm, vừa khéo đêm nay anh cũng mất ngủ, có người thức cùng anh rất vui lòng.”

“...” Đám Tiểu An đều bỏ đi.

Bộ Hoan hỏi những người khác, “Hình như tâm trạng Trình Cẩm không tốt ă?”

Tiểu An nói, “Tâm trạng thầy Dương cũng không tốt.”

“VẬY Ờ...”

Cửa phòng Trình Cẩm mở ra, anh nhìn bọn họ, “Mấy người đi xa chút hăng thảo luận, phòng ở đây cách âm không tốt đâu.”

“...” Ai nấy ngoan ngoãn về phòng mình nghỉ ngơi.

Đêm nay dù Trình Cẩm trông Dương Tư Mịch hẳn vẫn thức trắng đêm, Trình Cẩm cũng không ngủ nên sáng hôm sau mắt hai người đều đầy tia máu.

Sáng sớm hôm sau, Trình Cẩm nhận được điện thoại của phân cục báo kết quả kiểm nghiệm, trong cơ thể Diệp Cánh Chính có hai loại chất độc, một loại là thuốc mà Tăng Diễm Phân bỏ, loại kia thì giống chất độc trong người những người còn lại nhưng thịt ôi thiu cũng sinh ra loại độc này nên không cách nào phán định có phải có người hạ độc không, rất có thể chỉ là đúng lúc ăn phải thịt hỏng. Kết quả kiểm nghiệm mẫu lấy từ nhà xưởng chế biến thịt thì bình thường, không chứa chất độc gây nguy hại cho cơ thể con người hoặc là nói chưa đạt tới mức độ gây nguy hại.

Cúp điện thoại xong Trình Cẩm kéo Dương Tư Mịch đi ăn sáng, những người khác cũng nhanh chóng có mặt, kể cả Thư Ngộ.

Trình Cẩm nhìn Thư Ngộ, “Anh vẫn ở đây?”

Hôm nay cảm xúc của Thư Ngộ ổn định hơn nhiều, “Tôi sao có thể cam tâm cứ thế rời đi?”

Trình Cẩm gật đầu, sờ âu đựng cháo thấy không nóng mới lần lượt múc thêm cho đám Tiểu An, múc cho Dương Tư Mịch xong còn cho thêm hai muỗng đường, khuấy đều rồi đưa cho hắn, Thư Ngộ nhìn bọn họ một chốc, hỏi Trình Cẩm, “Nếu những đồng nghiệp này của anh ở trên đường ray bình thường, tàu đang chạy tới, anh sẽ làm gì?”

Trình Cẩm cười nói, “Không cần chọn, anh không phát hiện tôi luôn ở cùng họ sao?”

Thư Ngộ lắc đầu cười.

Bộ Hoan nói, “Thư Ngộ, so tàn nhẫn thì anh không bằng lão đại bọn tôi đâu.”

Nhóm Trình Cẩm ăn sáng xong lại đến cục Công an điểm danh, Đỗ Minh Thản thấy bọn họ liền chào đón rồi hỏi, “Hôm nay chúng ta làm gì?” “Chúng ta làm gì” đã trở thành câu cửa miệng của Đỗ Minh Thản rồi. “Không làm gì.” Trình Cẩm bình thản nói, “Kết án.” “Hả?” Đỗ Minh Thản và những cảnh sát khác đều sững sờ, “Hung thủ đâu?” Mọi người bắt đầu đoán... Trình Cẩm nói, “Anh ta đến tự thú.” Trình Cẩm nhìn Thư Ngọc đứng bên cạnh, Thư Ngọc trầm mặc.

“...” Đỗ Minh Thản sững sốt lần nữa rồi reo lên, “Nói vậy là tôi đoán đúng ngay từ đầu?” Điền Thuật vội vàng lên kéo góc áo hắn, Đỗ Minh Thản mặt dày giả vờ mình chưa nói gì, hỏi Trình Cẩm tiếp, “Vậy bây giờ chúng ta...” Trình Cẩm ngắt lời hắn, “Nên làm gì thì làm đó.”

Khi tổ đặc án vừa đến trấn Kim Phong, Trình Cẩm đã bảo đám Tiểu An tra xét danh sách người ngộ độc, sau đó phát hiện ngoài khách ăn cơm tại khách sạn, những người còn lại đều là nhân viên làm việc ở đó, qua điều tra thì biết nhân viên khách sạn có thói quen mang đồ ăn thừa của khách sạn về nhà.

Thịt kho của khách sạn luôn nhập từ xưởng nhà lão Lục, hôm đó lão Lục không rảnh, là Thư Ngọc giao hàng giúp.

Buổi tối Thư Ngọc dẫn Trình Cẩm và Bộ Hoan đến xưởng của lão Lục về liền gọi điện nói hắn dọn dẹp cho sạch sẽ nhưng Thư Ngọc không biết Bộ Hoan đã lấy mẫu đưa đi kiểm nghiệm.

Sáng nay Trình Cẩm nhận được tin trong mẫu xét nghiệm không có chất độc, vì vậy chỉ có thể là chất độc được cho vào số thịt Thư Ngọc giao, bản thân hắn học hóa học, hiểu rõ chất độc mình cho thêm vào, canh đúng liều lượng thì sẽ không gây hại quá lớn cho người ăn đồng thời làm người khác không bắt được chứng cứ hấn hạ độc.

Tiếp theo rất nhiều người sẽ nhập viện vì ngộ độc, trong đó dân bản địa đều kiểm tra ra chỉ số kim loại nặng vượt chỉ tiêu, đây chính là mục đích Thư Ngộ muốn đạt được – làm mọi người chú ý tới việc nhà máy hóa chất gây ô nhiễm.

Sau đó Thư Ngộ nhận được tin Diệp Cánh Chính chết lại phát hiện người của cục Công an đang theo dõi mình, hắn biết hắn bị nghi ngờ, hắn muốn rời khỏi trấn Kim Phong tránh đầu gió nhưng ở nhà ga trông thấy Trần Lập đón tổ Trình Cẩm đi trấn Kim Phong, hắn đoán tổ Trình Cẩm là người bên trên phái xuống, cảm thấy họ có thể ngăn cản nhà máy hóa chất tiếp tục gây ô nhiễm môi trường, thế là nhịn không được đi theo họ về trấn Kim Phong.

Trong thi thể Diệp Cánh Chính quả thực có hai loại chất độc, nhưng chúng không mang đến tác dụng lấy độc trị độc như trong tiểu thuyết võ hiệp, hai loại độc tác động lẫn nhau khiến Diệp Cánh chính ngộ độc nặng hơn nhưng không đủ độc chết hắn, có điều trên người Diệp Cánh Chính còn có tình trạng khác, đầu hắn bị thương, não có triệu chứng xuất huyết, chất độc làm triệu chứng nặng hơn, cuối cùng xuất huyết não khiến hắn hôn mê, trong lúc hôn mê xảy ra phản ứng nôn ói vì ngộ độc, bãi nôn tắc trong họng, ở mức độ nào đó làm hắn khó hít thở, trúng độc cộng mất máu nên hắn càng sợ lạnh mà trấn Kim Phong chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, ban đêm là lạnh nhất, Diệp Cánh Chính bị đông lạnh ngoài trời cả đêm...

“Cho nên Diệp Cánh Chính thật ra là bị đông lạnh chết?” Diệp Lai hỏi Hàn Bân.

Hàn Bân trả lời, “Có lẽ vậy.” Hắn rất ít khi cho người khác đáp án không chắc chắn, nhưng cái chết của Diệp Cánh Chính là án lệ đặc thù nhất hắn từng gặp.

Tiểu An nói, “Vậy La Bối, Tăng Diễm Phân và Giải Tinh Lâm sẽ ra sao?”

Du Đạc nói, “Không ai có thể chứng minh La Bối cố ý nhốt Diệp Cánh Chính ở ngoài một đêm, cho dù cố ý, cô ấy cũng có thể nói mình không biết Diệp Cánh Chính bị ngộ độc, suy cho cùng người bình thường bị nhốt ngoài cửa cả đêm đúng là chẳng làm sao. Tăng Diễm Phân là người tình của Diệp

Cánh Chính, cô ấy chỉ bỏ thuốc khiến dạ dày anh ta không thoải mái thôi, cô ấy có thể nói mình bày trò đùa nhỏ với anh ta. Giải Tinh Lâm có đập Diệp Cánh Chính một cú nhưng Diệp Cánh Chính đã đi khám, bác sĩ nói vết thương không đáng lo ngại, quả thực là vấn đề nhỏ, chỉ cần anh ta không bị ngộ độc, có lẽ qua hai tuần là đầu anh ta bình phục rồi.”

“Cho nên anh cảm thấy luật sư của các cô ấy có thể giúp các cô ấy bình yên vô sự, cuối cùng quy nguyên nhân cái chết của Diệp Cánh Chính là do thời tiết chết tiệt này, thật sự quá lạnh. Đương nhiên họ còn có thể nói tính năng giữ ấm của xe Diệp Cánh Chính quá kém, lại làm chủ xe bị đông lạnh chết.”
“...”

Bộ Hoan nói, “Xem có ai dám coi thường phụ nữ nữa không, các cô ấy có thể giải quyết tên đàn ông phụ bạc mình rất nhẹ nhàng.”

Diệp Lai và Tiểu An cùng nhau trừng Bộ Hoan.

Thư Ngộ chỉ thừa nhận hẳn xem chế phẩm thịt hồng như thịt tốt mà giao cho khách sạn, còn hành vi bỏ thêm chất độc thì không tồn tại, liều lượng chất độc cho thêm hẳn kiểm soát vô cùng tốt, số thịt đó giống như ôi thiu bình thường, không kiểm nghiệm ra dấu vết do người làm.

Cuối cùng Thư Ngộ bị phạt tù một năm, hoãn thi hành án một năm.

Đêm qua, lúc Trình Cẩm hỏi Thư Ngộ sẽ để tàu chạy trên đường ray nào, Thư Ngộ biết Trình Cẩm nói hẳn là loại người vì lợi ích số đông mà chọn hy sinh quyền lợi của phần nhỏ người vô tội. Trình Cẩm biết là hẳn hạ độc. Hẳn cũng mở to mắt suy nghĩ cả đêm, muốn chạy trốn không? Sau này phải làm sao? Cuối cùng hẳn vẫn không đi.

Một mặt hẳn cho rằng Trình Cẩm đã sắp xếp xong, hẳn trốn không thoát, chạy trốn chẳng qua là chứng minh tội của hẳn. Mặt khác hẳn muốn xem Trình Cẩm sẽ xử lý chuyện kế tiếp như thế nào, quan trọng nhất là hẳn biết Diệp Cánh Chính chết không liên quan đến mình, hẳn tin tưởng không có ai chứng minh được chế phẩm thịt có độc là do người thêm vào.

Tiếp đó, Trình Cẩm thuyết phục Giải Tinh Lâm lấy ra bằng chứng nhà máy hóa chất gây ô nhiễm rồi tìm người ở phân cục nào đó của bộ An ninh kiểm tra và đánh giá toàn diện nhà máy hóa chất, một tuần sau nhà máy bị ngừng hoạt động vĩnh viễn.

Lúc tổ đặc án rời đi, Thư Ngộ chờ họ ở cổng nhà khách, hấn nói, “Cảm ơn mọi người, lần này tôi nợ mọi người. Ngoài ra có thể để lại cách thức liên lạc cho tôi không?”

Trình Cẩm thấy không nhất thiết phải giữ liên lạc nhưng vẫn viết địa chỉ nhận thư đối ngoại của cục bọn họ cho hấn.

Thư Ngộ tiếc nuối hỏi, “Địa chỉ này chỉ có thể nhận thư? Không thể lưu số điện thoại di động cho tôi sao?” Hấn nhìn Diệp Lai, Diệp Lai nhìn Trình Cẩm.

“Không thể, tôi không tin anh.” Trình Cẩm nói không khách sáo, “Hi vọng lần sau gặp mặt không phải lúc chúng tôi muốn bắt anh.”

Thư Ngộ mỉm cười nhìn họ rời đi, hấn nói to, “Diệp Lai, nhận được thư thì hồi âm cho tôi được không?” Diệp Lai quay đầu nhìn hấn nhưng Tiểu An và Bộ Hoan nhanh chóng kéo cô lên xe.

Lúc xe của họ đi ngang qua khách sạn Kim Phong, xuyên qua cửa sổ chạm đất họ nhìn thấy La Bôi, Tăng Diễm Phân và Giải Tinh Lâm đang ngồi ăn cùng nhau.

Tới nhà ga, tàu vẫn chưa đến, tổ Trình Cẩm ngồi trong phòng chờ, Đỗ Minh Thản đột nhiên thở hồng hộc chạy tới. Bộ Hoan nói, “Đã nói anh không cần tiến chúng tôi mà?”

Đỗ Minh Thản xua tay, hấn nghĩ một chốc mới nói dứt quãng, “Có một cô gái trẻ... xem được tin Diệp Cánh Chính đã chết ... trên bản tin liên chạy tới trần Kim Phong, nói mình là... bạn gái Diệp Cánh Chính, bây giờ đang

ở... cục Công an chúng tôi... Vì Diệp Cánh Chính chết... khóc rất đau lòng...”

Mọi người đều kinh hãi, Hàn Bân nói, “... Xem ra vị này rất có thể là người để lại vết cào trên người Diệp Cánh Chính.”

Tàu đến, người soát vé bắt đầu kiểm vé, Trình Cẩm kéo Dương Tư Mịch đi về phía cửa kiểm vé, “Cục trưởng Đỗ, anh tiếp đãi cô gái này đi, để cô ấy gặp những bạn gái khác của Diệp Cánh Chính, hẳn sẽ không đau lòng nữa đâu...”

-----oOo-----

Kiếp trước kiếp này

Chương 1: Loài thú uống máu mà sống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dương Tư Mịch biến mất. Sau khi trở về từ trấn Kim Phong, Dương Tư Mịch nói có chuyện phải làm, không về nhà cùng Trình Cẩm rồi không xuất hiện nữa, đã một tuần, điện thoại cũng gọi không được, Trình Cẩm không còn cách nào để liên lạc với hắn, đành đi tìm Tạ Minh.

Bên ngoài phòng làm việc của Tạ Minh có cảnh vệ canh gác, Trình Cẩm nói, “Tôi có hẹn với cục trưởng Tạ.” Cảnh vệ liên lạc với Tạ Minh trước mới bật đèn xanh cho Trình Cẩm, Trình Cẩm đẩy cửa đi vào, “Cục trưởng Tạ, Dương Tư Mịch bây giờ thế nào?”

Tạ Minh cầm một phong thư đưa cho Trình Cẩm, Trình Cẩm mở ra xem, bên trong chỉ có một tờ giấy, trên giấy viết đơn giản “Tôi đi đây, tạm biệt.”, ký tên Dương Tư Mịch. Trình Cẩm nhìn ra được đây là chữ Dương Tư Mịch nhưng anh nói, “Người viết rất lợi hại, giả rất giống.”

Tạ Minh nói, “Đừng lừa mình dối người, cậu cảm thấy Tư Mịch muốn đi sẽ đích thân tạm biệt cậu sao?”

Trình Cẩm cười nói, “Sẽ.”

Tạ Minh nhú mày, mấy lần Dương Tư Mịch đi đều không chào bà, tại sao Trình Cẩm có thể khẳng định như vậy?

“Nó sẽ không gặp lại cậu.”

Trình Cẩm hỏi, “Bây giờ cậu ấy thế nào?”

“Cậu cảm thấy nó đang thế nào?” Tạ Minh cũng rất phiền muộn nhưng xem ra Trình Cẩm không hỏi được kết quả sẽ không bỏ qua, bà thở dài, “Thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà. Thời khắc máu chốt luôn là cậu thay đổi nó, cậu vẫn muốn nó làm người bình thường, câu nói này năm xưa có thể khiến nó sống sót thời niên thiếu nhưng cũng có thể giết chết nó bây giờ.”

Loài thú uống máu mà sống một khi bắt đầu ghét máu sẽ bước lên con đường cùng.

Trình Cẩm hỏi, “Tôi có thể gặp cậu ấy không?”

Sắc mặt Tạ Minh bình thản, “Không thể.”

Hai người đối mặt cả buổi, cuối cùng vẫn là Trình Cẩm dờn ánh mắt trước, anh không nói thêm gì, quay người mở cửa, ra ngoài, đóng cửa.

Cửa ngăm ở góc văn phòng Tạ Minh mở ra, một người đàn ông đeo kính bước ra, “Ô, Trình Cẩm bỏ đi dễ thế? Tôi tưởng cậu ta rất khó đối phó. Chẳng qua cô không cho cậu ta gặp Dương Tư Mịch có được không? Dù sao trong trạng thái không tỉnh táo, Dương Tư Mịch chỉ gọi mỗi tên cậu ta.” Tạ Minh nhú mày, “Khuất Dục, cậu lắm lời quá. Gặp thì làm được gì? Chỉ có thể tăng thêm đau khổ vô ích thôi.”

Cửa lại mở, đi vào vẫn là Trình Cẩm, Khuất Dục nhìn về phía Tạ Minh, Tạ Minh hỏi, “Cậu làm sao để cảnh vệ cho qua?”

Trình Cẩm nói, “Tôi nói bà gọi điện bảo tôi làm rơi đồ.” Từ đầu cảnh vệ đã nhận ra Trình Cẩm, hơn nữa Trình Cẩm mới rời đi mấy chục mấy giây, làm rơi đồ lập tức quay lại lấy là bình thường, hẳn liền cho Trình Cẩm vào. Khuất Dục cười, “Chắc chắn cậu không làm rơi đồ. Cục Mười lăm mấy người thú vị đấy.”

Trình Cẩm nhìn về phía Khuất Dục, “Anh có thể cho tôi gặp Dương Tư Mịch sao?”

Khuất Duyệt lắc đầu, “Tôi chỉ là nhân viên nghiên cứu y học thôi, không có quyền hạn này.” Hấn dường như chỉ là tò mò nên hỏi, “Nếu Dương Tư Mịch chết, cậu sẽ như thế nào?”

Con người Trình Cẩm đột nhiên co lại, tay nắm chặt thành nắm đấm nhưng anh lập tức thả lỏng tay.

“Không thế nào.” Anh chợt cười, “Thật ra tôi vẫn cảm thấy người rời đi trước hạnh phúc hơn.” Lúc bố mẹ gặp chuyện bất ngờ cũng thế, lúc bà nội qua đời cũng thế, người quan trọng trong đời đều rời đi, chỉ còn anh ở nguyên một chỗ dõi theo bóng lưng họ.

Khuất Duyệt hơi giật mình, suy nghĩ rồi cười nói, “Tôi vừa nghe qua một vụ án rất ác liệt, đường số 13 khu mới phát hiện ra một thi thể nữ, là bị ngược đãi tới chết, tiếp theo ở xung quanh lại phát hiện nhiều thi thể hơn, tổng cộng đến mấy chục bộ, hiện tại cảnh sát vẫn chưa phá được án, tổ đặc án của cậu có thể đi điều tra thử không? Hay là bây giờ cậu không có tâm trạng đi tra án?”

Trình Cẩm nói, “Tôi sẽ tìm hiểu tình tiết vụ án trước, suy nghĩ thêm có muốn nhận không.” Anh lại hỏi, “Anh có thể giúp tôi hỏi Dương Tư Mịch tôi có thể đi thăm cậu ấy không được không?”

Khuất Duyệt cười nói, “Có thể, đến lúc đó tôi gọi cho cậu?”

“Cảm ơn, tôi đi trước.” Trình Cẩm rời đi.

Khuất Duyệt nhìn Tạ Minh, “Cậu ta sẽ không quay lại chứ?”

Tạ Minh nói, “Mục đích đã đạt được, còn chính mắt thấy phó bộ trưởng

Khuất cậu, quay lại làm gì?”

Khuất Duyệt nghi ngờ, “Chẳng lẽ cậu ta biết tôi là ai?” Hấn vừa mới da mặt dày nói mình là nhân viên nghiên cứu.

“Sao tôi biết được. Lúc này cậu nên tự hỏi cậu ta.” Bà thầm nghĩ Trình Cẩm chắc chắn biết Khuất Duyệt là ai, nói không chừng còn biết Khuất Duyệt ở trong văn phòng bà, không thì sao lại đặc biệt quay lại, “Cậu muốn làm gì?

Tôi thấy Trình Cẩm hiện tại cũng không ổn lắm, cậu còn muốn để cậu ta đi tra vụ án ở đường số 13 khu mới? Còn nữa, cậu cho rằng nên để cậu ta gặp Dương Tư Mịch?”

Khuất Dược cười nói, “Xem khả năng chịu sức ép của tổ đặc án thế nào.”
Tạ Minh trầm mắng hần rảnh muốn điên. Hần nói tiếp, “Về chuyện Dương Tư Mịch, chúng ta quen biết nhiều năm như thế, tôi cũng không nói dối, tình trạng cậu ta bây giờ đúng là không tốt, chúng ta chỉ có thể làm hết sức nghe mệnh trời, cậu ta có gặp Trình Cẩm hay không có lẽ sẽ không có gì khác biệt, không bằng để cậu ta tự lựa chọn.”

Sau khi rời khỏi văn phòng Tạ Minh, Trình Cẩm lập tức triệu tập thành viên tổ đặc án, nói, “Lập tức tra xem đường số 13 khu mới gần đây xảy ra chuyện gì.”

Tiểu An hỏi, “Thầy Dương đâu, cục trưởng Tạ nói thế nào?”
Trình Cẩm nói, “Tra xong vụ án này có lẽ có thể gặp cậu ấy.”

“Vâng!” Tay Tiểu An gõ bàn phím laptop như bay, đồng thời báo cáo tài liệu sàng lọc được trong kho dữ liệu cho Trình Cẩm nghe, “Đường số 13 khu mới là con đường tập trung quán KTV, quán bar và club do một Liên hiệp thương hội điều hành, hội trưởng là Hướng Tường Kính, gần đây ở đó đào ra rất nhiều thi thể, đều là thiếu nữ mười lăm đến mười bảy tuổi, với lại còn là bị ngược đãi tới chết, có tin đồn nói những người này bị Hướng Tường Kính giết chết, vì ngoài ông ta thì không ai dám phạm tội trên địa bàn của ông ta.”

Trình Cẩm nói, “Xem ra chúng ta phải nhận vụ án này rồi, Hàn Bản, vụ sau cho cậu chọn.”

Hàn Bản ngẩn ra, nhớ tới phần thưởng thắng bài trên tàu, “Không sao.”

Trình Cẩm nói, “Bây giờ chúng ta đến đường số 13, Diệp Lai em liên lạc với cục Công an bên khu mới.”

Diệp Lai đáp ứng, đi qua một bên gọi điện, lát sau trở về nói với Trình Cẩm cục Công an trả lời sẽ liên hệ với bọn họ sau.

Bộ Hoan cũng đi gọi điện tìm người nghe ngóng tin tức. “Người tình nghi” Hướng Tường Kính hay đến quán bar mở cửa nguyên ngày tên Tiền Thế Kim Sinh nhất, quán bar này nghe nói là do một người có quan hệ cá nhân với hắn rất tốt mở, người đó tên Đinh Tây Cừ.

Du Đặc hỏi, “Vậy chúng ta đến quán bar này gặp Hướng Tường Kính?”

Bộ Hoan nói, “Anh chưa nói xong mà. Đinh Tây Cừ dạo này không có ở đường số 13, quán bar hiện do con gái Đinh Mạt Nhi của hắn trông coi, Đinh Mạt Nhi mười bảy tuổi, tính quái lại vô cùng tùy hứng, rảnh rồi liền canh ở cửa quán bar, người nào trông ngửa mắt thì không cho vào, dù nhìn thuận mắt cũng phải lòi vấn đề quái đản ra làm khó người ta, muốn xông vào cũng không được vì có một đám vệ sĩ côn đồ.”

“...” Tiểu An nhìn về phía Trình Cẩm, “Lão đại, anh cảm thấy chúng ta có thể vào được ả?”

Trình Cẩm không biết đang nghĩ gì, khi Tiểu An tưởng anh không nghe bọn họ nói chuyện, anh mới nói, “Đi rồi tính.”

Du Đặc hỏi, “Đường số 13 khu mới được mệnh danh là con đường quán bar, đến quán bar chúng ta có cần thay quần áo khác không?”

Tiểu An hưng phấn nói, “Thay quần áo đi tiêu tiền, quá ngầu!”

“...” Trình Cẩm hỏi, “Có ai quen nhà thiết kế nào không? Không biết thì thôi, không có thời gian đi mua quần áo đâu.” Anh chỉ tùy tiện hỏi.

Bộ Hoan cười, “Tôi quen, lúc trước làm nhiệm vụ tôi từng làm người mẫu, nghe nói Dương Tư Mịch cũng từng đóng vai người mẫu, lại còn nổi tiếng nữa...”

Trình Cẩm nói, “Chuyện để kể sau. Nhà thiết kế anh quen ở xa không, xa thì thôi.”

“Không xa lắm, tôi gọi điện trước.”

Diệp Lai nói, “Thảo nào tôi nói người mẫu biệt hiệu “Mê” kia sao giống thầy Dương thế, hóa ra đúng thật, anh ấy chỉ xuất hiện trong một buổi diễn thời trang sáu năm trước, hồi đó anh ấy được chú ý nhiều lắm, mọi người

đều rất khó hiểu sao không thấy anh ấy xuất hiện nữa, bây giờ còn lưu truyền rất nhiều phiên bản suy đoán đó.”

Bộ Hoan hẹn xong với nhà thiết kế, tiếp lời Diệp Lai, “Cũng vì cậu ấy tự dung nổi tiếng nên mới vội vàng mai danh ẩn tích.”

Tiểu An, Du Đặc và Hàn Bân nghe đến say sưa, bọn họ không quan tâm lắm đến chuyện trong giới thời trang nên không biết việc này.

Trình Cẩm thăm nghĩ sáu năm trước anh còn đang ở đại học Công an, mỗi ngày bận rộn huấn luyện dĩ nhiên sẽ không chú ý những chuyện này, nhưng hồi mới làm cảnh sát sau khi tốt nghiệp, anh quen biết một cô gái, cô ấy rất thích chú ý chuyện giới giải trí và thời trang, hình như anh có nghe cô ấy nhắc đến người mẫu mang sắc thái truyền kỳ như thế, có điều anh nghe cho có chứ không nghĩ tìm ảnh chụp xem thử.

Điện thoại di động của Trình Cẩm vang lên, số lạ, anh nhận cuộc gọi thì nghe ra là người vừa gặp mặt trong văn phòng Tạ Minh.

Khuất Dục ở bên kia điện thoại nói, “Ngại quá, Trình Cẩm, Dương Tư Mịch không muốn cậu đến gặp cậu ta.”

Trình Cẩm cười, anh cảm thấy giọng mình hơi khô, “Được rồi, cảm ơn anh.” Anh không nghe rõ Khuất Dục nói thêm cái gì, chờ nghe thấy tiếng báo bận sau khi Khuất Dục cúp máy anh mới để điện thoại xuống.

Đám Diệp Lai lén nhìn anh, mọi người đều yên tĩnh không lên tiếng.

Bọn họ nhanh chóng đến studio của nhà thiết kế Bộ Hoan quen, nhà thiết kế tên Chu Mộc Vũ, là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, cho bọn họ tùy chọn quần áo muốn mặc, cô cười nói, “Các bạn chọn trúng thì tặng các bạn đấy, chẳng qua có thể đồng ý sau này lên sàn diễn giúp tôi không?”

Tiểu An trẻ tuổi, rất muốn thử cảm giác làm người mẫu bèn đáng thương nhìn Trình Cẩm.

Trình Cẩm nói, “Chúng tôi bận nhiều việc, chắc sẽ không rảnh.”

Chu Mộc Vũ cười, “Không sao cả, vậy chờ các bạn rảnh lại nói tiếp, tháng nào năm nào tôi cũng có thể chờ.”

“...” Diệp Lai nhìn về phía Bộ Hoan – *làm sao anh quen được nhà thiết kế nhanh nhẹn dũng mãnh thế.*

Trình Cẩm nói, “Vậy chúng tôi không khách sáo.” Lại gọi những người khác, “Nhanh tay lên, không có thời gian thử từng bộ đâu.”

Mọi người thay quần áo, thế mà cùng chọn hai màu trắng đen, Tiểu An váy trắng, Diệp Lai váy đen, bên nam thì đều là trang phục bình thường màu trắng hoặc màu đen, Trình Cẩm thở dài, “Một người thì có vẻ khiêm tốn nhưng cả đám chúng ta đi cùng nhau lại cực kỳ chói mắt.”

Chu Mộc Vũ cười, “Một đàn tuấn nam mỹ nữ thế này cùng ra ngoài bắt luận mặc gì cũng bắt mắt.”

Trình Cẩm nói, “Là muốn đi quán bar, cô giúp chọn đồ đi.”

Tuần Mộc Vũ lập tức chọn ra trang phục mình thích, Tiểu An và Du Đặc mặc đồ hoàng tử công chúa viên ren, Diệp Lai mặc váy đuôi cá màu đỏ...

Trình Cẩm vội dừng cô lại, “Chúng tôi không phải đi tiệc hóa trang. Quên đi, mặc bộ đồ đang mặc là được, đổi nữa sẽ mãi không xong mắt, buổi tối cũng không tiện thay.”

Bộ Hoan nói, “Mới buổi trưa, còn cách buổi tối lâu lắm.”

Diệp Lai nguýt hất, “Hơn một giờ chiều rồi.”

Trình Cẩm không để ý tới họ, nói với Chu Mộc Vũ, “Lần này cảm ơn cô, chúng tôi đang vội, phải đi trước.”

Chu Mộc Vũ tiếc nuối không thể làm họ mặc quần áo mình chọn nhưng lại đột nhiên có linh cảm, cô quyết định thiết kế một loạt trang phục nhóm.

Trình Cẩm thấy Chu Mộc Vũ cũng không nghe mình nói chuyện, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mặc kệ bọn họ ôm laptop vẽ bản phác thảo, Trình Cẩm lắc đầu đưa mọi người rời đi.

-----oOo-----

Chương 2: Cậu nói muốn gặp tôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tổ Trình Cẩm đậu xe ở bãi đỗ rồi đi bộ đến quán bar Tiền Thế Kim Sinh, trên đường đi tỷ lệ quay đầu là trăm phần trăm, Trình Cẩm thâm thở dài, *từ khi gia nhập tổ đặc án, mình càng ngày càng phách lối.*

Quả nhiên bọn họ bị ngăn ở cửa quán bar, một cô nhỏ trông ngang tuổi Tiểu An nhìn họ, “Đây là quán bar của tôi nha, muốn đi vào thì phải được tôi cho phép!”

Nghe nói ở đường số 13 chỉ có một cô nhỏ thất thường như thế, chính là Đinh Mạt Nhi.

Trình Cẩm nhú mày nhìn cô, “Ồ?”

Đinh Mạt Nhi đảo con ngươi, nói, “Anh là người tốt hay người xấu?”

Trình Cẩm nhú mày, ai biết Đinh Mạt Nhi muốn đáp án gì, anh nghĩ một lát rồi nói, “Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình chắc là người tốt.”

Cô nhỏ cười to, “Người có thể mặt dày nói mình là người tốt chắc chắn không phải người tốt, được, mấy người vào đi!” Cô nhỏ sấn tới ôm cánh tay Trình Cẩm, “Tôi tên Đinh Mạt Nhi, là chủ quán này, anh tên gì?”

Trình Cẩm không đẩy cô nhỏ ra, đi thẳng vào trong quán bar, Đinh Mạt Nhi bị anh mang vào theo, “Tôi là Trình Cẩm.”

“...” Hóa ra muốn đi vào cũng không khó, đám Diệp Lai nhìn nhau, đi theo Trình Cẩm, vừa vào trong bọn họ liền hít sâu, chưa từng thấy quán bar nào trang trí kỳ dị như thế, phong cách lộn xộn nửa cổ đại nửa hiện đại, đúng là xứng với tên gọi Tiền Thế Kim Sinh.

Trình Cẩm chọn một chỗ ngồi xuống, “Chúng ta còn chưa ăn trưa, mọi người gọi vài món trước đi.” Nếu là quán bar mở nguyên ngày chắc hẳn sẽ có đồ ăn lấp đầy bụng.

Bộ Hoan cười nói, “Hóa ra lão đại vẫn nhớ chúng ta chưa ăn cơm, tôi còn tưởng hôm nay chúng ta phải đói cả ngày.”

Đinh Mạt Nhi cũng ngồi xuống cạnh Trình Cẩm, “Mấy người thường xuyên chịu đói? Vậy hôm nay tôi mời mọi người ăn no.” Cô gọi phục vụ tới, chọn một đồng món lưng ta lưng tung rồi dặn nhanh nhanh mang ra.

Đinh Mạt Nhi nói rất nhiều, đám Bộ Hoan cùng cô nhóc tán gẫu. Tiểu An cảm thấy hình như Đinh Mạt Nhi không ưa mình, luôn chặn đầu lúc cô muốn nói chuyện, cô cũng chẳng để tâm, vẫn cười hì hì nghe họ nói chuyện.

Trình Cẩm vẫn luôn ngồi im, anh đột nhiên ngẩng đầu, sau đó vẻ mặt thay đổi, anh đứng dậy bước nhanh tới đón một người vừa vào quán bar, đi đến gần người đó mới dừng lại, “Tur Mịch.”

“Nè!” Đinh Mạt Nhi phản ứng cũng nhanh, thấy Trình Cẩm đột nhiên đứng dậy đi liền đuổi theo, Trình Cẩm dừng cô cũng dừng, đứng cạnh Trình Cẩm giữ chặt cánh tay anh, “A? Người này là ai? Sắc mặt trắng thế, giống hết ma cà rồng.”

Dương Tur Mịch đưa tay túm cánh tay Đinh Mạt Nhi, Đinh Mạt Nhi thét lên, Trình Cẩm cười nói, “Tur Mịch, đừng làm cô nhỏ bị thương.”

Dương Tur Mịch vốn muốn ném cô nhỏ ra khỏi người Trình Cẩm, nghe Trình Cẩm nói xong bèn thuận tay đẩy người sang một bên, Đinh Mạt Nhi ngã lệch xuống một bên ghế sofa, cô nhỏ thở phì phò đứng lên, xông tới chỗ Dương Tur Mịch dậm chân, “Cái anh này thật đáng ghét!”

Dương Tur Mịch nói, “Cậu ấy là của tôi.”

Đinh Mạt Nhi hơi giật mình, lại la ầm lên, “Cái gì gọi là của anh, trên người anh ấy viết tên anh à, anh gọi anh ấy, anh ấy có thể đáp lại anh hả?” Từ bé giật đồ với người khác cô nhỏ luôn thích nói câu này, lần này quên mất Trình Cẩm là người, có thể nói chuyện.

Trình Cẩm cười nói, “Ừm, tôi đích xác là của cậu ấy.”

Đinh Mạt Nhi dùng sức dậm chân, “Mấy người bắt nạt tôi, mấy người chò đó, tôi đi tìm bác!”

Nhìn Đinh Mạt Nhi chạy xa, đám Bộ Hoan đều không nhịn được cười, đây là chuyện quái lạ gì chứ.

Hàn Bân nói, “Hóa ra muốn gặp Hường Tường Kính cũng không khó.” Nghe đồn muốn gặp Hường Tường Kính rất khó, nghe Hàn Bân nói thế mọi người lại cười vang.

Trình Cẩm kéo Dương Tư Mịch về chỗ ngồi, sắc mặt Dương Tư Mịch tái nhợt, bước đi lơ mơ, Trình Cẩm kéo hắn ngồi xuống, than thở nhìn hắn, “Sao sắc mặt khó coi quá vậy, bao lâu không ngủ rồi? Trước tiên nghỉ ngơi đã nhé?”

Dương Tư Mịch lắc đầu.

Trình Cẩm ôm Dương Tư Mịch để hắn tựa vào mình nghỉ ngơi, lại giúp hắn mát xa đầu, “Sao cậu đến đây?”

Dương Tư Mịch mở to mắt, “Cậu nói muốn gặp tôi.”

Trình Cẩm cười, “Ừm, là tôi nói.” Anh khép mắt Dương Tư Mịch để hắn tiếp tục nghỉ ngơi.

Mọi người trầm mặc lo lắng nhìn Dương Tư Mịch, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm trái với lúc trước, có thể thấy người dù sao vẫn tốt hơn ngay cả người cũng không thấy được.

Qua hồi lâu Diệp Lai phá vỡ trầm mặc, “Lão đại, Hường Tường Kính sẽ đến thật sao?”

Trình Cẩm nói, “Không chắc chắn.” Anh nhìn Dương Tư Mịch mệt mỏi tiều tụy, hỏi Hàn Bân, “Có thể dùng thuốc gì đó giúp cậu ấy nghỉ ngơi một lát không?” Bây giờ trông Dương Tư Mịch tinh thần ngán ngờ, không biết hắn còn trụ được bao lâu.

Hàn Bân do dự một chút mới nói, “Xem tình huống anh ấy, tôi cảm thấy đã dùng thuốc rồi, sức kháng thuốc của anh ấy rất mạnh, tôi đoán liều lượng tiêm vào đến giờ đã rất lớn, thêm nữa sẽ tổn thương lớn đến cơ thể.”

Trình Cẩm nói, “Nếu không, tôi đưa cậu ấy đi bệnh viện.” Anh vừa nói ra khỏi miệng liền biết lời này là dư thừa, bộ An ninh có thiết bị chữa bệnh và nhân viên nghiên cứu y học, Dương Tư Mịch khẳng định đã đi kiểm tra. Hàn Bân nói, “Đi bệnh viện cũng vô dụng...”

Trình Cẩm chưa từng có lúc nào bó tay toàn tập thể này, nhất thời không ngăn được nỗi lòng sôi trào, lửa giận ngút trời hun đen mặt anh, *vậy phải làm thế nào! Ngồi yên chờ chết sao?! Một người không ngủ không nghỉ có thể sống bao lâu?*

Một giọng nói ôn hòa lại vô cùng quyết đoán truyền tới từ cửa sau, “Nghe nói có người dám gây sự với Mạt Nhi?” Sau đó một người đàn ông trung niên đi tới, Đinh Mạt Nhi đi bên cạnh hắn, sau lưng thì có một đám người. Đinh Mạt Nhi nhìn mặt hướng về phía họ, “Ha ha... Mấy người sợ rồi hả!”

Trình Cẩm còn ôm Dương Tư Mịch trong tay, ngồi yên không đứng dậy nhưng trong giây phút quay đầu về mặt đã bình tĩnh lại, “Hội trưởng Hướng, xin chào.”

Hướng Tường Kính dẫn người từng bước đến gần, mặc dù nét cười ôn hòa nhưng hắn đứng ở vị trí cao nhiều năm, nói chuyện luôn không tự chủ mang theo sức ép, “Trình Cẩm? Đã tới thì đừng đi vội, hàn huyên một chút?” Trình Cẩm cười, “Ông đã đến, tôi chắc chắn không đi, không bằng nói chuyện riêng?”

“Ồ?” Hướng Tường Kính nói, “Để người của tôi và người của cậu cùng đi trước?”

Trình Cẩm nói, “Mọi người ra ngoài chờ tôi.” Đám Bộ Hoan không nói gì, chỉ yên tĩnh rời đi. Trình Cẩm sờ tóc Dương Tư Mịch nói, “Bạn tôi cơ thể không khỏe, ở lại đây, hội trưởng Hướng không ngại chứ?”

Hướng Tường Kính hào phóng nói, “Không sao.” Rồi nói với người mình, “Mấy cậu cũng ra ngoài đi.”

Người trẻ tuổi phía sau hắn do dự nói, “Hội trưởng?...”

Hương Tường Kính nhíu mày, *sao lại không có mắt như thế, người của đôi phương đã sáng khoáy rồi đi cả rồi, người mình còn lằng nhằng thế này.*
Đinh Mạt Nhi la lên, “Anh ta giữ lại một người, vậy cháu cũng muốn ở lại!”

Hương Tường Kính trầm mặc quay đầu nhìn đám thuộc hạ của mình, bọn họ vội kéo Đinh Mạt Nhi ra ngoài, Đinh Mạt Nhi còn muốn lên tiếng, người trẻ tuổi lúc này nói chuyện vội che miệng cô nhỏ.

Hương Tường Kính cười nói, “Khiến cậu chê cười rồi.”

Trình Cẩm nói, “Cô Đinh hoạt bát đáng yêu, tôi còn hi vọng Tiểu An cũng giống vậy, như thế sẽ hạnh phúc hơn nhiều.”

“An Tiểu Nhan?” Hương Tường Kính nói, “Mỗi người đều có tạo hóa, không thể cưỡng cầu, làm chính mình là được.”

Trình Cẩm nói, “Nói vậy, hội trưởng Hương thật sự biết chúng tôi?”

Hương Tường Kính ngay cả tên đầy đủ của Tiểu An cũng biết, chắc là lấy được tin tức về tổ đặc án từ con đường nào đó. Có điều cũng không lạ, vì tuy phần lớn phân cục của bộ An ninh đều ẩn ở trong chỗ tối nhưng tổ đặc án thì khác, bọn họ là bộ phận nửa công khai, tỷ lệ lộ ra ánh sáng có thể nói là rất cao.

Hương Tường Kính trêu chọc nói, “Sau khi chỗ tôi xảy ra chuyện, tôi liền ngày ngày chờ tổ đặc án tới cửa, các cậu chậm hơn dự đoán của tôi mấy ngày.” Hắn có hiểu biết nhất định về công năng của tổ đặc án, biết vụ án có tính chất rất ác liệt nếu mãi không thể phá được sẽ chuyển cho tổ đặc án.

Trình Cẩm cười, “Chuyện chỗ ông không nhất định phải do tổ đặc án đến quản, nhưng nói thật, so với những tổ đội khác cách xử lý của tổ đặc án xem như rất ôn hòa, hội trưởng Hương bằng lòng thì hẳn là chúng tôi có thể giải quyết chuyện này rất nhanh.”

Hương Tường Kính hỏi, “Nói vậy, nếu tôi không bằng lòng cho cậu quản chuyện này, cậu sẽ đưa người của mình đi?”

Trình Cẩm nói, “Tôi sẽ cân nhắc.”

Hương Tường Kính gật đầu. “Thú vị. Nói vậy dù có nhiều thiếu nữ chết ở chỗ tôi như thế cậu cũng không quan tâm? Tôi còn tưởng cậu là người ghét ác như cừu.”

Trình Cẩm cười nói, “Bây giờ có không ít người theo dõi con đường này, bất kể là ai giết người, tôi không tin hấn còn cơ hội giết người tiếp. Vụ án này dù không phải tôi điều tra, bọn họ cũng có thể tra được manh mối.”

Hương Tường Kính hơi kinh ngạc, hấn tưởng Trình Cẩm sẽ là người tự phụ, giờ xem ra không phải, hấn hỏi, “Nếu không ai đến điều tra?”

Trình Cẩm thở dài, “VẬY tôi đành vất vả một chút.”

Hương Tường Kính cười to, “Cậu rất thú vị. Cậu nói muốn nói chuyện riêng, vậy cậu còn việc riêng gì muốn trò chuyện với tôi?”

Trình Cẩm sờ mái tóc hơi xoăn của Dương Tư Mịch, suy nghĩ rồi hỏi, “Hội trưởng Hương hấn là kiến thức rộng rãi, ông đã từng gặp người có khuynh hướng bạo lực khát máu chưa?”

Thiếu nữ chết ở đường số 13 đều là bị ngược đãi mà chết, Hương Tường Kính nghi ngờ Trình Cẩm hỏi vậy là đang ám chỉ gì đó, “Nhiều năm trước từng gặp, nhưng loại người này xưa nay đều chết sớm, bây giờ không người nào còn sống.”

Tay Trình Cẩm ôm Dương Tư Mịch run lên, Dương Tư Mịch đưa tay đè lên tay anh, anh trở tay cầm chặt.

Hương Tường Kính vẫn cố tình không nhìn người được Trình Cẩm cẩn thận ôm vào ngực, lúc này mới nhìn kỹ, nhận ra sắc mặt Dương Tư Mịch không tốt, thoát trông nửa sống nửa chết, hấn hơi tò mò hỏi, “Cậu ta sao vậy?”

Trình Cẩm lắc đầu.

Hương Tường Kính lại nhìn họ hồi lâu, “Tôi suýt nữa cho rằng hai cậu là đôi uyên ương số khổ.”

Trình Cẩm bật cười, “Ông nói đúng một nửa, số khổ là thật.” Lại trầm mặc một lát, “Hội trưởng Hương, hôm nay làm phiền ông, chúng tôi cũng nên cáo từ.”

“Khoan.” Hương Tường Kính ngăn anh lại, “Nếu tôi muốn cậu điều tra vụ án này, cậu có yêu cầu gì không?”

Trình Cẩm nói, “Chỉ cần ông phối hợp với chúng tôi là tốt rồi.”

Hương Tường Kính cười, nghe không giống yêu cầu nhưng là yêu cầu cao nhất, phối hợp như thế nào? Phối hợp đến mức độ nào? Hương Tường Kính cũng không hỏi cặn kẽ. “Được, vậy việc này tôi nhờ các cậu.” Hấn chủ động để lại số điện thoại cho Trình Cẩm, “Có nhu cầu thì gọi vào số này là tìm được tôi.”

Trình Cẩm nói, “Được, cảm ơn.”

Hương Tường Kính đứng dậy đi ra ngoài, được vài bước thì quay đầu nhìn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, lúc sắp tới cửa lại quay đầu nhìn lần nữa, Trình Cẩm ôm Dương Tư Mịch ngồi trong ánh sáng do đèn trần quán bar chiếu xuống, giây phút này họ như tiêu bản đông lại trong hồ phách, dường như có thể trở nên vĩnh hằng.

Vĩnh hằng gì chứ... Hương Tường Kính lắc đầu tự giễu, xem ra hấn lớn tuổi rồi, cũng bắt đầu đa sầu đa cảm, trước kia khi tiến về phía trước hấn sẽ không quay đầu lại, hôm nay khoảng cách có vài mét lại quay đầu mấy lần. Đám Bộ Hoan thấy Hương Tường Kính đi ra, mỉm cười chào hỏi xong vội vàng đi vào quán bar.

Hương Tường Kính cười nhìn họ rời đi, sau đó nhìn về đám thuộc hạ của mình. “Học tập chút đi, làm việc phải tiến lùi có độ.” Đinh Mạt Nhi ở một bên dẫu môi, Hương Tường Kính cười, “Được rồi, bác còn không hiểu cháu à, lần nào cũng là cháu đi gây sự với người ta trước, người ta còn khen cháu hoạt bát đáng yêu.”

Đinh Mạt Nhi cười nói, “Cháu vốn hoạt bát đáng yêu!”

Hướng Tường Kính lắc đầu, “Cháu lớn bằng này rồi, bị nói hoạt bát đáng yêu thì có gì mà vui vẻ, cháu cũng là bị bố cháu chiều...” Hấn nói đến đây thì ngừng.

Về mặt Đinh Mạt Nhi cũng thay đổi, chạy đi, lập tức có mấy người đuổi theo.

Hướng Tường Kính hỏi thuộc hạ, “Mấy ngày nay Mạt Nhi vẫn ổn?”

“Ngoại trừ dễ phát cáu, còn lại đều ổn.”

Hướng Tường Kính gật đầu, “Mấy đứa bảo vệ nó cho tốt.” Thuộc hạ của hấn vội vàng dạ.

-----oOo-----

Chương 3: Đây có tính là thổ lộ không?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi vào quán bar, đám Bộ Hoan ngồi vây quanh Trình Cẩm, bầu không khí có hơi khẩn trương, tất cả đều cẩn thận không phát ra tiếng vang, Bộ Hoan nháy mắt với Tiểu An, Diệp Lai nhìn thấy liền lườm hấn, Tiểu An hít sâu rụt rè gọi Trình Cẩm, “Lão đại?”

Trình Cẩm tháo xuống về mặt mờ mịt, ngẩng đầu mỉm cười, “Sao vậy?”

Mọi người thở phào.

Diệp Lai nói, “Lão đại, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Tiếp tục tra.”

Du Đạc hỏi, “Hướng Tường Kính có hiềm nghi không?”

“Có lẽ không phải, lấy năng lực của anh ta, nếu giết người sẽ lưu lại thì thế để chúng ta phát hiện sao?” Trình Cẩm lên tinh thần, “Giả thiết Hướng Tường Kính không phải hung thủ, vậy anh ta biết nhiều hơn chúng ta nghĩ nhưng dường như không định nói ra, mọi người thấy tại sao anh ta không muốn nói?”

Bộ Hoan nói, “Hung thủ có thể là người quan trọng với anh ta, kiểu như người thân hoặc bạn bè.”

“Cũng có thể là người anh ta tin tưởng.” Hàn Bân nhìn mắt Bộ Hoan, “Giống như nếu có người nói anh là tội phạm cường hiếp, chúng tôi chắc chắn sẽ không tin, dù tận mắt thấy cũng chưa chắc sẽ tin, chuyện mình không bằng lòng tin tưởng thì không nói cho người khác là bình thường.” Bộ Hoan cười, “Dựa vào nhân phẩm tướng mạo này của anh còn cần cường hiếp sao?” Diệp Lai khĩa hắt, “Ai biết anh có đam mê biến thái gì?” Trình Cẩm nhú mày, “Được rồi, việc chính.”

Du Đặc nói, “Còn có người anh ta không đắc tội nổi, nhưng nơi này hẳn không có ai anh ta không dám đắc tội, là người khác không dám mới đúng.” Tiểu An nói, “Người anh ta muốn bảo vệ? Chắc cũng là người thân, bạn bè.”

Trình Cẩm tổng kết, “Vậy tra từ người thân cận nhất trước, đi đi, phải giải lợi dụng tài nguyên.” Anh đưa số điện thoại Hương Tường Kính để lại cho họ.

Đám Bộ Hoan đáp ứng rồi đi ra ngoài, Bộ Hoan nói, “Muốn đấu không? Xem ai nhanh hơn?” Lần trước đấu chơi bài trên tàu, mặc dù trên đường về có chơi thêm lần nữa nhưng kết quả không thay đổi, vẫn là Hàn Bân thắng. Diệp Lai nói, “Nhanh cũng vô ích, quan trọng là lão đại cho rằng thứ chúng ta tra được có ích.” Du Đặc nói, “Rất khó phân thắng thua, có lẽ mọi người đều sẽ tra ra thứ tương tự nhau.”

Tất cả hành động rất nhanh, Tiểu An và Du Đặc bật máy tính, những người khác bắt đầu gọi điện tìm người xem có ai biết tin tức bí mật gì không, Trình Cẩm nói phải giải lợi dụng tài nguyên, vậy trước tiên lợi dụng tài nguyên trong tay mình rồi tính tiếp.

Trình Cẩm vẫn ngồi tại chỗ, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đi tới nói, “Ngài Trình, hội trưởng phái tôi đến, ngài ấy nói nếu cậu đồng ý có

thể lên lầu nghỉ ngơi.”

“Được, cảm ơn, xin chờ chút.” Trình Cẩm cúi đầu gọi Dương Tư Mịch, “Tur Mịch?” Dương Tư Mịch không muốn động, Trình Cẩm chỉ thấy hàng mi dài của hắn giật giật, anh nhìn người đàn ông, “Ngại quá, anh họ gì?” Người đàn ông lễ độ nói, “Không sao, họ Lâm, ngài Trình cậu gọi tôi lão Lâm là được.”

Trình Cẩm cười nói, “Được rồi, lão Lâm, có tắm tắm không?” Lão Lâm đi lấy tắm tắm cho anh, Trình Cẩm bọc Dương Tư Mịch lại, ôm lấy hắn rồi nói với lão Lâm, “Làm phiền anh dẫn đường.”

Lão Lâm vừa dẫn đường vừa nói, “Ngài Trình, hội trưởng dặn dò tôi dọn dẹp tất cả gian phòng trên lầu ba, ngài Trình và đồng nghiệp của cậu có thể đến nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.”

Trình Cẩm cười nói cảm ơn, có chỗ ngủ nghỉ thì thuận tiện hơn nhiều, dù họ chưa chắc có thời gian đi ngủ.

Vào phòng trên lầu, Trình Cẩm đỡ Dương Tư Mịch nằm lên giường, anh cười nói, “Không muốn đi bộ phải không? Nhưng cậu nặng quá đó.”

Dương Tư Mịch lặng yên nằm trên giường không nhúc nhích, Trình Cẩm lại nói, “Tôi bọc cậu kín mít mới ôm đi, chắc không có ai thấy bộ dạng yếu ớt của cậu đâu.”

Mí mắt Dương Tư Mịch bỗng nhúc nhích, giọng mệt mỏi, “Tôi không ngại cho người khác nhìn, còn có mỗi người trong quán bar này đều đặc biệt quan sát tôi.”

Trình Cẩm bật cười, “Có muốn ăn gì không?” Anh nhớ cơm trưa vẫn chưa ăn được.

Dương Tư Mịch lắc đầu, nhưng vừa lắc liền choáng váng nên dừng lại.

Trình Cẩm lại hỏi, “Vậy có muốn uống nước không?”

Môi Dương Tư Mịch tái nhợt khô ráo nhưng hắn vẫn lắc đầu.

Trình Cẩm vẫn cứ bung non nửa ly nước tới, đỡ đầu Dương Tư Mịch dậy, “Uống một chút.”

Dương Tư Mịch quay đầu đi.

Trình Cẩm dở khóc dở cười, rất hiếm thấy Dương Tư Mịch tùy hứng như thế, lẽ nào thuốc hắc tiêm vào có tác dụng phụ làm hắn trở nên trẻ con hóa sao? Trình Cẩm tự uống một ngụm, ngậm trong miệng, xoay đầu Dương Tư Mịch về, môi dán môi mớm nước cho hắn.

Dương Tư Mịch mở mắt nhìn Trình Cẩm. Trình Cẩm không biết Dương Tư Mịch có bị dọa không, chỉ thấy đôi mắt luôn không có thần thái của hắn hình như sáng lên chút xíu. Trình Cẩm vuốt ve môi Dương Tư Mịch, cuối cùng hoa hồng trắng khô héo cũng biến thành hoa hồng phấn tươi mới, anh cười cười đùa ác nhích tới hôn thêm cái nữa.

Hôn? Dương Tư Mịch nhìn Trình Cẩm hồi lâu, rớt cuộc chớp mắt, “Cậu thích tôi?”

“... Hả?” Trình Cẩm bị kinh hãi. Lần đầu có người hỏi anh vấn đề này, những cô gái hỏi trước anh quen khá dè dặt, sẽ không hỏi chuyện này, với lại thời gian các cô tiếp xúc với Trình Cẩm chưa đủ lâu, chưa tới lúc hỏi. Trình Cẩm đối mặt Dương Tư Mịch một giây, cười trả lời, “Ừm, thích.”

Dương Tư Mịch nói, “Cậu thích một người, có phải bất luận người đó biến thành dáng vẻ gì cậu cũng thích, cũng không rời bỏ người đó?”

Lần này Trình Cẩm rất bình tĩnh, anh cười nói, “Bất luận cậu biến thành dáng vẻ gì tôi đều thích cũng sẽ không rời bỏ cậu.”

Dương Tư Mịch nhếch miệng nở nụ cười, Trình Cẩm thấy vậy thì hơi giật mình, đã lâu không thấy hắn cười.

Dương Tư Mịch bình yên nhắm mắt lại, hình ảnh và các loại âm thanh lộn xộn tràn ngập trong não hắn đều biến mất, an bình ngày xưa lại quay về.

Cái gọi là “ma tùy tâm sinh, nhất niệm thành ma”, Dương Tư Mịch vào giờ khắc này mới biết mình lại mất khống chế vì bản thân bắt đầu để ý cái nhìn của người khác, hấn sợ sau khi mình mất khống chế Trình Cẩm sẽ thất vọng rời đi, tâm tình bất an bức bối này bị đè nén càng lâu bao phát càng lợi hại, cuối cùng hấn thậm chí muốn giết Trình Cẩm để anh vĩnh viễn không thể rời đi.

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch mang theo ý cười nhợt nhạt nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, một bàn tay còn mười ngón đan nhau với tay mình, chặt chẽ không thể tách rời, Trình Cẩm ngẩng đầu thấy khóa miệng mình trong tấm gương treo trên tường cũng đang cong cong, anh im lặng thở dài trong lòng, sau hôm nay anh và Dương Tư Mịch phải ở chung như thế nào đây? Trình Cẩm chỉnh di động thành chế độ im lặng, đến tối muộn màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi đến, anh nhấn tắt.
Du Đặc rất khó hiểu, “Xảy ra chuyện gì, anh ấy không nhận.”
Bộ Hoan khoanh tay tỏ vẻ mình cũng không biết.

Trình Cẩm cẩn thận buông tay Dương Tư Mịch, muốn rút tay ra, ra ngoài gọi điện thoại nhưng anh hơi động thì Dương Tư Mịch liền nắm chặt, anh đành phải không động nữa, dùng bàn tay rảnh rồi nhấn tin cho Du Đặc báo họ đi lên, cũng may cửa không khóa, Trình Cẩm không cần đi mở cửa. Mọi người đi lên thấy Dương Tư Mịch đang ngủ thì hơi kinh ngạc.
Tiểu An nhỏ giọng hỏi, “Lão đại, thầy Dương có phải không sao rồi không?”
Trình Cẩm cười nói, “Chờ cậu ấy tỉnh là biết. Mọi người điều tra được gì?”

Mọi người cùng nhất nhất liệt kê những manh mối mình biết, vì Dương Tư Mịch ở bên cạnh ngủ say nên lúc nói chuyện ai nấy đều nhỏ tiếng thì thầm.

Lần này thi thể người bị hại đều được phát hiện ở bãi rác cuối đường số 13, chỗ đó vốn là một nhà máy lâu đời, sau này công ty sở hữu nhà máy đóng cửa nên nó trở thành nhà kho chứa phế phẩm, sau nữa thì biến thành bãi rác, rác thải trên đường số 13 được đưa thẳng tới đó, cách mấy ngày lại cho xe tới chở đi.

Công việc chở rác được một công ty vệ sinh nổi tiếng nhận thầu, công ty này gần đây mới đổi thiết bị, sáu ngày trước cho xe xúc tới xúc rác, không biết có phải do kỹ thuật của lái xe chưa đủ thành thạo không mà không cần thận đào ra một cái hố to, thế là đào được một bộ thi thể nữ, sau đó báo cảnh sát, cảnh sát lật tung toàn bộ bãi rác, kết quả tìm được mười mấy bộ thi thể, có quá thời rữa cũng có thoát nhìn vẫn còn mới...

Rác thải của tất cả hộp đêm trên đường số 13 đều được bỏ vào thùng nhựa to rồi dùng xe đẩy đẩy tới bãi rác, những thùng nhựa này rất nhiều người dùng, dùng để giấu xác quả thực cực kỳ thuận tiện, thật đúng là không biết những thi thể này rốt cuộc được đưa ra từ hộp đêm nào. Cảnh sát chở hết thùng nhựa ở đường số 13 về kiểm nghiệm nhưng không cho ra kết quả mong muốn.

Trình Cẩm hỏi, “Tình huống nghiệm thi thi sao? Có lấy được báo cáo kiểm nghiệm của cục Công an chưa?”

Hàn Bân nói, “Bọn họ nói muốn đưa tới, có lẽ sẽ hơi trễ.”

Trình Cẩm nói, “Tốt nhất là cậu đi xem thi thể, thôi, chờ người của cục Công an tới chúng ta lại trao đổi với họ.” Anh lại hỏi, “Đường số 13 mấy năm gần đây có phát sinh vụ án ác tính nào không?”

Du Đặc trí nhớ tốt, không cần nhìn ghi chép cũng có thể trả lời Trình Cẩm, “Mười năm trước, thế lực ở đường số 13 ngoài Hương Tường Kính còn có mấy nhà khác. Nhưng mười năm sau là một mình Hương Tường Kính độc quyền, nghe nói năm xưa mình tranh ám đấu anh ta tổn thất không ít người, những người lẫn lộn cùng anh ta sớm nhất chỉ còn lại hai, ba người, đến năm nay chỉ còn Đinh Tây Cừ còn sống, nhưng từ nửa tháng trước đã không thấy Đinh Tây Cừ lộ diện.”

“Sau khi Hương Tường Kính tiếp nhận đường số 13, nơi này cũng xảy ra vài vụ đánh nhau ẩu đả ác liệt, lần nghiêm trọng nhất là ba năm trước có

người bị thương nặng nên chết. Sau đó thì không còn vụ nào chết người nhưng chuyện đánh nhau vẫn thường xuyên xảy ra.”

“Quán bar ở đây từng bị cảnh sát điều tra ra có người tham gia mua bán ma túy và mại dâm, lần gần đây nhất là một tháng trước, nhưng thu hoạch của cảnh sát cũng không lớn. Có người nói mạng lưới quan hệ của Hương Tường Kính rất rộng, mỗi lần cảnh sát muốn đến anh ta đều nhận được tin trước.”

Trình Cẩm nói, “Có tin tức cận kề hơn về Đinh Tây Cừ không?”

Tiểu An nói, “Đinh Tây Cừ năm nay bốn mươi hai tuổi, anh ta và Hương Tường Kính là bạn từ bé, về sau cùng đến đường số 13, nghe nói Hương Tường Kính rất tin nhiệm anh ta, anh ta có một đứa con gái mười bảy tuổi, chính là Đinh Mạt Nhi, vợ mất sớm nên cực kỳ cưng chiều Đinh Mạt Nhi, quán bar Tiền Thế Kim Sinh này chính là Đinh Mạt Nhi đòi mở.”

“Hai tuần trước, chính xác là mười lăm ngày trước, Đinh Tây Cừ biến mất, nghe nói là đến vùng khác nhưng anh ta không mang người đi cùng, hơn nữa trước đây anh ta chưa bao giờ rời khỏi đường số 13 một mình, đi xa đều sẽ dẫn Đinh Mạt Nhi theo. Có điều Đinh Mạt Nhi nói hai ngày trước anh ta từng gọi điện về.”

Trình Cẩm gật đầu, “Vậy chờ cảnh sát cục Công an tới rồi hãy nói, mọi người đi ăn cơm trước đi.”

Mọi người rón rén đi ra.

Bộ Hoan nói, “Mấy đứa nói xem cậu ấy còn nhớ chúng ta ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn không?”

Buổi trưa vốn là Đinh Mạt Nhi gọi món muốn mời họ ăn cơm, không ngờ lại trở mặt với Đinh Mạt Nhi, sau đó Hương Tường Kính tới, tóm lại cuối cùng vẫn là không ăn trưa.

Diệp Lai nói, “Lão đại cũng không ăn mà.”

Tiểu An hỏi, “Vậy chúng ta có cần gọi đồ ăn cho anh ấy không?”

Du Đặc nghĩ ngợi, “Gọi điện thoại hỏi?”

Hàn Bân nói, “Dương Tư Mịch tỉnh, họ sẽ cùng đi ăn.”

Có lý, mọi người cùng gật đầu.

Lyy: Hai bạn trẻ chính thức yêu đương nên từ chương sau sẽ sửa xưng hô nhé. Bằng tuổi nhưng Trình Cẩm lớn hơn Dương Tư Mịch mấy tháng nên mình sẽ để anh – em/ em – anh cho nó tình thú

-----oOo-----

Chương 4: Miệng lưỡi nhanh nhẩu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn 7 giờ tối người của cục Công an khu mới mới đến, Dương Tư Mịch vẫn chưa tỉnh, Trình Cẩm nhìn hai bàn tay đan nhau của họ, thử rút tay ra lần nữa, lần này động tác của anh hơi mạnh, lông mi Dương Tư Mịch rung động mấy lần, mắt mở ra, giọng nói hơi khàn, “Sao vậy?”

Trình Cẩm cười nói nhỏ, “Đánh thức em à? Anh rót cho em ít nước nhé.” Anh rút bàn tay đang nắm tay Dương Tư Mịch ra, Dương Tư Mịch nắm chặt theo phản xạ rồi lại buông ra.

Trình Cẩm đỡ hắn ngồi dậy, rót nước cho hắn uống. Dương Tư Mịch nhìn cái ly rồi nhìn Trình Cẩm, uống mấy ngụm.

Trình Cẩm nói, “Anh phải đi làm chút chuyện, em ngủ tiếp không? Hay xuống dưới ăn gì đó rồi lên ngủ?”

Dương Tư Mịch nói, “Em và anh cùng nhau.”

“Được.” Trình Cẩm tìm lược chải tóc cho Dương Tư Mịch, thấy quần áo Dương Tư Mịch nhăn nhúm vì ngủ lâu liền vuốt phẳng lại giúp hắn, “Xong rồi, đi thôi.” Trình Cẩm đưa tay nắm cổ tay Dương Tư Mịch muốn dẫn hắn ra ngoài, Dương Tư Mịch lại giãy ra, Trình Cẩm khẽ giật mình, Dương Tư Mịch liền trở tay nắm tay anh, Trình Cẩm bật cười, nắm tay Dương Tư Mịch xuống lầu.

Dưới lầu có hai người của cục Công an tới, sau khi nhìn thấy Trình Cẩm liền đứng lên, một người vươn tay trước muốn bắt tay Trình Cẩm, tay phải Trình Cẩm đang nắm tay Dương Tư Mịch, anh vội rút ra mà không rút được, chẳng lẽ phải duỗi tay trái cho người khác bắt?

Trình Cẩm bất đắc dĩ nói, “Tư Mịch?” Dương Tư Mịch kéo anh ngồi xuống ghế sofa, nhắm mắt nghiêng người dựa sát vào anh. Trình Cẩm vội ôm hắn, cười xin lỗi người cảnh sát kia, “Thật ngại quá, thân thể cậu ấy không thoải mái.”

Người cảnh sát kia cười nói, “Rốt cuộc lại gặp đàn anh Trình. Em tên Hoàng Ân.” Hắn giới thiệu đồng nghiệp đi cùng với Trình Cẩm, “Đây là đồng nghiệp của em, Tăng Trúc. Bọn em học cùng trường đại học với đàn anh đây, nhỏ hơn hai khóa.” Hỏi còn đi học thành tích các môn của Trình Cẩm rất tốt, tuy anh không nổi tiếng lắm nhưng vẫn có không ít đàn em hâm mộ.

Trình Cẩm nhớ lại, vẫn có chút ấn tượng với hai cái tên Hoàng Ân và Tăng Trúc này vì từng nghe rất nhiều giảng viên khen họ, nghe nói họ là một đôi cộng sự rất lợi hại, anh cười nói, “Hoàng Ân và Tăng Trúc à, nghe rất nhiều người nói các cậu rất lợi hại. Vụ án này do các cậu phụ trách?” Tăng Trúc rất lạnh nhạt, “Vốn là chúng tôi phụ trách, nhưng bây giờ không phải do các anh phụ trách à?”

Diệp Lai vội nói, “Xấu hổ quá, chúng tôi cũng chỉ là phục tùng mệnh lệnh cấp trên thôi.” Cô nghe thấy là đàn em của lão đại liền muốn giải thích.

Tăng Trúc mỉm cười, “À đúng, quên mất đàn anh Trình đã thăng chức điều đến nơi cao hơn, tiếc là vẫn làm công việc giống trước đây.” Hoàng Ân vội kéo hắn để hắn đừng nói nữa.

Trình Cẩm đưa tay ngăn lại đám Bộ Hoan sắp đối đầu gay gắt với Tăng Trúc tới nơi, thản nhiên nói, “Nội dung công việc không khác lắm nhưng lượng công việc thì lớn hơn.”

Dương Tư Mịch mở mắt, “Em đói.”

Trình Cẩm hỏi Hoàng Bản và Tăng Trúc, “Hai cậu ăn cơm tối chưa? Chưa ăn thì cùng ăn nhé.”

Hoàng Bản cười nói, “Sư huynh, bọn em ăn rồi.”

Tiểu An nói, “Lão đại, chúng em cũng ăn rồi. Hai anh muốn ăn gì, em đi gọi.”

Trình Cẩm cười nói, “Nơi này là quán bar, chắc không phải muốn ăn gì đều có, em xem rồi gọi, có thể no là được.” Bọn họ ngày nào cũng ăn cơm với nhau, đều có hiểu biết về khẩu vị của người khác.

Trình Cẩm lại nói chuyện vụ án, “Cảm ơn hai cậu đặc biệt tới đây, không bằng bây giờ nói về những manh mối các cậu đã nắm được đi?”

Sắc mặt Tăng Trúc âm trầm, không muốn mở miệng.

Hoàng Bản nói, “Người bị hại đều là thiếu nữ mười lăm đến mười bảy tuổi, bọn em phát hiện đáng dáp họ có cùng kiểu mẫu, tóc dài và dung mạo rất xinh đẹp. Các cô ấy tuổi nhỏ nhưng đều làm việc ở các quán bar trên đường số 13, bọn em đã tra ra phần lớn thân phận nhưng còn vài thi thể không biết lai lịch.”

Trình Cẩm nhìn đám Diệp Lai, “Lúc này mấy người không nói những cô gái này đều làm việc ở đường số 13.”

Hoàng Bản vội giải thích, “Là bọn em phong tỏa tin tức, cũng bởi cục trưởng nhận được mệnh lệnh từ phía trên.”

Trình Cẩm nhíu mày, phong tỏa tin tức sẽ khá có lợi cho Hướng Tường Kính, dù sao người chết đều là nhân viên của hắn, nói vậy Hướng Tường Kính có nhiều đường thật, chẳng trách có thể nghe ngóng tin tức tổ đặc án. Trình Cẩm lại hỏi, “Không tra được người tiếp xúc thường xuyên nhất là ai sao?”

Hoàng Bân cười khỏ, “Người làm việc ở đường số 13 quá đông, những cô gái này ngoài vẻ ngoài hoặc nên nói cách ăn mặc có chút tương tự thì dường như không có mối liên hệ khác, chắc cũng không quen biết nhau, bọn em đã điều tra đồng nghiệp của họ nhưng cũng không tra được manh mối có ích nào.”

Nhóm Hoàng Bân mang theo ảnh chụp của người bị hại. Lúc vừa đào thi thể ra, dung mạo tất cả người bị hại đều bị hư hỏng. Vì thi thể sớm nhất là từ tám, chín tháng trước nên dù hung thủ đã dùng túi nhựa gói kỹ và chôn ở nơi tương đối khô ráo thì thi thể vẫn bị phân hủy nghiêm trọng, nhưng sau khi được chuyên gia phục hồi, hiện tại đã có ảnh chụp rõ mặt phần lớn người bị hại.

Trình Cẩm bảo mọi người xem kỹ ảnh chụp.

Diệp Lai nói, “Có phải hơi giống Tiểu An không?”

Bộ Hoan cười nói, “Mỹ nữ đều có điểm tương tự. Ấy? Tiểu An và Du Đặc đâu?”

Hàn Bân nói, “Tôi đi xem thử.”

Tiểu An và Du Đặc đến phòng bếp gọi đồ ăn, bọn họ nói thuận tiện đi tham quan nhưng mãi không thấy về.

“Đi, chúng ta đi xem sao.” Bộ Hoan đi cùng Hàn Bân về phía cửa sau, Tiểu An và Du Đặc đang từ cửa sau đi vào, trên tay bưng hai đĩa mì sợi. Nhìn thấy Hàn Bân và Bộ Hoan, họ khó hiểu hỏi, “Các anh muốn đi đâu?”

Bộ Hoan cười nói, “Mỹ nữ nhỏ, bọn anh sợ em bị người trói đi.”

Du Đặc cười nói, “Còn có em mà, sao dễ bị trói đi được.”

Hàn Bân nói, “Giá trị vũ lực của cậu không đủ.”

Du Đặc hơi đỏ mặt, ngoài Tiểu An, yếu nhất trong tổ là cậu.

“Đừng để ý họ, chúng ta là nhân tài công nghệ cao, so với họ làm gì.” Tiểu An an ủi Du Đặc. Bọn họ trở về chỗ ngồi, đặt hai đĩa mì trước mặt Trình Cẩm, Tiểu An cầm ảnh chụp lên nhìn, “Không phải rất giống em nha. Phải nói các cô ấy giống Đinh Mạt Nhi.”

Mọi người cẩn thận xem lại, hoàn toàn chính xác, mọi người bắt đầu phát huy sức tưởng tượng, Diệp Lai tới trước, “Chẳng lẽ có người rất hận Đinh Mạt Nhi nhưng xung quanh Đinh Mạt Nhi có quá nhiều người bảo vệ, người kia không tìm được cơ hội ra tay bèn gieo vạ oán hận lên những cô gái trưởng thành giống cô nhỏ?”

Đinh Mạt Nhi xem như bá chủ một phương của đường số 13, quen thói kiêu căng từ bé, chắc chắn ức hiếp không ít người, có người ghét cũng bình thường nhưng ngược đãi đến chết thì quá tàn nhẫn.

Bộ Hoan nói, “Lần này em nói rất giống chuyện thật.”

Mọi người nhìn về phía Trình Cẩm.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đang đối diện với một bàn ảnh chụp máu me, cầm nĩa ăn mì. Trình Cẩm nói, “Nếu đây không phải trùng hợp, cho dù vụ án này như thế nào cũng chắc chắn liên quan đến Đinh Mạt Nhi.”

Tăng Trúc giả vờ kinh ngạc, “Hả? Đó chẳng phải chuyện rõ mười mươi sao, lẽ nào anh nghĩ chúng tôi không biết?” Hoàng Bản đưa tay kéo hần.

Cái tay cầm nĩa của Dương Tư Mịch hơi dùng sức, đĩa của hần liền phát ra tiếng vang lạnh lạnh, chia thành hai nửa, Dương Tư Mịch buông tay khỏi cái nĩa, cái nĩa sừng sững không đổ.

“...”

Hai mắt Tiểu An phát sáng, “Quá đẹp trai, thầy Dương, anh có thể dạy em cái này không?!”

Đám Bộ Hoan khẽ cười thành tiếng.

Diệp Lai giúp thu gọn tài liệu rồi gọi phục vụ tới dọn bàn, phục vụ không biết rõ nội tình còn xấu hổ xin lỗi, “Xin lỗi, đĩa của chúng tôi bình thường rất bền, không biết sao hôm nay lại xảy ra chuyện này.” Hần đưa tay lấy cái nĩa nhưng không cầm lên được, cái nĩa bị găm chặt vào mặt bàn bằng gỗ, hần dùng thêm sức vẫn không thể nhổ ra, lại thêm chút sức nhưng không đủ, hần lau mồ hôi toát ra, “Thế này...”

Trình Cẩm thò tay rút lên giúp, “Ngại quá, phí đèn bù đĩa và bàn đều tính cho chúng tôi. Nhưng mà anh có thể giúp tôi lấy thêm một đĩa mì không?” Phục vụ vội vàng đáp ứng, dọn bàn sạch sẽ xong thì nhanh chân chạy mất.

Trình Cẩm đẩy đĩa mì mới ăn được hai miếng của mình tới trước mặt Dương Tư Mịch, “Em ăn trước.” Dương Tư Mịch yên tĩnh cầm nĩa tiếp tục ăn.

Trình Cẩm nói tiếp chuyện vụ án, anh lật xem tài liệu nhóm Hoàng Bân mang tới, “Thân thể người bị hại chồng chất vết thương do roi quất, nhưng nguyên nhân tử vong là cắt cổ họng, thi thể dùng túi nhựa cỡ lớn gói kỹ mới chôn.”

Du Đặc hỏi, “Thi thể được gói kỹ, vậy tại sao còn mang thùng rác về làm vật chứng, hẳn là không để lại dấu vết gì cả chứ?”

Hoàng Bân cười nói, “Chúng tôi chỉ muốn cẩn thận một chút.” Lần này Tăng Trúc không nói gì.

Trình Cẩm nói, “Cẩn thận là thói quen tốt. Vậy chắc các cậu cũng điều tra những nhà kho xung quanh bãi rác rồi, không có phát hiện gì sao?”

Hoàng Bân nói, “Không có, bụi bặm rất dày, xem chừng đã lâu không ai ra vào.”

Trình Cẩm nhớ tới một chuyện khác, “Các cậu có tra được tung tích Đinh Tây Cừ không?”

Bộ Hoan nói, “Chúng ta còn không tra được thì sao họ tra được?” Trình Cẩm nghiêng đầu nhìn hắn, hắn ngậm miệng tắt tiếng.

Hoàng Bân hơi ngượng ngùng, “Đúng là không tra được. Đàn anh cảm thấy hắn liên quan đến vụ án này?”

“Tôi chỉ cảm thấy tại sao xảy ra loại chuyện này mà hắn lại không xuất hiện, dù sao ở đường số 13 ngoài Hường Tường Kính, địa vị hắn là cao nhất.” Trình Cẩm nói, “Lát nữa chúng tôi đến cục các cậu xem thi thể.”

Tăng Trúc lại mở miệng, “Anh cho rằng chúng tôi nghiệm thi không chuyên nghiệp?”

Trình Cẩm cười nói, “Không, các cậu rất chuyên nghiệp, nhưng chỗ tôi có người chuyên nghiệp hơn.”

Sắc mặt Tăng Trúc xanh mét, Hoàng Bản vội giữ chặt hắn. Diệp Lai thấy Hoàng Bản dùng sức mạnh lắm, cánh tay dưới tay áo của Tăng Trúc chắc chắn bầm ròi. Tăng Trúc vẫn hất cằm, khinh thường nói, “VẬY MỌI MẮT MONG CHỜ.”

Bộ Hoan nói nhỏ, “Hừ, anh cũng phải bồi phục cậu ta đấy, quá dửng dưng, quá can đảm, cậu ta không biết mình đang đối mặt với ai đâu.”
Du Đặc nói, “Chúng ta là công chức nhà nước, phải tuân thủ pháp luật, việc công trả thù riêng là hành vi không đúng.”

Tiểu An cười hì hì, “Ý anh là thời gian làm việc không được? Vậy chờ lúc nghỉ là được, nhưng thời gian nghỉ của chúng ta ít lắm, tốn cho họ có phải không có lời không?”
Hàn Bản nói, “Mấy người có hứng bắt nạt kẻ yếu từ lúc nào thế?”

Tiếng bọn họ tuy nhỏ nhưng mấy người xung quanh vẫn nghe thấy rõ, lần này Hoàng Bản dứt khoát một tay ôm vai một tay che miệng Tăng Trúc, hắn cười nói, “Thế mọi người đến cục cùng bọn em đi, bọn em ra ngoài cửa chờ trước.” Nói xong thì vội vã kéo Tăng Trúc đi.

Diệp Lai nói, “Bất luận thế nào trước kia tôi cũng là cảnh sát, nhìn hai cảnh sát bị mấy người dọa dẫm tôi hơi áy náy, mấy người không thể nể mặt tôi cũng ở đây mà bót tranh cãi à?”

“Chị Diệp Tử, lần sau bọn em sẽ báo trước để chị tránh.” Tiểu An cười, lại nghĩ lúc trước Trình Cẩm cũng là cảnh sát, còn là đàn anh hai người vừa rồi, vội nói, “Lão đại, em đi xem sao mì của anh còn chưa mang tới!” Cô vừa quay đầu liền thấy mì được bung tới, vẫn là người phục vụ ban nãy, cô đứng dậy đón lấy.

Phục vụ thấy Tiểu An đi về phía mình, vội vàng hấp tấp đưa đĩa cho Tiểu An, Tiểu An đặt đĩa trước mặt Trình Cẩm, nịnh nọt cười nói, “Lão đại, anh ăn đi.”

Trình Cẩm nói, “Khoe tài miệng lưỡi nhanh nhẩu sẽ chỉ thêm chuyện cho người ta nói.” Anh thấy Dương Tư Mịch đã ăn xong, “Muốn ăn thêm không?” Dương Tư Mịch lắc đầu.

Tiểu An nói, “Ừm, cũng phải, vẫn là giống thầy Dương mới đẹp trai.”

Bộ Hoan cười, “Nhưng cũng không thể làm tên kia ngậm miệng.”

Tiểu An phản đối, “Em thấy chờ thầy Dương không cần thận chơi nát cái bàn này xong, anh ta chắc chắn sẽ ngậm miệng.”

-----oOo-----

Chương 5: Nghiệm thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm giương mắt cười nhìn Dương Tư Mịch, “Em xem em dạy hư trẻ con kìa.”

Tiểu An sờ da gà nổi trên cánh tay vì nghe Trình Cẩm nói mình là trẻ con, ánh mắt cô sáng ngời, gõ nhẹ laptop cô để trên ghế sofa, “Nếu có lần sau em có thể bóc phốt anh ta, hì hì, nói hết mấy chuyện mất mặt của anh ta ra, như thế chắc chắn anh ta sẽ xấu hổ muốn chết còn không dám đi nói cho người khác biết chúng ta bắt nạt anh ta.”

Bộ Hoan ngắm nghía máy tính của cô nàng, dự tính lúc nào đó xem trộm một chút, xem có thể tra được phốt gì của mình không.

Những người khác cũng phát huy tưởng tượng, thảo luận cách đối phó loại người như Tăng Trúc.

Trình Cẩm đã ăn xong, bảo họ, “Được rồi, đi thôi.”

Tổ Trình Cẩm ra khỏi quán bar, thấy Hoàng Bân đang chờ ở cửa ra vào, Tăng Trúc thì đứng cách xa hơn, Hoàng Bân cười nói với Trình Cẩm, “Đàn anh, tính tình Tăng Trúc không tốt lắm, anh đừng để tâm. Trước kia cậu ấy rất hâm mộ anh, còn nói không biết có cơ hội làm việc cùng anh không, không ngờ anh lại rời khỏi ngành cảnh sát.”

Tăng Trúc nghe Hoàng Bân nói vậy thì mặt lúc xanh lúc đỏ, đoán chừng là hận không thể ra tay bóp chết Hoàng Bân.

Trình Cẩm cười nói, “Yên tâm, tôi không để tâm.” Anh giơ tay búng tay.

Diệp Lai lĩnh ngộ nhanh nhất, “Lão đại, em cũng không để tâm.”

Tiểu An chớp chớp mắt nhìn Tăng Trúc, “Tôi cũng sẽ không so đo với anh, thật ra xem anh tức giận vẫn thú vị lắm.”

Bộ Hoan kịp phản ứng, hơi oán trách Trình Cẩm, “Cậu là đang huấn luyện chó hả?”

Trình Cẩm bật cười, “Ừm, tôi xin lỗi đã tôn thương tôn nghiêm của cậu.”

Bộ Hoan nhún vai, tranh luận với Trình Cẩm lúc nào cũng chịu thiệt, “Được rồi, tôi gặp nhiều sóng to gió lớn thế, cái này có gì mà để tâm.”

Du Đạt và Hàn Bân cũng nói rõ mình đã tha thứ rồi.

Tăng Trúc nói, “Tôi không bận tâm các người có để tâm hay không.”

Trình Cẩm cười, “Vậy được, mọi người đều không để tâm thì chúng ta xuất phát thôi. Hoàng Bân, hai cậu lái xe đi trước, chúng tôi theo sau.”

Nhóm Hoàng Bân cũng lái xe tới, Hoàng Bân khẳng khẳng muốn mình lái, hấn lo để Tăng Trúc lái thì Tăng Trúc sẽ bỏ rơi tổ Trình Cẩm giữa đường.

Hoàng Bân nói, “Cậu không cảm thấy như họ cũng tốt sao, có một đội nhóm tốt thì làm việc ở đâu cũng như nhau.”

Tăng Trúc nói, “Nhưng cậu không thấy họ hoàn toàn không để chúng ta vào mắt à? Còn Trình Cẩm và người đàn ông kia cứ dính chặt lấy nhau, trông quá chường mắt, còn nói người kia không thoải mái, không thấy anh ta có thể găm cái nĩa vào bàn sao?”

“Cậu đừng khiêu khích người đó, ánh mắt anh ta nhìn cậu...” Hoàng Bản cau mày nói, hắn nghĩ ngợi, ánh mắt đó không phải khinh bỉ cũng không dọa dẫm, dường như không mang theo chút cảm xúc nào, “Dù sao anh ta chắc chắn rất nguy hiểm, đàn anh Trình đối với anh ta cũng thận trọng, chúng ta vẫn nên cách xa chút.”

Tăng Trúc nhớ tới người đàn ông cứ không coi họ ra gì và Trình Cẩm luôn mỉm cười, hắn trầm mặc một lúc, “Ừm, hôm nay là tớ quá xúc động.” Loại chuyện vô duyên vô cớ đắc tội người khác này hắn sẽ không làm, hôm nay không biết làm sao mà không nhịn được.

Trên xe, Trình Cẩm gọi điện cho Hướng Tường Kính, hỏi hắn Đinh Mạt Nhi có tuyệt đối an toàn không.

“Đương nhiên, mười mấy người bảo vệ nó, muốn không an toàn cũng không được.” Hướng Tường Kính hỏi, “Sao vậy, chẳng lẽ tra được gì rồi?” Trình Cẩm chỉ nói giờ mình phải ra ngoài một chuyến, ban đêm sẽ đến đường số 13 nói tỉ mỉ với hắn.

Đã trễ nên trong cục Công an vắng tanh, chỉ có một hai gian phòng còn bật đèn, hắn có người đang tăng ca.

Hoàng Bản dẫn họ đến kho lạnh để thi thể, kéo ra từng ngăn đông, chỗ bọn họ vốn chẳng có mấy thi thể, kết quả đột nhiên chật ních làm tổ pháp y mệt gần chết.

Thấy gần như không có một bộ thi thể tốt lành, Tiểu An hít một hơi khí lạnh, tuy sau khi xem ảnh chụp đã chuẩn bị tâm lý nhưng nhìn thấy vật thật vẫn bị buồn nôn.

Hàn Bản lấy ra một cái lọ, đổ một viên thuốc cho Tiểu An ngậm rồi hỏi có ai muốn không, Diệp Lai do dự một lát cũng lấy một viên, cô thấy hơi không thoải mái, Du Đặc cũng lấy.

Bộ Hoan nói, “Kiểu vết thương này là do roi đánh, loại roi SM ấy, nhưng xem ra là chơi quá mức.”

Những người khác dùng ánh mắt quý dị nhìn hấn, Bộ Hoan la lên, “Ánh mắt của mấy người là sao thế hả, kiến thức tôi rộng rãi không được chắc, tôi tuyệt đối không có đam mê yêu thích SM!”

Mọi người gật đầu.

Trình Cẩm nói, “Được rồi, không được kỳ thị cộng sự.”

Mọi người đáp ứng, tiếp tục xem thi thể.

“...” Bộ Hoan nghiêng muốn nát răng.

Hàn Bân tỉ mỉ nhìn thi thể, “Hình như có chỗ không đúng.” Hấn quay đầu nhìn Dương Tư Mịch.

Dương Tư Mịch tựa bên cạnh Trình Cẩm, không biết có đang thất thần hay không, Trình Cẩm gọi hấn, “Tư Mịch?”

Dương Tư Mịch nhìn Trình Cẩm, mang găng tay nghiệm thi vào, tỉ mỉ lật xem thi thể, cẩn thận quan sát vết thương trên cổ thi thể, một dao rất lưu loát cắt đứt động mạch cổ và khí quản.

Hấn cởi găng tay ném vào thùng rác, lại tựa lên người Trình Cẩm.

“Hung thủ có hai người.”

“Thực hiện quất roi ngược đãi là một, người này sức lực không lớn, là đàn ông ốm yếu hoặc phụ nữ yếu đuối, Diệp Lai thì không tính. Dung mạo thi thể bị hư hại nhưng không bị xâm phạm tình dục, hung thủ nghiêng về phụ nữ nhiều hơn, cô ta hận người bị hại.”

“Giết người là một người khác, đàn ông cường tráng, hơn nữa là người lão luyện, hạ dao không do dự nhưng lại có cảm giác áy náy, có lẽ hấn cảm thấy những người bị hại này quá đau đớn, hấn cho rằng để các cô gái chết là giải thoát, có thể nói hấn cắt rất lưu loát, người bị hại chưa kịp thấy đau đã chết rồi. Chôn xác hấn cũng là hấn, hấn dùng túi nhựa bao bọc thi thể chỉnh tề, tôi thấy trong ảnh của các cậu ngay cả tóc cũng gọn gàng, hấn do hấn sửa sang lại.”

Hàn Bân nói, “Tôi đồng ý.”

Hoàng Bân và Tăng Trúc nhìn nhau, Hoàng Bân tò mò hỏi Dương Tư Mịch, “Anh là pháp y à? Làm sao vừa nhìn là biết?”

Dương Tư Mịch trả lời, “Tôi không phải pháp y. Chẳng qua có lúc tôi cũng giết người như thế.”

“...” Hoàng Ân nhin xuống xúc động muốn lùi bước, thân thể Tăng Trúc cũng cứng đờ.

Trình Cẩm cười nói, “Tư Mịch, đừng làm đàn em của anh sợ.” Dương Tư Mịch dựa vào Trình Cẩm híp mắt, dánh vẽ uể oải, Trình Cẩm ôm hấn, nói với mọi người, “Xem xong thì đi thôi. Hoàng Ân, Tăng Trúc, hôm nay làm phiền hai cậu rồi.”

Hoàng Ân cười, “Đàn anh, anh khách sáo quá.”

Mọi người cùng đi ra ngoài, Trình Cẩm hỏi, “Hoàng Ân, Tăng Trúc, hai cậu có hứng thú với vụ án này không, có muốn đi chung không?”

“Được.” Hoàng Ân lập tức nhận lời, lúc này mới nhớ chưa thương lượng với Tăng Trúc bèn nhìn hấn, Tăng Trúc tuy trầm mặc không nói nhưng cũng không phản đối.

Trình Cẩm nói với Diệp Lai, “Diệp Tử, em gọi điện thông báo cho cục trưởng của họ, nói chúng ta cần họ giúp đỡ điều tra.” Diệp Lai đáp ứng. Xe của tổ Trình Cẩm nhét thêm hai người vẫn đủ chỗ, anh liền gọi Hoàng Ân và Tăng Trúc lên xe.

Bộ Hoan vừa lái xe vừa hỏi, “Đêm nay chúng ta đều chờ ở đường số 13?”

Trình Cẩm nói, “Chắc là vậy, tôi phải gặp mặt Hường Tường Kính đã.”

Hoàng Ân hỏi, “Đàn anh, sao anh ta đồng ý gặp anh? Bọn em tìm anh ta rất nhiều lần đều không gặp được người.”

Trình Cẩm cười nói, “Bây giờ các cậu đi tìm anh ta, chắc anh ta sẽ gặp đấy, dù sao chuyện càng kéo dài càng ảnh hưởng việc làm ăn của đường số 13, vụ án này không phá, lòng người bàng hoàng, ai dám đến mấy quán bar của anh ta đốt tiền. Anh ta cũng là người làm ăn, cân nhắc lợi hại cũng biết vẫn phải hợp tác với cảnh sát nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Trình Cẩm muốn tổng kết, “Bây giờ có những phương hướng điều tra chính, đầu tiên là SM...”

Bộ Hoan run tay, cái xe lập tức uốn éo chạy thành hình chữ S.

Trình Cẩm nói, “Cậu lái vững chút coi. Đường số 13 hẳn cũng có quán bar hoặc club cung cấp phục vụ SM, có thể xem tra được manh mối gì từ hướng này. Mọi người đã sắp xếp tài liệu của tất cả quán bar ở đường số 13 chưa?”

Du Đặc nói, “Lão đại, anh nói phải hết sức lợi dụng tài nguyên, bọn em tìm Hướng Tường Kính, anh ta nói sẽ nhanh chóng sửa sang xong cho chúng ta. Bên chúng ta cũng đang tra, đang tiến hành.”

Trình Cẩm gật đầu, “Điều tra cận kề người xung quanh Đinh Mạt Nhi lần nữa, tường tận chút. Mặt khác phải tra rõ bố cô nhỏ rốt cuộc đã đi đâu.”

Tiểu An nói, “Không phải nói người bị hại đều hơi giống Đinh Mạt Nhi sao? Em cũng hơi giống nè, không bằng em tiếp cận Đinh Mạt Nhi nhé, có lẽ có thể có phát hiện.”

Trình Cẩm suy nghĩ, “Hàn Bân, cậu đi cùng Tiểu An.” Hàn Bân đồng ý.

Xe dừng, mọi người đi vào đường số 13, bên ngoài tất cả cửa tiệm đều bật đèn neon, cả con đường ánh sáng muôn màu nhưng việc làm ăn có vẻ không tốt lắm, dù sắp 12 giờ nhưng lượng người không nhiều, có điều khi họ đi đến trước một quán thì phát hiện quán này làm ăn vô cùng tốt, không ngừng có người đi vào, lảng máng nghe thấy bên trong cực kỳ náo nhiệt. Bộ Hoan nói, “Là gay bar, chết là nữ giới nên chỉ có quán này không bị ảnh hưởng.”

“A, sao anh biết?” Tiểu An tò mò nhìn Bộ Hoan.

Trình Cẩm cười nói, “Đừng dò la việc riêng của đồng đội.”

“Vâng.” Mọi người liếc nhìn Bộ Hoan rồi quay đầu quan sát quán bar.

“Mấy người...” Bộ Hoan nói, “Anh thật sự không phải gay!” Không ai để ý đến hắn, mọi người đều đang quan sát quán bar, Bộ Hoan hận không thể bẻ

đầu họ về.

Diệp Lai nói, “Tôi tưởng phải nữ bị cấm vào gay bar chứ.” Cô nhìn thấy một cô gái đi vào.

Hàn Bân nói, “Cũng không đặc biệt cấm phái nữ vào, có điều người em vừa thấy là Đinh Mạt Nhi, tất cả cửa tiệm ở đây cô nhỏ đều có thể tùy ý ra vào.”

Trình Cẩm cũng thấy Đinh Mạt Nhi đi vào quán bar, còn thấy được lão Lâm theo bên cạnh. Trình Cẩm nói, “Mọi người tự do hoạt động.” Anh và Dương Tư Mịch rời đi trước.

Tiểu An thấy họ đã đi xa lập tức nói, “Em muốn vào quán bar này xem thử!” Sau đó lại giải thích, “Đinh Mạt Nhi cũng ở trong, em tiếp cận cô ấy.” Hàn Bân và Tiểu An cùng nhau đi vào quán bar.

Diệp Lai nói, “Em cũng đi.” Rồi đi mất.

Du Đặc nghĩ một hồi cũng theo vào.

Bộ Hoan im lặng nhìn Hoàng Bân và Tăng Trúc, quyết định chọn ở chung với người mình, thế là đi vào quán bar.

Tăng Trúc hỏi Hoàng Bân, “Bọn họ như vậy rõ ràng là muốn đi xem náo nhiệt hả? Cậu còn cảm thấy họ không tệ?”

Hoàng Bân cười, “Chúng ta đi theo xem chẳng phải sẽ biết?”

Tăng Trúc nhú mày nhưng không phản đối.

-----oOo-----

Chương 6: Ai nói vận mệnh được nắm giữ trong tay mình?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi chưa được bao xa đã có người tới tìm họ, mời họ cùng hẳn đi gặp Hướng Tường Kính.

Hắn dẫn họ rẽ vào một con hẻm nhỏ, đi thêm một đoạn thì tiến vào một tòa nhà nhỏ, lên cầu thang, đi vào một gian phòng phong cách cổ xưa, bên trong bày gia cụ truyền thống bằng gỗ tinh xảo.

Trình Cẩm không nghiên cứu về gỗ nhưng có thể nhìn ra những món gia cụ này giá trị không nhỏ, có lẽ có tác dụng tâm lý.

Hương Tường Kính đang bung chén trà nhỏ thưởng thức trà, thấy họ tới cũng không đứng lên, chỉ đưa tay ra dấu mời ngồi.

Hương Tường Kính tự tay rót cho họ hai chén trà, hương trà thơm thoang thoảng, Dương Tư Mịch bung chén trà lên, Trình Cẩm nói, “Trễ thế này rồi đừng uống trà, sẽ ảnh hưởng giấc ngủ.” Thật ra sức kháng thuốc của Dương Tư Mịch mạnh, chút trà này chẳng ảnh hưởng gì, Trình Cẩm cũng là nói xong mới nhớ ra, *không ngờ mình cũng có lúc miệng chạy trước não*.

Dương Tư Mịch không đặt chén trà xuống mà vẫn bung chén để sát môi, nhưng hắn chỉ cúi đầu ngửi rồi đặt xuống.

Hương Tường Kính không để tâm Dương Tư Mịch không uống trà của mình, hắn cười nói, “Thấy tinh thần cậu tốt lên nhiều. Không sao chứ?”

Dương Tư Mịch nói, “Ngoài nghiện thuốc lá, rượu, ma túy còn có người nghiện bạo lực, khát máu, tôi là về sau nhưng lúc trước tôi đang cai nghiện.”

Hương Tường Kính bình tĩnh nhìn Dương Tư Mịch, “Xem ra cậu đã cai thành công, chúc mừng.” Mặc dù Dương Tư Mịch nói hơi lạ nhưng hắn tin đó là lời nói thật, hắn tự tin mình chưa bao giờ nhìn nhầm người hay chuyện.

Dương Tư Mịch chẳng nói đúng sai.

Hương Tường Kính lại hỏi, “Không biết cậu cai như thế nào?”

Dương Tư Mịch hỏi, “Đinh Tây Cừ ở đâu?”

Đường số 13 ngoài người đã chết và Đinh Tây Cừ, những người khác đều ở. Người bị hại trưởng thành giống Đinh Mạt Nhi, từ việc Hương Tường

Kính cử người bảo vệ Đinh Mạt Nhi, Hường Tường Kính có biết chuyện này mà bố Đinh Mạt Nhi mãi không xuất hiện, rất kỳ lạ.

Hường Tường Kính lắc đầu nói, “Tôi không biết, mười lăm ngày trước cậu ấy biến mất rồi không liên lạc với tôi nữa, bọn tôi quen biết mấy chục năm, tôi xem cậu ấy như anh em ruột, tôi tưởng cậu ấy cũng vậy, nhưng bây giờ tôi lại không biết cậu ấy đi đâu.”

Hắn trầm mặc một lúc, nói tiếp, “Tài liệu các cửa tiệm ở đường số 13 đã sửa sang xong, ban đầu muốn đưa đến cho các cậu nhưng các cậu đã tới đây thì mang đi luôn đi.” Hắn bảo người lấy túi tài liệu tới, nhìn Trình Cẩm nhận lấy rồi lấy giấy tờ bên trong ra lật xem, “Tôi không biết mấy thứ văn bản điện tử hiện đại gì đó, tôi thích dùng giấy ghi chép hơn.”

Trình Cẩm nói, “Chúng tôi còn cần tài liệu quan hệ xã hội của bên ông, không cần quá kỹ càng, chủ yếu là sơ yếu lí lịch những người có thân phận quan trọng, ví dụ như bọn họ tới đường số 13 năm nào, người nào có quan hệ tương đối tốt.”

Hường Tường Kính lại sai người lấy thêm một túi tài liệu, Trình Cẩm nhận lấy mở ra, so với yêu cầu của anh còn kỹ càng hơn, xem ra Hường Tường Kính đã chuẩn bị từ sớm, chỉ xem họ có năng lực lấy những tài liệu này từ tay hắn hay không.

Hường Tường Kính nói, “Nếu các cậu muốn nhiều hơn thì tôi lực bất tòng tâm.” Không phải lực bất tòng tâm, chỉ là hắn giao cho Trình Cẩm những tin tức sạch sẽ, nếu Trình Cẩm muốn nhiều hơn thì không có tài liệu sạch sẽ, hắn dĩ nhiên sẽ không tự tay giao chứng cứ phạm tội của mình cho Trình Cẩm.

Hường Tường Kính nói xong liền nhìn Dương Tư Mịch.

Dương Tư Mịch nói, “Thật ra rất nhiều loại nghiện có thể dùng một loại nghiện khác nghiêm trọng hơn để thay thế, lấy độc trị độc.”

Hương Tường Kính nhíu mày, “Cách này giống như cai thuốc nhưng lại hít thuốc phiện. Nghe như uống rượu độc giải khát vậy.”

Dương Tư Mịch nói, “Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến giả.” Hắn nghiêng đầu nhìn Trình Cẩm, Trình Cẩm cười với hắn, hắn cũng mỉm cười.

Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến giả: cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận khác nhau

Hương Tường Kính như có điều suy nghĩ nhìn Dương Tư Mịch, buổi trưa Dương Tư Mịch còn thoi thóp, nếu không phải hắn biết rất rõ người hít thuốc phiện thì suýt nữa đã xem Dương Tư Mịch là kẻ nghiện, hắn nhìn ra được Dương Tư Mịch lúc đó không biết đang chịu đau khổ gì, hắn còn đoán người này ắt hẳn không sống lâu, không ngờ mới mười mấy tiếng không gặp, Dương Tư Mịch thế mà có thể phá kén thành bướm, giành lấy cuộc sống mới.

Hương Tường Kính trầm mặc thưởng thức trà, cuối cùng nói, “Thôi. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người trẻ tuổi các cậu có thể đập nôi chìm thuyền, tâm đủ ngoan độc.” Hắn đổi đề tài, “Các cậu vốn tìm tôi để làm gì? Tôi nhớ là muốn nói chuyện Mạt Nhi.”

Trình Cẩm nói, “Người bị hại hơi giống Đinh Mạt Nhi nên tôi muốn chú trọng an toàn của cô nhỏ, có điều ông đã biết nhỉ?” Hương Tường Kính gật đầu, Trình Cẩm cười nói, “Vậy chúng tôi tạm thời không còn chuyện gì.” Tài liệu đã lấy tới tay, trước tiên phải trở về xem rốt cuộc có bao nhiêu tin có ích.

Sau khi Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ra khỏi chỗ ở của Hương Tường Kính, Trình Cẩm cười nói, “Em nói Hương Tường Kính rốt cuộc là muốn giúp ai cai nghiện cái gì?”

Dương Tư Mịch nhìn anh, “Anh muốn hỏi cái này?”

Trình Cẩm không cười, giọng nói rõ ràng hỏi, “Dương Tư Mịch, em dùng loại nghiện nào nghiêm trọng hơn thay thế loại cũ?”

Dương Tư Mịch cũng rõ ràng trả lời, “Anh.” Hấn vốn ở sát Trình Cẩm, lúc này lại nhích tới sát hơn, giống như buồn rầu nhìn anh, “Phải làm sao đây, em cảm thấy tiếp tục thế này em vẫn sẽ chết.”

Trình Cẩm ngẩn ra, cười nói, “Anh tưởng em chỉ có hứng biến người sống thành người chết.”

Dương Tư Mịch nói, “Không muốn, em suy nghĩ rất nhiều, em thích anh còn sống hơn. Anh chết thì sẽ không nói chuyện với em, sẽ không ôm cũng không thể...” Hấn duỗi đầu nhanh chóng hôn Trình Cẩm một cái ngay khoe môi, “... Hôn.”

“...” Trình Cẩm đoán được cuộc sống sau này không cách nào hoàn toàn do mình khống chế nữa, ai nói vận mệnh được nắm giữ trong tay mình, có lúc bạn gặp được một người mà bạn không thể nào từ chối người ấy, vậy đồng nghĩa bạn dùng hai tay dâng cuộc đời còn lại của mình đi – bạn cho người đó quyền khống chế bạn.

Bọn họ đi tới Túy Sinh Mộng Tử, chính là quán gay bar làm ăn tốt nhất kia, Dương Tư Mịch nghiêng đầu nhìn Trình Cẩm, “Muốn vào xem thử?” Hấn ngẫm lại còn nói, “Em muốn vào xem.”

Trình Cẩm trực giác đồng ý trước, sau mới phản ứng kịp, *gay bar đó, chắc sẽ có không ít cảnh không tốt, bây giờ Dương Tư Mịch đang lúc thấy hứng thú với tình cảm, không nên đi vào vào lúc này, rất dễ bị lừa gạt, với lại Dương Tư Mịch đã lâu không nghỉ ngơi tốt, buổi chiều cũng ngủ có mấy tiếng.* Anh cười nói, “Hơi mệt, về nghỉ ngơi đi, không đi được không?”

“Ừm.” Dương Tư Mịch cụp hàng mi dài đáp.

Trình Cẩm không khỏi mềm lòng, “Vây đi một lát thôi rồi về nghỉ nhé.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vừa vào quán bar liền có người huýt sáo, sau đó càng nhiều người quay đầu nhìn họ, lại thêm càng nhiều tiếng huýt sáo...

Đám Diệp Lai ngồi ở góc khá vắng, nghe thấy tiếng ồn Diệp Lai bèn đứng dậy nhìn về phía náo nhiệt nhất, là Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, hai người đều mặc quần áo màu đen, dáng người rắn rỏi, dung mạo xuất sắc lại còn mười ngón đan xen, thực sự cực kỳ gây chú ý, Diệp Lai sợ run một hồi, “Mọi người có cảm thấy hai anh ấy giống như đang phát sáng không?” Đám Bộ Hoan cũng đứng dậy nhìn, Tăng Trúc tức giận nói, “Đúng vậy, thật là muốn chói mù mắt chó những người này.”

Bộ Hoan nói, “Anh cảm thấy rất nguy hiểm, không đành lòng nhìn.” Hần nói xong thì giả vờ lấy tay che mắt nhưng lại mở to mắt tiếp tục nhìn qua khe hở lớn giữa hai ngón tay.

Quả nhiên mấy giây sau, người đi lên bắt chuyện không biết là bị Trình Cẩm hay Dương Tư Mịch quăng ra, đứng ngã mấy người bên cạnh và một cái bàn. Không đợi tình hình trận chiến thăng cấp, chủ quán bar và bảo vệ đã xuất hiện. Đám Bộ Hoan thấy Trình Cẩm nói mấy câu với ông chủ rồi đi về phía bọn họ, lần này mọi người nhường ra một lối đi rộng rãi cho Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi qua, Diệp Lai lập tức chen sang một bên chờ chỗ cho họ ngồi.

Tăng Trúc nói, “Hóa ra không vui là có thể tùy tiện đánh người?”

Trình Cẩm cười nói, “Bọn họ động tay trước, tôi chỉ đẩy họ ra thôi. Lúc mọi người đi vào không làm vậy?”

Gay bar ấy mà, thời điểm đông người, người dáng đẹp mặt đẹp luôn khó tránh khỏi bị những người khác tiện tay sờ soạng hai cái, cánh đàn ông đang ngồi đây nhớ lại sắc mặt đều không tốt. Tăng Trúc lần đầu hối hận mình lắm mồm, cũng không thể bị người ta chiếm lợi mà không đánh trả, giờ lại giải thích với Trình Cẩm là vì mình kiềm chế tốt à?

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi vừa rồi không ảnh hưởng đến Dương Tư Mịch, hắn đang nhìn về một góc, chỗ đó có hai người đang sờ nhau, Trình Cẩm chú ý tới liền vội vàng xoay đầu Dương Tư Mịch đi. Diệp Lai cho rằng họ

đang tìm người, “Tìm đám Tiểu An ă? Tiểu An và Du Đạc, còn có Hàn Bân theo Đinh Mạt Nhi lên lầu rồi.”

Trình Cẩm ngẩng đầu nhìn lên lầu, trên lầu là từng phòng riêng, kính mờ, chỉ có thể thấy lò mờ bên trong có người.

Một phục vụ đi tới, trên cái khay trong tay hắn có một chai rượu và mấy cái ly, hắn nói ông chủ mời khách.

Trình Cẩm cười hỏi người phục vụ, “Không phải anh làm việc ở quán bar Tiền Thế Kim Sinh sao?” Phục vụ này chính là người giúp bọn họ dọn bàn hồi tối, lúc đầu Trình Cẩm không chú ý nhưng thấy người này hơi sợ hãi rụt rè bèn nhìn kỹ, thế mới phát hiện ra là người quen.

Người phục vụ cẩn thận cười xòa, “Hôm nay quán này làm ăn tốt, ông chủ gọi tôi tới giúp.”

Trình Cẩm nói, “Vậy ra lão Lâm là ông chủ của các anh? Tôi còn tưởng Đinh Tây Cừ hay Đinh Mạt Nhi mới là chủ?”

Lúc suýt đánh nhau ban nãy, mang theo bảo vệ xuất hiện chính là lão Lâm, hắn luôn miệng nói xin lỗi Trình Cẩm, bây giờ lại tặng rượu làm Trình Cẩm có hơi xấu hổ.

Phục vụ do dự một chốc mới nói, “Ông chủ Đinh là ông chủ lớn, nhưng quán bar bình thường do ông chủ Lâm quản lý.”

Trình Cẩm cười gật đầu, “Hóa ra là vậy. Anh mau đi đi, không làm phiền anh nữa.”

Phục vụ nhanh chân rời đi, trong quán bar đông đúc như thế mà hắn giống như con cá trơn tuồn tuột lách trái lách phải liên biến mất.

Diệp Lai cười nói, “Lão đại, anh dọa người ta sợ rồi.” Thật ra đây chẳng phải công lao của một mình Trình Cẩm. “Lão đại, hôm nay nơi này làm ăn rất tốt là vì ngày này mỗi tháng ở đây sẽ tổ chức một hoạt động tên là “Người yêu tốt nhất”, lúc hai anh mới đi vào có nhiều người nhìn như thế, đoán chừng rất nhiều người coi trọng hai anh đó. Đến 12 giờ là hết hạn ghi danh, lão đại, các anh muốn tham gia không?”

Hoàng Bân và Tăng Trúc hơi kinh ngạc, chẳng lẽ Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đúng là một đôi?

Trình Cẩm nói, “Diệp Tử, hôm nay em nói nhiều quá.”

Diệp Lai ngoan ngoãn ngậm miệng, vừa rời hình ảnh Trình Cẩm và Dương Tư Mịch nắm tay đi tới sát thương quá lớn, cô hơi hưng phấn quá độ, Bộ Hoan ngồi bên cạnh cười trộm, Diệp Lai lườm hắn.

Dương Tư Mịch nhìn ảnh phần thưởng chiếu trên màn hình quán bar, “Trình Cẩm, cái thuyền đó.”

Trình Cẩm ngẩng đầu nhìn, trong số phần thưởng có một mô hình thuyền hải tặc trông rất thật dài hơn một mét, thật ra anh thấy món đồ chơi rách nát này chẳng đẹp để gì nhưng rõ ràng Dương Tư Mịch rất thích. Trình Cẩm nổi lòng nghi ngờ, “Tại sao phần thưởng lại có thứ này?”

Mọi người lắc đầu, chỉ có Tăng Trúc nói, “Lúc đầu không có, vừa mới thêm vào.”

Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, biết xảy ra chuyện gì không?”

Dương Tư Mịch lắc đầu, Trình Cẩm hơi nhú mày, cái thuyền này xuất hiện quá đúng lúc khiến anh nghi ngờ là nhắm vào Dương Tư Mịch, nhưng dù anh và Dương Tư Mịch tham gia hoạt động này thì sao? Gặp nguy hiểm? Trình Cẩm nhìn lên sân khấu, không thấy được đèn treo trên nóc đột nhiên tối xuống.

-----oOo-----

Chương 7: Tiết mục biểu diễn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ Hoan giả vờ ho mấy tiếng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, “Lão đại, thật ra rất nhiều người cảm thấy tổ đặc án chúng ta quá chơi trội, nên nếu truyền ra scandal gì bọn họ sẽ rất mừng.”

Trình Cẩm kinh ngạc, “Scandal? Ví dụ tôi và Tư Mịch là đồng tính luyện ái? Tham gia hoạt động là có thể chứng minh? Tôi tưởng phải chụp được cảnh chúng tôi lên giường không mảnh vải che thân mới được chứ?”

Chỗ này bản QT là “thương sảng đích □□”, mình edit theo suy đoán.

Lần này Bộ Hoan lại ho mấy tiếng, là ho thật, “... Chuyện này chỉ có thể nói chỉ số IQ và năng lực của bọn họ có hạn.”

Không biết là ai bày ra cái bẫy gì nhưng nghe nói người đánh cò biết đặt bẫy đều là người nhìn xa trông rộng, Trình Cẩm nghĩ đối phương muốn cho anh nghỉ sao? Vấn đề tác phong cá nhân cũng không đến mức làm anh bị khai trừ, vậy chỉ có thể là tạm thời đình chỉ.

Trình Cẩm nói, “Vậy cứ theo ước nguyện của người đó đi, dù sao tôi và Tư Mịch cũng cần ngày nghỉ.”

Diệp Lai hơi hoảng, “Lão đại? Xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Cẩm cười trấn an cô, “Không có chuyện gì.”

Diệp Lai nghe được thì nghiêm túc gật đầu.

Hoàng Bân và Tăng Trúc nhìn nhau, xem ra tình cảnh của Trình Cẩm cũng không tốt lắm.

Đến một giờ khuya, có mấy nam sinh mặc y phục rực rỡ phát số cho người ghi danh, mỗi cặp tình nhân dự thi có thể số giống nhau, đó là hai miếng giấy dán huỳnh quang hình tròn, có thể dán lên người. Một nam sinh phát số đi đến chỗ Trình Cẩm và Dương Tư Mịch hỏi, “Hai ngài đây có tham gia không?”

Trình Cẩm cười nói, “Được, vậy tham gia đi.” Nam sinh vội phát một cặp số cho họ.

Gần đó có người bắt mẫn, “Không phải hết thời hạn ghi danh thì không thể ghi danh hả?”

Bên cạnh lại có người nói với hắn, “Anh ồn ào cái gì! Người khác lần đầu tiên tới không biết thời gian ghi danh không được chắc?”

Có người cười nói, “Một đôi ngay trước mắt thế này, anh không muốn nhìn cũng không thể không cho bọn tôi nhìn chứ.”

...

Tham gia hoạt động này có mười sáu đôi, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vừa vặn là số mười sáu. Nội dung hoạt động không phức tạp, chỉ là tiết mục tương tác đơn giản.

Tiết mục đầu tiên là “Thần giao cách cảm” cũ rích, quy tắc là một người xem thẻ rồi nói hoặc dùng động tác mô tả, người còn lại sẽ đoán; tiết mục thứ hai là biểu diễn tài năng; thứ ba là trả lời một vài câu hỏi đặc biệt xem xem đôi nào trả lời tốt nhất.

Những người dự thi ngồi trên ghế sofa hai bên sân khấu. Rất nhanh, tiết mục đầu tiên bắt đầu, dựa vào bốc thăm quyết định đôi nào lên trước, Trình Cẩm bốc được vị trí thứ chín, sau khi xem mấy đôi biểu diễn, Trình Cẩm cảm thấy quá ngu rồi, đặc biệt là những người làm động tác đàn độn, trước kia anh chưa từng chơi nên thấy quái dị. Dương Tư Mịch không có phản ứng gì, tùy tiện liếc nhìn rồi nhắm mắt dựa vào Trình Cẩm nghỉ ngơi. Diệp Lai nói, “Lão đại ở trên đó chắc chắn rất không kiên nhẫn.”

Tăng Trúc nói, “Bọn họ cũng quá...” Hấn chưa nghĩ ra từ nào để hình dung, “Những người khác ngồi ngay ngắn, bọn họ lại trước mắt bao nhiêu người thế này... cũng không khiêm tốn chút.” Thật ra không phải tất cả người dự thi đều ngồi nghiêm chỉnh, cũng có người thân mật nhưng phách lối đến độ dựa vào ngực người kia ngủ quả thật chỉ có Dương Tư Mịch và Trình Cẩm. Hoàng Bân xem biểu diễn trên sân khấu, “Vẫn ổn mà, dù sao trước đó họ cũng như thế, nhưng họ là một đôi thật à?”

Bộ Hoan nhún vai, “Bọn họ hình như thực sự không phải mối quan hệ bình thường.” Hấn vừa nói vừa cười, “Chẳng qua nếu tôi và một cô gái hàng ngày thân mật như thế nhưng không xảy ra quan hệ tình dục thì quá kinh dị. Tôi thấy nếu họ cứ giữ cách sinh hoạt như bây giờ, chắc chắn sớm muộn gì cũng điên.” Bộ Hoan nói xong thì thấy Trình Cẩm hình như nhìn thoáng qua chỗ họ, hấn giật mình, nhỏ giọng hỏi Diệp Lai, “Cậu ấy không thể nào nghe được anh nói gì ha?”

Hoàng Bân nói, “Có khả năng, hình như đàn anh có nghiên cứu đọc khẩu hình.”

“... Tại sao không ai nói anh biết.” Bộ Hoan u oán nhìn Diệp Lai. Diệp Lai cười trên nỗi đau của người khác, “Không phải em không nói cho anh mà là em cũng không biết.”

Rất nhanh đã đến lượt Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, Trình Cẩm chọn làm bên mô tả nhưng một động tác anh cũng không làm, ví dụ như thấy chữ “gà trống” anh sẽ dùng lời nói mô tả rằng loại gia cầm trái ngược với vịt mẹ, Dương Tư Mịch thế mà đoán đúng. Sau đó thấy “chim cánh cụt”, Trình Cẩm liền nói loài vật QQ... Gặp từ nào thật sự không dễ hình dung anh sẽ bỏ qua.

Vốn là năm phút trả lời mười câu là được, kết quả chưa tới hai phút Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đã chơi xong, nhưng chỉ đoán tám câu, bỏ qua hai câu, người chủ trì nói đây tuy không phải thành tích quá tốt nhưng là nhanh nhất.

Diệp Lai cười, “Đáng tiếc Tiểu An không ở đây, nếu không chắc chắn em ấy lại kêu quá ngẫu.” Có điều tuy không ai hét lên nhưng vẫn gây náo động nhỏ, hai anh đẹp trai trên sân khấu quá “hờ hững”, khá thú vị.

Mấy chục phút sau tiết mục thứ hai bắt đầu, hầu hết những người dự thi đều biểu diễn hát nhảy, lần này Trình Cẩm và Dương Tư Mịch biểu diễn thứ ba, Trình Cẩm suy nghĩ cuối cùng định ném phi dao, người chủ trì lập tức lập tức tìm tấm gỗ dày dựng trên sân khấu, Dương Tư Mịch giang hai tay đứng trước tấm gỗ, Trình Cẩm cầm dao nhỏ cả buổi không động đậy, người phía dưới bắt đầu ồn ào, Trình Cẩm cười nói, “Em ấy không thể đứng đó, tôi không ra tay được, anh tới đứng đi.” Anh chỉ người chủ trì. Người chủ trì lệ rơi đầy mặt, tại sao chủ trì tiết mục còn có thể nguy hiểm tính mạng?!

Diệp Lai nhảy dựng lên, chạy đến trước sân khấu giơ tay, “Em lên! Em lên!” Những người khác thấy một cô gái to gan như thế, nhất thời có không ít người kích động.

Người chủ trì gượng cười, nói, “Loại chuyện chơi nổi này vẫn là để tôi làm đi.”

Hắn không thể không anh dũng hiến thân, hắn bị thương còn có thể xem như tai nạn lao động nhưng nếu khán giả bị thương thì sẽ là chuyện nghiêm trọng. Chẳng qua dù tìm người chủ trì đập nhanh đến sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, khán giả phía dưới cũng đều nín thở nhưng kết quả lại hoàn mỹ, năm con dao đều găm chặt vào tám gố ở vị trí sát tứ chi và đầu của người chủ trì.

Người chủ trì thoát chết trong gang tấc thở phào một hơi thật to, đang chuẩn bị đi ra tiếp tục kiếp chủ trì thì Dương Tư Mịch đến bên Trình Cẩm hỏi, “Không phải muốn tiết mục hai người biểu diễn sao?” Trên tay hắn cũng cầm phi dao.

Người chủ trì khóc không ra nước mắt, khán giả dưới sân khấu cũng rít gào. Dương nhiên sau đó vẫn là kết quả hoàn mỹ, hơn nữa khiến người ta nhìn mà than thở chính là dao Dương Tư Mịch ném ra đều găm vào đúng chỗ dao của Trình Cẩm từng găm, khán giả phát ra tiếng thét chói tai muốn bật tung nóc nhà.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch quay lại chỗ ngồi ngồi xuống, Dương Tư Mịch tiếp tục ngủ, bây giờ không còn ai cho rằng họ khoa trương nữa, rất nhiều người duỗi cổ quan sát họ, cảm thấy họ quá khiêm tốn, *sao mới đi ra một chút đã trốn vào xó xỉnh lại rồi? Ngồi nhích tới chút cho bọn tôi nhìn rõ coi.*

Tiết mục thứ ba là trả lời câu hỏi, người chủ trì đọc câu hỏi xong, mọi người viết đáp án lên bảng nhỏ, đều là mấy vấn đề tình cảm, câu trả lời hầu hết đều giống nhau.

Cuối cùng là tính tổng điểm, chính là điểm mỗi tiết mục cộng với khán giả bỏ phiếu, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch xếp hạng hai. Ba hạng đầu phải tiếp tục tranh tài chọn ra hạng nhất.

Trình Cẩm hỏi hai đôi dự thi khác, “Chúng tôi muốn cái thuyền, các bạn có ai muốn không? Không có thì để lại cho chúng tôi nhé.” Hai đôi kia đều rất dễ nói chuyện, đồng ý ngay. Trình Cẩm liền kéo Dương Tư Mịch xuống sân khấu.

Người chủ trì vội cản họ lại, “Hoạt động còn chưa kết thúc mà.”

Trình Cẩm nói, “Không cần so, chúng tôi chính là hạng ba, đừng quên thuyền là của chúng tôi.”

“...” Người chủ trì rất muốn hung hãn cản người nhưng nghĩ tới kỹ thuật ném dao của họ, hấn rút lui.

Rất nhiều khán giả cũng hô hào muốn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch so nót, họ đương nhiên sẽ không nghe theo, hai người trực tiếp xuống sân khấu, không ai dám động tay cản mà chỉ phàn nàn bằng miệng, mấy người cố tình mắng chửi sau khi bị Trình Cẩm liếc thì hậm hực ngậm miệng.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch về chỗ của tổ họ.

Bộ Hoan nhìn quanh nói, “Lần này hai cậu đắc tội tất cả người trong quán bar rồi.”

Diệp Lai nói, “Lão đại, người hi vọng hai anh tham gia tiết mục rút cuộc muốn làm gì? Em nghĩ không ra như bây giờ thì người đó có thể đạt được mục đích gì...” Sau đó cô liền thấy hai đôi người yêu còn tranh tài trên sân khấu làm một động tác thân mật – hôn. Bọn họ đang so đôi nào có thời gian hôn dài hơn. “Thô tục quá đi!” Diệp Lai cảm khái nói. Cô hơi tiếc nuối liếc nhìn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch.

Trình Cẩm thở dài, “Thật phiền phức.”

Chỉ muốn bọn tôi hôn một cái? Được, hôn cho mi xem.

Trình Cẩm nghiêng người sang, giơ tay sờ tóc Dương Tư Mịch, sau đó sấn tới hôn hấn. Dương Tư Mịch rất tự nhiên một tay ôm cổ Trình Cẩm, một tay vòng lên lưng anh. Ban đầu họ chỉ môi dán môi, rất nhanh đã phát triển đến hôn sâu. Dương Tư Mịch học rất nhanh, hấn nhớ kỹ động tác của Trình Cẩm rồi lập tức tập trung thực hành.

Hai người càng hôn càng dữ dội. Dương Tư Mịch luôn cảm thấy vẫn chưa đủ, hắn muốn nuốt luôn Trình Cẩm. Tay phải Trình Cẩm đã lọt hẳn vào mái tóc Dương Tư Mịch, nâng gáy hắn, kéo hắn về phía mình, tay trái cũng dán chặt lưng Dương Tư Mịch... Trình Cẩm hoảng hốt nghĩ nên buông Dương Tư Mịch ra nhưng tay lại không nhúc nhích, hoặc không cách nào nhúc nhích, tiếp theo anh liền đánh mất khái niệm thời gian.

Không biết qua bao lâu, hai người mới dừng lại nghỉ lấy hơi.

Trình Cẩm nói, “Có thấy ai chụp lén không?”

“...” Đám Diệp Lai tròn tròn mắt nhìn đến giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần ánh mắt rời rạc ngơ ngác nhìn nhau.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch tách ra, ngồi thẳng, anh thấy tóc Dương Tư Mịch hơi rối bèn giúp hắn vuốt lại ngay ngắn, “Mấy người không phát hiện ra một người khả nghi nào?”

Bộ Hoan bật thốt, “Bọn tôi bị dọa! Đâu có rảnh đi chú ý người khả nghi gì chứ. Chú ý duy nhất là thời gian hai cậu hôn dài hơn mấy người trên sân khấu kia kìa, nếu hai người thi tiếp chắc chắn đạt hạng nhất.”

Diệp Lai đập Bộ Hoan một phát, Bộ Hoan nhe răng nhếch miệng chịu đựng không kêu lên, Diệp Lai nói, “Lão đại, người chụp lén chắc chắn rất cẩn thận không để chúng ta phát hiện ra, dù sao cũng là người cùng nghề, có ngu hơn nữa cũng không đàn đến mức đó.”

Trình Cẩm gật đầu, “Tốt, vẫn còn một cái đầu tỉnh táo.” Anh cười, “Vậy bọn anh đi trước, tám giờ sáng mai tập hợp ở gian phòng chiều nay anh nghỉ. Mọi người muốn nghỉ ngơi cũng có thể chọn một gian phòng trên tầng đó, nhớ kỹ không được vào nhầm phòng của anh.” Anh nói xong liền kéo Dương Tư Mịch đứng dậy chuẩn bị đi, lúc này chợt nhớ tới một việc bèn dừng lại, “Cái thuyền kia, Diệp Tử bảo bọn họ gói lại rồi để vào xe chúng ta nhé.” Sau khi nói xong, hai người rời đi.

Tăng Trúc nói, “Giờ cũng sắp ba giờ rồi, tám giờ tập hợp? Bọn họ tự nhiên đi nghỉ ngơi, chúng ta thì sao?”

Diệp Lai nói, “Chúng ta cũng có thể đi nghỉ ngơi, chỉ cần cam đoan lúc tập hợp sáng mai sẽ không hỏi gì cũng không biết là được.”

-----oOo-----

Chương 8: Đi tới hôm nay tôi không biết đã mất đi bao nhiêu người bạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch trở lại gian phòng họ nghỉ ngơi lúc chiều.

Trình Cẩm nói, “Tư Mịch, em nói xem ảnh thân mật của chúng ta bây giờ rơi vào tay ai rồi?” Người chụp ảnh chắc chắn sẽ giao ảnh cho cấp trên.

Dương Tư Mịch lắc đầu, hắn không quan tâm ảnh chụp, hắn cảm thấy hứng thú với chuyện khác hơn, hắn giơ tay chạm vào mặt Trình Cẩm, ngón tay nhẹ vuốt ve môi anh.

Trình Cẩm kéo tay hắn xuống nắm chặt, “Tư Mịch, anh còn phải làm việc, em nghỉ ngơi trước được không?”

Dương Tư Mịch nhìn chăm chăm môi Trình Cẩm nhưng không làm gì thêm.

Trình Cẩm ngồi trên giường, lấy tài liệu lấy từ chỗ Hướng Tường Kính ra lật xem. Dương Tư Mịch nằm xuống bên cạnh anh.

Trình Cẩm xem tài liệu xong, vừa nhìn Dương Tư Mịch đã nhắm mắt vừa nghĩ tình tiết vụ án, anh trực giác Đinh Tây Cừ là điểm đột phá quan trọng, nhưng người ở đường số 13 đều cẩn thận không nhắc tới Đinh Tây Cừ, không biết có phải Hướng Tường Kính hạ lệnh cấm khẩu không? Nếu đúng thì hắn làm vậy để làm gì? Trình Cẩm nghĩ đi nghĩ lại chợt thấy Dương Tư Mịch mở mắt, anh lập tức lo lắng, “Sao vậy Tư Mịch, không ngủ được à?”

Dương Tư Mịch nâng người ngồi dậy đối mặt với Trình Cẩm, sau đó ngang nhiên xông tới hôn Trình Cẩm. Trình Cẩm phối hợp ôm hân, trước khi mất kiểm chế mới đẩy hân ra, cười nói, “Chúng ta còn việc phải làm.” Dương Tư Mịch nghiêng đầu sang chỗ khác. Trình Cẩm xoay mặt hân lại đối diện với mình, sau đó hôn lên mặt hân một cái, “Được rồi, nếu không muốn ngủ thì giúp anh làm việc nào.”

Trình Cẩm nảy sinh ý nghĩ bất chợt, “Tur Mịch, em biết thôi miên không?”
Dương Tư Mịch gật đầu.

Trình Cẩm thầm nghĩ khó trách Dương Tư Mịch luôn dễ dàng hỏi được đáp án từ miệng người khác, là dùng tới thủ đoạn thôi miên? Trình Cẩm hỏi, “Em từng dùng chưa?”

Dương Tư Mịch lắc đầu. Hân chưa bao giờ dùng trước mặt Trình Cẩm.

Chưa dùng bao giờ à... Trình Cẩm vốn nghĩ nếu để Dương Tư Mịch thôi miên một người nào đó ở nơi này, có lẽ có thể hỏi được vài thứ. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ nông nổi của anh mà thôi, bình tĩnh suy nghĩ kỹ lại thì việc này không thể làm được. Thôi miên đối với người bị thôi miên sẽ có nguy hiểm nhất định, đặc biệt người đi thôi miên là Dương Tư Mịch. Hơn nữa Dương Tư Mịch chưa dùng thôi miên bao giờ chứng tỏ không ai biết Dương Tư Mịch có khả năng này, kỹ năng ẩn vẫn không nên bại lộ.

Trình Cẩm cười nói, “Anh hỏi chơi thôi. Nếu không muốn người khác biết thì sau này lúc dùng tới phải cẩn thận.”

Dương Tư Mịch gật đầu. Thật ra hân hơi nghi hoặc, hân không cảm thấy không thể cho người khác biết. Lúc dùng phải cẩn thận? Hân căn bản không thích dùng. Hân thích dùng vũ lực giết người hơn, thôi miên người khác để người đó tự sát rất vô vị.

Trình Cẩm bắt đầu nghĩ những cách khác, anh mở bản đồ đường số 13 do Hướng Tường Kính cung cấp, tìm ra nhà Đinh Mạt Nhi, cách quán bar Túy Sinh Mộng Tử không xa lắm, từ cửa sau quán bar đến nhà Đinh Mạt Nhi chỉ có mấy chục mét, cũng là nhà Đinh Tây Cừ, nó là tòa nhà có lầu có sân vườn, sau khi Đinh Tây Cừ kết hôn vẫn luôn sống ở đó.

Mười mấy phút sau, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đứng trước cổng nhà Đinh Tây Cừ, cửa sắt là kiểu chạm rồng, xuyên qua nó có thể nhìn thấy bóng người qua lại trong nhà. Trình Cẩm nhấn tin hỏi đám Hàn Bân hành tung của Đinh Mạt Nhi, nhận được trả lời là Đinh Mạt Nhi giờ còn đang ở quán bar, mấy người vệ sĩ cũng ở cạnh cô nhỏ, ở đường số 13 chẳng ai dám xông vào nhà cô nhỏ nên không cần để người ở lại canh nhà. Nói cách khác, cân nhắc theo mọi mặt, bây giờ nhà Đinh Tây Cừ không có ai ở bên trong.

Dương Tư Mịch chuẩn bị mở khóa, Trình Cẩm cười ngăn hấn, “Đừng mở, leo tường vào đi, lỡ chúng ta còn ở trong mà mấy người kia về, thấy ổ khóa bị động vào có thể sẽ phát hiện ra chúng ta.”

Tường rào là tường gạch không cao lắm, trên đầu tường cũng không cắm thêm đinh sắt hay thủy tinh, hai người đeo găng tay nhẹ nhàng linh hoạt nhảy qua, đặt chân lên bãi cỏ mềm, lúc này trời mới tờ mờ sáng, dưới sắc trời nhàn nhạt có thể thấy con đường đá nhỏ lẫn trong mặt cỏ, trong sân trồng mấy gốc cây, dưới một cây đại thụ có ghé đá, hai bên trái phải dùng gạch xây hai bồn hoa nhỏ, bên trong trồng ít hoa.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi vào nhà, mở đèn pin, cẩn thận không chệch góc độ tia sáng để phòng có người ở chỗ cao hơn nhìn thấy ánh đèn.

Đây là một ngôi nhà âm áp, có đồ trang trí nho nhỏ tinh xảo, có rèm cửa và khăn trải bàn viền hoa phong cách phục cổ, có thể thấy gian phòng này được trang trí theo sở thích của Đinh Mạt Nhi. Bên cạnh phòng khách là phòng bếp, nhìn ra được đã lâu chưa nổi lửa.

Bọn họ lên lầu hai, đẩy cửa một gian phòng ngủ, gia cụ trầm ổn trang nhã, trang trí đơn giản, được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, hẳn là phòng Đinh Tây Cừ. Từ giường chiếu đến ngăn tủ đến phòng vệ sinh, Trình Cẩm đều cẩn thận xem xét một lần, trên giường trải chăn mềm phẳng lì có một sợi tóc, quần áo trong tủ treo ngay ngắn, không có móc treo nào để trống, đồ rửa

mặt trong phòng vệ sinh còn đủ, từ khăn mặt đến dao cạo râu không thiếu thứ gì.

“Tur Mịch, có người đi xa lại không mang theo quần áo và đồ dùng hàng ngày à?” Dương Tur Mịch lắc đầu, dù là hấn đi xa cũng phải mang theo mấy món đồ tùy thân. Trình Cẩm bỏ lông tóc trên giường và trong phòng vệ sinh vào túi niêm phong, bàn chải đánh răng cũng lấy đi làm mẫu.

Gian phòng bên cạnh đặt một cái bàn khắc hoa màu trắng tinh xảo, cũng có rất nhiều đồ trang trí viền hoa giống dưới lầu, còn có búp bê tóc dài, tuy cũng khá gọn gàng nhưng so với phòng Đinh Tây Cừ vẫn lộn xộn hơn, có thể thấy gian phòng này luôn có người ở. Trình Cẩm tra xét tất cả góc ngách trong phòng một lần, cũng lấy mẫu lông tóc.

Trên lầu ngoài ban công thì có ba gian phòng, gian cuối cùng là phòng kho, có gia cụ, nhạc cụ, tranh ảnh các thứ, Trình Cẩm lật một cái khung ảnh đang úp xuống lên, trong khung ảnh là ảnh chụp một nhà ba người, một đôi nam nữ trẻ tuổi và một cô bé con, nam là Đinh Tây Cừ, người nữ và Đinh Mạt Nhi rất giống nhau, hấn là mẹ Đinh Mạt Nhi, cô bé con thì là Đinh Mạt Nhi, xem ra đồ trong phòng kho này là di vật của vợ Đinh Tây Cừ, nghe đồn hấn rất yêu vợ, mãi không lấy vợ mới. Nhưng gian phòng này không giống như thường xuyên có người vào, bụi bám một lớp mỏng rồi, Trình Cẩm thật không dám lật đồ lên xem, sợ không cẩn thận để lại dấu vết.

Ban công lầu hai diện tích gần bằng một gian phòng, chỉ đặt một bộ bàn ghế. Trình Cẩm nhìn kỹ, bụi bám không ít, cũng đã một thời gian không ai ngồi ngoài ban công.

Sau đó Trình Cẩm và Dương Tur Mịch rời khỏi nhà Đinh Tây Cừ. Đi xa một chút, Trình Cẩm nhìn xung quanh không thấy ai liền lấy điện thoại ra gọi cho người trong cục, nhờ người đó tới lấy vài thứ mang đi kiểm nghiệm hộ, chính là mẫu vật anh thu thập được trong nhà Đinh Tây Cừ.

Trời đã sáng, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi ngang qua cửa quán bar thì thấy có người say ngất ngây nằm trên vỉa hè, có đôi tình nhân dựa tường hôn nhau.

Bọn họ đi đến bãi đỗ xe gần đó, chờ một lát là người trong cục đến, chắc có người ở gần nên tiện đường chạy tới. Trình Cẩm giao đồ cho người đó và nói cảm ơn, rồi nắm tay Dương Tư Mịch đi dọc theo đường số 13 trở về chỗ ở tạm.

“Hai cậu thông dong quá nhỉ, nếu không phải tôi biết các cậu mới từ chỗ nào về, còn tưởng các cậu đặc biệt ra ngoài dạo bộ sáng đây.” Giọng nói này là Hương Tường Kính, Trình Cẩm ngẩng đầu, thấy Hương Tường Kính đang ngồi trên ban công lầu hai hướng ra mặt đường, Hương Tường Kính cười với họ, “Lên ngồi đi, tôi mời hai cậu ăn sáng.”

Ban công ngoài trời ốp sàn gỗ, bày bàn tròn nhỏ và ghế mây, cứ cách một khoảng lại có một chậu thực vật xanh um tươi tốt.

Sau khi Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi lên Hương Tường Kính cười nói, “Đêm hôm qua còn không muốn uống trà của tôi, kết quả không phải hai cậu cả đêm không ngủ sao.”

Trình Cẩm cười, “Việc đời khó đoán, kế hoạch luôn không theo kịp thay đổi.”

Hương Tường Kính gạt đầu, hẩn dẩy chồng ảnh chụp tới trước mặt họ, Trình Cẩm xem từng tấm một, là ảnh anh và Dương Tư Mịch hôn nhau ở quán bar, ánh đèn trong quán bar quá tối lại còn chớp nháy nên hầu hết ảnh chụp đều chẳng nhìn rõ cái gì, nhưng có mấy tấm khá rõ nét, hai người trong ảnh mê muội nhắm mắt, đường cong sườn mặt bị ánh đèn mờ làm mềm đi, có vẻ đẹp mộng lung... Hả? Sao lại có tới mấy góc? Xem ra không chỉ có một, hai người chụp lên. Trình Cẩm cười nói, “Mấy tấm này chụp không tệ, có thể cho tôi không?”

Hương Tường Kính cười nói, “Lấy cả đi. Đây cũng không phải tôi cho người chụp, nhưng ở địa bàn của tôi làm mấy trò vật vãnh này thì không gặt được tôi, tôi nhất thời tò mò nên bảo người ta rửa cho một phần. Có điều tôi nhớ chiều hôm qua hai cậu nói hai cậu không phải người yêu?”

Trình Cẩm mỉm cười, “Lúc đó đúng là không phải.” Anh còn chưa thảo luận chuyện này với Dương Tư Mịch, không ngờ lại bị người khác hỏi trước, anh nắm chặt tay Dương Tư Mịch, “Tur Mịch, chúng ta làm người yêu nhé.”

“Được.” Dương Tư Mịch giương mắt nhìn Trình Cẩm, hấn hơi mê mang, “Phải nói vậy mới tính?” Hấn tưởng chiều hôm qua Trình Cẩm hôn mình còn nói thích mình thì họ đã là người yêu rồi.

Trình Cẩm bật cười, vừa nãy anh có hơi khấn trương, giờ bình tĩnh lại mới nhận ra đã nắm tay Dương Tư Mịch quá chặt, anh buông tay ra, Dương Tư Mịch liền nắm ngược tay anh. Trình Cẩm cười nhìn Dương Tư Mịch, “Cũng không hấn phải nói mới tính, chỉ là chứng minh cho hội trưởng Hương thấy anh không lừa ông ấy thôi.”

Hương Tường Kính lắc đầu, “Tôi không theo kịp thời đại.” Hấn đã thấy rất nhiều việc, thành kiến gì chứ, thậm chí còn có phần tán thưởng họ, “Chuyện ảnh chụp có quan trọng lắm không? Cần tôi giúp gì cứ nói.”

Trình Cẩm cười nói, “Cảm ơn, chuyện này không có gì quan trọng.”

Hương Tường Kính không nói chuyện ảnh chụp nữa, chuyển chủ đề sang chuyện hấn quan tâm, “Hai cậu đến nhà Tây Cừ?”

Trình Cẩm không thừa nhận cũng không phủ nhận, “Ngài Đình không có ở nhà.”

Hương Tường Kính nói, “Tất nhiên rồi, nếu cậu ấy ở đường số 13 sao tôi lại không biết.”

“Hội trưởng Hương, ông nói ông không biết ngài Đình ở đâu, tôi tin nhưng sợ là do ông không nghiêm túc điều tra hành tung của ông ấy.” Trình Cẩm

nói, “Một mặt ông để tôi đến tra án, mặt khác dường như ông không muốn tôi tìm được ngài Đình, thái độ của ông khiến tôi nghi ngờ có phải ngài Đình gặp phải vấn đề gì không.”

Nụ cười trên mặt Hường Tường Kính biến mất nhưng hắn không tức giận, chỉ lộ vẻ mệt mỏi, hắn quay đầu nhìn xuống dưới lầu, ánh mắt đảo qua những sản nghiệp của mình trên đường số 13, “Vụ án luôn phải phá, tôi còn có nhiều người sinh sống dựa vào việc làm ăn này. Nhất tướng công thành vạn cốt khô, đi tới hiện tại tôi không biết đã mất đi bao nhiêu bạn bè, đáng kiếp hôm nay cô đơn chiếc bóng, một thân một mình.”

“Tây Cừ là người bạn cuối cùng của tôi, cho dù thế nào, nếu các cậu thật sự tra được cậu ấy liên quan đến vụ án, tôi cũng không thể nói gì hơn. Nếu các cậu không lấy ra được bằng chứng, tôi cũng không giúp được gì.” Sáng sớm Hường Tường Kính đã gặp Trình Cẩm là vì nghi ngờ anh tra được gì đó, bây giờ thấy Trình Cẩm vẫn chưa tra được manh mối thì không muốn nói nhiều nữa, “Ăn đi, đừng để nguội.”

Dưới nắng sớm ba người không tiếp tục nói chuyện, yên tĩnh ăn sáng. Bữa sáng kiểu Trung có cháo, sủi cảo chiên và bánh bao canh nhỏ vỏ mỏng, lúc Dương Tư Mịch muốn gấp bánh bao canh Trình Cẩm liền cản hắn, nước súp trong bánh bao rất nóng, Trình Cẩm gấp một cái để lên thìa, xé ra một lỗ nhỏ trên vỏ bánh, chờ nguội rồi mới đút vào miệng Dương Tư Mịch. Hường Tường Kính nhìn họ, lắc đầu nói, “Trước đây chưa gặp cậu không phải cậu ấy vẫn sống tốt à.”

Trình Cẩm cười nói, “Nhưng bây giờ không phải gặp rồi sao?”

Hường Tường Kính mỉm cười không nói thêm.

-----oOo-----

Chương 9: Hường Tường Kính bị sét đánh trúng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám Diệp Lai ở ngoài cửa phòng Trình Cẩm, gõ cửa nhưng không có ai mở cửa.

Tăng Trúc nói, “Chắc còn đang ngủ.” Bọn họ một đêm không ngủ, lúc này còn phải đứng ngoài cửa chờ hai người Trình Cẩm thức dậy, trong lòng hẳn hơi không thoải mái.

Diệp Lai nói, “Có thể là ra ngoài, lão đại sẽ không có không nghe được tiếng gõ cửa.” Bộ Hoan trực tiếp mở cửa ra, Diệp Lai kinh hãi nói, “Anh làm gì thế!”

Bộ Hoan cười nói, “Là em nói họ ra ngoài mà, vậy chúng ta vào trong chờ không phải cũng giống nhau à.”

Du Đặc xem giờ, mới 7 giờ rưỡi, “Sớm quá, nói là 8 giờ nhỉ, hay là chúng ta ở ngoài phòng đợi đến 8 giờ rồi vào phòng đợi tiếp?”

“... Mấy người thật phiền phức.” Tăng Trúc lần đầu phát hiện đám người này thế mà cũng có lúc định tuân thủ quy củ.

Hoàng Bân cười nói, “Không phải cả tầng này đều dành cho chúng ta dùng sao, chúng ta ngồi trong phòng đối diện chờ một lúc là được mà.”

“Vào hết đi.” Là tiếng của Trình Cẩm. Anh và Dương Tư Mịch trở về, vừa lên lầu liền thấy cửa phòng mình mở toang, còn những người này đang đứng ngoài cửa, “Mấy người mở cửa?”

Diệp Lai nói, “Đúng ạ, bọn em gõ cửa, không thấy anh mở cửa nên tự mở xem sao.”

Trình Cẩm nói, “Làm rất đúng, tình huống như thế này nên mở cửa nhìn thử.”

Bộ Hoan nháy mắt với Diệp Lai.

Mọi người đi vào phòng, Trình Cẩm tiện tay thả ảnh chụp mình cầm về lên bàn, Du Đặc tưởng liên quan đến vụ án nên cầm lên xem, xem hai tấm mới phản ứng kịp... Ngẩng đầu, Trình Cẩm đang im lặng nhìn cậu, cậu vội vã

cứng đờ trả ảnh cho Trình Cẩm, Trình Cẩm nhận lấy rồi đi xa để lên tủ đầu giường.

Diệp Lai liếc nhìn theo, thấy Trình Cẩm đi lại thì vội nói, “Tiểu An và Hàn Bân vẫn ở cùng Đinh Mạt Nhi.” Cô nói rồi nhìn Du Đặc, ra hiệu cho cậu lên tiếng.

Du Đặc nói, “Lão đại, họ bảo em về trước để xem bên anh có sắp xếp gì không.”

Trình Cẩm nói, “Đầu tiên nói xem mọi người tra được gì đã.”

Trong phòng không đủ ghế nên Bộ Hoan ngồi lên một bên bàn, “Bên này chỉ có một club tập trung kẻ yêu thích SM, nhân viên ở đó kiên quyết phủ nhận những người bị hại từng đến đó, với lại họ nói mình là người chuyên nghiệp, chưa bao giờ để xảy ra sự cố, những nhân viên làm công việc đó vẫn đang bị điều tra, không biết có tra ra gì không. Mặt khác, có một việc khá thú vị, cô tiểu thư Đinh Mạt Nhi vì tò mò nên có ghé qua chơi, nhưng bị tình cảnh máu tanh dọa sợ nên không thấy quay lại.”

Đinh Mạt Nhi... Trình Cẩm hí hóp mắt, “Rất tốt.”

Diệp Lai nói, “Đinh Tây Cừ từng tiếp xúc với một số người bị hại, hình như hắn có cùng đam mê với tên Tần Thịnh chúng ta bắt được hồi trước – thích thiếu nữ vị thành niên, nhưng kiểu Đinh Tây Cừ thích thì lớn tuổi hơn chút. Những điều này là đêm qua Hoàng Bân, Tăng Trúc và em cùng tra được.

Bọn họ không lấy được tin gì từ nhân viên quán bar liền nghĩ có thể một vài khách quen có lẽ sẽ biết ít chuyện, sau đó họ đành đi bán sặc... Hoàng Bân và Tăng Trúc bây giờ nhớ lại chuyện đêm qua vẫn xanh cả mặt, đồng thời rất bội phục một cô gái như Diệp Lai thế mà còn dũng mãnh hơn cả mình.

Trình Cẩm mỉm cười, “Các em làm tốt lắm.” *Đinh Tây Cừ liên quan đến vụ án như thế sao, không, nói không chừng không chỉ vậy...* Trình Cẩm im lặng cười lạnh.

Diệp Lai và Bộ Hoan nhìn thấy vẻ mặt “ác nghiệt” của Trình Cẩm, hai người liếc nhau rồi cùng nhìn Du Đặc.

“...” Du Đặc nhắm mắt nói, “Lão đại?”

Trình Cẩm biến về bình thường, mỉm cười nói, “Cậu nói đi.”

Du Đặc nói, “Đêm qua Đinh Mạt Nhi âm ỉ ghê lắm, sau còn uống rượu, cô nhỏ cũng hơi say, liên tục gọi điện thoại tìm bố nhưng không ai nghe, cô nhỏ cầm điện thoại nói một mình như thể đang trò chuyện với Đinh Tây Cừ thật vậy, sau đó được ông chủ Lâm đưa đi nghỉ. Bọn em đều ở ngoài cửa, không nghe được rốt cuộc Đinh Mạt Nhi nói gì. Ông chủ Lâm xem như cậu họ Đinh Mạt Nhi, nghe nói là vợ Đinh Tây Cừ giới thiệu anh ta đến đường số 13, sau này vẫn luôn đi theo Đinh Tây Cừ làm việc, anh ta chăm sóc Đinh Mạt Nhi từ nhỏ, rất quan tâm cô nhỏ.”

Trình Cẩm gật đầu, suy nghĩ rồi nói, “Tur Mịch, lần trước Đinh Mạt Nhi có nói từng nói chuyện với bố mình qua điện thoại, có khả năng là ảo giác sau khi uống nhiều không?”

Dương Tur Mịch nói, “Rất có thể, cô nhỏ này bị chiều hư, tuổi tâm lý và tuổi sinh lý không đồng nhất, hoàn toàn xem bản thân là trung tâm, thích người khác vây quanh mình, khi yêu cầu không được thỏa mãn có khả năng tiềm thức sinh ra suy nghĩ chủ quan hoặc ảo giác, chỉ bằng lòng tin tưởng những gì mình muốn tin, bất kể là ảo giác hay chân thực.”

Bộ Hoan vội ho một tiếng, “Tôi cảm thấy với phân tích của cậu, chẳng có ai bình thường.” Thật ra Đinh Mạt Nhi vẫn khá đáng yêu, tuy có tùy hứng nhưng bị Dương Tur Mịch nói thế, người chưa tiếp xúc với Đinh Mạt Nhi chắc chắn sẽ cho rằng cô nhỏ bị thần kinh.

Trình Cẩm hỏi Du Đặc, “Đinh Mạt Nhi và Tiểu An ở cùng nhau thế nào?”

Du Đặc nói, “Em cảm thấy vẫn ổn, nhưng Tiểu An nói Đinh Mạt Nhi không thích em ấy.”

Trình Cẩm không nói thêm gì nữa, hai khuỷu tay chống trên bàn, mười ngón đan xen đỡ cằm không biết đang nghĩ gì, Dương Tư Mịch tựa vào anh nhắm mắt không biết có phải lại ngủ không, Du Đặc cầm giấy bút tô vẽ gì đó, Diệp Lai và Bộ Hoan nghịch điện thoại, Hoàng Bản cũng không biết đang nghĩ gì, Tăng Trúc nhìn cả đám một lúc rồi bắt đầu ngửa đầu nhìn trần nhà, dù sao cũng phải tìm chuyện để làm.

Trình Cẩm đột nhiên nói, “Mọi người đi ăn sáng đi, sau đó tự do hoạt động.”

Diệp Lai nói, “Lão đại, hai anh thì sao?”

“Bọn anh ăn rồi.” Trình Cẩm mở điện thoại, gọi cho phòng thí nghiệm của cục hỏi kết quả.

Cuộc gọi của Trình Cẩm được nối thẳng đến phòng thí nghiệm, một cô gái nghe máy, Trình Cẩm nghe được giọng này là ai, cô gái này tên Phương Viên Viên, một nhân viên nghiên cứu rất điên cuồng, cô mắng, “Đòi mạng hả! Vừa mới tặng tôi phòng thí nghiệm, mấy người tưởng tôi có tám cánh tay chắc, nhiều chuyện như thế phải cho tôi thời gian làm từng thứ một chứ! Đưa mấy cái mẫu nát tới, mấy người tưởng tôi là thần tiên hả, tôi có thể biết những đồ chơi này rơi từ trên người ai xuống hả?!” Phương Viên Viên không biết bị chọc tức ở đâu, bây giờ đúng lúc nhận được điện thoại liên bung xõa.

Trình Cẩm đưa di động ra xa tai, chờ yên tĩnh rồi mới để sát lại, “Chị Phương, tôi là Trình Cẩm, mẫu tôi đưa chị giúp tôi so sánh thôi, xem kết quả so sánh thế nào là được rồi.”

Giọng điệu Phương Viên Viên lập tức dịu dàng, “A, Trình Cẩm à, mẫu của cậu chị đã kiểm nghiệm rồi, là DNA của cùng một người.”

Trình Cẩm cảm ơn rồi cúp điện thoại, vừa quay đầu liền thấy đám Diệp Lai, “Sao còn ở đây?” Anh nói một câu như thế xong lại bấm một dãy số khác, lần này là gọi cho Hường Tường Kính, hai hôm nay anh và Hường Tường Kính gặp mặt quá thường xuyên, gọi thông rất nhanh, sau khi hẹn địa điểm gặp mặt thì cúp máy, hiệu suất cực kỳ cao.

Trình Cẩm nhìn đám Diệp Lai, “Vẫn chưa đi?” Anh vươn tay kéo Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, chúng ta lại đi gặp Hương Tường Kính một chút nào.” Bọn họ xuống lầu ra khỏi cửa rất nhanh, trên hành lang chỉ vọng lại tiếng Trình Cẩm, “Lúc đi nhớ khóa cửa!”

“...” Đám Diệp Lai im lặng nhìn nhau, vốn muốn hỏi sắp xếp tiếp theo của Trình Cẩm, kết quả Trình Cẩm chẳng cho họ cơ hội mở miệng. Bộ Hoan nhảy khỏi bàn, đi lấy ảnh chụp ở tủ đầu giường.

Du Đạc nói, “Chú ý vị trí đặt và phương hướng ảnh để còn trả lại nguyên trạng, tốt nhất là anh đeo găng tay vào, đừng để lại dấu vân tay.”

Tăng Trúc và Hoàng Bân tưởng Du Đạc nói đùa, kết quả thấy Bộ Hoan thật sự lấy một đôi găng tay cao su từ trong túi ra mang vào, lại nghiêm túc quan sát cách đặt ảnh rồi mới cầm ảnh chụp lên, Hoàng Bân hỏi Diệp Lai, “Sợ bị phát hiện, vậy không xem là xong mà.”

Diệp Lai cười nói, “À, xem trộm thì không sao, quan trọng là đừng để bị phát hiện. Không muốn xem chút nào, lão đại nhất định sẽ cảm thấy cấp dưới không có lòng tò mò không phải cấp dưới giỏi; muốn xem lại không xem, lão đại sẽ cảm thấy gan bọn tôi quá nhỏ quá phế; xem trộm bị phát hiện, lão đại sẽ cảm thấy bọn tôi quá vô dụng lại còn không biết tự lượng sức.” Cô không chạm vào ảnh, chỉ đứng cạnh Bộ Hoan xem.

Tăng Trúc nói, “Trình Cẩm nói như thế?”

Diệp Lai kinh ngạc nhìn hần, “Đương nhiên là bọn tôi đoán.”

“...” Tăng Trúc yên lặng không nói, những người này rõ ràng chỉ đang kiếm cớ cho hành động của mình.

Diệp Lai cười nói, “Chụp rất tốt đó, hai người không xem à?”

Hoàng Bân và Tăng Trúc cũng tò mò, lập tức chụm đầu tới xem cùng, nhưng bọn họ đã ở hiện trường xem Trình Cẩm và Dương Tư Mịch hôn nhau, lúc này cũng không cảm thấy gì. Ban đầu họ còn muốn hỏi rốt cuộc Trình Cẩm và Dương Tư Mịch xảy ra chuyện gì nhưng thấy đám Diệp Lai không tìm không phối, đáng vẻ tám chuyện vui vẻ liền bỏ qua lòng hiếu kỳ muốn tìm tòi chân tướng.

Bộ Hoan chợt kêu lên, “Trời ạ, thứ tự ảnh bị đảo lộn rồi!” Du Đặc đã ghi nhớ liền xếp lại như cũ, Bộ Hoan để xấp ảnh về lại chỗ cũ, “Đi, tranh thủ thời gian ăn uống, không được để họ về mà chúng ta chưa ăn xong, vậy thì toang.”

Mọi người vội chạy xuống lầu.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi tới căn nhà lầu đêm qua đã đến, lần này không lên lầu mà đi ra sân sau, khoảnh sân này khá lớn, có cây có hoa có bãi cỏ, có hồ nước hòn non bộ và một cái đình nhỏ, Hướng Tường Kính đang đứng chấp tay sau lưng trong đình, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch bước lên bậc thang đi vào đình, Trình Cẩm tự giác cầm ấm trà rót hai chén, trà rất nóng, anh dặn Dương Tư Mịch từ từ hăng uống.

Hướng Tường Kính xoay người ngồi xuống, hần cười nói, “Tây Cừ đối với Đình Mạt Nhi giống như cậu lúc này vậy, uống trà sợ nóng, ăn cơm sợ nghẹn.”

Trình Cẩm cười nói, “Ông nói là ngài Đình đối xử với người yêu không tệ?”

Hướng Tường Kính nhú mày, “Cậu nghe nhầm rồi, tôi nói là Đình Mạt Nhi, nó là con gái Tây Cừ, Tây Cừ rất cưng chiều nó.”

Trình Cẩm gật đầu nhưng không xin lỗi, Hướng Tường Kính hơi không vui. Trình Cẩm nói, “Ngài Đình cưng chiều con gái như thế, bây giờ người chết đều có dung mạo tương tự Đình Mạt Nhi, ông nói xem tại sao ông ấy vẫn chưa xuất hiện? Thật ra ông vẫn cho rằng ngài Đình giết người sau đó bỏ trốn.”

Hướng Tường Kính nói, “Các cậu phá án phải coi trọng bằng chứng.”

“Đương nhiên.” Trình Cẩm cười nói, “Tôi vẫn tưởng ông không đi tìm Đình Tây Cừ, bên chúng tôi mãi không tìm được người, giờ tôi phát hiện mình nghĩ sai, không phải ông không đi tìm mà là không tìm được giống chúng tôi. Ông có nghĩ tới khả năng ngài Đình đã chết không?”

Hương Tường Kính vừa sợ vừa giận, “Tốt nhất cậu nên nói có căn cứ!”

Dương Tư Mịch nhìn Hương Tường Kính, “Ông tức giận là vì ông cũng nghĩ tới khả năng này. Ông biết đam mê yêu thích trẻ vị thành niên của Đinh Tây Cừ sao?”

Mặt Hương Tường Kính tái xanh, “Hai năm nay cậu ấy thích cô gái trẻ tuổi, nhưng sẽ không thay đổi đến mức ngược đãi chết người.”

Dương Tư Mịch nói, “Lúc trước ông hỏi tôi làm sao cai được chứng nghiện hành vi biến thái.”

Hương Tường Kính rất bất đắc dĩ, “Là chính cậu chủ động nói trước... Tôi biết ngay các cậu gài bẫy tôi mà, nhưng xem như tôi hỏi thì sao?”

“Không sao cả.” Trình Cẩm nói, “Nhưng sợ là ông cũng sai rồi, Đinh Tây Cừ thật ra không tính là yêu thích trẻ vị thành niên, ông ta yêu chính con gái Đinh Mạt Nhi của mình nên mới có thể ở cùng những cô gái trẻ tuổi trưởng thành giống Đinh Mạt Nhi.”

Hương Tường Kính như bị sét đánh trúng, sững sờ hồi lâu, “Sau đó?”

-----oOo-----

Chương 10: Tiểu An nói, “Em cũng rất lợi hại.”

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Sau đó bị Đinh Mạt Nhi phát hiện, cô nhỏ rất ghét những cô gái đó, rồi có thi thể.”

Hương Tường Kính nói, “Nó giết người được?”

Trình Cẩm nói, “Dĩ nhiên có giúp đỡ.”

Hương Tường Kính nói, “Sau đó Mạt Nhi cũng hận bố mình, nên giết cả Tây Cừ?”

Điểm này Trình Cẩm không thể khẳng định, nhìn trang trí trong nhà Đình Tây Cù, Đình Mạt Nhi nghiễm nhiên là bà chủ, hơn nữa bây giờ cô nhóc đang ở trong phòng Đình Tây Cù, hẳn cũng thích bố mình, xem như vì yêu sinh hận chắc cũng không đến mức hạ sát thủ, dù sao vẫn là bố con ruột.

Trình Cẩm suy nghĩ một lát, nói, “Đình Tây Cù chết có lẽ là ngoài ý muốn. Bản thân Đình Mạt Nhi cho rằng bố chỉ đi xa, nhưng khi nghe điện thoại chỉ có mình cô nhỏ lắm bả, hẳn đã mắc chứng vọng tưởng, có lẽ là phản ứng sau khi tinh thần bị đả kích nặng nề, tiềm thức thôi miên bản thân cô nhỏ quên đi một số chuyện.”

Hương Tường Kính nhấp một ngụm trà, trà đã nguội, “Chuyện các cậu kể không tệ, nhưng tôi không tin.”

Trình Cẩm nói, “Ông không cần tin. Đình Tây Cù chết, thi thể của ông ấy có lẽ không được chôn kỹ, dù thế nào cũng sẽ không bị đối đãi như những cô gái kia, đúng không?” Những thi thể nữ đều được bao bọc kín kẽ gọn gàng, Trình Cẩm không tin Đình Tây Cù bị chôn tùy tiện nhanh như thế. “Nơi này của ông có hầm băng không? Trên bản đồ ông cho tôi không đánh dấu nhưng chắc là có chứ?”

Hương Tường Kính nói, “Đường số 13 có hai hầm băng, đi thôi, tôi đi cùng các cậu.”

Hương Tường Kính cùng nhóm Trình Cẩm đi ra ngoài, thuộc hạ của hắn thấy vậy thì mười người chạy tới, hắn dừng lại suy nghĩ rồi chỉ gọi hai người đi theo. Hắn sợ lỡ như Trình Cẩm nói đúng, đến lúc đó quá nhiều người sẽ không dễ bịt miệng.

Trên đường tới hầm băng họ chạm mặt đám Diệp Lai, Trình Cẩm xua tay không để bọn họ đi theo.

Hầm băng đầu tiên không có gì lạ. Hầm băng thứ hai mọi người xem xét chậm và kỹ hơn, rương hộp gì cũng mở ra xem, hai thuộc hạ của Hương Tường Kính không biết họ tìm cái gì, chỉ có thể cứ tìm theo.

Đáng tiếc cuối cùng họ vẫn không tìm được thứ gì.

Hương Tường Kính cũng không nói câu nào khó nghe, không tìm được thì thể dù sao cũng tốt hơn tìm được.

Ra khỏi hầm băng, bên ngoài ấm áp hơn nhiều, trong hầm băng tuy đã mặc áo bông nhưng đi một vòng vẫn bị đông lạnh.

Trình Cẩm cau mày, anh nghĩ mãi không rõ vì sao không tìm được...

Dương Tư Mịch nắm chặt tay anh, Trình Cẩm lấy lại tinh thần sờ tay hắn, “Sao lạnh quá vậy?” Anh kéo cả hai bàn tay Dương Tư Mịch qua nắm chặt. Hương Tường Kính quay đầu nhìn họ, “Hay là cùng ăn trưa?”

Trình Cẩm trông thấy đám Diệp Lai đang đứng trước cửa quán bar Tiền Thế Kim Sinh nhìn về phía họ liền cười nói, “VẬY ĐẾN TIỀN THẾ KIM SINH ĂN?”

Hương Tường Kính đồng ý, cùng họ đi tới quán bar, sau khi đám Diệp Lai chào hỏi nhóm Trình Cẩm và Hương Tường Kính thì yên tĩnh đứng cạnh Trình Cẩm.

Trình Cẩm vừa đi vừa hỏi, “Hàn Bân và Tiểu An đâu, vẫn ở cùng Đinh Mạt Nhi?” Nhận được đáp án khẳng định bèn nói, “Thế thì gọi họ dẫn theo Đinh Mạt Nhi đến đây ăn cơm đi, đúng lúc có cả hội trưởng Hương.”

Diệp Lai đáp ứng, Bộ Hoan đi tìm đám Hàn Bân cùng cô.

Hương Tường Kính nhìn Trình Cẩm mà không nói gì.

Mọi người ngồi vào một bàn, Trình Cẩm còn đang suy nghĩ sự việc, Hương Tường Kính cũng không lên tiếng, không khí im lặng.

Đột nhiên có người chạy tới, tiếng bước chân rất gấp gáp, mọi người quay đầu nhìn, Diệp Lai sắc mặt tái nhợt nói, “Lão đại, không thấy Tiểu An và Đinh Mạt Nhi.” Đằng sau cô là Bộ Hoan, Hàn Bân và ông chủ Lâm.

Mặt Trình Cẩm cũng biến sắc, anh nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân nói, “Sáng nay Đinh Mạt Nhi về gian phòng trên lầu ở Tiền Thế Kim Sinh nghỉ ngơi, tôi và Tiểu An cũng đi cùng, sau đó tôi thấy ông chủ Lâm ra ngoài một mình nên muốn đi theo xem thử, Tiểu An ở lại chỗ Đinh

Mạt Nhi, vốn còn có vệ sĩ gác nhưng bây giờ những người đó đều bị nhốt trong phòng, Đinh Mạt Nhi và Tiểu An thì không thấy đâu, không ai thấy họ ra ngoài nên hắn còn ở trong tòa nhà này.”

Trình Cẩm nhìn ông chủ Lâm.

Ông chủ Lâm cười khỏ, “Mạt Nhi nghịch ngợm, dẫn Tiểu An tới chỗ nào đó chơi rồi, để tôi đi tìm.” Hắn nói xong định đi, Bộ Hoan và Hàn Bân ngăn hắn lại. Ông chủ Lâm thở dài, “Mấy cậu muốn làm gì, chúng ta đứng ở chỗ này không giải quyết được vấn đề, không bằng nhanh chóng tìm người ở quanh đây.”

Trình Cẩm nói, “Tôi không tin anh, anh đi tìm người sợ là muốn giúp đỡ diệt khẩu.”

Ông chủ Lâm thay đổi sắc mặt lại thấy Bộ Hoan và Hàn Bân đến gần mình thêm một bước, Dương Tư Mịch ngồi cạnh Trình Cẩm cũng lạnh lùng nhìn mình, cơ bắp toàn thân ông chủ Lâm căng cứng, suýt không nhận được phải bày ra tư thế phòng thủ, “Rốt cuộc mấy cậu có ý gì?!”

Trình Cẩm nhìn Hương Tường Kính, “Hội trưởng Hương, tòa nhà này có chỗ nào dễ giấu người? Nếu Tiểu An gặp chuyện gì...” Trình Cẩm dừng lại không nói tiếp.

Hương Tường Kính căn dặn thuộc hạ, “Tập hợp tất cả lại, tìm kiếm mỗi góc ngách trong tòa nhà này cho tôi, xung quanh cũng phải chú ý.” Người của Hương Tường Kính có hiệu suất rất cao, lập tức có người dẫn theo từng nhóm nhỏ lục soát mỗi gian phòng ở mỗi lầu.

Trình Cẩm nhíu mày, “Nơi này có tầng hầm hay phòng trữ lạnh không?” Anh thấy sắc mặt ông chủ Lâm càng xám xịt liền gật đầu nói, “Xem ra là có.”

Hương Tường Kính tìm quản lý phụ trách giữ hàng hóa tới, bảo hắn dẫn đường.

Quản lý đó dẫn họ xuống tầng hầm một, ở giữa là hành lang, hai bên là phòng, có thang máy chuyên chuyển hàng, có phòng trữ các loại thực phẩm, cũng có phòng cất đồ linh tinh, chỉ có một phòng gắn khóa an toàn phức tạp.

Quản lý nói đây là quà ông chủ Đinh tặng cô chủ Đinh – gian phòng bí mật của riêng cô nhỏ, chỉ mình cô nhỏ có mật mã.

Mọi người cùng nhìn ông chủ Lâm, hẳn bị Bộ Hoan và Hàn Bân tạm giữ, hẳn tán thành lời nói của quản lý, “Không sai, chỉ có Mạt Nhi biết mật mã.”

Du Đặc cẩn thận quan sát ổ khóa, rất phức tạp, có đến mấy chục triệu tổ hợp mã, mấu chốt nhất là không biết nếu nhập sai mã thì ổ khóa này có tự động khóa kín không, hoặc có hạn chế số lần, chẳng hạn như sai ba lần khóa kín hai mươi tư giờ.

Trình Cẩm gọi điện thoại tìm Tạ Minh, Tạ Minh đáp ứng lập tức cho chuyên gia mở khóa tới. Trình Cẩm lại thử tìm Lê Nhất Minh nhưng Mạc Lưu Niên nói hẳn có nhiệm vụ, hiện không ở trong nước.

Sau khi gọi điện thoại xong, Trình Cẩm nhờ Hương Tường Kính giúp thu thập tất cả con số có ý nghĩa đặc biệt với Đinh Tây Cừ và Đinh Mạt Nhi, anh định tổ hợp những con số này lại thử xem sao, có lẽ có thể tìm được mật mã chính xác.

Đám Diệp Lai gõ mặt tường một lượt, không tìm được chỗ nào rỗng. Ông chủ Lâm nói gian phòng này đã dùng vật liệu đặc biệt gia cố, trong tường có tấm hợp kim, mọi người thăm mắng Đinh Tây Cừ nhiều tiền không có chỗ tiêu, làm ra cái hộp sắt rắn chắc thế này làm gì... Nhưng mọi người lại nhanh chóng nghĩ tới một hướng có thể thử, hộp sắt cũng không có khả năng không có kẽ hở, vẫn phải lắp thiết bị thông gió chứ, nghĩa là chắc chắn sẽ có lỗ thông gió.

Thời gian trôi qua rất nhanh, những người Hướng Tường Kính phải lên lầu tìm kiếm cũng hoàn thành nhiệm vụ, không phát hiện ra Đinh Mạt Nhi và Tiểu An.

Bây giờ có thể xác định Đinh Mạt Nhi và Tiểu An đang ở trong gian phòng bí mật này.

Một lúc sau, chuyên gia mở khóa tới, mọi người vội vàng đẩy hẳn tới trước cửa phòng bí mật.

Tạ Minh cũng đến, bà chú ý thấy trạng thái tinh thần của Dương Tư Mịch không tệ, trong lòng vừa mừng rỡ vừa bất ngờ.

Nói thật, những lúc thế này Tạ Minh đến cũng chẳng giúp được gì, mọi người vẫn lòng như lửa đốt.

Sự trầm mặc ngọt ngào khiến thời gian trôi đi rất chậm, rõ ràng hành lang có đầy người lại yên tĩnh đến mức nghe được tiếng hít thở và tiếng chuyên gia mở khóa thử mật mã...

Sáu tiếng sau, khóa cửa vang lên tiếng rắc rắc, mọi người chen lên, chuyên gia mở khóa ngạc nhiên nói, “Mở ra...”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Tạ Minh cười vỗ vai chuyên gia mở khóa, “Làm tốt lắm.”

Chuyên gia mở khóa lắc đầu, “Không phải tôi mở, là người bên trong mở.”
Tim mọi người lại siết chặt.

Khóa mật mã đã mở, khóa cơ giới còn khóa, mọi người giữ cửa chờ chốc lát không thấy động tĩnh liền giục chuyên gia mở khóa cơ giới ra, chưa đợi hẳn động tay, cửa nhẹ vang mấy tiếng... Trình Cẩm vẫy tay cho mọi người lùi ra sau vài bước.

Sau đó cửa mở, một cô gái tóc xõa tung nhô đầu ra, thấy nhiều người như thế liền giật mình rồi nở nụ cười, “Sao nhiều người quá vậy?”

Diệp Lai xông lên ôm cô, “Tiểu An!”

Đám Bộ Hoan cũng đi lên, Tiểu An bị họ ôm, giãy giụa lộ đầu ra nhìn Trình Cẩm, “Lão đại, anh xem em cũng có thể mở loại khóa cao cấp này nè!”

Trình Cẩm cười nói, “Làm tốt lắm. Đừng ôm em ấy nữa, Hàn Bản, xem mặt cho Tiểu An đi.” Trên mặt Tiểu An có hai vết đỏ hơi sưng.

Mọi người vội tránh ra để Hàn Bản xem vết thương trên mặt Tiểu An, Tiểu An lầm bầm nói, “Đều là Đinh Mạt Nhi, lại dám cầm roi quất em, đáng ghét, còn cố ý quất lên mặt...”

Hàn Bản nói chỉ hơi sưng, không bị rách da, bôi thuốc mấy ngày là khỏi, cũng sẽ không để lại sẹo, hắn lại cẩn thận nói, “Tiểu An, xin lỗi, tôi không nên để em lại một mình.”

Tiểu An cười, “Không sao đâu, anh không làm sai, với lại anh xem em cũng rất lợi hại đúng không?”

Hàn Bản cười.

Trình Cẩm nghe được Tiểu An không làm sao liền đi vào phòng. Tạ Minh và Hướng Tường Kính đã đi vào trước.

Trong phòng, Đinh Mạt Nhi hôn mê bị dây thừng trói lại cuộn tròn trên nền nhà, hắn là Tiểu An làm.

Hướng Tường Kính đang đứng trước một cái tủ đông thủy tinh cỡ lớn đặt sát tường, Trình Cẩm đi qua đó, xuyên qua lớp thủy tinh mờ sương thoáng thấy một người nằm bên trong. Trình Cẩm đưa tay đẩy cửa thủy tinh, sương trắng bông bông bay lên, người nằm bên trong là Đinh Tây Cừ.

Trình Cẩm nghe thấy Hướng Tường Kính giới thiệu mình cho Đinh Tây Cừ, “Tây Cừ, đây là Trình Cẩm, một người trẻ rất không tệ. Trình Cẩm, đây là Đinh Tây Cừ, người bạn tốt nhất của tôi.”

Cách lớp sương Trình Cẩm không thấy rõ biểu cảm của Hướng Tường Kính, anh trầm mặc đứng cùng hắn.

-/-

Đinh Tây Cừ cũng không biết tình cảm mình dành cho Đinh Mạt Nhi bắt đầu biến chất từ năm nào.

Khi còn bé Đinh Mạt Nhi trắng trẻo mũm mĩm, mỗi ngày chỉ cần hắt ôm, người khác ôm một cái là khóc ngay, thậm chí mẹ ruột cũng không thân thiết.

Về sau mẹ cô nhỏ bị bệnh qua đời, Đinh Tây Cừ liền dồn hết tình cảm cho đứa con gái này.

Thời gian trôi qua, sau khi người khác nói rất nhiều lần rằng “con gái anh đã lớn, anh đừng xem nó thành đứa trẻ con nữa...” hắt mới giật mình tỉnh lại, *mình đã cưng chiều Đinh Mạt Nhi quá mức.*

Nhưng lúc này hắt không cách nào thu hồi ánh mắt đặt vào người Đinh Mạt Nhi về. Nhưng bất kể tâm lý hắt vụn vẹo cỡ nào, lý trí hắt vẫn còn, hắt nhớ rõ mình là một người bố, biết phải nghĩ cách khống chế hành vi của mình, sau đó hắt liền đòi sự chú ý đến những cô gái dung mạo tương tự Đinh Mạt Nhi.

Cách này có hiệu quả nhất định, hắt dần sa vào, đây là loại mê muội khi hít thuốc phiện, tựa như mộng đẹp khiến người ta không bằng lòng tỉnh lại.

Hắt không phát hiện chỉ cần hắt tiếp xúc với thiếu nữ nào hơi nhiều thì người đó sẽ biến mất, không ai chú ý tới, dù sao quán bar là nơi có tốc độ lưu động số người rất nhanh, người đến người đi, chẳng ai quan tâm ai.
-/-

Đinh Mạt Nhi vẫn luôn tin rằng mình và bố sẽ mãi mãi ở cùng nhau, nhưng mấy tháng trước Đinh Tây Cừ bắt đầu xa lánh cô đồng thời gần gũi với những cô gái khác, cô làm ầm mấy lần, Đinh Tây Cừ không quan tâm, cô nổi giận...

Từ đầu cô đã là người lấy bản thân làm trung tâm cực đoan, dưới sự tức giận càng thêm điên cuồng. Sau khi nhìn thấy Đinh Tây Cừ nhiều lần hẹn hò với một cô gái, cô tìm cơ hội hẹn cô gái đó ra ngoài chơi, sau đó thừa cơ

tiêm thuốc gây ảo giác rồi mang người tới phòng bí mật của mình, cầm roi quất người đến thương tích khắp người.

Tiền Thế Kim Sinh do lão Lâm quản lý, hắn chú ý tới chuyện Đinh Mạt Nhi dẫn người vào phòng bí mật, vì lo lắng nên hắn canh giữ ngoài cửa, kết quả lúc Đinh Mạt Nhi đi ra thì thấy được người bị hại ở bên trong...

Ông chủ Lâm kiểm tra thương tích của cô gái đó, bị Đinh Mạt Nhi hành hạ quá mức, chỉ còn lại chút hơi tàn, đưa đến bệnh viện cũng không sống được.

Đinh Mạt Nhi đứng bên cạnh khóc, nói bản thân không nhịn được muốn đánh người, nhưng cô không muốn đánh chết người...

Ông chủ Lâm bao nhiêu năm nay đã từng đánh nhau từng tổn thương người khác, nhưng nhìn cô gái này bị thương như vậy vẫn lạnh cả tim, nhưng hắn không thể nào bỏ mặc Đinh Mạt Nhi, cái mạng này của hắn được bố mẹ Đinh Mạt Nhi cứu biết bao lần. Cuối cùng hắn chọn cắt đứt cổ họng cô gái đó rồi xử lý thi thể. Hắn không biết lựa chọn này sẽ khiến hắn rơi vào vực sâu, về sau còn rất nhiều cô gái chờ hắn mang đi chôn.

-/-

Nửa tháng trước Đinh Tây Cừ tình cờ chú ý tới sự khác thường của ông chủ Lâm, sau khi đi theo ông chủ Lâm vào phòng bí mật của Đinh Mạt Nhi thì phát hiện bí mật của họ, hắn đau khổ tột cùng, cho rằng mình đã hại hai người thân thiết nhất của mình.

Đinh Tây Cừ tự sát, hắn dùng súng bắn vào đầu, một phát mất mạng, lần này ông chủ Lâm không cần đấu tranh do dự có muốn đưa đến bệnh viện không.

Đinh Mạt Nhi sau khi Đinh Tây Cừ chết thì gần như phát điên, trước kia chỉ thỉnh thoảng bây giờ thì cả ngày.

Cô nhỏ tiếp tục lừa gạt nhiều cô gái đến phòng bí mật, ông chủ Lâm rất tuyệt vọng... Nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn, sau đó thì thể bị người ta vô tình phát hiện, rồi cảnh sát tới, tổ đặc án cũng tới, đặc biệt trong tổ đặc án có cô gái tên Tiểu An thuộc kiểu Đinh Mạt Nhi hận, ông chủ Lâm không ngăn được Tiểu An và Hàn Bản tiếp cận Đinh Mạt Nhi, hẳn đặc biệt sắp xếp vệ sĩ trông chừng Đinh Mạt Nhi, kết quả vẫn là...

Hôm qua, Tiểu An thấy Đinh Mạt Nhi ngủ rồi liền mở laptop làm chuyện của mình, sau đó đột nhiên cổ bị thứ gì đó đâm nhói, tinh thần cô liền ngẩn ngơ, chỉ nhớ bị người kéo vào thang máy rồi vào một gian phòng, có người muốn trói cô...

Tiểu An cười nói, “Cũng may bản tiểu thư kháng thuốc tốt, chỉ thua thầy Dương một tí, tinh táo rất nhanh, chút sức lực của Đinh Mạt Nhi sao trói được em! Nhỏ còn muốn đánh em, hừ, kết quả bị em trói ngược lại!”

Thật ra Tiểu An và Đinh Mạt Nhi lăn lộn trên sàn nhà kéo đánh gần nửa ngày mới thắng, tóc cô bị Đinh Mạt Nhi kéo đến rồi tung, quần áo cũng bị xé rách nhưng cuối cùng cô vẫn chiếm lợi thế, đánh Đinh Mạt Nhi ngất xỉu rồi trói lại.

Tiểu An lại nói, “May em có cầm điện thoại, điện thoại của em cũng tiên tiến, khóa an toàn kia là khóa điện tử, em kết nối nó với điện thoại rồi vận hành chương trình giải mã do em tự viết, sau đó tìm ra mật mã!” Mặc dù tốn sáu tiếng đồng hồ nhưng dù sao vẫn mở ra được, ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn mọi người như đang nói “mau khen em đi”.

Trình Cẩm thỏa mãn cô, cười vỗ đầu cô, “Rất lợi hại.” Nhưng trong đầu anh thì nghĩ ý thức cảnh giác của Tiểu An quá yếu, phải cho cô đi học thuật phòng thân như cách bắt tóm vật lộn, lại nhìn Du Đặc, ừ, cậu chàng này cũng phải đưa đi huấn luyện, nhìn những người khác anh liền đổi ý định, cảm thấy tốt nhất cứ đưa đi huấn luyện hết.

Tiểu An thấy Dương Tư Mịch đang nhìn đỉnh đầu vừa được Trình Cẩm vỗ của mình, cô chớp mắt đưa đầu qua, “Thầy Dương, cũng cho anh sờ nè!”

Dương Tư Mịch mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng ấn lên đầu cô.

Hoàng Bân và Tăng Trúc ở một bên nhìn họ. Hoàng Bân cười nói, “Bọn họ như thế không tệ lắm ha?”

“Không tệ.” Tăng Trúc nói, “Sau này chúng ta cũng sẽ có đội của riêng mình.”

Hoàng Bân cười gật đầu.

-/-

Sau đó, ông chủ Lâm gánh chịu tội giết người một mình, Đinh Mạt Nhi được đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị.

Quán bar Tiên Thế Kim Sinh vẫn người đến người đi như xưa.

-----oOo-----

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch

Chương 1: Cần thời gian điều chỉnh trạng thái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái thuyền hải tặc kia được Trình Cẩm để ở phòng khách làm vật trưng bày, còn dùng lồng thủy tinh chụp lên. Lúc mang thuyền về Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đã kiểm tra một lượt, không phát hiện có gấn thứ gì nguy hiểm, ngược lại phát hiện hai tấm vé du thuyền xa hoa, là chuyến du lịch xa hoa mười ngày xuất phát vào mấy ngày sau.

Trình Cẩm suy tư nói, “Ý gì đây, phần thưởng phá được án?”

Dương Tư Mịch nói, “Không đi, giường nhỏ lắm.”

Trình Cẩm chưa đi bao giờ nhưng nghe nói phòng và nội thất trên du thuyền vốn dĩ khá nhỏ, “Phòng xa hoa ngắm biển có lẽ tốt hơn?”

“Cũng không lớn được bao nhiêu.” Dương Tư Mịch ôm Trình Cẩm, đầu tựa lên cổ Trình Cẩm, “Em không muốn đi.”

Đây là đang làm nũng? Trình Cẩm cười ôm lại Dương Tư Mịch, “Vậy chúng ta không đi.” Qua hồi lâu, Dương Tư Mịch vẫn bất động, “Tư Mịch, không còn sớm, tắm rửa đi ngủ nhé?”

Dương Tư Mịch ngẩng đầu, đầu hơi ngửa ra sau, đôi mắt đen trắng rõ ràng dưới hàng mi dài nhìn Trình Cẩm, “Cùng nhau?”

Tắm rửa? Hay đi ngủ? Trình Cẩm cười nói, “Đương nhiên có thể.” Anh chú ý tới ánh mắt Dương Tư Mịch nhìn mình đang âm lên, “Được rồi, anh nghĩ chúng ta cần thêm mấy thứ, em nói xem thẻ này cửa hàng tiện lợi dưới lầu còn nhận giao hàng đi không?” Anh cầm điện thoại di động lên bấm số, đặt một đồng đồ để nhân viên cửa hàng giao lên giúp, sau đó kéo Dương Tư Mịch đi tắm.

Nhân viên cửa hàng tiện lợi rất nóng nảy, tuy chỗ bọn họ có tiếng là bán hàng hai mươi tư giờ đồng thời đặt đủ số tiền nhất định có thể giao hàng tận nơi nhưng chẳng có ai hai giờ đêm còn gọi giao hàng, hắn cầm túi đi tới kệ bày hàng lấy hàng hóa khách cần, đồ uống, bánh bích quy, mì ăn liền, kem đánh răng, dầu gội đầu, sữa tắm, sữa dưỡng thể... bao cao su? Lẽ nào cái thứ nhỏ nhất này mới là trọng điểm? Nhân viên cửa hàng chột thông suốt, tâm tình cũng tốt lên, xấu xa nghĩ có nên kéo dài thời gian đi giao không.

Nhân viên cửa hàng đến đúng địa chỉ giao hàng, ấn chuông cửa hồi lâu cũng không thấy ai ra mở cửa, hắn lại nóng nảy, quyết định quay người rời đi đồng thời không nhận đơn hàng của nhà này nữa.

Nhưng đúng lúc này cửa mở ra, một người đàn ông anh tuấn uớt nhẹp mặc áo choàng tắm xuất hiện trước mặt hắn, người đó nhã nhặn và áy náy cười nói xin lỗi, sau đó nhận lấy túi hàng trong tay nhân viên cửa hàng, đưa mấy tờ tiền, nói không cần thối lại.

Cửa đóng lại. Nhân viên cửa hàng siêu nóng nảy, *tôi đợi anh lâu như thế không phải vì tiền tip của anh*, nhưng nhìn một lúc vẫn không gõ cửa lần nữa vì hắn cảm thấy lần này mà gõ, sợ là phải chờ lâu hơn mới có người ra mở cửa.

Trình Cẩm vừa đóng cửa liền bị Dương Tư Mịch ôm lấy, Trình Cẩm cười nắm cánh tay Dương Tư Mịch, “Em biết làm thế nào?” Không đợi Dương Tư Mịch trả lời, anh đã cười nói, “Đúng, em học y. Nhưng em không định ngày mai đưa anh đi bệnh viện đấy chứ?”

Ánh mắt Dương Tư Mịch biến ảo lúc sáng lúc tối, con thú xinh đẹp này đã kiên nhẫn hết sức rồi, một khi bộc phát ắt sẽ xé nát con mồi, hắn nghe lời Trình Cẩm nói, cũng thử buông Trình Cẩm ra nhưng mà tay chân không chịu phối hợp.

Trình Cẩm hơi đau lòng kéo Dương Tư Mịch về phòng ngủ, ấn vai Dương Tư Mịch để hắn ngồi xuống giường, “Tư Mịch, lần này nghe anh trước được không?” Lực bộc phát của Dương Tư Mịch quá mạnh, dễ hại người hại mình, sách lược ứng đối của Trình Cẩm là trước tiên tiêu hao phần lớn tinh lực hắn, sau đó... tùy ý hắn vậy.
Dương Tư Mịch nhắm mắt cam chịu.

///

Lúc Trình Cẩm tỉnh lại vẫn là trời tối, anh tìm điện thoại để trên tủ đầu giường, cầm lên xem giờ, tám giờ tối. Anh khẽ động Dương Tư Mịch cũng tỉnh, hắn lười biếng miễn cưỡng dựa sát vào Trình Cẩm, hơi nâng mắt nhìn Trình Cẩm.

Trình Cẩm cười nhìn lại Dương Tư Mịch, anh vươn tay hất mấy sợi tóc che mặt Dương Tư Mịch lên, sau đó ngón tay chậm rãi luồn vào mái tóc mềm mại của hắn, nâng đầu hắn kéo lại gần mình hơn, “Ngủ ngon không?”
“Rất ngon.”

Trình Cẩm cười nói, “Chúng ta nấu gì ăn nhé.”

Trình Cẩm muốn đứng dậy nhưng bị Dương Tư Mịch ghì chặt không buông, hắn vừa hôn vừa thâm thỉ, “Đợi chút nữa hãy đi.”

Tiếng thở dốc dồn dập lại vang lên trong phòng, không biết kéo dài bao lâu mới quay về yên lặng.

Trình Cẩm thoải mái tựa lên bả vai Dương Tư Mịch, cười nói, “Còn làm tiếp em vẫn phải đưa anh đi bệnh viện đó.” Giọng anh hơi khàn. Dương Tư Mịch chẳng biết thoả mãn, “Vây anh tới?”

Trình Cẩm bật cười, hôn lên mặt Dương Tư Mịch, “Thế thì hai người đều phải đi bệnh viện. Được rồi, chúng ta đi tắm, sau đó nấu vài món, không được chết đói trên giường.”

Thật vất vả xuống giường nhưng lại dính trong phòng vệ sinh cả buổi, Trình Cẩm hoàn toàn không cách nào bắt bí Dương Tư Mịch. Cũng may sau khi tắm rửa mặc quần áo xong tình huống tốt hơn chút, cuối cùng thuận lợi ăn được bữa tối, Trình Cẩm xem giờ, vừa đến hai giờ sáng...

Kỳ nghỉ phép tạm định chỉ có ba ngày, nhaoáng cái là hết, với trạng thái hiện tại của Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, đừng nói làm việc, đi ra ngoài cũng là vấn đề. Trước kia họ chỉ hơi thân mật đã khiến người khác chú ý lắm rồi, bây giờ mà đi ra ngoài, trạng thái âu yếm hôn hít thường xuyên như ở nhà thế này nhất định có thể dẫn cả đám người tới vây xem.

Trình Cẩm cầm điện thoại, hôn Dương Tư Mịch một cái, “Anh gọi điện thoại.” Trình Cẩm có ý là để Dương Tư Mịch ở một mình một lúc nhưng cuộc gọi còn chưa kết nối được tay Dương Tư Mịch đã bắt đầu làm loạn, Trình Cẩm nghiêng rằng, “Lát nữa sẽ cho em biết tay.”

Cuộc gọi đã thông, Diệp Lai nghe rõ câu này, “Lão đại?” Cô biết không phải Trình Cẩm nói mình nhưng bên cạnh Trình Cẩm thường chỉ có Dương Tư Mịch, cô không tưởng tượng nổi Trình Cẩm sẽ nói vậy với Dương Tư Mịch.

Trình Cẩm cười nói, “Không có gì, anh và Dương Tư Mịch đang đùa giỡn. Diệp Tử, thông báo đình chỉ tạm thời anh vẫn chưa có à?” Ảnh chụp anh và Dương Tư Mịch đã nằm trên bàn từng lãnh đạo của bộ An ninh, mấy ngày rồi mà sao chưa có văn bản gửi xuống?

“Không có, lão đại anh nghĩ thế nào... Muốn bị đình chỉ tạm thời thật ạ?”
Diệp Lai cẩn thận hỏi.

Trình Cẩm nói, “Đúng, vừa lúc đang có một số việc cần giải quyết, không bị đình chỉ anh cũng phải xin nghỉ phép.”

Diệp Lai không rõ, lúc đó Trình Cẩm bảo họ dừng quản việc anh và Dương Tư Mịch bị chụp lại, họ nghĩ Trình Cẩm đã có cách đối phó lại không ngờ Trình Cẩm trông mong bị đình chỉ, “Lão đại, thật sự không có việc gì, đúng không?”

Trình Cẩm cười trấn an cô, “Không sao mà, các em tự do hoạt động mấy ngày đi, một tuần sau gặp.”

Sau khi cúp điện thoại Trình Cẩm xoay người đê Dương Tư Mịch lặng lẽ quấy rối mình xuống, Dương Tư Mịch cũng không phản kháng, cười nhìn người ngồi trên người mình. Trình Cẩm cười nói, “Thời điểm như thế này anh không làm gì mới là trừng phạt em đúng không?” Dương Tư Mịch có lẽ hơi lúng túng, tránh đối mắt với Trình Cẩm, hàng mi dài cũng cụp xuống. Trình Cẩm bật cười, “Em chạy đi học Tâm lý học, không phải để đối phó anh thật chứ?”

Dương Tư Mịch trước mặt người khác hoàn toàn có thể giả vờ ra dáng vẻ bình thường nhưng trừ khi có yêu cầu gì đó, nếu không hẳn rõ ràng chẳng muốn đi đối phó người khác, mấy ngày nay lại để lộ từng “mặt” cho Trình Cẩm thấy.

Trình Cẩm cúi đầu dịu dàng hôn Dương Tư Mịch, điện thoại di động reo vang, anh ảo não muốn đi nhận, Dương Tư Mịch bèn ôm cổ anh không thả, một nụ hôn thật dài kết thúc, điện thoại thế mà vẫn còn kêu, Trình Cẩm cười nghe máy, “Xin chào.”

Đầu bên kia điện thoại là Tạ Minh, “Trình Cẩm, hôm nay cậu còn chưa đi làm, bạn vậy à? Không rảnh nghe điện thoại?”

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch đang mắt sáng lấp lánh nhìn mình, nhin không được cúi đầu hôn lên mắt hắn, “Đúng, rất bận. Tôi muốn xin phép nghỉ hai tuần.”

Tạ Minh lập tức cắt mất một nửa, “Không được, tôi đã một tuần.”

“À, vậy một tuần trước đi.”

Lúc đầu Tạ Minh gọi điện là muốn thông báo Trình Cẩm có thể nghỉ ngơi một tuần, vì quan hệ của anh và Dương Tư Mịch bị vạch trần.

Bà không ngại Trình Cẩm và Dương Tư Mịch có quan hệ đặc biệt. Trình Cẩm có thể kiềm chế Dương Tư Mịch, không cho hắn làm chuyện quá nguy hiểm, tuy công viện hiện nay của họ có nguy hiểm nhưng so với những việc Dương Tư Mịch làm ngày trước thì chẳng thể sánh bằng. Chỉ cần đòi này Dương Tư Mịch bình an, hắn chọn sống với một người đàn ông thì có làm sao đâu.

Hơn nữa bà để tâm cũng vô dụng. Dương Tư Mịch xem Trình Cẩm vô cùng trọng yếu, sẵn lòng trói buộc hành vi của mình vì anh, thậm chí sẵn lòng kiềm chế bản năng đến nỗi suýt mất không chế. Đã đến mức này, ai có thể ngăn cản hắn? Chó mèo còn bảo vệ đồ ăn huống chi là một con mãnh thú to lớn?

Tạ Minh cười hỏi, “Tư Mịch bây giờ có khỏe không?”

Trình Cẩm cười nói, “Em ấy rất khỏe, chẳng qua rất nhớ nhung thời gian ở đại học Y, vừa nhặt về hứng thú say mê nghiên cứu cấu tạo sinh lý cơ thể người.”

Tạ Minh cúp điện thoại rồi mới hiểu được thâm ý của Trình Cẩm, *chẳng trách nói rất bận, chúng nó đang bận nghiên cứu cấu tạo sinh lý của đối phương?* Tạ Minh vừa bức vừa buồn cười lắc đầu, trước đây bà tuyệt đối không nghĩ đến một ngày Dương Tư Mịch sẽ lên giường với phụ nữ hoặc đàn ông, trong mắt hắn căn bản không nhìn thấy người sống, bây giờ lại có một người chiếu vào mắt vào tim hắn, Tạ Minh chỉ có thể cảm khái việc đời khó liệu.

Dương Tư Mịch lấy điện thoại trong tay Trình Cẩm ném đi, Trình Cẩm cười lại hôn hân...

Sáng ngày hôm sau tới rất nhanh, chuông cửa đánh thức Trình Cẩm, anh xem đồng hồ, hơn mười giờ sáng, anh thầm thở dài, xuống giường mặc quần áo tử tế rồi đắp kín chăn cho Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch đưa tay giữ chặt anh, anh cúi đầu hôn Dương Tư Mịch, “Em ngủ tiếp đi, anh ra xem họ đến làm gì.” Dương Tư Mịch không buông tay, Trình Cẩm kéo hân dậy, giúp hân mặc quần áo ở nhà rồi dắt hân cùng đi mở cửa.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vừa đi đến trước cửa, cửa liền tự mở để lộ mấy người phía sau nó, Tiểu An đứng trước nhất nói, “... Lão đại, vì mãi không thấy cửa mở... bọn em hơi lo, nên mới mở.”

Trình Cẩm thấy trên mặt Tiểu An còn dấu đỏ mờ mờ, mấy ngày nữa hân sẽ tan hết, anh cười nói, “Được rồi, vào đi đã, lần sau có thể gọi điện cho anh trước.”

Sau khi mọi người vào nhà, Tiểu An và Du Đặc chạy tới vây xem cái thuyền hải tặc của Dương Tư Mịch, Trình Cẩm nhớ ra hai chiếc vé tàu liền đưa cho họ, “Có rảnh thì tìm người tra giúp xem vé tàu này là chuyện gì.” Bộ Hoan cười nói, “Ồ, người này hào phóng thế, phòng nhìn ra biển xa hoa, không rẽ đâu, rốt cuộc người này muốn làm gì?”

Diệp Lai nói, “Có âm mưu?”

Hàn Bân nói, “Muốn lên tàu thăm dò thử không?”

Tiểu An chớp mắt, lên thuyền đồng nghĩa có thể lên du thuyền xa hoa chơi, “Được, chúng ta mua vé đi!”

Du Đặc trầm nghĩ bây giờ chưa chắc còn vé, nhưng cậu có thể nghĩ cách lấy được mấy vé.

Trình Cẩm ngồi trên ghế sofa ôm Dương Tư Mịch đang dựa vào mình, cười nói, “Anh và Tư Mịch không đi, mọi người muốn đi thì tự đi. Được rồi, mọi người về nhà mình chơi đi, hôm nay không giữ mọi người ở lại ăn cơm, vé

cũng cầm đi, đi chơi thì gọi điện nói với anh một tiếng, không đi thì giúp anh tra xem vé là thế nào.” Trình Cẩm nói xong liền đứng dậy đi mở cửa, đưa tay hướng ra làm tư thế tiễn khách, giục bọn họ mau ra ngoài.

“...” Đám Diệp Lai ai oán đi ra.

Bộ Hoan cười nói, “Cái gì gọi là không giữ bọn tôi ở lại ăn cơm? Rõ ràng lần nào cũng là bọn tôi nấu.” Mặc dù lúc nào tâm trạng tốt Trình Cẩm sẽ nấu một hai món nhưng hầu hết đều là họ tự mình động tay cơm no áo ấm. Hàn Bân nói, “Mọi người có để ý thấy hôm nay có chi tiết không giống bình thường không?”

Diệp Lai thở dài, cuối cùng Hàn Bân cũng bị họ ảnh hưởng, trước đây Hàn Bân đều im lặng nghe bọn họ ồn ào, bây giờ thế mà chủ động bắt đầu thảo luận với họ.

Du Đạc nhớ lại, “Hôm nay qua thật lâu lão đại mới ra mở cửa, còn đi cùng Dương Tư Mịch, thấy chúng ta tự tiện mở khóa cũng không tức giận, ngoài ban công phơi ga giường, trên bàn có túi của cửa hàng tiện lợi, hai người họ không đi ra ngoài mà nhờ người ta giao hàng tận nơi...” Có Du Đạc ở đây, những người khác không có chỗ phát huy.

Bộ Hoan cười nói, “Những thứ này không phải trọng điểm, trọng điểm là bộ dạng tưng dục quá độ rõ ràng rành!”

“...” Mọi người nhìn Bộ Hoan.

Du Đạc hỏi, “Tại sao cả đám bọn em đều không nhìn ra?”

Hàn Bân nói, “Vì chúng ta không ra ngoài lâu lắm.”

Bộ Hoan bĩu môi, “Đừng nói khó nghe thế chứ, gặp gỡ bình thường nha.”

Tiểu An cười nói, “Mới không phải, thỉnh thoảng trên người anh có những mùi nước hoa khác nhau, tóc dính trên quần áo có màu khác nhau, nghe điện thoại thì với những người khác nhau có lí do thoái thác khác nhau, đôi khi ngày hôm sau đi làm vẫn mặc áo sơ mi của ngày hôm trước, còn nhăn nhúm nữa...”

Bộ Hoan ho khan, “Xem ra anh bắt cần quá rồi nhưng mấy đứa quan sát tỉ mỉ thế làm gì?” Không ai để ý đến hắn, Bộ Hoan giả vờ như đưa đám.

Diệp Lai hỏi, “Lão đại không sao chứ, không cho phép yêu đương nơi làm việc à?” Cùng bộ ngành chắc là không cho phép, khác bộ ngành tồn tại quan hệ lợi ích cũng không được.

Hàn Bân nói, “Họ thì khác, không thể cân nhắc theo lẽ thường. Người bên trên sẽ không cho họ nghỉ việc.”

Mọi người ngấm lại thấy cũng đúng, đều cười thả lỏng, bắt đầu thảo luận hôm nay có muốn lên du thuyền chơi không.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vẫn ở nhà không đi ra ngoài, nhưng không chờ họ nghỉ đủ một tuần đã có người thông báo họ đi làm sớm, có vụ án phải điều tra.

Trình Cẩm nói, “Tìm người khác xử lý việc này đi, tôi bị đình chỉ rồi.” Đối phương kinh ngạc tỏ vẻ sẽ đi hỏi thăm rõ ràng.

Trình Cẩm nhíu mày, “Bộ ngành nào đây? Chạy tới sai khiến chúng ta làm việc?” Khẳng định không phải bộ An ninh, bọn họ đã biết chuyện anh và Dương Tư Mịch rồi, nhưng bộ khác có chuyện tìm anh cũng phải nói trước với cục mới đúng, sao lại trực tiếp liên lạc với anh?

Dương Tư Mịch liếc nhìn màn hình cuộc gọi đến đã được mã hóa, “Quân ủy.”

Mấy hôm nay Trình Cẩm và Dương Tư Mịch sa vào tình cảm mãnh liệt không thể kiềm chế, không chú ý tin tức thời sự, nhất thời không nghĩ ra Quân ủy tìm họ vì chuyện gì.

Rất nhanh lại có cuộc gọi đến, Trình Cẩm đè tay Dương Tư Mịch, “Để anh nhận điện thoại đã nhé?” Dương Tư Mịch đưa tay lấy điện thoại, nhấn mở loa ngoài, là phó bộ trưởng Khuất Dục.

Khuất Dục cười nói, “Nghe nói rất khó được các cậu nhận điện thoại? Các cậu bận lắm à?”

Trình Cẩm cười nói, “Phó bộ trưởng Khuất, sao anh rảnh rồi gọi điện thoại tới?”

“Có người chạy tới hỏi tôi có phải chỉ có nhân tài bộ An ninh mới động được cậu, còn nói cậu kiếm có nói mình bị đình chỉ. Trình Cẩm, sao tôi không biết cậu bị đình chỉ vậy, chẳng lẽ không phải cậu xin nghỉ phép?”

Trình Cẩm nói, “Tôi đúng là chỉ nghe cấp trên trực thuộc điều phối. Ngoài ra, tôi là kết hợp thông báo đình chỉ tạm thời của các anh với nghỉ phép.” Khuất Được kinh ngạc, Trình Cẩm làm sao biết chuyện thông báo đình chỉ tạm thời? Hẳn xác định không có ai nói cho Trình Cẩm.

Bất kể thế nào, da mặt Khuất Được qua nhiều năm luyện tập bây giờ rất bền chắc, hắn cười nói, “Tóm lại, hiện giờ kỳ nghỉ của cậu phải kết thúc sớm, ngày mai bắt đầu đi làm bình thường đi. Sau này có thể nghỉ thêm, được rồi, cứ thế đã, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mới có sức làm việc.”

Hắn nhanh chóng nói xong rồi nhanh chóng dập điện thoại. Vốn nên do Tạ Minh thông báo cho Trình Cẩm nhưng hắn cảm thấy chơi vui nên tự gọi, kết quả phát hiện Trình Cẩm này không dễ chơi chút nào. Trình Cẩm và Dương Tư Mịch nhìn chăm chăm điện thoại một hồi, Dương Tư Mịch cắt điện thoại, lần nữa đề lên người Trình Cẩm. Trình Cẩm cười nói, “Tư Mịch, anh thấy đêm nay phải nghỉ ngơi tốt mai mới đi làm được.”

Dương Tư Mịch bất động, Trình Cẩm cũng không bị lay động, ánh mắt Dương Tư Mịch trở nên hung ác, trái tim Trình Cẩm chợt co rút, anh sờ mắt Dương Tư Mịch hỏi, “Em đang nghĩ gì?” Dương Tư Mịch sát sao dán mắt vào anh, “Anh là của em.”

Trình Cẩm cười nói, “Đương nhiên.” Anh đột nhiên xoay người đổi vị trí của hai người, cúi đầu cắn nhẹ môi Dương Tư Mịch, “Muốn làm thật thì để

anh.” Nói xong anh hôn Dương Tư Mịch, ít nhất anh có thể không chế động tác nhẹ nhàng hơn chút, như thế có thể bớt tiêu hao thể lực.

Nhưng sự thật chứng minh Trình Cẩm mơ đẹp quá rồi. Dương Tư Mịch đêm nay rất quần người, Trình Cẩm vào lúc này tự chủ cũng có hạn, thế là vẫn mất không chế.

///

Chờ mãi mới có thể nghỉ ngơi, Trình Cẩm không biết ngày mai mình còn sức đi làm không.

Anh ôm chặt người trong ngực, *người này đã là nhược điểm của mình, một ánh mắt là có thể thao túng mình, mà mình còn cam tâm tình nguyện.* Anh thở dài đặt báo thức, hôn lên môi người trong ngực, chỉnh tư thế ngủ cho cả hai rồi chìm vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Tinh quang vẫn không

Chương 1: Sự kiện tử vong của giới giải trí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giới giải trí gần đây có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Một tuần trước, ông chủ Mộ Dung Kỳ của Giải trí Song Kỳ chiếm vị trí dẫn đầu trong giới giải trí qua đời vì tai nạn xe. Hai ngày trước, ông chủ Nghiêm Thư Nhận của tập đoàn Truyền hình Điện ảnh Giải trí Tinh Hải chết trong khách sạn.

Mặt khác còn xảy ra hai vụ tử vong không liên quan đến giới giải trí nhưng vẫn rất quan trọng – hai quan chức cấp cao cũng lần lượt chết trong khách sạn, nhưng tin tức đã bị phong tỏa, dù sao cũng là toàn thân trần trụi chết trên giường khách sạn, truyền ra chắc chắn sẽ gây ra dư luận quy mô lớn.

Hai vị quan chức này có quan hệ mật thiết với quân đội, sau khi cân nhắc nhiều mặt, quân đội chọn tổ đặc án đến điều tra nguyên nhân cái chết của hai người. Phó bộ trưởng Khuất Dược bộ An Ninh liền thuận nước đẩy thuyền phục chức cho tổ đặc án, chỉ cần tổ đặc án thuận lợi giải quyết việc này thì số ít người bài xích họ sẽ không thể nói gì nữa. Ở bộ An ninh, năng lực vĩnh viễn đứng đầu.

Sau khi tổ đặc án liên hệ với quân đội, song phương cùng mở buổi thảo luận vụ án.

Phát ngôn viên quân đội – Đại tá Tống Văn nói với Trình Cẩm cái chết của Mộ Dung Kỳ không liên quan đến vụ án của họ, bảo anh đừng điều tra Mộ Dung Kỳ.

Ban đầu Trình Cẩm cũng không cho là Mộ Dung Kỳ liên quan đến cái chết của ba người khác, dù sao Nghiêm Thư Nhận và hai vị quan chức đều chết khóa thân trong khách sạn, Mộ Dung Kỳ lại là tai nạn xe, hoàn toàn không cùng kiểu chết nhưng người bên quân đội đặc biệt dạn dò như thế khó tránh làm người ta suy nghĩ nhiều.

Tiểu An nói, “Chuyện Mộ Dung Kỳ em biết, em rất thích Lạc Kỳ, em có tra thử, Lạc Kỳ bây giờ bị đưa vào viện điều dưỡng rồi, thật đáng thương...” Bộ Hoan thấy Tiểu An hình như thật sự khá buồn, “Sao anh không biết em có đu idol thế?”

Tiểu An thoi thóp không nói lời nào.

Đôi song sinh Mộ Dung Kỳ và Lạc Kỳ này rất nổi tiếng trong nước, năm đó lúc tạo dựng Giải trí Song Kỳ đã khuấy động giới giải trí, về sau Giải trí Song Kỳ lên như điều gặp gió vượt qua Giải trí Tinh Hải, bọn họ lại càng người người đều biết.

Trình Cẩm nói, “Tiểu An, ghi lại địa chỉ viện điều dưỡng, chúng ta đi xem thử.” Trước tiên xác nhận cái chết của Mộ Dung Kỳ thật sự không liên quan

đến ba người khác rồi hãy nói, cũng không thể vừa bắt đầu tra án đã bị dẫn đi lệch hướng.

Mọi người lên xe, trên đường Trình Cẩm bảo Tiểu An mở ra tài liệu việc Mộ Dung Kỳ qua đời, mọi người cùng nhau xem.

Mộ Dung Kỳ bị tai nạn xe ở vùng ngoại thành vắng vẻ, lúc đó trên xe có ba người khác. Bốn người cùng xe, cuối cùng chỉ có hai người may mắn sống sót, thi thể hai người chết cháy rụi không thể xét nghiệm DNA, hai người may mắn còn sống sau khi tỉnh lại thì ký ức mơ hồ, hình như cả hai đều có triệu chứng mất trí nhớ vì chấn thương, bây giờ người bên quân đội lại đặc biệt dặn họ đừng tra chuyện Mộ Dung Kỳ, việc này nhìn sao cũng thấy kỳ lạ.

Trình Cẩm gọi Diệp Lai, “Diệp Tử, hỏi cục Công an xử lý vụ này người báo án là ai.”

Diệp Lai lập tức gọi điện thoại hỏi thăm, kết quả cục Công an nói hồ sơ của vụ án này đều bị lấy đi, hỏi họ ai lấy thì họ nói không rõ.

Trình Cẩm nhíu mày, “Song Kỳ và Tinh Hải đều có quan hệ với quân đội?” Quân đội bảo họ điều tra vụ án ông chủ Tinh Hải chết, lại bảo họ không được điều tra vụ án của ông chủ Song Kỳ, nhìn sao cũng không thích hợp.

Hàn Bân nói, “Tinh Hải có cổ phần của tập đoàn Trọng Viễn, tập đoàn này liên hệ chặt chẽ với quân đội. Đứng sau Giải trí Song Kỳ là tập đoàn Triều Mộ, tập đoàn này hợp tác với chính phủ rất nhiều nhưng không tiếp xúc mấy với quân đội.”

Du Đặc hỏi, “Song Kỳ và Tinh Hải là quan hệ cạnh tranh, Mộ Dung Kỳ chết liên quan đến Tinh Hải?”

Trình Cẩm đáp, “Mộ Dung Kỳ chết hay chưa còn chưa biết chắc, anh không tin sẽ có nhiều trùng hợp như vậy, nếu muốn nói cho người đời một người đã chết thì ném thi thể ra là được, sao phải tốn hết tâm tư che đậy như thế.”

Dương Tư Mịch trong ngực anh giật giật như sắp tỉnh, anh vội dứt nước cho Dương Tư Mịch rồi lại ôm hẳn vào ngực, để hẳn nghỉ ngơi tiếp. Tiểu An không yên tâm, “Thầy Dương làm sao vậy? Lại không thoải mái?”

Trình Cẩm hơi xấu hổ, Dương Tư Mịch không bị làm sao, chẳng qua đêm qua bị anh lấn qua lấn lại dữ quá, đây không phải trách nhiệm của một mình anh. Mặt anh không tỏ vẻ gì, cười nói, “Em ấy không sao, chỉ buồn ngủ thôi.”

Tiểu An yên tâm, tài xế Bộ Hoan thì cười đến mức tay run run, kết quả xe chạy theo hình bánh quai chèo, mọi người đều tròn mắt nhìn hẳn, Bộ Hoan thở sâu, tập trung lái xe.

Viện điều dưỡng nằm ở chỗ tương đối xa, chạy xe rất lâu mới đến nơi nhưng cảnh vật xung quanh rất tốt, không khí trong lành hơn trung tâm thành phố nhiều. Tổ Trình Cẩm nói muốn gặp Lạc Kỳ với bác sĩ của viện, bác sĩ hỏi họ có hẹn trước không, Trình Cẩm bèn lấy thẻ chứng nhận ra, bác sĩ dành cho người đi thông báo với Lạc Kỳ, rất nhanh đã có câu trả lời, Lạc Kỳ nói không gặp.

Bác sĩ cười giải thích, “Ngài Lạc ở chỗ này xưa nay không gặp người ngoài.”

Trình Cẩm cười nói, “Ngại quá, chúng tôi thật sự cần gặp anh ta.”

Diệp Lai cười khoác vai bác sĩ, kéo hẳn sang một bên, “Chúng tôi cũng là làm theo thông lệ, gặp một lát là được, không có hành vi quá kích.”

Bác sĩ rất bất đắc dĩ, Diệp Lai là cảnh sát, còn là một cô gái, thiện ý nói chuyện với mình, anh ta đúng là không nỡ nói lời ác độc với cô, cuối cùng đành cho họ vào, về phần hành vi quá kích, bác sĩ nhớ lại đám vệ sĩ bên cạnh Lạc Kỳ, không biết ai quá kích với ai đâu.

Trong viện điều dưỡng hoa cỏ từng bụi, cây xanh râm mát, có vài cái cây chắc được trồng từ rất lâu, thô đến mức hai người ôm mới hết.

Từ xa tổ Trình Cẩm đã thấy có một đám người đang đứng dưới một cây đại thụ như thế, bọn họ vây quanh một người ngồi trên ghế dài. Sau khi đến gần hơn, những người kia đi qua chặn tổ Trình Cẩm lại, không cho đi tiếp về phía trước.

Bộ Hoan cười, “Ôi, các anh không ngăn được chúng tôi đâu.”

Người trên ghế dài đã bị kinh động, ngẩng đầu nhìn về phía họ, trông thấy Hàn Bân liền hỏi, “Bác sĩ Hàn?”

Đám Trình Cẩm cũng nhìn Hàn Bân, Hàn Bân gật đầu với người kia, “Ngài Lạc.”

Lạc Kỳ liếc mắt ra hiệu cho vệ sĩ, vệ sĩ lấy điện thoại ra bấm số, kết nối rồi mới đưa cho Lạc Kỳ, Lạc Kỳ cầm điện thoại nói, “Người tên Hàn Bân giờ đang ở viện điều dưỡng của tôi.” Nói xong hắn đưa di động cho vệ sĩ.

Trình Cẩm cười nói, “Xin chào, tôi là Trình Cẩm. Ngài Lạc, anh vừa báo cho ai Hàn Bân đang ở đây vậy? Có người luôn tìm Hàn Bân sao?” Thật ra chuyện này lát nữa hỏi Hàn Bân là biết nhưng đây là thời cơ để Lạc Kỳ mở miệng nói chuyện, có thể nắm bắt thỏa đáng.

Lạc Kỳ trầm mặc nhìn bọn họ.

Dương Tư Mịch bên cạnh Trình Cẩm không biết có phải mệt mỏi không mà dựa lên người Trình Cẩm, Trình Cẩm cười ôm chặt hắn.

Không biết là chó ngáp phải ruồi hay thế nào, Lạc Kỳ nhìn Dương Tư Mịch, “Anh mắc chứng đói khát da thịt, tôi cũng vậy, sau đó Mộ Dung Kỳ nói với tôi như thế.”

Dương Tư Mịch nhìn Lạc Kỳ, nở nụ cười, “Dương Tư Mịch.”

Lạc Kỳ nói, “Lạc Kỳ.”

Dương Tư Mịch nhìn Lạc Kỳ hai giây, người trước mặt này đang rất tuyệt vọng, khí tức uất ức đen đặc không ngừng bốc lên từ người hắn. Dương Tư Mịch nói, “Mộ Dung Kỳ không chết, Trình Cẩm nói không có nhiều trùng hợp như vậy.” Trình Cẩm đứng bên nghe thế thì mỉm cười.

Lạc Kỳ gật đầu, “Đương nhiên. Chỉ là anh ấy không ở đây, tôi có chút không khống chế nổi, qua một thời gian ngắn là ổn.” Hắn nhắm mắt tựa vào lưng ghế, không nói thêm gì nữa.

Đám Diệp Lai vẫn chờ Trình Cẩm hỏi gì đó, Trình Cẩm lại ra hiệu họ có thể đi rồi. Lạc Kỳ còn ở chỗ này thúc thủ vô sách nghĩa là hắn hoàn toàn không biết nội tình vụ tai nạn của Mộ Dung Kỳ, tình huống này hỏi nhiều hơn cũng vô ích.

Đi xa, Tiểu An quay đầu liếc nhìn Lạc Kỳ liền rơi nước mắt, “Thật đáng thương, trên người anh ấy còn có vết thương.” Vừa rồi đứng gần có thể thấy trên da Lạc Kỳ có vết thương nhỏ, nhưng không nghiêm trọng, đã sắp lành rồi.

Bộ Hoan đảo con người, nghĩ ra cách dời lực chú ý của Tiểu An, “Tiểu An, em biết Lạc Kỳ và Mộ Dung Kỳ là quan hệ gì không?”

Tiểu An lườm hắn, “Sinh đôi đó.”

Bộ Hoan ý tứ sâu xa cười, “Có lẽ không chỉ thế, anh ta nhắc tới chứng đói khát da thịt chính là nói quan hệ của họ rất thân mật, ít nhất thân mật hơn anh em bình thường.”

Trình Cẩm nhìn Bộ Hoan, Bộ Hoan lập tức đổi đề tài, “Hàn Bân, sao cậu không nói cho bọn anh cậu biết Lạc Kỳ?”

Ừm. Mọi người tò mò nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân nói, “Không có gì đáng nói, lúc tôi biết họ, họ vẫn chưa nổi tiếng. Thời gian đó tôi làm ở một bệnh viện, có một hôm Mộ Dung Kỳ bị Tô Kiều đụng phải nên đưa đến bệnh viện, Lạc Kỳ là bạn Tô Kiều, nghe nói người bị đụng đáng dập rất giống mình nên hiếu kỳ đến bệnh viện nhìn Mộ Dung Kỳ, kết quả phát hiện bọn họ giống nhau như đúc, về sau làm giám định người thân thì biết là sinh đôi. Sau nữa Mộ Dung Kỳ xuất viện, tôi không còn gặp lại họ.”

Tiểu An nói, “Quào, bọn họ nhận nhau như thế á, mấy tờ báo toàn viết nhầm nhí.”

Trình Cẩm hỏi, “Cậu biết Lạc Kỳ báo cho ai cậu ở đây không?”

Hàn Bân lắc đầu, “Chắc là người quen ở bệnh viện hồi trước? Người quen biết chung của tôi và Lạc Kỳ hẳn chỉ có người ở bệnh viện đó.”

Trình Cẩm không hỏi thêm, mọi người lên xe chuẩn bị quay về, sau khi ngồi xuống điện thoại Trình Cẩm vang lên, người gọi tới là Tống Văn, anh ta chất vấn Trình Cẩm, “Tại sao cậu không làm theo lời tôi nói? Tôi đã nói đừng quản chuyện Mộ Dung Kỳ!...”

Trình Cẩm đưa di động ra xa, chờ không thấy phát ra tiếng nữa mới cảm về, “A lô? Còn đó không?”

Tống Văn tức giận muốn học máu, “Cậu!...”

Trình Cẩm nói, “Hoặc anh đưa ra lý do đầy đủ thuyết phục tôi không điều tra Mộ Dung Kỳ hoặc có thể đề nghị bộ An ninh tiếp tục tạm thời đình chỉ tôi.” Nói xong anh cúp điện thoại luôn.

Đầu bên kia Tống Văn nhìn điện thoại bị cúp, anh ta không tỏ ra tức giận như qua điện thoại, lắc đầu cười rồi gọi cho Ngụy Thanh, “Chỉ có người tổ đặc án mới thể hay người trong cục cậu đều như thế?”

Ngày xưa Ngụy Thanh và Tống Văn từng là chiến hữu, dù sau này hai người đường ai nấy đi nhưng quan hệ vẫn không tệ, Tống Văn đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy hẳn không hiểu lắm, nhưng có thể đã mâu thuẫn với tổ đặc án, chắc lại muốn tổ đặc án phá án mà sự thật thì che che giấu giấu, hẳn mỉm cười nói, “Tổ đặc án? Người thông minh nhất đều ở đó, nên cực kỳ không dễ lừa gạt.”

“Bọn họ không thể nhắm một mắt mở một mắt?”

Ngụy Thanh nói, “Vậy sao anh lại muốn tìm họ, đâu sao có rất nhiều người có thể nhắm một mắt mở một mắt mà.”

Tống Văn nhún vai, không phải anh ta muốn tìm tổ đặc án, là cấp trên không biết nghe ai nói tổ đặc án rất lợi hại liền nói muốn tổ đặc án điều tra

vụ án này.

Nguy Thanh nhắc nhở Tống Văn, anh ta lập tức phản ánh động thái mới nhất của tổ đặc án cho cấp trên. Cấp trên của anh ta là một ông già tính tình táo bạo, ông ta lập tức gọi điện cho Khuất Dục khiếu nại tổ đặc án.

Khuất Dục bị ông già gào thét chấn động đến mức lỗ tai ong ong, hần kiên nhẫn nghe hết rồi âm giọng nói, “Vậy thì đổi người khác điều tra? Thật ra bất luận là chỗ tôi hay chỗ ông đều có rất nhiều người lợi hại, không nhất thiết phải là tổ đặc án, dù tổ đặc án tốc độ tương đối nhanh hiệu suất tương đối cao nhưng chúng ta đâu phải không có thời gian, đúng không?”

Hần rất khó hiểu, sao mới một buổi mà tổ đặc án đã đặc tội phía quân đội rồi? Nhưng hần cũng không thể mặc cho người ngoài ức hiếp người một nhà, mấy người không vui thì muốn tìm ai điều tra thì tìm, còn tổ đặc án đi tra vụ án khác là xong, không thấy bên tôi chất một chồng án đây à? Tiếp tục tạm thời đình chỉ? Sao có khả năng, sao có thể để họ chỉ lãnh lương không làm việc. Có người muốn phản nản? Rốt cuộc anh là người bên nào, quân đội nhìn người bên chúng ta không vừa mắt, anh còn góp một tay với người ngoài?

Ông già nghe Khuất Dục nói xong thì im lặng, lát sau mới ồm ồm nói, “Ai nói tôi không gấp? Tôi không thay người, tôi muốn xem bọn họ lợi hại cỡ nào!”

“...” Khuất Dục không còn gì để nói.

Ông già lại gọi cho Tống Văn, “Cậu nghĩ cách để tổ đặc án dừng điều tra Mộ Dung Kỳ, nhưng phải tra ra chuyện Nghiêm Thư Nhận!”

“...” Tống Văn cũng không thể nói gì được.

-----oOo-----

Chương 2: Tung lưới bắt cá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuối cùng Tống Văn đành tự đi tìm Trình Cẩm nói chuyện, anh ta đưa mấy tấm ảnh chụp Mộ Dung Kỳ nằm trên giường bệnh cho Trình Cẩm xem, “Mộ Dung Kỳ không chết nhưng biến thành người thực vật, về phần tại sao tuyên bố anh ta đã chết, tôi chỉ tuân theo mệnh lệnh của cấp trên, có điều ông chủ tập đoàn Triều Mộ – ngài Mộ Dung Thụy cũng biết chuyện này.” Trình Cẩm nói, “Nhưng em trai Lạc Kỳ của Mộ Dung Kỳ không biết.”

Tống Văn nói, “Đây là chuyện gia đình của họ. Tôi nói cho cậu toàn bộ sự thật rồi, cậu cũng cam đoan không nhắc tới với bất kỳ người nào, không sai chứ?”

Trình Cẩm nhú mồm nhưng vẫn gật đầu.

Tống Văn thở phào, “Tốt, vậy vụ án này xin nhờ các cậu.”

Trình Cẩm một mình nói chuyện với Tống Văn, họ vừa ra khỏi cửa liền thấy Dương Tư Mịch đang đứng ngoài cửa, Tống Văn cười với Dương Tư Mịch, kết quả Dương Tư Mịch chẳng thèm nhìn, Tống Văn bất đắc dĩ đi trước.

Dương Tư Mịch kéo Trình Cẩm vào trong phòng, đóng cửa khóa lại, sau đó hôn Trình Cẩm thật lâu mới buông ra.

Trình Cẩm cười vuốt ve mặt hắn, “Em nói xem nếu anh biến thành người thực vật, em sẽ thế nào?”

Dương Tư Mịch nói, “Mộ Dung Kỳ?”

Trình Cẩm nghiêm túc nói, “Anh đã đồng ý với Tống Văn sẽ không nói cho ai.”

Dương Tư Mịch mắt cũng không chớp đối mặt với Trình Cẩm, “Anh biến thành người thực vật em sẽ giết anh.” Rất ít người thực vật có thể tỉnh lại, coi như nhiều năm sau có thể tỉnh lại hắn cũng không thể chờ đợi một ngày bằng ba thu, tuy là theo tình huống bây giờ Trình Cẩm chết hắn cũng không sống được.

Trình Cẩm nói, “Nói vậy Lạc Kỳ không biết cũng tốt?”

Dương Tư Mịch nghĩ ngợi, “Có lẽ. Nhưng không thấy anh, em nhất định tìm được.”

Trình Cẩm nhin không được hôn Dương Tư Mịch thêm cái nữa, “Anh sẽ không có không thấy. Đi thôi, còn không ra họ sẽ tới tìm chúng ta.”

Đám Diệp Lai thấy Tống Văn ra khỏi tòa nhà trước, một lát sau Trình Cẩm và Dương Tư Mịch mới đi ra. Trình Cẩm nói, “Chuyện Mộ Dung Kỳ chúng ta bỏ qua, là chuyện gia đình. Bây giờ bắt đầu tập trung điều tra chân tướng cái chết của ba người Nghiêm Thư Nhận.”

Nghiêm Thư Nhận và hai người khác đều chết trong khách sạn cao cấp hoặc hội sở nhưng không cùng một địa điểm, cũng không cùng một buổi gặp gỡ, nhưng đều là loại tiệc rượu thương mại cỡ lớn mời không ít ngôi sao đến cổ động.

Người dự tiệc đều khó tránh sẽ uống rượu, người uống say có thể trực tiếp lên phòng đã đặt trước trên lầu nghỉ ngơi, ngày hôm sau thì tự đi về.

Hai quan chức chính là chết trong phòng nghỉ, trần truồng không mảnh vải, trên người có vài vết dao, bị đâm trúng chỗ yếu hại nên chết vì mất máu, tin tức về cái chết của họ đã được phong tỏa. Mấy ngày sau Nghiêm Thư Nhận chết cùng một cách, lần này không cách nào hoàn toàn phong tỏa ngăn cản tin tức, nhất thời mọi người đều biết Nghiêm Thư Nhận đã chết nhưng không biết cụ thể chết như thế nào, có tin đồn nói không phải chết bình thường, Giải trí Tinh Hải không lên tiếng giải thích, cái chết của Nghiêm Thư Nhận nhanh chóng bị đồn thành vài phiên bản, có một phiên bản là Nghiêm Thư Nhận thuê người giết Mộ Dung Kỳ, người nhà Mộ Dung vì trả thù nên cũng thuê người...

Trình Cẩm xem ảnh hiện trường và báo cáo nghiệm thi, người chết bị bỏ thuốc ngủ trước rồi mới bị giết nên trong phòng không có dấu vết giãy dụa, không có nhân chứng thấy người chết hẹn gặp ai trong phòng, camera trên hành lang bên ngoài phòng cũng không quay được hình ảnh liên quan,

không phải hồng mà bị tắt, nói là muốn bảo vệ sự riêng tư của khách mời, đây là luật bất thành văn của tiệc rượu kiểu này.

Giữa ba người chết cũng không có quá nhiều mối liên hệ, bọn họ biết nhau nhưng không thân, trước mắt chưa tìm được bằng chứng giữa họ tồn tại mối liên hệ mật thiết hơn.

Danh sách công chức tham gia buổi tiệc tổ đặc án cũng lấy được, có người của đủ mọi tầng lớp trong xã hội, người trong giới diễn nghệ thì không chỉ có nghệ sĩ thuộc Giải trí Tinh Hải, có cả ngôi sao của Song Kỳ và các công ty khác, chỉ là người Tinh Hải chiếm đa số, mười mấy người có mặt trong ba buổi tiệc, trước mắt không tra được điểm đáng ngờ nào.

Trình Cẩm nói, “Tra thử buổi tiệc tiếp theo có tính chất tương tự sẽ diễn ra vào lúc nào?”

“Chờ chút.” Bộ Hoan gọi điện tìm người hỏi, một lát sau hắn đề điện thoại xuống nói, “Tôi mai có một buổi tiệc, chúng ta nhanh chân đến xem sao?” Tiểu An nói, “Những người này không biết có thể sẽ gặp nguy hiểm à?” Du Đặc nói, “Hắn là không biết.”

Hàn Bân nói, “Hơn nữa người bình thường luôn cho rằng chuyện kiểu này sẽ không xảy đến với mình. Đại đa số người trong cái giới đó đều cho rằng tham gia tiệc tùng là chuyện rất bình thường, không tham gia mới kỳ lạ.”

Bộ Hoan cười nói, “Có người chín giờ tới năm giờ về, có người hàng đêm sinh ca, mỗi người một cách sống.”

Diệp Lai nhìn hắn, “Anh là chín giờ tới năm giờ về cộng hàng đêm sinh ca.”

Mọi người cười như không cười nhìn Bộ Hoan.

Trình Cẩm xen ngang, “Có chuyện gì anh cần biết không?”

Đám Diệp Lai không hện mà cùng lắc đầu.

Trình Cẩm không quan tâm họ nữa, chuyển lực chú ý về vụ án, anh tự lầm bầm, “Hung thủ giết ba người liên tục trong một tuần, tại sao...” Anh

không hỏi ai cả, chỉ loại bỏ tất cả khả năng một lần, anh vừa tự hỏi vừa bất giác vuốt tay Dương Tư Mịch.

Dương Tư Mịch cầm ngược lấy tay Trình Cẩm, “Vì nguyên nhân nào đó người này muốn diệt trừ một số người, mà thời gian lại rất khẩn cấp hoặc đột phát vấn đề tinh thần, có thể người này sẽ nhanh chóng ra tay lần nữa.” Diệp Lai nói, “Lão đại, vậy chúng ta phải mau tìm ra người này mới được?!”

Trình Cẩm suy nghĩ, cười nói, “Thế tung lưới đi, vừa khéo quân đội dồi dào nhân lực và vật lực, giao hết cho họ xử lý.”

Trình Cẩm liên lạc với Tống Văn, diễn đạt ý kiến của tổ đặc án, buổi tiệc tối mai do quân đội không chế, danh sách công chức phải xác minh cẩn thận, đặc biệt là những người có mặt ở ba buổi tiệc trước đó, lần này cần cố gắng mời họ tham gia.

Sân bãi cần bố trí cẩn thận. Đầu tiên, giống ba lần trước, phải có đại sảnh tiệc và phòng nghỉ tách riêng. Thật ra thì phải bố trí camera ẩn kỹ càng, tiện quan sát động tĩnh của mọi người. Cuối cùng, có thể cho một người bên mình trà trộn vào số nhân viên phục vụ, thuận tiện tùy cơ ứng biến.

Còn một chuyện, chính là có thể thả ra tin cảnh sát đã bắt được hung thủ sát hại Nghiêm Thư Nhận, như vậy có thể giảm bớt lòng đề phòng của hung thủ.

Tống Văn nghe xong, câu đầu tiên là hỏi, “Cậu xác định hung thủ sẽ xuất hiện?”

“Không xác định.” Trình Cẩm nói, “Nỗ lực bỏ ra không nhất định có thu hoạch, nhưng không nỗ lực thì thường sẽ không có thu hoạch.”

Nội tâm Tống Văn rất đau khổ, anh ta im ắng oán trách, đột nhiên muốn điều động nhiều người và thiết bị thế này anh ta phải nói với ông già như thế nào đây? Ông già mà nghe dám chắc sẽ mắng mỏ.

Tổng Văn cảm thấy tổ đặc án không dốc hết sức làm việc, chuyện này quân đội cũng đang tự điều tra, không phải không thể tra được, mời tổ đặc án tới còn tưởng sẽ có hiệu quả ngoài dự đoán, kết quả mời phải một đám giúp vung tay múa chân, bây giờ đám người này muốn chỉ huy họ làm việc...

Nhưng cho dù thế nào, vụ án luôn phải tra, hơn nữa là càng nhanh càng tốt, Tổng Văn cân nhắc một lát, nhắm mắt báo cáo lên trên. Ông già nhà anh ta nghe xong lại không mắng, hừ lạnh nói trước hết toàn lực phối hợp với tổ đặc án, xem bọn họ cuối cùng có giải quyết được vụ án này không, không thể giải quyết?! Vậy hãy đợi đấy!!

Bên phía Trình Cẩm lại có sắp xếp khác, Du Đặc xuất hiện với thân phận vốn có, cậu âm tập đoàn bỗng thấy hứng thú với cuộc sống giao thiệp của giới giải trí, dẫn theo bạn bè bắt đầu ra vào những chốn các ngôi sao thường xuất hiện.

Tổ Trình Cẩm lại đi tìm nhà thiết kế Chu Mộc Vũ vừa gặp mấy ngày trước, muốn kéo tài trợ trang phục.

Chu Mộc Vũ nhìn thấy họ thì rất vui mừng, sau đó phát hiện lần này có thêm một người, cô nhìn chằm chằm Dương Tư Mịch một hồi, nhảy dựng lên, “Cậu là?! ‘Mê’ kia, Bộ Hoan! Sao cậu không nói cho tôi cậu biết ‘Mê’!”

Bộ Hoan cười nói, “Chị đâu có hỏi. Với lại không phải có tôi ở đây sao, tôi kém cậu ấy à?”

Chu Mộc Vũ vẫn nhìn chằm chằm Dương Tư Mịch, miệng thì đáp lời Bộ Hoan, “Thiên phú của người mẫu thiên tài chính là bọn họ có một loại khí chất đặc biệt, và cả dung mạo cao cấp, cậu đúng là kém hơn chút.”

“...” Bộ Hoan bị đả kích rồi.

Chu Mộc Vũ vươn tay phải, “Xin chào, tôi là Chu Mộc Vũ, rất hân hạnh được gặp cậu!”

Dương Tư Mịch không có thói quen bắt tay người khác, hắn không để ý đến tay Chu Mộc Vũ, “Tôi là Dương Tư Mịch.”

Chu Mộc Vũ thấy tay trái Dương Tư Mịch đang nắm tay Trình Cẩm, tay phải để không, cô đợi hai giây phát hiện Dương Tư Mịch chính là đơn thuần không có suy nghĩ bắt tay mình liền tự thu tay về, “Dương Tư Mịch?! A! Xin chào, cậu có rảnh lên sân diễn giúp tôi không?”

Trình Cẩm cười nói, “Nếu là ngày mai thì có thể, về sau hắn là rất khó rảnh rồi.”

Chu Mộc Vũ kinh ngạc, ngày mai? Vậy sao mà kịp... đây thật ra là từ chối à?

Tuy bị từ chối nhưng Chu Mộc Vũ vẫn đồng ý cho họ mượn quần áo, cô một mặt oán niệm giúp họ chọn đồ, một mặt không ngừng áp dụng thể công dây dưa, “Tôi nói các cô cậu đến chỗ tôi chơi chút đi, khi nào tôi mở show diễn sẽ thông báo sớm thật sớm, mọi người nhất định phải cố dành thời gian để tới, tôi đang nói rất nghiêm túc...”

Cô vừa nói vừa hung hăng trừng Bộ Hoan, cô không dám trừng Dương Tư Mịch nhưng lại rất thân quen Bộ Hoan, bị cô dùng ánh mắt uy hiếp Bộ Hoan cảm thấy oan vô cùng, hắn rõ ràng chỉ là người qua đường trong sạch vô tội.

Quần áo phần cổ quá rộng đều bị Trình Cẩm bác bỏ, hết cách rồi, trên người anh và Dương Tư Mịch đều có dấu hôn, cuối cùng Dương Tư Mịch mặc áo sơ mi cao cổ, Trình Cẩm mặc áo sơ mi thường phục không đối xứng.

Những người khác mặc khá tùy ý, cũng lộ kha khá, Diệp Lai thử một chiếc váy cúp ngực nhưng mặc không quen, rất lo nó sẽ tuột xuống, cuối cùng đổi sang váy hai dây phối với khăn choàng nhỏ.

Sau khi rời khỏi studio của Chu Mộc Vũ thời gian còn sớm, giờ này không thể vào quán bar. Du Đặc gọi người mang một xấp thẻ thành viên club và

hội sở tới. Bộ Hoan nói, “Đâu dùng nhiều thế, chỉ cần chúng ta định ra vài chỗ kia là được.”

Du Đạc kín đáo đưa xấp thẻ cho Bộ Hoan, “Anh quyết đi.”

Bộ Hoan mở ra, rút ra một tấm, “Vây chỗ này trước đi. Club Thủy Trung Hoa, không biết gần đây việc làm ăn của nó thế nào, có bị ảnh hưởng không.”

“Ừa? Bị ảnh hưởng gì?”

“Ông chủ chỗ này là Tần Tấn cùng gặp tai nạn với Mộ Dung Kỳ, chắc vẫn ở bệnh viện đấy, giờ club do anh trai Tần Việt của hắn quản lý, nói tới Tần Việt, nghe nói hắn đang tìm một bác sĩ tên Hàn Bân.” Bộ Hoan nhìn Hàn Bân, “Không phải là tìm cậu chứ, lẽ nào Lạc Kỳ báo cho hắn nói nhìn thấy cậu?” Tin tức của họ đều rất linh thông, Bộ Hoan nghi ngờ Hàn Bân thật sự không biết việc này sao.

Hàn Bân suy nghĩ rồi mê mang nói, “Mười năm trước tôi biết một người tên Tần Việt, anh ta tìm tôi làm gì?”

“...” Những người khác càng mê mang.

Tiểu An nói, “Vây chúng ta còn đến club Thủy Trung Hoa không? Nếu đi có thể sẽ đụng phải người tên Tần Việt này?”

Hàn Bân nghĩ rồi nói, “Đi đi, đúng lúc hỏi xem có phải anh ta tìm tôi không.”

-----oOo-----

Chương 3: Có người nói thích anh mười năm, anh tin không?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tổ Trình Cẩm lái xe đến Thủy Trung Hoa, đi bằng xe nhà Du Đạc, tới chỗ như thế vẫn nên đổi chiếc xe tốt một chút.

Vừa vào cửa, Hàn Bân liền nói với người phục vụ hẩn tìm Tần Việt, người phục vụ giật mình sau đó rất bình tĩnh hỏi hẩn tìm giám đốc có việc gì. Hàn Bân nói, “Anh nói cho anh ta biết tôi tên Hàn Bân, anh ta có tìm tôi không, không có thì thôi.”

Người phục vụ báo cáo tình huống cho quản lý chi nhánh. Quản lý rất do dự, hôm nay tâm trạng giám đốc hình như không tốt lắm... Hẩn thấp thỏm lết ngoài cửa văn phòng của giám đốc, cửa không khóa, Tần Việt đang ngồi làm việc sau bàn ngẩng đầu nhìn ra hiệu hẩn có chuyện thì nói mau. Quản lý nói nhanh, “Có một vị nói mình tên Hàn Bân hỏi giám đốc có tìm cậu ta không nếu giám đốc không tìm thì...”

Tần Việt đứng lên chạy ra ngoài, “Người ở đâu?!”

“Ngay, ngay dưới lầu.” Quản lý nhìn Tần Việt chạy ra, may mắn bản thân không thất trách, đành hoảng tới chuyển lời.

Tần Việt không có kiên nhẫn chờ thang máy nên chạy thẳng xuống lầu, đến đại sảnh hẩn quét nhìn đám đông, liếc mắt liền thấy được Hàn Bân, hẩn đi tới bắt lấy cánh tay Hàn Bân. Đám Bộ Hoan vốn đứng cách đó không xa tán gẫu với người khác, chú ý tới tình huống bên Hàn Bân liền lập tức vây quanh. Trình Cẩm vỗ trán, bọn họ đúng là quá khiến người khác chú ý, người bình thường nào có tốc độ phản ứng nhanh như vậy, anh nhìn quanh, quả nhiên đã có rất nhiều người vì động tĩnh của Bộ Hoan mà chú ý tới Hàn Bân và Tần Việt.

Tần Việt không để ý tới đám Bộ Hoan, hẩn nắm chặt Hàn Bân, “Em đi theo tôi!” Đám Bộ Hoan không nhường đường, Hàn Bân lắc đầu ra hiệu họ tránh ra, hẩn rất tò mò Tần Việt tìm mình làm gì, đám Bộ Hoan tránh sang một bên nhìn Hàn Bân theo Tần Việt vào thang máy.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vẫn đứng tại chỗ, cũng không có người tìm họ tán gẫu, các người đẹp đã chú ý tới họ từ lúc họ bước vào, dù sao đây cũng là hai người đàn ông rất đáng chú ý, nhưng vấn đề là hai người đàn ông mười ngón đàn xen tướng mạo đẹp thì làm được gì, chỉ có thể lén lấy họ làm chủ đề hàn huyên cho đã miệng thôi.

Thủy Trung Hoa là club theo hướng bình thường, dĩ nhiên sẽ không có đàn ông tới bắt chuyện với họ.

Không lâu sau, thế mà lại có hai người đẹp đi về phía Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, hơn nữa còn là ngôi sao lớn, loại người không quan tâm đến truyền hình điện ảnh như Trình Cẩm cũng biết hai cô, là Hà Lộ và Quý Tâm Ngữ.

Hà Lộ nhìn Trình Cẩm cười nói, “Đã lâu không gặp, anh hẳn là Trình Cẩm nhỉ?”

Trình Cẩm cũng cười nói, “Hà Lộ, đã lâu không gặp.”

Hà Lộ nói, “Em nhớ anh là cảnh sát, tới đây là có công vụ à?”

Trình Cẩm lắc đầu, “Không ở bộ Công an nữa rồi.”

“À, vậy sao.”

Lúc Hà Lộ nói cảnh sát Quý Tâm Ngữ liền tò mò nhìn Trình Cẩm, sau đó nhìn Hà Lộ, “Không giới thiệu hả?”

Hà Lộ cười nói, “Đây là Trình Cẩm, coi như mối tình đầu của mình, Trình Cẩm, đây là Quý Tâm Ngữ.”

Trình Cẩm gật đầu, “Từng nghe bài hát của cô Quý, rất êm tai.”

“Cảm ơn.” Quý Tâm Ngữ đánh giá Dương Tư Mịch đang dựa vào Trình Cẩm, “Anh Trình, vị này là bạn anh sao?”

Trình Cẩm cười nói, “Bạn trai, gọi là người yêu cũng được.”

Quý Tâm Ngữ lúc đầu nghe Hà Lộ nói Trình Cẩm là mối tình đầu của mình lại thấy Trình Cẩm thân mật với một người đàn ông như thế nên không ưa anh lắm, nhưng không ngờ Trình Cẩm lại thẳng thắn nói người bên cạnh là người yêu anh, cô nao nao rồi cười với Dương Tư Mịch, “Xin chào.” Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Dương Tư Mịch nhìn Quý Tâm Ngữ, gật đầu nhẹ đáp lại.

Hà Lộ cười nói, “Em không ngờ anh thích đàn ông.”

Trình Cẩm cười nhạt, “Đôi khi sẽ có một người như thế, em sẽ thích đến mức không để ý giới tính của người đó.”

Hà Lộ cười, cô cũng nhận ra Trình Cẩm rất thích người đàn ông này, nếu không sao lại ở trường hợp đông người và mọi người đều là “nhân vật nổi tiếng” mà đan tay với hắn.

Hà Lộ cười nói với Dương Tư Mịch, “Trước đây anh từng làm người mẫu phải không, hồi ấy tôi rất thích anh đấy.”

Quý Tâm Ngũ như có điều suy nghĩ nhìn Dương Tư Mịch, Hà Lộ nói vậy làm cô có chút ấn tượng, người đàn ông này rất đặc biệt, nhìn vội trong đám đông bạn cũng sẽ lưu lại ấn tượng về hắn.

Dương Tư Mịch mỉm cười, “Chỉ từng làm khách mời một lần.”

Hà Lộ cười to, “Khách mời... Anh bảo những người chuyên nghiệp làm sao chịu nổi?”

Bọn họ hàn huyên một lúc, người xung quanh thỉnh thoảng sẽ liếc về phía họ, sau đó Hà Lộ và Quý Tâm Ngũ còn việc khác nên rời đi trước.

Trình Cẩm nói, “Quý Tâm Ngũ hình như rất đề tâm chuyện anh từng làm cảnh sát. Nhưng ba buổi tiệc trước cô ta chỉ đi một lần... Theo dõi trước đã.” Lúc này Quý Tâm Ngũ hỏi rất nhiều chuyện hỏi Trình Cẩm làm cảnh sát, còn hỏi bây giờ anh làm công việc gì. Trực giác Trình Cẩm bảo cô ta hỏi chuyện này không chỉ vì tò mò, anh lấy điện thoại ra gọi cho Tống Văn, nói anh ta chú ý Quý Tâm Ngũ và Hà Lộ, tuy Hà Lộ không có chỗ nào không bình thường nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Tống Văn rất đau khổ, Quý Tâm Ngũ và Hà Lộ đều là ngôi sao có độ nổi tiếng cao, muốn tiếp cận rất khó được không?!

Dương Tư Mịch nghiêng đầu nhìn Trình Cẩm gọi điện thoại, trên lý trí hắn biết Trình Cẩm và Hà Lộ không có gì nhưng hắn vẫn có xúc động muốn Hà Lộ biến mất, đây chính là tình yêu người thường hay nói? Hắn không biết nên xử lý loại xúc động không tên đột nhiên xuất hiện này như thế nào, hắn vô thức buông lỏng tay Trình Cẩm.

Trình Cẩm giữ chặt tay Dương Tư Mịch, vài ba câu kết thúc cuộc gọi với Tống Văn, anh nhìn ra Dương Tư Mịch không bình thường, “Tư Mịch, em đang nghĩ gì?”

Sau khi Dương Tư Mịch làm ra hành động liên tục nhiều ngày không ngủ tự tìm chết, Trình Cẩm rất để ý đến trạng thái tâm lý của hắn, sợ lúc nào đó hắn lại lâm vào tình trạng thú bị nhốt đó. Trình Cẩm biết chỉ cần anh hỏi, Dương Tư Mịch sẽ trả lời, vậy anh sao có thể không can dự đây. Dương Tư Mịch cup mắt, “Hà Lộ đó, em vừa mới muốn giết cô ta.” Trình Cẩm giữ người phục vụ vừa đi ngang qua lại, “Tôi cần một phòng riêng yên tĩnh để nói chuyện.”

Người phục vụ dẫn đường và mở cửa cho họ. Trình Cẩm nói cảm ơn, khóa cửa lại, nhìn lướt qua, trong phòng riêng không có camera, anh kéo Dương Tư Mịch ngồi xuống, nắm chặt hai tay hắn, “Hà Lộ, anh và cô ấy chỉ cùng ra ngoài mấy lần, đó là chuyện hồi anh mới tốt nghiệp, về sau ai cũng bận công tác nên không gặp lại nhau. Hồi đó vừa đi làm, thời gian rảnh tương đối nhiều, có người hẹn anh sẽ đi, vì mất gia đình từ sớm nên anh muốn có một gia đình mới, nhưng phải yêu thích một người thật ra rất khó, còn may lại gặp được em.”

Dương Tư Mịch rất nhạy bén, “Lại gặp được em? Anh nói là trước đây anh cũng thích em?”

Trình Cẩm cười nói, “Thích. Nhưng khác với bây giờ, hồi đó chỉ cảm thấy em rất ưa nhìn, cũng rất đặc biệt. Bây giờ anh thích em nhưng không cách nào chỉ nhìn là được.” Anh nắm chặt tay Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, em vừa nghĩ muốn ở một mình một lúc?”

“Không biết.” Dương Tư Mịch nói, “Tình cảm rất phiền toái.”

Trình Cẩm ngăn ra, cười gượng nói, “Đúng.” Chỉ là dù phiền toái anh cũng không muốn buông tay, “Tư Mịch, yêu thích một người là muốn ở cùng nhau cả đời.” Cũng không có ý kiến nửa đường rút lui.

Dương Tư Mịch sáng tỏ thông suốt, “Trình Cẩm, nếu anh muốn đi cùng người khác, em sẽ giữ lại thi thể của anh.” Hắn không uy hiếp Trình Cẩm, hắn chính là nghĩ như thế. Giữ không được tâm thì phải giữ được người, giữ không được người thì phải giữ lại thi thể.

“...” Trình Cẩm cảm thấy mình phí công căng thẳng như kẻ ngốc rồi, anh cười nói, “Đúng, như vậy rất tốt, không ai có thể phản bội em, anh cũng không ngoại lệ.” Rõ ràng là lời thề muốn vĩnh viễn ở bên nhau ngọt ngào, qua miệng bọn họ lại dính đầy máu tanh.

Dương Tư Mịch cup mắt, “Nhưng em không thích trẻ con.” Hấn biết chỉ cần hấn lộ ra biểu cảm uất ức lại vô tội, Trình Cẩm sẽ mềm lòng. Trình Cẩm nói muốn một gia đình, phần lớn các gia đình đều có trẻ con nhưng hấn không muốn Trình Cẩm chia sự chú ý cho người khác.

Sau khi lý trí quay về, tốc độ phản ứng cũng đuổi kịp, anh hiểu ý Dương Tư Mịch, cười nói, “Ừm, có một mình em là đủ rồi, sinh vật yếu ớt như trẻ con không thích hợp sống cùng chúng ta.” Anh kéo Dương Tư Mịch đứng lên, “Được rồi, chúng ta đi làm chuyện chính nào.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch rời khỏi phòng riêng, tìm một góc vắng người ngồi xuống, đám Diệp Lai đi tới, bọn họ đều rất lo cho Hàn Bản, hỏi Trình Cẩm có phải đi tìm hấn không.

Trình Cẩm cười nói, “Vậy gọi điện thoại hỏi tình huống là được mà.”

Diệp Lai lấy điện thoại ra bấm số, kết nối được, Hàn Bản nói quay lại ngay, quả nhiên một lát sau Hàn Bản đã đi xuống, nhưng trạng thái ngỡ ngàng vẫn chưa tiêu tan.

Hàn Bản hỏi họ, “Có người nói đã thích mình mười năm, mọi người có tin không?”

Bộ Hoan lập tức cười nhạo, nói, “Thôi đi, ai mà tin, vậy mười năm nay cô ấy đi đâu rồi, không sớm tỏ tình với cậu, đợi cậu cưới người khác hả?”

Diệp Lai nghiêng đầu nhìn Hàn Bản, lại liếc Tần Việt vừa xuống lầu đồng thời hình như đang nhìn về phía này, “Không phải là anh ta nói thích anh chứ?”

“...” Mọi người dán mắt vào Hàn Bản.

Bộ Hoan cầm nín mấy giây rồi nói, “Lại là đàn ông?!” Hấn liếc nhìn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch bên cạnh, lựa chọn ngậm miệng.

Những người khác chớp mắt không biết phải nói gì, Trình Cẩm khẽ khụ một tiếng, “Được rồi, người tới.” Mọi người rất thống nhất nhìn sang hướng truyền đến tiếng bước chân.

Tần Việt thấy những người đi cùng Hàn Bản đều nhìn về phía mình, hấn giữ bình tĩnh mỉm cười đến gần họ, hấn không để Hàn Bản giới thiệu thay, tự mình nói, “Mọi người là bạn Hàn Bản nhỉ, tôi tên Tần Việt, rất hân hạnh được biết mọi người.” Hấn cười nhìn đám Bộ Hoan, thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch tựa vào nhau thì không dễ phát hiện mà ngừng lại trong chớp mắt, lúc nhìn Du Đặc cũng ngừng một chút, hấn từng gặp Du Đặc, sau đó ánh mắt lướt qua Diệp Lai và Tiểu An, cuối cùng nhìn Hàn Bản.

Hàn Bản thu hồi vẻ ngờ ngàng, trở về dáng vẻ lạnh lùng quen thuộc, hấn nói với những người khác, “Đây là Tần Việt, người bạn quen hồi đi học ở Thượng Hải năm mười mấy tuổi.”

Tần Việt cười nói, “Người này lúc đó chẳng nói tên thật với tôi, mà nói mình tên Lâm Sơn.”

Đám Bộ Hoan nhìn Hàn Bản, bớt việc ghê ha, lấy tên giả cũng không chịu nghiêm túc lấy. Hàn Bản nói, “Tôi đã nói với anh đó là tên giả.”

Tần Việt bất đắc dĩ cười nói, “Làm sao tôi biết có người đi học cũng dùng tên giả, còn tưởng em nói đùa, về sau biết em tên Hàn Bản là do một lần thấy hình em ở bệnh viện.”

Đám Bộ Hoan không cho là đúng, bọn họ thường xuyên dùng tên giả đấy. Bộ Hoan đảo tròn mắt, hỏi Tần Việt, “Tôi tên Bộ Hoan, bạn của Hàn Bản, nghe nói anh là người ái mộ cậu ấy?”

Tần Việt nhìn Hàn Bân, hắn không ngờ quan hệ của Hàn Bân và những người này tốt như thế, nhanh vậy đã thuật lại nội dung cuộc nói chuyện cho họ, hắn hơi khó chịu nhưng vẫn thành thạo cười nói, “Đúng vậy, bây giờ em ấy có lẽ vẫn độc thân?”

Không biết đối phương có độc thân hay không đã tỏ tình? Đây là xác định Hàn Bân nhất định không có nửa kia hay rất có lòng tin có thể đào góc tường? Bộ Hoan nhìn Tần Việt với cặp mắt khác xưa, dù sao chính hắn sẽ không đi tìm phụ nữ có chồng, chủ yếu là sau đó quá phiền phức, hắn không sợ nhưng không thích.

Trình Cẩm cười nói, “Xin chào, tôi là Trình Cẩm.” Anh không trả lời Hàn Bân có độc thân hay không, hỏi một vấn đề dường như không liên quan, “Anh biết công việc của Hàn Bân là gì không?”

Tần Việt nhìn Trình Cẩm, hắn quan sát ra người đàn ông trẻ tuổi này có lời nói có trọng lượng nhất trong nhóm, hắn mỉm cười nói, “Tôi không biết nhưng tôi đoán hắn là ngành đặc biệt gì đó? Nếu không tôi cũng không mãi mà không tìm thấy em ấy.”

Trình Cẩm nói, “Vậy chắc anh cũng đoán được tại sao chúng tôi đến đây?”

Tần Việt suy nghĩ, “Chuyện Mộ Dung Kỳ?” Hắn và em trai đều có quan hệ không tệ với Mộ Dung Kỳ, hơn nữa lúc Mộ Dung Kỳ gặp tai nạn em trai Tần Tấn của hắn cũng ở trên xe.

“Có chút liên quan. Có người biết anh đang tìm Hàn Bân à? Hao tâm tổn trí... Bây giờ chúng tôi chưa tiện bại lộ thân phận.”

“Tôi không đặc biệt nhắc tới Hàn Bân với ai nhưng có lẽ vẫn có vài người biết.” Tần Việt hơi hoảng, sắc mặt trắng bệch, hắn nhìn Hàn Bân, “Có phải sẽ mang tới nguy hiểm cho em không?”

Hàn Bân hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ sẽ có người quan tâm mình như thế, cảm giác nhất quán hắn mang lại cho người khác chính là hắn có thể xử lý tốt mọi chuyện, người ngoài nghề như Tần Việt hình như nghĩ công việc của hắn nguy hiểm quá mức hoặc nên nói là đánh giá thấp năng lực của hắn, hắn hỏi, “Nếu có nguy hiểm, anh sẽ không tìm tôi?”
Tần Việt nói, “Vẫn phải tìm, nhưng tôi sẽ cẩn thận tìm người có thể tin cậy nhất đi tìm.”

Hàn Bân không bất ngờ với đáp án này, đổi thành hắn, hắn cũng sẽ làm vậy, câu trả lời này của Tần Việt cũng rút ngắn cảm giác xa cách nhiều năm chưa gặp giữa hai người.

Trình Cẩm cười nói, “Anh nhất định có kinh nghiệm tổ chức tiệc gặp gỡ cỡ lớn nhỉ, có tiện đến hướng dẫn chúng tôi không?”

Tần Việt đương nhiên đồng ý. Trình Cẩm gọi điện cho Tống Văn, nói cho anh ta biết mình tìm được một người chuyên nghiệp tới hướng dẫn. Tống Văn xem thường, anh ta cũng tìm người chuyên nghiệp nhưng sẽ không bác bỏ ý tốt của Trình Cẩm, lập tức nói sẽ cho người tới đón ngay.

Trình Cẩm bày tỏ bọn họ tự đến đó là được. Dù sao tiếp tục ở lại nơi nhiều ngôi sao như này cũng không tra thêm được gì, người giới giải trí đều là chim sợ cành cong, không biết có phải bị cánh săn tin truy đuổi sợ hay không, trước khi tiếp xúc với họ Trình Cẩm không nghĩ tới điều này.

Đám Diệp Lai dùng mắt trao đổi với nhau, Tần Việt thật đáng thương, nhanh như vậy đã bị kéo đi làm nghĩa vụ lao động, mà người này lại còn hết sức phấn khởi!

-----oOo-----

Chương 4: Tôi đã nghe cậu hát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi lên xe, Tần Việt rất tự nhiên ngồi chung hàng ghế với Hàn Bản. Trình Cẩm bảo Hàn Bản nói những điều cần lưu ý cho Tần Việt, tuy tổ đặc án là đơn vị đối ngoại nửa công khai nhưng trước khi giải quyết vụ án vẫn phải chú ý giữ bí mật.

Địa điểm buổi tiệc là một khách sạn nổi tiếng, rất nhiều thứ đều có sẵn, lượng công việc bố trí hiện trường sẽ không quá lớn.

Tổ Trình Cẩm đi vào liền thấy Tống Văn đang thảo luận gì đó với người phụ trách Lưu Tịnh, Lưu Tịnh ngoài mặt cười tủm tỉm, trong lòng thật ra rất hậm hực, *không ngờ lúc mình còn sống sẽ bị cơ quan nhà nước yêu cầu phối hợp làm việc.*

Trình Cẩm chú ý bốn phía, quá nhiều người, không nhìn kỹ thật đúng là không nhìn ra người trong quân đội và nhân viên phục vụ bình thường có gì khác nhau.

Trình Cẩm lên tiếng chào Tống Văn, giới thiệu Tần Việt với hắn. Tống Văn rất khách sáo xã giao vài câu. Mà Lưu Tịnh vốn có quen biết Tần Việt nhưng trường hợp này không tiện hàn huyên nên hai người chỉ trao đổi qua ánh mắt mấy giây.

Trình Cẩm cười nói, “Tần Việt, anh giúp họ lọc chỗ chưa tốt đi.” Anh lại nhìn đám Bộ Hoan, “Mọi người cũng vậy, hỗ trợ kiểm tra xem có sơ hở không.”

Đám Bộ Hoan tản ra, tiến vào hội trường, vừa tán gẫu vừa quan sát bố trí các nơi.

Tống Văn không có không vui, còn nhíu mày với Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, “Hai người không đi giúp?”

Trình Cẩm nói, “Tìm chút việc cho họ làm, đỡ phải nhàm chán.”

Tống Văn thấy Dương Tư Mịch nhắm hờ mắt trông như buồn ngủ, nhân tiện nói, “Hai cậu mệt thì lên lầu nghỉ ngơi đi, trên lầu có phòng nghỉ.”

Dương Tư Mịch mở to mắt nhìn Trình Cẩm, Trình Cẩm cười gật đầu, “Trong phòng nghỉ có rất nhiều camera, các anh không vô nhân đạo đến mức trong phòng tắm cũng lắp chứ?” Dương Tư Mịch nghe xong thì dứt khoát nhắm mắt dựa lên người Trình Cẩm, Trình Cẩm ôm ngang eo hắn.

Tống Văn dời ánh mắt khỏi hai người họ, vội ho một tiếng, “Mặc dù mục tiêu của chúng ta là thiên y vô phùng nhưng trong phòng tắm quả thật không có camera, có điều ngoài cửa phòng tắm thì có. Các cậu có thể yên tâm ở, tôi sẽ bảo họ tắt camera trong phòng các cậu.”

Tống Văn có nghe nói chuyện Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, hắn không để tâm chuyện này, dù sao cũng không liên quan đến hắn nhưng hai người này thật can đảm, thế mà công khai ở cùng nhau, hành vi này có thể nói có hơi coi trời bằng vung. Lúc trước không cảm thấy họ có chỗ nào khác người bình thường, đến bây giờ trông thấy hành động thân mật của họ mới làm người ta kịp phản ứng hai người này đúng là người yêu.

Thật ra trước đây Tống Văn từng thấy giữa một số chiến hữu có quan hệ rất thân mật, lúc đó hắn không nghĩ nhiều, giờ nhớ lại trong lòng bắt đầu “lộp bộp”, *chẳng lẽ mấy chiến hữu kia của mình cũng có quan hệ không tâm thường nào đó?*

Trình Cẩm nhìn Tống Văn thần sắc biến ảo chập chờn không biết đã thất thần đến tận đâu rồi liền khẽ cười lắc đầu, kéo Dương Tư Mịch đến ghé sofa ở một bên ngồi xuống, lật xem tài liệu Tống Văn để trên bàn, những tài liệu này tổ đặc án cũng có một bản, Trình Cẩm đã xem nhưng giờ không có việc gì làm, có thể ôn tập lại.

Cấp dưới Liên Hương của Tống Văn thấy động tác của Trình Cẩm lập tức đi nhắc nhở Tống Văn.

Tống Văn tỉnh lại từ hồi ức, nói cho hắn biết không sao, sau đó đến bên cạnh Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, ngồi xuống một cái ghế sofa khác.

Đám Bộ Hoan thật sự bối rối ra được mấy chỗ không ổn, Tần Việt cũng có mấy đề nghị, Tống Văn cho người tiến hành điều chỉnh.

Mọi chuyện chuẩn bị xong đã là đêm khuya, mọi người đều nghỉ ở khách sạn. Tống Văn giữ Tần Việt và Lưu Tịnh lại, nói là sợ họ đi về vất vả, trên thực tế là đề phòng họ bất cẩn tiết lộ tin tức ra ngoài.

Tống Văn nói sẽ tắt camera lỗ kim trong những phòng có người nhưng hắn định đợi mọi người vào phòng rồi mới tắt. Hắn muốn xem hiệu quả sau khi trong phòng có người. Ừ, mỗi phòng đều rất bình thường, camera quay rất rõ nét.

Tiểu An chung phòng với Diệp Lai, vừa vào phòng hai cô liền tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh đã tìm được camera, Tiểu An nháy mắt với nó, Tống Văn cười bảo người tắt camera này đi. Bộ Hoan và Du Đặc chung phòng, Bộ Hoan giơ ngón giữa về phía camera, Tống Văn đen mặt, bảo người nhanh tắt đi.

Hàn Bân và Tần Việt ở một phòng, Tần Việt nói hai người nhiều năm không gặp, ban đêm có thể tâm sự, Hàn Bân sảng khoái đồng ý, hắn thấy không có gì to tát, xem như Tần Việt nói thích hắn, chẳng lẽ Tần Việt còn có thể làm chuyện không được phép với hắn sao, Hàn Bân vào phòng xong yên lặng đối mặt với camera, Tống Văn im lặng, những người này làm sao biết camera vẫn chưa tắt.

Lại xem phòng Trình Cẩm, hình ảnh vừa phóng to liền thấy trên màn hình là hai người đang hôn nhau, quần áo xốc xếch, Trình Cẩm dành thời gian nhìn về phía camera, “Này, mấy người xem vừa vừa là được rồi...” Dương Tư Mịch lấy dao nhỏ ra muốn làm phi tiêu, bị Trình Cẩm cầm tay, dao nhỏ rớt xuống đất, tay Dương Tư Mịch trở về trên người Trình Cẩm... Tống Văn lúng túng bảo cấp dưới nhanh chóng tắt camera, hắn sờ mấy giọt mồ hôi trên trán, hình ảnh này sức công kích quá mạnh, không, là sát thương

quá lớn, nhưng ai biết động tác của họ nhanh như thế, mới vào phòng được nửa phút thôi mà!

Ngày hôm sau, buổi tiệc bắt đầu lúc chạng vạng tối, các khách mời ăn diện lộng lẫy sang trọng mà đến, tổ Trình Cẩm không vào hiện trường tham dự, đều ngồi trong phòng theo dõi.

Trong phòng theo dõi có rất nhiều người, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch sau khi vào cửa thì an vị ở một góc, buổi tiệc sắp bắt đầu Trình Cẩm mới đi xem video giám sát, Tống Văn nhìn thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch sẽ nhớ tới tình cảnh đêm qua, nhin không được liếc nhìn Dương Tư Mịch lười biếng ngồi trên ghế sofa trong góc, Dương Tư Mịch giương mắt nhìn Tống Văn, ánh mắt sắc như dao, Tống Văn đối mắt với hắn một lát không nhin được dời ánh mắt trước, hắn nhú mày, Dương Tư Mịch rớt cuộc là loại người gì?

Hà Lộ và Quý Tâm Ngữ cũng đến, Tống Văn nói với Trình Cẩm từ tối qua đến giờ không phát hiện hai cô có hành động gì khác thường.

Sau khi vào hội trường, Quý Tâm Ngữ đi về phía một cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn gợi cảm, cấp dưới Liên Hương của Tống Văn giải thích, “Cô gái này tên Hiền Lạc Lạc, là một ngôi sao rất nổi...”

Tống Văn ngắt lời hắn, “Nói điểm chính thôi.”

“Trọng điểm là cô ấy có quan hệ thể xác với rất nhiều người.”

Bộ Hoan cười nói, “Lẽ nào cái giới này không phải như thế?”

Tiểu An trừng hắn, “Anh cho rằng ai cũng giống anh hả! Anh đây là thành kiến!”

Trình Cẩm vừa xem video vừa giơ tay ngăn bọn họ tiếp tục âm ỹ, trên màn hình Hiền Lạc Lạc mang dáng vẻ không muốn để ý tới Quý Tâm Ngữ, cô muốn bỏ đi nhưng bị Quý Tâm Ngữ cản lại. Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đi tới, cô là người đại diện Hoàng Tâm của Hiền Lạc Lạc, cô hơi trách cứ và lo âu nhìn Hiền Lạc Lạc, lại liên tục xin lỗi Quý Tâm Ngữ. Hiền Lạc Lạc không kiên nhẫn nhìn hai người họ, giễu cợt, “Được rồi, Quý Tâm Ngữ, cô có lời gì cứ nói đi.”

Quý Tâm Ngũ mỉm cười nói, “Tôi chỉ là muốn nói tới qua nghe ca khúc mới của cậu, cảm thấy cậu hát rất hay, MV quay cũng đẹp lắm, nhất là cảnh kết, quay thật tốt.”

Hiền Lạc Lạc hơi ngẩng đầu, “Cảm ơn đã yêu thích, bây giờ cô đi được chưa?”

“Đương nhiên.” Quý Tâm Ngũ lưu loát xoay người rời đi.

Trong phòng theo dõi, đám Tống Văn thất vọng, còn tưởng sẽ xuất hiện tin tức liên quan đến vụ án. Bộ Hoan cười nói, “Ôi trời, cứ tưởng có trò hay để xem chứ.”

Liên Hương tận tụy giải thích, “Quý Tâm Ngũ và Hiền Lạc Lạc nhiều năm trước đúng là bạn bè tốt, lúc đó cả hai đều ở Giải trí Tinh Hải, sau khi Quý Tâm Ngũ nổi lên thì đột nhiên bị công ty đóng băng, có người nói là Hiền Lạc Lạc giở trò, hai người vì vậy mà trở mặt thành thù. Sau đó Hiền Lạc Lạc được công ty trọng điểm bồi dưỡng, cũng nổi rất nhanh. Quý Tâm Ngũ sau mấy năm bị đóng băng đổi sang ký với Giải trí Song Kỳ, rất nhanh liền nổi tiếng cả nửa bầu trời. Hai người đều nổi, khó tránh khỏi chạm mặt ở những trường hợp quan trọng, kỳ lạ là Quý Tâm Ngũ đối với Hiền Lạc Lạc xem như hữu nghị, Hiền Lạc Lạc trước giờ đều không muốn nói chuyện với Quý Tâm Ngũ nhưng hai người đều không công khai nói xấu đối phương.”

Tiểu An mắt sáng như đuốc nhìn Liên Hương, chàng trai trẻ tuổi bị Tiểu An nhìn đến đỏ mặt, Tiểu An bắt lấy tay hắn, “Chúng ta trao đổi các loại đưa chúng ta biết một chút đi.”

Bộ Hoan và Du Đặc vội vã kéo Tiểu An về, Bộ Hoan cười nói với Liên Hương, “Xin lỗi ha, con gái toàn thích những thứ này.”

Cái tay Liên Hương bị Tiểu An bắt lấy vẫn còn cứng ngắc, lỗ tai cũng đỏ, “Không sao, chúng ta có thể giao lưu sau giờ làm.”

“Tôi viết địa chỉ hòm thư cho anh.” Tiểu An giẫy dụa thoát khỏi tay Bộ Hoan, đi lấy giấy bút.

Hàn Bân nói, “Đêm qua Tần Việt nói Quý Tâm Ngũ bị đóng băng hình như do cấp cao Tinh Hải muốn quy tắc ngầm, cô ấy từ chối.” Tần Việt đang ở hiện trường buổi tiệc, có thể nhìn thấy hân trong video.

Diệp Lai nói, “Nghĩa là Hiền Lạc Lạc nhận quy tắc ngầm, sau đó hai người vì việc này mà trở mặt đúng không?”

Tống Văn nhìn mấy người tổ đặc án, *những người rất nhạy bén đấy, nhưng lời bọn họ nói có liên quan đến vụ án sao?*

Hắn xem hình ảnh video trên tường, buổi tiệc xa hoa này ở mức độ nào đó đã thể hiện nội tình của giới này – có người đàn ông tai to mặt lớn đang lên chiếm tiện nghi bạn nhảy, đối phương không tiện thể hiện ra mặt chỉ đành nhần nhịn nhảy xong; có người ở trong phòng cũng đeo kính râm đang nhìn chằm chằm ngôi sao nữ bên cạnh, dù ánh mắt hắn giấu sau tròng kính Tống Văn cũng có thể nhìn ra hắn đang thương thức vị trí nào của người khác; có cô gái xinh đẹp quyến rũ cười yêu kiều nói chuyện với bạn trai người khác, Tống Văn nhìn kỹ, đây không phải Hiền Lạc Lạc sao, tiếc là tiếng nói chuyện của họ quá nhỏ, chỗ họ đứng lại ồn ào, nhân viên đeo máy nghe lén cũng không tiện tiếp cận quá gần nên căn bản không biết họ đang nói gì, Trình Cẩm nói phóng to hình ảnh lên, quay ngược thời gian về lúc bọn họ vừa bắt đầu nói chuyện.

Xem hết đoạn video này, Trình Cẩm nói, “Bọn họ sẽ tìm cơ hội gặp mặt ở phòng 207.”

Tống Văn thở phào nhẹ nhõm, vậy thì không sao, vốn còn lo để lọt mất tin tức quan trọng, chỉ hẹn gặp mặt ở phòng trên tầng hai ngược lại không có việc gì, bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi rồi. Hắn hỏi Trình Cẩm, “Cậu có thể xem hiểu môi ngữ?”

Trình Cẩm cười nói, “Hiểu sơ sơ.”

Hóa ra Trình Cẩm thật sự nghiên cứu môi ngữ, đám Bộ Hoan ghi nhớ kỹ năng này của Trình Cẩm, quyết định sau này lúc nói lời không nên nói phải cẩn thận hơn nữa, họ không cho rằng Trình Cẩm chỉ hiểu sơ sơ, chắc chắn là khiêm tốn!

Liên Hương tiếp tục phổ cập tri thức cho mọi người, chỉ vào người đàn ông bên cạnh Hiền Lạc Lạc nói, “Người này là Tân Lực Cần.” Nghe được cái tên này mọi người liền cẩn thận nhìn video, hóa ra là hắn, chức vị hiện tại của Tân Lực Cần xem như rất cao, không hay lộ mặt nên mọi người không nhận ra, không ngờ hắn sẽ có mặt ở trường hợp thế này.

Sau khi Hiền Lạc Lạc và Tân Lực Cần tách ra thì bị người đại diện Hoàng Tâm cản đường, cô không kiên nhẫn lấy lại túi xách Hoàng Tâm cầm giúp rồi xoay người đi vào phòng vệ sinh, Hoàng Tâm đứng yên tại chỗ trầm mặc một hồi, sau đó quay người đi ra. Hiền Lạc Lạc ra khỏi phòng vệ sinh thì tiến thẳng lên phòng 207, cô rót ly nước, ngồi xuống sofa uống từ từ.

-----oOo-----

Chương 5: Đến cùng ý nan bình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tân Lực Cần tìm người phụ trách buổi tiệc Lưu Tịnh hàn huyên chốc lát, nội dung là tình trạng an toàn của khách sạn này.

Lưu Tịnh cười nói, “Ngài yên tâm, đương nhiên là vẫn như cũ.” Ngay lúc này hắn thấy được kết quả cuộc đời chính trị của Tân Lực Cần, hắn khóc không ra nước mắt nghĩ *mình sẽ không bị liên lụy hay trả thù chứ?*

Nửa tiếng sau Tân Lực Cần đi lên tầng hai, gõ cửa phòng 207 có treo bảng “Xin đừng làm phiền”, Hiền Lạc Lạc nhìn ra ngoài bằng mắt mèo, sau đó bắt đầu cởi quần áo, người trong phòng theo dõi dù liệu được sẽ có tình trạng này nhưng vẫn có một nửa số người đỏ mặt đồng thời dời mắt khỏi màn hình, Bộ Hoan huyết sáo, “Dáng người rất không tồi!”

Hiền Lạc Lạc mở cửa, Tân Lực Cần quét dáng người cô một lượt, trở tay đóng cửa, tiếp theo không khách sáo câu nào đã trực tiếp ôm ngang Hiền

Lạc Lạc ném lên giường, sau đó giống như sói đói vồ mồi nhào tới xoa nắn bộ ngực đầy đặn của Hiền Lạc Lạc, mặt Hiền Lạc Lạc ửng đỏ, cô nũng nịu rên lên, dường như đã mềm thành một bãi bùn nhưng hai tay lại lưu loát mở dây nịt Tân Lực Cần, kéo quần hần xuống... Tân Lực Cần đưa tay sờ soạng cặp đùi đẹp trơn mềm trắng như tuyết của người đẹp dưới thân, kéo ra, sau đó đè người xuống, Hiền Lạc Lạc khẽ rên một tiếng ôm chặt cổ Tân Lực Cần, hai chân càng mở rộng...

Tổng Văn nhắm mắt bình tĩnh lại, hần không ngờ sẽ cùng xem video giường chiếu với người khác như thế này, hơn nữa hần còn đặc biệt chú ý tốc độ của đôi nam nữ này còn nhanh hơn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đêm qua. Tổng Văn quay đầu thấy Trình Cẩm không còn đứng ở chỗ cũ, anh đang ngồi cạnh Dương Tư Mịch trên ghế sofa, nói gì đó với hần, hai người mỉm cười nhìn nhau đắm đuối, Tổng Văn lung lay ngồi đồng, khép mắt sau đó nhìn sang những người khác.

Hàn Bân mặt không biểu cảm xem video, Bộ Hoan cũng đang xem, hần chỉ thiếu nước lôi hạt dưa ra cắn xem trò hay, thỉnh thoảng còn phát biểu một câu phê bình, Hàn Bân ngẫu nhiên phản bác quan điểm của hần. Tiểu An cùng Liên Hương vẫn còn đỏ mặt đang thảo luận bí văn gì đó, Diệp Lai và Du Đặc đứng cạnh nghe họ nói chuyện. Còn có mấy nhân viên đỏ mặt thỉnh thoảng liếc qua video kiểm tra tiến triển, lẽ ra bọn họ không lúng túng đến thế nhưng vấn đề là ở đây còn có phái nữ, vậy nên cực kỳ ngượng ngùng, ngay cả đùa giỡn cũng không thể nói ra miệng, sợ bị các cô gái xem là tên thô bỉ.

Không biết qua bao lâu, tiếng rên rỉ cuối cùng cũng dừng lại, mọi người lần nữa dồn sự chú ý vào màn hình, Tân Lực Cần đang nằm trên người Hiền Lạc Lạc nghỉ ngơi, Hiền Lạc Lạc thất thần mở to mắt, lát sau cô từ từ hồi thần, trào phúng cười, nghiêng đầu thì thầm câu gì đó với Tân Lực Cần, Tân Lực Cần bỏ dậy lo lắng nhìn cô chòng chọc, “Cô muốn gì?” Hiền Lạc Lạc lười biếng nằm trên giường, cười khanh khách không nói lời nào.

Tân Lực Cần bị chọc giận, một bàn tay vung qua, trên mặt Hiền Lạc Lạc lập tức nổi dấu đỏ, nhưng cô không sợ hãi tránh né mà cười khẩy nhìn Tân Lực Cần sắc mặt tái mét, “Đời này anh xong rồi.”

Tân Lực Cần giận dữ, trên trán nổi gân xanh, hắn túm lấy mái tóc dài của Hiền Lạc Lạc, đập đầu cô vào tường, Hiền Lạc Lạc thét lên... Còn tiếp tục sợ là sẽ chết người, Tống Văn gọi người cùng đi ngăn Tân Lực Cần bạo hành.

Cửa bị đá vỡ, Tân Lực Cần trấn tĩnh buông Hiền Lạc Lạc ra, bắt đầu mặc quần áo, “Các người là ai?! Sao có thể tự tiện xông vào phòng người khác?!”

Tống Văn cong khoe miệng, hắn dùng bộ đàm liên hệ với người của mình để mang thẻ chứng nhận tới cho Tân Lực Cần xem.

Tân Lực Cần từ vênh váo tự đắc biến thành hoảng hốt lo sợ.

Hiền Lạc Lạc vén phần tóc rũ trước mặt về phía sau, sau đó nghiêng đầu nhìn những người trước mắt này, có người cầm áo choàng tấm phủ lên người cô, “Cô gái, mời mặc quần áo vào được không.” Hiền Lạc Lạc khẽ nói cảm ơn, dùng áo choàng tấm che kín cơ thể.

Hiền Lạc Lạc và Tân Lực Cần đều bị đưa đi, buổi tiệc vẫn diễn ra bình thường, không xảy ra chuyện gì đặc biệt nữa, chỉ có người đại diện Hoàng Tâm đang tìm Hiền Lạc Lạc khắp nơi, Tống Văn gọi người nói Hiền Lạc Lạc gọi điện thoại cho Hoàng Tâm, Hiền Lạc Lạc cười phức tạp, cô gọi điện cho Hoàng Tâm nói mình ra ngoài giải sầu, một lúc nữa sẽ quay lại. Tống Văn bắt đầu nhìn Trình Cẩm, “Đây chính là thu hoạch ngày hôm nay của chúng ta?”

Trình Cẩm nói, “Hiện giờ hình như là vậy.” Hắn nhìn những thành viên tổ đặc án, “Phát hiện chỗ nào không đúng?”

Hàn Bân nói, “Khi có người đột nhiên xông vào phòng Hiền Lạc Lạc không quá kinh hãi, cô ấy rất bình tĩnh, có phải cô ấy biết trước sẽ có người đến

không?”

Bộ Hoan cười nói, “Người phụ nữ này không biết nói gì mà chọc giận Tân Lực Cần, giống như cô ý.” Lúc cô nói chuyện ống kính bị Tân Lực Cần chặn mất, tiếng cô lại cực nhỏ nên không biết rốt cuộc là nói gì.

Diệp Lai gật đầu, “Chắc chắn là cô ý, cô ấy lộ ra vẻ mặt rất khinh thường.”

Tiểu An hơi buồn bực, “Thật ra em rất thích cô ấy.”

Du Đặc nói, “Vừa nãy Quý Tâm Ngữ có tìm Hiền Lạc Lạc, nhưng là gọi điện thoại hỏi Hoàng Tâm.”

Tống Văn nhìn Trình Cẩm, nói, “Sau đó thì sao, chúng ta có thể kết luận cái gì?”

Trình Cẩm cười nói, “Bây giờ kết luận vẫn còn quá sớm, nói chuyện với Hiền Lạc Lạc trước rồi tính.”

Hiền Lạc Lạc ngồi trong phòng thẩm vấn, cô đã mặc một bộ quần áo thường ngày dự bị để sẵn trên xe, dầu tay màu đỏ trên mặt vẫn chưa tan, trên trán có một cục u lớn sưng đỏ rất dễ thấy, cô nói với nhân viên muốn một cái túi chườm đá, dùng nó chườm lạnh trán mình.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi vào phòng, Hiền Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn họ, Dương Tư Mịch mỉm cười nhìn cô, “Ông chủ chúng tôi cho rằng hội trường đã bố trí thiên y vô phòng, không ngờ lại bị người nhìn thấu.”

Nếu Hiền Lạc Lạc nhìn thấu bố trí của họ, vậy có thể giải thích được biểu hiện của cô, cô biết có người tung lưới định bắt gì đó, cô liền nhân cơ hội lôi Tân Lực Cần vào lưới, hẳn là cô rất hận hắn.

“Các anh trông còn đẹp hơn khôi ngô sao.” Câu này có lẽ là khách sáo, Hiền Lạc Lạc nói tiếp, “Có lẽ cũng vì các anh bố trí quá hoàn mỹ chẳng? Thật ra tôi chỉ thử xem thôi.”

Thử xem? Trình Cẩm nói, “Cô muốn cho Tân Lực Cần thân bại danh liệt đến thế?”

Về mặt Hiền Lạc Lạc bình tĩnh, “Đúng vậy, hẳn người đàn ông đầu tiên của tôi, tuy nói lúc đó tôi cũng xem như tự nguyện nhưng đến cùng ý nan bình.”
Trình Cẩm hỏi, “Nếu cô chỉ muốn bọn họ thân bại danh liệt, vậy tại sao mấy người Nghiêm Thư Nhận lại chết?”

Hiền Lạc Lạc khẽ giật mình, cười nói, “Vì đối với loại người như hẳn, để hẳn sống mà mất đi tất cả so với trực tiếp chết đi là cách trả thù hiệu quả hơn.”

Trình Cẩm nhìn vết thương trên mặt Hiền Lạc Lạc, lắc đầu, “Không, cô không giết được bọn họ.”

Hiền Lạc Lạc nói, “Bọn họ đã ngủ thì sao?”

Trình Cẩm nói, “Tôi không tin họ sẽ ngủ.” Anh và Hiền Lạc Lạc tâm bình khí hòa thảo luận như thể đang nói đến vấn đề học thuật nào đó.

Hiền Lạc Lạc nói, “Vậy bỏ thuốc ngủ vào đồ uống?”

Ba người Nghiêm Thư Nhận đúng là sau khi uống thuốc ngủ, chìm vào giấc ngủ thì bị đâm chết.

Trình Cẩm nói, “Có phải cô sống rất không vui vẻ không?” Người có thể thẳng thắn thừa nhận mình phạm vào tội tử hình, đại khái là cảm thấy sống mà không vui cho nên chết có gì sợ.

Hiền Lạc Lạc nói nhỏ, “Chẳng qua là cảm thấy sống thế này không có ý nghĩa gì.” Sau đó cô còn nói có vài tư liệu có thể giao cho họ, cô đưa địa chỉ hòm thư và mật mã cho Trình Cẩm.

Về sau tổ Trình Cẩm mở ra xem, bên trong là ghi âm và ảnh chụp tất cả người từng có quan hệ với Hiền Lạc Lạc, trong đó có không ít chính trị gia nổi tiếng.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch rời khỏi phòng thẩm vấn, Tống Văn đón họ, cười nói, “Kết án, mọi người vất vả rồi!”

Trình Cẩm nói, “Tuy cô ấy thừa nhận nhưng tôi không cho rằng cô ấy là hung thủ.”

Dương Tư Mịch cũng nói, “Cô ấy không giết người.” Hấn nói ít nhất Hiền Lạc Lạc không cố ý giết người.

“...” Tống Văn nói, “Các cậu có thể khẳng định? Cô ấy có thể nói ra được người bị hại bị bỏ thuốc trước sau đó mới ra tay...” Vừa mới thành đại kết cục, kết quả lại là uổng công vui vẻ.

Tiểu An và Liên Hương đi tới, Tiểu An hưng phấn nói, “Lão đại, bọn em tra được lời Quý Tâm Ngữ nói với Hiền Lạc Lạc có ý gì rồi, bài hát chủ đề trong album mới nhất của Hiền Lạc Lạc tên là <Thập Diện Mai Phục>, kết cục MV bài hát này là nhân vật chính bị vây chết trong vòng vây của kẻ địch. Quý Tâm Ngữ có thể đã ám chỉ với Hiền Lạc Lạc là hội trường không thích hợp, bảo cô ấy cẩn thận.”

Một ngày trước sau khi nhìn thấy Trình Cẩm, Quý Tâm Ngữ tỉ mỉ hỏi Hà Lộ chuyện của Trình Cẩm, Hà Lộ có ấn tượng rất tốt với môi tình đầu, cho rằng Trình Cẩm là người rất hiền lành rất có trách nhiệm rất lợi hại, Quý Tâm Ngữ nghe xong thì cảm thấy Trình Cẩm nhiệt tình vì dân phục vụ như thế nói không chừng vẫn đang làm cảnh sát, hơn nữa cô thấy thời cơ Trình Cẩm xuất hiện quá trùng hợp, cô biết Hiền Lạc Lạc và Nghiêm Thư Nhận có quan hệ thân mật nhưng sau khi Nghiêm Thư Nhận chết lại không có ai đến điều tra Hiền Lạc Lạc, cô có dự cảm mưa gió sắp nổi.

Ngày hôm sau đến hội trường Quý Tâm Ngữ cảm thấy có gì đó không đúng, có lẽ ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo nên cô thân hồn nát thần tính. Dù nghĩ mãi không rõ vì sao bên bộ sẽ bày trận lớn như vậy nhưng cô vẫn cố gắng nhắc nhở Hiền Lạc Lạc để cô ấy đừng đi làm chuyện ngu xuẩn. Cô cảm thấy nếu Hiền Lạc Lạc không liên quan đến cái chết của Nghiêm Thư Nhận thì Hiền Lạc Lạc chắc chắn không nghe hiểu cô nói gì, vậy không còn gì tốt hơn; nếu Hiền Lạc Lạc có liên quan thì hẳn cô ấy có thể nghe hiểu ám chỉ, cũng có thể nhanh chóng... chuẩn bị sẵn sàng.

Trình Cẩm cười nói, “Quý Tâm Ngũ có trái tim thất khiếu linh lung, vậy cô ấy có nghĩ đến việc Hiền Lạc Lạc tự chui đầu vào lưới không?”

Thất khiếu linh lung tâm: chỉ cô gái khôn khéo sáng suốt có óc phán đoán.

Tống Văn nhanh chóng cho người tìm Quý Tâm Ngũ đến hỏi, không gây ra động tĩnh gì, Quý Tâm Ngũ rất phối hợp với họ, nhưng bên cạnh cô có một bạn đồng hành – người đại diện Hoàng Tâm của Hiền Lạc Lạc.

Tiểu An nói, “Thật ra em cũng thích Quý Tâm Ngũ lắm.” Trên thực tế một nửa số người trong phòng đều thích nghe Quý Tâm Ngũ hát, Tiểu An chớp đôi mắt to nhìn Trình Cẩm, “Lão đại, có thể nhờ cô ấy ký tên cho em không?” Tiểu An học hết chân truyền của Dương Tư Mịch, hai người họ lúc sử dụng biểu cảm đáng thương vô tội để đạt được mục đích có đến sáu phần tương tự.

Trình Cẩm cười nói, “Có thể tìm thầy Dương nhà em.” Dương Tư Mịch nhìn Trình Cẩm, vẫn nhận lấy giấy bút từ Tiểu An.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đến gian phòng Quý Tâm Ngũ đang ngồi, Dương Tư Mịch trước tiên đưa giấy bút cho Quý Tâm Ngũ, “Có thể ký tên giúp tôi không, tôi có người bạn rất thích cô.”

Quý Tâm Ngũ không ngờ loại trường hợp này còn có người tìm mình ký tên, cô cười ký lên giấy một chữ ký rất đẹp nhưng nói thật thì độ phân biệt không cao.

Dương Tư Mịch cất kỹ tờ giấy rồi nói, “Hiền Lạc Lạc thừa nhận mình đã giết Nghiêm Thư Nhận.”

Quý Tâm Ngũ ngây ngẩn, nước mắt hoảng loạn chảy xuống, cô một tay che mặt một tay muốn mở túi xách, nhưng cô quên mất túi xách của mình đã bị giữ lại ở bên ngoài... Trình Cẩm đưa khăn giấy cho cô, cô vội nhận lấy lau mặt nhưng nước mắt chảy không ngừng, cô dùng hết một túi khăn giấy mà nước mắt vẫn chưa dừng, cô dứt khoát cúi đầu nằm lên bàn nghẹn ngào khóc nức nở.

Hồi lâu sau, Quý Tâm Ngũ mới trấn tĩnh lại, cô nói, “Cô ấy có được ngày hôm nay không dễ dàng, tôi không tin cô ấy sẽ không để ý đến tiền đồ mà giết người.”

Dương Tư Mịch nói, “Cô ấy nói cô ấy cảm thấy sống không có ý nghĩa.” Quý Tâm Ngũ lại rơi lệ, cô hỏi Dương Tư Mịch và Trình Cẩm, “Có thể cho tôi gặp cô ấy không?”

Dương Tư Mịch và Trình Cẩm liếc nhau, Trình Cẩm nói, “Được, nhưng không thể cho hai cô thời gian quá dài.” Bọn họ đi ra, gọi người dẫn Hiền Lạc Lạc tới.

-----oOo-----

Chương 6: Khoảng cách giữa cô và cô ấy như cách xa cả chân trời

Nguồn: EbookTruyen.Net

Diệp Lai tới nói với Trình Cẩm, “Vừa nãy Hoàng Tâm cảm xúc quá kích động nên ngất xỉu, đã được đưa đến phòng y tế, Hàn Bân và Du Đặc đi theo.”

Phòng thẩm vấn có một mặt tường là gương thủy tinh, người ở trong không nhìn thấy bên ngoài nhưng người bên ngoài có thể thấy bên trong, tiếng động trong phòng cũng truyền ra ngoài qua loa phát. Hoàng Tâm nghe Dương Tư Mịch nói Hiền Lạc Lạc thừa nhận tội giết người thì rất kích động, sau đó ngất xỉu.

Trình Cẩm gạt đầu ra hiệu đã biết, anh thấy Hiền Lạc Lạc bị dẫn vào phòng thẩm vấn liền trở lại trước tường thủy tinh quan sát.

Hiền Lạc Lạc sau khi vào phòng thì không đi vào trong mà đứng ở cạnh cửa nhìn Quý Tâm Ngũ, “Thời điểm như thế này người tôi không muốn nhìn

thấy nhất là cô, cô tới làm gì?”

Quý Tâm Ngữ lúc này đã trở về dáng vẻ bình thường, ngoài đôi mắt hơi đỏ gần như không nhìn ra cô vừa mới thất thố khóc to, “Họ nói cậu thừa nhận giết người, cậu sao lại giết người, cậu điên rồi sao? Tại sao cậu muốn thừa nhận chuyện này?!”

Hiền Lạc Lạc nói, “Tôi đã sớm nói tôi nhất định sẽ khiến họ trả giá đắt.”

Quý Tâm Ngữ hít sâu, “Cậu nói cho họ cậu không giết người đi.”

Hiền Lạc Lạc nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô, như một cô gái trẻ bốc đồng, nói, “Không.”

Quý Tâm Ngữ luống cuống rơi lệ, Hiền Lạc Lạc phì cười, “Quý Tâm Ngữ kiên cường bị công ty đóng băng, bị người nhục nhã đều không khóc, bây giờ lại khóc, vì tôi? Quý Tâm Ngữ, thật ra tôi cũng không hận đám người Nghiêm Thư Nhận đâu, là tự tôi chọn con đường này, tôi hận nhất là cô, cô tự cho mình thanh cao chưa từng chịu để tôi giúp cô, cô xem thường tôi tiếp người ta ngủ đúng không, vậy cần gì để ý tới sống chết của tôi?”

Lúc trước cô bước lên con đường này một nửa vì chính cô, một nửa lại vì giúp Quý Tâm Ngữ, nhưng Quý Tâm Ngữ chưa từng nhận sự giúp đỡ của cô, về sau bản thân Quý Tâm Ngữ vận may không tệ chuyển sang Giải trí Song Kỳ, sau đó tinh quang rạng rỡ nhưng đây là đang vả lên mặt cô một cái tát, Quý Tâm Ngữ đồng ý nhận giúp đỡ từ bất kỳ người nào cũng không nhận của cô. Quý Tâm Ngữ là hoa bách hợp hoàn mỹ dưới ánh mặt trời, cô là hoa anh túc màu máu trong bóng tối, các cô... có thể nói khác nhau một trời một vực.

Quý Tâm Ngữ ghen ngào nói, “... Không phải như vậy, cậu đã đủ vắt vả... Tôi chỉ không muốn để cậu khó xử vì chuyện của tôi.”

Hiền Lạc Lạc gật đầu, “Ừm, vậy bây giờ cô dừng ở đây tiếp tục gây khó khăn cho tôi nữa, cô mau về đi.” Cô muốn gọi người tới đưa Quý Tâm Ngữ đi, há miệng nhưng lại không thể phát ra tiếng, cô chợt cảm thấy sức cùng lực kiệt, lui về sau một bước tựa lên tường yên lặng nhìn Quý Tâm Ngữ rơi lệ không ngừng.

Liên Hương nhìn Tiểu An cùng rơi nước mắt với Quý Tâm Ngũ, lấy dũng khí muốn nói câu an ủi cô thì thấy Dương Tư Mịch đột nhiên ném một tờ giấy tới, “Chữ ký!” Tiểu An nhào qua tiếp được tờ giấy đang chao liệng, vui vẻ ra mặt mở ra xem, quên mất mấy giây trước mình còn khóc. Tống Văn nói, “Cũng hết giờ rồi nhỉ?” Hắn cho người dẫn Hiền Lạc Lạc đi.

Hiền Lạc Lạc theo nhân viên ra ngoài, Quý Tâm Ngũ khóc đến mức khản giọng lên tiếng, “Lạc Lạc...” Hiền Lạc Lạc hơi cúi nghiêng đầu như muốn quay đầu, cuối cùng vẫn cứng cổ nhìn thẳng phía trước đi ra.

Tống Văn thở dài, “Vậy bây giờ lại là tình huống gì đây?” Hắn cũng đã nhìn ra, Hiền Lạc Lạc có lẽ không giết người, vậy ngôi sao đang nổi này tại sao muốn nhận tội? Dù sao không đến mức vì không chịu thua kém mà đi tìm chết chứ?

Trình Cẩm gọi điện thoại cho Hàn Bân, “Hoàng Tâm tỉnh chưa?” Nhận được câu trả lời thì anh cúp điện thoại, nói với Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, Hoàng Tâm tỉnh rồi, chúng ta đi xem một chút đi.”

Phòng thăm vấn cách phòng y tế không xa, mấy phút sau đám Trình Cẩm thấy được Hoàng Tâm qua cửa sổ, cô đã tỉnh, đang ngồi trên ghế ngẩn người.

Hàn Bân nói, “Thân thể cô ấy rất không khỏe, bệnh rất nặng.”

Du Đặc ở một bên dùng laptop tìm người điều tra giúp tài liệu về Hoàng Tâm.

Trình Cẩm thở dài đi vào phòng, anh và Dương Tư Mịch ngồi xuống ghế đối diện Hoàng Tâm, song phương trầm mặc hồi lâu, ngoài cửa Tống Văn không kiềm chế được đi qua đi lại trên hành lang.

Không lâu sau, Du Đạc tra được tài liệu, cậu nhấn tin vào di động của Trình Cẩm: Tra được rồi, cô ấy đúng là bị bệnh nặng, ung thư, hẳn không còn bao lâu. Trình Cẩm đặt điện thoại trước mặt Hoàng Tâm để cô nhìn, Hoàng Tâm hơi co rúm nhưng vẫn không nói gì.

Dương Tư Mịch nói, “Ngay từ đầu cô đã biết Hiền Lạc Lạc và những người kia có quan hệ thể xác, hơn nữa cô còn ủng hộ.”

Hoàng Tâm run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch, dường như lại muốn ngất, “Cậu thì biết gì?! Tôi đã thấy Quý Tâm Ngữ bị đóng băng, chẳng lẽ muốn để A Hiền cũng mãi mãi không có ngày nổi tiếng như cô ấy?!” Trong ngành giải trí, bị đóng băng đồng nghĩa không có tương lai, có thể tái xuất đồng thời còn gặp may như Quý Tâm Ngữ hiếm như lá mùa thu.

Trình Cẩm nói, “Cô cho rằng quan hệ thể xác chỉ là theo nhu cầu, các cô không làm sai, vậy bây giờ cô làm những chuyện đó vì cái gì? Muốn giúp Hiền Lạc Lạc một lần cuối?”

Hiền Lạc Lạc nói cô giết mấy người bị hại Nghiêm Thư Nhận, nếu cô không phải hung thủ thì tại sao muốn nhận tội, là vì ai, vì người nào đó bên cạnh mình sao? Chẳng hạn như người đại diện mắc bệnh nan y của cô.

Nhưng nếu người đại diện là hung thủ, vậy động cơ là gì? Là muốn trước khi chết làm việc tốt giúp Hiền Lạc Lạc thoát khỏi những người đó?

Trình Cẩm nói, “Nếu cô muốn giúp Hiền Lạc Lạc, vậy không được như cô mong muốn rồi, Hiền Lạc Lạc kiên trì nói mình giết người.”

Hoàng Tâm nói, “Không phải các cậu đã biết em ấy không giết người sao?”

“Vậy thì thế nào? Chính cô ấy thừa nhận, hơn nữa còn có thể nói ra trình tự giết người, trước tiên cho người bị hại uống thuốc ngủ, chờ người bị hại mất tri giác thì ra tay giết người.”

“Được, tôi thừa nhận tôi giết người, như thế em ấy sẽ không có chuyện gì chứ?” Sau khi thừa nhận, tâm lý Hoàng Tâm thả lỏng, thân thể cũng không

còn run rẩy.

Tống Văn nói, “Lần này sẽ không sai nữa ha.” Không ai hưởng ứng hẳn, mọi người đều đang nghe Hoàng Tâm kể lại chuyện đã xảy ra.

Hoàng Tâm nói ban đầu cô không biết Hiền Lạc Lạc rất phản cảm loại giao dịch đó, cô cho rằng Hiền Lạc Lạc là loại người vì nổi tiếng cái gì cũng bằng lòng nỗ lực, cô còn cảm thấy khẩu vị Hiền Lạc Lạc thật lớn, không ngừng bò lên giường nhiều người khác nhau.

Nhưng ở chung với Hiền Lạc Lạc lâu ngày, có lẽ có tình cảm, cô không còn nghĩ vậy, cô thấy Hiền Lạc Lạc cũng không tệ lắm, ít nhất không phải người nịnh bợ, sau khi được thể Hiền Lạc Lạc luôn âm thầm giúp đỡ Quý Tâm Ngữ nhưng không biết sao hai người vẫn trở mặt.

Về sau Hiền Lạc Lạc cũng dè dặt rất nhiều hậu bối, dù sao cô nổi danh tương đối sớm lại có tư lịch, với lại thỉnh thoảng còn có thể thổi gió bên tai Nghiêm Thư Nhận, chỉ cần không quá đáng Nghiêm Thư Nhận đều đồng ý, bởi thế mà Hoàng Tâm còn khuyên Hiền Lạc Lạc đừng tự mình lui tới với người khác nữa, tránh cho bị Nghiêm Thư Nhận biết sẽ chọc hấn không vui. Hiền Lạc Lạc nói Nghiêm Thư Nhận dĩ nhiên biết hết nhưng hấn chẳng để ý, chỉ là một người bạn giường thôi mà, hấn không mắc bệnh sạch sẽ.

Có một lần Hiền Lạc Lạc uống say, lấy ra một đồng ghi âm và ảnh chụp từ kết an toàn nói muốn khiến những kẻ này thân bại danh liệt, xem bọn họ làm sao chà đạp người khác.

Sự kiện lần này hù được Hoàng Tâm, cô nghi ngờ Hiền Lạc Lạc thật sự gửi ảnh chụp đi nhưng vì đám đàn ông trong ảnh đều có quyền có thể, người nhận được ảnh không đủ can đảm công khai, cô cực kỳ lo lắng Hiền Lạc Lạc sẽ gặp phiền phức vì chuyện này. Cô khuyên Hiền Lạc Lạc quên đi, dù sao bây giờ có cả danh lẫn lợi, chuyện quá khứ để nó qua đi.

Nhưng Hiền Lạc Lạc không phải người nghe khuyên bảo, việc muốn làm cô sẽ làm. Cô nói cô không sợ bị lôi xuống nước, cô nói mọi thứ đều có giá, bản thân thấy đáng giá là được.

Một tháng trước, Hoàng Tâm đột nhiên kiểm tra ra ung thư, giai đoạn cuối, không trị hết chỉ có thể kéo dài thời gian. Biết mình sắp chết, cô bàng hoàng rất nhiều ngày. Hiền Lạc Lạc thấy tinh thần cô không tốt nên cho cô nghỉ ngơi không cần lo lắng công việc, tự cô ấy có thể giải quyết. Lúc đó Hoàng Tâm khẽ giật mình, cô làm người đại diện của Hiền Lạc Lạc nhiều năm như thế, hình như chưa từng làm gì vì cô ấy, mọi thứ Hiền Lạc Lạc đạt được bất kể nguồn gốc có chính đáng hay không đều là do cô ấy tự tranh thủ lấy, người đại diện cô đây chỉ có thể nói xem như trung với cương vị, còn năng lực đại khái là rất bình thường.

Hoàng Tâm quyết định làm một số chuyện giúp Hiền Lạc Lạc, đây là chuyện cuối cùng cô có thể làm vì cô ấy.

Cô dùng danh nghĩa Hiền Lạc Lạc hẹn đám Nghiêm Thư Nhận đến phòng nghỉ gặp mặt, bọn họ không nghi ngờ gì, mặc dù việc này tư mật nhưng để người đại diện đáng tin chuyển lời cũng là tình huống bình thường. Hoàng Tâm đưa rượu đỏ đã bỏ thuốc cho họ uống, bọn họ cũng không nghi ngờ, trong lúc chờ Hiền Lạc Lạc bọn họ bất tri bất giác uống cạn.

Lần giết người đầu tiên Hoàng Tâm sợ muốn chết, nhiều máu như vậy, bắn tung tóe khắp người... Cũng may cô mang theo quần áo dự phòng. Nhưng sau khi mất cả buổi đứng trong phòng tắm rửa sạch máu cô không sợ nữa, cô cảm thấy giết người cũng chẳng khó, cô quyết định làm hết sức giúp Hiền Lạc Lạc giải quyết những người đó.

Lúc Hoàng Tâm không cẩn thận lộ tẩy trước mặt Hiền Lạc Lạc cũng không sợ hãi, lúc đó cô bất cần nói ra Nghiêm Thư Nhận là bị người chém loạn mà chết, nhưng trên thực tế không có ai biết Nghiêm Thư Nhận chết như thế nào, thậm chí còn không biết hẳn có phải chết bình thường không vì cảnh sát không công bố tin tức về mặt này.

Lúc đó Hiền Lạc Lạc chỉ nghi ngờ nhìn Hoàng Tâm. Tuy cô không nói gì thêm nhưng Hoàng Tâm cảm giác được cô đã biết.

Trong buổi tiệc Quý Tâm Ngữ đặc biệt chạy tới nói chuyện với Hiền Lạc Lạc, lời cô ấy nói khá kỳ lạ nhưng Hoàng Tâm nghe hiểu, cô nghĩ vậy thì hôm nay không ra tay là được, lại không ngờ Hiền Lạc Lạc sẽ hẹn người khác gặp mặt càng không ngờ sau khi bị bắt Hiền Lạc Lạc sẽ thừa nhận mình giết người.

Liên quan tới trình tự giết người. Hiền Lạc Lạc có thể đoán đúng Hoàng Tâm cho người bị hại uống thuốc ngủ là vì Hoàng Tâm cũng bỏ thuốc cô, cô thường xuyên mất ngủ nhưng không chịu uống thuốc ngủ, thời gian dài tinh thần rất kém, vì để cô đi ngủ, Hoàng Tâm đã lén bỏ thuốc ngủ vào đồ uống của cô, làm nhiều lần nên bị cô phát hiện.

Sau khi nhận tội, Hoàng Tâm xin Trình Cẩm giấu Hiền Lạc Lạc chuyện cô bị bắt. Trình Cẩm hỏi ý Tống Văn, Tống Văn nghĩ dù sao vụ án này cũng sẽ được bảo mật, thôi thì cứ làm việc tốt đi.

Sau đó, Tống Văn nói cho Hiền Lạc Lạc biết hung thủ là một người đàn ông có thù riêng với đám người Nghiêm Thư Nhận. Hắn còn phá lệ cho Hoàng Tâm và Hiền Lạc Lạc gặp nhau lần cuối.

Hoàng Tâm nói với Hiền Lạc Lạc cô mệt mỏi, muốn từ chức đi du lịch, trước đây cô cũng thường nói có thời gian thì muốn đi du lịch vòng quanh thế giới. Hiền Lạc Lạc nửa tin nửa ngờ nhưng không chịu nổi Quý Tâm Ngữ ở bên cạnh phụ họa, Quý Tâm Ngữ nói “Hoàng Tâm không ở đây tôi cũng có thể chăm sóc cậu”, Hiền Lạc Lạc cười mắng không biết cuối cùng là ai chăm sóc ai... Cứ cười đùa như thế, lần gặp nhau cuối cùng của Hoàng Tâm với hai cô ngược lại không quá thương cảm.

Sau này Hiền Lạc Lạc kết thúc hợp đồng với Tinh Hải, từ từ mờ nhạt khỏi ngành giải trí.

Trình Cẩm từng hỏi Hiền Lạc Lạc có muốn lấy lại những tài liệu kia không.

Hiền Lạc Lạc nói, “Muốn tìm người dám lấy đi những thứ đó thật không dễ, anh đừng trả lại cho tôi được không?”

Nếu người trong cuộc không hối hận, Trình Cẩm liền bảo Tiểu An làm mờ dung mạo Hiền Lạc Lạc, sau đó sao chép tài liệu thành nhiều bản, gửi cho mỗi bộ một bản, lần này cuối cùng không còn cách nào tiếp tục đề những chuyện này xuống.

Mấy tháng sau, chính phủ tiến hành một cuộc chỉnh đốn tác phong rầm rộ. Rất nhiều người âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi với tổ đặc án, trái lại cũng có người rất tán thưởng tổ đặc án.

Cấp trên của Tống Văn lại tức giận, ông già quát, “Tổ đặc án sao có thể giấu đồng tài liệu đó làm của riêng hả! Kết quả hôm nay cùng lão Hạ tán gẫu tôi mới biết tin, vốn dĩ tôi phải là người đầu tiên biết chuyện!”

Tống Văn biết ông ấy vì đánh mất cơ hội khoe khoang mà canh cánh trong lòng, thật ra số tài liệu đó là củ khoai nóng bỏng tay, tổ đặc án lấy đi càng tốt, hấn vội ho khan, nịnh nọt nói, “Ít nhất là ngài mời tổ đặc án đến điều tra vụ án này, chứng tỏ ngài rất tinh mắt!”

“Chứ sao!” Ông già vui vẻ, bắt đầu gọi điện thoại, Tống Văn đoán ông ấy muốn gọi cho người khác khoe khoang chuyện này...

-----oOo-----

Hai tấm vé tàu

Chương 1: Có chuyện rồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Lão đại, có chuyện rồi!”

Trình Cẩm vừa vào văn phòng liền bị đám Diệp Lai vây quanh, anh liếc nhìn cả đám người về mặt khẩn trương, không thấy Du Đạc đâu bèn nhíu mày, “Du Đạc? Cậu ấy làm sao?”

Diệp Lai nói, “Không phải Du Đạc, lão đại, là anh!” Du Đạc không có mặt nguyên nhân là cậu bị gọi đi sửa máy tính hộ, cũng không xảy ra bất trắc gì. Một ngày trước Trình Cẩm đưa cho họ hai tấm vé du thuyền xa hoa, bảo họ tra tin tức về nó.

Bộ Hoan thanh minh trước, “Bọn tôi thật sự không lười biếng.”

Trước tiên họ gọi điện cho phía du thuyền, bảo bên đó kiểm tra gian phòng trên du thuyền một lần, không có vấn đề; sau đó họ rất cần cù mang vé tàu đến phòng kiểm nghiệm chứng cứ, người bên đó kiểm tra xong thì nói vé không có vấn đề, hỏi họ giờ xử lý thế nào, đám Bộ Hoan quyết định không lên du thuyền chơi, để người của tổ kiểm nghiệm tùy tiện xử lý.

Sau đó người nọ đưa vé cho người khác, người này cầm về lại tặng cho bạn, người bạn không biết có phải lại tặng cho bạn bè người thân không... Tóm lại, cuối cùng một đôi người yêu lên du thuyền xa hoa vào ở gian phòng cảnh quan lộng lẫy đó, sau đó bọn họ không thể sống sót cập bến, pháp y nói là đột ngột phát bệnh tim nhưng hai người chết đều không có tiền sử bệnh tim.

Hàn Bân nói, “Nghĩ ngờ bước đầu là họ uống phải loại thuốc nào đó, có vài loại thuốc sau khi tiến vào cơ thể người thay cũ đổi mới rất nhanh, quá thời gian nhất định sẽ không tra ra.”

Tiểu An nói, “Lão đại, chắc chắn có người muốn đối phó anh và thầy Dương!” Nếu lúc đó ở trong gian phòng ngắm biển lộng lẫy là Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, không biết kết quả sẽ như thế nào...

Dương Tư Mịch không quan tâm chuyện này, hấn hỏi, “Trình Cẩm, vậy có phải chúng ta lại có ngày nghỉ không?”

Rất có thể. Vé tàu là Trình Cẩm cung cấp, mà người lên du thuyền lại chết, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đều không thoát khỏi hiềm nghi, khẳng định không thể tham gia điều tra vụ án này, thậm chí mọi thành viên tổ đặc án cũng không thể tham gia điều tra, những công việc khác có lẽ cũng phải tạm thời bỏ dở, không phải chính là lại có ngày nghỉ sao?

Trình Cẩm gọi điện thoại cho Khuất Dục, anh đoán thuyền mô hình là mô hình nhỏ Khuất Dục thả xuống để thăm dò quan hệ của anh và Dương Tư Mịch, hoặc nói là cho họ một cơ hội công khai quan hệ, vì Khuất Dục đã chủ quan nhận định anh và Dương Tư Mịch không phải quan hệ bình thường. Có người thả câu, có người bằng lòng mắc câu, Trình Cẩm chọn công khai quan hệ của mình và Dương Tư Mịch, suy nghĩ của anh là dù sao làm trong ngành này đều là nhân tinh cả, anh và Dương Tư Mịch có gì thật lẽ nào bọn họ không nhìn ra?

Khuất Dục nhận điện thoại nói, “Tôi biết cậu sẽ tìm tôi mà. Không sai, thuyền mô hình là tôi tặng hai cậu, vé tàu cũng là tôi mua, nhưng chuyện còn lại không liên quan đến tôi. Cậu yên tâm, tôi sẽ tra rõ việc này, các cậu nghỉ ngơi mấy ngày trước đi.”

Dục nghỉ có lương dường như không tồi nhưng vẫn mong sự việc sớm được điều tra rõ, nếu không cho dù Khuất Dục nhảy ra nói là hắn mua vé cũng sẽ không có ai tin.

Rất nhanh Tạ Minh để Ngụy Thanh thông báo họ được nghỉ phép tạm thời, lần này không quyết định thời gian nghỉ.

Đám Diệp Lai theo Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi ra ngoài, Du Đặc đi sửa máy tính giúp cũng quay về rồi, Trình Cẩm nói, “Về nhà cả đi, nhớ kỹ, cố gắng ở nơi an toàn.”

Diệp Lai cười nói, “Lão đại, đi theo anh là an toàn nhất!”

Tiểu An tung tăng nói, “Lão đại, về nhà anh nấu cơm đi, lâu lắm không tự động tay rồi!”

Một chiếc xe màu đen tương tá rất lớn dừng bên cạnh họ, cửa sổ xe từ từ hạ xuống để lộ khuôn mặt tươi cười của Bộ Hoan, “Lên xe nào.”

Trình Cẩm quan sát chiếc xe trước mắt, “Đây là xe chống đạn?”

“Đúng vậy, trong cục vẫn rất quan tâm sự an toàn của tổ đặc án chúng ta.”

Trình Cẩm bắt đầu đã lắc đầu nhẹ, kéo Dương Tư Mịch lên xe, không gian trong xe vẫn khá rộng rãi, sau khi toàn tổ đặc án lên xe cũng không có cảm giác chen chúc.

Chạy trên đường không lâu, họ phát hiện đằng sau không chỉ có một chiếc xe đang giả vờ đi cùng đường với họ.

Hàn Bân nói, “Cần tra xem ai đi theo chúng ta không?”

Trình Cẩm nói, “Cục số Mười đi, có ai có quan hệ cá nhân với bên đó không? Gọi điện hỏi thử.”

Quan hệ tốt nhất với họ trong bộ An ninh là cục số Chín và cục số Mười, trong đó cục số Mười am hiểu công việc giám sát kiêm bảo vệ hơn.

Hàn Bân lấy điện thoại di động ra bấm số, hắn tìm Lôi Sơn trước đây từng hợp tác một lần.

Trong chiếc xe ở xa, điện thoại di động của Lôi Sơn reo, hắn cầm điện thoại lên xem, cười nói, “Tổ đặc án tìm tới cửa.” Đồng nghiệp Lữ Văn Khải đưa đầu qua nhìn, sau đó “chặc” một tiếng.

Lôi Sơn ấn phím kết nối, cười nói, “Chúng tôi chỉ phục tùng mệnh lệnh của cấp trên thôi, các anh yên tâm, các anh hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm đó, đừng quản chúng tôi, xem như chúng tôi không tồn tại...” Ngay khi nhận điện thoại, hắn đã chuẩn bị trả lời các kiểu chất vấn của đối phương nhưng Hàn Bân chỉ “Ừ” một tiếng rồi cúp máy.

Lữ Văn Khải nhìn Lôi Sơn đột nhiên tắt tiếng đồng thời giống như bị nghẹn lời, mày nhíu lại, không nhịn được nói, “Bọn họ nói lời khó nghe gì rồi? Chúng ta cũng đâu có làm gì...”

Lôi Sơn ngắt lời hắn, “Không, họ không nói gì.” Hắn nhún vai, “Chắc là họ ngầm cam chịu cho chúng ta đi theo. Tôi cũng không biết họ nghĩ gì.” Bọn họ từng có kinh nghiệm bị người cùng ngành theo dõi, nhiều lúc biết rõ đối phương chỉ phục tùng mệnh lệnh của cấp trên nhưng vẫn không nhìn được tích giận, giờ đến lượt mình làm thế mà gặp phải người dễ nói chuyện, thật bất ngờ.

Lữ Văn Khải không quá tự nhiên ho khan, “Không phải nói họ không dễ chọc à? Bây giờ xem ra cũng được...”

Trong xe chống đạn, Hàn Bản nghe Lôi Sơn nói câu đầu tiên là biết đúng là cục số Mười, lấy được đáp án hắn liền cúp điện thoại, nói với đám Trình Cẩm, “Là cục số Mười.”

Tiểu An lẩm bẩm, “Đáng ghét, sao phải đi theo chúng ta.”

Diệp Lai cười nói, “Theo dõi cũng vất vả lắm, đợi chút nữa chúng ta ăn đồ ăn thơm phức, họ cũng chỉ có thể gặm lương khô, còn không thể đi ngủ, phải nhìn chăm chăm tất cả nhân viên khả nghi lui tới...”

Du Đặc nói, “Sớm biết thì ở trong cục cho rồi, chỗ đó an toàn nhất, cũng không cần lãng phí nhân vật lực.”

Dương Tư Mịch lên tiếng, “Tôi không thích ở lại cục.” Dù trước đây hắn thấy ở đâu cũng như nhau nhưng bây giờ hắn thích ở nhà hơn, với lại hắn cảm thấy nếu không có mấy người lăm chuyện này, hắn và Trình Cẩm ở đâu đều rất an toàn.

Trình Cẩm cười nắm chặt tay Dương Tư Mịch, sau đó cảm nhận được đối phương đang dùng sức nắm ngược lại, “Đương nhiên phải đi ra, nếu không làm sao biết ai đang có ý đồ gì?”

Bọn họ hiện là mỗi câu. Bọn họ rất có tự giác làm mỗi, không khẳng khẳng trốn trong xe chống đạn. Sau khi đến chợ thực phẩm, họ xuống xe đi mua thức ăn.

Đám Lôi Sơn rất phiền muộn, *mấy người chạy tới cái nơi nhiều người thế này làm gì hả, chỗ này rất không dễ theo dõi đó, với lại người bình thường không phải thích đi siêu thị hơn chợ thực phẩm sao?*

Cũng may không lâu sau họ đã đi ra, bây giờ đám Bộ Hoan mua thức ăn rất có năng suất, không mù quáng mua như lần đầu tiên, trên đường đi họ đã chọn món xong, sau đó vào chợ cứ trực tiếp mua là được.

Lôi Sơn nhìn tổ đặc án xách đủ loại thực phẩm ra khỏi chợ, bọn họ muốn thêm đồ ăn, đáng thương chúng ta chỉ có ăn đồ ăn liền.

Xe dừng ở dưới lầu tòa nhà Trình Cẩm sống, mọi người lên lầu, Trình Cẩm đang định lấy chìa khóa ra mở cửa đột nhiên dừng lại. Dương Tư Mịch híp mắt, Trình Cẩm ra dấu tay cho đám Diệp Lai sau lưng, mọi người chia thành hai đội dõn bước sang hai bên trái phải cánh cửa dựa tường ẩn nấp. Trình Cẩm gõ cửa, bên trong không có động tĩnh, Trình Cẩm ra dấu tay với Diệp Lai, Diệp Lai liền phối hợp với tiếng gõ của Trình Cẩm, đứng trước mắt mèo gắn trên cửa hô, “Chào anh Trình, anh có nhà không, tôi sống ở lầu trên, quần áo tôi phơi hình như rơi xuống ban công nhà anh, có thể nhặt giúp tôi không?”

Bên trong truyền ra tiếng bước chân, sau đó cửa mở, đằng sau cánh cửa, một người phụ nữ xinh đẹp tóc dài để xõa kinh hãi phát hiện mình bị mấy khẩu súng nhắm vào, Tiểu An nói, “Cô đừng lộn xộn, tôi chưa bắn súng bao giờ đâu, cô vừa động, tôi căng thẳng trượt tay thì thảm rồi.” Tiểu An đúng là hôm nay mới nhận được súng, không biết có phải trong cục cho rằng lần này rất nguy hiểm thật không mà phân phối súng cho cả cô bé vừa thành niên này.

Người phụ nữ chỉ kinh ngạc trong chớp mắt rồi cười nói, “Dương, đã lâu không gặp. Mọi người vào trong trước đi.”

Dương Tư Mịch không hề che giấu thu hồi con dao lóe ánh bạc trên tay, “Đới Duy, nơi này không phải nhà em, em không nên tùy tiện bước vào địa bàn của tôi.”

Nếu không có nguy hiểm, Trình Cẩm liền bảo mọi người thu vũ khí lại, vào phòng rồi nói tiếp.

Trình Cẩm cười nói, “Tur Mịch, vị này là?”

Dương Tur Mịch kéo Trình Cẩm ngồi xuống ghế sofa, sau đó hắn thoải mái dựa sát vào người Trình Cẩm, “Đới Duy, tên tiếng Anh là David, sát thủ bị cảnh sát hình sự quốc tế truy nã, nhưng bọn họ có lẽ còn chưa biết người mình muốn tìm là nữ.”

Đám Bộ Hoan kinh ngạc nhìn Đới Duy, người phụ nữ này là sát thủ? Bọn họ càng thêm đề phòng.

Hàn Bân nhú mày, có một sát thủ rất nổi tiếng tên David, nghe nói chưa từng thất bại, không ngờ đây là tên thật mà còn là nữ, lại quen biết Dương Tur Mịch?

Đới Duy cực kỳ bất đắc dĩ, “Dương, câu nói này của anh không chừng sẽ dồn em vào chỗ chết.”

Dương Tur Mịch nói, “Em đâu có dễ chết như thế.”

Đới Duy mỉm cười, Dương Tur Mịch biết nói câu đó giống như đã học được quan tâm người khác, hơn nữa không giống đang giả vờ, cô ta nhìn về phía người đàn ông thay đổi Dương Tur Mịch, tóc ngắn, khôi ngô, nụ cười trên mặt khiến người khác sinh ra cảm giác thân thiết với anh... Dương Tur Mịch đưa tay che mặt Trình Cẩm, “Anh ấy là của tôi.”

“...” Đới Duy cười, ánh mắt cô ta lơ lửng nhớ lại chuyện cũ, “Dương, em nhớ trước đây anh nói em thích ai cũng được.”

Trình Cẩm nắm tay Dương Tur Mịch kéo xuống khỏi mặt mình.

Dương Tur Mịch liếc nhìn Đới Duy, “Bây giờ tôi khác rồi, ngoài Trình Cẩm, em thích ai cũng được.” Người khác liên quan gì tới hắn.

Đới Duy cup mắt nghĩ ngợi, “Được rồi, giành đàn ông với đàn ông là chuyện gì chứ?” Hơn nữa còn không giành được, loại chuyện tốn công không có kết quả này ai muốn làm? Cô ta bỏ qua ý tưởng đột phát, nghiêm túc nhìn Trình Cẩm, cười nói, “Xin chào, Trình Cẩm, rất hân hạnh được biết anh.”

-----oOo-----

Chương 2: Đi bệnh viện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm lấy lại nụ cười, “Xin chào, cô Đới lần này về nước là do nghe nói chuyện du thuyền?” Dương Tư Mịch nói Đới Duy bị cảnh sát hình sự quốc tế truy nã, có lẽ bình thường cô ta hoạt động ở nước ngoài, hơn nữa là loại hoạt động phiêu bạt phạm vi toàn thế giới.

Đới Duy quên cả chớp mắt, cô ta không ngờ Trình Cẩm sẽ hỏi thẳng như vậy, *người bình thường không phải đều thích quanh co lòng vòng khách sáo sao? Nên hỏi mình rốt cuộc là ai, quan hệ với Dương Tư Mịch thế nào, hai người làm sao quen biết, ... trước chứ.* Nhưng Trình Cẩm không hỏi, Đới Duy muốn trả lời cũng không cách nào đáp.

Cô ta nói, “Đúng, tôi nghe nói có người nhận số tiền lớn, trở về khoe khoang người ngốc nhiều tiền chỗ nào đó trả cực nhiều tiền để hấn giết hai người bình thường, về sau mới biết đã giết nhầm. Hôm qua tôi vừa biết Dương cũng là mục tiêu, dạo này không có việc gì với lại lâu rồi không gặp Dương nên đến xem có thể giúp được gì không. Cái tên nhận tiền kia chắc chắn sẽ tiếp tục ra tay, hơn nữa không biết cố chủ có thuê thêm người không, Dương, anh vẫn nên cẩn thận chút.”

Dương Tư Mịch suy nghĩ, “Tên giết nhầm người không phải là đầu gỗ mắc chứng quên mất đây chứ? Hấn còn dám tới? Vậy hấn chết chắc.”

Đới Duy nói, “Rất nhiều người đoán là hấn nhưng ai biết được, hấn cũng có thừa nhận đâu.” Không có sát thủ nào giết người rồi còn phát thanh mình nói mình phụ trách sự kiện làm chết người nào đó.

Hàn Bân nói, “Tôi đi tìm người điều tra tung tích gần đây của hấn.”

Trình Cẩm gật đầu, cũng cho Du Đặc đi cùng.
Đới Duy đứng dậy, “Tôi cũng đi, có tin tức mới lại liên lạc.”

Bộ Hoan trao đổi ánh mắt với Trình Cẩm, hần đứng lên theo Đới Duy, cười nói, “Tôi đi cùng cô, chúng tôi khá quen thuộc hoàn cảnh Bắc Kinh.”

Đới Duy nhướn mày, “Xin tùy ý, chỉ cần anh theo kịp.”

Diệp Lai và Tiểu An nhìn mọi người lục tục rời đi liền hỏi, “Lão đại, vậy giờ chúng ta phải làm gì?”

Trình Cẩm nhìn đồng hồ treo tường, “Ăn cơm trưa?”

Trình Cẩm đi vào bếp, máy móc rửa rau, khó trách lần này trong cục sốt sáng như vậy, chẳng những phân cho họ xe chống đạn mà còn cho cả vệ sĩ, hóa ra là nhận được tin sát thủ nổi tiếng nhập cảnh. Bây giờ quan trọng nhất không phải là bắt được sát thủ – gã cũng chỉ là vũ khí trong tay người khác, mà là phải nhanh tìm ra cố chủ thuê sát thủ là ai, nhưng phải tìm như thế nào? Có lẽ vẫn phải bắt được sát thủ trước, sau đó cậy miệng gã xem cố chủ là ai.

Trình Cẩm cười nói, “Tur Mịch, có thể báo tin cho người đi bắt Đới Duy không?” Anh chỉ nói đùa thôi, tuy cô Đới là tội phạm truy nã nhưng cô ta dám xuất hiện trước mắt quần chúng, chắc hẳn tự có cách thoát thân.

Dương Tur Mịch nghiêm túc suy nghĩ, “Có thể, nhưng không bắt được.”

Trình Cẩm gật đầu cười nói, “Vì sẽ có người thông báo cho cô ta chạy trốn?” Dương Tur Mịch vô tội nhìn anh.

Không phủ nhận không thừa nhận? Trình Cẩm cười khẽ, không nói tiếp chuyện này mà đổi đề tài, “Tur Mịch, sát thủ nhận đơn như thế nào?”

Dương Tur Mịch đang thái thịt, hần ngẩng đầu nhìn Trình Cẩm, dao trên tay vẫn không ngừng thái thịt thành sợi có kích thước đều nhau, “Số ít sát thủ độc lai độc vãng, từ nhận đơn đến hoàn thành đơn đều tự làm một mình. Đại đa số thì có người trung gian, người trung gian phụ trách nhận đơn, điều tra rõ cố chủ có thể tin được không, thu tiền đặt cọc, sau đó liên hệ sát

thủ. Người trung gian tự có thủ đoạn tìm mối, bây giờ internet phát triển, người lợi dụng internet nhận đơn ngày càng nhiều, chuyện làm ăn của nghề này có lẽ đã lớn hơn trước đây.”

Trình Cẩm nói, “Người trung gian sẽ điều tra cô chủ? Vậy chính là sát thủ không nhất định biết cô chủ là ai? Hắn chỉ lấy tiền động thủ?”

“Tùy theo từng người, có sát thủ có thói quen là phải biết thân phận cô chủ. Người trung gian điều tra cô chủ bình thường ngoài xác định cô chủ có đủ tiền thanh toán chi phí, còn phải xác định đây không phải là bấy người khác đặt, nếu xảy ra chuyện thì sau này sẽ không còn sát thủ tới nhận việc của người trung gian này nữa, có thể còn có sát thủ đuổi theo giết hắn – nghĩa vụ công việc.”

Trình Cẩm cười nói, “Nghề nghiệp sinh lợi kék sù mạo hiểm đều cao. Nếu tên sát thủ này giết nhằm mục tiêu chân chính là chúng ta, giả dụ hắn nhận nhầm người, nhưng chết một nam một nữ mà, hắn sao lại nhìn nhầm nữ thành nam?”

Dương Tư Mịch nói, “Người mắc chứng quên mặt căn bản không nhận ra mặt người, gương mặt nào cũng như nhau.”

“...” Trình Cẩm biết điều này, nhưng không nhận ra mặt còn không phân biệt được kiểu tóc dáng người nam nữ sao, anh đã xem ảnh chụp hai người chết, cô gái đó tóc dài ngực cũng không phẳng, nếu như thế mà còn nhận nhầm thì chỉ có thể nói tên sát thủ này đủ lơ mơ, tuyệt đối không thích hợp làm nghề sát thủ!

Dương Tư Mịch thái thịt xong thì đi rửa tay, Trình Cẩm đổ chút dầu vào chảo, đun nóng rồi trút thịt sợi trộn tinh bột vào xào. Dương Tư Mịch rửa sạch tay, đến sau lưng Trình Cẩm ôm eo anh, “Trình Cẩm, em không làm loại sát thủ đó.”

Trình Cẩm nghe rất rõ, Dương Tư Mịch không nói chưa từng làm sát thủ, hắn chỉ chưa từng làm sát thủ lấy tiền giết người mà thôi, hắn giết người không vì tiền, không có tiền hắn cũng không phải không giết người, kẻ như vậy mới nguy hiểm nhất, chắc hắn đã từng khiến rất nhiều người sợ hãi.

Trình Cẩm nghiêng đầu nhìn đôi mắt như ngọc lưu ly đen dưới hàng mi dài của Dương Tư Mịch, “Anh biết.” Anh hôn lên mặt Dương Tư Mịch, trước đây Dương Tư Mịch trải qua chuyện gì anh không biết nhưng năm tháng sau này của hắn sẽ luôn có mặt anh.

Dương Tư Mịch hôn môi Trình Cẩm, tay cũng không thành thật vuốt ve làn da dưới vạt áo anh, Trình Cẩm cười đẽ tay hắn, “Tư Mịch, em không muốn ăn cơm nhưng Tiểu An và Diệp Tử muốn ăn.” Tiểu An và Diệp Lai vừa đi ngang qua cửa phòng bếp lại nhanh chóng đi mất.

Dương Tư Mịch an phận nhưng vẫn ôm Trình Cẩm không buông. Trình Cẩm mặc hắn ôm, cũng không để ý hắn dính lên người mình sẽ làm chậm tốc độ xào đồ ăn. Hai người có thể cùng nhau làm những việc bình thường nhất này, năm tháng tĩnh lặng nhưng tốt đẹp.

Lúc này, Bộ Hoan và Đới Duy đang ngồi trên xe, Bộ Hoan vừa lái xe vừa phân tâm nói chuyện với Đới Duy, “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Đới Duy vừa mới đi một trung tâm thương mại, hình như cô ta không tìm được người hoặc tin muốn tìm, chuẩn bị đổi chỗ khác, Bộ Hoan lái xe đuổi theo, dừng xe bên cạnh cô ta, Đới Duy lập tức tiêu sái lên xe, mái tóc dài hất lên một đường vòng cung đẹp đẽ trong không trung, có tài xế miễn phí sao lại không cần?

Sau khi lên xe Đới Duy rất yên tĩnh, cô gái tinh thần phấn chấn ban nãy như biến thành người khác, trầm mặc lại dường như hơi đau buồn, cô ta đọc địa chỉ cho Bộ Hoan.

Chỗ này lái xe đi cũng rất xa, mọi người cứ trầm mặc cũng vô vị. Bộ Hoan cười nói, “Cô và Dương Tư Mịch quen biết đã lâu?”

Đới Duy nói, “Đúng, quen biết rất lâu rồi.” Cô ta hơi nghi hoặc hỏi, “Sao anh ấy lại thích một người, còn là đàn ông?”

Bộ Hoan cũng không hiểu rõ lắm nhưng vẫn thử giải thích, “Chuyện tình cảm phải xem duyên phận, bọn họ có lẽ đã sớm quen biết.”

Đới Duy phản đối, “Có thể sớm cỡ nào, tôi và anh ấy quen biết từ lúc có ký ức đây này.”

Bộ Hoan lập tức dùng giọng khẳng định nói tiếp, “Cho nên chuyện tình cảm đúng là phải xem duyên phận.”

Đới Duy ngơ ngác, cô ta lẩm bẩm như nói khẽ, “Duyên phận sao, tôi thích anh ấy nhiều năm như vậy, vừa mới một năm không gặp anh ấy đã thích người khác...” Cô ta lập tức lấy lại tinh thần, hung dữ uy hiếp Bộ Hoan, “Vừa rồi anh không nghe thấy gì hết!”

Bộ Hoan giả vờ không hiểu, “Tôi nên nghe được cái gì sao?”

Đới Duy vỗ vai hắn, nụ cười như đóa hoa nở rộ rực rỡ sau khi gió xuân thổi qua, “Cảm ơn!”

Bộ Hoan bị nụ cười của cô ta làm thất thần, hắn chưa từng gặp một cô gái khó lường như vậy, có lẽ trong số người cùng nghề có nhưng hắn chưa từng trêu chọc, cô gái này sợ là còn lợi hại hơn cả người cùng nghề của hắn, hoàn toàn không nghe ra lời cô ta nói rốt cuộc là thật hay giả, hắn tập trung ý chí lần nữa nhìn thẳng con đường phía trước nghiêm túc lái xe, “Cô muốn nghe nhạc à, có thể mở phát thanh.”

Đới Duy chỉnh đài, thế mà thuần âm nhạc, còn là nhạc cổ điển, Bộ Hoan mỉm cười, đây cũng là thể loại hắn thích dù nhìn hắn không giống người thích nhạc cổ điển chút nào. Đường dài đằng đẵng, Bộ Hoan và Đới Duy trò chuyện về nhạc cổ điển, lại từ nhạc cổ điển đến sách đã đọc, loại vận động yêu thích, sau đó phát hiện bọn họ có nhiều điểm chung như thế... Bọn họ vừa tán gẫu vừa lái xe, đến nơi rồi mới kinh ngạc phát hiện thời gian trôi thật nhanh.

Bên kia, bữa cơm của đám Trình Cẩm đã lên bàn, chưa ăn được mấy đĩa liền có điện thoại gọi tới, là số Du Đặc, Trình Cẩm nghe máy, mấy giây sau vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, sau khi cúp điện thoại thì đứng lên, “Đi, đến bệnh viện.”

Diệp Lai và Tiểu An vội vàng để đĩa xuống, may mà tốc độ ăn của mọi người nhanh, đã ăn lửng bụng.

Tiểu An lo lắng hỏi, “Lão đại, có phải Bộ Hoan không?” Bộ Hoan ra ngoài cùng cô sát thủ kia, sớm đoán được sẽ có nguy hiểm.

Trình Cẩm nói, “Du Đặc gọi, Tần Việt bị thương, đi thôi, trên đường nói.”

Lái xe ngưng của họ giờ không có mặt, Diệp Lai muốn nói để cô lái, kết quả Dương Tư Mịch trực tiếp ngồi vào ghế lái, mọi người vừa thắt dây an toàn xong, chiếc xe lao ra như mãnh thú, nhanh như chớp dừng trước cổng bệnh viện.

Có người tới gõ cửa sổ xe họ, Trình Cẩm mở cửa cho hắn lên xe, là Lôi Sơn, hắn toét miệng cười lộ ra hai hàm răng trắng, “Trong nội thành đang kẹt xe cứng ngắc, các anh làm sao mà dùng thời gian ngắn như thế chạy tới được vậy?” Hắn thấy Tiểu An và Diệp Lai sắc mặt trắng bệch, hiểu rõ nói, “Xem ra các anh có tài xế có thể làm tay đua. Cũng may tôi không đi cùng...” Hắn dẫn người đi theo đám Hàn Bân, ở lại gần nhà Trình Cẩm là đám người Lữ Văn Khải, bây giờ bọn họ còn đang gian nan phân đấu trong dòng xe cộ, cách bệnh viện rất xa.

Trình Cẩm nói, “Cậu tìm chúng tôi làm gì? Có tiện vào bệnh viện rồi nói không?”

Lôi Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nhìn điện thoại di động của mình, “Còn mời mọi người chờ một lát.”

Trình Cẩm cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng Lôi Sơn nhìn là tòa nhà duy nhất vừa cao tầng vừa gần bệnh viện, Trình Cẩm nhíu mày, “Sao thế? Các cậu nghi ngờ có bắt tã?”

Lôi Sơn cười nói, “Vẫn chưa thể khẳng định.”

Tiểu An dần dần tỉnh táo lại từ “cảm giác như bay”, cô hỏi Lôi Sơn, “Anh nói là chúng tôi rất nguy hiểm?”

Lôi Sơn cười kiên định nói, “Chúng tôi sẽ bảo vệ mọi người.”

Tiểu An chớp mắt, “Răng trắng, tôi phát hiện anh thật ra rất đẹp trai!”
Lôi Sơn cố gắng duy trì nụ cười lộ răng, “Cảm ơn.”

-----oOo-----

Chương 3: Một vụ giết người trong phòng kín

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dương Tư Mịch nhìn đường lớn trước mặt tòa nhà, trong lòng nhanh chóng tính toán phương hướng, rất nhanh đã báo mấy vị trí bắn lên thích hợp nhất cho Lôi Sơn.

Lôi Sơn đang định gọi điện thoại thông báo cho người đang lục soát từng tầng trong tòa nhà thì điện thoại di động của hắn đã reo lên trước, bên đó báo đã bắt được người, Lôi Sơn hỏi bắt được ở chỗ nào, đối phương trả lời một vị trí mà Dương Tư Mịch liệt kê. Lúc Lôi Sơn nghe điện thoại thì đám Trình Cẩm xuống xe trước, Lôi Sơn bắt đắ dĩ khoanh tay, *những người này tính tình thật là gấp.*

Hành lang bệnh viện vừa dài vừa yên tĩnh, đám Trình Cẩm trầm mặc đi về phía trước, Du Đặc ở ngoài phòng bệnh đón họ, “Tần Việt ở trong, bị thương hơi nặng.” Trình Cẩm nhìn vào trong qua ô thủy tinh nhỏ trên cửa phòng, thấy Tần Việt nằm trên giường bệnh, Hàn Bân ngồi trên ghế cạnh giường trông hắn.

Hơn một tiếng trước, Du Đặc và Hàn Bân ra khỏi nhà Trình Cẩm, sau khi xuống lầu họ liền gọi đám Lôi Sơn lấy một chiếc xe đưa họ về cục Mười lăm. Trên đường đi Hàn Bân nhận được điện thoại Tần Việt gọi tới, Hàn Bân nói mình đang bận, Tần Việt hỏi hắn ăn cơm trưa chưa, nghe Hàn Bân nói vẫn chưa ăn lại hỏi hắn đang ở đâu, Hàn Bân nhìn bảng tên đường bên ngoài rồi nói cho Tần Việt. Xe tiếp tục chạy, không lâu sau Tần Việt lại gọi tới, lần nữa đổi chiều vị trí của Hàn Bân, xe vẫn chạy về phía trước, một lúc

sau Hàn Bân nhìn thấy Tần Việt cầm túi nhựa đứng trên vỉa hè vẫy tay với hắn.

Lôi Sơn tấp vào lề đường, dừng xe, Hàn Bân xuống xe đi tới chỗ Tần Việt, “Chuyện gì?”

Tần Việt cười giơ túi nhựa trong tay lên, “Giúp các em gọi đồ ăn, tôi không cản trở em làm việc chứ?” Hắn đưa túi cho Hàn Bân, đột nhiên khoe mắt liếc thấy một chiếc xe cũng dừng sát lề đường, cửa sổ xe hạ xuống để lộ một vật thể hình ống, hắn không kịp suy nghĩ gì thân thể đã tự động nhào tới chắn trước người Hàn Bân...

Đám Du Đặc căn bản không kịp đuổi theo chiếc xe kia, trên đường nhiều người nhiều xe họ cũng không tiện nổ súng, Du Đặc lập tức báo biển số xe cho cảnh sát và người trong cục, sau đó đám Lôi Sơn dùng tốc độ nhanh nhất đưa Tần Việt bị thương hôn mê nằm trong ngực Hàn Bân đến bệnh viện gần nhất.

Lôi Sơn lập tức nghĩ nếu đối phương lập kế hoạch đủ chặt chẽ có lẽ sẽ gian lận bên phía bệnh viện, trước đây hắn từng gặp loại thủ đoạn này rồi, hắn báo cho phía bệnh viện đối chiếu rõ ràng thân phận bác sĩ y tá, đề phòng có người đóng giả nhân viên làm việc trong bệnh viện đến ám sát. Hắn lại nghĩ đám Trình Cẩm sẽ tới ngay, sau khi cẩn thận quan sát bốn phía bệnh viện, hắn thấy một tòa nhà cao tầng ở gần liền lập tức cho người đi kiểm tra, tránh cho có tay bắn tia mai phục trên cao.

Diệp Lai nói, “Hóa ra bọn chúng nhắm vào toàn tổ ta?”

Du Đặc nói, “Bây giờ nhìn lại đích xác là vậy.”

Trình Cẩm hỏi Lôi Sơn, “Không phải đã bắt được một tên sao? Các cậu mất bao lâu mới có thể làm tên đó mở miệng?”

Lôi Sơn lộ ra nụ cười kiêu cá mập, “Tin rằng dưới sự cố gắng của chúng tôi hắn sẽ không kiên trì được lâu.”

Điện thoại Lôi Sơn lại có cuộc gọi tới, hắn cười xin lỗi, đi xa nghe máy, “Anh Cát, có chuyện gì?... Hả?... Được, lát nữa tôi gọi lại.” Hắn nói với

Trình Cẩm, “Bên cảnh sát phát hiện một vụ án giết người trong phòng kín, mọi người muốn đi xem thử không?”
“... Liên quan gì đến chúng tôi?”

Lôi Sơn nói, “Là thế này, anh Cát con trai cục trưởng Cát của chúng tôi làm việc ở cục Công an, nghe nói chúng ta đang tìm một sát thủ lợi hại, vừa khéo sáng nay họ nhận được một cuộc gọi báo án, chạy tới hiện trường vụ án thì phát hiện cửa khóa trái, sau khi phá cửa đi vào phát hiện nam nữ chủ nhà đều đã chết nhưng hiện trường không để lại dấu vết của hung thủ, phương pháp gây án của tên hung thủ này vô cùng cao siêu, nên anh ấy gọi điện đến hỏi hung thủ này có phải người chúng ta tìm không. Thế nào, cần đi xem không?”

Trình Cẩm suy nghĩ, để đám Diệp Lai ở lại bệnh viện, anh và Dương Tư Mịch đến hiện trường vụ án xem tình hình. Đám Diệp Lai nhìn người trong phòng bệnh, không ai đưa ra dị nghị.

Còn chưa lên xe Lôi Sơn nhân tiện nói, “Tôi lái xe! Xe chúng tôi tính năng không tốt bằng của các anh, phải kiểm chế một chút.”

Dương Tư Mịch nhìn Lôi Sơn bằng ánh mắt nhìn đứa ngốc, chẳng lẽ hẳn tưởng sẽ có người muốn lái xe của hắn?

Lôi Sơn tiếp tục cố gắng duy trì nụ cười, nhin xuống xúc động muốn đưa xe phát tiết, vững vàng khởi động ô tô.

Trình Cẩm nắm tay Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch thuận thế dán tới, nhắm mắt không quan tâm xung quanh nữa. Các đồng nghiệp của Lôi Sơn làm như cái gì cũng không thấy, đều mắt nhìn thẳng làm việc của mình.

Xe chạy một lúc, Trình Cẩm phát hiện họ về tới khu anh sống, “Cục Công an anh nói là chỗ làm cũ của tôi? Anh Cát là Cát Duyệt?”

Lôi Sơn kinh ngạc nói, “Đúng, tôi quên nói cho anh?”

“...”

Không lâu sau họ đã tới hiện trường vụ án, một khu chung cư mới xây, toàn là tòa nhà hai mươi tầng.

Vụ án xảy ra ở tầng mười bốn một tòa nhà, người báo án là một người đàn ông sống ở tầng mười lăm tòa nhà đối diện, anh ta nói mình thích thiên văn, ngoài ban công nhà có để kính viễn vọng, thỉnh thoảng cũng dùng nó để ngắm phong cảnh vào ban ngày, hôm nay anh ta không cẩn thận thấy trong căn hộ đối diện hình như có gì đó không đúng, vì rèm cửa ở ban công không kéo hết, anh ta thấy có người ngã trên mặt sàn phòng khách, hơn nữa trên sàn nhà và tường có rất nhiều mảng đỏ, anh ta nghi là máu nên báo cảnh sát.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi thang máy lên tầng mười bốn, Cát Duyệt vẫn ở đây, thấy hai người nắm tay nhau ra khỏi thang máy hắt hơi nhú mào, “Nghe nói tổ các cậu có người bị thương?”

Trình Cẩm nói, “Có người bị thương nhưng không phải người tổ tôi.”

Cát Duyệt gật đầu, “Tự các cậu cẩn thận! Chúng tôi chụp ảnh xong rồi, vào xem?”

Vừa vào căn hộ, đầu tiên là phòng khách nhuộm đầy máu, trên bức tường trắng như tuyết bắn tung tóe từng chuỗi máu, trên nội thất lẫn sàn nhà đều là vết máu liên miên cùng với dấu bàn tay máu kéo thật dài, Trình Cẩm nhú mào, lấy ảnh chụp thi thể cảnh sát chụp lại ra phối hợp với hiện trường để xem.

Dương Tư Mịch đi xuôi theo vết máu trong phòng khách, hần xuyên qua phòng khách vào phòng ngủ, quay đầu nói với Trình Cẩm theo sau, “Nơi này là điểm bắt đầu.” Hần chỉ vào dấu chân máu trên sàn nhà nói, “Đây là dấu chân đàn ông không mang giày. Người nam cầm dao chém người nữ bị thương, người nữ bỏ chạy ra gian phòng bên ngoài, máu nhỏ xuống sàn, người nam đuổi theo, dẫm lên máu.”

Dương Tư Mịch theo vết máu đi ra phòng khách, “Đến đây thì đuổi kịp, lại chém trúng người nữ, máu bắn lên tường, người nữ bị thương đứng không vững khiến máu cọ lên tủ thấp.” Hần kéo tay Trình Cẩm sang xem ảnh chụp trong tay anh, “Vết thương này do dao gọt trái cây tạo thành, dùng loại dao

này chém người, nếu không trúng chỗ yếu hại thì phải chém rất nhiều nhất mới chết được.”

“Tiếp theo người nam lại chém người nữ mấy nhát, người nữ vòng quanh nội thất tránh né, máu cũng vẩy khắp sàn nhà. Người nữ tìm cơ hội chạy ra cửa, bị người nam đuổi kịp, người nữ té ngã, ngón tay cào lên sàn nhà, có lẽ là muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng cuối cùng bị người nam nắm cổ chân kéo về lại phòng khách.” Dương Tư Mịch chỉ vào dấu tay cuối cùng ở chỗ vũng máu lớn, “Người nam ở chỗ này phát điên dùng dao chém người nữ, chém đến chết.”

“Mà lúc người nam chết trong tay đang cầm dao, mũi dao chia về phía bản thân, vết thương trên người hắn đều do bị quẹt và bị đâm, đây là vết thương chính hắn làm ra, hắn tự sát, máu xung quanh thi thể hắn bắn rất xa, là do hắn cắt đứt động mạch chủ, nguyên nhân chết là mất máu quá nhiều.”

Dương Tư Mịch cuối cùng nói xong, hắn nghiêng đầu nhìn Trình Cẩm, đôi mắt đen tuyền như đang phát sáng.

Trình Cẩm cười nắm tay hắn, “Giỏi lắm.” Dương Tư Mịch đến gần một bước kề sát người Trình Cẩm, Trình Cẩm giang hai tay ôm hắn.

Đám Cát Duyệt nghe đến rùng mình, chớp mắt lại thấy hai người thâm tình ôm nhau ở cái nơi như thế này, Cát Duyệt tức giận nói, “Hai cậu xác định vụ án là chủ nhà nam giết chủ nhà nữ rồi tự sát?”

Trình Cẩm nói, “Tình trạng trước mắt thoát nhìn là vậy. Chúng tôi về cục xem thi thể có tiện không?”

Cát Duyệt nói, “Đương nhiên. Đi luôn bây giờ?” Hắn ngửi mùi máu tươi gay mũi này đủ rồi, hoàn toàn không tưởng tượng được có người có thể ở chỗ này nói chuyện yêu đương.

Trình Cẩm cười kéo Dương Tư Mịch rời đi.

Cát Duyệt nhìn bóng lưng họ, hắn tưởng tượng không ra Trình Cẩm sao lại thích một người đàn ông, còn là một người... kỳ dị như thế, lộ liễu đến vậy,

hấn lắc đầu, có khi hẳn chính là chán ghét điểm đó ở Trình Cẩm – luôn luôn làm chuyện gì cũng có thể làm đến đương nhiên.

Thi thể đã đang giải phẫu trong phòng pháp y, Dương Tư Mịch đứng bên cạnh tham quan, thuận tiện giải thích vết thương hình thành như thế nào, lưỡi dao đi theo hướng nào, lại ước chừng lượng máu chảy là bao nhiêu, máu bắn lên tường hoặc sàn nhà có hiệu quả gì...

Pháp y Kế của phòng pháp y kích động nói, “Cậu cũng là người yêu thích bạo lực mỹ học hả?” Cô kích động muốn bắt tay Dương Tư Mịch, sau đó phát hiện gân tay mình mang dính đầy máu thì vội ngừng lại. Dương Tư Mịch nhìn cô, “Không phải.” Hấn lùi một bước đứng cạnh Trình Cẩm.

Pháp y Kế xấu hổ nhìn người đàn ông tuần tú này, cố gắng nở nụ cười thù mị nhất, “Tôi dọa cậu rồi à? Bình thường tôi không kích động vậy đâu...” Trình Cẩm thăm thở dài, trước đây anh cũng không phát hiện pháp y trong cục có tật mê trai.

Cát Duyệt trợn mắt, “Tiểu Kế, nhanh lên, chúng tôi không quấy rầy cô làm việc nữa.”

Pháp y Kế vội nói, “Không quấy rầy!” Cô quyến luyến nhìn đám Dương Tư Mịch nhanh chóng rời khỏi phòng pháp y.

Nếu vụ án này không phải do sát thủ làm, đám Trình Cẩm cũng buông tay. Còn người đàn ông kia tại sao giết vợ rồi tự sát, những nghi vấn này đám Cát Duyệt sẽ điều tra rõ.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch lên xe của Lôi Sơn trở về bệnh viện, đám Du Đặc thấy Trình Cẩm về thì rất vui mừng, hỏi anh có tiến triển không, Trình Cẩm nhìn về phía Lôi Sơn.

“...” Lôi Sơn nhìn lại họ.

Trình Cẩm nói, “Vụ án giết người đó không liên quan đến chúng ta. Cho nên giờ chỉ có thể hỏi cậu, người của cậu có thể khiến tay bắn tỉa khai ra không?”

Tiểu An nói, “Chắc chắn là chưa.”

Lôi Sơn chết lặng duy trì nụ cười, “Chắc là vẫn chưa nói ra tin tức có ích.”

Đã vậy thì chờ thêm chút đi. Tay bắn tỉa này không biết rốt cuộc biết được những gì. Còn có chưa tìm được người bắn Tần Việt, ngay cả xe cũng không tìm ra. Bên cục cũng chưa tra được ngoài Đới Duy còn sát thủ nào đã nhập cảnh.

-----oOo-----

Chương 4: Tay bắn tỉa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ngồi ngây ra ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện, Dương Tư Mịch buồn chán, dựa lên người Trình Cẩm, Trình Cẩm điều chỉnh tư thế ôm chặt hân rồi tiếp tục nghĩ chuyện. Trình Cẩm nghĩ lại điểm xuất phát xảy ra nguy cơ lần này của tổ đặc án là một quán bar ở đường số 13, hai tấm vé tàu ngoài Khuất Dược và một số ít người ở bộ An ninh biết ra còn có thể bị vài người trong quán bar thấy được, nghĩ vậy trong đầu Trình Cẩm có một suy đoán đơn giản, đương nhiên, đoán đúng hay không cần phải có bằng chứng xác nhận.

Đột nhiên Diệp Lai vội vàng chạy tới nói, “Lão đại, điện thoại của Bộ Hoan không gọi được.”

Trình Cẩm nhíu mày.

Bộ Hoan không liên lạc được, cùng đi với hân là Đới Duy, mà Dương Tư Mịch có vẻ rất quen thuộc Đới Duy, ánh mắt mọi người đều đổ về hân, Dương Tư Mịch mặc kệ họ, chỉ nhìn Trình Cẩm, “Em không biết Đới Duy sẽ đi đâu.”

Trình Cẩm cười dùng ngón tay chải mái tóc đen hơi xoăn của Dương Tư Mịch, “Không sao, sẽ tìm được họ.”

“Du Đặc, cậu tiếp tục lần theo tin tức chiếc xe dừng phải ban nãy, tìm ra tất cả tin tình báo có thể có ích. Tiểu An, em giúp cậu ấy.”

“Diệp Tử, các em đi kiểm tra xem các tội phạm chúng ta từng qua lại gần đây có động tĩnh gì, đặc biệt chú ý có người nào hoạt động mạnh ở khu vực đường số 13 không.”

Lôi Sơn ở một bên nói, “Các anh đặc tội không chỉ có tội phạm.”

Trình Cẩm nói, “Tội phạm sẽ khá trực tiếp, có thù báo thù. Còn những người khác, bọn họ đều thích đi đường vòng, có kiên nhẫn có nghị lực, ghi nhớ ‘mười năm không muộn’, chờ bọn họ vòng tới trước mặt chúng ta không biết phải đến năm tháng nào.”

Lôi Sơn thầm cười khở, xung quanh hẳn đều là loại người sau mà Trình Cẩm nói, đương nhiên bọn họ đối phó tội phạm chứ không phải người mình.

Trình Cẩm nói tiếp, “Vớ lại mục tiêu của chúng ta chỉ là nhóm tội phạm, những người khác tự nhiên có người khác điều tra.”

Khuất Dục cũng đang mượn việc tổ đặc án gặp nạn lần này thanh lý một số phần tử không ổn định. Thành lập tổ đặc án ở một mức độ nào đó đã phá vỡ cân bằng giữa các thế lực trong bộ An ninh, mượn có đồng ý hoặc phản đối thành lập tổ các bên thế lực bắt đầu phân cao thấp, kết quả tổ đặc án bất ngờ được đại đa số người tiếp nhận trong thời gian ngắn, về sau Quân ủy cũng đồng ý tổ đặc án là tồn tại thiết yếu, đến đây thắng bại đã định. Bên thua đành phải chấp nhận sự thật đồng thời nhượng bộ chút lợi ích liên quan, nhưng trong quá trình độ sức này người tư thái quá khó coi nhất định phải bị thanh lọc ra khỏi cục, sau đó đám người còn sót lại ăn ý tạo ra thế cân bằng mới. Sự kiện lần này qua đi, bộ An ninh hẳn có thể yên ổn mấy năm, đến khi thế cân bằng khéo léo này lại bị phá vỡ.

Lôi Sơn thấy nụ cười trên mặt Trình Cẩm hiện ra ý lạnh liền kiềm chế không mở miệng nói nhiều, hẳn có dự cảm Trình Cẩm mà mở miệng nhất định sẽ nói ra lời hẳn không muốn nghe.

Hàn Bân đi đến hỏi, “Bây giờ cần tôi làm gì?”

Trình Cẩm ôn hòa nói, “Cậu đi giúp Diệp Tử.”

Hàn Bân đáp ứng, rồi đi cùng Diệp Lai.

Trình Cẩm nhìn Lôi Sơn, “Tôi muốn đi gặp tay bắn tỉa, không vấn đề gì chứ?”

Lôi Sơn cười nói, “Đương nhiên có thể.”

Sau khi đến một nơi làm việc của cục số Mười, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch thấy được tay bắn tỉa, y rất trẻ, thoát nhìn thì thân thể không có bất kỳ khó chịu gì, chẳng lẽ người cục số Mười rất văn minh?

Đồng nghiệp Lôi Sơn nói một lần thu hoạch trước mắt của họ, thân phận tay bắn tỉa đã tra được, tên Ngô Ý, mới mười sáu tuổi, xem như một sát thủ mới vào nghề, đây là đơn hàng đầu tiên, không biết có phải bị dọa sợ không mà y rất hợp tác, hỏi gì cũng trả lời đàng hoàng, y nói y không biết chủ là ai.

Người cục số Mười không quá tin tưởng lý do thoái thác của Ngô Ý, cũng có lẽ họ tâm tính lạc quan, cảm thấy còn có thể lấy được nhiều tin tức hơn từ Ngô Ý.

Trình Cẩm nói muốn hàn huyên với Ngô Ý, các đồng nghiệp cục số Mười vui vẻ nhường chỗ, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch rất nhanh liền ngồi đối diện tay bắn tỉa, hai bên cách nhau một mặt bàn.

Trình Cẩm đặt hai tay lên bàn, nhìn thẳng chàng trai trẻ tuổi ở đối diện, dung mạo không tệ, để tóc ngắn hoạt bát, màu da khỏe mạnh, từ mặt y không nhìn ra vết tích nhiệm vụ gian nan vất vả. Trình Cẩm không khỏi cau mày nói, “Cậu đúng là hồ đồ, cảm thấy làm sát thủ chơi rất vui?”

Ngô Ý tức giận nói, “Ai cần anh lo!” Ý nói xong mới kịp phản ứng, lại biến về nghi phạm tích cực phối hợp cảnh sát làm việc, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi chỉ hơi căng thẳng.”

Trình Cẩm cười, “Căng thẳng? Không phải đâu. Cậu hình như là xem tôi thành ai đó? Là có người thường xuyên nói với cậu câu đó, mà cậu không muốn nghe?”

Ngô Ý không nói, y không nhúc nhích nhìn chòng chọc một điếm trên bàn.

Trình Cẩm nói, “Tur Mịch, âm mưu giết người phải ngồi tù bao lâu?”

Tiếng nói lạnh ngắt của Dương Tur Mịch vang lên, “Mười năm.”

Trình Cẩm nói, “Tôi biết vừa rồi chắc chắn đã có người nói chuyện này cho cậu, nhưng hình như cậu không lo lắng thì phải? Vì cậu cảm thấy vị thành niên có thể giảm hình phạt? Hay là cậu chắc chắn sẽ có người đến cứu mình đồng thời có thể thành công?” Anh cười khế, chém đinh chặt sắt nói, “Không, muốn để cậu ngồi tù đủ mười năm rất dễ, tin tôi đi, chỉ cần chúng tôi muốn, không ai có thể cho cậu ra khỏi cổng nhà tù trong thời hạn, ý tôi là còn sống. Nếu cậu chết trong tù, thi thể sẽ được trả cho người nhà.”

Ngô Ý thoáng run rẩy, đây không phải lần đầu tiên y nghe người ta dùng loại giọng điệu ôn hòa mà tàn nhẫn này nói chuyện với mình, trước đây người nói chuyện với y như vậy luôn luôn có thể nói được làm được, y hơi tin người trước mắt này cũng có thể, y bị dọa thật, “Tôi... biết gì, tôi đã nói hết, tôi thật... không biết anh còn muốn biết gì nữa...”

Trình Cẩm nói, “Cậu gặp người thuê mình ở đâu? Người đó là ai?”

“Tôi thật không biết...”

Trình Cẩm đứng lên, kéo Dương Tur Mịch đi ra ngoài, “Vậy cậu có thể ở trong tù từ từ từ nghĩ.”

“Anh chờ chút!” Ngô Ý nhanh chóng nói, “Là họ tìm tới tôi, lúc đó tôi đang chơi trong quán bar, bị họ đưa đến một phòng, tôi không thấy được bộ dạng họ, tôi nói thật mà!”

“Quán bar nào?”

Ngô Ý cắn môi không nói, suy nghĩ của y giống như đang trôi về phương xa.

Sự nhần nại của Trình Cẩm rốt cuộc hao hết, anh bỗng đập bàn một cái, tức giận quát, “Quán bar nào?”

Tiếng vang điếc tai dọa Ngô Ý khẽ run rẩy, lỗ tai y ong ong, ngơ ngác nói, “Túy Sinh Mộng Tử trên đường số 13.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch nhanh chóng ra khỏi phòng, Ngô Ý ngồi trước bàn mờ mịt cúi nửa người trên gác cầm lên cánh tay...

Lại là đường số 13, lại là Túy Sinh Mộng Tử!

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vội vàng đi ra ngoài.

Lôi Sơn theo sau lưng họ, “Có phải các anh biết đứa nhỏ này là ai không? Sao các anh biết được?”

“Cậu không chú ý tin tức xã hội?” Trình Cẩm không quay đầu nói, “Cậu ta không nói tên đầy đủ, nhìn mặt cậu ta không biết liên tưởng đến mặt bố cậu ta à? Vẫn có mấy phần giống mà? Cậu ta bây giờ có một người giám hộ lợi hại, đang tìm cậu ta đấy, sợ là các cậu phải lập tức thả người thôi.”

Lôi Sơn nói, “Chúng tôi giữ cậu ta lại cũng vô dụng. Tôi còn thật sự nghĩ không ra gương mặt này từng xuất hiện ở đâu. Tin tức xã hội? Chúng tôi là đội phụ trách tội phạm ngoại giao quan trọng, không chú ý cũng bình thường nhỉ?”

“Mượn xe các cậu dùng một chút.” Trình Cẩm và Dương Tư Mịch lên xe, không chút khách sáo nhốt Lôi Sơn ở ngoài xe, xe chạy đi vùn vụt.

Lôi Sơn trơ mắt nhìn xe của mình chớp mắt biến mất trước mắt mình, lẩm bẩm, “Ít nhất phải nói cho tôi rốt cuộc là ai chứ...” Sau đó hấn lại đầm ngực dậm chân kêu to, “Xe của tôi mà!” Lấy trình độ lái xe của Dương Tư Mịch, không biết xe yêu của hấn lúc trở về có còn nguyên vẹn không sút mẻ không, vận may xấu một chút hấn sẽ còn nhận được vài tờ hóa đơn phạt. Dương Tư Mịch vừa lái xe vừa hỏi Trình Cẩm, “Sao anh biết người giám hộ của cậu ta rất lợi hại?”

Trình Cẩm cười nói, “Lần trước nhìn thấy trong tài liệu quân đội của Tổng Văn. Nghiêm Thư Nhận có một đứa con trai mười sáu tuổi tên Nghiêm Ngô Ý, rất có tiềm chất thiếu niên hư hỏng nhà giàu, sau khi bố cậu ta bắt những người khác trong nhà không quản nổi cậu ta, cứ tiếp tục sợ là sẽ vô pháp vô thiên, sự thật chứng minh bọn họ đoán đúng. Tóm lại, bọn họ quyết định chọn một người giám hộ cho Nghiêm Ngô Ý, sau đó nghe nói Nhậm Phạm Sơ là bạn Nghiêm Thư Nhận đồng thời hình như cũng là họ hàng xa không biết cách bao nhiêu đời với nhà họ Nghiêm, cuối cùng quyết định hẳn là người giám hộ.” Trình Cẩm không giải thích Nhậm Phạm Sơ là ai, vì Dương Tư Mịch chắc chắn biết.

Dương Tư Mịch nói, “Thủ lĩnh lính đánh thuê? Cái tên Nhậm Phạm Sơ này không có ai biết, phần lớn người ta biết tên giả Lâm Phàm hẳn dùng, hoặc biết biệt danh Sư Vương của hắn. Hắn có rảnh rồi đến trông con cho người khác?”

Trình Cẩm nói, “Dù sao hắn cũng đồng ý, hơn nữa lính đánh thuê có hành động thì thời gian mỗi lần đều không dài, hầu hết thời gian hắn vẫn có thể ở lại trong nước. Chẳng qua xem ra bây giờ hắn không ở trong nước, có lẽ đã nhận được tin tức đang chạy về từ châu Phi. Không biết hắn quản trẻ con thế nào, ném tới trụ sở huấn luyện của lính đánh thuê cho huấn luyện chung với những người khác? Làm vậy tiếp cũng không hay, Nghiêm Ngô Ý bị huấn luyện đến lợi hại thì sau này lúc cậu ta phạm pháp sẽ càng khó bắt.” Cố chủ thuê Nghiêm Ngô Ý giết người chắc phải biết người giám hộ y là ai, nên tưởng là bản lĩnh y không tệ.

Dương Tư Mịch vô tình nói, “Thời kỳ phản nghịch, cậu ta chỉ là muốn gây sự chú ý với người khác thôi, hẳn không muốn giết người thật, nên bị bắt mới không sợ. Nhưng bây giờ cậu ta chắc chắn sợ rồi, bị anh dọa.” Trình Cẩm cười nói, “Có thể dọa cậu ta sau này không dám đi làm chuyện xấu mới tốt.”

-----oOo-----

Chương 5: Nổ tung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong bệnh viện có người chuyên nghiệp chăm sóc Tần Việt nên tổ đặc án trở về cục làm việc. Đồng nghiệp trong cục phát hiện hôm nay bọn họ phóng thích khí tràng rất đủ, biểu cảm rất nghiêm túc, sắc mặt rất không tốt... Mọi người ăn ý không đi hỏi họ tại sao trong lúc nghỉ phép còn xuất hiện ở khu văn phòng.

Lúc Trình Cẩm và Dương Tư Mịch về tới cục, thấy mọi người đều đang bận làm việc trên máy vi tính hoặc gọi điện thoại.

Trình Cẩm đến chỗ Du Đạc và Tiểu An. Du Đạc nói, “Bọn em đã tỉ mỉ kiểm tra video, chiếc xe kia gắn biển số giả, chúng dán một lớp giấy lên biển số mô phỏng thành biển số khác.”

Tiểu An nói, “Nhưng mà đừng tưởng thay biển số xe là lừa được bọn em, trừ khi chúng đưa xe đi chỉnh hình, bằng không bọn em vẫn tìm được!” Cô chỉ màn hình, “Chính là chiếc xe này, nhưng còn đang bám theo, người trên xe không biết có phải phát hiện ra chúng ta không mà lái xe chuyển loạn lung tung, chưa phát hiện đích đến của nó rốt cuộc là chỗ nào.”

Trình Cẩm nhíu mày, “Cho người chặn chiếc xe này lại.” Anh nghi ngờ kẻ tình nghi đã không còn trên xe.

Du Đạc lập tức truyền lệnh đi, hai chiếc xe chạy tới chặn mục tiêu lại, ép nó tấp vào lề đường, bước xuống xe là một người trung niên bị dọa gần chết, ông ta thấy tình huống này cũng biết chuyện không ổn, la lên, “Không liên quan đến tôi, là một người đàn ông cho tôi tiền, bảo tôi lái xe này chạy trong thành phố một ngày!” Ông ta tưởng là đụng tới người nào trong xã hội đen, thậm chí mình không nên tham chút tiền đó.

Trình Cẩm bảo người đưa lái xe về, hi vọng có thể dựa vào mô tả của ông ta để phác họa chân dung kẻ tình nghi.

Không lâu sau, Diệp Lai tới nói với Trình Cẩm, “Gần đây có không ít thành viên tổ chức tội phạm hoạt động ở đường số 13 nhưng bọn họ không dám gây chuyện trên địa bàn của Hương Tường Kính, không nghe thấy xảy ra sự kiện đặc biệt nào.”

Hàn Bản nói, “Nhưng chính đường số 13 lại xảy ra chút chuyện, sau khi Đinh Tây Cừ bị phát hiện đã chết, lão Lâm đi theo hắn bị bắt, Đinh Mạt Nhi bị đưa vào viện tâm thần, rất nhiều người cho rằng Hương Tường Kính ra tay diệt trừ Đinh Tây Cừ, bọn họ nhận định Hương Tường Kính qua cầu rút ván, có mới nới cũ, giờ người bên phe Đinh Tây Cừ đã đoạn tuyệt với Hương Tường Kính, trước mắt Hương Tường Kính vẫn chưa áp dụng hành động nào với bọn họ.”

Sau khi có chân dung kẻ tình nghi, Trình Cẩm cầm xem, đặc trưng không rõ ràng, anh hơi thất vọng nhưng vẫn cho người cầm tranh chân dung đi hỏi thăm đường số 13 có người như thế này không.

Trình Cẩm gọi điện cho Hương Tường Kính, bên kia nghe máy rất nhanh, Trình Cẩm cười nói, “Hội trưởng Hương, chào buổi tối, chúng tôi có chút việc muốn phiền ông giúp một tay.”

Hương Tường Kính tưởng nguyên nhân Trình Cẩm tìm hắn là gần đây người của Đinh Tây Cừ không an phận, hành vi quá giới hạn, ảnh hưởng tới trị an. Hắn nói, “Trình Cẩm à, nếu cậu muốn tôi động tay với người của Đinh Tây Cừ thì không được đâu, bọn tôi từng là anh em, cậu ấy đi rồi, tôi không thể vô tình vô nghĩa với người của cậu ấy như vậy.” Không phải hắn không muốn giải quyết những nhân tố không ổn định này, nhưng nếu ra tay lúc này chỉ sợ mọi người ở đường số 13 đều sẽ lạnh tâm với hắn, nên hắn phải đợi những người này khiến nhiều người giận dữ trước, lúc đó mới là thời cơ động tay tốt nhất.

Trình Cẩm nói, “Không, tôi chỉ muốn biết gần đây bọn họ hoạt động ở đâu.”

Trình Cẩm đã có suy đoán sơ lược về chỗ tập trung của bọn họ, nếu bọn họ đang nghi ngờ Hướng Tường Kính thì chắc chắn sẽ xác định cứ điểm ở một nơi bên ngoài đường số 13, nhưng chính vì đang nghi ngờ lẫn phản đối Hướng Tường Kính, sẽ không muốn khiến người khác cảm thấy bọn họ sợ Hướng Tường Kính nên sẽ không rời khỏi đường số 13 quá xa. Nhưng phạm vi vẫn quá lớn, Trình Cẩm không thể chờ lục soát từ từ. Hướng Tường Kính trầm mặc không nói, trong lòng hắn đang cân nhắc...

Trình Cẩm cười nói, “Không phải tôi không tìm thấy bọn họ, chỉ muốn tiết kiệm thời gian một chút. Hội trưởng Hướng không tiện thì thôi vậy.”

Chuyện này thì Hướng Tường Kính tin, hắn biết năng lực hành động của tổ đặc án mạnh bao nhiêu, có thể bán một ân tình cho Trình Cẩm cũng tốt liền nói, “Nhà kho cuối đường chúng tôi gần đây hình như khá náo nhiệt.”

Trình Cẩm trình trọng nói, “Cảm ơn.”

Hướng Tường Kính than nhẹ rồi cúp điện thoại.

Trình Cẩm để điện thoại xuống, gọi mọi người, “Chúng ta đi thôi, đi tìm người.”

Việc tổ đặc án bị tập kích không thoát khỏi liên quan tới người của đường số 13, nhưng Bộ Hoan và Đới Duy mất tích có liên quan hay không thì Trình Cẩm không biết.

Có điều Đới Duy về nước là vì có người thuê sát thủ đi đối phó họ (Dương Tư Mịch), cô chủ rất có thể là người của đường số 13, như vậy Đới Duy có lẽ cũng biết tới đường số 13, cô ta và đường số 13 có lẽ có mối liên hệ nào đó, muốn tìm được cô ta, có thể thử tìm chỗ đột phá từ đường số 13.

Thời điểm như thế này Tạ Minh sẽ không cho tổ đặc án hành động một mình, bà phải tổ hành động đi cùng họ.

Mấy chiếc xe nhanh chóng chạy về hướng đường số 13.

Trên xe, Tiểu An ngồi cạnh Diệp Lai nói, “Lão đại, là người của Đinh Tây Cừ cho rằng chúng ta hại chết ông chủ Lâm, còn hại Đinh Mạt Nhi vào viện

tâm thần nên muốn trả thù chúng ta?” Cô cảm thấy hơi khó mà tin nổi, những người này ngu à, rõ ràng chết nhiều người vô tội như vậy, bọn họ còn cố chấp nghĩ ông chủ Lâm và Đinh Mạt Nhi không có tội sao?

Du Đặc nói, “Bình thường mà, bọn họ còn cho là Hường Tường Kính hại chết Đinh Tây Cừ, đại khái cho là chúng ta giúp Hường Tường Kính.”

Trình Cẩm nói, “Bọn họ nghi ngờ Hường Tường Kính là hung thủ, cũng giận lây sang chúng ta. Chỉ sợ là Hường Tường Kính cho người dẫn những lời đồn hiềm nghi này lên người chúng ta, đây là lợi dụng mâu thuẫn ngoại bộ di dời mâu thuẫn nội bộ. Từ đầu những người này đã không thích người của chính phủ, nên rất sẵn lòng tin chúng ta xem mạng người như cỏ rác, cũng rất muốn cho chúng ta chết.”

Đám Diệp Lai yên lặng nghe “thuyết âm mưu” của Trình Cẩm, rất uể oải.

Trình Cẩm nói, “Cho nên cô cậu phải trở nên mạnh hơn mới được, mạnh đến mức không ai có thể tổn thương cô cậu.” Đây là nguyện vọng của anh, nguyện vọng không có khả năng thực hiện vì không ai có thể vĩnh viễn không bị thương tổn.

Nhưng lúc này ánh mắt mọi người đều đặc biệt kiên định, *đúng, chúng ta phải trở nên mạnh hơn, phải mạnh lên để những người đó không có can đảm ra tay với chúng ta.*

Cuối cùng đã tới nhà kho cuối đường số 13, mọi người xuống xe, trước khi xuống xe cũng mặc vào áo chống đạn. Trình Cẩm hỏi người của tổ hành động, “Thế nào?”

“Bên trong quả thật có người, chúng ta đi vào thăm dò?” Bây giờ là ban đêm, hành động không thuận tiện bằng ban ngày nhưng thời gian không cho phép kéo dài.

Trình Cẩm gật đầu, đã đến chỗ cần đến, cũng nên vào xem rõ ngọn ngành.

Đây là lần đầu tổ đặc án võ trang đầy đủ lên tuyến đầu, sau khi tiến vào cửa nhà kho, bọn họ phát hiện trên tường có camera, Dương Tư Mịch đập vỡ nó. Tiếp tục đi tới, nhà kho quá lớn, tổ hành động và tổ đặc án tách ra đi, bọn họ cũng thỉnh thoảng nhìn thấy camera, đều đập vỡ hết.

Mặc dù luôn không thấy người nhưng không lâu sau họ đã nghe được tiếng nói chuyện ở xa vọng lại, Dương Tư Mịch lại do dự dừng bước, Trình Cẩm cũng cảm giác được không bình thường, anh nhìn Dương Tư Mịch rồi dừng lại, nói vào bộ đàm, “Mọi người lui ra ngoài, bây giờ, ngay lập tức.”

Tổ hành động nhận được mệnh lệnh từ bộ đàm, lập tức rút lui.

Đám Diệt Lai đều bất động, Trình Cẩm khề quát, “Các em ra ngoài trước, nơi này có khả năng có bom.”

Thân hình đám Diệt Lai cứng đờ thấy rõ, “Không, anh không đi bọn em cũng không đi, với lại có thể Bộ Hoan đang ở đây!”

Trình Cẩm nói, “Đây là mệnh lệnh!” Vẫn không có ai động đây, Trình Cẩm nổi cáu tới cực điểm, thế mà lúc khẩn cấp quan trọng lại không tuân mệnh lệnh, là vì biết bây giờ anh không thể làm gì họ? Trình Cẩm thở sâu, tiếp tục đi về phía trước, Dương Tư Mịch nghiêng người đi lên trước dò đường.

Người của tổ hành động sau khi ra ngoài liền khó hiểu vì sao không thấy người tổ đặc án, còn chưa đi ra sao? Bọn họ kiên nhẫn đợi bên ngoài nhà kho. Đột nhiên một tiếng “ầm” vang thật lớn, trung tâm nhà kho nổ tung bùng lên một đám lửa lớn màu máu, mặt đất bị chấn động hơi rung lắc, tổ hành động ở ngoài nhà kho bị choáng váng, tổ đặc án còn ở trong, bộ đàm không ai đáp lại...

Đêm khuya đen kịt, vụ nổ lớn bắt mắt như thể lập tức thu hút vô số người đến xem.

Người của tổ hành động lau mặt, bắt đầu báo cáo tình huống lên cấp trên...

“Nổ tung?! Tổ đặc án ở trong?!...” Tin này lập tức truyền về bộ An ninh, tuy tạm thời không có nhiều người biết nhưng hai tiếng sau chắc chắn mọi người đều sẽ biết.

Tiếng còi xe cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cấp cứu cùng tiếng người ồn ào ở khu vực này tạo thành một bản giao hưởng.

Bộ Hoan nghe thấy tiếng nổ lệt rơi đầy mắt, “Không!... Không! Không...”
Hắn gào thét bỏ nhào vào cánh cửa sắt biến dạng còn nóng đỏ sau vụ nổ, da thịt trên tay hắn bị bỏng đến mức kêu xèo xèo nhưng hắn như không cảm thấy đau đớn, liều mạng đi kéo đi đập cánh cửa sắt...

Ban ngày Bộ Hoan và Đới Duy đi mấy nơi, bọn họ đi chung hết sức vui vẻ, mãi đến cuối cùng Đới Duy dẫn hắn tới nhà kho này ở đường số 13, Bộ Hoan đã từng đến đây, hắn cảm thấy không ổn, muốn báo tin cho đám Trình Cẩm lại phát hiện điện thoại không có tín hiệu, mấy tiếng trước hắn cũng chú ý tới điện thoại không có tín hiệu nhưng lúc đó không nghĩ nhiều, nhìn thoáng qua rồi tiện tay cất điện thoại vào túi, bây giờ mới ý thức được không bình thường. Hắn tỉnh bơ theo Đới Duy vào nhà kho, muốn xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhà kho rất lớn, trời đã tối hẳn, Bộ Hoan nghĩ nơi quỷ quái này thật là tối, hắn thấy trên tường có camera, kỳ lạ là không có ai ra ngăn cản, hắn hơi nhúu mày cẩn thận đề phòng. Thấy hắn như vậy, Đới Duy cười nói, “Sợ? Nếu không anh ra ngoài chờ tôi?”

Bộ Hoan cười khan nói, “Sao tôi lại sợ?” Đới Duy nhúu mày nhìn hắn, hắn đành thừa nhận, “Được rồi, tôi có hơi khản trương.”

Ánh mắt Đới Duy nhìn hắn có hơi ý tứ sâu xa, “Lát nữa anh sẽ càng khản trương.”

“...?” Bộ Hoan muốn giơ tay đặt câu hỏi nhưng lúc này chỗ sâu trong nhà kho truyền tới tiếng cãi vã dữ dội, Đới Duy chạy về phía đó, Bộ Hoan cũng đuổi theo.

Bọn họ đi tới trước một cánh cửa sắt, không đợi Bộ Hoan chuẩn bị sẵn sàng, Đới Duy đã kéo cửa sắt ra, mấy người đàn ông bên trong dừng cãi nhau nhìn về phía họ, Bộ Hoan nghĩ lần này sợ là phải đánh nhau lại nghe

thấy một người đàn ông khỏe mạnh mặc áo ngắn tay màu đen nói, “Sao giờ cô mới đến?”

Đới Duy tỉnh táo nói, “Vì bỏ chút thời gian mang quà tặng đến cho các anh.” Cô ta nghiêng đầu ra hiệu bọn họ nhìn Bộ Hoan.

Cả đám người đều nhìn Bộ Hoan, “Người của tổ đặc án?! Tốt! Cô quả nhiên rất lợi hại!”

Bộ Hoan mắt lạnh nhìn bọn họ, đồng thời dùng khóe mắt để ý Đới Duy, hi vọng cô ta có thể cho hắn một ám chỉ gì đó nhưng thật đáng tiếc, hắn thất vọng rồi, Đới Duy căn bản không nhìn hắn, đầu óc hắn chuyển động cực nhanh, hắn muốn làm rõ tình cảnh của mình nhưng rất nhanh đã cảm giác được có vật cứng chĩa vào đầu mình, loại xúc cảm này hắn rất quen thuộc, là súng. Có người sau lưng hắn nói, “Đi vào.”

-----oOo-----

Chương 6: Thương binh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Súng, dao và điện thoại trên người Bộ Hoan đều bị lấy đi, tay hắn bị dây thừng trói lại, trói rất chặt rất đau, hắn không nói tiếng nào mặc cho người ta siết dây thừng vào thịt mình. Buộc dây thừng là một người trẻ tóc vàng hơn hai mươi tuổi, gã trói chắc rồi không kiên nhẫn đẩy Bộ Hoan, Bộ Hoan đứng rất vững, không nhúc nhích.

Tóc vàng bị chọc giận, giơ chân hung hăng đạp Bộ Hoan nhưng chân hắn không bị trói nên dễ dàng tránh được, tóc vàng suýt nữa ngã sấp mặt vì xông tới quá mạnh, những người khác ban đầu muốn xem trò hay giờ lại thấy rất đáng gờm, bọn họ đi tới vây quanh Bộ Hoan, chuẩn bị quần áo... Đới Duy hết sức khinh thường cười khẩy.

Gã đàn ông vạm vỡ áo đen ngắn tay nhìn cô ta một lát rồi nói với những người khác, “Được rồi, giờ không phải lúc làm chuyện này.” Đám đàn ông

căm giận dừng lại.

Một tên đầu trọc nói, “Cái này không được, cái kia cũng không được! Lão Kim, nói đến cùng mày muốn thế nào?”

Gã vạm vỡ nói, “Bọn mày quá lỗ mãng. Tao đã nói những việc này tự chúng ta ra tay không thích hợp, bọn mày lại không nghe, bây giờ sợ là tổ đặc án đã tra tới chúng ta rồi.”

Đầu trọc không tin, “Sao có thể? Tao không tin bọn nó tra được bọn tao. Bọn tao không phải trở về bình an còn làm bị thương một thằng hả! Còn thằng nhãi bị bắt, dù sao nó cũng chưa thấy bộ dạng chúng ta, có gì quan trọng?” Gã nhìn Đới Duy, “Mày nói muốn để sát thủ nghe nói rất lợi hại này làm việc này bọn tao có phản đối đâu, nhưng mà đến giờ cô ta cái gì cũng không làm xong!”

Đới Duy nói, “Đồ tôi muốn các anh chuẩn bị các anh chuẩn bị xong rồi?”

Lão Kim cầm một tấm bản đồ tới, “Đúng, chúng tôi đã chôn thuốc nổ ở chỗ này.” Hắn lại mở nắp một cái hòm lớn bên cạnh mình, bên trong cũng là thuốc nổ, “Đây cũng là chuẩn bị theo ý cô.”

Đới Duy gật đầu nói, “Rất tốt.”

Bộ Hoan rút cuộc không nhịn được lên tiếng, “Các người muốn làm gì?!”

Gò má Đới Duy hướng về phía Bộ Hoan, lấy điện thoại của hắn từ tay lão Kim, sau đó tắt thiết bị quấy nhiễu tín hiệu điện thoại trên người, “Chúng tôi muốn anh gọi điện thoại cho tổ đặc án, bảo họ tới đây.”

Thuốc nổ? Sau đó bảo hắn gọi đám Trình Cẩm tới? Bộ Hoan nói, “Không thể!”

Hai mắt đầu trọc tỏa sáng, “Một mẻ hốt gọn? Ý kiến này hay, bọn tao gọi điện cũng giống nhau vậy, dù sao bây giờ có con tin trong tay mà.”

Bộ Hoan nói, “Họ sẽ không mắc lừa.”

Đới Duy nói, “Tôi không thấy vậy. Nghe nói giờ họ đang tìm anh khắp nơi.”

Lão Kim nhận được điện thoại, sau khi cúp máy gã cười nói, “Tổ đặc án đã tới.”

Đới Duy có chút tim tòi nghiên cứu nói, “Tin tức đáng tin? Tổ đặc án tới thật trùng hợp, nếu bọn họ tới vì có người bán các anh thì sao? Tôi không muốn chết cùng các anh.” Cô ta cúi đầu nghĩ ngợi, “Quên đi, tôi vẫn là rời đi thôi, tôi không tin các anh.” Lời của Đới Duy vừa thốt ra, bầu không khí lập tức thay đổi, mọi người nắm chặt vũ khí trên tay, Bộ Hoan cũng nhíu mày, không biết tiếp theo tình thế sẽ phát triển như thế nào...

Lão Kim trầm mặt nhìn Đới Duy một lát, cuối cùng nói, “Yên tâm, tin tức đáng tin, tổ đặc án hỏi Hướng Tường Kính chúng tôi ở đâu, Hướng Tường Kính biết chúng tôi ở đây nên nói cho họ, hắn muốn mượn tay tổ đặc án diệt trừ chúng tôi nhưng hắn không biết chúng tôi có dự định khác, lần này cũng không thể như mong muốn của hắn.” Gã thầm nghĩ bây giờ không thể trở mặt với Đới Duy, gã đang muốn sau khi diệt trừ tổ đặc án sẽ mượn tay Đới Duy diệt trừ Hướng Tường Kính đấy.

Đới Duy khẽ gật đầu, cô ta không nhắc lại chuyện muốn đi nữa, nói, “Vậy tổ đặc án bao lâu nữa sẽ tới?”

“Tới ngay, cách đường số 13 không còn xa.”

“Vậy rất tốt.” Đới Duy bước đến cạnh Bộ Hoan, bắt lấy cánh tay hắn, Bộ Hoan né một chút nhưng không tránh được, muốn dùng sức thoát ra cũng không được. Đới Duy chỉ vào một gian phòng, nói, “Đây là phòng trống à? Trước tiên nhốt hắn lại, miễn cho lát nữa hắn thừa cơ quấy rối.”

Lão Kim gật đầu, “Đúng. Như vậy ổn thỏa hơn.”

Bộ Hoan không muốn phối hợp, vì hắn phản kháng quá quyết liệt Đới Duy dứt khoát lôi hắn đi, đám đầu trọc đều ôm cánh tay xem kịch, không ngờ cô gái này sức lực lớn như thế.

Bộ Hoan chưa bao giờ chậ vật thể này, tức đỏ mặt, Đới Duy cường chế kéo hắn vào phòng, sau đó đẩy hắn lên tường, áp sát tới, sờ mặt hắn, “Tôi phát

hiện anh thật đáng yêu.” Bộ Hoan quên cả giấy dựa, sau phút chốc Đới Duy buông hẳn ra, nghiêng người đi ra ngoài, cửa sắt nặng nề bị đóng lại, chốt cửa bị quần xích sắt thô to, Bộ Hoan tức giận ngửa đầu, hung hăng đung sau gáy vào tường.

Người bên ngoài cười ha hả, có tên đang nói mấy câu thô tục, còn huýt sáo, hiềm khi thấy phụ nữ trêu ghẹo đàn ông, thật mỉa nó thú vị, “Ha ha... Không phải cô dùng mỹ nhân kế lừa hẳn tới đây đấy chứ?” Lão Kim sợ bọn họ chọc giận Đới Duy, nói, “Được rồi, im lặng đi, bọn chúng sắp tới rồi.”

Một lát sau quả nhiên đám Trình Cẩm xuất hiện trong video giám sát, sau đó hình ảnh biến đen vì camera bị đập vỡ, lão Kim mắng một tiếng xem camera tiếp theo, qua không lâu, thoát nhìn Trình Cẩm đang nói gì đó, sau đó một nhóm người chợt rút lui.

“Bọn chúng phát hiện bất thường?! Sao không tiếp tục đi tới? Đi đi! Đi tới trước một chút là đến chỗ chúng ta chôn thuốc nổ rồi!...” Đới Duy nói, “Tôi đi dẫn bọn họ tới.” Cô ta nói xong thì nghiêng người ra cửa lớn.
“Được, cô đi đi!”

Đám lão Kim sốt sắng nhìn video, rất nhanh liền thấy nhóm Trình Cẩm đi tiếp, sau đó đi vào chỗ bọn họ mai phục, cả đám khẩn trương nín thở, ngón cái tay phải lão Kim ấn xuống nút dẫn nổ màu đỏ... Không nổ... Tại sao! Lão Kim dùng sức ấn nút... Sau đó gã bay lên, ở trên không trung gã nhìn thấy cái hòm lớn trên mặt đất nổ tung mang theo năng lượng cực lớn từ ánh lửa đỏ và khói mù xám trắng, người và đồ vật trong phòng đều bay lên đồng thời vỡ tan, chính gã cũng thế...

Bộ Hoan ở trong phòng nhỏ đang tìm kiếm lối thoát, sau đó bị tiếng vang thật lớn và rung động mãnh liệt chấn ngã ra đất, hắn lập tức nhìn về phía

cửa, từ khe cửa sắt biến dạng nhìn thấy ánh lửa bên ngoài, hấn ngậy ra hai giây mới tỉnh táo lại, lệ rơi đầy mặt bồ nhào qua muốn mở cửa sắt...

Trong bệnh viện, Diệp Lai đang gọt trái cây, lớp vỏ được gọt ra vừa mỏng vừa dài, chất thành một đồng nhỏ trên bàn, Tiểu An ngồi bên cạnh gắng sức ăn.

“Nè, trái cây này là mấy đĩa mua cho anh nhỉ, sao đều là tự mấy đĩa ăn thế?”

Diệp Lai nguýt Bộ Hoan trên giường bệnh, “Tự mình làm đi! Nhưng mà tay anh bọc thành thế này có thể làm được à? Anh lại đem tay mình thả lên miếng sắt nung đỏ nữa đi. Nếu không phải bọn em tới nhanh, tay anh chắc muốn phế rồi ha?...”

Bộ Hoan vẻ mặt đau khổ nghe đám Diệp Lai trách mắng, hấn chỉ nhất thời xúc động thôi mà, chẳng phải do hấn tưởng bọn họ đều ở bên ngoài à...

Du Đặc đi vào, Bộ Hoan vội nói, “Du Đặc, anh đói chết rồi, hai cô nàng này chỉ lo ăn phần mình, ngược đãi bệnh nhân.”

Du Đặc cười nói, “Anh thì tính là bệnh nhân gì, nhân tiện bị phỏng thôi.

Nằm viện đúng là lãng phí tài nguyên...”

Bộ Hoan đành phải mang vẻ mặt đau khổ nghe thêm một bài cảm ràm.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi vào, cầm theo đồ ăn, đặc biệt đóng gói từ nhà hàng.

Tiểu An nhảy dựng lên nói, “Quào, em đã sớm muốn gọi mọi người đến nhà hàng này ăn, ăn ngon lắm đó! Lão đại, anh tốt quá!”

Trình Cẩm để đồ ăn xuống, nhìn Bộ Hoan, “Thế nào rồi?”

Bộ Hoan cười nói, “Không sao.”

Trình Cẩm nói, “Cô cậu đừng chỉ lo ăn phần mình mà để thương binh đói bụng.”

Đám Diệp Lai vội nói, “Lão đại yên tâm, bọn em sẽ cho anh ăn!”

Trình Cẩm cười, kéo Dương Tư Mịch sang phòng bên cạnh thăm Tần Việt.

Bộ Hoan nói, “Trình Cẩm làm sao vậy, hình như tâm trạng không tốt?”

Tiểu An vẽ mặt đau khổ nói, “Giờ anh ấy không để ý tới bọn em, tối hôm qua sau khi đưa anh vào bệnh viện anh ấy liền bắt đầu chiến tranh lạnh đơn phương, vừa rồi anh ấy nói bọn em đừng để anh chết đói là câu nói đầu tiên từ tối qua đến giờ.”

Tối hôm qua đám Diệp Lai không chịu đi, sau đó thật sự xảy ra vụ nổ, tuy không ở gần nhưng họ cũng bị ảnh hưởng, đều bị chấn động đến té ngã xuống đất, Trình Cẩm lúc đó sững sốt rồi lập tức phóng về phía xảy ra vụ nổ, cửa bị khóa, Dương Tư Mịch cạy cửa ra, bên trong khắp nơi bừa bộn, trên đất đầy những mảnh tay chân cụt, sau nữa họ nghe thấy trong một gian phòng nhỏ có động tĩnh, vội đi tới, qua khe cửa thấy được Bộ Hoan, mọi người thở phào nhẹ nhõm, gần như vui phát khóc...

Bộ Hoan nghi hoặc, “Rốt cuộc cậu ấy tức cái gì?” *Rõ ràng là kết cục hoàn mỹ mà, đương nhiên, ngoại trừ hi sinh nhỏ xíu của mình.*

Diệp Lai học giọng điệu của Trình Cẩm, “Lần sau cô cậu lại không nghe mệnh lệnh của anh thì trước tiên viết xong đơn đòi nơi công tác đi!”

Bộ Hoan cười nói, “À, là phải nghe mệnh lệnh của cậu ấy! Đến đút anh ăn đã.”

Tiểu An đang cố gắng ăn đồ ăn Trình Cẩm mang tới, “Bỏ đói anh thì sao, anh còn muốn đi mách!...”

Bộ Hoan khóc không ra nước mắt, “Không dẫn theo mấy đứa thôi mà...”
Bọn họ vừa cười đùa vừa ăn, cũng không ngược đãi Bộ Hoan thật.

Đợi mọi người ăn uống no nê, Bộ Hoan hỏi, “Đới Duy thì sao?” Hắn vẫn muốn nghe họ thảo luận về Đới Duy nhưng mà không ai nói tới, hắn không nhận được hỏi.

Du Đặc đưa tay, “Nào, anh thắng.”

Tiểu An và Diệp Lai nói, “Không mang tiền, nợ trước.”

Du Đặc, “...”

“Dám lấy anh ra cá cược? Du Đặc, nhớ chia một nửa cho anh.” Bộ Hoan cười nói, “Mấy đứa cược gì anh?”

“Cực khi nào anh hỏi về Đới Duy.” Du Đặc nói, “Đới Duy chắc là đi rồi. Dù sao không thấy thi thể của cô ta, cụ thể thế nào bọn em không biết, lão đại giờ cũng không để ý bọn em, hay là anh đi hỏi anh ấy rồi về nói kết quả cho bọn em nghe?”

Bộ Hoan, “...”

Trình Cẩm ở ngay ngoài cửa, anh cười lắc đầu, kéo Dương Tư Mịch rời đi.

-----oOo-----

Sở tay nhân vật nguy hiểm

Đới Duy

Chương 1: Mỗi người đều phải tuân thủ quy tắc thế giới này

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hồi còn bé Đới Duy sống ở nhà Dương Tư Mịch, bố mẹ Dương Tư Mịch đều bận rộn, thường xuyên không ở nhà nhưng trong nhà có bảo mẫu chăm sóc cô ta và Dương Tư Mịch. Bảo mẫu rất tốt nhưng không phải người tỉ mỉ, bà luôn ở trong gian phòng lớn làm việc nhà, chỉ thỉnh thoảng nhìn ra ngoài vườn hoa qua cửa sổ xem họ chơi đùa, chưa từng quan tâm họ chơi gì.

Nếu bảo mẫu nhìn kỹ sẽ phát hiện hai đứa bé này từ lúc hai, ba tuổi đã không ngừng giết chết động, thực vật trong vườn hoa, họ không sợ côn trùng, thích bắt sâu róm mập mập màu sắc rực rỡ để lên tay chơi, chơi chán sẽ bóp chết.

Bảo mẫu chỉ biết hai đứa bé luôn ở bãi cỏ chơi đến bản hết người, bà cũng không chê phiền, đứa bé làm bẩn quần áo bà liền giúp thay đồ mới, sau đó lại mặc kệ họ chui tới chui lui trong vườn hoa.

Chỉ có người làm vườn thường xuyên phàn nàn hai đứa bé làm hỏng hoa cỏ nhưng bảo mẫu không quan chuyện này, nghe hẳn phàn nàn thì cười, bố mẹ Dương Tư Mịch sau khi biết chuyện cũng không nói gì, bọn họ có ý là hoa cỏ hư thì đổi mới là được.

Đến năm, sáu tuổi, Đới Duy và Dương Tư Mịch đã dám bắt động vật lớn hơn chút tới chơi, họ vẫn theo quy định cũ, chơi chán thì xử lý, nhưng việc này dễ bị phát hiện hơn, sau khi người làm vườn phát hiện thì thể động vật nhỏ bèn nói cho bố mẹ Dương Tư Mịch.

Bố mẹ Dương Tư Mịch liền gọi hai đứa bé tới trò chuyện. Bọn họ rất có ý tứ, cảm thấy trẻ con cũng có thể nghe hiểu rất nhiều chuyện nên định giảng đạo lý cho họ.

Bố Dương nói với hai đứa bé không thể dễ dàng lấy đi sinh mạng của những sinh vật khác, còn nói họ không nên cảm thấy mình nhỏ là có thể không nghe lời không nói lý, trên thế giới này mọi người đều phải tuân thủ quy tắc...

Cho dù bố mẹ Dương Tư Mịch cảm thấy con nhà mình có thể nghe hiểu những điều này, nhưng trên thực tế lúc đó Đới Duy và Dương Tư Mịch nghe không hiểu lắm, họ tự thảo luận thật lâu vẫn không có kết quả, nhưng biết không thể bị người khác phát hiện loại trò chơi họ thích chơi nữa.

Trong mắt trẻ con có rất nhiều chuyện mới mẻ, chẳng bao lâu sau Đới Duy và Dương Tư Mịch tìm được hứng thú mới, họ quên hết động vật nhỏ, bắt đầu cuồng nhiệt yêu đồ thủ công, vì thế trong nhà để trống một gian phòng cho họ dùng làm phòng làm việc, đồng thời các loại vật phẩm trang sức kỳ lạ được trưng bày khắp các ngõ ngách trong nhà.

Tuổi thơ tốt đẹp của họ kết thúc năm Dương Tư Mịch bảy tuổi. Đới Duy chỉ sinh sau Dương Tư Mịch gần hai tháng nhưng lại nhỏ hơn một tuổi, vì sinh nhật Dương Tư Mịch là hạ tuần tháng Mười.

Hôm đó, bố mẹ Dương Tư Mịch xách theo bánh sinh nhật về nhà, nhưng không đợi họ cắt bánh gato cho bọn nhỏ ăn đã có một đám người bịt mặt xông vào nhà, xông vào phòng, Đới Duy nhớ cô ta và Dương Tư Mịch được bảo mẫu bế ra sân sau, nhét vào lùm cây rậm rạp. Họ không quá sợ hãi, mở to mắt đợi đến khi trong phòng lớn yên tĩnh lại, họ liền chui ra trở vào phòng.

Trong phòng khách toàn là máu, họ tìm tới chỗ bố mẹ Dương Tư Mịch rồi ngồi trong vũng máu của bố mẹ hẳn, lúc này Đới Duy mới hiểu bố Dương nói không ai có thể tùy tiện lấy đi sinh mạng của những sinh vật khác nghĩa là gì, vì không có sinh mạng thì sẽ biến mất, không thể tiếp tục làm bạn với bạn nữa.

Đới Duy cảm giác như có ai đang nhìn mình, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ mở rộng, ngoài cửa sổ có một người đang đứng, gã mặt không biểu cảm đối mặt với Đới Duy, Đới Duy quật cường không chịu chớp mắt trước, qua thật lâu, người kia lảng lảng đi mất.

Đới Duy nói, “Tư Mịch, sau này chúng ta đi giết bọn hắn, em nhớ được.” Đới Duy nhanh chóng bị mẹ mình đón đi, sau đó bị đưa ra nước ngoài.

Đới Duy gặp lại Dương Tư Mịch năm mười lăm tuổi, ở một buổi tụ họp, trong nhiều người như vậy, cô ta liếc một cái liền thấy được hắn, cô ta nhào qua muốn ôm hắn lại bị hắn né ra, “Tư Mịch?” Cô ta nắm ống tay áo hắn không buông, hắn không tránh né nữa.

“Tư Mịch, chúng ta đi giết bọn hắn, em nhớ được.”

Dương Tư Mịch nói, “Được.”

Họ phải đi học nhưng mỗi ngày nghỉ họ đều ở cùng nhau, đến năm mười bảy tuổi, họ đã là một đôi cộng sự cực tốt.

Lúc giết gã đàn ông cuối cùng, gã cười nói, “Cô bé, lớn vậy rồi à.” Vào giờ khắc này Đới Duy hơi khó chịu, người này còn nhớ rõ cô ta nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ nổ súng của cô ta.

Dương Tư Mịch nói muốn về nước, Đới Duy hơi khó chịu, hẳn là người cô ta quen biết lâu nhất nhưng vẫn phải xa nhau. Nghe nói chỉ có thể vĩnh viễn ở cùng người mình thích, “Tư Mịch, anh liệu có thích ai không?” Đới Duy mờ mịt tự nói, “Em cảm thấy sẽ không thích ai cả, nhưng em cũng không thích luôn chỉ có một mình.”

Dương Tư Mịch nói, “Không sao, họ rất thích em, em giả vờ thích họ là được, sẽ không phải một mình nữa.”

Đới Duy cười, “Giả vờ, ừ, chúng ta đều rất am hiểu chuyện này. Chúng ta đi tìm người cùng chơi đi!”

Dương Tư Mịch từ chối, “Không, tôi thích ở một mình hơn.”

Dương Tư Mịch về nước thật, cứ một, hai năm Đới Duy sẽ chạy tới gặp hẳn một lần, lần nào cũng ăn mặc thành bộ dạng quái lạ, Dương Tư Mịch nói, “Em thế này càng khiến người khác chú ý.”

Đới Duy không để tâm có bị người khác chú ý hay không, cô ta thích như vậy, cô ta có rất nhiều thân phận, thành thạo điều luyện một người sắm mấy vai, chưa từng bị phát hiện. Nhân vật nổi tiếng nhất là “Tắc kè hoa”, am hiểu nhất là hóa trang thành các gương mặt khác nhau đi trộm tài liệu cơ mật hoặc đồ vật; tiếp theo mới là tên thật “David”, sát thủ lợi hại, chưa từng thất bại; cô ta còn có nhân vật “Đầu gối” thú vị, mắc chứng quên mặt nghiêm trọng, chỉ giết người theo vị trí địa lý nhưng có lúc vẫn sẽ bất cẩn giết nhầm người...

Hơn một năm không gặp Dương Tư Mịch, cô ta đột nhiên nghe người ta nói Dương Tư Mịch có người yêu, sao có thể như thế, hẳn nói rõ không thích ai mà. Đới Duy hứng thú bưng bưng muốn đi gặp Dương Tư Mịch, nhưng lại phát hiện có người muốn thuê sát thủ đôi phó Dương Tư Mịch, cô ta cười, làm sao có thể, sẽ không có người nhận đơn hàng này, cho dù Dương Tư Mịch không phải sát thủ nhưng hẳn là “sát thủ” lợi hại nhất trong mắt đám sát thủ, tiền thì ít, nguy hiểm thì lớn, sát thủ yêu tiền nhưng bọn họ coi trọng mạng mình hơn tiền của người khác.

Đới Duy hứng thú bưng bưng nhận đơn hàng lại thích thú lên du thuyền, nhưng người ở trong phòng không phải Dương Tư Mịch và Trình Cẩm, cô ta tức giận với cả nhảm chán, nghĩ ngợi liền hoán đổi thành “Đầu gỗ”, thế này dù giết nhảm người cũng không sao rồi, vì “Đầu gỗ” mắc chứng quên mặt mà.

Lên bờ, Đới Duy đến chỗ Dương Tư Mịch sống, cô ta nhìn thấy cái chuông gió ở ban công, trước đây cô ta xin mà Dương Tư Mịch không cho giờ lại tùy tiện treo ở ban công nhà người hấn thích, cô ta đợi thật lâu mới thấy đám Dương Tư Mịch về, bọn họ còn chĩa súng vào cô ta...

Dương Tư Mịch giới thiệu với Trình Cẩm cô ta là Đới Duy, sát thủ lợi hại nhất Đới Duy, cô ta vui mừng, đúng, bất kể cô ta có bao nhiêu thân phận thì thân phận thật vẫn là Đới Duy. Cô ta tỉ mỉ quan sát Trình Cẩm, người đàn ông này rốt cuộc có gì khác biệt, tại sao có thể khiến Dương Tư Mịch thích? Nhưng Dương Tư Mịch không muốn cho cô ta nhìn tiếp. Cô ta nghĩ được rồi, dù người đàn ông này có thể khiến người ta thích nhưng cũng là của Dương Tư Mịch, không nhìn thì không nhìn.

Sau đó Đới Duy nhận biết Bộ Hoan, *người đàn ông này thật thú vị, hình như thứ mình thích anh ta cũng thích, hóa ra đây là duyên phận?* Cô ta đột nhiên có cảm giác vui sướng kiểu “A, hóa ra anh cũng ở đây”, đi cùng người này có lẽ sẽ rất thú vị.

Đới Duy đưa Bộ Hoan đi gặp người của đường số 13, cô ta dùng thân phận David nhận đơn của người của đường số 13, cô ta hơi muốn biết Bộ Hoan biết được sẽ phản ứng thế nào.

Lúc Bộ Hoan cho rằng cô ta lừa mình thì rất tức giận nhưng không nói ra lời độc ác nào, bị cô ta lôi đi cũng rất tức giận nhưng vẫn không nói lời độc ác, cô ta nói hấn đáng yêu dường như hấn vừa ngỡ ngàng vừa âu sầu...

Đới Duy nghĩ lẽ nào anh ta tưởng mình muốn giết anh ta, làm sao sẽ, người chết sẽ biến mất thật, để ý thứ gì thì không thể để nó biến mất, cánh cửa sắt kia dày như vậy, tường cũng chắc chắn, anh ta sẽ không chết.

Đám Trình Cẩm tới, Đới Duy vội vàng dẫn nổ thuốc nổ trong phòng, sau khi vụ nổ xảy ra đáng lẽ nên rời đi ngay nhưng cô ta lại ở lại chờ, đến khi trông thấy Bộ Hoan được đưa lên xe cấp cứu...

Hả? Anh ta bị thương sao? Tại sao vẫn bị thương chứ, cô ta có chút khó chịu, muốn đi bệnh viện nhìn anh ta không, cô ta hơi do dự.

Đới Duy ngồi ngoài bệnh viện đến tận bình minh, Dương Tư Mịch biết “Đầu gỗ” giết hai người trên du thuyền nhưng Dương Tư Mịch có biết “Đầu gỗ” chính là cô ta không? Nếu Dương Tư Mịch biết “Đầu gỗ” là cô ta, vậy Dương Tư Mịch có nói cho Trình Cẩm không? Nếu Trình Cẩm biết cô ta giết người nhất định sẽ cho người đi bắt cô ta, vậy Bộ Hoan sẽ nghĩ như thế nào?

Đới Duy lại lần nữa nhớ tới lời năm xưa bố Dương Tư Mịch đã nói, “không ai có thể tùy tiện lấy đi sinh mạng của những sinh vật khác” và “mỗi người đều phải tuân thủ quy tắc thế giới này”.

Giết người sẽ không mang đến vui vẻ nhưng trước đây Đới Duy cũng không ngờ nó sẽ mang đến đau khổ cho mình. Dương Tư Mịch có thể ở cùng người đó là vì chuyện lúc trước hấn làm không liên quan đến người đó, chắc chắn hấn cũng không kể cho người đó nghe. Ban đầu cô ta cũng có thể như vậy nhưng lần này người cô ta giết lại có liên quan đến Bộ Hoan, hình như không cách nào giấu giếm, hấn sẽ bắt cô ta, sau đó cô ta sẽ chết, sẽ biến mất trên thế giới này...

Trời sáng, Đới Duy lên tinh thần, cô ta muốn rời khỏi nơi này, nếu sống sót thì sẽ luôn có cách.

-----oOo-----

Huyết bạch

Chương 1: Nối tiếp vụ án giết người trong phòng kín

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đêm nay Tiểu Đinh về nhà rất muộn, cô ở một khu chung cư tương đối xa nên gọi xe đi về.

Xe chạy đến cổng chung cư, bảo vệ mở cổng cho taxi vào trong, Tiểu Đinh chỉ đường cho tài xế, bảo hắn đi con đường ngoài cùng bên phải, tài xế nghi ngờ nhìn con đường dẫn vào rừng trúc này, nó không giống đường có lối ra nhưng Tiểu Đinh quả quyết bảo hắn chạy vào.

Ô tô chạy chậm trên con đường xi măng trong rừng trúc, quả nhiên xe đến trước núi ắt có đường, chỉ cần chạy hết mảng rừng trúc nhỏ này là có thể thấy một đầu đường thông ra nơi khác. Đèn xe lờ mờ chiếu xuống nền đường xi măng, Tiểu Đinh ngáp một cái, cúi đầu xoa mắt, cô buồn ngủ lắm rồi, đột nhiên “rầm” một tiếng, nắp capo xe hình như bị vật nặng nện vào, Tiểu Đinh giật mình, hướng về phía trước xem xét vừa hay nhìn thấy một vật thể hình người bay lên sau đó nặng nề rớt xuống đất, “... Anh tông người!”

Tài xế sắc mặt trắng bệch, môi run run, “Không có... Cô không thấy anh ta là từ... phía trên rơi xuống?”

Đêm khuya, một nam một nữ thò đầu ra từ cửa sổ xe taxi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía tòa chung cư cao tầng cạnh rừng trúc...

Chiều cuối tuần, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đang tổng vệ sinh, họ bỏ ga giường, vỏ chăn và quần áo chất đống vào giỏ đồ bẩn, chuẩn bị phân loại rồi giặt. Điện thoại chột reo, Trình Cẩm nghe máy, nói chuyện với đầu bên kia một lát, sau khi cúp điện thoại thì nhìn Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, quần áo của chúng ta phải đưa ra tiệm giặt rồi.”

Sau đó, Trình Cẩm ngồi vào chiếc xe ngoại hình rất lóa mắt kia của Dương Tư Mịch, “Anh còn tưởng em quên mất tốc độ xe bình thường.”

Dương Tư Mịch đang nghiêm chỉnh tuân thủ luật giao thông nghi hoặc nghiêng mặt nhìn Trình Cẩm, “Chúng ta đâu có vội.” Hắn ngừng một giây lại hỏi, “Chúng ta đang vội à?”

Trình Cẩm cười xoay thẳng mặt hắn để hắn nhìn đường đi phía trước, “Cũng không vội, cứ theo tốc độ bình thường là được.”

Dương Tư Mịch nghiêng đầu dùng mặt cọ ngón tay Trình Cẩm, “Ừm.”

Lúc Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đến văn phòng thì thấy Du Đặc, Diệp Lai và Bộ Hoan đã đến, tiếp theo họ trông thấy Tiểu An mặc áo sơ-mi ca rô với váy ngắn chạy vào, cô vừa mới tới trường tham gia hoạt động, giữa chừng lại chạy về đây.

Cuối cùng là Hàn Bân vừa cầm điện thoại nói chuyện vừa đi vào, “... Được... Ừ... Anh nghỉ ngơi đi... Tan làm tôi lại đến thăm anh.”

Trình Cẩm nhìn Bộ Hoan tay còn quán băng gạc, “Thời gian nghỉ của anh vẫn chưa hết.”

Bộ Hoan cười nói, “Tôi không sao rồi, với lại sao tôi có thể ở nhà nghỉ ngơi một mình được.” Trình Cẩm bình tĩnh nhìn hắn, Bộ Hoan còn muốn giải thích thêm, “Thật ra...” Thật ra hắn ở một mình còn khó chịu hơn nhưng hắn chưa nói xong đã thấy Trình Cẩm hất đầu về phía cửa ra hiệu bọn họ nhanh nhanh đi ra ngoài, sau đó dẫn đầu kéo Dương Tư Mịch đi ra, mọi người đeo túi đuổi theo họ, Bộ Hoan nhún vai rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Hôm nay Bộ Hoan không thể lái xe, Diệp Lai đi đầu, vừa lên xe liền ngồi xuống ghế tài xế, so với những người khác, cô thấy tự mình lái xe vẫn an toàn nhất.

Lần này đích đến của tổ Trình Cẩm là cục Công an khu Đông thành phố, đêm qua có người gọi điện báo cảnh sát có người nhảy lầu, cảnh sát và xe cấp cứu của bệnh viện vội vàng chạy tới hiện trường thì phát hiện người đã

tử vong, sau đó điều tra được người đàn ông nhảy lầu sống ở tầng mười sáu, nhưng gõ cửa nhà lại không ai mở, cảnh sát đành phải phá cửa đi vào rồi phát hiện thêm một thi thể ở trong phòng.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự cục Công an khu Đông tên là Khương Xung, anh ta có quen Cát Duyệt, lúc hai người tán gẫu mấy ngày trước còn nói sao dạo này lắm án giết người tự sát thế, không nghĩ tới hôm nay anh ta cũng gặp phải một vụ, hơn nữa người đàn ông nhảy lầu còn là anh họ bà con xa của mình, anh ta có chết cũng không tin anh họ sẽ giết chị dâu rồi tự sát nhưng không nhìn ra điểm nào đáng nghi hơn, anh ta nghĩ tới một việc – hai tuần trước bộ Công an phát thông báo có vụ án khó xử lý có thể xin cố vấn ở một nơi gọi là tổ đặc án.

Khương Xung nghĩ ngợi rồi liên hệ với tổ đặc án đồng thời nói rõ tình huống, cuộc gọi xin cố vấn với tổ đặc án đều được chuyển tới chỗ Ngụy Thanh.

Số điện thoại liên hệ của tổ đặc án đã công bố được hai tuần, Ngụy Thanh vẫn khó hiểu vì sao không có người gọi tới yêu cầu dịch vụ cố vấn, đến tận sáng nay hẳn mới toại nguyện nhận được một cuộc gọi, cuối cùng hẳn không còn hoài nghi mình gửi nhầm số điện thoại cho cục Công an nữa.

Sau khi nhận điện thoại, Ngụy Thanh cho người điều tra sơ lược, phát hiện vừa qua có thêm năm vụ án giết chết người thân rồi tự sát, việc này quá không bình thường, hắn lập tức gọi điện báo cho Trình Cẩm.

Hơn một tiếng sau tổ Trình Cẩm đến cục Công an khu Đông, cuối tuần nhưng trong cục rất đông đúc, Cát Duyệt cũng ở đây, hắn hất đầu cười với tổ Trình Cẩm.

Khương Xung lên tinh thần nở nụ cười, đi tới bắt tay Trình Cẩm, “Hoan nghênh mọi người, mọi người có thể đến thật tốt quá.”

Trình Cẩm nhìn người đàn ông hơn ba mươi tuổi trước mặt, nói, “Chỗ các anh nhiều người thế này là...?”

Khương Xung nói, “Họ là người ở cục khác, chỉ có vụ án sáng nay xảy ra ở khu Đông, các vụ án khác là ở khu khác.” Nói xong anh ta định giới thiệu đại biểu các cục khác cho Trình Cẩm.

Trình Cẩm nói, “Không phải nhiều người là có ích, để họ về trước đi, cần thì sẽ liên lạc sau.”

Nụ cười trên mặt Khương Xung biến mất, *để tất cả quay về? Mọi người đặc biệt tới là muốn giải quyết vụ án quái lạ này, hơn nữa đây vốn là vụ án của họ đấy, giờ lại phải bị gạt khỏi việc điều tra?* “Mọi người là đặc biệt tới, cứ vậy bảo họ đi về, không tốt nhỉ?”

Trình Cẩm nói, “Lẽ ra anh không nên gọi họ tới, bảo họ về đi. Còn nữa, cho chúng tôi một gian phòng trống.”

Khương Xung sắc mặt khó nhìn dẫn họ vào một gian phòng trống, lúc đi ra Cát Duyệt đi tới cạnh anh ta, “Tôi biết ngay mà, đã nói với anh đừng gọi những người này tới rồi.” Đến nhiều người như vậy quả thật vô dụng, mọi người chẳng ai nghe ai, quản lý chắc chắn đủ hỗn loạn.

Khương Xung liếc mắt, lớn tiếng nói, “Đều là người quen, cậu không biết thẹn không cho họ tới? Như thế quá đặc tội người khác.”

Cát Duyệt cười, “Bây giờ không phải đặc tội rồi sao? Còn là đã tới lại bảo về, càng đặc tội hơn. Nhưng bọn họ hẳn là sẽ đổ hết lên tổ đặc án nhỉ?”

Khương Xung nhú mày, anh ta không muốn giúp tổ đặc án gây thù chuốc oán nhưng cũng không muốn suy nghĩ cho tổ đặc án, anh ta nhanh chân đi vào đám đông, nói với mọi người, “Những vụ án này tình huống phức tạp, mọi người về trước đi, mấy ngày nữa có tiến triển tôi sẽ thông báo cho mọi người.”

Mấy ngày nữa? Các nhóm cảnh sát khác đều hiểu đây là lệnh đuổi khách, bọn họ cùng nhìn về phía gian phòng mà tổ Trình Cẩm đi vào, đám người tổ đặc án này đến cũng không chào hỏi ai mà trực tiếp vào văn phòng, giờ lại bảo mọi người đi về, có mấy người lập tức mặt lộ vẻ tức giận quay người

đi, những người còn lại xã giao với Khương Xung mấy câu rồi mới lục tục đi.

Khương Xung nhìn Cát Duyệt còn tựa vào tường, “Cậu không đi?”

Cát Duyệt cười nói, “Đúng lúc tôi không có việc gì, trước hết không đi.”

Khương Xung bực bội cào mái tóc hơi dài của mình, quay người đi về phía văn phòng của tổ Trình Cẩm.

Tổ Trình Cẩm đang lật xem tài liệu vụ án, đánh dấu những điểm quan trọng mấu chốt, Du Đặc lại liệt kê những điểm này viết lên bảng.

Trình Cẩm quay đầu nhìn Khương Xung đang đi tới và Cát Duyệt sau lưng anh ta, “Cát Duyệt, vụ án giết người trong phòng kín lần trước ở chỗ anh về sau thế nào?” Vụ án giết người trong phòng kín cũng thuộc án giết người rồi tự sát, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đã đến hiện trường vụ án, lúc đó họ xác định là chủ nhà nam giết người trước rồi mới tự sát, bây giờ mấy vụ án hợp vào một chỗ, quá không bình thường.

Cát Duyệt nói, “Chủ nhà nam vừa thất nghiệp, mấy hôm đó còn cãi nhau với vợ, sau đó xảy ra bi kịch. Vẫn chưa điều tra được nhiều tin tức hơn. Nhưng bạn bè của anh ta đều nói anh ta không phải loại người sẽ tự sát, càng không có khả năng giết người, mặc dù đôi khi khá bi quan nhưng tinh thần sa sút mấy ngày rồi sẽ phấn chấn lại.”

Bộ Hoan đuổi người, “Xem ra lần này anh ta không thể phấn chấn lại rồi.”

Khương Xung nhìn người đàn ông hai tay còn quần băng gạc này, *sao hẳn lại đi làm lúc bị thương, tổ đặc án không có nhân tính như thế à?* “Anh họ tôi không thể tự sát, hai ngày trước anh ấy còn nói năm nay định cùng chị dâu chuẩn bị sinh con, nói rất nhiều về kế hoạch cuộc sống sau này, anh ấy không có khả năng qua hai ngày lại đột nhiên nghĩ quần đi giết người rồi tự sát.”

Diệp Lai nói, “Có lẽ hai ngày này đã xảy ra chuyện gì đó?”

Du Đặc nói, “Chuyện có thể khiến người ta giết người rồi tự sát chắc chắn rất nghiêm trọng.”

Khương Xung hơi tức giận nói, “Nếu các cô cậu không tin có khả năng là người khác giết thì còn tới đây làm gì?”

Tiểu An ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, nói, “Chú này, chúng tôi đâu có không tin chú, nhưng điều tra án, chúng tôi đương nhiên phải cân nhắc các loại khả năng, em nói đúng không lão đại?”

Khương Xung không thể không biết xấu hổ mà nổi giận với cô gái nhỏ, liền nhìn Trình Cẩm xem anh nói thế nào.

Trình Cẩm không để ý tới họ, nói, “Được rồi. Hàn Bân đi xem thi thể, Du Đặc hỗ trợ xét nghiệm độc tố, Tiểu An kiểm tra vật chứng hiện có, Diệp Lai và Bộ Hoan đi điều tra vòng giao thiệp của người chết.” Mọi người rời đi cùng cảnh sát cục Công an.

Trình Cẩm gọi Dương Tư Mịch còn đang xem những tấm ảnh đầm máu, “Tur Mịch?”

Dương Tư Mịch dời đi ánh mắt chăm chú vào ảnh chụp, “Chúng ta đến hiện trường vụ án sáng nay xem một chút?”

Trình Cẩm cười nói, “Vốn định gọi em đi mà.”

Khương Xung lái xe, hần nhìn hai người ngồi ở hàng ghế sau trong kính chiếu hậu, Dương Tư Mịch nhắm mắt dựa lên người Trình Cẩm nghỉ ngơi, Trình Cẩm suy nghĩ tới xuất thần, anh nắm một tay Dương Tư Mịch, nghịch ngón tay thon dài của đối phương một cái lại một cái. *Thế này không đúng lắm ha*, Khương Xung liếc mắt ra hiệu với Cát Duyệt.

Cát Duyệt thân nhiên liếc nhìn kính chiếu hậu, sau đó lờm Khương Xung, *lái xe của anh đi!*

Xe cảnh sát lái thẳng vào khu chung cư xảy ra vụ án, dừng trước tòa nhà anh họ Khương Xung nhảy lầu, rừng trúc rậm rạp, lúc anh họ Khương Xung nhảy lầu đã hướng về một con đường xi măng khác trong rừng trúc nên không hề thấy rừng trúc xanh biếc.

Chương 2: Điểm đáng nghi mới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám Trình Cẩm đi thang máy lên tầng mười sáu. Sau khi đi vào hiện trường vụ án họ ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng, phòng khách rất bình thường, nệm trong phòng ngủ bị máu thấm ướt đầm, chủ nhà nữ chính là bị đâm chết trên chiếc giường này. Cửa sổ phòng ngủ mở, lúc rạng sáng anh họ Khương Xung nhảy xuống từ chính khung cửa này. Trong phòng rất sạch sẽ, hiện trường lần này không máu văng tung tóe như hiện trường lần trước Trình Cẩm, Dương Tư Mịch và Cát Duyệt đi xem, tường hay sàn nhà hay nội thất đều sạch sẽ, thậm chí không nhiễm một hạt bụi.

Dương Tư Mịch lẳng lặng nhìn vết máu trên giường hồi lâu, lại nhìn bài trí trong phòng ngủ và những phòng khác một lần, cả căn hộ đều rất sạch sẽ, gần như đến tình trạng có bệnh thích sạch sẽ, đồ đạc cũng bày rất chỉnh tề đồng thời rất có quy luật, nhãn mác chai chai lọ lọ đều hướng về một phía.

Trình Cẩm đứng cạnh Dương Tư Mịch, anh nhíu mày, nhìn tình hình này, chủ nhà nhất định có vấn đề tinh thần, ít nhất cũng bị OCD nặng.

Lần trước hiện trường vụ án chỗ Cát Duyệt rất loạn nhưng rất nhiều thứ là do lúc chủ nhà nam đuổi giết vợ làm loạn, Trình Cẩm cẩn thận nhớ lại những chi tiết bài trí không bị đụng loạn trong căn hộ đó, hình như cũng có vấn đề.

Người thời nay dường như sau khi giải quyết những vấn đề ám no thì vấn đề tinh thần bắt đầu nhiều lên.

Trình Cẩm nói, “Cát Duyệt, hiện trường vụ án bên chỗ anh còn giữ nguyên không?”

Cát Duyệt đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, tầng mười sáu rất cao, phía dưới cũng không có thứ gì che chắn, nhảy xuống chết sẽ rất thống khoái, “Đúng, còn giữ nguyên, vốn là đang chuẩn bị bỏ niêm phong.”

Trình Cẩm nói, “Vậy thì tốt quá, chúng ta đi xem lại đi. Đội trưởng Khương, đồ đạc ở đây anh giúp một tay cho người đóng gói mang về cục phân tích.”

Khương Xung còn đang thấy cảnh thương tình, đột nhiên nghe được một câu này của Trình Cẩm, anh ta nhìn đồ đạc trong phòng, “... Toàn bộ?”
“Thế thì không cần. Máy tính, sách, cả mấy chai lọ thuốc men này đều đóng gói mang đi.”

Khương Xung lấy điện thoại di động ra điều một chiếc xe tới, những thứ này nói nhiều không nhiều nhưng chờ dọn hết lại chắc chắn sẽ không ít.

Khương Xung ở lại nhà anh họ bà con xa chờ đồng nghiệp. Còn Trình Cẩm, Dương Tư Mịch và Cát Duyệt thì đến một hiện trường vụ án khác.
Trước khi lên xe Cát Duyệt hỏi Trình Cẩm, “Cậu lái?”
Trình Cẩm lắc đầu, “Tình trạng giao thông trong thành phố quá kém.”
Cát Duyệt không rõ cách tư duy của Trình Cẩm, “Cho nên?”

Trình Cẩm cười nói, “Tình trạng giao thông không tốt, trên đường kẹt xe, tốc độ đều rất chậm... Nếu tốc độ xe quá chậm, lúc tôi lái xe dễ thất thần.”
Mắt anh nhìn chiếc xe cảnh sát hơi cũ của Khương Xung, “Đương nhiên cũng không xảy ra tai nạn lớn gì.” Xe này nếu có thêm vài huy chương kiểu vết xước cũng không thành vấn đề nhỉ?

Cát Duyệt nhanh chóng ngăn cản Trình Cẩm đang muốn ngồi vào ghế tài xế, khó trách trước kia hắn không thấy Trình Cẩm lái xe, hóa ra là sát thủ đường phố, hắn đã nghe người của cục số Mười kể lại đáng vẻ lái xe của Dương Tư Mịch, hai người này đều không đáng tin cậy, xem ra vẫn nên đề bản thân tới.

Cát Duyệt rất thuận lợi lái xe đến điểm đích. Họ đi thang máy lên tầng, xé mở giấy niêm phong trên cửa rồi đi vào, nội thất trong căn hộ đã phủ một

lớp xám mỏng, vết máu trên tường và sàn nhà cũng biến thành màu nâu.

Dương Tư Mịch nói, “Tùng có người đến, không phải người chuyên nghiệp.” Nhìn kỹ có thể thấy dấu chân lưu lại trên sàn nhà, trên nội thất cũng có dấu bụi bị lau đi.

Trình Cẩm hỏi Cát Duyệt, “Gần đây các anh có đến?”

Cát Duyệt lắc đầu, “Tôi không cho người đến, nhưng giấy niêm phong trên cửa đúng là giống như từng bị xé, tôi gọi điện hỏi một chút.”

Cát Duyệt lập tức gọi điện hỏi đội viên của mình, bọn họ trả lời không có tự đến.

“Xem ra vụ án này quả nhiên có điểm đáng nghi.” Ban đầu vụ án này tuy kỳ quặc nhưng không có điểm đáng nghi rõ ràng, không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ kết án là giết người rồi tự sát. Nhưng bây giờ lại có người vẽ rằn thêm chân chạy tới hiện trường vụ án để lại dấu vết, trở thành điểm đáng nghi lớn nhất của vụ án này.

Dương Tư Mịch nói, “Người tới đây giống như đang tìm gì đó.” Hần ngẩng nghĩa dấu vết trên bàn, “Không để lại dấu vân tay, hẳn mang găng tay.” Hần lấy găng tay cao su từ trong túi ra mang vào, sau đó kéo từng ngón kéo ra, có những món đồ được bày rất chỉnh tề, nhìn ra được không bị dịch chuyển, một ngăn kéo để thuốc men thường ngày thì bị lục loạn lên, có thể thấy hộp thuốc vốn được xếp ngay ngắn bị đẩy đến xiêu vẹo, “Hần đang tìm cái gì? Thuốc?”

Cát Duyệt nói, “Chúng tôi đã chụp lại, có lẽ có thể đối chiếu.” Hần nói vậy nhưng trong lòng hơi hoài nghi có thể đối chiếu ra không, đội viên của hẳn hẳn không chụp quá tỉ mỉ, ít nhất không chụp lại nhãn hiệu của từng hộp, muốn tìm ra thiếu cái gì hoặc ít đi cái gì có lẽ rất khó.

Trình Cẩm vào những phòng khác kiểm tra kỹ càng, máy vi tính trong phòng sách cũng bị động tới, anh suy nghĩ một chút, không khởi động máy

mà trực tiếp đóng gói mang về cho Tiểu An kiểm tra, việc chuyên nghiệp nên để người chuyên nghiệp làm.

Cát Duyệt gọi người tới chụp ảnh lần nữa đồng thời đóng gói những vật chứng này, sau đó đưa hết về chỗ Khương Xung.

Hàn Bân giải phẫu thi thể anh họ và chị dâu Khương Xung, không phát hiện dị thường, một người là nhảy lầu vỡ đầu chết, một người là bị dao đâm trúng tim phổi, mất máu quá nhiều mà chết.

Đến tối Du Đặc cũng cầm được báo cáo kiểm nghiệm độc tố, vẫn không có phát hiện bất thường nào.

Diệp Lai nhìn Trình Cẩm nghiêm túc, cô và Bộ Hoan cũng không có tiền triền gì, “Tổng cộng có năm vụ án giết người rồi tự sát, trong đó bốn vụ là chồng giết vợ rồi tự sát, vụ còn lại nam thanh niên mò cô cha giết mẹ rồi tự sát. Giữa những người này không có mối liên hệ gì, ít nhất bọn em chưa điều tra ra.”

“Người hành hung tính tình đều khá bình tĩnh trầm mặc, nhưng giao thiệp của họ với người xung quanh đều rất tốt, hầu hết đồng nghiệp và bạn bè đều không cho rằng họ sẽ giết người rồi tự sát, có điều bọn họ cũng nói mấy ngày trước khi người hành hung chết cảm xúc có hơi không ổn định, nhưng không phải trở nên u buồn hơn mà là sáng sủa hơn bình thường, tâm trạng tốt hơn bình thường.

Trình Cẩm gật đầu, “Rất tốt, các em tiếp tục điều tra.”

Tiểu An còn đang chiến đấu với máy tính và đóng sách mang về từ nhà anh họ Khương Xung, “Em không biết chúng ta cần tìm cái gì từ những thứ này nhưng lịch sử trong máy cho biết anh ta đã xem lướt qua rất nhiều trang web về phương diện tâm lý học, đồng thời tham gia mấy diễn đàn tâm lý học, xem ra anh ta biết mình có vấn đề tâm lý.”

Du Đặc phụ họa, “Đúng, hơn nữa bệnh tình còn khá nghiêm trọng, anh ta đang uống thuốc không chế bệnh tình. Nhưng không tra được thuốc này

mua từ bệnh viện nào hay do bác sĩ nào kê, chẳng lẽ là thuốc trái phép mua bán online?”

Tiểu An chớp mắt, “Chuyện này em vẫn đang điều tra, cho em chút thời gian nữa.”

Trình Cẩm nói, “Diệp Lai và Bộ Hoan, hai người điều tra rõ xem những người này có đi khám bác sĩ tâm lý hay đến bệnh viện nào không.”

Trình Cẩm lại gọi Khương Xung phái người đi cố hết sức thu gom vật chứng của những vụ án khác về đây.

Đến khuya, từng thùng từng thùng vật chứng chất đầy văn phòng, Tiểu An la lên, “Quào, thế này quá ngầu!”

Hiện trường năm vụ án đều có máy tính, Tiểu An nhận hết thùng máy tính và màn hình, bốn cái không thể khởi động, cái hoàn hảo duy nhất là của anh họ Khương Xung.

Cát Duyệt nói, “Xem ra không chỉ có hiện trường bên tôi có người tới.”

Người này rút cuộc đến hiện trường vụ án làm gì? Không chỉ kiểm tra toàn bộ mà ngay cả máy tính cũng không tha.

Trình Cẩm nhìn Tiểu An, “Tiểu An? Không thành vấn đề chứ?”

Tiểu An bật lên từ chỗ ngồi, xoay người đối mặt với Trình Cẩm, nói, “Yên tâm đi, lão đại! Giao cho em, ồ cứng không hỏng, đồ bên trong em sẽ kiểm tra tỉ mỉ, nhất định sẽ bắt được đuôi của tên này.”

Trình Cẩm cười nói, “Rất tốt.”

Thi thể các vụ án khác đã được pháp y giải phẫu, thậm chí có mấy bộ đã trả cho người nhà và hỏa táng rồi, thi thể chưa trả thì Hàn Bân chuẩn bị kiểm tra lại.

Thuốc men lấy về từ những hiện trường vụ án khác được Du Đặc mang về cục kiểm tra, đây là công trình cực lớn, thiết bị trong cục của họ vẫn tân tiến hơn chút.

Dương Tư Mịch ngồi lật sách giữa mấy cái thùng. Trình Cẩm ở một bên so sánh sách trong thùng, anh phát hiện những người này đọc sách khá tương tự nhau, mỗi người một quyển, trong đó có vài bản do nhà tâm lý học nước ngoài nổi tiếng viết, nhưng có một bản do người trong nước viết, nhà xuất bản cũng là trong nước, Trình Cẩm đưa quyển sách đó cho Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, tác giả này nổi tiếng không?”

Dương Tư Mịch tuy không làm đúng chức vụ nhưng quả thực xuất thân tâm lý học chính quy, giờ còn làm giảng viên trên danh nghĩa ở đại học Y.

Dương Tư Mịch nhận sách, nhìn xuống bìa sách, “Trịnh Chính Bình, giáo sư Tâm lý học đại học Y, một người rất bình thường, em từng gặp rồi nhưng không có ấn tượng đặc biệt.” Chín mươi chín phần trăm người Dương Tư Mịch gặp trên đời này đều bị hắn xem như người qua đường. Trình Cẩm đột nhiên hỏi, “Tư Mịch, em có viết sách không?”

Dương Tư Mịch nói, “Không, quá gây chú ý.” Sách hắn viết hắn sẽ bị phân vào loại biến thái nhất trong tất cả loại tâm lý học biến thái, đến lúc đó mọi người sẽ chú ý tới tác giả quyển sách này rồi cuộc không bình thường cỡ nào.

Trình Cẩm cười ôm Dương Tư Mịch vào lòng một hồi, Dương Tư Mịch hơi nghi hoặc, đây là an ủi? Một lát sau, Trình Cẩm buông Dương Tư Mịch ra, gọi điện thoại cho Diệp Lai, “Điều tra xem những người này có liên lạc với giáo sư Tâm lý học Trịnh Chính Bình của đại học Y không.” Sau khi cúp máy anh lại gọi Tiểu An, “Tiểu An, chú ý một chút trong mấy cái máy tính này có xuất hiện tin tức liên quan đến Trịnh Chính Bình không.” Tiểu An không quay đầu lại, cô giơ tay vẫy vẫy với phía sau, “Biết rồi, lão đại.”

-----oOo-----

Chương 3: Mối liên hệ giữa những người chết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người đầu tiên điều tra ra những người chết có liên quan tới Trịnh Chính Bình là Tiểu An, cô tìm được một phần bản ghi nhớ thời gian trong máy tính anh họ Khương Xung, trong ô Chủ nhật hai tuần trước có viết thời gian bắt đầu buổi tọa đàm của Trịnh Chính Bình, sau đó từ máy tính khác cũng điều tra được chủ máy tính từng xem tin tức buổi tọa đàm của Trịnh Chính Bình.

Tiểu An chớp đôi mắt to, “Xem ra bọn họ đều đi nghe buổi tọa đàm của Trịnh Chính Bình. Lão đại, tin này có ích không?”

Trình Cẩm cười nói, “Em làm tốt lắm. Tiếp theo điều tra những người cũng tham gia hoạt động này, hội nhóm bọn họ chú ý hoặc người từng liên lạc.” Tiểu An giả vờ nghiêm túc kính chào, “Vâng! Trưởng quan!” Cô sôi nổi về trước máy vi tính tiếp tục công việc.

Sáng hôm sau, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi tìm Trịnh Chính Bình, ông ta đang lên lớp trong trường. Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi vào phòng học từ cửa sau, ngồi xuống hàng cuối cùng, có sinh viên chú ý tới họ, người tướng mạo đẹp luôn dễ hấp dẫn sự chú ý của người khác, thỉnh thoảng lại có người dùng cách lơ đãng quay đầu nhìn họ, Trịnh Chính Bình trên bục giảng cũng nhìn họ mấy lần.

Trình Cẩm khẽ hỏi Dương Tư Mịch, “Tiết này ông ta giảng thế nào?” Anh nghe thấy vẫn được.

Dương Tư Mịch nói, “Có chút thú vị.”

Trình Cẩm cười, “Người em cảm thấy có chút thú vị vậy hẳn là rất thú vị.”

Dưới bàn học Dương Tư Mịch vươn tay nắm tay Trình Cẩm, Trình Cẩm cười nắm lại. Trước đây hồi học đại học Dương Tư Mịch rất ít khi nghe giảng, bây giờ đến phòng học nghe giảng lại còn ngồi cùng Trình Cẩm, quả thật có chút thú vị.

Sau khi tan học, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đuổi theo Trình Chính Bình, “Giáo sư Trịnh, chúng tôi có mấy vấn đề muốn tìm ông tư vấn.” Trình Chính Bình quan sát họ, “Được rồi, đến văn phòng của tôi được không?”

Văn phòng Trình Chính Bình không khóa, một người trẻ tuổi đang ngồi đọc sách trên ghế sofa, nghe thấy có người đi vào bèn ngẩng đầu, “Giáo sư...” Anh ta nhìn thấy hai người xa lạ đằng sau Trình Chính Bình liền nghi hoặc nhìn Trình Chính Bình.

Trình Chính Bình cười nói với Trình Cẩm, “Đây là trợ giảng của tôi – Lương Thứ, Tiểu Lương, em tan làm trước đi, chúng tôi có chuyện muốn nói.”

“À, vâng.” Người trẻ tuổi thu dọn đồ đạc, cười với Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, “Vây em đi trước.”

Trình Chính Bình chờ trợ giảng ra ngoài rồi mới nói, “Hai vị tìm tôi có chuyện gì?” Ông ta để ý thấy động tác của Trình Cẩm và Dương Tư Mịch rất thân mật, cho rằng họ đến xin tư vấn vấn đề tâm lý, dù đây không phải hướng ông ta nghiên cứu nhưng đã bị hai người không thềm che giấu quan hệ thân mật của mình này khơi lên hứng thú.

Dương Tư Mịch hình như hứng thú với bố cục văn phòng hơn, nhìn văn phòng một vòng rồi đi đến trước giá sách lớn. Trình Cẩm cười nói, “Chúng tôi thuộc cục Công an.” Anh lấy thẻ chứng nhận cho Trình Chính Bình xem, mỗi người tổ đặc án đều có một thẻ chứng nhận của bộ Công an.

Trình Chính Bình hơi kinh ngạc, ông ta nhận thẻ chứng nhận xem một lát, lắc đầu nói, “Không nghĩ tới, còn tưởng là... Quên đi. Vây hai cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Trình Cẩm lấy ra một xấp ảnh, bày từng tấm lên bàn, “Giáo sư Trịnh, ông biết bọn họ không?”

Trịnh Chính Bình nhìn ảnh trên bàn rất tỉ mỉ, ông ta suy tư chỉ hai tấm ở giữa, “Từng gặp hai người này, họ đến nghe buổi tọa đàm của tôi, hơn nữa sau đó còn ở lại hỏi tôi vài vấn đề học thuật. Họ làm sao vậy?”

Trình Cẩm nói, “Chết rồi.”

Trịnh Chính Bình rất khiếp sợ, “Chết như thế nào?”

“Tự sát.”

Trịnh Chính Bình lắc đầu, “Không thể nào, buổi tọa đàm hai tuần trước tôi đã gặp họ, tôi không nhìn ra họ có dấu hiệu tự sát.”

Trình Cẩm nói, “Hai người khác ông chưa từng gặp?”

Trịnh Chính Bình vẫn lắc đầu, “Tôi không có ấn tượng. Nhưng chỗ tôi có danh sách ký tên, chờ chút, tôi tìm xem đề ở đâu rồi.” Ông ta vừa tìm trên bàn vừa giải thích, “Chỗ tôi có rất nhiều thứ là Tiểu Lương thu dọn hộ.” Tìm một hồi vẫn không tìm thấy, ông ta liền gọi điện thoại cho trợ giảng, sau đó mới tìm được danh sách này trong một xấp tài liệu trên giá sách.

Dương Tư Mịch đứng ở một đầu khác của giá sách nhìn Trịnh Chính Bình rút ra một cái từ một hàng kẹp tài liệu, Trình Cẩm đi tới cùng họ xem danh sách, ngoài anh họ Khương Xung, tên mấy người khác cũng xuất hiện trên tờ danh sách này, “Buổi tọa đàm của ông yêu cầu ký tên?”

Trịnh Chính Bình nói, “Đây xem như là một điều tra đơn giản, xem chủ yếu là người nào sẽ đến nghe tôi nói.”

Danh sách ký tên này là loại bảng biểu, có rất nhiều mục thông tin chọn và điền, hầu hết người tới đều thực hiện hoàn chỉnh.

Trình Cẩm cảm thấy việc này rất lạ lùng, ít nhất anh không quen đưa căn cứ tin tức về mình cho người khác, “Giáo sư Trịnh, về sau ông và những người này có liên lạc lại không?”

Giáo sư Trịnh lắc đầu, “Tôi không biết có ai liên lạc với tôi không, những chuyện này tôi đều giao cho Tiểu Lương giải quyết.”

Trình Cẩm đưa giấy bút cho Trịnh Chính Bình, “Vậy mời ông cho chúng tôi địa chỉ liên hệ và số điện thoại của Lương Thứ.”

Trình Chinh Bình ngẩn ra, “Nhưng mà...” Ông ta không nói thêm gì nữa, nhận giấy bút, viết ra cách liên lạc của Lương Thứ rồi trả lại Trình Cẩm.

Sau khi rời khỏi văn phòng Trình Chinh Bình, Trình Cẩm gọi điện thoại cho Lương Thứ, nghe thấy báo máy bận liền cúp máy, mười mấy phút sau gọi lại lại không gọi được, điện thoại của đối phương đã tắt máy. Trình Cẩm nhú mày, anh và Dương Tư Mịch chạy tới nhà Lương Thứ, không ai ở nhà.

Lương Thứ sống trong ký túc xá trường, hàng xóm cùng tầng nhìn thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch bèn hỏi, “Hai người tìm Tiểu Lương à? Cậu ấy không về sớm thế này đâu.” Trình Cẩm cười nói, “Cảm ơn, vậy chúng tôi quay lại sau.”

Trình Cẩm đưa mắt nhìn hàng xóm rồi đi, vừa quay đầu đã thấy Dương Tư Mịch mở cửa phòng Lương Thứ, hấn đẩy cửa đi vào, quay đầu nhìn Trình Cẩm, “Không vào à?” Trình Cẩm cười, đi vào, sau đó đóng cửa lại. Nên chờ chủ phòng về mới vào... nhưng đã vào rồi thì cứ xem tình hình trước đi. Đây là một gian phòng đơn giản, sạch sẽ gọn gàng, rất nhiều sách, có máy tính.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch kiểm tra khắp nơi một lượt, không phát hiện bất thường, họ không tiện ở trong này quá lâu liền chờ lúc hành lang không còn động tĩnh, mở cửa rời khỏi khu nhà nhân viên.

Sau khi xuống lầu, Trình Cẩm gọi điện thoại cho Khương Xung, bảo anh ta cho người sang bên này chờ Lương Thứ về. Người của Khương Xung đến, Trình Cẩm bàn giao mấy câu rồi cùng Dương Tư Mịch về cục Công an.

Buổi tối, bên Du Đạc và Hàn Bân đã có kết quả, họ kiểm tra ra một loại chất độc thần kinh từ hai bộ thi thể chưa hỏa táng, dựa vào loại vật chất này

họ nhanh chóng tìm được nguồn gốc của nó – thành phần trong mấy loại thuốc nào đó.

Dương Tư Mịch nói rất nhiều loại thuốc dùng trong điều trị thần kinh có tác dụng phụ, nhưng chúng quả thực có thể khống chế bệnh tình của bệnh nhân. Tin tức Diệp Lai và Bộ Hoan gửi về lúc trước cũng nói những người này cảm xúc ổn định, có lẽ vì bọn họ dùng thuốc có hiệu quả.

Trình Cẩm hỏi, “Vẫn không điều tra ra nơi nào bán những loại thuốc này sao, không tìm được hồ sơ bệnh lý trong nhà bọn họ sao?”

Khương Xung nói, “Không có, có lẽ bọn họ không đến bệnh viện nên không có hồ sơ bệnh lý?”

Trình Cẩm lại hỏi, “Lương Thứ vẫn chưa về?”

“Chưa, Cát Duyệt cũng đang giúp điều tra người này.”

Trình Cẩm gật đầu, khó trách không thấy Cát Duyệt đâu. Anh đi tới chỗ Tiểu An xem tiến triển công việc của cô, Tiểu An nói, “Em cố lắm rồi, em tìm được một diễn đàn tâm lý, những người yêu thích tâm lý đã trở thành thi thể của chúng ta hình như cũng là thành viên, nhưng diễn đàn này được mã hóa, em giải mã lâu ời là lâu cũng không vào được!” Cô gất gỏng vỗ bàn.

Trình Cẩm gọi, “Du Đạc!” Du Đạc ở văn phòng bên cạnh chạy sang, nghi hoặc nhìn Trình Cẩm, Trình Cẩm hát đầu với cậu, “Giúp Tiểu An.”

Du Đạc đi tới ngồi cạnh Tiểu An, hai người thảo luận với nhau.

Lúc này, Diệp Lai và Bộ Hoan đang ngồi ăn cơm trong một quán ăn nhỏ, Bộ Hoan cười nói, “Diệp Tử này, hôm nay em ăn cơm tích cực ghê nhỉ, có thể nói từ bữa sáng đến bữa tối không sót bữa nào.” Cả ngày nay hai người họ đều ở bên ngoài, trước đây toàn bữa ăn bữa không, so ra hôm nay sinh hoạt có quy luật hơn hẳn.

Diệp Lai nhìn hai cái móng vuốt được quấn kín mít của Bộ Hoan, tức giận nói, “Còn không phải em săn sóc người tàn tật hả? Anh mà yên lành thì ai

quan tâm anh có chết đói hay không.”

Bộ Hoan còn muốn nói gì đó, đồ ăn được mang lên, Diệp Lai đưa muống cho Bộ Hoan, “Được rồi, ngậm miệng, ăn cơm.”

Bộ Hoan oán giận nói, “Ngậm miệng sao ăn cơm được...” Nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm muống vụng về ăn.

Diệp Lai nhanh chóng ăn hết hai chén cơm, sau đó đoạt lấy muống trong tay Bộ Hoan dứt cho hắn ăn, Bộ Hoan vừa ăn cơm vừa lẩm bầm, “Thế này không được, nơi đông người, người khác sẽ hiểu làm...”

Diệp Lai xúc một muống cơm đầy nhét vào miệng hắn, “Em còn không nói gì, anh đã oán trách trước, anh lo người khác không biết anh có bao nhiêu cô bạn gái hả? Anh không thấy thế này rất có thể diện hả?” Cô gấp đồ ăn cho Bộ Hoan, chợt nghĩ tới gì đó, dữ dằn hỏi, “Không phải là anh cảm thấy em không đủ xinh đẹp, bị người khác thấy anh sẽ mất mặt đấy chứ?!” Cô trừng Bộ Hoan, rất có dáng vẻ hắn dám nói phải là sẽ đánh hắn một trận.

Bộ Hoan đang bận nhai nuốt đồ ăn trong miệng, nghe Diệp Lai nói vậy hắn suýt nữa bị nghẹn, “Em rất xinh đẹp! Chỉ là gần đây anh định cải tà quy chính!” Phụ nữ mà hung ác lên rất khủng bố, hắn giờ vẫn là thương binh thực lực không đủ, bị đánh cũng không có sức đánh trả, không nên đùa dai quá.

Diệp Lai nhìn Bộ Hoan đầy nghi ngờ, “Cải tà quy chính? Vậy bọn em sẽ rửa mắt mà đợi.” Bộ Hoan đang nhìn chăm chăm miếng thịt trong chén, Diệp Lai phối hợp gấp thịt nhét vào miệng hắn, sau đó nhớ tới việc khác, “Rốt cuộc hôm nay có điều tra được tin tức không? Tuy lão đại chưa gọi điện thoại đến hỏi nhưng không điều tra được gì em cũng không dám về.” Bộ Hoan nói, “Đừng lo, sẽ có tin tức nhanh thôi. Thêm miếng thịt.”

Diệp Lai lắc đầu, gấp thịt cho hắn, điện thoại di động reo lên, Diệp Lai bỏ đũa xuống, Bộ Hoan nhìn Diệp Lai vội vàng nghe máy, lần nữa cầm muống

lên tự lực cánh sinh, một nữ phục vụ xinh xắn đi tới, “Quý khách cần giúp không ạ?”

Đôi mắt hoa đào ẩn ý đưa tình của Bộ Hoan nhìn Diệp Lai đi sang một bên nghe điện thoại, “Không cần, tôi tự làm được.”

Nữ phục vụ đành phải cười nói, “Được, cần giúp đỡ có thể gọi chúng tôi nhé.”

Bộ Hoan gật đầu, lịch sự mỉm cười, “Được, cảm ơn cô.”

Diệp Lai nhận điện thoại xong, xông về nói, “Có tin tức.” Cô do dự nhìn Bộ Hoan còn chưa ăn xong.

Bộ Hoan buông muống xuống, “Không sao, anh no rồi.” Hắn đứng lên, Diệp Lai trả tiền rồi lôi hắn chạy ra ngoài.

Nữ phục vụ khẽ giật mình, *cô gái này cũng thật là, vội đến mức không để bạn trai bị thương ăn cơm xong.*

-----oOo-----

Chương 4: Thí nghiệm của Lương Thứ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lên xe, Diệp Lai lấy một miếng chocolate từ trong túi xách đưa cho Bộ Hoan, “Chưa no thì bổ sung chút năng lượng.”

Sau đó cô gọi điện cho Trình Cẩm, hưng phấn nói, “Lão đại, điều tra ra rồi! Bọn họ đều đến một phòng tư vấn tâm lý tên là Thích Tâm...” Nói thêm mấy câu Diệp Lai mới cúp máy, hơi chán nản nói, “Bên Cát Duyệt cũng điều tra được, sớm hơn chúng ta hai phút!”

Bộ Hoan nhú mày, “Cát Duyệt giao thiệp cũng rộng đấy, không phải anh ta quen lão đại à, sau này chúng ta có thể gọi anh ta giúp nhiều nhiều.” Diệp Lai nghe được thì vui vẻ, cô và Bộ Hoan nhìn nhau cười, tùy tiện quyết định vận mệnh bi thảm thường xuyên bị cuộc gọi xin giúp đỡ của họ đánh thức vào đêm khuya sau này của Cát Duyệt.

Cát Duyệt lúc này đang cùng đám Trình Cẩm ra khỏi cục Công an, bọn họ muốn đến phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm.

Cát Duyệt nói, “Phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm được mở dưới danh nghĩa Lương Thứ. Rốt cuộc Lương Thứ đi đâu vậy? Làm sao mà tìm mãi không thấy.”

Khương Xung nói, “Hay là bây giờ cậu ta đang ở phòng tư vấn tâm lý? Vì đang tư vấn cho bệnh nhân nên tắt điện thoại?”

Trình Cẩm cười nói, “Đi xem là biết.” Anh và Dương Tư Mịch ngồi vào hàng ghế sau của xe cảnh sát.

Cát Duyệt cũng nhanh chân ngồi vào ghế lái phụ, Khương Xung nhìn mấy người này, bản thân thì ngồi vào ghế lái, “Mấy cậu đều không thích lái xe?” Trình Cẩm nói, “Cũng tạm.”

Cát Duyệt nói, “Nhưng có thể không lái thì không lái.”

“...” Khương Xung vẫn rất thích lái xe, nếu là xe tốt thì càng sướng.

Lúc đám Trình Cẩm đến nơi, Diệp Lai và Bộ Hoan đã tới, Trình Cẩm nói, “Bộ Hoan ở lại dưới lầu.”

Bộ Hoan la lên, “Cậu kỳ thị người tàn tật!”

Trình Cẩm vung tay lấy lệ với hắn, cùng những người khác lên lầu. Diệp Lai cười nháy mắt phải với Bộ Hoan sau đó cũng lên lầu.

Phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm nằm ở tầng mười chín, sau khi đám Trình Cẩm lên lầu thì gõ cửa nhưng không có ai mở cửa, Trình Cẩm hỏi Khương Xung, “Chúng ta có lệnh lục soát, đúng không?” Khương Xung gật đầu, Dương Tư Mịch bước lên mở khóa.

Khương Xung dùng ánh mắt thần kỳ nhìn Dương Tư Mịch, đồng thời hơi lo lắng, nhà anh ta cũng dùng loại khóa này, ổ khóa này bị mở dễ như vậy quá không an toàn rồi, “Có khóa nào cậu không mở được không?”

Dương Tư Mịch tốt bụng trả lời, “Có rất nhiều, một số khóa kết sắt tôi phải mở khá lâu, có một số tôi cũng không mở được.”

“...” Khương Xung bỏ đi suy nghĩ chuẩn bị đổi khóa nhà.

Phòng tư vấn tâm lý này ngoài phòng khách còn có hai gian phòng khác, một gian không có người, Diệp Lai đưa tay đẩy cửa phòng còn lại, sau đó giật mình không khống chế được lùi về sau một bước, Trình Cẩm đứng sau đỡ lấy cô, ngẩng đầu nhìn lên, trong gian phòng tối tăm treo một bộ thi thể người.

Sau khi bật đèn, họ nhìn rõ người treo trên đó là Lương Thứ, thảo nào anh ta không thể nhận điện thoại, hóa ra là ở chỗ này. Về mặt mọi người đều rất nghiêm túc, chẳng ai ngờ họ thật sự tìm được người ở đây, càng không thể chấp nhận là người này đã biến thành người chết. Khương Xung gọi điện thoại sai người đến mang thi thể về.

Hàn Bân cũng đi nhờ xe tới, tiện thể kiểm tra sơ lược, “Chết vì ngạt thở do thắt cổ, tình huống cụ thể phải giải phẫu xong mới biết.” Có rất nhiều thi thể bị giết rồi nguy trang thành thắt cổ, nhưng thi thể này rõ ràng không có dấu vết bị giết.

Để lại một nhóm xử lý công việc ở phòng tư vấn tâm lý, Trình Cẩm, Dương Tư Mịch và Cát Duyệt dẫn người đến ký túc xá của Lương Thứ. Sau khi mở cửa Trình Cẩm ngăn mọi người lại, bật đèn lên, hỏi Dương Tư Mịch đi vào phòng đầu tiên, “Tư Mịch, từng có người đến đây không?”

Dương Tư Mịch nhìn bốn phía rồi lắc đầu, “Không có.”

Cát Duyệt nói, “Các cậu từng đến?” Không nhận được câu trả lời.

Trình Cẩm bật máy tính của Lương Thứ lên, liên lạc Tiểu An kết nối từ xa, sao chép lại mọi thứ trong máy tính.

Cát Duyệt lại hỏi, “Không mang về?”

Cuối cùng lần này Trình Cẩm cũng trả lời, “Cứ để đây đã, cho người ở lại theo dõi xem có người nào tới không.”

Cát Duyệt nói, “Cậu không cho là Lương Thứ tự sát?”

Trình Cẩm hơi bất đắc dĩ, Cát Duyệt hôm nay nói nhiều quá, “Chờ Hàn Bân giải phẫu xong có lẽ chúng ta sẽ biết.”

Đêm nay đã định trước họ lại không được ngủ.

Tiểu An và Du Đạc giải mã mật mã của diễn đàn tâm lý, nhưng mỗi người dùng có một mật mã, họ lại tốn rất nhiều thời gian giải mã. Tiểu An nói, “Lão đại, bọn họ quả thực từng vào diễn đàn này, nó là diễn đàn do phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm lập ra, hội viên có thể vào thảo luận hoặc xin tư vấn các vấn đề.”

Du Đạc nói, “Quản lý diễn đàn chính là Lương Thứ, bọn em tra được IP lên mạng của anh ta chủ yếu là nhà, phòng tư vấn và văn phòng.”

Trình Cẩm nói, “Không có nhiều tin tức hơn?”

Tiểu An nhìn Du Đạc rồi nhìn Trình Cẩm, nói, “Bọn em sẽ tiếp tục cố gắng.”

Trình Cẩm gật đầu rồi đi.

Du Đạc hỏi Tiểu An, “Em định có thể nào? Chỗ này chỉ có chừng đó thứ, lật nữa cũng không lật ra cái gì.”

Mắt Tiểu An sáng lấp lánh, “Đúng, mặt ngoài chúng ta chỉ thấy có nhiều đồ thứ, nhưng trong tài liệu đã bị xóa có lẽ sẽ có thứ chúng ta muốn.” Tiểu An kiểm tra tài khoản của Lương Thứ, “Anh xem, lần đăng nhập cuối cùng của anh ta là hôm qua nhưng không gửi tin nhắn hay đăng chủ đề, chúng ta có thể tra thử anh ta từng làm gì.”

Du Đạc cười, “Được rồi, để xem số liệu vớt từ server này rốt cuộc có nội dung gì.”

Hàn Bân ở phòng pháp y gọi điện sang cho Trình Cẩm, hắn đã giải phẫu xong thi thể Lương Thứ, hơn nữa cũng xét nghiệm máu anh ta, “Anh ta ngạt thở mà chết, trên người không có dấu vết chống cự, hắn là tự nguyện thắt cổ, mặt khác trong cơ thể anh ta cũng chứa chất độc thần kinh giống những người khác.”

Trình Cẩm nói, “Lương Thứ cũng mắc bệnh về tinh thần?” Hôm qua nhìn sơ, Lương Thứ không cho anh cảm giác có bệnh, “Loại thuốc này người bình thường dùng thì sẽ thế nào?”

Hàn Bân nói, “Chắc là sẽ xuất hiện khó chịu nhất định, sẽ khá hưng phấn, kèm theo ảo giác ở mức độ nhất định. Mặt này đàn anh Dương chuyên nghiệp hơn.” Hấn và Dương Tư Mịch là bạn cùng trường nhưng khác năm khác chuyên ngành.

Trình Cẩm cúp điện thoại rồi nhìn Dương Tư Mịch, hấn đang ngồi cạnh bàn nghiên cứu đồng sách và ghi chép, Trình Cẩm đi qua dùng ngón tay chạm lên mi tâm nhú lại của Dương Tư Mịch, “Tư Mịch, sao vậy?” Thứ có thể khiến Dương Tư Mịch không thoải mái cũng không nhiều, không biết sao hấn lại tỏ ra ghét bỏ như thế.

Dương Tư Mịch đẩy đồng đồ trên bàn ra xa, “Thật khó coi.” Hấn dựa đầu lên người Trình Cẩm, Trình Cẩm ôm hấn, đầu ngón tay thuận theo sợi tóc trượt đến da đầu, chải vuốt tóc hấn một lần lại một lần. Dương Tư Mịch cảm thấy rất thoải mái, không muốn động.

Khương Xung và Cát Duyệt đi vào, Khương Xung ho mấy tiếng, Cát Duyệt và Trình Cẩm đều quay đầu nhìn anh ta, bị hai người này nhìn chằm chằm Khương Xung suýt cảm thấy người nên đỏ mặt là mình, Cát Duyệt còn lờm thêm một cái, “Ho khan cũng là bệnh, anh phải đi chữa!”

“...” Khương Xung nhìn Dương Tư Mịch vẫn dựa lên người Trình Cẩm bất động, Trình Cẩm thì sao, hình như đang chờ xem anh ta muốn nói gì.

Khương Xung im lặng, *xem ra đúng là mình chuyện bé xé ra to, cắt, ai quản mấy người này có chuyện gì*, anh ta mặc kệ Cát Duyệt, càng không nhìn tới Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, tự tìm ghế ngồi nghỉ ngơi.

Thấy Khương Xung tự mình ổn định, Cát Duyệt nhú mày, sau đó kéo ghế ngồi đối diện Dương Tư Mịch.

Trình Cẩm mở miệng trước, “Tư Mịch, có phát hiện gì?”

Dương Tư Mịch hơi đấu tranh một hồi, không quá tình nguyện tách khỏi người Trình Cẩm, nhưng một tay vẫn đan lấy tay Trình Cẩm, một tay khác thì tùy ý lật sách trên bàn lật ra, “Trịnh Chính Bình đưa ra một lý luận

mới, nói đơn giản là dùng thuốc và thôi miên tiến hành đồng bộ để chữa bệnh tâm lý, ban ngày làm người ta duy trì hành vi như bình thường, sau đó giải phóng áp lực trong mơ, ông ta cảm thấy như vậy có thể hóa giải vấn đề tâm lý bất thường của bệnh nhân. Lương Thứ quá mức sùng bái vị giáo sư này, anh ta cho rằng đây là một biện pháp rất khả thi, sau đó thí nghiệm trên bệnh nhân của mình.

Cầm Cát Duyệt muốn rót luôn xuống bàn, “Nói đúng là Lương Thứ làm việc sơ xuất, sau đó những bệnh nhân của anh ta bị đè nén quá lâu, đột nhiên bộc phát, giết người rồi tự sát? Hơn nữa có thể còn là tiến hành trong mộng?”

Khương Xung đi tới chỗ họ, anh ta không hiểu lắm mấy thứ khó hiểu này, mở to mắt nghe xem rốt cuộc họ nói gì.

Dương Tư Mịch nói, “Bệnh nhân của anh ta là tỉnh dậy mới phát rồ hay phát rồ lúc mộng du thì tôi không biết, hay là các anh có thể tìm người thí nghiệm thử?” Hắn giống như thật sự có hơi kích động, mắt cũng sáng lên, Trình Cẩm bắt đầu dĩ vờn tay che mắt hắn, Dương Tư Mịch bắt lấy tay anh, gói mặt lên đó.

Khương Xung không có thời gian thưởng thức cơm chó, anh ta hơi cuống, “Nói vậy Lương Thứ là kẻ tình nghi?”

Cát Duyệt thở dài, “Thật ra lý luận này rất có ích, giết người trong vô hình.”

Khương Xung phát bực, tại sao không ai nghe anh ta nói? Anh ta cũng muốn đột nhiên bộc phát một lần.

Cát Duyệt nói, “Khương Xung, vậy anh nói tại sao Lương Thứ muốn đến nhà những người đã chết?”

Đã xác nhận người đến hiện trường chính là Lương Thứ. Anh ta để lại dấu giày ở hiện trường vụ án của Cát Duyệt, lúc cảnh sát điều tra nhà anh ta, phát hiện ra đôi giày trùng khớp.

Khương Xung bắt đầu tự hỏi vấn đề Cát Duyệt nói, trong lúc vô tình liên tưởng lại, anh ta nói, “Vì cậu ta biết những người đó không chết bình thường, sợ cảnh sát điều tra tới mình, chỗ thuốc cậu ta lục lọi chắc do biết

loại thuốc đó có hại cho thân thể nên muốn tiêu hủy chứng cứ, máy tính của mấy người bị hại cũng bị cậu ta động tới, xem ra trong máy tính cũng có thứ gây bất lợi cho cậu ta.”

Cát Duyệt nói, “Anh ta là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, cảnh sát lại không thông minh đến thế, chính anh ta muốn vẽ rắn thêm chân để lại đủ sơ hở, không phải là tự tìm đường chết à?”

Khương Xung trực giác muốn phản bác câu “cảnh sát không thông minh” của Cát Duyệt nhưng ngẫm lại Cát Duyệt cũng là cảnh sát nên vẫn nhìn xuống.

-----oOo-----

Chương 5: Chiêu đãi khách mời

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm nhớ tới một việc, “Khương Xung, anh cũng biết kết quả nghiệm thi của pháp y nói trong thân thể anh họ anh không tồn tại chất độc thần kinh đó, chính là nói anh họ anh đang không dùng thuốc, có lẽ cũng không tham gia loại điều trị đặc biệt của Lương Thứ.”

Khương Xung nói, “Nhưng cậu cũng không thể hoàn toàn khẳng định, đúng không?” Nếu không phải Lương Thứ gây ra, vậy anh họ anh ta tại sao đột nhiên trở thành như thế? Anh ta không muốn nhận một đáp án khác. Trình Cẩm nhìn Khương Xung, không nói gì nữa.

Có điện thoại di động reo, tiếng chuông mặc định, Cát Duyệt và Khương Xung đều không nhúc nhích, Trình Cẩm lấy điện thoại ra, là Diệp Lai, “Diệp Tử?”

Diệp Lai nói, “Lão đại, bọn em đã kiểm tra cẩn thận phòng tư vấn, ngoài dấu vân tay của Lương Thứ còn có của rất nhiều người khác, trong đó cũng có vân tay của những người chết, nhưng tạm thời không phát hiện dấu vân tay của anh họ đội trưởng Khương. Mặt khác từ dấu vết ở hiện trường, Lương Thứ đúng là tự sát, không có bằng chứng cho thấy có người khác hỗ trợ, nhưng hiện giờ vẫn chưa tìm được di thư.”

Trình Cẩm nghe thấy Bộ Hoan ở bên cạnh Diệp Lai nói, “Còn có điện thoại...” Sau đó Diệp Lai mở loa ngoài, tiếng Bộ Hoan rõ ràng hẳn, “Thông tin trong điện thoại di động của Lương Thứ đã bị xóa gần hết nhưng bọn tôi kiểm tra được lần trò chuyện cuối cùng là buổi sáng hôm qua, Trịnh Chính Bình gọi tới.” Sau cuộc gọi này Lương Thứ liền tắt máy, mấy tiếng sau thì tự sát chết.

Trình Cẩm nói, “Rất tốt. Hai người đưa Trịnh Chính Bình về đây đi.”

Diệp Lai hỏi, “Lão đại, dùng lý do gì?”

Trình Cẩm nói, “Bảo ông ta đến nhận xác.”

“... Vâng.”

Trình Cẩm nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tảng sáng, qua nửa tiếng nữa sẽ sáng hẳn, “Tur Mịch, em ở đây nghỉ một lát nhé? Anh đi xem Tiêu An và Du Đặc.”

Dương Tur Mịch đứng lên, “Em đi cùng anh.”

Khương Xung nhìn Trình Cẩm và Dương Tur Mịch cùng rời khỏi văn phòng, anh ta nhìn Cát Duyệt, “Này, hai người họ là sao thế?”

Cát Duyệt ngáp dài, “Rốt cuộc là con mắt nào của anh bị hư, hay là IQ không cao? Còn nữa, anh thích xen vào việc của người khác như vậy từ lúc nào thế? Họ có thể giúp anh giải quyết vụ án này không phải được rồi sao, cái khác họ thích thế nào thì cứ thế đẩy đi.”

Khương Xung cảm thấy đụng phải mấy người này không tức giận không được, “Cậu không thể nói chuyện dễ nghe chút à! Tôi không được cái gì? EQ tôi không cao đấy! Ai thèm hiểu mấy người này rốt cuộc bị làm sao!” Anh ta bực bội cào tóc, đen mặt đi ra ngoài.

Cát Duyệt nhún vai, so sánh với Khương Xung hẳn thấy tính mình còn tốt lắm.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vừa bước vào văn phòng của Tiểu An, Du Đạc thì Tiểu An liền kêu lên, “Lão đại, anh tới thật đúng lúc, sao anh biết bọn em có phát hiện mới vậy?!”

Trình Cẩm cười nói, “Không, anh không biết.”

Tiểu An xoay một vòng trở lại ghế, cô di chuột nhấn vào màn hình bày ra việc mình đang làm cho Trình Cẩm xem, “Bọn em tìm được máy chủ diễn đàn, số liệu đều lưu trữ ở...”

Trình Cẩm ngắt lời cô, “Trực tiếp nói kết quả cho anh.” Một màn hình đầy code, nhìn mà hoa hết mắt.

“Được rồi.” Tiểu An nói, “Bọn em tìm được rất nhiều bài đăng bị xóa, có vài trang tương đối quan trọng, có một trang là thông báo hoạt động hướng dẫn tâm lý miễn phí do Lương Thứ đăng lên mấy tuần trước, rất nhiều người và bài đăng nói muốn tham gia, mà người tham gia đều phải tải về tài liệu liên quan và điền phiếu báo danh, người chết trong mấy vụ án của chúng ta cũng tải tài liệu, chắc Lương Thứ sợ chúng ta xem được tài liệu sẽ tìm tới phòng tư vấn của anh ta nên mới mạo hiểm làm hỏng máy vi tính, đáng tiếc anh ta không đủ chuyên nghiệp, vẫn bị chúng ta phát hiện.”

Trình Cẩm nói, “Em điều tra rõ thân phận của những người đó rồi để đội trưởng Khương đi kiểm tra tình hình gần đây của họ.” Nếu ngoài người chết vẫn còn những người khác tiếp nhận kiểu điều trị mới của Lương Thứ, có lẽ họ cũng có nguy hiểm tiềm tàng.

“Vâng.” Tiểu An đáp.

Du Đạc nói, “Tài khoản của Lương Thứ hôm qua đã đăng hai bài viết, một bài bị xóa chiều hôm qua lúc Lương Thứ chưa chết, một bài bị xóa vào buổi tối lúc Lương Thứ đã chết, người thao tác sử dụng tài khoản của Lương Thứ qua máy chủ proxy, bọn em không tìm được địa chỉ IP.”

Trình Cẩm nhíu mày, “Không tìm được?”

Du Đặc giải thích, “Những số liệu này đi qua rất nhiều máy chủ, hơn nữa còn ở nước ngoài, rất khó truy dấu.”

Trình Cẩm nói, “Vây về cục, trong cục chúng ta có thiết bị tốt nhất, cô cậu lại có kỹ thuật giỏi nhất, nghĩ cách tìm ra người này đi.”

Tiểu An chớp mắt, nhảy xuống ghế, lưng đeo túi, chạy ra ngoài, Du Đặc túm lấy áo khoác và túi đuổi theo cô, “Em chạy nhanh thế làm gì?”

Tiểu An nói, “Chúng ta đang gấp mà!” Cô cười hì hì chạy vòng về, đi vòng quanh Du Đặc, “Em có kỹ thuật giỏi nhất! Em sẽ tìm ra người đó!” Nói xong cô nằng lại dọc theo hành lang chạy về phía trước.

Du Đặc hô, “Em chạy về hả? Chờ chút, anh đi mượn xe...”

Cát Duyệt vừa ra khỏi văn phòng nhìn họ lắc đầu, gọi họ lại, “Được rồi, tôi làm người tốt đưa hai người đi!”

Tiểu An nhảy qua khoác cánh tay Cát Duyệt, “Chú, chú đúng là người tốt!” “...” Cát Duyệt hơi hối hận đã xen vào việc của người khác.

Du Đặc kéo Tiểu An đang bám lấy tay Cát Duyệt ra sau người mình, “Đội trưởng Cát, rất cảm ơn anh có thể chở chúng tôi đi.”

Cát Duyệt duy trì nụ cười, *chuyện gì đây, chẳng lẽ lo mình chiếm tiện nghi cô nhóc này*, “Đừng khách sáo, tôi đi lái xe ra, hai người chờ tôi ở cổng.”

Trình Cẩm xem tài liệu của diễn đàn mà Tiểu An và Du Đặc in ra, nội dung bài viết bị xóa cuối cùng là xin lỗi tất cả thành viên, đại ý là nói anh ta muốn rời khỏi một thời gian, công việc ở phòng tư vấn Thích Tâm cũng tạm ngừng... Bài viết này được đăng lên từ máy tính ở phòng tư vấn, hẳn là chính Lương Thứ đăng, có thể anh ta muốn rời khỏi Bắc Kinh nhưng cuối cùng không đi được.

Bài bị xóa trước bài đó cũng bị xóa bằng máy tính ở phòng tư vấn, bài này Lương Thứ viết cho Trịnh Chinh Bình, chủ yếu nói anh ta phụ lòng mong

đội của thầy, liên lụy đến thầy... Anh ta sẽ chịu trách nhiệm một mình...
Viết rất nhiều, thời gian đăng và xóa chỉ cách hơn mười giây, hẳn là sau khi
đăng thì xóa ngay.

Trình Cẩm nói, “Loại hành vi mâu thuẫn này là tâm lý gì?”

Dương Tư Mịch dựa vào Trình Cẩm, “Em đã xem ghi chép của Lương Thứ, anh ta có viết một câu “Nói nhiều hơn nữa cũng không bằng một lần hành động”, đây là lời của thầy giáo Trịnh Chính Bình của anh ta.” Lương Thứ vẫn luôn là học trò của Trịnh Chính Bình, học nghiên cứu sinh cũng do Trịnh Chính Bình hướng dẫn, sau đó lại làm trợ giảng cho Trịnh Chính Bình, anh ta cực kì tín nhiệm và sùng bái Trịnh Chính Bình.

Trình Cẩm nói, “Anh ta quyết định biến thành hành động nên xóa bỏ những câu chữ mùi mẫn này? Không xóa có lẽ vẫn...” Anh ngồi xuống lật lại toàn bộ tài liệu vụ án, cũng xem lại báo cáo nghiệm thi của Hàn Bản, “Hình như không thấy Hàn Bản đâu?”

Dương Tư Mịch nói, “Ồ ngoài nghe điện thoại.”

Trình Cẩm cẩn thận lắng nghe, đúng là trong những âm thanh huyền ảo bên ngoài có thể nhận ra giọng Hàn Bản, nói nói dừng dừng quả là tiết tấu trò chuyện, sau đó lại nghe thấy tiếng xe chạy vào sân, tiếng nói của Bộ Hoan. Trình Cẩm cười nói, “Đám Diệp Lai cũng về rồi.”

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng Diệp Lai hỏi thăm ngoài hành lang, “Có nhìn thấy lão đại nhà chúng tôi không?” Mấy giây sau Diệp Lai và Bộ Hoan xuất hiện trong văn phòng, “Lão đại, Trịnh Chính Bình tới rồi, dẫn ông ta đi nhìn thi thể Lương Thứ ạ?”

Trình Cẩm nói, “Không vội, các em chiêu đãi ông ta trước đi.”

Diệp Lai đáp ứng rồi cùng Bộ Hoan đi ra, Bộ Hoan cười trộm, “Chiêu đãi kiểu gì?” Giọng điệu của Trình Cẩm rất giống bảo họ chinh người một trận.

Diệp Lai nói, “Chính là ngoài không cho đi, ông ta có yêu cầu gì cũng phải cố gắng thỏa mãn.” Cô vỗ vai Bộ Hoan, “Anh thành thạo nhất, giao cho anh.” Nói xong cô đẩy Bộ Hoan vào văn phòng Trịnh Chính Bình đang ngồi, sau đó nói với Trịnh Chính Bình, “Giáo sư Trịnh, phiền ông chờ một lát, đồng nghiệp của tôi sẽ tán gẫu với ông, tôi đi rót cho ông ly trà.”

Trịnh Chính Bình cười nói, “Hai người khách sáo quá, không cần phiền vậy đâu.” Diệp Lai cười rời đi, Trịnh Chính Bình chuyển ánh mắt sang Bộ Hoan.

“...” Bộ Hoan tê cả da đầu, hẳn tuyệt không thích tán gẫu với người học Tâm lý học, nếu người học Tâm lý học nào cũng giống Dương Tư Mịch thì tốt biết mấy, ít nhất hầu hết thời gian Dương Tư Mịch đều nhắm mắt chứ không mở to mắt quan sát người khác.

Thoáng cái đã tới trưa, Bộ Hoan cười đến mức mặt cứng đờ, Diệp Lai đã giúp Trịnh Chính Bình thêm nước mấy lần.

Trịnh Chính Bình lại không được ung dung như thế, “Vẫn phải chờ?” Ông ta đã cảm giác được không bình thường, vì lúc đi vệ sinh Bộ Hoan cũng đi theo, phục vụ quá chu đáo, khiến người ta không hưởng thụ nổi.

Trong văn phòng, điện thoại Trình Cẩm cuối cùng cũng reo, tiếng Tiểu An vọng ra...

Trình Cẩm nghe điện thoại xong thì xem giờ, ra ngoài tìm người hỏi Khương Xung đang ở đâu, sau đó tìm được Khương Xung đang hút thuốc trên sân thượng, “Đội trưởng Khương, người đóng ở gần ký túc xá của Lương Thứ có phát hiện gì không?”

Khương Xung dập tắt điếu thuốc, “Họ nói không có ai đến ký túc xá của Lương Thứ.”

Trình Cẩm gật đầu, “Vậy cho họ về nghỉ đi.” Trông lâu như thế đủ mệt rồi, anh vốn nghĩ Trịnh Chính Bình có thể sẽ đến phòng của Lương Thứ, giờ Trịnh Chính Bình đang ở chỗ họ, cũng không đi đâu được.

Khương Xung hỏi, “Các cậu giải Trình Chính Bình về?”
Trình Cẩm cười nói, “Đúng, muốn đi gặp chung không?”
Khương Xung cào tóc, có gì mà gặp? Anh ta xoa mặt rồi xuống lầu cùng Trình Cẩm và Dương Tư Mịch.

“Giáo sư Trình, xin chào, chúng ta lại gặp nhau.” Trình Cẩm và Dương Tư Mịch cuối cùng đã đến, Bộ Hoan và Diệp Lai thở phào, hai người đầu tiên là lui sang một bên, sau đó lặng lẽ men theo bức tường chạy trốn.
Trình Chính Bình cười nói, “Cảnh sát Trình, tôi không biết các cậu có ý gì nhưng chiều nay tôi có tiết, sợ là phải đi.”

Trình Cẩm nhìn đồng hồ, “Tiết của ông là ba giờ chiều, vậy chúng ta còn ba tiếng nữa. Thật ngại quá, giáo sư Trình, phòng pháp y của chúng tôi xảy ra chút chuyện nhưng họ đã cam đoan với tôi sẽ nhanh chóng xử lý xong, nên xin ông đợi thêm một lát, đúng lúc đến giờ cơm trưa rồi, ông ăn với chúng tôi bữa cơm xoàng nhé, ăn uống xong xuôi chắc cũng đến lúc.”

Cơm là cơm hộp đồng bộ, một mặn hai chay thêm một canh, Trình Cẩm thấy mấy món ăn khá ổn, anh đưa một hộp cho Trình Chính Bình. Trình Chính Bình rất bất đắc dĩ, bị người của cục Công an gọi tới cục Công an ăn cơm, đây là xảy ra chuyện gì?

-----oOo-----

Chương 6: Nhân tâm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm tách một đôi đũa đưa cho Dương Tư Mịch, anh đưa tay sờ hộp canh, không quá nóng, liền dời nó sang chỗ Dương Tư Mịch. Trình Chính Bình nhìn họ một hồi, lại thấy Khương Xung bên cạnh tự mình ăn cơm, không thèm nhìn hai người kia, ông ta hỏi, “Cơ quan nhà nước cho phép loại quan hệ không bình thường này của hai cậu?” Hôm nay ông ta ở chỗ

này rất không thoải mái, không nhìn được muốn làm người khác cũng không thoải mái.

Khương Xung bị sặc, vội vã quay đầu, nếu không sẽ phun vào một người đang ngồi ở đây mất.

Trình Cẩm cười nói, “Trước mắt thoát nhìn là vậy.” Dương Tư Mịch đang ném hương vị đồ ăn, mắt cũng không nâng.

Trịnh Chính Bình nói, “Ở đây hình như cậu nói là tính, vậy thì loại quan hệ này có thể không ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu?”

Trình Cẩm lặp lại, “Trước mắt thoát nhìn là vậy.” Dương Tư Mịch uống một hớp canh, dường như cảm thấy canh khá ngon nên bụng hộp canh lên uống từng muỗng từng muỗng.

Trịnh Chính Bình cảm thấy khá thú vị, “Cậu cũng không quan tâm tiền đồ của mình?”

Trình Cẩm cười nói, “Không phải ông cũng không quan tâm tiền đồ của mình sao?” Anh rút một tờ trong chồng giấy anh vừa mới để lên bàn, đặt xuống giữa mặt bàn.

Trịnh Chính Bình cầm tờ giấy đó lên xem, là một phần nghiên cứu ông ta làm gần đây, ông ta cười nói, “Các cậu đang điều tra tôi, có thể giải thích tại sao không?”

Trình Cẩm nói, “Vì gần đây có nhiều người chết vì cách điều trị này của ông.” Anh lấy ra một túi tài liệu, đổ ảnh chụp trong túi ra, bày trên bàn.

Trịnh Chính Bình nhìn lướt qua là không muốn xem, ông ta đẩy hộp cơm trước mặt mình ra, đối mặt với ảnh kiểu này sao mà ăn nổi, “Cách điều trị tôi nghiên cứu vẫn chỉ là lý luận thôi, muốn trở thành cách điều trị lâm sàng phổ biến còn cần một quá trình dài. Tôi nghĩ các cậu có lẽ tính sai rồi.”

Trình Cẩm nói, “Những người này đều là khách hàng của phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm, theo điều tra của chúng tôi, ông cũng là bác sĩ tư vấn của

phòng tư vấn tâm lý.”

Khương Xung dừng đưa một giây, *Trịnh Chính Bình cũng là bác sĩ tư vấn của phòng tư vấn tâm lý? Việc này hình như không điều tra ra mà. Anh ta bình tĩnh cúi đầu tiếp tục ăn cơm.*

Trịnh Chính Bình nói, “Phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm là phòng làm việc của Lương Thứ, thỉnh thoảng tôi sẽ tới xem một lát, nhưng không tham gia tư vấn tâm lý.”

Trình Cẩm cười nói, “Vậy hôm qua ông cũng chỉ tới xem một lát?” Anh cười ngăn cản Trịnh Chính Bình định lên tiếng, “Đừng vội phủ nhận, tôi không có hứng đùa giỡn ông. Ông đội mũ đi vào thang máy, camera trong thang máy không quay được mặt ông, ông không muốn để người khác nhìn ra mình lên tầng mười chín nên lên tầng hai mươi một trước, sau đó đi cầu thang bộ xuống tầng mười chín, ông không chú ý tới cửa ra vào của công ty ở tầng hai mươi có lắp đặt camera, rất không khéo, vừa vặn quay được ông. Nó còn quay được nửa tiếng sau ông đi từ tầng mười chín lên tầng hai mươi một, sau đó dùng thang máy rời đi. Nửa tiếng này ông ở trong phòng tư vấn tâm lý làm gì?”

Lần này Khương Xung rất bình tĩnh ăn cơm, không dừng lại một giây nào, mặc dù tầng hai mươi có camera nhưng tiếc là ánh sáng quá tối, không thể nhận ra người bị quay được là Trịnh Chính Bình.

Trình Cẩm làm Trịnh Chính Bình tâm thần không yên, ông ta không tự giác rũ mắt, lúc vừa nâng mắt lên lại đối diện với ánh mắt u ám của Dương Tư Mịch, văn phòng sáng sủa dường như cũng trở nên yên lặng, tĩnh mịch. Có người đang gọi ông ta, giọng khá ngạc nhiên, “Thầy, thầy đã đến!” Ông ta mỉm cười gật đầu đi qua, gương mặt người đó hiện ra từ bóng tối, là Lương Thứ, *nó cười đón mình, rồi giúp mình lấy một ly nước.*

Trịnh Chinh Bình mỉm cười nghĩ đứa nhỏ này là đứa trẻ tốt, nhưng mà... Ông ta âm thầm thở dài, tay lại cầm một bọc giấy đồ chút phần vào ly của Lương Thứ, Lương Thứ quay về, ông ta nhận ly nước Lương Thứ rót cho mình, nhìn Lương Thứ nói, “Đừng lo mấy chuyện kia, không sao đâu, có thầy ở đây.” Lương Thứ cười gật đầu, Trịnh Chinh Bình nhìn anh ta cúi đầu uống nước, sau đó nhìn mình bằng ánh mắt hơi ngoài dự tính, tiếp theo lại rũ mắt, từ từ uống hết ly nước.

Trong lòng Trịnh Chinh Bình có một giọng nói khác đang nói, “Nó là đứa trẻ thông minh, nó đã phát hiện mi bỏ thuốc vào ly nước.” Một giọng nói khác đang phản bác, “Không, nó không phát hiện ra, mi xem ánh mắt nó bắt đầu mơ màng rồi kìa, mi có thể điều khiển nó...” Ông ta bình tĩnh đứng một bên chỉ đạo Lương Thứ cột chắc dây thùng, ra lệnh Lương Thứ đứng lên ghé, lúc này Lương Thứ quay đầu nhìn ông ta, ông ta khẽ giật mình, dường như nhìn thấy đứa trẻ này rơi lệ, không, rõ ràng không bật đèn còn kéo rèm cửa, tối như vậy không thể nhìn thấy nước mắt, nhưng nước mắt ấy chảy xuống từng giọt, như một chuỗi trân châu lấp lánh...

Không, không muốn lại thấy nước mắt của nó, Trịnh Chinh Bình bỗng nhiên nhắm mắt, choáng váng, *không đúng!* Ông ta hoảng sợ mở to mắt, căn phòng rất sáng, nơi này là...

Trịnh Chinh Bình tỉnh táo lại, ông ta nhìn thấy Khương Xung đang há to miệng khiếp sợ nhìn Dương Tư Mịch, Trình Cẩm giờ bút ghi âm về phía ông ta lắc lắc, Trịnh Chinh Bình nhíu mày, đánh giá Dương Tư Mịch, “Tôi nghe nói trong nghề này có một người trẻ tuổi rất có thiên phú, chẳng lẽ là cậu?”

Dương Tư Mịch cúi đầu ăn cơm, ăn được hai miếng thì nói, “Trình Cẩm, thứ này khó ăn lắm.”

Trình Cẩm cười nói, “Được rồi, không muốn ăn thì đừng ăn, tối nay chắc chúng ta sẽ rảnh để về nấu cơm.”

Trịnh Chinh Bình nói, “Dù tôi nói gì cũng không thể dùng làm bằng chứng.” Thôi miên trong phá án rất ít được áp dụng, cũng không có điều

khoản luật nói bằng chứng lấy được nhờ thôi miên là hữu hiệu.

Trình Cẩm dời ánh mắt từ Dương Tư Mịch sang Trịnh Chính Bình, “Để tham khảo thôi. Chúng tôi còn có bằng chứng khác. Sáng nay chúng tôi đã xin lệnh khám xét, văn phòng và nhà ông chúng tôi đã lục soát một lần, bộ đồ hôm qua ông mặc đi đến phòng tư vấn chúng tôi đã tìm được, chúng tôi cũng có thể chứng minh trong khoảng thời gian Lương Thứ chết ông đang ở trong phòng tư vấn.”

“Còn nữa, trong máy vi tính của ông có chi tiết cụ thể phương án trị liệu tâm lý, thứ này hoàn toàn có thể chứng minh ông tham gia vào thí nghiệm điều trị tâm lý tạo thành cái chết của người khác. Mặt khác ông cũng đang dùng tài khoản chủ diễn đàn, số lần sử dụng còn rất nhiều, chúng tôi đã điều tra được lịch sử liên quan trong máy vi tính của ông cũng tìm ra ông là người xóa bài viết chuẩn bị rời Bắc Kinh do Lương Thứ dùng máy vi tính trong phòng tư vấn đăng lên, ông dùng máy ở nhà mình để xóa, dù đã dùng máy chủ proxy nhưng chỗ tôi có cao thủ máy tính lợi hại nhất, họ tìm được ông.”

Trịnh Chính Bình nói, “Vẫn chưa đủ.” Những bằng chứng này đều là bằng chứng gián tiếp, không có bằng chứng trực tiếp có thể chứng minh ông ta phạm tội mưu sát.

Trình Cẩm giờ bút ghi âm trong tay, “Nhưng chúng tôi còn thứ này.” Anh ấn nút bật, âm thanh được phát ra, đầu tiên là tiếng Dương Tư Mịch đặt câu hỏi, sau đó là tiếng Trịnh Chính Bình trả lời vấn đề rõ ràng, miêu tả rõ từng chi tiết. Trình Cẩm cười nói, “Ai nghe qua đều sẽ nhận định ông giết Lương Thứ. Tất cả bằng chứng cộng lại đủ đưa ông ra trước pháp luật.”

Khương Xung xử lý xong hộp cơm của mình, anh ta cầm lấy hộp cơm chưa mở của Trịnh Chính Bình, “Giáo sư Trịnh, ông không ăn đúng không?” Trịnh Chính Bình chết lặng nhìn anh ta, Khương Xung giải thích, “Bữa sáng tôi chưa ăn, bữa tối hôm qua cũng chỉ ăn mấy miếng, bây giờ tôi thực

sự rất đói, hơn nữa cơm hộp này đúng là ăn không ngon, ông xem họ cũng không ăn hết kia, như thế ông vẫn ăn sao?” Trịnh Chính Bình khoát tay, Khương Xung lập tức chuyển hộp cơm tới trước mặt mình.

Trịnh Chính Bình trầm mặc một lúc đột nhiên nói, “Tiểu Lương trước khi chết khóc thật sao?” Lúc bị Dương Tư Mịch thôi miên, ông ta thấy rõ chuỗi nước mắt lấp lánh trong bóng tối, gian phòng đó tối như thế đúng ra ông ta không thể nhìn thấy cái gì.

Trình Cẩm nói, “Đúng, báo cáo nghiệm thi có viết trên mặt anh ta có thành phần muối vô cơ và protein, là nước mắt bị khô.” Anh đưa bản in bài viết Lương Thứ viết trước khi chết không lâu cho Trịnh Chính Bình xem, “Anh ta định chịu trách nhiệm một mình, anh ta muốn bảo vệ người thầy đáng kính của mình, dù anh ta không hối hận khi chết vì ông nhưng vẫn chảy ra nước mắt thất vọng.”

Trịnh Chính Bình nhận tờ giấy, ông ta nhận ra đây là giọng điệu của Lương Thứ.

Dương Tư Mịch nói, “Tôi đã đọc ghi chép của Lương Thứ, anh ta có tài hơn ông, ông có thể nghĩ kỹ lại, rốt cuộc anh ta có bị ông thôi miên hay không?”

Trịnh Chính Bình ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Dương Tư Mịch, sau đó nhanh chóng dời ánh mắt đi, ông ta không muốn bị thôi miên lần nữa. Đúng, Tiểu Lương cũng rất có thiên phú, ông ta đã xem Tiểu Lương thôi miên bệnh nhân, lợi hại hơn ông ta... Tiểu Lương nhìn ông ta một cái, sau đó đưa cổ vào thùng lọng, đá văng ghế... *Đứa bé ấy vẫn luôn rất nghe lời, rất nghe lời.*

Sau đó Trịnh Chính Bình thừa nhận Lương Thứ chết có liên quan tới ông ta. Hôm đó sau khi Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi, ông ta lập tức gọi cho Lương Thứ, bảo Lương Thứ đến phòng tư vấn chờ mình, đồng thời bảo anh ta tắt điện thoại di động, không được nhận cuộc gọi nào cả. Trịnh Chính

Bình biết sự việc bại lộ rồi, ông ta muốn thoát thân, nếu Lương Thứ cũng chết thì ông ta có thể bảo đảm sẽ không còn ai biết chuyện. Đáng tiếc, nước cờ này ông ta đi sai.

Ông ta có năng lực chi phối lòng người, nên căn bản không tin tưởng nhân tâm, chỉ tin vào mình, nhưng cuối cùng lại đi đến nông nỗi này. Ông ta suy nghĩ hết lần này đến lần khác, *đứa bé ấy thật sự biết mọi chuyện? Thật sự không bị thôi miên? Tại sao không phản kháng?...*

Sau này Trịnh Chính Bình bị một nhà tâm lý học có vai vế giám định mắc chứng tinh thần thất thường, được đưa vào bệnh viện tâm thần.

Tổ đặc án là người đầu tiên biết tin này, Tiểu An kêu lên, “Ông ta rõ ràng rất bình thường mà!”

Bộ Hoan cười nói, “Đúng vậy, tuy bây giờ nhìn ông ta giống như điên thật rồi nhưng trước đó rất bình thường.”

Diệp Lai nói, “Đừng nói nữa, người khác sẽ tưởng chúng ta làm ông ta điên.”

Bộ Hoan đảo tròn con ngươi, xử lý không tốt thì đúng là Trình Cẩm và Dương Tư Mịch làm ông ta điên.

Hàn Bân nghĩ ngợi nói, “Ông ta là kẻ điên rất lý trí.”

Du Đặc nhớ tới một chuyện khác, “Đội trưởng Khương kia nhất định giận điên lên.”

Hôm đó lúc họ rời khỏi cục của Khương Xung, Trình Cẩm nói với Khương Xung, “Anh họ anh quả thực không nhận điều trị đặc biệt của Trịnh Chính Bình và Lương Thứ, anh ta không uống loại thuốc điều trị đó cũng chưa từng đến phòng tư vấn tâm lý Thích Tâm, có lẽ là muốn đi nhưng chưa kịp đi vì đã tự sát trước. Bởi anh họ anh nhất định có vấn đề về tinh thần, tình cảm giữa anh ta và chị dâu anh cũng không tốt, chị dâu anh đã quyết định sẽ ly hôn đồng thời muốn ra nước ngoài, mà anh họ anh không muốn buông tay...”

Khương Xung lắc đầu, “Cậu không cần nói, tôi sẽ không tin cậu.”

Dương Tư Mịch muốn nói gì đó, Trình Cẩm nhéo tay hấn một cái, kéo hấn rời đi.

Con người chính là như thế, dù sự thật bày ra trước mắt vẫn có thể vờ như không thấy.

-----oOo-----

Đóa hoa héo tàn

Chương 1: Nữ sinh chết trong ký túc xá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một cô gái trẻ hai mươi tuổi xách túi mua hàng của siêu thị đi vào tòa nhà ký túc, dì quản lý cười hỏi, “Còn chưa về nhà à?”

Cô gái cười nói, “Chưa ạ, hai ngày nữa mới về.” Cô lên tầng năm, phòng ký túc của cô là 512, đến cửa phòng cô gõ cửa, “Mình sắp vào nhé.” Vừa nói tay vừa dùng sức đẩy cửa, không thể đẩy ra, cô gõ cửa tiếp, “Chi Chi, mở cửa đi, mình về rồi!” Gõ một hồi vẫn không có người mở cửa, *chẳng lẽ ở trong phòng vệ sinh? Vậy cũng phải nói to lên để đáp lời chứ.*

Hai mươi phút sau trong phòng vẫn không có tiếng trả lời, lúc này cô gái mới nhớ ra mà lấy điện thoại gọi cho bạn cùng phòng, tiếng chuông reo, cô ở ngoài cửa cũng nghe thấy nhưng bên trong không có ai nhận cuộc gọi.

Giờ đang là kỳ nghỉ hè, mấy ngày nữa trường học sẽ đóng cửa, hầu hết mọi người đã về nhà, tầng năm cũng không còn lại mấy người, hành lang cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng chuông trong phòng không ngừng lặp lại, cô gái hồi hộp trong lòng, không hiểu sao hơi sợ, cô chạy nhanh xuống lầu tìm dì quản lý.

Dì quản lý không coi đây là chuyện to tát, “Không ai mở cửa? Cháu quên mang chìa khóa đúng không, đi nào, dì mở hộ cháu.” Dì ta có chìa khóa riêng của cả tòa nhà này.

Hai người lên lầu, dì quản lý tìm chìa khóa phòng 512, cắm vào lỗ khóa, chìa khóa này của dì ta đã lâu không dùng, khóa cũng không dễ mở, một hồi lâu mới tìm được cảm giác, cửa mở, dì quản lý kinh ngạc buông lỏng tay đứng ở cạnh cửa, cửa từ từ mở rộng về phía sau theo quán tính, cô gái đứng một bên cửa đi tới xem, “Chi Chi, cậu ở...” Chưa nói hết câu đã biến thành tiếng thét sợ hãi, “A!...” Tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ vang khắp hành lang, lượn vòng trong tòa nhà.

Diệp Lai lật đồng hồ sơ trên bàn, “Sau này chúng ta chọn vụ án ưu tiên giải quyết trước thật hả?” Tuy đã sớm nói như thế nhưng họ cứ bận rộn mãi, việc này vẫn chưa chính thức tiến hành.

Bộ Hoan cười nói, “Hình như vậy.” Tay hắn đã gần khỏi hẳn, cuối cùng không cần ngày nào cũng bọc lại thành tay gấu.

Tiểu An nóng lòng muốn thử, “Vậy chúng ta chọn vụ nào?”

Du Đặc nói, “Hồ sơ đều vừa đến tay, ngày mai mới bắt đầu làm việc, chúng ta có thời gian đến trưa để suy xét cuối cùng chọn vụ nào.”

Trình Cẩm tiện tay lấy một túi tài liệu, mở túi lấy tài liệu bên trong ra xem qua, đây là án mưu sát xảy ra trong trường đại học ở thành phố bên cạnh, anh nhìn ngày tháng, thời gian là hôm qua, vậy tại sao nó nhanh chóng được đưa lên bàn tổ đặc án? Anh xem kỹ hơn, người bị hại Thượng Quan Chi, người thân của người bị hại là Thượng Quan Tư Miển, người này là một kiến trúc sư nổi tiếng, cục Công an ở đó gặp áp lực rất lớn nên vừa cố gắng phá án vừa báo vụ án lên tổ đặc án, Ngụy Thanh nhìn thấy thì bảo người sửa sang tài liệu rồi để lên bàn Trình Cẩm.

Tiểu An đuổi cổ nhìn tài liệu trong tay Trình Cẩm, “Lão đại, vụ này thú vị nè, giống trong tiểu thuyết đó, người chết chỉ trang điểm một nửa, sau đó mọi người đều cho rằng bị giết, thực ra là tự sát.”

“Ồ?” Những người khác cũng đuổi cổ nhìn tài liệu trong tay Trình Cẩm.

Người bị hại Thượng Quan Chi là nữ sinh viên đại học năm thứ ba, được bạn cùng phòng phát hiện chết trong phòng ngủ, vùng bụng bị đâm trúng chỗ yếu hại, mất máu quá nhiều mà chết, nhưng trong phòng không có dấu vết vật lộn.

Tiểu An nói, “Sẽ không phải là tự sát nguy trang thành bị giết thật chứ?”

Trình Cẩm gọi Diệp Lai, “Diệp Tử, gọi điện cho cục Công an hỏi xem có manh mối mới nhất không.”

“Vâng, lão đại.” Diệp Lai về bàn làm việc của mình gọi điện thoại, lát sau cô quay lại nói, “Có báo cáo nghiệm thi, người bị hại Thượng Quan Chi mang thai.”

Bộ Hoan sờ cằm, “Có gian phu à, lần này phiền phức rồi!”

Diệp Lai trừng mắt, “Đừng có nói khó nghe thế!”

Du Đạc nói, “Ngược lại em cảm thấy càng không phiền phức, chỉ cần tìm được bố đứa bé, có lẽ vụ này có thể kết thúc.” Việc này thì không khó điều tra, trong trường đại học, cái chuyện ai yêu đương với ai không thể gạt được ánh mắt mọi người.

Trình Cẩm nói, “Diệp Tử, em theo vụ án này, nếu cần chúng ta sẽ đi.”

Trước mắt xem ra không nhất thiết phải đi. Dù sao vụ án xảy ra ngay thành phố bên cạnh, họ lái xe đi thì chỉ cần khoảng hai tiếng, nếu tình tiết vụ án có thay đổi, cần họ tham gia, họ có thể đi bất cứ lúc nào.

Diệp Lai đáp ứng, “Không thành vấn đề.”

Họ lại bắt đầu xem hồ sơ khác, Trình Cẩm nhìn sang bên cạnh, Dương Tư Mịch đang ngồi ghé cạnh anh đọc sách, hắn cảm nhận được ánh mắt Trình Cẩm bèn nghiêng đầu nhìn anh, Trình Cẩm không tự chủ lộ ra nụ cười ảm áp, duỗi tay ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt phần tóc hơi xoắn bên tai Dương Tư Mịch.

Đám Diệp Lai vừa xem hồ sơ vừa lén lút ngắm Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, mọi người giật mình, động tác

cứng nhắc, Trình Cẩm quay đầu nhú mày nhìn họ, Diệp Lai nhảy dựng lên, “Điện thoại trên bàn em!” Những người khác cúi đầu nghiêm chỉnh xem tài liệu trong tay.

Lát sau Diệp Lai quay lại, “Lão đại, vẫn là vụ án vừa nãy, bọn họ rất gấp, hi vọng chúng ta có thể đến hỗ trợ.” Cô tiếp tục giải thích, “Đỉnh đến vấn đề an toàn trường học, truyền thông bắt đầu chú ý vụ này rồi.” Trình Cẩm nói, “Bố người bị hại thúc đẩy?”

Tiểu An gõ bàn phím lạch cạch, thẩm tra tin tức mới nhất, “Không sai, Thượng Quan Tư Miển đang lợi dụng truyền thông tạo áp lực cho trường học và cục Công an.”

Du Đặc nói, “Cũng đúng, nuôi con gái lớn đến thế giờ đột nhiên chết ở trường học, sao có thể không tức giận.”

Trình Cẩm nói, “Vậy thì đi thôi, tìm Hàn Bân tới.” Bọn họ đều để túi du lịch chứa quần áo hằng ngày và đồ dùng cá nhân trên xe, không cần về nhà thu dọn đồ đạc nữa.

Bộ Hoan bước nhanh về phía cầu thang, hẳn là đi tìm người, Hàn Bân đang ở bên đó nghe điện thoại, “Được, vậy chúng ta đến tiệm đó ăn...” Hắn nhìn thấy Bộ Hoan, “Chờ chút, đồng nghiệp tìm tôi. Sao thế?”

Bộ Hoan cười nói, “Phải đi công tác, nhanh lên, họ đi hết rồi.” Hắn vốn còn muốn đùa hai câu, nhưng đối diện với gương mặt lạnh lùng của Hàn Bân, lòng hắn nghĩ thôi quên đi.

Hàn Bân tiếp tục trò chuyện, “Xin lỗi, không thể đi, có công việc.” Không biết đối phương nói gì, Hàn Bân lại nói, “Được, cứ vậy đi.” Cúp máy, cất điện thoại, đi nhanh mấy bước đuổi theo Bộ Hoan, “Vụ án gì?” Bộ Hoan tóm tắt cho hắn.

Xe đã chạy ra khỏi ga-ra, mọi người ngồi ở chỗ mình hay ngồi, vị trí lái xe trống không, Bộ Hoan nhảy lên, “Ha ha, vẫn là phải để anh!”

Diệp Lai ngồi ở ghế lái phụ nói, “Chỉ là không đành lòng cái gì cũng không cho anh làm.”

“À?” Bộ Hoan nghe không hiểu nhưng giả vờ hiểu mà ừ à.

Diệp Lai nói tiếp, “Sở trường duy nhất của anh mà bọn em cũng không cho anh làm, chẳng phải anh mất luôn chút giá trị còn lại sao?”

Bộ Hoan ngồi liệt trên ghế lái, nũng nịu nói, “Đáng ghét, người ta bị thương vừa khỏi, em lại đối xử với người ta như thế, người ta muốn bãi công á!”

“...” Mọi người muốn nôn.

Trình Cẩm nói, “Nhanh lên. Chúng ta đang vội.”

Bộ Hoan vừa khởi động ô tô vừa thâm thì, “Chắc, đúng là ngày càng độc tài.”

Diệp Lai tỏ vẻ “Em không nghe thấy gì hết” lấy sách ra đọc.

Xe của tổ đặc án chạy đến cổng sở Công an thành phố, Bộ Hoan lấy thẻ chứng nhận ra cho bảo an nhìn, xe được cho qua, rất nhanh liền có người ra đón.

Một người đàn ông đen gầy đi đầu tiên, “Tôi tên Triệu Kinh, đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở đây, vô cùng cảm ơn mọi người có thể tới.” Anh ta vốn đã chuẩn bị xong mấy ngày sau mới có thể nhìn thấy người, không ngờ hai tiếng sau đã gặp.

Trình Cẩm bắt tay anh ta, cười nói, “Đừng khách sáo, tôi là Trình Cẩm. Đi thôi, vụ án quan trọng nhất.”

Triệu Kinh rất thích phong cách trực tiếp của Trình Cẩm, “Được, đi thôi.”

Mọi người ngồi trước bàn làm việc xem tài liệu vụ án, tình tiết vụ án giống như Trình Cẩm đã tìm hiểu trước đó, không có thêm manh mối mới.

Triệu Kinh hơi buồn rầu nói, “Trường học đã cho nghỉ, chúng tôi đều dẫn sinh viên, giảng viên và nhân viên công tác chưa rời trường tạm thời không nên rời đi nhưng sợ là không giữ lại được bao lâu.”

Tiểu An nói, “Đúng đó, nghỉ hè rồi. Thế này cũng tốt mà, không phải loại bỏ được rất nhiều người sao?” Mấy ngày trước cô cũng đi thi cuối kỳ, trong phòng thi có rất nhiều người cho là cô đi nhầm phòng vì bọn họ chưa từng thấy người bạn cùng lớp này.

Triệu Kinh thấy Tiểu An còn trẻ như vậy liền xem cô thành thiếu nữ xinh đẹp thiên tài, anh ta cười nói, “Đúng là thế nhưng người có thể cung cấp manh mối cũng ít đi nhiều, chúng tôi lại không thể tùy tiện gọi sinh viên đã về nhà quay lại.”

Trình Cẩm hỏi, “Người đầu tiên phát hiện hiện trường vụ án là bạn học của người bị hại đúng không? Bây giờ cô ấy ở đâu?”

Triệu Kinh nói, “Người phát hiện hiện trường vụ án sớm nhất là bạn học Hà Ly, còn có nhân viên quản lý ký túc xá Đỗ Vân Phương, hai người họ hiện đang ở trường.”

Trình Cẩm gật đầu, “Vậy thì tốt, chúng tôi cũng cần đến hiện trường xem, thuận đường đi gặp họ luôn. Đúng rồi, nhờ anh đưa chúng tôi đi xem thi thể trước.”

Triệu Kinh dẫn họ vào phòng pháp y, kéo mặt bàn trong ngăn đông ra, trên đó đặt một nữ sinh trẻ tuổi, tướng mạo thanh tú, trông tối đa chỉ hai mươi tuổi, còn trẻ như thế, mọi người đều không nhịn được thở dài, Tiểu An cũng không đành lòng nhìn, Hàn Bân đi lên một bước cản tầm mắt cô.

Vén vải trắng, vùng bụng nữ sinh có một vết thương, xung quanh vết thương có vài vết xước do va quệt, Hàn Bân hỏi, “Trong cơ thể cô ấy không phát hiện bất kỳ loại thuốc nào sao?”

Pháp y cũng ở bên cạnh, đáp, “Đúng vậy.”

Hàn Bân nói, “Nếu cô ấy tỉnh táo lúc bị đâm, sao có thể không phản kháng?”

“Bị đánh ngất trước?”

Pháp y nói, “Đầu cô ấy không có vết thương nào, nhưng có lẽ có người có thể đánh ngất người khác mà không tạo thành thương tổn?”

Dương Tư Mịch nói, “Không, nhìn vết thương trên thi thể là biết người hành hung không chuyên nghiệp đến thế, trừ khi người đó rất may mắn.”
Trình Cẩm suy nghĩ rồi nói với pháp y, “Xin hãy chuẩn bị một mẫu xét nghiệm cho chúng tôi.”

Pháp y ngẩn ra, đáp ứng, đi lấy mẫu, Diệp Lai đi theo, vỗ vai anh ta nói, “Đừng đề bụng nhé, anh làm rất tốt, chúng tôi cũng chỉ làm theo phép thôi.”
Pháp y lắc đầu, “Sẽ không đâu, tôi biết chỗ các cô nhất định có thiết bị tốt hơn, đây không phải vấn đề năng lực của tôi.”

Diệp Lai có chút thiện cảm với người đàn ông này, cô cười nói, “Không sai.”

Sau đó, Trình Cẩm gọi người mang mẫu về cục.

-----oOo-----

Chương 2: Người phát hiện hiện trường vụ án sớm nhất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đưa họ đến trường đại học, Triệu Kinh đề đồng nghiệp lái xe dẫn đường, mình thì ngồi xe tô Trình Cẩm, anh ta nói, “Được nghỉ hè, trường học bắt đầu sửa chữa mấy tòa nhà, có công nhân ra vào trường, bây giờ có tin đồn người gây án là công nhân, đây là chuyện hoàn toàn không có căn cứ, thời gian xảy ra vụ án là ban ngày, chúng tôi đã điều tra, bọn họ đều đang làm việc, không có thời gian gây án.”

Diệp Lai nhú mày, “Cái gì chứ, khốn kiếp! Đừng có chuyện gì cũng đổ lên công nhân!” Cô xuất thân từ một thị trấn nhỏ, rất nhiều thân thích người quen đều là công nhân nông dân phổ thông.

Trình Cẩm nói, “Diệp Tử, khách quan chút.”

“Vâng.” Diệp Lai hơi ử rữ, Bộ Hoan đưa tay nhẹ xoa đầu cô, Diệp Lai nghiêng đầu hất tay hất ra, “Lái xe của anh đi! Một xe đầy người đấy.” Nhưng cô vẫn nở nụ cười.

Họ đến trường đại học rất nhanh, trường này có mấy cơ sở, cơ sở xảy ra vụ án vừa vặn nằm trong thành phố. Bảo vệ ở cổng trường nhận ra đám Triệu Kinh, cho bọn họ đi qua.

Sau khi đỗ xe, mấy đồng nghiệp của Triệu Kinh tập trung lại, họ tò mò nhìn tổ Trình Cẩm, nói với Triệu Kinh, “Đội trưởng Triệu, bây giờ vẫn chưa có người chủ động cung cấp manh mối mới.”

“Biết rồi.” Triệu Kinh giới thiệu tổ đặc án cho họ.

Trình Cẩm gật đầu xem như chào hỏi.

Họ đi vào lầu dưới tòa ký túc xá nữ số hai, trong phòng trực có hai nhân viên quản lý, còn có một nữ sinh, thấy Triệu Kinh đến bèn đứng dậy.

Triệu Kinh nói, “Không có việc gì, mọi người ngồi đi, chúng tôi lên lầu xem.” Anh ta nói với Trình Cẩm, “Đây là bạn học Hà Ly. Dì này là nhân viên quản lý Đỗ Vân Phương.”

Sắc mặt Hà Ly không tốt, vừa buồn bã vừa mệt mỏi, “VẬY em đi lên cùng mọi người, có chuyện gì cũng tiện hỏi em.”

Trình Cẩm liếc nhìn Tiểu An, Tiểu An đứng cạnh Hà Ly kéo cánh tay cô gái, “VẬY làm phiền chị nha.” Hà Ly thấy là một em gái còn nhỏ hơn mình, hơi nghi hoặc, vừa phân tâm chút là đỡ thương cảm hơn ngay.

Sinh viên ở tòa nhà này đều đã di tản, tạm thời thu xếp vào một tòa ký túc xá khác, cả tòa nhà ngoài tiếng bước chân đi lên cầu thang của họ thì không còn âm thanh nào. Tầng năm được giăng dây cảnh giới, cửa phòng ngủ 512 bị khóa, Đỗ Vân Phương cũng đi lên cùng, dì ta mở cửa phòng, nghiêng đầu đi không dám nhìn vào trong.

Phòng ký túc vẫn bảo trì nguyên trạng, nhưng vết máu đã được lau chùi, những đồ vật khác thì không được động vào, Trình Cẩm nhớ lại ảnh chụp hiện trường mình đã xem, “Hà Ly, lúc đó là qua gần nửa tiếng em mới đi xuống tìm nhân viên quản lý à?”

Hà Ly đang dờ dẫm, có phần bị kinh hãi, “Đúng, em tưởng là Chi Chi... Thượng Quan Chi ở trong phòng vệ sinh, nên đứng ngoài chờ một lúc, sau đó gọi vào điện thoại di động của bạn ấy, em thấy thời gian quá dài mà bạn ấy vẫn không nghe máy nên xuống lầu tìm dì quản lý ký túc xá.”
Trình Cẩm nói, “Em không nghĩ là lúc đó Thượng Quan Chi ra ngoài, không ở trong phòng sao?”

Hà Ly hơi hoang mang, “... Máy hôm nay tâm trạng bạn ấy không tốt, đều không muốn ra ngoài... Cơm cũng là em gọi giúp bạn ấy, với lại bạn ấy cũng không ăn được nhiều...”

Du Đặc nhìn giá sách của các cô gái, “Bên này là bàn của ai?”

Hà Ly nói, “Là của em.”

Du Đặc kinh ngạc nhìn cô, không nói gì nữa.

Tiếp tục kiểm tra phòng ngủ 512 một lúc nữa họ mới rời đi, Trình Cẩm nhờ Triệu Kinh sắp xếp một văn phòng hoặc phòng học trống, anh nói muốn nói chuyện với Hà Ly và Đỗ Vân Phương.

Họ vừa ra khỏi tòa ký túc xá liền chạm mặt mấy người đàn ông mặc tây trang, Triệu Kinh nói thầm với Trình Cẩm, “Người bên phải là chủ nhiệm trường học, họ Dương, người đeo kính chính là Thượng Quan Tư Miễn.”

Sau khi hai bên đến gần, chủ nhiệm mở lời trước, “Đội trưởng Triệu, các anh vất vả rồi!”

Đúng lúc Triệu Kinh muốn tìm vị chủ nhiệm Dương này để sắp xếp văn phòng trống mà Trình Cẩm yêu cầu, bên mời ông ta sang một bên trao đổi.

Thượng Quan Tư Miễn nhìn Triệu Kinh, lại nhìn tổ Trình Cẩm, Trình Cẩm lấy ra thẻ chứng nhận nhân viên cảnh sát đặc biệt bộ Công an cho Thượng Quan Tư Miễn nhìn, biểu cảm nghiêm nghị của Thượng Quan Tư Miễn hòa hoãn hơn chút, ông ta chủ động bắt tay Trình Cẩm, “Xin chào, làm phiền các cậu.”

Trình Cẩm lắc đầu, “Đây là công việc của chúng tôi.”

Triệu Kinh và chủ nhiệm Dương thảo luận xong, chủ nhiệm Dương dẫn họ đến khu văn phòng cách đó không xa, bây giờ các giảng viên cũng nghỉ, văn phòng vừa lúc để trống.

Chỉ có Trình Cẩm và Dương Tư Mịch theo đám Triệu Kinh đến khu văn phòng, những người khác đều rời đi. Triệu Kinh nhìn bóng lưng đám Bộ Hoan, nói, “Bọn họ phải đi à?”

Trình Cẩm nói, “Tôi cho họ hoạt động tự do. Có biến họ sẽ liên lạc với chúng ta.”

Triệu Kinh gật đầu bày tỏ đã hiểu, anh ta lấy điện thoại di động liên lạc với đồng nghiệp, dặn họ phối hợp với đám Bộ Hoan.

Trình Cẩm nói chuyện riêng với Đỗ Vân Phương trước, Đỗ Vân Phương là người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, dì ta hơi khàn trương, nụ cười cứng đờ. Trình Cẩm nở nụ cười động viên, “Lần cuối cùng Thượng Quan Chi ra ngoài là lúc nào?”

Đỗ Vân Phương nói, “Hôm qua, hơn bốn giờ chiều hôm qua.” Dì ta lại bổ sung, “Vì tòa ký túc xá tôi quản lý không còn nhiều người ở lại nên người ra vào mấy ngày nay tôi đều có ấn tượng.”

Dương Tư Mịch mỉm cười nói, “Vậ trí nhớ của dì rất tốt.”

Đỗ Vân Phương cũng đơ cười lại.

Trình Cẩm nói, “Trước đây dì có ấn tượng về Thượng Quan Chi không?”

Đỗ Vân Phương do dự rồi nói, “Có, vì có nam sinh tới tìm cô bé ấy, tôi liền đặc biệt chú ý.” Dì ta cũng không phải vì bây giờ ít người mới chú ý tới Thượng Quan Chi, trước đây dì ta đã có ấn tượng về Thượng Quan Chi rồi, bởi có nam sinh đến dưới lầu ký túc xá chờ Thượng Quan Chi, dì ta từng nhìn thấy.

Trình Cẩm gật đầu, có thể cho dì ta đi nhận người, xem có thể biết nam sinh có quan hệ thân mật với Thượng Quan Chi là ai hay không.

Đỗ Vân Phương lại nói, “Nam sinh đó mấy ngày trước cũng tới tìm cô bé, cao cao gầy gầy.”

Trình Cẩm nhíu mày hỏi, “Dì không nói cho đội trưởng Triệu?”

Tay Đỗ Vân Phương run lên, “Hôm qua nam sinh đó không tới... Bọn nhỏ đều là trẻ ngoan, sẽ không giết người.”

Dương Tư Mịch an ủi dì ta, “Không sao đâu, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

Khóe mắt Đỗ Vân Phương hơi ẩm ướt, dì ta là người phụ nữ trung niên an phận, bây giờ lại bị cảnh sát bắt được không phối hợp điều tra, nhất thời rất sợ hãi, “... Tôi cũng có con trai, xấp xỉ tuổi mấy cô cậu bé ấy, đang đi học ở nơi khác.” Con trai dì ta cũng là bộ dạng cao gầy, nên thấy cảnh sát không hỏi, dì ta liền không chủ động nói.

Về mặt Trình Cẩm dụ đi, “Dì làm thế không giúp được họ đâu, nói sự thật cho chúng tôi biết, chúng tôi mới có thể tìm được hung thủ. Dì kể lại chuyện ngày hôm qua đi, càng chi tiết càng tốt.”

Đỗ Vân Phương nói, “Chúng tôi là hai người trực ca ngày, hai người trực ca đêm, hôm qua tôi trực ca ngày, chín giờ tới làm, nữ sinh ra vào đều sống trong tòa ký túc này, tôi còn nhớ rõ có khoảng vài người thôi. Thượng Quan Chi không đi ra ngoài. Hà Ly đi thư viện lúc hơn chín giờ sáng, mười hai

giờ thì về, chắc là mua cơm về ăn, tôi còn hỏi sao chưa về nhà, cô bé nói hai ngày nữa sẽ về.”

“Lúc trước tôi không biết Hà Ly, không đúng, phải là không có nói chuyện, nhưng bây giờ trong ký túc xá ít người, tôi cũng không bận nên sẽ trò chuyện mấy câu với mấy đứa trẻ ấy. Cô bé đi lên được một lúc, khoảng hai mươi lăm phút, vì đồng nghiệp đi mua cơm, tôi đợi cô ấy về nên có xem giờ. Tiếp theo cô bé tìm tôi lên mở cửa, tôi liền nhờ một nữ sinh giúp tôi trông phòng trực, sau đó cầm chìa khóa đi mở cửa hộ. Sau khi mở cửa... phát hiện cô bé kia, Thượng Quan Chi ngã trên giường, chảy rất nhiều máu, mặt đất cũng có rất nhiều máu.” Dì ta nói xong thì co rúm người lại, sau đó vội nói, “Những điều này tôi đã nói cho đội trưởng Triệu rồi.” Dương Tư Mịch nhìn dì ta, “Dì nói rất tốt, sau đó thì sao?”

Đỗ Vân Phương nhìn đôi mắt của người trẻ tuổi trước mặt, nghe giọng nói ôn hòa mà kiên định của hắn, cảm thấy mình không còn khản trương đến muốn phát run nữa, hồi tưởng cũng trôi chảy hơn nhiều, “Thượng Quan Chi ngã trên giường, dao nằm trong tay cô bé, trên dao dính máu.”

Dương Tư Mịch nhẹ giọng hỏi, “Dáng vẻ Thượng Quan Chi thì sao?”

Đỗ Vân Phương nhớ lại, “Mái tóc dài của cô bé xõa tung, bộ dạng như đang ngủ, mặc chiếc váy dài, có mang vớ, không mang giày.”

Dương Tư Mịch nói, “Mặt có trang điểm không?”

Đỗ Vân Phương lắc đầu, “Tôi không nhớ rõ.”

Trình Cẩm đặt ảnh chụp Thượng Quan Chi đã chết lên bàn, “Trong ấn tượng em ấy là thế nào sao?”

Đỗ Vân Phương cẩn thận nhìn, “Hình như không sai, tôi không nhớ rõ lắm. Lúc đó Hà Ly nói tôi đi gọi người tới, tôi vội chạy xuống lầu gọi bảo vệ, không nhìn kỹ.”

Trình Cẩm nói, “Được rồi, nếu dì nhớ ra nhiều chuyện hơn, nhớ báo cho chúng tôi.” Trình Cẩm đưa số điện thoại của mình cho dì ta.

Sau khi Đỗ Vân Phương đi, Trình Cẩm và Dương Tư Mịch tiếp tục gặp Hà Ly.

Hà Ly đoan chính ngồi xuống đối diện họ, chờ họ đặt câu hỏi.

Dương Tư Mịch và Trình Cẩm liếc nhau, cô gái này là người rất kiên cường, tuy còn trẻ nhưng lúc đối mặt với họ lại rất bình tĩnh.

Trình Cẩm nói, “Xin chào, Hà Ly.”

Hà Ly nói, “Chào các anh.”

“Vậy mời em nói những điều em biết đi.”

Hà Ly rũ mắt tựa như đang sắp xếp mạch suy nghĩ, “Em và Thượng Quan Chi là bạn cùng phòng nhưng không phải bạn cùng lớp, nên tình huống lớp học của bạn ấy em không rõ. Quan hệ của em và bạn ấy cũng tạm, vì tính cách coi như hợp nhau. Em bắt đầu ở cùng phòng với bạn ấy từ học kỳ này, trước đây bạn ấy học ngoại trú, nhà ngay trong nội thành, bạn ấy nói bố mẹ thường xuyên không ở nhà, lại thêm đã lên năm ba, chương trình học nhiều hơn nên xin trọ ở trường, phòng ngủ khoa bạn ấy đã kín chỗ nên được sắp xếp vào phòng chúng em.”

“Bạn ấy học tập chăm chỉ, em thường xuyên đi thư viện cùng bạn ấy, đương nhiên lúc em đọc thêm tiểu thuyết thì bạn ấy đều đọc sách, bạn ấy còn định đi du học. Sau khi thi cuối kỳ xong, em đã mua vé ngày mai nhưng xem ra ngày mai không đi được rồi, bạn ấy cũng không về nhà, nói khi nào em về bạn ấy sẽ về sau.”

“Từ hơn một tháng trước tâm trạng bạn ấy đã bắt đầu kém đi, lúc đầu em tưởng là do sắp thi vì bạn ấy rất đề ý thành tích, nhưng giờ xem ra còn có chuyện khác. Hôm qua em rủ bạn ấy đi thư viện, mấy hôm nay em đều ở thư viện, bây giờ thư viện còn mở nên em sẽ đến đó đọc tiểu thuyết, bạn ấy nói không thoải mái, ở lại phòng nghỉ ngơi. Mấy hôm nay bạn ấy đều như vậy, tâm trạng rất xấu, người cũng không có tinh thần.”

“Buổi trưa em đến nhà ăn mua cơm về, cũng mua giúp bạn ấy một phần, sau khi gõ cửa mà không có ai mở cửa, em cũng không nghĩ nhiều, cho là bạn ấy không tiện mở cửa nên đứng chờ, sau đó gọi điện thoại cũng không ai nhận, em cảm thấy có gì đó không đúng liền đi tìm dì quản lý.”

Hà Ly che mắt, nước mắt trượt xuống mặt, “Không ngờ... cả người bạn ấy toàn máu... ngã trên giường.”

-----oOo-----

Chương 3: Em quá không tự lượng sức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm hỏi, “Em nói dì quản lý đi tìm người?”

Hà Ly nức nở, “Đúng...”

Trình Cẩm đưa khăn giấy cho Hà Ly, chờ cảm xúc cô ổn định mới hỏi tiếp, “Sau khi dì quản lý đi em có chạm vào bạn ấy?”

Hà Ly nhìn thẳng Trình Cẩm, “Đúng. Nhưng bạn ấy đã không còn hô hấp.”

Trình Cẩm nói, “Lá gan của em rất lớn.”

Hà Ly cười khô, “Lúc đó không nghĩ nhiều như thế, bây giờ ngay cả mắt cũng không dám nhắm, đáng về bạn ấy máu me khắp người luôn hiện lên trước mắt em.”

Trình Cẩm nói, “Em nói em thích đọc tiểu thuyết, thích đọc thể loại nào?”

Hà Ly ngẩn ra, “Em đọc rất hỗn tạp, cái gì cũng đọc.”

Trình Cẩm cười cười, “Thấy trên giá sách của em có rất nhiều tiểu thuyết trinh thám, tội phạm.”

Hà Ly giật mí mắt, thản nhiên nói, “Đúng, thể loại này em cũng đọc khá nhiều.”

Trình Cẩm nói, “Em bình thường không trang điểm à?” Anh nhìn nữ sinh có trang điểm ở đôi diện.

Hà Ly nói, “Đúng vậy, việc nay liên quan tới vụ án sao?”

Trình Cẩm thở dài, “Có, vì Tiểu An nói em trang điểm không đẹp lắm, Tiểu An chính là cô nhóc mặc váy ngắn, em cũng đọc truyện trinh thám trang điểm một nửa ngực trang tự sát thành bị giết giống em ấy? Đừng vội phủ nhận, cho em thời gian một phút, nghĩ rõ rồi trả lời.”

Hà Ly chớp mắt rất nhanh, cô vô thức xoắn ngón tay, cuối cùng mở miệng nói, “Đúng, là em, nhưng không phải em trang điểm cho bạn ấy mà là tẩy đi

một nửa lớp trang điểm hoàn chỉnh, em hết sức cẩn thận nhưng vẫn không làm tốt đúng không?”

“...” Lúc này còn xoắn xuýt mình làm không đủ hoàn mỹ? Trình Cẩm xoa trán, anh cảm thấy Dương Tư Mịch càng có thể câu thông với cô bé này, “Tur Mịch, em nói với em ấy đi.”

Dương Tư Mịch dùng tay nâng cằm, “Em làm tốt lắm, khá là tự nhiên. Nhưng bây giờ em là người tình nghi.”

Hà Ly nói, “Sẽ không đâu, lúc bạn ấy chết em đang ở thư viện. Sao anh không hỏi tại sao em muốn làm thế?”

Dương Tư Mịch cười, “Tại sao em muốn làm thế? Em đây là quấy rối điều tra, có thể kiện em tội cản trở công vụ, em quá to gan, vốn không nên làm thế.”

Hà Ly cũng chống tay nâng cằm, “Tôi đã cũng chỉ bị nhà trường đuổi học, chắc chưa tới mức trách nhiệm hình sự ha?”

Dương Tư Mịch nói, “Không chắc, em quá không tự lượng sức.”

Hà Ly thở dài, “Ừm, là em quá ngu, vừa rồi không nên thừa nhận, các anh lại chẳng có bằng chứng.” Cô xoay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt cô đơn, “Em chẳng qua là cảm thấy bạn ấy rất không đáng, bạn ấy sẽ không làm chuyện gì xấu, tại sao người chết lại là bạn ấy, bất kể bạn ấy có phải tự sát hay không cũng nên có người chịu trách nhiệm cho cái chết của bạn ấy.”

Dương Tư Mịch hơi thấy hứng thú, hỏi, “Em thích bạn ấy?”

“Hả?” Hà Ly hơi choáng, “Thích? Cũng được, con người bạn ấy rất tốt.”

Trình Cẩm thấy họ lạc đề liền kéo đề tài quay lại, “Trên thực tế em có mang chìa khóa, em mở cửa ra phát hiện Thượng Quan Chi đã chết, em liền lau đi một phần lớp trang điểm hoàn hảo của bạn ấy, sau đó em đi ra ngoài đóng cửa lại, gọi vào điện thoại của bạn ấy rồi xuống lầu tìm dì quản lý.”

Mắt Hà Ly tỏa sáng, “Anh thật lợi hại, cứ như anh nhìn thấy tận mắt vậy.”

Dương Tư Mịch tới gần đặt tay lên cánh tay Trình Cẩm, mặt cũng áp lên, “Đúng đây, tôi cũng thấy anh ấy rất lợi hại.”

Hà Ly chớp mắt, hiểu rõ, “À, hóa ra anh thích anh này, thảo nào hỏi em có thích bạn ấy không.”

Trình Cẩm đầu đầu, “Được rồi, tôi biết hai người rất hợp nhau, giờ quay lại chuyện chính, nói vụ án.”

Dương Tư Mịch đan tay mình vào tay Trình Cẩm, “Không hợp, có thể nói chuyện thôi.”

Hà Ly mở to mắt, “Kiểu thích này?” Cô sờ cánh tay mình, không nổi da gà, sau khi bị kích thích cô cũng dờ suy nghĩ lên chính sự, “Em không biết rõ việc riêng của Thượng Quan Chi, em không thích can thiệp vào đời sống cá nhân của người khác, bạn ấy cũng không chủ động kể với em, ngoài ra em học khác lớp bạn ấy, liên hệ cũng khác nhau nên chuyện của bạn ấy em biết không nhiều.”

Trình Cẩm hỏi, “Bạn ấy có bạn trai không?”

Hà Ly nói, “Chắc không có.”

Trình Cẩm nói, “Nhưng bạn ấy mang thai.”

Hà Ly chột thẳng người, “Bạn ấy hẳn không có bạn trai, thời gian của bạn ấy đều dùng để học, em chưa thấy bạn ấy đi chung với ai, bạn ấy hay ăn cơm với em nhất, còn có đi thư viện, với lại bạn ấy cũng rất ít có điện thoại, nếu đang yêu đương, sao có thể không có điện thoại?! Chẳng lẽ là gặp phải kẻ xấu? Sau đó lại mang thai cho nên tự sát? Đồ ngốc! Dù không muốn báo án cũng không sao, đi phá thai không phải là xong sao, tại sao phải tự sát?” Cô nói nhanh một tràng dài, sau đó lại che mặt, khóc hu hu, “Là tên khốn nào làm, em muốn giết hắn...”

Dương Tư Mịch gõ bàn, “Đừng nói muốn giết người trước mặt cảnh sát.”

Hà Ly mạnh mẽ lau khô nước mắt, “Nói một chút cũng không được à?! Em sẽ không giết hắn, làm hắn vĩnh viễn sống trong tù mới là tốt nhất!”

Trình Cẩm thở dài, “Được rồi, còn chuyện gì có thể nói cho tôi biết không?”

Hà Ly yên tĩnh lại suy nghĩ, “Nói đến bạn trai, tối hôm kia bạn ấy còn hỏi em thích kiểu con trai gì.”

“Sau đó thì sao?”

Hà Ly nhún vai, “Em nói đều không thích.” Cô lấy lại tinh thần nói, “Không phải nói em không thích con trai, chỉ là bây giờ không có hứng thú gì.” Cô liếc nhìn Dương Tư Mịch, “Đương nhiên, em cũng không có hứng thú với con gái.”

Trình Cẩm ho khan, “Được rồi. Em có thể đi, không được nói nội dung nói chuyện của chúng ta cho người khác.”

Hà Ly nói, “Em có thể về nhà?”

Trình Cẩm nói, “Không, em có thể về phòng ngủ hiện đang ở.” Anh viết số điện thoại di động của mình lên tấm card rồi đưa cho cô gái.

“À.” Hà Ly nhận tấm card, cúi đầu đi ra.

Trình Cẩm kéo Dương Tư Mịch, “Cô bé này thế nào?”

Dương Tư Mịch nói, “Không biết, dù sao bây giờ sẽ không phạm tội.”

Trình Cẩm nói, “Cũng đúng. Ngày cô bé này phạm tội chúng ta sẽ bắt lại.”

Triệu Kinh ở trong văn phòng bên cạnh, thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi ra liền đi tới, Thượng Quan Tư Miển cũng có mặt, Trình Cẩm nói, “Ông Thượng Quan, ông về nhà nghỉ ngơi trước đi, nếu cần chúng tôi sẽ liên lạc.”

Thượng Quan Tư Miển giống như người biết lý lẽ, ông ta không hỏi Trình Cẩm vụ án có tiến triển không, phối hợp nói, “Được, vậy hôm nay tôi đi trước.” Chủ nhiệm Dương tiến ông ta.

Triệu Kinh nói, “Không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm tối chứ?”

Trình Cẩm cười nói, “Các anh đi đi, đừng đề ý chúng tôi, chúng tôi đi dạo trường học một chút.”

Triệu Kinh không có khả năng mặc kệ họ thật nhưng Trình Cẩm đã nói vậy, anh ta cũng không tiện đi theo liền bảo họ cần gì thì gọi điện thoại cho mình. Triệu Kinh nhìn Trình Cẩm và Dương Tư Mịch kẻ vai sát cánh đi xa, thầm nghĩ quan hệ của họ đúng là tốt thật.

Cách không xa có tòa ký túc xá cũ đang sửa chữa, từ ánh đèn sáng có thể thấy bây giờ vẫn đang thi công, xem ra công việc của bọn họ không bị vụ án này ảnh hưởng.

Đến gần mới phát hiện bọn họ đang ăn cơm, không phải cơm hộp mà là cơm trong thùng lớn, còn có mấy món ăn bày sẵn trong thau to như thau rửa mặt cỡ nhỏ, hai mươi người thanh niên trai tráng hoặc ngồi hoặc đứng hoặc đứng bưng chén há to miệng và cơm, hẳn là vì trong phòng quá nóng, tuy bây giờ đã tối nhưng bên ngoài mát mẻ lại có đèn, bọn họ liền ra hóng mát, nhìn thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi tới ai nấy đều nhìn về phía hai người.

Trình Cẩm ngửi thấy mùi ớt, món ăn của bọn họ rất cay, Dương Tư Mịch dừng lại bất động trước cái bàn để đồ ăn, “Trông có vẻ ăn ngon lắm.” Trình Cẩm cười nói, “Chắc là món Hồ Nam.”

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi cười nói, “Cơm và đồ ăn của chúng tôi bao no, các cậu muốn nếm thử không?” Lúc trước bác ta thấy tổ Trình Cẩm cùng Triệu Kinh đi vào tòa ký túc xá bên kia, thầm nghĩ Trình Cẩm là tới hỏi chuyện nên có chút khản trương, lại nghe thấy Dương Tư Mịch nói về đồ ăn của bọn họ liền vô thức hỏi họ có muốn ăn không, hỏi xong mới hơi hối hận, những người thành phố này món gì mà chưa từng ăn, cơm tập thể của bọn họ đúng là không có gì ngon cho người khác nếm. Trình Cẩm cười nói, “VẬY xin cảm ơn. Chỉ là còn chén sao?”

“Có, có!” Bác ta thả cái chén trong tay xuống, muốn đi tìm giúp họ, một người trẻ tuổi ở bên cạnh đã lấy ra hai cái chén từ dưới mặt bàn giấu đi, mở nước máy tráng sạch rồi đưa cho họ.

Ông bác giành nhận chén, xới đầy cơm, chỉ vào đồ ăn nói, “Các cậu muốn ăn món gì thì tự lấy.”

Trong thau đồ ăn có muối lớn, muốn ăn gì thì dùng muối múc.

Trình Cẩm lấy mỗi món một chút cho Dương Tư Mịch ăn thử trước, Dương Tư Mịch thích ăn bắp cải trộn nhất, Trình Cẩm múc một muôi lớn cho hắn, mới một chốc Dương Tư Mịch đã ăn đến mức toát mồ hôi, mặt cũng đỏ lên.

Ông bác lắc đầu cười nói, “Các cậu không được, không ăn được cay.” Tiếng phổ thông của bác ta đặc sệt giọng địa phương, những công nhân bên cạnh cũng đang cười.

Trình Cẩm cười nói, “Chẳng lẽ mọi người vì không ăn quen món ở đây, mới tự nấu?”

Ông bác nói, “Cũng không hẳn, tự làm thì rẻ hơn chút.” Đồ ăn trong nhà ăn đã rẻ hơn ở quán cơm nhưng bọn họ tự làm sẽ còn rẻ hơn nữa.

Trình Cẩm gật đầu nói, “Đúng thế, ở nhà chúng tôi cũng tự nấu nhưng vì nguyên nhân công việc, rất ít khi có thời gian nấu cơm.”

Ông bác hỏi, “Các cậu sống trong thành phố?”

Trình Cẩm cười nói, “Không, chúng tôi làm việc ở Bắc Kinh, chiều nay vừa qua đây.”

Ông bác chấn động, do dự hỏi, “Vì vụ án của cô bé kia?” Ban đầu bác ta tưởng Trình Cẩm cũng là cảnh sát ở đây nhưng nghe thấy từ Bắc Kinh tới liền giật mình.

Trình Cẩm cười nói, “Đúng vậy.” Anh thấy Dương Tư Mịch mồ hôi đầy đầu liền để chén xuống, thò tay vào túi lấy khăn giấy, không ngờ đã đưa hết cho Hà Ly, anh dứt khoát dùng ống tay áo sơ-mi lau mồ hôi cho Dương Tư Mịch, lại giúp hắn sửa sang tóc ả.

Ông bác nhìn động tác của Trình Cẩm, lực chú ý bị dẫn dắt đồng thời không còn khản trương, “Hôm qua có cảnh sát đến hỏi chúng tôi, sau đó không nói thêm gì, vẫn muốn hỏi chúng tôi tiếp sao?”

Trình Cẩm cười nói, “Cũng không có, nhưng vụ án nhanh được phá vẫn hơn, lát nữa tôi để lại số điện thoại di động cho mọi người, nếu thấy có gì

không ổn thì gọi cho tôi.”

Ông bác đồng ý, những người ăn cơm ở bên cạnh cũng động đũa lại.

-----oOo-----

Chương 4: Thích bạn ấy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không đợi Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ăn cơm xong, Tiểu An đã gọi điện thoại tới nói có phát hiện.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đáp một tiếng, hai người tăng tốc độ ăn, rất nhanh liền giải quyết xong phần cơm còn lại, Trình Cẩm nói một tiếng với mấy công nhân, “Chúng tôi phải đi đây.” Anh cầm chén tới chỗ vòi nước chuẩn bị rửa.

Ông bác cản anh lại, “Các cậu đi làm việc trước đi, chén để đó lát chúng tôi rửa chung.”

Trình Cẩm cũng không từ chối, “Được, vậy cảm ơn, cơm mọi người nấu ngon lắm, cay đã nghiện!”

Mấy công nhân nhớ tới Dương Tư Mịch bị cay đến đầu đầy mồ hôi, đều cười lớn.

Đi xa, Dương Tư Mịch nói, “Cay, em muốn uống nước.”

Trình Cẩm cười nói, “Ừ, đến phòng trực uống.”

Tiểu An đang ở phòng trực. Cô vốn nghĩ phải kiểm tra tất cả camera trong trường, nhưng mà... trong trường đại học căn bản không lắp camera, đây cũng là vì suy xét đến sự riêng tư của sinh viên, hơn nữa trường học đúng là nơi khá an toàn.

Nhưng đường lớn bên ngoài trường thì có camera, Tiểu An liên hệ với cơ quan liên quan lấy được video giám sát, tiếp theo lôi Du Đặc trí nhớ siêu khủng tới xem cùng, sau đó họ tìm được đoạn video ghi lại cảnh Thượng Quan Chi xuất hiện ở đường lớn ngoài trường ngày hôm kia. Tiểu An ghép

nổi video từ mấy camera quay được, tìm ra nơi Thượng Quan Chi đến, đó là một hiệu thuốc lớn, trên thực tế là hiệu thuốc dạng siêu thị, bên trong có lắp camera đồng thời quay được Thượng Quan Chi.

Tiểu An phát lại đoạn video này cho Trình Cẩm xem, Trình Cẩm hỏi, “Cô ấy mua cái gì?”

Tiểu An nói, “Que thử thai.”

Trình Cẩm cười nói, “Làm tốt lắm. Du Đặc đâu? Không phải em nói cậu ấy đang giúp em à?”

Tiểu An nói, “Anh ấy đi với Hàn Bản đến ký túc xá.”

Trình Cẩm nói, “Chắc là ký túc xá nam, Tiểu An, bây giờ chúng ta đến ký túc xá nữ có tiện không?”

Tiểu An chớp mắt, cô chưa từng ở ký túc xá, đâu có biết. Bây giờ đã gần tám giờ tối nhưng vẫn xem như sớm.

Cuối cùng Trình Cẩm và Dương Tư Mịch không đi, Tiểu An và nữ cảnh sát cấp dưới của Triệu Kinh cùng đến ký túc xá nữ, bạn cùng lớp Thượng Quan Chi không còn mấy người ở lại trường, chưa tới một tiếng hai cô đã trở lại.

Giống như Hà Ly nói, Thượng Quan Chi học kỳ trước là ngoại trú, học kỳ này mới trọ ở trường nhưng không chung phòng với bạn cùng lớp, cô và các nữ sinh trong lớp quan hệ không quá tốt, các nữ sinh nói cô không có bạn trai, ít nhất thì các cô không biết.

Hàn Bản và Du Đặc sau khi trở về nói tình huống bên ký túc xá nam cũng tương tự, bọn họ càng không thân với Thượng Quan Chi, nói Thượng Quan Chi tính tình cao ngạo, căn bản không để ý bọn họ.

Tiểu An nói, “Không phải cao ngạo, là tính cách không được cởi mở nhỉ. Tính cách không đủ cởi mở lại không tiếp xúc nhiều với bạn học nên mới cho người ta cảm giác cao ngạo.”

Du Đặc cười nói, “Có phải trong trường em cũng có người nói em cao ngạo?”

Tiểu An thề thốt phủ nhận, “Không có đâu, em với họ căn bản chẳng tiếp xúc, bọn họ không biết xấu hổ mà trông mặt đặt tên?”

Trình Cẩm nhìn đồng hồ, chín giờ, xem ra tối nay có thể nghỉ sớm. Tối nay họ ở nhà khách của trường, Hàn Bân liên lạc với Diệp Lai báo địa chỉ chỗ ngủ.

Diệp Lai và Bộ Hoan đang điều tra tình trạng gia đình Thượng Quan Chi, tài liệu của cục Công an không đầy đủ, gia đình Thượng Quan Chi mới chuyển đến thành phố này sau khi cô vào đại học. Bộ Hoan nói, “Hãy, giờ chỉ có thể chờ đợi, thôi, chúng ta cũng nghỉ ngơi đi, trời sáng chắc tài liệu cũng được gửi đến.”

Mấy tiếng liền gọi điện thoại cho từng cơ quan lấy tài liệu, Diệp Lai cũng mệt mỏi, hai người đi vào nhà khách cạnh trường đại học.

Lễ tân nhà khách mỉm cười hỏi, “Muốn loại phòng nào ạ?”

Diệp Lai nhớ lại xem Hàn Bân nói với mình số phòng bao nhiêu, hình như không nói, cô phải gọi điện thoại hỏi.

Lễ tân nói chuyện phiếm với Bộ Hoan, “Hai người đã kết hôn?”

Bộ Hoan rất kinh ngạc, “Chẳng lẽ chỗ các cô thuê phòng còn cần giấy hôn thú?”

Lễ tân cũng kinh ngạc, “Dĩ nhiên không phải, chỉ là nói chuyện phiếm thôi mà.”

Diệp Lai có đáp án, “Chúng tôi đã đặt phòng trước, 505 và 507.”

Lễ tân xấu hổ cười, “À, hai người đến làm việc cùng cảnh sát. Chờ một lát nhé, đồng nghiệp của tôi sẽ dẫn hai người lên.”

Bộ Hoan cười nói, “Không cần, các cô làm việc đi, chúng tôi tự lên.”

Sáng sớm hôm sau, tài liệu đám Diệp Lai cần được gửi đến, Diệp Lai bị điện thoại đánh thức nên dậy rất sớm, bồi hồi trước cửa phòng Trình Cẩm, do dự nghĩ rốt cuộc có nên gõ cửa vào lúc sáu giờ sáng không, theo cô biết, Trình Cẩm quen ngủ đến tám giờ.

Dương Tư Mịch cau mày liếc nhìn cửa, hẳn biết có người ở ngoài cửa, không quan tâm đến nữa, hắn ôm eo Trình Cẩm, sau đó gắng sức để giữa

mình và Trình Cẩm không có lấy một khe hở, Trình Cẩm bị siết tỉnh, trở tay ôm hắt, mắt cũng không mở, “Tur Mịch?” Mấy giây sau anh tỉnh hắt, nhay bấn bắt được động tĩnh rất nhỏ ngoài cửa, “Có người tìm anh?”

Dương Tur Mịch chôn mặt vào cổ Trình Cẩm không lên tiếng, tóc hắt đâm lên mặt Trình Cẩm, rất ngứa, Trình Cẩm cười, “Được rồi, Tur Mịch, dậy nào. Công việc tới. A, nhẹ chút...”

Mười phút sau, Trình Cẩm xuất hiện cùng Dương Tur Mịch, Diệp Lai giả vờ không nhìn thấy chấm đỏ trên cổ Trình Cẩm, cố gắng duy trì tầm mắt mình hướng từ cổ Trình Cẩm trở lên.

Thành viên gia đình Thượng Quan Chi bao gồm bố Thượng Quan Tur Miễn, mẹ Đoạn Quế (mẹ kế), em trai Thượng Quan Thụ do mẹ kế sinh, nhỏ hơn cô một tuổi. Thượng Quan Tur Miễn rất thương yêu Thượng Quan Chi, vì vậy sau khi Thượng Quan Chi tới đây học đại học liền dứt khoát chuyển nhà đến thành phố này.

Tiểu An nói, “Vậy Thượng Quan Chi học kỳ này trọ ở trường chính là do mâu thuẫn với người nhà?”

Triệu Kinh hỏi, “Cần gặp người nhà Thượng Quan Chi không?”

Trình Cẩm nói, “Nếu tiện, phiền các anh sắp xếp cho. Được rồi, ai có tin tốt muốn cho anh biết?”

Không nói gì, mọi người đều cúi đầu. Dưới thứ áp lực vô hình này, Triệu Kinh cũng học theo mọi người cúi đầu.

“Ha ha...” Bộ Hoan khoa trương ngửa mặt lên trời cười to, “Thời điểm như thế này vẫn phải nhìn anh đây!”

Trình Cẩm mặt không thay đổi nhìn hắt, “Ừm?”

Ánh mắt của những người khác là *anh/cậu quá phách lối, lát nữa anh/cậu nhất định phải chết.*

Bộ Hoan thu hồi nụ cười, lấy ra mấy tờ giấy, “Bạn bè hồi trước của Thượng Quan Chi có vài người cũng ở thành phố này, giới tính nam cũng có, vừa vặn có một người học ở trường này.”

Tiêu Khải, bạn học cấp ba của Thượng Quan Chi, bây giờ là bạn đại học, quan hệ với Thượng Quan Chi cũng không tệ. Từ ảnh mà xem thì là một nam sinh rất thanh tú.

Triệu Kinh gọi người đi tìm Tiêu Khải, Hàn Bân đi theo.

Trình Cẩm nói Diệp Lai gọi Hà Ly tới, bây giờ cô đang ở cùng nhân viên quản lý ký túc xá, cô bé này rất bướng bỉnh, dù phải gặp ác mộng cũng không chịu đến tòa ký túc xá khác ở tạm.

Điện thoại di động của Trình Cẩm reo, là ông bác hôm qua mời anh và Dương Tư Mịch ăn cơm, “Chào bác.”

Chỗ mấy người đó thi công cách tòa ký túc của Thượng Quan Chi không xa, bác ta nói nhìn thấy một nam sinh thường xuyên đi loanh quanh dưới tòa ký túc, bây giờ còn đang ở bên kia, bác ta cũng không biết chuyện này có ích gì với đám Trình Cẩm không, nghĩ mãi vẫn là nói cho anh một tiếng. Trình Cẩm cảm ơn bác ta rồi gọi điện thoại cho Diệp Lai dặn cô chú ý khu vực gần ký túc xá.

Không lâu sau Diệp Lai và Bộ Hoan trở về, Hà Ly và Tiêu Khải cũng đi cùng họ. Hóa ra người đi loanh quanh gần ký túc xá nữ chính là Tiêu Khải. Trình Cẩm vẫn gặp Hà Ly trước, “Em biết Tiêu Khải?”

Hà Ly nói, “Biết.”

Trình Cẩm nói, “Nhưng em không nói cho chúng tôi biết.”

Hà Ly hơi nóng nảy, “Em không cố ý. Em chỉ thấy cậu ta mấy lần, là lúc đi cùng Thượng Quan Chi rồi gặp được cậu ta trên đường, cậu ta và Thượng Quan Chi cũng chỉ chào hỏi nhau, không giống như rất thân, em cũng không biết tên cậu ta.” Cô nhìn Dương Tư Mịch, cảm thấy hẳn chắc là hiểu được mình, “Anh biết mà, có vài người nhìn thêm mấy lần cũng không có ấn tượng, huống hồ không có việc gì em chú ý cậu ta làm gì, em chưa từng hỏi Thượng Quan Chi người này là ai. A! Ngại quá, hình như Thượng Quan Chi có chủ động nói với em đây là bạn học cũ của bạn ấy, học... học ngành gì nhỉ? Em quên rồi.”

Trình Cẩm nghĩ so với Thượng Quan Chi bị bạn học nói là cao ngạo, Hà Ly mới là người sống trong thế giới của mình, người ở ngoài đừng hòng nhận được sự chú ý, dù chính cô bé nói quan hệ của mình và Thượng Quan Chi không tệ nhưng trên thực tế cô bé cũng không nghiêm túc tìm hiểu Thượng Quan Chi.

Trình Cẩm nói, “Vẫn phải chú ý quan sát đời sống nhiều một chút, cho dù em cảm thấy nó vô dụng, nhớ kỹ cũng không ảnh hưởng gì, biết đâu ngày nào đó sẽ có ích.”

Hà Ly nhin xuống xúc động muốn trợn mắt, “Đầu óc em đâu phải máy tính, có thể ghi nhớ mọi người mọi việc, sau đó tùy tiện ném vào một góc không vướng víu là được. Với lại coi như là máy tính đi, em cũng không muốn người và việc không quan trọng chiếm dung lượng ổ cứng của em.”

Trình Cẩm cười nói, “Não bộ con người có tiềm lực vô hạn, thứ em muốn nhớ đều có thể nhớ kỹ. Cái gì cũng không quan tâm, cuộc sống như vậy rất vô vị, như vậy con người dễ mất đi hứng thú trên đời, muốn bản thân sống sót thì phải học được quan tâm cuộc sống.”

Hà Ly mở to mắt nhìn Trình Cẩm, “Tuy anh nói rất có lý...”

Dương Tư Mịch ở một bên nói, “Bạn học Hà, em có thể đi.” Hà Ly phối hợp rời đi, đi tới cửa lại quay đầu cười với họ. Dương Tư Mịch dùng tay đỡ cằm ngắm Trình Cẩm ngồi cạnh mình, thật phiền phức, hình như những người tâm lý không bình thường rất dễ thích Trình Cẩm, nhưng tính chất công việc khiến họ sẽ thường xuyên gặp loại người này.

Tiếp theo Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi sang căn phòng bên cạnh, một mình Tiêu Khải đang bút rứt ngòi đó.

Trình Cẩm cười nói, “Không tự giới thiệu sao?”

Tiêu Khải nghi hoặc nhìn họ, đây là thẩm vấn sao? Cậu ta lắp bắp nói, “Em tên Tiêu Khải, đại học năm ba, chuyên ngành Tin tức điện tử...”

Trình Cẩm hỏi, “Cậu biết chúng tôi tìm cậu vì chuyện gì không?”

Tiêu Khải nói, “Chuyện Thượng Quan Chi?”

Trình Cẩm nhìn người đối diện cúi thấp đầu, “Cậu vốn nên chủ động tìm tới chúng tôi.”

Tiêu Khải không hiểu, “Em biết các anh chắc chắn sẽ tìm em. Nhưng em chủ động tìm các anh... tìm các anh làm gì, em không biết phải nói gì với các anh...”

Trình Cẩm nói, “Cậu và Thượng Quan Chi là bạn học trung học?”

Tiêu Khải gật đầu, “Đúng, cấp hai cũng là bạn học.”

Trình Cẩm nói, “Quan hệ của cậu và Thượng Quan Chi?”

Tiêu Khải nói, “Bạn bè.”

Trình Cẩm hỏi, “Thượng Quan Chi có bạn trai chưa?”

Tiêu Khải nói, “Không có.”

Trình Cẩm cười nói, “Bạn ấy không có bạn trai, cậu thường xuyên đợi bạn ấy bên ngoài ký túc xá, cậu đang theo đuổi bạn ấy?”

Tiêu Khải rất khẩn trương phủ nhận, “Không có.”

“Vậy tại sao cậu thường xuyên xuất hiện ở đó, thậm chí sau khi bạn ấy chết cậu còn đến nữa, hay là cậu liên quan tới cái chết của bạn ấy?”

Tiêu Khải khẩn trương cắn môi nhưng lại không nói gì.

“Nói!”

Ngoài cửa sổ văn phòng, Bộ Hoan chép miệng, “Ôi chao, cậu nhóc này sắp bị lão đại dọa khóc rồi.”

Diệp Lai nói, “Nếu cậu ta thật sự dám khóc, lão đại khẳng định càng giận.”

Giọng Tiêu Khải hơi run, “Em nói... Các anh có thể giữ bí mật không?”

Trình Cẩm nói, “Xem tình huống.” Anh gõ bàn ra hiệu Tiêu Khải nói nhanh lên.

Tiêu Khải uể oải cúi thấp đầu, “Em không có thích Thượng Quan Chi, em thích bạn cùng phòng Hà Ly của bạn ấy, Thượng Quan Chi vẫn muốn giúp em nhưng Hà Ly dường như chưa bao giờ chú ý tới em, bạn ấy chắc ngay cả tên em là gì cũng không nhớ. Hôm nay em đến tòa ký túc là vì Hà Ly còn ở đó, em muốn hỏi bạn ấy chuyện Thượng Quan Chi.”

“...”

Trình Cẩm nói, “Chuyện này tôi có thể giữ bí mật. Hai tháng gần đây Thượng Quan Chi có gì bất thường không?”

Tiêu Khải suy nghĩ một lát rồi nói, “Gần đây tâm trạng bạn ấy rất kém, người cũng không có tinh thần, có lẽ lại cãi nhau với người nhà.”

-----oOo-----

Chương 5: Có một số việc không thể cứu vãn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm nói, “Nói những gì cậu nghe được về tình huống gia đình bạn ấy đi.”

Tiêu Khải nhớ lại, “Em và bạn ấy biết nhau từ cấp hai, tuy bạn ấy không kể chuyện gia đình nhưng cuối cùng vẫn nghe được chút ít từ người khác. Mẹ bạn ấy mất do khó sinh, quan hệ với mẹ kế không tốt vì mẹ kế có con trai riêng, quan hệ với em trai kế cũng không tốt, em từng gặp em trai bạn ấy rồi, là kiểu thiếu niên bất lương, cũng có lẽ là hơi phản nghịch. Bố bạn ấy đối xử với bạn ấy rất tốt nhưng lại hiếm khi ở nhà, nên bạn ấy sống cũng không tốt lắm. Có tin đồn bạn ấy chọn tới đây học đại học là muốn cách nhà xa một chút, nhưng không ngờ bố bạn ấy lại chuyển nhà đi theo.”

Nơi này cách âm không tốt, ở bên ngoài văn phòng có thể nghe được tiếng nói chuyện, Thượng Quan Tư Miễn tới phối hợp điều tra theo yêu cầu của Triệu Kinh, đúng lúc nghe được đoạn này, ông ta ngũ lồi oanh đỉnh, trong lòng thông khổ... Ông ta tự nhận mình ra ngoài dốc sức làm việc là để người nhà có cuộc sống tốt hơn, không phải sao, con gái muốn tới nơi này học đại học, ông ta cũng có thể lập tức chuyển nhà theo, lại không ngờ con gái chính là muốn rời khỏi cái nhà này.

Tiêu Khải về ký túc xá. Thượng Quan Tư Miễn được sắp xếp vào một phòng nghỉ. Thượng Quan Thụ và Đoạn Quế đang trên đường tới.

Trình Cẩm nói, “Điều tra rõ mọi chuyện về gia đình Thượng Quan Chi, đặc biệt là hai tháng gần đây. Ngoài ra, di thư này nợ của Thượng Quan Chi vẫn chưa tìm ra?”

Tiểu An nói, “Trong điện thoại di động của chị ấy không có tin nào có ích. Máy tính thì ở chỗ em, đang phá giải mật khẩu email.”

Triệu Kinh nhìn đám Diệp Lai vội vàng rời đi, anh ta hỏi, “Vậy chúng tôi cần làm gì?”

Trình Cẩm nói, “Giống vậy, điều tra rõ mọi chuyện về gia đình Thượng Quan Chi, đặc biệt là hai tháng gần đây.”

Triệu Kinh hỏi, “Cậu cho rằng Thượng Quan Chi chết vì nhân tố gia đình?”

“Không. Tôi chỉ cho rằng trước hết phải loại trừ nhân tố gia đình.”

Đám Bộ Hoan hiện đang ngồi trên xe mình, Bộ Hoan nói, “Tra mấy thứ này, nếu là ở Bắc Kinh thì chỉ cần gọi mấy cuộc điện thoại.”

Hàn Bân nói, “Nói vậy, cho dù là ở đây cũng chỉ là chuyện gọi thêm mấy cuộc điện thoại? Anh nên tra ra từ tối hôm qua mới đúng.”

Bộ Hoan kêu lên, “Dù Thượng Quan Tư Miễn hơi nổi tiếng nhưng người nhà ông ta đều là người bình thường được không, người của chúng ta sao mà ăn no rồi đi chú ý tình trạng của người bình thường được, còn không phải bây giờ phải đi tra à, đâu có nhanh lấy được tin tức như thế.”

Diệp Lai khinh thường nói, “Chính anh nói là chuyện gọi mấy cuộc điện thoại trước, dám nói thì đừng phàn nàn.”

“Được lắm, mấy đứa chờ đó...” Bộ Hoan lướt danh bạ điện thoại, bắt đầu thúc giục từng người một, “Làm phiền nhanh chút... Đúng vậy, rất gấp...”

Đến buổi trưa, mọi người trong tổ đặc án đều về văn phòng, ngồi trước laptop, đồng thời mỗi người hai cái điện thoại không ngừng gọi điện thoại.

Triệu Kinh gõ cửa, không ai mở cửa nên anh ta đành tự mở, thò đầu vào trong, “Tổ trưởng Trình, ông Thượng Quan hỏi cậu định khi nào mới gặp ông ta?”

Trình Cẩm nói, “Hôm nay.”

“...” Triệu Kinh lại hỏi những người khác, “Tối giờ ăn rồi, các cô cậu muốn ăn gì không? Tôi đi gọi đồ ăn ngoài.”

Bộ Hoan ngẩng đầu lên nói, “Chúng tôi không tra được thứ có ích thì không có cơm ăn.”

“...” Triệu Kinh nhìn Trình Cẩm, Trình Cẩm dùng ánh mắt “Anh còn chuyện gì” nhìn lại, Triệu Kinh lập tức thức thối rụt đầu, đóng cửa.

Tiểu An nhảy dựng lên trước máy vi tính của mình, “Em nhanh nhất! Lão đại, mở được hộp thư của Thượng Quan Chi rồi, chị ấy quen dùng email giao lưu với bố mình, trung bình hai đến ba ngày một bức, đều là chút chuyện thông thường, không nhắc đến chuyện không vui, bức cuối cùng được viết ngày chị ấy chết, không có mấy chữ.”

Trình Cẩm đi qua đứng sau lưng Tiểu An nhìn màn hình máy vi tính, “Bố, con yêu bố, xin lỗi.” Email không được gửi, im hơi lặng tiếng nằm trong mục tin đã soạn.

Tiểu An lại nói, “Đây là ghi chép điện thoại hai tháng gần đây của Thượng Quan Chi.” Cô đưa giấy in cho Trình Cẩm.

Hàn Bân cũng đứng lên nói, “Đã có kết quả xét nghiệm, trước khi chết Thượng Quan Chi không dùng loại thuốc đặc thù nào. Ngoài ra, phôi thai trong bụng Thượng Quan Chi không thuộc về họ hàng gần.”

“... Còn may là không phải.” Nếu không đúng là khẩu vị quá nặng.

Diệp Lai nói, “Trong hai tháng này, Thượng Quan Tư Miển chưa từng về nhà, cho đến khi Thượng Quan Chi xảy ra chuyện. Ông ta đang bận một công trình trung tâm thương mại cỡ lớn, rất bận.”

Bộ Hoan nói, “Đoạn Quế không có việc làm, sở thích là chơi mạt chược, dạo phố và làm đẹp, rất yêu chiều con trai, không quan tâm Thượng Quan Chi, hai tháng nay ngoài chơi mạt chược ở nhà bạn suốt đêm thì đều ở nhà.”

Du Đặc còn ngồi trước máy vi tính, “Thượng Quan Thụ học cùng trường với Thượng Quan Chi nhưng không cùng cơ sở, cậu ta học bên cao đẳng, thành tích không tốt, bạn bè khắp nơi, thích sống về đêm, thường xuyên lặn lội ở những nơi rối loạn, có biên bản bị tạm giam.”

Diệp Lai nói, “Hai tháng này Thượng Quan Chi có về nhà một lần vào một tháng rưỡi trước, hôm đó Thượng Quan Thụ cũng ở nhà.”

Bộ Hoan nói, “Đúng, hôm đó Thượng Quan Thụ gọi một đám bạn về nhà tụ tập, hàng xóm nói bọn họ ồn ào đến hơn nửa đêm, dọa báo cảnh sát cũng vô dụng.”

Diệp Lai nói, “Tháng gần nhất, không chỉ có tâm tình Thượng Quan Chi bất thường, Thượng Quan Thụ cũng an phận hơn, nhưng có lẽ vì kỳ thi cuối học kỳ.”

Bộ Hoan lắc đầu, “Không, loại người này sẽ không vì thi cuối học kỳ mà bớt phóng túng, hẳn là có chuyện khác.”

Trình Cẩm nói, “Tất cả địa điểm Thượng Quan Chi đến trong hai tháng này?”

Tiểu An cầm thời khóa biểu của Thượng Quan Chi đối chiếu với thư cô viết cho bố mình, “Buổi tối, ngoài lần về nhà, còn lại đều ở trường. Ban ngày không cách nào phán đoán.”

Trình Cẩm khẽ gật đầu, “Ai muốn bổ sung không?”

Hàn Bân nói, “Thượng Quan Chi dùng dao đâm xuyên qua bụng mình, hẳn là rất hận phôi thai chưa thành hình trong bụng, đương nhiên, cô ấy tự sát, ở một mức độ nào đó cũng là hận bản thân.”

Dương Tư Mịch nói, “Chết là giải thoát, có lẽ cô ấy định ích kỷ một lần. Thượng Quan Chi nên được xem là người kiên cường, từ nhỏ đã mất mẹ, quan hệ với mẹ kế và em trai không tốt nhưng nhiều năm như vậy chưa từng phàn nàn với bố hay những người xung quanh, có thể tưởng tượng sau khi tốt nghiệp đại học cô ấy sẽ rời khỏi thành phố này, đến nơi khác sống

cuộc sống của mình, bây giờ chỉ cách lúc tốt nghiệp một năm. Xem ra cô ấy bị đả kích rất lớn, bản thân không xử lý được lại không quen nhờ người khác giúp đỡ, cuối cùng bước vào ngõ cụt.”

Mọi người trầm mặc.

Bộ Hoan nói, “Sau này chúng ta không thể nhận vụ án tự sát nữa, rất dễ ảnh hưởng tâm trạng.”

Diệp Lai nói, “Anh nói thì dễ, đưa đến chỗ chúng ta sẽ không phải sự kiện tự sát đơn thuần.”

“Được rồi.” Trình Cẩm nói, “Hình như mai là cuối tuần?”

Mọi người bị dời lực chú ý, bắt đầu thảo luận cuối tuần muốn làm gì... Chờ lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn thì đã không thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đâu nữa.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi gặp Thượng Quan Tư Miễn trước, người đàn ông trung niên này mờ mịt ngôi đó, không còn chút hùng hổ dọa người nào.

Trình Cẩm nói, “Ông Thượng Quan, xin chào.”

Thượng Quan Tư Miễn nhìn Trình Cẩm, “Các cậu không nên đến trễ như thế.”

Trình Cẩm thành khẩn nói, “Rất xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Thượng Quan Tư Miễn nhíu mày, “Mời vào đề đi.”

Trình Cẩm hỏi, “Ông biết quan hệ giữa con gái Thượng Quan Chi của ông với mẹ kế và em trai không hòa hợp không?”

Thượng Quan Tư Miễn lạnh lùng thốt, “Giờ đã biết. Là việc này dẫn đến...” Ông ta nhắm mắt lại, “Cái chết của con bé?”

Trình Cẩm nói, “Chắc là không hẳn. Chúng tôi cần đổi một phòng khác, có thể phối hợp với chúng tôi một tiếng không?”

Thượng Quan Tư Miễn gật đầu, đi theo Trình Cẩm vào một căn phòng khác ở cùng tầng, người vợ Đoan Quế của ông ta cũng ở đây, bà ta miễn cưỡng cười nói, “Tư Miễn.” Thượng Quan Tư Miễn gật đầu nhưng không nói gì. Bàn làm việc trong phòng có đặt máy vi tính, hình ảnh trên màn hình video quay căn phòng Thượng Quan Thụ ngồi.

Thượng Quan Tư Miễn hỏi, “Đây là có chuyện gì?”

“Thầm vắn theo lẽ thôi.”

Thượng Quan nhìn thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch xuất hiện trong căn phòng Thượng Quan Thụ ngồi sau khi ra khỏi căn phòng này từ video, Thượng Quan Thụ bất an nhìn hai người đi vào. Thượng Quan Tư Miển nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì?” Đoạn Quế không nghe thấy câu hỏi của ông ta, chỉ nhìn chăm chăm video.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ngồi xuống đối diện Thượng Quan Thụ, Trình Cẩm đặt một chồng giấy lên mặt bàn.

Dương Tư Mịch nói, “Cậu và chị gái quan hệ rất không tốt, cậu rất ghét cô ấy?”

Tay Thượng Quan Thụ run lên, “Không có.”

“Không, cậu rất ghét cô ấy, chuyện gì cô ấy cũng làm tốt hơn cậu, trước nay đều là đối tượng khen ngợi của thầy cô, người xung quanh, còn có bố cậu, ông ấy thậm chí còn chuyển nhà đến thành phố này vì cô ấy. Cho nên cậu rất ghét cô ấy, hận cô ấy.”

Ngực Thượng Quan Thụ phập phồng, còn có thể miễn cưỡng chịu đựng không nói lời nào.

Dương Tư Mịch nói, “Hôm đó mẹ cậu không ở nhà, nên cậu gọi một đám bạn về nhà, lại không ngờ chị cậu sẽ về...”

Tay Thượng Quan Thụ run bần bật.

“Những người bạn của cậu chúng tôi đã tìm được, bọn họ không bình tĩnh được như cậu, đều hỏi gì đáp nấy, cho nên thật ra cậu không chịu mở miệng cũng không sao.” Dương Tư Mịch lộ ra biểu cảm căm ghét, “Lúc đầu chúng tôi cũng không muốn gặp cậu, dù sao loại người có thể làm ra chuyện này với chị gái mình...”

Hai tay Thượng Quan Thụ chột đập bàn, đứng lên cách bàn áp sát Dương Tư Mịch, mặt cậu ta đầy vẻ điên cuồng, ngũ quan vặn vẹo, “Mày biết cái gì! Tao ghét nó, nhưng tao không muốn làm gì nó! Là tự nó chọn lúc đó trở về, mấy tháng rồi nó chưa về nhà, ai biết nó đột nhiên về, bọn tao chỉ là uống nhiều quá...”

Trình Cẩm đứng lên kéo Dương Tư Mịch cách xa Thượng Quan Thụ một chút, hành động này dấy lên lửa giận của Thượng Quan Thụ, tại sao mọi người đều ghét bỏ cậu ta, tránh cậu ta như tránh ôn thần, cậu ta đột nhiên nhào tới, Trình Cẩm vặn cổ tay kẹp cổ đề cậu ta xuống bàn, “Uống nhiều rượu? Uống nhiều rượu liền dẫn người thay phiên cưỡng hiếp chị gái mình? Hay không chỉ uống rượu, các cậu còn hít ma túy?”

Thượng Quan Thụ đã sụp đổ, gào khóc, “Tôi không cố ý...”

Trình Cẩm ném cậu ta ra, kéo Dương Tư Mịch rời khỏi phòng, Triệu Kinh dẫn người đi vào còng tay Thượng Quan Thụ.

Đoạn Quế cũng đang gào khóc trong một phòng khác, “Ông xã, anh cứu con trai chúng ta đi! Xin anh cứu con trai chúng ta...”

Thượng Quan Tư Miễn khiếp sợ nhìn bà ta, “Hóa ra bà biết!” Ông ta tát lên mặt bà ta một cái thật mạnh, Đoạn Quế ngã nhào xuống đất, Diệp Lai nhanh chóng tiến lên tóm lấy cánh tay Thượng Quan Tư Miễn, không chờ Thượng Quan Tư Miễn giãy dụa, Bộ Hoan cũng lập tức tiến lên đề cánh tay Thượng Quan Tư Miễn thật chặt.

Trình Cẩm đẩy cửa ra, “Được rồi, chúng ta nên đi thôi.” Nói xong anh kéo Dương Tư Mịch rời đi không quay đầu lại.

“Tới ngay, lão đại.” Diệp Lai nhanh chóng thả tay Thượng Quan Tư Miễn, chạy đi thu dọn đồ đạc rồi đuổi theo đám Trình Cẩm. Những người khác cũng cầm lấy áo khoác, nhấc túi lên, rất nhanh trong phòng chỉ còn lại Thượng Quan Tư Miễn và Đoạn Quế.

Triệu Kinh chạy theo đám bọn họ, “Cô cậu đi luôn bây giờ? Có việc gấp phải về Bắc Kinh hả?”

Trình Cẩm nói, “Đúng, chúng tôi vội về ăn cơm tối.”

“...”

“Chuyện còn lại vất vả các anh xử lý, có việc cứ liên lạc với chúng tôi.”

Triệu Kinh trơ mắt nhìn tổ Trình Cẩm lên xe, sau đó chạy ra khỏi cổng trường như làn khói, biến mất ở cuối đường.

Trình Cẩm từ từ nhắm hai mắt cùng Dương Tư Mịch dựa vào nhau.

Bộ Hoan vừa lái xe vừa nói thầm, “Lần này anh đoán được vì sao Trình Cẩm tức giận.”

Diệp Lai chậm rãi lật sách trong tay, “Em cũng biết.”
Đã có gia đình hoàn chỉnh, tại sao không tận tâm tận lực bảo vệ nó.

-----oOo-----

Một thành phố

Chương 1: Thành phố nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quan sát từ trên máy bay, phía dưới có một thành phố khổng lồ, cứng cáp chắc chắn. Từng tòa nhà cao tầng như viên kim cương được cắt hoàn hảo cao vút dưới ánh mặt trời, một cụm phòng nhỏ cũ nát tùm tùm chen trong bóng tối, từng con đường lớn, đường xá xuyên qua những tòa nhà cao thấp bện thành một thành phố phức tạp – thành phố Mộc Luân.

Thành phố Mộc Luân nằm ở vùng biên giới Nam Cương, phía bắc là sa mạc, phía nam là rừng rậm, thành phố được kỳ quan tự nhiên vây vào giữa, sáng tạo ra đặc tính vừa mềm mại vừa cứng rắn. Đây là một thành phố kiệt ngạo, bài ngoại hộ nội, điên cuồng lại tao nhã. Người dân nơi đây lúc thì vinh dự vì nó, lúc lại căm hận nó.

“Quào, chỗ kia chính là công trình tiêu biểu của thành phố Mộc Luân!”
Tiểu An ghé vào cửa sổ máy bay nhìn xuống.

Chỗ đó là Thiên Lại Ngụ Nhạc thành của thành phố Mộc Luân, một tòa nhà lớn hình đàn hạc, dáng dấp đẹp đẽ, lóe sáng vàng rực dưới ánh mặt trời, nó là mộng đẹp xa hoa, không biết có bao người đã vỡ mộng ở đây.

“Nhân lúc bây giờ có thể nhìn chúng ta nhìn nhiều chút đi. Thế mà đưa chúng ta đến thành phố này, anh thật nghi ngờ chúng ta sẽ chết đến độ tìm không thấy xác...” Bộ Hoan gác chân nằm trên ghế dài, lười biếng nói. Hành khách trên máy bay chỉ có tổ đặc án, đây là máy bay cỡ nhỏ, mọi người ngồi rất rộng rãi.

Thành phố Mộc Luân là nơi có tỷ lệ tội phạm cao nhất, dân bản xứ còn bài ngoại, trước nay không cho phép người ngoài đến can thiệp, bất kể là tốt hay xấu, bọn họ đều khư khư cố chấp muốn tự mình giải quyết.

Trình Cẩm bỏ tài liệu trong tay lên bàn, giúp Dương Tư Mịch đắp lại tấm chăn trên người, “Vậy thì đừng quản gì hết, bọn họ sẽ không cắn người lung tung như chó điên.”

Du Đạc nói, “Đúng, ngành du lịch và cờ bạc ở Mộc Luân rất phát triển, bọn họ tuyệt đối không bài xích du khách, ngược lại du khách hoàn toàn có thể được bảo vệ an toàn.”

Hàn Bân đang nghịch điện thoại, đầu cũng không ngẩng lên, “Ừ, lúc túi du khách còn phòng, bọn họ sẽ bảo vệ du khách an toàn.”
“...”

Thành phố Mộc Luân gần đây rất loạn, giữa ban ngày có bang phái ác chiến ngay trên phố, thời sự đưa tin đã có hơn mười người chết, thực tế còn nhiều hơn – số người chết lên tới hơn trăm, người bị thương cũng mấy trăm hoặc hơn ngàn.

Ai cũng không biết thành phố này tại sao đột nhiên bạo phát, trung ương hoài nghi sẽ có bạo động nhưng tầng lớp lãnh đạo lại cực kỳ bảo thủ, không muốn hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng quyết định trước tiên phái người đi xem xét tình huống, vì đây là vấn đề an ninh, không chừng là hoạt động của phần tử khủng bố nào đó, bộ An ninh đành phải việc nghĩa chẳng từ nhận nhiệm vụ này.

Sau khi nhận nhiệm vụ lại chẳng ai muốn đi, ai muốn đến cái nơi mà mạng người như cỏ rác này chứ, cuối cùng áp dụng cách bỏ phiếu.
Kết quả bỏ phiếu là tổ đặc án đi, vì chỉ có tổ đặc án không đi họp, lúc đó bọn họ đang nghỉ phép.

Sau đó Ngụy Thanh dè dặt đi thông báo cho Trình Cẩm còn đang nghỉ ngơi, anh ta thấy rất may là không phải nói trước mặt Trình Cẩm, anh ta gọi điện thoại, cấp tốc nói rõ tình huống, "... Cho nên các cậu phải tới thành phố Mộc Luân."

"Được." Giọng nói khàn khàn của Trình Cẩm truyền ra từ điện thoại di động, điện thoại bị cúp.

Trình Cẩm đang cùng Dương Tư Mịch làm vận động có lợi cho sự khỏe mạnh của thể xác và tinh thần, nhận điện thoại nghe bên kia hình như không phải chuyện cực kỳ khẩn cấp nên cúp máy luôn, còn đối phương nói gì thì anh căn bản không nghe thấy.

Ngụy Thanh thở phào, thật đơn giản.

Một tiếng sau, Trình Cẩm khoác áo choàng tắm, ngồi trên ghế sofa gọi điện lại.

"..." Vào thời khắc này Ngụy Thanh sinh ra oán niệm chưa bao giờ có với Trình Cẩm, nhưng hết cách rồi, anh ta thuật lại nhiệm vụ lần nữa.

"Bạo loạn? Chính quyền nơi đó nhờ giúp đỡ? Không có đúng không. Vậy ai muốn phát triển tinh thần anh em thân thiết? Bảo chúng tôi đi, lấy danh nghĩa gì đi?" Trình Cẩm cảm thấy việc này quá khó hiểu, Dương Tư Mịch ra khỏi phòng, dựa đầu lên vai Trình Cẩm.

Ngụy Thanh mở tài liệu trên tay, "Sự kiện ác chiến bắt đầu từ việc tên côn đồ Kính Tử không biết sao lại chết, các cậu đi điều tra nguyên nhân tử vong của người này đi."

Dương Tư Mịch nghe Ngụy Thanh nói xong thì ngẩng đầu lên, Trình Cẩm dùng ánh mắt thắc mắc nhìn hắn, Dương Tư Mịch không lên tiếng. Trình Cẩm nói với Ngụy Thanh, "Lần này các anh nợ tôi. Ngoài ra, đến khu nguy hiểm cao kiêu đó chắc chắn phải chuẩn bị thật đầy đủ, ngày mai gặp mặt nói chuyện." Anh cúp điện thoại, nâng mặt Dương Tư Mịch, "Tư Mịch?"

Dương Tư Mịch nói, “Kính Tử thành phố Mộc Luân, nếu người chết này là người em biết, tình huống có thể thật sự không tốt lắm.”

Trình Cẩm cười nói, “Em đến thành phố Mộc Luân rồi?”

Dương Tư Mịch nói, “Ừ, rất lâu trước. Đến đó chấp hành nhiệm vụ, Kính Tử đã giúp em, hắn nói mình là địa đầu xa Mộc Luân.”

Trình Cẩm gật đầu, “Hắn hẳn không phải nhân vật nhỏ, nếu không cũng sẽ không vì hắn chết mà khiến mấy bang phái ác chiến. Nhưng nó đúng là thành phố đặc sắc, những vấn đề bạo lực này không thể giải quyết à?”

“Quý trọng mạng sống, cách xa Mộc Luân.” Dương Tư Mịch tới gần vừa hôn Trình Cẩm vừa lúng búng nói, “Trừ khi có động đất chôn vùi thành phố Mộc Luân, rồi xây dựng một thành phố mới, nếu không anh đừng mơ nhìn thấy một thành phố Mộc Luân hài hòa.”

Trình Cẩm cười nói, “Không sao cả, nó có quy tắc của nó.” Khôn sống mong chết, thành phố Mộc Luân trở thành như bây giờ tất nhiên là vì tình hình thế này mới có thể làm nó tồn tại.

Ngày hôm sau, Ngụy Thanh dẫn tổ Trình Cẩm đến phòng trang thiết bị, áo chống đạn loại mỏng, thiết bị truy dấu không thể kiểm tra ra, đồng hồ có thể dùng để trò chuyện...

Tiểu An hứng thú bừng bừng nói, “Có trang bị 007 không, cho bọn em bộ đó!”

“...” Ngụy Thanh nói, “Cục Khoa học Công nghệ có thể có đồ tương tự, chỗ chúng ta không có.”

“À...”

Ngụy Thanh đen mặt nhìn mấy người này ghét bỏ lật trái nhìn phải. Chờ họ chọn xong, anh ta vội vàng vào sổ để họ nhanh nhanh rời đi, bằng không nhân viên nghiên cứu sẽ sụp đổ mất.

///

Máy bay hạ cánh, cảm giác choáng váng mất trọng lượng qua đi, mọi người xách hành lý xuống máy bay.

Cục Công an thành phố Mộc Luân cho người tới đón họ, là một tài xế lái minibus tới.

Bộ Hoan nói, “Bác tài, xe này của anh sắp tới hạn rồi nhỉ?” Nếu không sao có thể nát đến vậy.

Tài xế nói, “Bảo đảm không có vấn đề. Chỗ chúng tôi nghèo nàn, mọi người khoan dung nhé.”

Tiểu An ngắm cảnh ngoài cửa sổ xe, xe thể thao sang trọng chỗ nào cũng có, “Chênh lệch giàu nghèo quả thật rất lớn.”

Bộ Hoan cười hì hì nói, “Chúng tôi cũng đâu có đến tra tài vụ của các anh, than nghèo với chúng tôi vô dụng thôi.”

Trình Cẩm nói, “Không sao, xảy ra tai nạn xe cộ cũng không cần gấp, sáng nay Ngụy Thanh đặc biệt nói với tôi đã mua bảo hiểm đầy đủ cho chúng ta rồi.”

“... Cái miệng quạ đen này, anh ta chết chắc!”

Lái xe nhìn đám người thông dong tự tại trong kính chiếu hậu, bỗng nhiên xoay tay lái, rẽ gấp.

... Tiểu An không ngồi vững, Du Đặc giữ chặt cô bằng không đã ngã sấp xuống.

Bộ Hoan cười nhìn Diệp Lai, “Chà, còn tưởng em muốn ôm ấp yêu thương chứ.”

Diệp Lai liếc mắt, không nhanh không chậm nói, “Em cũng tưởng vậy.”

Hàn Bân ngồi ngay sau lưng tài xế rút súng ra, mở chốt an toàn, đề lên đầu tài xế, “Lo lái xe đi, được không?”

“...” Lái xe lại chẳng sợ hãi cho lắm.

Đôi bên bình an vô sự đến cục Công an.

Cục trưởng thành phố Mộc Luân Ngũ Nghiêu Thiên lần đầu tiên nhìn thấy tài xế của mình đi đón người, sau đó bị người ta dùng súng chĩa vào đầu bước xuống xe.

Trình Cẩm cười nói, “Vị đồng nghiệp này của anh thích đùa dai, đồng nghiệp của tôi cũng thế, lớn tuổi còn chưa hết tính trẻ con, không dễ dàng

mà.” Anh liếc mắt ra hiệu cho Hàn Bân, Hàn Bân thu súng về lui sang một bên.

Ngũ Nghiêu Thiên hơn bốn mươi tuổi, tóc xám cắt ngắn, đôi mắt sắc bén hung ác như lang khuyển, hần quan sát Trình Cẩm và Dương Tư Mịch bên cạnh anh, *mấy người này chút thiệt thòi cũng không chịu nhận, lẽ nào không biết cường long không ép được địa đầu xà sao?* “Trình Cẩm, không nghĩ tới cậu còn trẻ như thế.” Nên là ghé con mới để không sợ cộp. Trình Cẩm cười không nói.

Ngũ Nghiêu Thiên quay người đi trước, “Đi thôi, vào văn phòng nói chuyện.”

-----oOo-----

Chương 2: Nơi này có nhân dân hung hãn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tổ Trình Cẩm nhàn hạ ngồi trong phòng họp, Ngũ Nghiêu Thiên khoanh tay đứng ở khoảng trống đầu phòng, nhìn người của mình ôm từng thùng tài liệu đi vào, mấy thùng giấy bị đặt mạnh lên mặt bàn, Du Đặc thò người ra lấy bản ghi chép.

“Khụ...” Một đồng bụi bay lên, đám Trình Cẩm chân đạp đất để bánh xe đẩy ghế trượt về sau, cách xa bàn hội nghị rớt đầy bụi.

Ngũ Nghiêu Thiên sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn nói, “Đây chính là tài liệu về Kính Tử mà mấy người muốn, hần tên thật là Trần Tinh, người bản xứ thành phố Mộc Luân.”

Trình Cẩm ước lượng bằng mắt, những tài liệu này cộng lại sợ là nhiều hơn một mét khối, “Lưu trữ kiểu này chỗ các anh, có bao nhiêu người có nhiều tài liệu như thế này?”

Ngũ Nghiêu Thiên nói, “Mấy trăm.”

Trình Cẩm gật đầu, “Thảo nào eo hẹp kinh phí.” Tiền dùng để xây phòng lưu trữ hết rồi. Trình Cẩm cười nói, “Lát nữa chúng tôi xem sau, dẫn chúng tôi đi xem thi thể Trần Tinh trước đi.”

Ngũ Nghiêu Thiên không nói một lời đi trước dẫn đường.

Thi thể Trần Tinh nằm trong ngăn đông được bảo quản rất tốt, giống một tảng thịt lớn vẫn tính là tươi.

Tiểu An nhìn thoáng qua rồi chuyển ánh mắt sang chỗ khác, bây giờ cô đã khá quen, ít nhất không cần thuốc đặc trị của Hàn Bản nữa, “Đây là chết như thế nào?”

Bộ Hoan ăn không nói có gật đầu, “Đúng nha, sao có thể chết đến mức hoàn toàn thay đổi thể này?”

Ngũ Nghiêu Thiên vô tình nói, “Xã hội đen ác chiến, nơi này ngày nào cũng có người chết như thế.”

Hàn Bản xem báo cáo nghiệm thi, “Hiệu quả thị giác tốt thôi, thật ra đều là vết thương trên da thịt, xương không bị gãy nhiều, chỉ gãy ba cái xương sườn.”

Dương Tư Mịch đeo găng tay cao su, hẩn sờ từng tác thi thể, vẻ mặt chăm chú, giống như đã tiến vào một thế giới khác.

Ngũ Nghiêu Thiên giật mí mắt, hẩn đã gặp đủ loại người điên cuồng đam mê cái chết, Dương Tư Mịch cũng giống loại người này nhưng có khác biệt... Hẩn càng giống Tử thần toàn thân đen tuyền chuyên thu hoạch sinh mạng hơn, hẩn vui vẻ nhìn chăm chú thể xác đã mất đi mạng sống trước mắt... Ngũ Nghiêu Thiên nhìn như vô tình lùi lại hai bước, giống như để tiện cho những người khác quan sát thi thể.

Dương Tư Mịch cởi găng tay, ném vào thùng rác, “Không phải Kính Tử.”

Ngũ Nghiêu Thiên nhú chặt mày, “Ồ?”

Dương Tư Mịch nói, “Trước đây tôi đã gặp hẩn, lúc đó chân hẩn bị gãy, vẫn là tôi giúp một tay, xương tuy có thể mọc lại nhưng vẫn có thể tìm ra.”

Ngũ Nghiêu Thiên kinh ngạc nhìn Dương Tư Mịch, “Cậu từng tới Mộc Luân? Còn biết Trần Tinh?”

Dương Tư Mịch không nói gì nữa, trở lại bên cạnh Trình Cẩm.

Trình Cẩm nói, “Cục trưởng Ngũ, các anh không thể nhận định đây có phải Kính Tử hay không?”

Ngũ Nghiêu Thiên nói, “Thi thể hoàn toàn thay đổi, vân tay cũng không thể phân biệt, DNA thì chúng tôi không có DNA của Kính Tử. Một đám nhân chứng thề thốt nói đây chính là Kính Tử, mà hắn cũng thực sự biến mất, không còn xuất hiện ở Mộc Luân.”

Trình Cẩm nhíu mày, hóa ra Ngũ Nghiêu Thiên cũng biết đây hắn không phải Kính Tử, vậy thì...

Quay lại phòng họp, căn phòng này là căn cứ địa tạm thời của tổ đặc án, đám Diệp Lai chuyển những tập tài liệu phủ bụi ra khỏi thùng giấy, Trình Cẩm tiện tay cầm lấy một tập, mở ra, trong đó ghi chép ngày nào đó Trần Tinh gặp ai, đi những đâu...

“Tư Mịch, nhìn xem người được viết trong đây có phải Kính Tử em đã gặp không.” Trình Cẩm cầm tài liệu đưa qua, Dương Tư Mịch cầm luôn tay anh, tay mình thì lật xem vài trang, gật đầu, không sai, chính là Kính Tử đó.

Diệp Lai nói, “Người này chuyên buôn bán tin tức đúng không nhỉ, có phải biết cái gì không nên biết nên bị diệt khẩu không?”

Du Đặc phủ bụi kẹp tài liệu trên tay, “Có lẽ là trốn rồi, dù sao đến giờ cũng không phát hiện thi thể của hắn.”

Tiểu An dùng tay xua cho bụi bay xa mình, “Đúng đó, không phải hắn bán tin tức à? Vậy tin tức đương nhiên linh thông, nghe được có người muốn giết mình nên chạy trước.”

Ngũ Nghiêu Thiên ôm cánh tay đứng tựa cửa nói, “Bây giờ trên đường không có ai đang tìm hắn nên rất có thể chết thật rồi, bằng không đám người kia đã sớm tìm đến lật trời.”

Trình Cẩm nói, “Bây giờ thành phố Mộc Luân đột nhiên tăng vọt số người chết không bình thường là vì nguyên nhân gì?”

Ngũ Nghiêu Thiên không có kiên nhẫn nghe Trình Cẩm nói văn vẻ, nhúu mày nhìn sang lại thấy tay Trình Cẩm và tay Dương Tư Mịch đan với nhau, hấn thẳm “chặc” một tiếng, dời ánh mắt đi, “Chúng tôi cũng chưa rõ việc này có liên quan tới Kính Tử Trần Tinh không. Đám người kia ác chiến là vì bị mất một lô hàng, nghi ngờ lẫn nhau là đôi phương độc chiếm, lúc này mới đánh nhau.”

“Chó cắn chó thôi. Chỉ là lũ lưu manh không ra thể thống gì, chẳng biết sao mấy người lại đến, Mộc Luân không có người bên trên phái xuống rất nhiều năm rồi.” Ngũ Nghiêu Thiên nói xong lại hơi nghi ngờ nói tiếp, “Mấy người không phải là phạm lỗi hay đắc tội ai mới bị phái tới đây đây chứ?” Tiểu An chớp mắt nhìn những người khác, “Chúng ta đắc tội rất nhiều người?”

Du Đặc nói, “Cái này phải xem thống kê kiểu gì, người nhìn chúng ta không vừa mắt rất nhiều...”

Trình Cẩm cười nói, “Không có ai không đắc tội người khác. Nhưng mà chúng tôi đến đây là vì chỉ có chúng tôi đồng ý đến, thành phố Mộc Luân các anh danh tiếng quá kém, mọi người tránh còn không kịp.”

Theo lẽ thường Ngũ Nghiêu Thiên nên tức giận, nhưng hấn thật sự không tức nổi, nói thế nào đây, người Mộc Luân bọn họ có thể nói là lấy “danh tiếng xui xẻo” làm vinh dự, hấn nói, “Thật ra mấy người cũng không cần phải tới, đám người kia ầm ỹ một thời gian là giỏi rồi.”

Hàn Bản nói, “Đúng, người sắp chết hết là yên tĩnh thôi.”

Ngũ Nghiêu Thiên thế mà cười thừa nhận, “Đúng, đây chính là cách giải quyết trận ác chiến của các bang phái ở thành phố Mộc Luân.” Hấn thấy nhóm Trình Cẩm nhúu mày lại nói, “Mấy người cảm thấy chúng tôi không

làm gì? Không sai, đúng là thế, cảnh sát can thiệp vào chính là đi chịu chết. Chờ huyền nào nghiêm trọng thì trực tiếp điều quân đội qua.”

Dương Tư Mịch nói, “Hóa ra các anh muốn quân đội? Cảnh sát vũ trang địa phương không đủ người?” Ghế của hắn và Trình Cẩm đề sát nhau, hắn còn đang cố cách tay vịn dựa lên người Trình Cẩm, Trình Cẩm dứt khoát kéo hắn dậy, ôm hắn đứng tựa vào bàn hội nghị dài nặng, lúc này hắn mới yên tĩnh đồng thời ôm eo Trình Cẩm, đầu đặt lên vai Trình Cẩm, mắt nhắm lại, gương mặt trở nên nhu hòa như thiên sứ đang ngủ say.

“Chúng tôi không cần quân đội, ít ra bây giờ không cần.” Ngũ Nghiêu Thiên không được tự nhiên phát giác mình lại giảm âm lượng xuống, hắn nhú chặt mày nhưng không tăng âm lượng lên, “Đám người kia vốn là gieo gió gặt bão, đều là lũ buôn ma túy cả, lúc đầu tôi còn lo không có cách hốt gọn một mẻ đây, tình trạng bây giờ cũng không xấu, chúng ta ngồi làm như ông đắc lợi là được.”

Trình Cẩm nói, “Cục trưởng Ngũ, anh quá thẳng thắn, anh nói thế ngược lại chúng tôi không tiện xen vào việc của người khác. Nói thế nào đây, chủ yếu là vấn đề thời gian, chuyện phải giải quyết, thời gian không thể kéo quá dài.”

Ngũ Nghiêu Thiên cũng cười, “Mấy người có thể yên tâm, đã đến giai đoạn kết thúc rồi, mấy ngày nữa sẽ yên ổn thôi.”

Đám Bộ Hoan nhìn Trình Cẩm cứ thế bàn xong chuyện làm ăn với Ngũ Nghiêu Thiên, Bộ Hoan ho khan, “Nói vậy là bây giờ chúng ta không có chuyện để làm?”

Ngũ Nghiêu Thiên tâm trạng đang tốt, mặt cũng không lạnh như thế nhóm Trình Cẩm nợ tiền hắn nữa, “Ngành du lịch ở Mộc Luân vẫn tính là phát triển, mấy người có thể dạo chơi trong thành phố, chỉ cần đêm xuống đừng đi loạn là được.”

Du Đạc lấy bản đồ thành phố Mộc Luân ra, “Vây cục trưởng giúp chúng tôi đánh dấu khu vực an toàn đi.”

Ngũ Nghiêu Thiên lần đầu biết Mộc Luân có khu an toàn, nghĩ tới nghĩ lui hẳn cầm bút khoanh vòng “Khu Thiết Thụ”, “Khu vực này là khu không yên ổn nhất dạo này, những nơi khác vẫn tạm ổn.”

Du Đạc theo đuổi không bỏ, “Chỉ tạm ổn? Không xác định được nơi an toàn sao?”

“Có.” Ngũ Nghiêu Thiên bình tĩnh nói, “Nơi này.”

“...”

Không lâu sau, Ngũ Nghiêu Thiên rời đi.

Bộ Hoan nằm nhoài lên bàn nói thầm, “Nếu không điều tra, tại sao chúng ta vẫn phải xem hết đồng tài liệu này hả?”

Diệp Lai vặn cái cổ đau nhức, “Lão đại không nói không điều tra mà.”

“Thôi đi, toàn mấy trò chơi chữ...”

Diệp Lai tức giận nói, “Anh có thể ấu trĩ hơn không hả? Lão đại cũng không nói điều tra. Dù sao hiểu thêm cũng chẳng hại gì.”

Thật ra bọn họ đều không xem được bao nhiêu, chủ yếu là Du Đạc xem, cậu ta giống như máy quét vậy, sao chép lại đồng tài liệu đó vào đại não.

Bóng đêm phủ xuống, tổ Trình Cẩm đi vào khách sạn Ngũ Nghiêu Thiên đặt trước cho họ, lấy một phòng, cả đám người chen vào ở chung.

Đám Hàn Bân vừa vào phòng liền đi lung sục khắp nơi, “Phòng không lớn mà thiết bị giám sát nhiều thật.”

Bộ Hoan cười nói, “Cũng được, chỗ giường ngủ không có camera, phòng vệ sinh cũng không có.”

Tiểu An nói, “Ranh giới cuối cùng của chúng ta thấp ghê. Ôi, sao lại có người dễ nói chuyện như chúng ta chứ.”

Bọn họ mồm năm miệng mười trò chuyện, Trình Cẩm tránh camera, cầm sổ tay viết một câu cho Tiểu An xem, *thử xem có thể tra được nơi dữ liệu camera truyền đến không*. Sau đó Trình Cẩm nói, “Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, mọi người có thể ra ngoài nhưng không được đi một mình, ngoài ra

đừng làm chuyện không lường sức mình.” Nói xong anh kéo Dương Tư Mịch vào phòng ngủ.

Bộ Hoan nhún vai, “Chuyện không lường sức mình là chuyện gì?”

Hàn Bân nhìn ngoài cửa sổ, khẽ hắt cằm, “Giống thế kia.”

Đám Bộ Hoan bước tới nhìn ra ngoài, dưới cửa khách sạn không nhiều người nhưng đèn đường rất sáng, trên đường có một đám người chạy nhanh vung mã tấu, dao bô dừa, dao phay đuổi theo một đám người ít người hơn, người qua đường thấy vậy đều đứng sát vào tường nhường đường, chỉ mấy giây hai đám người đã biến mất trong tầm mắt họ...

Đám Bộ Hoan hai mặt nhìn nhau, còn chưa kịp thảo luận liền thấy đám người kia chạy ngược về, lần này là bọn họ chật vật chạy trốn, phía sau là một đám người đông hơn vung đủ loại vũ khí chửi bới đuổi theo, người qua đường vẫn dán sát tường, chỉ chốc lát hai đám người lại biến mất trong tầm mắt họ...

“...” Mọi người trầm mặc một hồi, đều thở dài nói, “Quá nguy hiểm, quá hung bạo... Đây thật sự là Trái đất sao?”

Diệp Lai tìm điện thoại, “Báo cảnh sát!”

Bộ Hoan nói, “Ngoài kia có tiếng còi cảnh sát rồi.”

Có lần tận mắt thấy tận tai nghe này, thời gian sau đó đám Bộ Hoan đều hết sức chú ý cẩn thận, vừa có gió thổi cỏ lay là không nhin được rút súng ra ngay, dù sao thành phố Mộc Luân dân phong hung hãn như vậy, bọn họ cũng không muốn bị chém mấy dao, sau đó bị Trình Cẩm lạng lẽ nhìn. Nhưng hành vi của bọn họ có hơi gây chú ý, đến mức đám người ở vùng xám và vùng đen đều đồn đãi gần đây Mộc Luân xuất hiện mấy người thoát nhìn như muốn gây chuyện.

-----oOo-----

Chương 3: Cuộc sống về đêm dữ dội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trình Cẩm nói, “Chúng ta đi hưởng thụ cuộc sống về đêm đi.” Anh quyết định làm chút chuyện có thể thu hút sự chú ý của thành phố này, muốn biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì thì trước hết phải nhảy vào vũng nước đục.

Mười mấy phút sau Dương Tư Mịch chạy một chiếc mô-tô hạng nặng, Trình Cẩm ngồi ở yên sau ôm eo hắn, Trình Cẩm muốn nói em chạy chậm chút nhưng sợ phải hét to Dương Tư Mịch mới có thể nghe thấy, anh không hét ra miệng được nên chỉ đành phí công ôm chặt eo Dương Tư Mịch. Không biết có phải Dương Tư Mịch lầm tưởng Trình Cẩm có ý chạy nhanh hơn không mà hắn rồ ga, xe mô-tô lao trên đường lớn như mũi tên. Trình Cẩm thầm nghĩ họ đây là bay quá thấp, chắc chắn lớp xe ma sát với mặt đường đã bắn ra tia lửa.

Trên đường là từng tốp từng tốp tay đua, đây cũng là một trong những văn hóa của thành phố Mộc Luân. Ngay cả hai người nổi tiếng nhất thành phố Mộc Luân cũng từng bày tỏ mình cũng là người yêu quý đua xe trên đường, hai người này một là ông chủ Thiên Lại Ngu Nhạc thành Lại Vũ, hắn cũng là ông vua không ngai của giới xã hội đen Mộc Luân, nghe nói mọi chuyện ở thành phố Mộc Luân hắn đều rõ như lòng bàn tay; một người khác là kim cương vương lão ngũ vừa trẻ vừa độc thân vừa có tiền nhất thành phố Mộc Luân – Khưu Phổ, chẳng qua cậu Khưu phần lớn thời gian đều ở nước ngoài, rất ít khi về Mộc Luân.

Dương Tư Mịch nói Kính Tử cũng là tay đua, còn là thành viên câu lạc bộ đua xe rất nổi tiếng ở Mộc Luân, “Cái chân đó đúng là bị gãy lúc đua xe.” Trình Cẩm lập tức phản ứng lại, “Hơn nữa là bị gãy lúc đua xe cùng em, sau đó em giúp hắn nối lại?”

Dương Tư Mịch nói, “Đúng vậy, hắn chẳng những không thể thắng em, còn ngã gãy chân. Sau đó hắn không thể không làm giúp em một việc.” Trình Cẩm nhớ lại tin tức mấy năm trước, “Không phải là lần Thị trưởng thành phố Mộc Luân xuống ngựa đấy chứ?” Dương Tư Mịch nói, “Đúng, hắn cung cấp tin tình báo quan trọng.”

Trình Cẩm suy tư gật đầu, *xem ra Trần Tinh không phải lợi hại bình thường đâu, loại người này đoán chừng không chết dễ dàng như thế nhỉ?*

Dương Tư Mịch đã vượt qua mấy chiếc xe máy, một đám đông xe máy ở phía sau họ hồ hởi truy cản, Dương Tư Mịch không quen đường xá ở đây, không cẩn thận chạy vào đường cụt, đành phải giảm ga dừng lại.

Àu!... Trình Cẩm nhìn một đám xe máy không giảm tốc độ xông về phía họ, việc này hơi kinh dị.

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, đám xe máy chững tề ngừng lại, Trình Cẩm cũng muốn nâng tay lên vỗ.

Đám người đó cởi mũ bảo hiểm, “Này, người anh em, hai người từ đâu tới?”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch cũng cởi mũ bảo hiểm, đám đua xe tí mĩ nhìn họ, chưa từng thấy, “Người ngoài?” Bọn họ lớn tiếng hỏi người mình có ai nhìn thấy Dương Tư Mịch chưa, không có ai từng thấy. “Này nhóc, đua một trận với bọn tao!”

Dương Tư Mịch quả quyết từ chối.

Đám người đó chửi ầm lên, không ngoài mấy câu linh tinh thường gặp, Dương Tư Mịch không hề bị lay động, vắn tay ga, chuẩn bị rời đi.

Một gã trong đám rút súng nhắm vào Dương Tư Mịch, “Này nhóc, biết điều chút, đấu với tao một trận, bọn tao sẽ thả chúng mày đi.” Mấy người khác cũng vén áo khoác lên để lộ súng giắt trên eo ra oai.

Dương Tư Mịch tỏ vẻ kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn Trình Cẩm, ánh mắt như đang nói em có thể giải quyết hết mấy tên này không?

Trình Cẩm giữ chặt tay Dương Tư Mịch, “Được rồi, đấu một trận thì đấu một trận đi.”

Dương Tư Mịch không vui, hắn nghiêng đầu nhìn Trình Cẩm.

Gã giờ sủng thấy Trình Cẩm và Dương Tư Mịch nắm tay nhau liền nở nụ cười mập mờ, “Chà, hóa ra là một đôi...” Hắn chếch súng đi, nhắm vào Trình Cẩm, “Mày không sợ chết, cũng không nỡ để người yêu mày chết đâu ha?”

Trình Cẩm nghĩ sắp hỏng hết rồi, anh cũng không muốn bắn nhau ở đây, anh nắm tay Dương Tư Mịch chặt hơn, Dương Tư Mịch cong khóe miệng mỉm cười, nhìn về phía gã kia, “Vậy làm một trận.”

Tiểu An và Du Đặc đang ở trong phòng theo dõi của cục Giao thông, hôm nay phòng theo dõi thuộc về họ. Nguyên nhân phát triển tới việc này là lúc Tiểu An truy dấu phương hướng camera trong phòng khách sạn truyền dữ liệu về thì truy ra một cái lưới lớn, tất cả dữ liệu camera trong thành phố này đều bị phục chế, sau đó cô quyết định đến cục Giao thông điều tra một chút, Du Đặc cũng đi theo giúp đỡ.

Du Đặc nhìn màn hình điện tử, trong đó là hình ảnh của Trình Cẩm và Dương Tư Mịch, “Quào, sắp hỏng hết rồi.”

Tiểu An nhú mày, “Chúng ta nên làm gì? Báo cảnh sát?”

Trình Cẩm chờ ở cuối đường, còn có hai tên đàn ông đứng cùng anh, bọn họ còn hữu nghị nói, “Hai người là người ở đâu? Lái xe không tệ nha!” Trình Cẩm cười, “Bắc Kinh tới, không ngờ sẽ có gặp loại chuyện bất ngờ này.” Anh liếc nhìn súng trên eo người đó.

Người đó phóng khoáng cười to, “Người anh em, đây chính là Mộc Luân! Sau khi trở về bây giờ có thể tán dóc với bạn bè!”

Thời gian trôi qua không nhanh, nhất là đối với người đang chờ đợi, Trình Cẩm hạ quyết tâm, sau này không được đưa mình vào tình cảnh đứng ngồi không yên này.

Mười mấy phút sau, bọn họ nghe được tiếng rít của xe mô-tô đang tới gần, người tới là Dương Tư Mịch, hắn bỏ xa những người khác một đoạn.

Trình Cẩm lặng lẽ lui lại một bước, hai tên đàn ông đang nhìn chăm chăm xe mô-tô chạy tới, “Đệt! Mạnh vậy luôn?”

Tên mang súng cảm giác sau lưng bị thứ gì đó chĩa vào, lòng gã chột lạnh, giọng Trình Cẩm vang lên, “Đừng động.” Súng trên eo gã bị Trình Cẩm lấy mất, băng đạn bị tháo ra, một tên khác lùi hai bước, co cẳng muốn chạy vừa vặn bị Dương Tư Mịch chặn lại, gã nhìn rõ trên tay Dương Tư Mịch cũng có súng, đành sợ hãi hai tay ôm đầu ngồi xồm ở một bên.

Dương Tư Mịch vẫn ngồi trên xe, một chân chống xuống đất, giơ súng về phía đám người chạy phía sau không kịp thắng lại bắn một phát, không biết có bắn trúng không mà tiếng thắng xe rít gào và tiếng chửi bới vang lên, liên tục có tiếng xe máy ngã xuống đường, sau đó là tiếng kêu thảm thiết. “Tur Mịch!”

Dương Tư Mịch không quay đầu lại, hấn cầm súng đi về phía đám người bị ngã, có người giơ súng muốn phản kích, bị Dương Tư Mịch dễ dàng bắn trúng, người đó lại ngã xuống, lăn lộn kêu thảm, Dương Tư Mịch kiểm tra lần lượt, có súng thu súng, phản kháng thì trên người thêm một lỗ.

“Trời ạ! Hấn giết bọn họ?!” Tên đàn ông bị Trình Cẩm tạm giữ run rẩy nói, “Hấn... giết hết bọn họ!” Gã nhìn Dương Tư Mịch đi về phía này, phát ra tiếng thở dốc dữ dội, “Không... Không...” Gã cảm thấy mình chắc chắn sắp mất mạng, không phải gã chưa từng gặp tình huống này, cũng không thấy bản thân sợ chết cỡ nào nhưng lúc cái chết đến gần vẫn không không chế được bản năng sợ hãi.

Trình Cẩm dứt khoát đánh ngất gã, anh thở dài gọi, “Tur Mịch.”

Dương Tư Mịch chĩa nòng súng xuống hướng vào người trên đất, Trình Cẩm đưa tay nắm chặt cổ tay hắn, “Tur Mịch, được rồi.”

Trong giọng nói của Dương Tư Mịch mơ hồ có vẻ giận dữ, “Nhưng hấn dám cầm súng chĩa vào anh.”

Trình Cẩm bước lên ôm hấn, “Không có chuyện gì, không phải có em à, hấn không có cơ hội nổ súng.” Anh cầm tay Dương Tư Mịch, thuận lợi lấy súng ra, cất vào bao súng.

Dương Tư Mịch hôn lên môi Trình Cẩm, mút vào rồi còn day cắn, môi chắc chắn bị cắn rách, Trình Cẩm ôm chặt Dương Tư Mịch, đắm chìm vào nụ hôn sâu mang mùi máu tanh này.

Tiểu An và Du Đặc múa tay như bay trên bàn phím, “Nhanh lên, nhanh nữa, chúng ta phải xóa sạch đoạn này...”

Đoạn Dương Tư Mịch nổ súng đã bị quay lại, dữ liệu đang truyền ra qua lỗ thủng của tường lửa, Tiểu An đang ngăn dữ liệu bị tiết lộ ra ngoài, cô nhìn chằm chằm thanh tiến độ, “Còn thiếu một chút, một chút thôi! Ha ha!

Thành công rồi!” Cô cười lớn đập tay với Du Đặc, hai người cười một hồi lâu mới dừng, lúc này mới phát hiện ngón tay vì ban nãy hoạt động mạnh quá nên bắt đầu đau nhức.

Bên ngoài có người gõ cửa, “Cần giúp không?”

Tiểu An cười hô đáp lại, “Không cần, chúng tôi rất tốt!”

Du Đặc cũng cười nói, “Ha, quá dữ.” Cậu lại nhìn hình ảnh hiện giờ trong màn hình, “Quào áu... Cũng quá dữ dội rồi...”

Tiểu An lại bắt đầu gõ phím cực nhanh, “Đoạn này phải giữ một bản, mấy người xem ảnh, giờ tôi có video luôn!”

Du Đặc cười nói, “Tốt nhất em nên cẩn thận.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch vẫn đang hôn nhau, lúc hôn đại não Trình Cẩm trống rỗng, mãi lâu sau anh mới nhớ tới một việc, vội đẩy Dương Tư Mịch ra, “Trời ạ, quên gọi xe cấp cứu! Đám người này mất máu quá nhiều mà chết thì làm sao bây giờ?”

Dương Tư Mịch tức giận nói, “Không chết được.”

Trình Cẩm kéo Dương Tư Mịch lại gần, hôn khốc môi hấn, “Để anh gọi điện thoại trước, xong nhanh thôi.”

Nhưng không đợi Trình Cẩm bấm số, điện thoại di động của anh đã reo trước, anh nghe máy, “Xin chào, ai vậy?”

Bên kia là một người đàn ông, hần phát ra tiếng cười quái dị, “Tôi gọi xe cấp cứu và cảnh sát giúp hai người rồi, có lẽ hai người muốn đổi nơi thân mật?”

Trình Cẩm nhìn quanh, anh đối mặt với cái camera gần mình nhất, cười nói, “Cảm ơn. Anh là vị nào?”

Người kia nói, “Chúng ta sẽ có cơ hội gặp mặt.” Điện thoại bị cúp.

Tiếng còi xe cảnh sát tới gần, Trình Cẩm kéo Dương Tư Mịch bỏ đi, đi xa mới quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy xe cấp cứu và xe cảnh sát chạy vào con hẻm đó.

-----oOo-----

Chương 4: Thích ứng tiết tấu của thành phố Mộc Luân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên đường về, Dương Tư Mịch nhớ tới một truyện cười về thành phố Mộc Luân, hần kể cho Trình Cẩm nghe, “Một người tăng ca vào buổi tối đến khá trễ, chỗ anh ta ở chỉ cách công ty mười lăm phút nên đã đi bộ về nhà như mọi ngày, sau đó trong mười lăm phút này anh ta bị cướp ba lần, bị đánh hai lần. Lần gặp cướp đầu tiên, tiền của anh ta bị cướp hết, anh ta tiếp tục đi về phía trước, qua mấy phút lại gặp toán cướp khác, vì trên người không còn tiền nên bị đánh một trận thật đau, anh ta tiếp tục đi về nhà, mấy phút sau gặp lần cướp thứ ba, sau đó vì trên người không có tiền nên lại bị đánh một trận thật đau nữa.”

“...” Trình Cẩm trông mong nhìn Dương Tư Mịch nhà mình, “Không có phần sau?”

Dương Tư Mịch rất khẳng định nói, “Em nghe người khác kể, không có phần sau, không buồn cười à? Rõ ràng người nghe lúc đó đều cười.”

Trình Cẩm gượng cười hai tiếng, chỗ nào giống truyện cười chứ, rõ ràng rất thâm thúy mà...

Dương Tư Mịch nói, “Em cũng không thấy buồn cười. Nhưng mà bây giờ hướng chúng ta đi có cướp à?”

Trình Cẩm nhìn trước ngó sau, hai đầu hẻm đều có người đi về phía họ, mỗi đầu có bốn, năm người, anh nhìn trang phục của mình và Dương Tư Mịch, rốt cuộc họ có điểm nào giống dê béo? Anh cười nói, “Nói đến thì rất lâu rồi không động tay, mỗi người một bên?”

Dương Tư Mịch từ chối, “Em cho rằng một người là giải quyết được.” Sau đó hắn nhìn Trình Cẩm, nhượng bộ nói, “Được rồi, chia cho anh một nửa.”

Trình Cẩm có cảm giác kỳ lạ là hành vi này của Dương Tư Mịch gần như đang nói em yêu anh, anh buồn cười, “Được rồi, anh cũng cho rằng một mình em giải quyết được, đừng bị thương cũng đừng làm chết người hay tàn phế.”

Sau đêm nay, giới xã hội đen Mộc Luân bắt đầu lưu truyền một truyện cười, một tên cướp phạm tội nhiều lần kể cho đồng bọn của gã rằng, “Vào đêm nọ, một toán cướp ra ngoài cướp của, bọn họ cướp ba lần, bị đánh hai lần. Lần cướp đầu tiên bọn họ cướp phải tổ đặc án, bị đánh một trận, tổ đặc án người ta coi thường bọn họ, không bắt người mà bỏ đi. Nhưng bọn họ không cam lòng liền đi cướp lần hai, kết quả cướp phải ông chủ Lại của Thiên Lại Ngu Nhạc thành, ai cũng không biết tại sao ông chủ Lại lại đúng lúc đi dạo ở đó, dù sao bọn họ cũng bị đánh thêm trận nữa, ông chủ Lại đại nhân có đại lượng, cười rồi ném bọn họ đi. Tiếp đó bọn họ nghỉ ngơi một hồi rồi đi cướp lần ba, lần này thảm hơn, cướp phải Ngũ Nghiêu Thiên của cục thành phố, ai cũng không biết tại sao cục trưởng Ngũ lại mặc thường phục xuất hiện ở gần đó, cho nên lần này bọn họ bị bắt, đến giờ còn đang bóc lịch trong tù kìa.”

“...” Đồng bọn mới nghe tên cướp kể xong thì khóc lóc thảm thiết, buồn cười chỗ nào hả, không phải nói ở thành phố Mộc Luân nghề cướp của độ

nguy hiểm thấp, thu nhập cao, đãi ngộ tốt sao, hóa ra chẳng phải là thế, vất vả lắm mới tìm được công việc này, xem ra lại phải xem xét đổi nghề rồi...

Sau khi Dương Tư Mịch đánh toán cướp kia một trận, Trình Cẩm vốn chuẩn bị báo cảnh sát nhưng làm vậy không phải sẽ bại lộ vị trí của họ sao? Vụ nổ súng xảy ra ở gần đây không phải sẽ dễ bị liên tưởng đến họ sao? Trình Cẩm liền chụp mấy tấm ảnh gửi cho Diệp Lai, để cô ẩn danh gửi cho Ngũ Nghiêu Thiên.

Trình Cẩm nhắn tin xong thì phát hiện mắt Dương Tư Mịch sáng lấp lánh nhìn mấy con hẻm đèn đường mờ tối, Trình Cẩm vội ôm hẳn, “Tốt rồi, chúng ta phải về.” Còn khiêu khích như vậy nữa, sợ là đến lúc đó họ phải đối mặt với sự truy sát của toàn giới xã hội đen.

Kết thúc một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, Trình Cẩm cuối cùng kéo được Dương Tư Mịch đã bị dời lực chú ý lên taxi, Dương Tư Mịch thân mật dựa vào Trình Cẩm làm vô số động tác nhỏ bí mật, chỉ cần không quá đáng, Trình Cẩm đều không can hấn... Taxi chạy tới chạy lui trong thành phố, Trình Cẩm rốt cuộc không nhịn nổi tức giận với tài xế, “Ông bớt bớt chút đi, con đường này chúng ta chạy qua bốn lần rồi nhĩ?!”

“Rõ ràng mới ba lần.” Tài xế là ông chú trung niên, ông ta rất oan ức, hai hành khách này ngồi phía sau cứ thân mật mãi không thôi, ai biết họ còn rảnh rỗi để ý đường đi.

Về tới khách sạn, Trình Cẩm hỏi Dương Tư Mịch, “Chạy lâu như thế, xe này ước chừng hết bao nhiêu xăng?”

Dương Tư Mịch báo một con số, Trình Cẩm lấy con số này nhân với giá xăng hiện giờ, sau đó đưa tiền cho tài xế, còn nói cho ông ta biết hoặc lấy tiền hoặc bị báo cảnh sát.

Tài xế rất oan ức, suốt hai tháng sau ông ta cứ lặp đi lặp lại chuyện này cho đồng nghiệp, “Ai nói người Mộc Luân chúng ta xấu, đám người ngoài đó

còn xấu hơn!...”

Lúc Trình Cẩm và Dương Tư Mịch trở lại phòng khách sạn của họ, trời đã sắp sáng, Dương Tư Mịch vẫn còn hưng phấn quá độ, tinh lực tràn đầy, Trình Cẩm liền gửi tin nhắn chung cho người trong tổ: Nếu muốn về khách sạn, xin nhất định phải sau tám giờ.

Bộ Hoan và Diệp Lai đang ở quán bar, Bộ Hoan đọc tin nhắn xong liền đập bàn cười như điên, “Ha ha...” Hai cô gái xinh đẹp đang vây quanh hắn lập tức nhanh chóng rút lui, đáng đáp đẹp trai thì làm được gì, hắn rất có thể là đồ biến thái...

Diệp Lai liếc nhìn màn hình điện thoại, rượu vừa vào miệng liền bị sặc ra, có người đàn ông giả vờ lịch thiệp nhắm cơ hội đi tới, “Cô gái, cô không sao chứ?...”

Tiểu An vừa thấy tin nhắn, lập tức mười ngón như bay chạy máy tính, vội vã muốn kết nối camera trong phòng khách sạn của bọn họ, Du Đặc nói, “Không cần thử, chắc chắn tắt rồi.” Tiểu An không hề nhụt chí tiếp tục cố gắng, sau đó uể oải sụp vai, đúng là bị tắt thật...

Đêm nay Hàn Bân ở phòng pháp y trong cục thành phố, xem điện thoại xong về mặt hắn hơi vắn vẹo, pháp y làm cùng hắn đang ngáp không ngừng, khóe mắt liếc qua không cẩn thận thấy được về mặt hắn, vội vàng nâng cao tinh thần thái độ làm việc nghiêm chỉnh, đầu thâm nghĩ *cậu ta sẽ không đến chỗ cục trưởng khiêu nại mình chứ...*

Ban đầu không nhất định sẽ có người về khách sạn nhưng vì tin nhắn đó của Trình Cẩm, mọi người không hẹn mà cùng về khách sạn trước tám giờ một chút, sau đó canh trước cửa phòng nghe lén động tĩnh bên trong, kim giây vừa qua số 12 là gõ cửa ngay.

Trình Cẩm ra mở cửa, quần áo sạch sẽ, Dương Tư Mịch lười biếng vùi trên ghế sofa trong phòng khách ăn điểm tâm.

Trình Cẩm nói, “Về rồi? Đều tới ăn điểm tâm đi, vừa đưa lên đây, vẫn còn nóng lắm.”

Mọi người rất thân nhiên ngồi xuống ăn điểm tâm.

Hàn Bân lấy ra ảnh chụp máu thịt be bét đặt lên bàn, “Thi thể vô danh giả mạo Trần Tinh thoát nhìn mình đầy thương tích, trên thi thể còn có dấu bánh xe giống như chết vì tai nạn giao thông nhưng thực tế, nguyên nhân tử vong của hắn là tiêm ma túy quá liều.”

Bộ Hoan liếc nhìn ảnh, hất mặt sang một bên nói, “Đúng, hai bang xã hội đen ác chiến nói là liên quan tới một lô hàng, thực ra là một lô ma túy, có tin đồn lô ma túy đó giá trị hơn trăm triệu, sau đó lô hàng này cứ thế biến mất không còn tăm hơi, mấy bang phái đều nghi ngờ lẫn nhau, cho là bên kia độc chiếm nên mới đánh nhau.”

Diệp Lai nói, “Những tin tức này hình như đã trở thành bí mật công khai. Trước đây cũng từng có bang phái xã hội đen ác chiến nhưng ông chủ Lại người người tôn kính trong giới sẽ ra mặt hòa giải, lần này ông chủ Lại giống như mất tích vậy, những bang phái đó liền đánh hoài đánh mãi.”

Miệng Tiểu An còn đang gặm bánh bao, lúng búng nói, “Dữ liệu camera chỗ chúng ta bị truyền tới Thiên Lại Ngu Nhạc thành, khó trách ông chủ Lại đó không gì không biết, chẳng những có vô số camera phi pháp kiểu này được kết nối với hệ thống của hắn, hắn còn dùng ké tất cả tài nguyên camera của cục Giao thông nữa.”

Du Đạc nói, “Lão đại, giọng nói trong ghi âm tôi qua anh gửi cho em do điện tử tạo thành, không truy dấu được là ai gọi đến.”

Tiểu An nói, “Em cảm thấy có thể đi hỏi ông chủ Lại không gì không biết của Thiên Lại Ngu Nhạc thành thử xem...”

Điện thoại Trình Cẩm có cuộc gọi tới, anh nhìn tên hiển thị, là Ngũ Nghiêu Thiên, anh nhận cuộc gọi.

Cảm xúc của Ngũ Nghiêu Thiên rất bất ổn, “Mấy người đang làm gì hả? Tôi hôm qua cậu xuất hiện ở khu vực đường Bắc Tinh đúng không? Sau đó ở đó có gần hai mươi người được đưa vào bệnh viện, một nửa có vết thương do đạn bắn! Tôi còn nhận được một tin nhắn nặc danh, bắt chín tên cướp vào tù. Cấp dưới của cậu đến sáu quán bar nhưng gây chuyện ở ba quán! Hai cấp dưới khác thì đến phòng theo dõi cục Giao thông, gần như làm tê liệt hệ thống mạng của thành phố Mộc Luân! Ngoài ra pháp y của tôi cũng đến hỏi tôi có phải họ sẽ bị sa thải không!”

Trình Cẩm nghiêm túc nói, “Xin lỗi nhé, chúng tôi còn chưa thích ứng được tiết tấu của thành phố Mộc Luân, anh kiên nhẫn với chúng tôi chút, cho chúng tôi thêm chút thời gian, anh yên tâm, chúng tôi sẽ chú ý an toàn.”

“...” Ngũ Nghiêu Thiên quả quyết cúp điện thoại, sau đó ngồi trong văn phòng nôi trăn lồi đình mắng xối xả một trận, cấp dưới của hắn đều nơm nớp lo sợ núp sau bàn làm việc giả chết.

Sau khi tỉnh táo lại, Ngũ Nghiêu Thiên bấm một dãy số khác, “Tổ đặc án nếu cứ ở lại đây, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, chúng ta vẫn nên tốc chiến tốc thắng.”

Người ở đầu bên kia cười to, “Tôi biết chuyện của bọn họ rồi, ha ha... Bọn họ thật thú vị, tôi nhất định phải gặp họ.”

Ngũ Nghiêu Thiên cười gằn, nói, “Tốt nhất đừng tự mình chuốc khổ.”

Người nọ cười, hắng giọng rồi nghiêm túc nói, “Xin lỗi nhé, tuy tôi rất thích ứng tiết tấu của thành phố Mộc Luân nhưng anh vẫn kiên nhẫn với tôi chút ha, lại cho tôi thêm chút thời gian, anh yên tâm, tôi sẽ chú ý an toàn.”

Ngũ Nghiêu Thiên lập tức cúp điện thoại, “Mọi nó! Một đám khôn kiếp!...” Cấp dưới của hắn vẫn duy trì trạng thái giả chết hoàn mỹ như cũ.

-----oOo-----

Chương 5: Ma túy đi đâu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Du Đạc liệt kê tất cả manh mối lên bảng, cuối cùng vẽ mấy vòng tròn khoanh chữ “Ma túy” lại, “Mấu chốt nhất chính là ma túy đi đâu rồi?”

Hàn Bân đứng sau lưng cậu, “Người vô danh trong phòng pháp y có lẽ biết, bắt luận hấn bị giết như thế nào, tóm lại hấn biết một vài chuyện chúng ta không biết.”

Diệp Lai nói, “Còn cái vị Trần Tinh đã bốc hơi nữa, hấn cũng biết chuyện nhĩ?”

Tiểu An vẫn đang gõ bàn phím, “Còn có ông chủ Lai của Thiên Lại Ngu Nhạc thành, không phải nói mọi chuyện trong giới xã hội đen Mộc Luân đều liên quan tới hấn à? Hấn cũng xem như là nhân vật công chúng, kỳ lạ là tại sao em không tìm được bất kỳ tài liệu hình ảnh nào của hấn? Người đã gặp hấn chắc là rất nhiều, không có ai chụp ảnh chung với hấn làm kỷ niệm? Dù sao mọi người chỉ biết hấn khoảng ba mươi đến bốn mươi tuổi, gần mười lăm năm trước làm chủ Thiên Lại Ngu Nhạc thành, không biết hấn dùng thủ đoạn gì mà khiến toàn bộ giới xã hội đen thuần phục mình.”

Bộ Hoan cười nói, “Có lẽ hấn chỉ không thích chụp ảnh thôi. Chúng ta thế mà lại đặc biệt đến giải quyết vụ án ma túy, đây rõ ràng là việc của phòng chống ma túy.”

Trình Cẩm nói, “Mười lăm năm à, khoảng thời gian này thành phố Mộc Luân có biến hóa gì?”

Da Đạc nhanh chóng nói, “Thành phố Mộc Luân trở thành thành phố phồn hoa nhất vùng Tây Nam, thực lực kinh tế hùng hậu, sản phẩm mới xuất hiện cũng rất đa dạng, nghề sòng bạc phát triển – đây cũng là thu nhập chủ yếu của Thiên Lại Ngu Nhạc thành, tỉ lệ tội phạm tăng cao không giảm nhưng dường như khéo léo duy trì một sự cân bằng, giống như trộm vặt sẽ không có ý hại người, tội phạm cướp của sẽ không có ý giết người, tội phạm giết

người sẽ không hành hạ người bị hại, những tội phạm cấp độ nguy hiểm khác nhau này đều tuân thủ một luật lệ nào đó. Ngành du lịch nơi này thịnh vượng, rất ít du khách bị làm hại, có lẽ do du khách chỉ đến những nơi tương đối sầm uất, những chỗ đó đủ lực lượng cảnh sát.”

Diệp Lai khoanh tay nói, “Hình như rất khó tưởng tượng nổi, những thứ bất kể tốt xấu này đều phải quy công cho ông chủ Lại thần bí?”

Giọng nói nhạt nhẽo của Hàn Bân vang lên, “Đầu tiên phải cảm ơn Tổ quốc của chúng ta, cảm ơn Nhà nước, cảm ơn Đảng, cảm ơn nhân dân.”
“...”

Trình Cẩm nói, “Không sai, đúng là thế.” Mọi người nhìn Trình Cẩm, lần đầu tiên bọn họ phát hiện Trình Cẩm giác ngộ cao bất ngờ, Trình Cẩm nói tiếp, “Không có Nhà nước hết sức phối hợp, thành phố Mộc Luân sẽ không có dáng vẻ bây giờ.”
Mọi người bật cười.

Du Đặc tiếp tục nói, “Đúng vậy, chính quyền thành phố Mộc Luân cấp cho tất cả công ty xí nghiệp chính sách ưu đãi nhất, nơi này chính là một đặc khu nên nó mới có thể trở thành trung tâm kinh tế của địa khu Tây Nam.”

Dương Tư Mịch mở mắt nói, “Không phải chính quyền đang phối hợp với thành phố Mộc Luân, là thành phố Mộc Luân chọn chính quyền có thể phối hợp với nó.” Hần làm động tác ngấm bấn nỗ sủng, “Không hợp ý nó sẽ giải quyết hết, đổi cái mới.”

Trình Cẩm nhìn Dương Tư Mịch cười nói, “Đúng, em còn tham gia vào hành động tiễn một thị trưởng về vườn. Lúc đó tài liệu chủ yếu do Kính Tử, cũng chính là Trần Tinh cung cấp cho nhóm em đúng không, vậy hần đại diện cho ai? Hoặc nói hần là người của ai?”

Dương Tư Mịch nói, “Không biết. Nhưng mà...” Hần nhú mày suy tư gì đó.

Trình Cẩm cười nói, “Nếu bây giờ hắn còn chưa bị cảnh sát và xã hội đen tìm được, nghĩa là có người bảo vệ hắn, ông chủ Lại? Có lẽ cảnh sát vốn không đi tìm hắn.”

Hàn Bân nói, “Quan phi một nhà là chuyện thường.”

Du Đạc tổng kết, “Nếu Kính Tử là người của ông chủ Lại, vậy ma túy biến mất liên quan tới ông chủ Lại, hắn dường như cũng có năng lực đó...”

Tiểu An đột nhiên nói, “Em biết ma túy biến mất như thế nào.” Cô quay màn hình laptop về phía mọi người, trên đó có một loạt ảnh chụp hiện trường, “Đây là nơi xảy ra hỗn loạn sớm nhất, ngày người vô danh nằm trong phòng pháp y chết, có người báo án nói phát hiện thi thể, chỗ nào cũng lộn xộn, cảnh sát tới, những người kia chắc chắn phải di chuyển ma túy, nhưng sau khi lô ma túy này biến mất thì chưa từng xuất hiện lại, có một khả năng là ma túy thật ra bị chuyển lên xe cảnh sát.”

Bộ Hoan cười nói, “Chà chà! Cô bé, không tồi!”

Tiểu An hưng phấn đến đỏ mặt, mắt to chớp chớp, phóng điện xoèn xoẹt.

Trình Cẩm cười nói, “Làm rất tốt. Mọi người nói tiếp đi.”

Diệp Lai vuốt tóc Tiểu An cười nói, “Nói vậy bên xã hội đen có người hợp tác với cảnh sát, nuốt lô ma túy trị giá hơn trăm triệu này. Sau đó lại làm những bang phái khác nghi ngờ lẫn nhau, tự giết hại nhau, tiêu trừ thực lực của bọn họ.”

Hàn Bân nói tiếp, “Xét thấy ông chủ Lại không hành động gì trong lần xung đột này, nên hợp tác với cảnh sát có lẽ chính là vị lão đại xã hội đen này.”

Du Đạc nói, “Nhưng nguyên nhân là gì? Tiên, Lại Vũ không thiếu tiền; thanh lý môn hộ, cũng không cần, đám người này cực kỳ ngưỡng mộ hắn.”

Trình Cẩm nói, “Tiểu An, điều tra thị trường ma túy ở thành phố Mộc Luân.”

Tiểu An tra cứu các kho dữ liệu, “Lão đại, rất kỳ lạ, tội phạm ma túy ở thành phố Mộc Luân không tràn lan, có thể nói không gian lợi ích còn rất lớn.”

Bộ Hoan nói, “Cho nên lần này bọn họ quyết định làm một chuyến lớn, phát triển thị trường ma túy?”

Trình Cẩm đứng dậy đi ra ban công, phòng họ ở tầng không cao nhưng kiến trúc xung quanh cũng không cao nên có thể nhìn thấy những tòa nhà cao tầng san sát cách đó không xa, anh chống hai tay lên lan can, hít sâu một hơi không khí thành phố Mộc Luân, cũng không tệ lắm, thành phố này phủ xanh rất tốt.

Diệp Lai nói, “Lão đại, vậy em đi điều tra kho vật chứng cục Công an vào ngày hôm đó, xem có nhập kho cái gì không?”

Trình Cẩm quay đầu nói, “Đi đi.”

Du Đặc nói, “Tại sao phải đi, căn cứ tình huống trước mắt, xác suất là chín mươi chín phần trăm ma túy không ở cục Công an.”

Trình Cẩm nói, “Dùng để đánh cỏ động rắn. Tiểu An, giám sát tất cả điện thoại và hệ thống mạng của cục Công an, sàng lọc ra tất cả cuộc gọi, bưu kiện hoặc thứ khác có nhắc tới chúng ta.”

Tiểu An nói, “Việc này rất khó.”

“Nhưng không phải không làm được đúng không? Du Đặc giúp Tiểu An.”

Trình Cẩm chuyển sang Bộ Hoan, “Anh và Diệp Tử đến cục Công an, sau đó kiểm tra xem cùng ngày ma túy biến mất có những ai bị cục Công an bắt, quan hệ của Trần Tinh và cục Công an rốt cuộc là thế nào, danh sách người thường xuyên ra vào cục Công an tôi cũng muốn một bản. Hàn Bân, kiểm tra vụ án ma túy cũ ở Mộc Luân, đặc biệt là những nhóm người buôn lậu ma túy.”

Đến buổi chiều, Diệp Lai thật sự gọi điện thoại về nói ngày ma túy biến mất, kho vật chứng không có bất kỳ vật chứng nào nhập kho, mặt khác Ngũ

Ngô Nghiêu Thiên chuẩn bị bố trí một lần hành động nhắm vào những phần tử bang phái còn chưa ngưng chiến, có lẽ là trong hai ngày này.

Ngô Nghiêu Thiên đã có hành động, chính là nói hắc biệt Trình Cẩm đang nghi ngờ mình, nếu hắn có đồng mưu thì chắc chắn đã liên lạc với đối phương.

Trình Cẩm nói, “Tiểu An, đã điều tra được gì rồi?”

Tiểu An đáp, “Lão đại, đến bây giờ điện thoại của Ngô Nghiêu Thiên vẫn bình thường, chỉ gọi một cuộc điện thoại về nhà. Internet cũng bình thường, không có người truyền đi tin tức về chúng ta hay ma túy. Không đúng, tường lửa cục Công an cũng không chặt chẽ đến thế, ít nhất em có thể vào, bọn họ không truyền dữ liệu đi nhưng có lẽ có người cũng có thể vào xem giống em.”

Điện thoại di động của Trình Cẩm reo, anh không nghe máy ngay, Tiểu An nói, “Điện thoại của Ngô Nghiêu Thiên đang được sử dụng.”

Trình Cẩm nói, “Đúng, gọi tới đây.” Anh đưa tay nhấn phím nhận, “Cục trưởng Ngô.”

Ngô Nghiêu Thiên nói, “Trình Cẩm, tôi đã nghĩ lại, xã hội đen nội đấu không thể buông xuôi bỏ mặc, tiếp tục thế này tình thế có lẽ sẽ ngày càng ác liệt, vì vậy tôi đã liên hệ với bộ đội vũ trang, quyết định tối nay sẽ tổ chức vây bắt, một lưới bắt hết.”

Tối nay? Sau mấy ngày trì hoãn hiệu suất đột nhiên tăng cao đến thế, Trình Cẩm kinh ngạc nói, “Nhanh vậy sao? Các anh kịp bố trí lực lượng?”

Ngô Nghiêu Thiên nói, “Bố trí lực lượng không thành vấn đề, nửa tiếng là được, vấn đề là làm thế nào để giảm thương vong hết mức có thể.”

Trình Cẩm nói, “Vậy tôi không trì hoãn thời gian của các anh nữa, cục trưởng Ngô, anh cứ bận đi.”

Ngô Nghiêu Thiên nói, “Được. Tối nay tôi cho người qua đón mấy người. Như vậy đi.”

Cúp máy, đám Tiểu An đeo tai nghe nghe cuộc trò chuyện của Ngũ Nghiêu Thiên và Trình Cẩm từ máy tính, Du Đặc nói, “Tại sao hấn muốn chúng ta cùng tham gia hành động, hay chỉ để chúng ta ngồi trên xe xem trực tiếp ở hiện trường?”

Tiểu An nói, “Hay muốn cho chúng ta có đi không có về?”

Trình Cẩm nói, “Không sao đâu, sẽ không có chuyện gì.”

“À.”

Dương Tư Mịch đột nhiên đứng dậy khỏi ghế sofa, “Trình Cẩm, chúng ta đến Thiên Lại Ngu Nhạc thành một chuyến đi?”

“... Hay tới nay hành động xong hẵng đi? Thiên Lại Ngu Nhạc thành không phải mở cửa nguyên ngày sao?”

“Được rồi.” Dương Tư Mịch ngồi xuống ghế lại.

Buổi tối, tới đón đám Trình Cẩm vẫn là người tài xế đã đón họ ở sân bay thành phố Mộc Luân ngày đầu tiên, Diệp Lai, Bộ Hoan và Hàn Bân đã ngồi trên xe, lúc xe dừng trước cửa khách sạn, Bộ Hoan lôi lái xe đi sang một bên hút thuốc.

Diệp Lai và Hàn Bân nhanh chóng kiểm tra trong xe ngoài xe một lượt, Diệp Lai nói, “Bộ Hoan biết hút thuốc à, hình như chưa thấy bao giờ, thỉnh thoảng trên người anh ấy có mùi khói nhưng em tưởng bạn gái mới của anh hút.”

Hàn Bân mở cả nắp capo lên xem, “Biết, vì có cô thích đàn ông hút thuốc, nên lúc gặp phải kiểu người này...” Hàn Bân làm vẻ mặt em hiểu ý tôi mà. Diệp Lai lắc đầu “chậc” một tiếng.

Hàn Bân nói, “Tốt, không có vấn đề.”

Diệp Lai nói, “Em đi gọi Bộ Hoan về.”

Đám Trình Cẩm xuống lầu, Tiểu An túm tay Diệp Lai, “Chờ chút!” Cô lấy từ trong túi ra hai cái camera cỡ nhỏ, giẫm lên ghế nhanh chóng gắn camera vào chỗ kín đáo, sau đó nhảy xuống, phủi bụi trên tay, “Được rồi!”

Trên xe, Diệp Lai giao danh sách người thường xuyên ra vào cục Công an cho Trình Cẩm, trong đó không có tên Trần Tinh, Trình Cẩm mở ra rồi đưa cho Tiểu An để Tiểu An tra tìm lần nữa trong kho dữ liệu.

Hàn Bân đưa cho Trình Cẩm một bản tài liệu về ma túy trong mấy năm qua ở thành phố Mộc Luân, “Nghề này cạnh tranh rất dữ, kết quả đều không tốt lành gì.”

Trình Cẩm lật xem, người buôn bán ma túy hầu hết đều là việc làm ăn vừa khởi sắc, tai họa liền bùng xuống, đủ loại thiên tai nhân họa, uống nước bị sặc chết cũng có, xem ra thành phố Mộc Luân thật sự không hợp buôn bán ma túy.

-----oOo-----

Chương 6: Vua của thành phố Mộc Luân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ô tô chạy qua hơn nửa thành phố, chạy tới khu Thiết Thụ, mấy chiếc xe tải chở bộ đội vũ trang tiến vào khu vực này, sau đó bắt đầu giao chiến quyết liệt với vài thế lực phi pháp. Nhưng việc này không liên quan tới tổ Trình Cẩm, họ chỉ có thể nghe thấy tiếng súng, thấy được ánh lửa, sau đó cái gì cũng không còn vì đang rời xa hiện trường.

“... Sao chỉ có thế?” Tiểu An cực kỳ thất vọng, cô còn tưởng có thể nhìn thấy hiện trường phim hành động chứ.

Dương Tư Mịch nhìn bên ngoài rồi nhìn Trình Cẩm, Trình Cẩm cười, lắc đầu, “Không được, bây giờ không thể tới.”

Bộ Hoan nói, “Rốt cuộc gọi chúng ta tới làm gì, để chúng ta ở lại khách sạn ngủ không tốt hơn hả.”

Diệp Lai nói, “Quan trọng là tham gia, cục trưởng Ngũ có lẽ cho rằng như thế này là đã cho chúng ta tham gia rồi.”

Mấy chục phút sau, tiếng súng cuối cùng cũng dừng, từng chiếc xe tù áp tải phạm nhân chạy ngang qua xe của tổ đặc án, một chiếc xe cảnh sát hú còi to dừng lại bên cạnh xe họ, Ngũ Nghiêu Thiên bước xuống xe, tâm trạng hân hoan xem ra không tệ, “Đêm nay rất thuận lợi, chúng ta hoàn toàn thắng lợi.”
Trình Cẩm nói, “Lô hàng kia cũng tìm được rồi?”
Ngũ Nghiêu Thiên đối mặt với Trình Cẩm, “Đang điều tra.”

Trình Cẩm gật đầu, “Vây chúc các anh may mắn. Đúng rồi, có thể cho chúng tôi mượn chiếc xe này không? Nếu chuyện sắp giải quyết xong, có lẽ chúng tôi cũng sắp phải về, trước khi về chúng tôi muốn đi ngắm cảnh đêm Mộc Luân.”

“Đương nhiên, không thành vấn đề. Nhưng tôi có thể cho mấy người mượn một chiếc khác sang hơn.” Ngũ Nghiêu Thiên bảo người gọi điện thoại, rất nhanh liền có người lái một chiếc xe có rèm che phiên bản dài tới.
Bộ Hoan huyết sáo, nhảy xuống xe đi qua giờ trò với chiếc limousine kia.
Trình Cẩm cũng không từ chối, dẫn mọi người lên xe.
Tiểu An bắt đầu kiểm tra biển số xe trên máy tính, “Là xe của Thiên Lại Ngu Nhạc thành, chuyên dùng để đón khách quý.”
“Lão đại, anh mau nhìn kia!” Diệp Lai hô lên.

Trình Cẩm phát hiện có ánh sáng rực rỡ chiếu vào xe, hướng ra ngoài cửa sổ xem xét, nơi xe họ đến, cây cối bên đường quán đèn màu lấp lóe, ánh đèn đường không ngừng biến ảo cũng sáng lên, những dải đèn này vốn chỉ có thể bật vào ngày lễ lớn.

Tiểu An ấn mở một email mới nhận được, màn hình laptop hiện lên một tấm bản đồ, hàng trên cùng viết “Thiên Lại Ngu Nhạc thành mời ngài hạ cố đến chơi”, Tiểu An xoay màn hình cho những người khác nhìn.
Bộ Hoan lại huyết sáo, “Cách nghênh đón rất long trọng nha! Anh nghĩ chỉ cần chạy theo hướng đèn màu sáng lên là được.”
Du Đặc nói, “Em cảm thấy không thành vấn đề, dù sao chúng ta có đủ thời gian, lượn thêm mấy vòng trong thành phố cũng chẳng sao.”

Nhưng mà cuối cùng vẫn không lượn mấy vòng trong thành phố, bọn họ càng lúc càng chạy tới gần khu trung tâm sầm uất, Thiên Lại Ngu Nhạc ở ngay cuối đường.

Ngón tay Tiểu An còn đang nhảy múa trên bàn phím, “Ảnh chụp chiếc xe này của chúng ta đã bị phát tán lên mạng, cư dân mạng nói chúng ta đang đi trên đường Thất Thái.”

Du Đặc nói, “Thật ra đồng đèn này không phải bảy màu...” Cậu bắt đầu phở cập kiến thức cho những người khác.

Sau khi vào Thiên Lại Ngu Nhạc thành, Trình Cẩm cho mọi người tự do hoạt động, anh và Dương Tư Mịch đi ra ngoài.

Bộ Hoan nói, “Chúng ta rốt cuộc tới đây làm gì? Tham quan sông bạc?”

Diệp Lai nói, “Đi chơi lại không cần tiền...”

Có nhân viên phục vụ và bảo vệ đi tới, đám Bộ Hoan bắt đầu đề phòng.

Nhân viên phục vụ mỉm cười nói với Tiểu An và Du Đặc, “Mời ngài và cô đây trình thẻ căn cước.”

“...”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch được người dẫn vào thang máy, sau đó lên tầng cao nhất, tầng này rất yên tĩnh đồng thời không bật đèn, chỉ có thể mượn ánh đèn mờ bên ngoài mới thấy nguyên tầng này không có vách ngăn nào, cũng không đặt bao nhiêu đồ, có vẻ trống rỗng, trước cửa sổ thủy tinh chạm sàn có mấy chiếc ghế sofa, có một người ngồi trên một chiếc ghế, hấn đưa lưng về phía đám Trình Cẩm, mặt hướng về cửa sổ nhìn thành phố ở bên ngoài.

“Không phải hai người nói muốn ngắm cảnh đêm trước khi rời Mộc Luân sao, đây chính là nơi tốt nhất để ngắm cảnh đêm.”

Trình Cẩm cười nói, “Cảm ơn ông chủ Lại.”

Thành phố Mộc Luân về đêm đèn đuốc sáng rực, chầm chầm ánh đèn lan đến tận chân trời, giống như thành phố phồn hoa hưng thịnh này chưa từng có góc tối.

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch ngồi xuống một chiếc ghế sofa khác, ánh sáng quá mờ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đường viền một bên mặt Lại Vũ. Dương Tư Mịch nói, “Quả nhiên là anh, anh thật nhàm chán.”

Lại Vũ cười nói, “Làm sao lại vậy, tôi cảm thấy rất thú vị.”

Dương Tư Mịch nói, “Trình Cẩm, hẳn chính là Kính Tử.”

Lại Vũ lắc đầu, “Không, Kính Tử đã chết, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa.”

Dương Tư Mịch nói, “Sau đó thì sao? Anh lại định tạo một thân phận mới chơi đùa?”

Lại Vũ nhún vai, “Ai biết được.”

Trình Cẩm nói, “Đêm hôm qua gọi điện thoại cho tôi là anh?”

Lại Vũ cười nói, “Cậu biết không, cuộc đua của các cậu quá đặc sắc, tôi đặc biệt lưu lại một bản.”

Trình Cẩm nghĩ một chút rồi nói, “Không, anh không có, hôm qua anh cũng ở gần đó, anh không nhìn thấy qua video mà là thấy bằng mắt mình.”

Lại Vũ cười to, “Được rồi, tôi thừa nhận. Đúng, rất nhiều người phản nản với tôi đám người ngoài các cậu quá xấu, ha ha, nếu các cậu tới lẫn lộn trong giới xã hội đen, khẳng định là tốt nhất. Thế nào, Dương, muốn ở lại không?”

Dương Tư Mịch không để ý tới hắn.

Lại Vũ cười nói, “Xấu quá vậy, đáp một câu cũng không muốn à? Cũng đúng, năm đó đã không chịu ở lại, bây giờ chắc chắn càng không chịu nhỉ? Đáng giận nhất chính là rõ ràng cậu mới là loại người vĩnh viễn cô độc, sao lại tìm được người vừa ý thế?”

Trình Cẩm nói, “Đó là vì ông chủ Lại đã cưới thành phố Mộc Luân, những người khác không lọt nổi mắt xanh của anh.”

Lại Vũ thấp giọng cười hồi lâu, “Vậy à... Thú vị...”

Trình Cẩm nói, “Có thể nói cho chúng tôi lô ma túy kia đã đi đâu không?”

Lại Vũ kinh ngạc nói, “Các cậu không cho rằng tôi đen ăn đen thật chứ?”

Trình Cẩm nói, “Lẽ nào không phải? Anh ghét nhất là buôn bán ma túy, người buôn bán ma túy ở thành phố Mộc Luân đều không có kết cục tốt, lần này cũng không ngoại lệ, mà còn huyền não vô cùng lớn.”

Lại Vũ thừa nhận, “Không sai, tôi ghét ma túy, lần này là bọn họ làm ăn lớn quá, cậu xem người tham gia quá nhiều, dù là tôi cũng không cách nào làm được thần không biết quỷ không hay, càng đừng nói là thiên y vô phùng. Chẳng qua tại sao các cậu lại tới đây, chỉ vì vụ án ma túy này hay còn nhiệm vụ đặc biệt khác?”

Dương Tư Mịch nói, “Vì các anh giữa ban ngày ban mặt quay phim bắn nhau ngoài đường, không phải kiêu căng bình thường.”

Lại Vũ nói, “Việc này à, tôi nói tôi không dễ ra tay mà, nhiều người như vậy, tôi lập tức cho bọn họ mất tích sẽ làm lòng người bàng hoàng, nên chỉ đành để bọn họ tự hao tổn nội bộ.”

Trình Cẩm hơi đau đầu, tại sao anh phải ngồi đây nghe hai người họ thảo luận giết người như thế nào?

Dương Tư Mịch liếc nhìn Trình Cẩm, sau đó nói, “Anh không thể trực tiếp bày tỏ cho bọn họ biết anh ghét ma túy? Dám buôn ma túy thì giết bắt luận tội?”

Lại Vũ suy nghĩ, nói, “Không thể. Đều là người làm ăn, tôi làm gì có lý do chỉ kỳ thị một loại?”

Dương Tư Mịch nói, “À.”

Trình Cẩm im lặng, kỳ thị? Làm lãnh đạo không thể kỳ thị nghề nghiệp của người đi theo...

“Ông chủ Lại, lần này anh không ra mặt hòa giải, họ sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ không ảnh hưởng uy vọng của anh?”

Lại Vũ nói, “Vây hết cách rồi, tôi nói với họ vì họ bắn nhau giữa ban ngày gây phiền phức cho tôi, tôi bị người tới từ Bắc Kinh giám sát, tạm thời không thể lộ mặt.”

“...” Trình Cẩm xoa trán, “Người tới từ Bắc Kinh là chỉ chúng tôi? Cảm ơn anh giúp chúng tôi ngày càng nổi tiếng.”

Lại Vũ nhếch miệng cười, lộ ra răng trắng, “Đừng khách sáo.”

Dương Tư Mịch nói, “Sau này anh phải cẩn thận, đừng rơi vào tay tôi.”

Lại Vũ ho khan hai tiếng, “Đến mức đó sao...” Hắn thấy vết thương cũ ở cái chân từng bị gãy tái phát rồi.

Trình Cẩm cười vỗ tay Dương Tư Mịch, bị Dương Tư Mịch lật tay nắm lấy.

Trình Cẩm nói, “Ma túy đâu? Rốt cuộc là đi đâu?”

Lại Vũ nói, “Điểm cuối cùng của hệ thống thoát nước thành phố Mộc Luân là sông Mộc Luân.”

Trình Cẩm cười nói, “Tốt, vấn đề cuối cùng, anh cộng tác với cục trưởng Ngũ Nghiêu Thiên?”

Lại Vũ cười to nói, “Không phải, bọn tôi là tình địch...” Sau đó hắn dùng giọng rất phiền tình rất giả dối nói, “Tôi yêu thành phố này, anh ta cũng yêu, cứ thế đây.”

Trình Cẩm cười nói, “Có vài người chính là có thể khiến lời nói thật nghe rất giống nói dối.”

Lại Vũ cứng đờ, sau đó cười nói, “Hai cậu đúng là một đôi trời sinh, một người thích uy hiếp đe dọa, một người am hiểu châm chọc khiêu khích.”

Trình Cẩm cười nói, “Đó vẫn chưa phải việc chúng tôi am hiểu nhất.”

Dương Tư Mịch nói, “Thật ra tôi nói đều là việc tôi muốn làm, tôi chưa từng nói đùa.”

Lại Vũ hăng giọng, “... Được rồi, thật ra tôi đang nói đùa.”

///

Diệp Lai nhìn một chồng phỉnh trước mặt họ, “Chúng ta sẽ không bị xem là nhận hối lộ chứ?”

Tiểu An nói, “Tự bọn họ muốn đặt xuống, với lại chúng ta đâu có cầm về, em quay phim lại rồi nên dù bọn họ muốn vu hại chúng ta cũng không thành công đâu.”

Du Đặc cũng nói, “Em nhớ được từng người ở đây, bọn họ đều là nhân chứng cho chúng ta.”

Diệp Lai nghiêm túc nói, “Thật ra chị tùy tiện nói vậy thôi, thật đó.”

Trình Cẩm và Dương Tư Mịch xuống lầu, “Mọi người chuẩn bị về luôn hay thế nào?”

Hàn Bân nói, “Vẫn nên về thôi, nơi thế này sau này được nghỉ hầy đến.”
Những người khác cũng không có ý kiến.
Ngày hôm sau, Ngũ Nghiêu Thiên thế mà báo với Trình Cẩm đã tìm được lô ma túy kia, sẽ tiêu hủy trong ngày.

Trễ hơn chút nữa, Ngũ Nghiêu Thiên đón họ tới hiện trường tiêu hủy ma túy, nơi này bố trí khá long trọng, vì bọn họ chuẩn bị phát sóng trực tiếp. Ngũ Nghiêu Thiên mời Trình Cẩm chủ trì nghi thức đốt lửa, Trình Cẩm từ chối.

Lúc mấy bao bột trắng lớn lụi tàn theo lửa, đèn flash nhấp nháy không ngừng, không ít người lệ nóng doanh tròng...
Diệp Lai nói, “Những diễn viên quần chúng này có cần có kinh nghiệm đến thế không?”
Bộ Hoan cười nói, “Là đèn flash quá chói mắt.”
Du Đặc nói, “Bất luận thế nào, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi.”
Trên máy bay bay về Bắc Kinh, “Biết đồng bột trắng kia mua ở đâu không?” Tiểu An mở video cho họ xem.

Chiếc xe nát Ngũ Nghiêu Thiên lái dừng ở chợ thực phẩm, sau đó hấn đi vào một cửa hàng bán lương thực, một lát sau nhân viên cửa hàng giúp hấn bung mấy bao để lên xe, chữ trên bao có thể thấy rất rõ – Bột Mì Thụy Tuyết, Sự Lựa Chọn Tốt Nhất Của Bạn.
“Đúng là hàng tốt giá rẻ...”
Diệp Lai ngồi đối diện Trình Cẩm xem tạp chí, Dương Tư Mịch nói, “Cho tôi nhìn trang bìa một chút.”

Diệp Lai đưa cuốn tạp chí cho Dương Tư Mịch, trên trang bìa là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng dấp rất có hương vị, nụ cười cũng rất rạng rỡ, Diệp Lai nói, “Đây chính là bạch mã vương tử Khuru Phổ trong lòng các cô gái Mộc Luân.”
Dương Tư Mịch nói, “Tôi chưa từng thấy Khuru Phổ, tôi chỉ biết hấn chính là Lại Vũ.”
Mọi người quay đầu nhìn Dương Tư Mịch còn đang xem trang bìa tạp chí...

-----oOo-----

Phiên ngoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuối chương 60 tác giả đăng câu trả lời cho câu hỏi ở chương 59, kèm theo một mẩu chuyện nhỏ nên mình tách ra thành phiên ngoại.

Câu hỏi: Nhà Trình Cẩm và Dương Tư Mịch nhiều nhất thường thấy nhất thường mua nhất loại trái cây gì?

Đáp án: Quả cam.

Giải thích và lý do:

Một ngày nọ, lúc Trình Cẩm và Dương Tư Mịch đi ngang qua tiệm trái cây ở dưới lầu thì dừng lại, họ định mua chút trái cây mang về. Nhưng điện thoại di động của Trình Cẩm reo, sau đó Trình Cẩm bận nói chuyện với người ta.

Bác bán trái cây rất nhiệt tình, mặt cười thành đóa hoa cúc, cầm túi nilon đã mở rộng tha thiết nhìn Dương Tư Mịch, “Trái cây nhà bác đều tươi lắm, táo này, lê này,... dâu tây cũng có, đều rất ngọt!...” (lược bỏ năm trăm chữ giới thiệu trái cây của bác trai)

Dương Tư Mịch nhìn bác trai nhiệt tình như lửa, hấn cảm thấy áp lực hơi lớn, “Trình Cẩm...”

Bác trai thấy chàng đẹp trai này cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, rất vui mừng, “Ôi chào! Cam à, bác có! Có có!” Đừng xem bác lớn tuổi, tay chân vẫn nhanh nhẹn lắm, lập tức lấy một túi lớn cho Dương Tư Mịch, vừa nhặt vừa nói, “Cam nhà bác vừa ngọt, vỏ vừa mỏng, cam XXXX chính tông đây!”

Trình Cẩm: chéng jǐn. Quả cam: chén zi. Chữ đầu đọc gần giống nhau nên bác trai nghe nhầm

Bác trai cân xong một túi cam đầy, đưa cho Dương Tư Mịch, Dương Tư Mịch không nhận, bác trai cảm thấy áp lực hơi lớn...

Trình Cẩm kết thúc cuộc gọi, thấy túi cam lớn, nhận lấy, trả tiền, kéo Dương Tư Mịch rời đi, “Tư Mịch, em thích ăn cam à?”

“... Cũng được.”

Đám Diệp Lai lại tới nhà Trình Cẩm, *ái chà, trong nhà nhiều cam quá vậy, nhà lão đại thích ăn cam?* Sau này lúc đám Diệp Lai đi mua thức ăn cũng sẽ thuận tay mang về một ít cam.

Cuối tháng, Tạ Minh xem báo cáo hoạt động thường ngày của nhân viên cục, *ừm, tổ đặc án thích ăn cam?* Sau này loại trái cây này có thể coi là một trong mười lăm phúc lợi của nhân viên, ngày lễ ngày tết mỗi người được phát mấy hộp.

Kết quả: Trình Cẩm cảm thấy quả cam không tệ, trong nhà có máy ép trái cây, bữa sáng có thể thêm một lựa chọn. Dương Tư Mịch cũng thấy quả cam không tệ, nó có chút tương tự với tên của Trình Cẩm, hẳn yêu ai yêu cả đường đi bắt đầu thích loại trái cây quả cam này. Tóm lại, nhà Trình Cẩm và Dương Tư Mịch chưa bao giờ thiếu cam...

-----oOo-----